
LOCUS
EN İYİ ROMAN
ÖDÜLÜ
HUGO
ÖDÜLÜ
ADAYI
ÖLÜMÜN
SONU
CIXIN LIU
"Arthur C. Clarke'ı aratmayacak,
eşsiz bir bilimkurgu."

Son yılların en önemli bilimkurgu serilerinden Üç Cisim Problemi, *Ölümün Sonu* ile sona eriyor.

Kıyamet Savaşı'ndan yarım asır sonra, Karanlık Orman Caydırması'nın sağladığı gergin denge, işgalci Üç Cisim medeniyetini uzakta tutmaktadır. Dünya, Üç Cisim teknolojileri sayesinde daha önce görülmemiş bir refah dönemine girmiştir. İnsan biliminin günbegün gelişmesi ve Üç Cisim'in Dünya kültürüne entegre olması, iki medeniyetin birbirini yok etmeden birlikte var olabileceğini göstermektedir.

Yirmi birinci yüzyılın ilk zamanlarından bir uzay mühendisi olan Cheng Xin, bu yeni çağda hibernasyondan uyanır. Ancak beraberinde, Üç Cisim Krizi'nin başlangıcından kalan unutulmuş bir programın bilgisini de getirecek ve varlığı, bu iki dünya arasındaki narin dengeyi tepetaklak edecektir. İnsanlık yıldızlara ulaşabilecek midir yoksa, beşiğinde can mı verecektir?

Üç Cisim Problemi için övgüler

"Olağanüstü bir kitap! Bilimsel ve felsefi tartışmaların eşsiz bir karışımı."
—**GEORGE R. R. MARTIN**, Taht Oyunları serisinin Hugo, Nebula ve Locus ödüllü yazarı

"Türünün en iyilerinden, alışılmış ama aynı zamanda da tuhaf."
—**KIM STANLEY ROBINSON**, Mars Üçlemesi ve *2312*'nin Hugo, Nebula ve Locus ödüllü yazarı

湖南科学技术出版社

Çeviren: Burak Kara
Kapak Görseli: Stephan Martiniere

www.ithaki.com.tr
ithaki
9 786257 737043
/ithakiyayinlari

Cixin Liu

1963'te doğan Cixin Liu, Çin edebiyatının en büyük bilimkurgu yazarı olarak kabul edilmektedir. 2015 yılında yazar Ken Liu'nun İngilizceye çevirdiği *Üç Cisim Problemi* (三体) kitabıyla Hugo En İyi Roman ödülünü kazanmış, bu ödülü layık görülen ilk Asyalı yazar olmuştur. Aynı şekilde yine Ken Liu tarafından çevrilen ve *Üç Cisim Problemi*'yle başlayan üçlemenin son kitabı olan *Ölümün Sonu* (黑暗森林) da Locus En İyi Bilimkurgu Romanı ödülünü almış, aynı zamanda Nebula En İyi Roman Ödülü'ne de aday gösterilmiştir. Cixin Liu, Çin'in Hugoları olarak bilinen Galaksi Ödülü'nü dokuz kez kazanmıştır.

Üç Cisim Problemi, 2017 yılında filme uyarlanmış fakat bu uyarlama vizyona sokulmamıştır. Şu anda Netflix *Üç Cisim Problemi*'ni bir diziye uyarlamaktadır. Liu'nun meşhur kısa öyküsü *The Wandering Earth*'ten (流浪地球) uyarlanan film, Çin sinemalarında en çok izlenen ikinci film olmuştur.

Cixin Liu'nun İthaki Yayınları tarafından yayımlanan eserleri:
Üç Cisim Problemi Üçlemesi
Üç Cisim Problemi (三体)
Karanlık Orman (黑暗森林)
Ölümün Sonu (黑暗森林)

Ölümün Sonu
Cixin Liu

Orijinal Adı: **死神永生** (*Death's End*)

İthaki Yayınları - 1733

Yayım Yönetmeni: *Alican Saygı Ortanca*
Sanat Yönetmeni: *Hamdi Akçay*

Dizi Editörü: *Emre Aygün*
Yayıma Hazırlayan: *Emre Aygün*
Düzelti: *Ömer Ezer*
Kapak Görseli: *Stephan Martiniere*
Kapak Uygulama: *Hamdi Akçay*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *İthaki Yayınları*
1. Baskı, Ekim 2020, İstanbul

ISBN: 978-625-7737-04-3

Sertifika No: 46603

Türkçe çeviri © Burak Eren, 2020
© İthaki, 2020
© Liu Cixin, Turkish translation rights © China Educational Publications Import & Export Corporation Ltd.
© Liu Cixin, 2010, İngilizce çeviri, Ken Liu, 2016

Bu eser Kalem Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Bu kitap Hunan Science & Technology Press aracılığıyla yayımlanmıştır.

Basılı halde, 2010 yılında Çin'deki Chongqing Publishing Group in Chongqing tarafından yayımlanmıştır.

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. A.Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithaki.com.tr – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6, Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

Cixin Liu

Ölümün Sonu

İngilizceden çeviren

Burak Eren

ithaki

Kısa Bir Not*

Bu kitaptaki Çince ve Korece isimler, milletlerin kültürlerine uygun biçimde soyadları önde ve isimler arkada olacak şekilde yazılmışlardır. Örneğin, "Yun Tianming" isminde, Yun soyadı ve Tianming isimdir.

ÜÇ CİSİM PROBLEMİ *VE* KARANLIK ORMAN'*DAKİ KARAKTERLER*

(Çince isimler soyadları önde olacak şekilde yazılmışlardır)

Ye Wenjie

Ailesi, Kültür Devrimi sırasında eziyet görmüş bir fizikçi. Üç Cisimlilerle iletişime geçti ve Üç Cisim Krizi'ni başlattı.

Yang Dong

Fizikçi; Ye Wenjie'nin kızı.

Ding Yi

Teorik fizikçi ve Üç Cisim damlacıklarıyla iletişime geçen ilk insan; Yang Dong'un erkek arkadaşı.

Zhang Beihai

Kıyamet Günü Savaşı esnasında *Doğal Seleksiyon* kaçıran ve insanoğlunun en karanlık zamanında bir umut ışığına sahip olmasını sağlayan Asya Filosu yetkilisi. Karanlık orman

---

* Aksi belirtilmediği sürece dipnotlarda kitabın İngilizce çevirmeni Ken Liu'nun notlarından faydalanılmıştır. *–yhn*

savaşlarının doğasını ilk anlayan askerlerden biri olması kuvvetle muhtemel.

Genel Sekreter Say

Üç Cisim Krizi sırasındaki BM genel sekreteri.

Manuel Rey Diaz

Duvarabakan; Üç Cisimliler'e karşı savunma amacıyla devasa hidrojen bombası planını ortaya atan kişi.

Luo Ji

Duvarabakan; karanlık orman teorisini keşfeden kişi; karanlık orman caydırmasının yaratıcısı.

Dönemlerin Sıralanışı

Eski Dönem – Günümüzden 201X K.Ç
Kriz Dönemi – 201X – 2208
Caydırma Dönemi – 2208 – 2270
Caydırma Sonrası Dönemi – 2270 – 2272
Yayın Dönemi – 2272 – 2332
Sığınak Dönemi – 2333 – 2400
Galaksi Dönemi – 2273 – bilinmiyor
DX3906 İçin Kara Alan Dönemi – 2687 – 18906416
647. Evren'in Tarih Çizelgesi – 18906416 - ...

Zamanın Dışında Bir Geçmiş'in Önsözünden Alıntı

Buna *tarih* denebilecek olmasına karşın, sadece hatıralarımdan yola çıkarak yazacağım için tarihin somutluğunu taşıması mümkün değil.

Hatta *geçmiş* demek bile tam olarak doğru sayılmaz, sonuçta bu sayfalarda yaşanan olaylar geçmişte yaşanmadı, şu anda yaşanmıyor ve gelecekte de yaşanmayacaklar.

Detaylara girmek istemiyorum. Sadece ana hatları oluşturmak istiyorum, tarihin ya da geçmişin benim tarafımdan anlatılmış bir şeklini yazmak. Bugüne dek korunmuş bol miktarda detay mevcut. Şişelerin içinde süzülüyorlar ve umut ediyorum ki bir gün yeni evrene ulaşacaklar.

Kısacası ben sadece ana hatları yazdım; bu ana hatlar bir gün detayların eklenmesini kolaylaştırabilir. Tabii, bu işi yapmak bize düşmeyecek. Fakat umarım bir gün gelir ve biri bu sorumluluğu üstlenir.

O günün geçmişte var olmadığından, günümüzde var olmamasından ve gelecekte de var olmayacak olmasından dolayı üzgünüm.

Güneşi batıya hareket ettiriyorum ve ışığın açısı değişirken, fidelerin üzerindeki çiy damlaları aniden açılan sayısız göz gibi parıldıyorlar. Günün çabuk kararması için güneşin aydınlığını azaltıyorum; ardından uzakta, batan güneşin karşısında duran siluetime bakıyorum.

Siluetime el sallıyorum; o da bana el sallıyor. Gölgeme bakarken kendimi bir kez daha genç hissediyorum.

O kadar güzel bir zaman ki bu, her şeyi hatırlamaya fazlasıyla uygun.

I. KISIM

Mayıs 1453
Sihirbazın Ölümü

Kendini toparlamak için duran XI. Konstantin, önünde duran ve şehrin savunmasını ilgilendiren haritaların oluşturduğu yığını kenara itti, mor renkteki sabahlığına sıkıca sarıldı ve beklemeye başladı.

Zaman algısı fazlasıyla iyiydi: Sarsıntı tam da beklediği anda gerçekleşti, yerin merkezinden geliyormuş gibi hissettiren, kuvvetli ve şiddetli bir sallantıydı. Titreyen gümüş şamdan uğuldadı ve Büyük Saray'ın tavanında belki de bin yıldır bekleyen bir avuç toz mumun alevleri üzerine dökülerek ufak kıvılcımlar halinde alev aldı.

Üç saatte bir –Osmanlıların, Orban adındaki mühendisin tasarladığı o muazzam topları doldurmaları üç saatlerini alıyordu– beş yüz kırk dört kiloluk taşlar Konstantinopolis'in surlarını dövüyordu. Bunlar dünyanın en güçlü surlarıydı: İlk olarak beşinci yüzyılda II. Theodosius tarafından inşa edilmişler, güçlendirilmeye ve genişletilmeye devam edilmişler ve Bizans'ın sayısız kuvvetli düşmanla başa çıkabilmesinin yegâne sebebi olmuşlardı.

Fakat devasa boyutlardaki kayadan gülleler bir devin ısırıklarını andırırcasına, surlara her isabet ettiklerinde yeni bir yarık oluşturuyorlardı. İmparator olup bitenleri kafasında canlandırabiliyordu: Patlamanın etkisiyle etraf toz ve dumana karışmışken, sayısız asker ve vatandaş surlarda açılan yeni yaraları kapatmak üzere tozla kaplı bir gökyüzünün altındaki cesur karıncalar gibi harekete geçiyorlardı. Gedikleri, ellerinde ne varsa onunla dolduruyorlardı: şehirdeki diğer yapılardan koparılmış malzemeler, toprakla dolu çuvallar, pahalı

Arap halıları... Hatta batan güneşin bir örtüymüşçesine aydınlattığı toz bulutlarının Konstantinopolis'e doğru yavaşça süzüldüklerini dahi hayal edebiliyordu.

Şehrin kuşatma altında geçirdiği beş hafta boyunca, günde yedi kez –nizami bir biçimde çalan devasa bir saati andırırcasına– bu sarsıntıları duyuyorlardı. Farklı bir dünyanın saati ve ritmiydi bu, kâfirlerin saati. Bu sarsıntılarla karşılaştırıldığında, köşedeki çift başlı kartal figürünü taşıyan ve Hıristiyan âleminin saatini gösteren bakır saatin sesi cılız kalıyordu.

Sarsıntılar dindi. Bir süre geçtikten ve biraz çabaladıktan sonra, İmparator Konstantin düşüncelerini toparlayarak yeniden içinde bulundukları âna odaklandı. Nöbetçiye ziyaretçisini görmeye hazır olduğunu işaret etti.

İmparatorun en sadık bakanlarından biri olan Phrantzes, peşinde sıska yapılı biriyle içeri girdi.

"Bu Helena." Phrantzes kenara çekilerek kadını ortaya çıkardı.

İmparator, kadına baktı. Konstantinopolisli soylu kadınlar, şehir halkının giydiği sade ve bileklerine gelen beyaz kıyafetlerin aksine, abartılı süslemelerle bezeli kıyafetleri tercih ederlerdi. Fakat bu Helena ikisinin karışımı gibi görünüyordu. Altın işlemeli bir tunik yerine, halk tabakasının tercih ettiği türden beyaz bir elbise giyiyordu fakat üzerine ise gösterişli bir pelerin almıştı; lakin soyluların tercih ettiği mor ve kırmızı renklerin aksine, pelerin sarı renge boyanmıştı. Büyüleyici ve şehevi yüzüyle, yalnız başına solmaktansa ilgiden çürümeyi tercih eden bir çiçeği andırıyordu.

Büyük ihtimalle maddi durumu iyi sayılabilecek bir fahişeydi.

Kadının vücudu titriyordu. Bakışlarını yerden kaldırmıyordu fakat imparator, kadının gözlerindeki parıltıyı fark etti. Mensup olduğu sınıfta böylesi heyecan ve hevese pek rastlanmıyordu.

İmparator, "Büyülü güçlere sahip olduğunu mu iddia ediyorsun?" diye sordu.

İmparator bu görüşmeyi olabildiğince çabuk bir biçimde sonlandırmak istiyordu. Phrantzes genellikle dikkatli bir adamdı. Konstantinopolis'i savunan yaklaşık sekiz bin askerin sadece ufak bir kısmı yerleşik orduya mensuptu, iki bini ise Cenevizli paralı askerlerdi. Askerlerin geriye kalanını halkı üçer beşer orduya katılmaya ikna eden Phrantzes toplamıştı. Her ne kadar son fikrinden pek hazzetmese de, İmparator bu maharetli yöneticisinin isteğini geri çevirmemiş ve ona bir şans vermişti.

"Evet, padişahı öldürebilirim." Helena'nın kısık sesi rüzgârda salınan ipek iplikleri andırıyordu.

Helena, beş gün önce sarayın önüne gelmiş ve imparatorla görüşmeyi talep etmişti. Nöbetçiler kendisini uzaklaştırmak istediğinde, Helena nöbetçilere onları şaşkına çeviren ufak bir paket göstermişti. Nöbetçiler, kadının kendilerine ne gösterdiğinden emin değillerdi ancak elindekinin onda bulunmaması gereken bir şey olduğunu biliyorlardı. Helena, imparatorun yanına götürülmek yerine, tutuklanmış ve getirdiği eşyayı nasıl elde ettiği konusunda sorguya çekilmişti. İtirafı daha sonra teyit edilmiş ve ardından Phrantzes'in karşısına çıkarılmıştı.

Phrantzes ufak bir bohça çıkardı, sarılı duran kumaşı açtı ve içindekileri imparatorun masasına bıraktı.

İmparatorun bakışları, en az beş gün önceki askerlerinkiler kadar afalladığını ele veriyordu. Fakat onların aksine, karşısında neyin durduğunu gayet iyi biliyordu.

Dokuz asrı aşkın süre önce, Büyük Justinianus hükümdarlığı döneminde, usta zanaatkârlar saf altından, üzerleri mücevherlerle kaplı ve insanın ruhuna işleyen güzelliğe sahip iki kadeh yapmışlardı. Kadehler, mücevherlerin şekilleri ve yerleştirilme biçimleri haricinde tıpatıp aynıydılar. Biri Justinianus'tan sonra gelen imparatorlarla nesilden nesle geçmiş, diğeri ise başka bir takım hazinelerle birlikte milattan

sonra 537 yılında yeniden inşası tamamlanan büyük Ayasofya kilisesindeki gizli bir odaya saklanmıştı.

Kadehin Büyük Saray içerisinde imparatorun aşina olduğu parıltısı geçen yıllar sonunda körelmişti fakat an itibariyle karşısında duran o kadar parlaktı ki daha dün dökülmüş gibi görünüyordu.

Helena'nın anlattıklarına başta kimse inanmamış, kadehi zengin müşterilerinin birinden çaldığını düşünmüşlerdi. Her ne kadar çoğu kişi büyük kilisenin altındaki gizli odadan haberdar olsa da, tam olarak nerede bulunduğunu çok az kişi biliyordu. Ayrıca, gizli oda kilisenin temelindeki dev kayaların arasına yerleştirilmiş ve odaya açılan herhangi bir kapı veyahut tünel mevcut değildi. Muazzam bir mühendislik çalışması yapmadan odaya girilmesi mümkün değildi.

Dört gün önce ise İmparator, Konstantinopolis'in düşmesi ihtimaline karşın kıymetli eşyaların toplanması emrini vermişti. Oldukça ümitsiz bir hamleydi, sonuçta İmparator Türklerin şehre giden tüm yolları tuttuğunun ve bu hazinelerle kaçabileceği hiçbir yer olmadığının farkındaydı.

Duvarları Büyük Keops Piramidi'nin kayaları kadar büyük kayalardan yapılmış gizli odaya girebilmek için otuz işçinin üç gün boyunca durmaksızın çalışması gerekmişti. Odanın ortasında iç içe geçmiş on iki demir halkayla kapatılmış, devasa taş bir mezar bulunuyordu. Nöbetçilerin nezaretindeki beş işçinin halkaları kesmeleriyle geçen neredeyse bir günlük sürenin sonunda, mezar nihayet açılmıştı.

Odadakiler karşılarındaki neredeyse bin yıldır saklanan kutsal objelerden ve hazinelerden değil de, üzerlerine bırakılmış ve hâlâ tazeliğini koruyan birkaç üzümden gözlerini alamamışlardı.

Helena beş gün önce mezarın içinde bir miktar üzüm bıraktığını iddia etmiş ve üzümlerin yarısının yendiğini, dalı üzerinde ise sadece yedi tane bıraktığını söylemişti.

İşçiler taş mezarın kapağındaki listeyle buldukları hazi-

neleri karşılaştırdılar; kadeh haricinde her şey yerli yerindeydi. Kadeh, Helena'yla birlikte ortaya çıkmasa ve anlattıkları olmasaydı, odadaki herkes –gizli oda ve mezarda buldukları her şey dokunulmamış gibi göründüğüne dair yemin etseler dahi– ölüm cezasına çarptırılacaklardı.

İmparator, "Bunu nasıl ele geçirdin?" diye sordu.

Helena'nın vücudu daha fazla titremeye başladı. Görünen o ki büyü kendini güvende hissetmesini sağlamıyordu. Korku dolu gözlerle İmparator'a bakıp cevap verdi. "Bazı yerler var... oraları görebiliyorum... Oralar bana şey olarak..." Aradığı kelimeyi bulmak için bir süre uğraştı. "...açık olarak görünüyorlar..."

"Yeteneğini sergileyebilir misin? Kapalı bir kabın içinden bir şey çıkar."

Helena kafasını hayır anlamında salladı, korkudan dili tutulmuştu; yardım etmesi için Phrantzes'e döndü.

Phrantzes söze girdi. "Büyüsünü sadece belli bir yerde yapabildiğini söyledi. Fakat yeri bize söyleyemiyor ve hiç kimsenin kendisini takip etmemesi gerekiyor. Aksi takdirde büyüsü gücünü sonsuza dek kaybedecek."

Helena heyecanlı bir biçimde kafasını sallayarak onayladı.

İmparator, "Avrupa'da olsaydın seni çoktan bir kazığa bağlayıp yakmışlardı," dedi.

Helena yere yığıldı ve kollarını vücuduna sardı. Ufak bedeni bir çocuğunkini andırıyordu.

İmparator, "Öldürmeyi bilir misin?" diye üzerine gitti.

Fakat Helena titremeye devam etti. Phrantzes'in tekrar tekrar uyarmasının ardından, nihayet başıyla onayladı.

İmparator, Phrantzes'e, "Pekâlâ," dedi. "Sına onu."

Phrantzes, Helena'yı uzun bir merdivenden aşağı indirdi. Yol üzerindeki şamdanlara asılı duran meşaleler loş birer aydınlık kaynağıydılar. Her meşalenin altında zırhlarından yansıyan aydınlığı duvarlara canlı ve kıpırtılı motifler halinde düşen, iki zırhlı asker bulunuyordu.

İkili nihayet karanlık bir mahzene vardılar. Helena pelerinine sıkı sıkı sarındı. Burası, yazları saray için buz saklanan mahzendi.

Mahzende buz saklanmıyordu artık. Köşedeki meşalenin altında çömelen bir mahkûm vardı; kıyafetlerine bakılırsa Anadolu'dan gelen bir rütbeli bir askerdi. Bir kurdun gözlerini andıran öfkeli bakışlarını demir parmaklıkların arasından uğursuz bir biçimde Phrantzes ve Helena'ya doğrulttu.

Phrantzes, "Mahkûmu gördün mü?" diye sordu.

Helena başıyla onayladı.

Phrantzes koyun derisinden bir çuval uzattı. "Şimdi gidebilirsin. Yarın onun kafasıyla birlikte geri döneceksin."

Helena çuvaldaki palayı çıkardı, silah meşalenin ışığında hilal şeklinde bir ay gibi parıldıyordu. Silahı Phrantzes'e uzattı. "Buna ihtiyacım yok."

Ardından basamakları tırmanmaya başladı, adımlarını duymak imkânsızdı. Meşalenin aydınlattığı hücrelerin yanından geçerken, Helena şekilde değiştiriyor gibiydi –bazen bir kadındı, bazen de bir kedi– ta ki tamamen ortadan kaybolana kadar.

Phrantzes yetkili askerlerinden birine döndü: "Buradaki güvenliği artırın." Mahkûmu işaret etti. "Gözünüzü bunun üzerinden ayırmayın."

Askerin çıkmasının ardından, Phrantzes elini salladı ve karanlıkta bekleyen, üzeri siyah bir cübbeyle örtülü bir adam öne çıktı.

Phrantzes, "Fazla yaklaşma," dedi. "Onu kaybedebilirsin fakat sakın ola seni görmesine izin verme."

Keşiş başıyla onayladı ve basamakları en az Helena kadar sessiz adımlarla tırmanmaya başladı.

O gece, Konstantin, Konstantinopolis kuşatması başladığından beri ne kadar rahat yatabiliyorsa o kadar rahat yattı: Ağır bombardımanın sarsıntısı tam uykuya dalacakken geliyor, her

seferinde onu uykusundan uyandırıyordu. Konstantin, şafak sökmeden önce çalışma odasına yöneldi ve orada Phrantzes'i kendisini beklerken buldu.

Cadıyı çoktan unutmuştu. Babası II. Manuel'in ve abisi VIII. John'un aksine, Konstantin akılcılığı tercih ederdi ve umudunu mucizelere bağlayan kimselerin sonunun hayırlı olmadığının farkındaydı.

Phrantzes kapıya işaret etti ve Helena ses çıkarmadan içeri girdi. İmparatorun onu son gördüğü zamanki kadar korkmuş bir haldeydi ve koyun derisi çuvalı açarken eli titriyordu.

Konstantin çuvalı gördüğü anda, zamanını boşa harcadığını anladı. Çuval boştu, içinden kan damlamıyordu. Mahkûmun kafasının içinde olmadığı belliydi.

Fakat Phrantzes'in yüzündeki ifadenin hayal kırıklığıyla alakası yoktu. Aksine, dikkati dağınık, kafası karışık, gündüz vakti rüya görüyormuş gibi bir ifadesi vardı.

İmparator, "Ondan istediğimiz şeyi getirmedi, öyle değil mi?" diye sordu.

Phrantzes çuvalı Helena'nın elinden aldı ve imparatorun masasına bırakıp açtı. İmparatora bir hayalet görmüşçesine bakıyordu. "Neredeyse getirdi."

İmparator çuvalın içine baktı. Koyunların iç yağına benzer, grimsi renkte ve yumuşakça bir şey çuvalın dibinde duruyordu. Phrantzes şamdanı yaklaştırdı.

"Anadolulu askerin beyni bu."

"Kafatasını mı açmış?" Konstantin, Helena'ya kaçamak bir bakış attı. Helena ürkek bir fare gibi pelerinine sarılmış, tir tir titriyordu.

"Hayır, mahkûmun cesedi tek parçaydı. Her seferinde beş kişi olmak üzere, yirmi askeri gözlerini mahkûmdan ayırmayacak şekilde görevlendirdim. Her biri onu farklı açılardan izliyorlardı. Mahzen kapısındaki nöbetçiler de pür dikkatlerdi; içeriye bir sivrisinek dahi girmiş olamazdı." Phrantzes durdu, olayı hatırlamak onu etkilemiş gibi görünüyordu.

İmparator başıyla devam etmesini işaret etti.

"Kız oradan ayrıldıktan iki saat sonra, mahkûm aniden çırpınmaya başladı ve cansız bir biçimde yere yığıldı. Aralarında deneyimli bir Yunan doktor ve birçok savaş görmüş geçirmiş askerin bulunduğu nöbetçilerden böyle bir ölüm şekliyle daha önce karşılaşan hiç kimse çıkmadı. Bir saat sonra ise geri döndü ve onlara bu çuvalı gösterdi. Yunan doktor mahkûmun kafatasını kesip açtı. İçi boştu."

Konstantin çuvaldaki beyni inceledi: Sapasağlamdı, herhangi bir hasar izi yoktu. Bu hassas organ büyük bir titizlikte çıkarılmış olmalıydı. Konstantin, pelerinin yakalarına sımsıkı tutan Helena'nın parmaklarına odaklandı. Onu, ince parmaklarını uzatırken, çimenlerin arasındaki bir mantarı ya da bir dalın ucundaki yeni açmış çiçeği koparırken hayal etti...

İmparator bakışlarını duvara çevirdi, ufuk çizgisinin ötesinde yükselen bir şeyi gözlemliyormuş gibi bir hali vardı. Saray devasa toplardan yeni birinin ateşlenmesiyle sarsıldı fakat uzun zaman sonra ilk kez, imparator sarsıntıları hissetmedi.

Eğer gerçekten de mucize diye bir şey varsa, gerçekleşme vakti gelmiş demektir.

Konstantinopolis son demlerini yaşıyordu fakat umutlar henüz tükenmemişti. Beş haftalık kanlı mücadelenin sonunda, düşman da büyük kayıplar vermişti. Bazı yerlerde, Türklerin cesetleri duvar yüksekliğinde yığınlar oluşturmuştu ve saldıran taraf da savunan taraf kadar yorgun düşmüştü. Birkaç gün önce, Ceneviz'den gelen cesur bir filo Boğaz'daki kuşatmayı yarmış ve beraberinde getirdikleri erzak ve yardımlarla Haliç'e ulaşmıştı. Herkes onların gelecek daha nice yardımın habercisi olduğuna inanıyordu.

Osmanlı kamplarında ise moraller düşüktü. Kumandanların birçoğu Bizans'ın sunduğu barış şartlarını kabul etmek ve geri çekilmek istiyordu. Osmanlı'nın henüz geri çekilmemiş olmasının sebebi ise tek bir adamdı.

Latinceyi akıcı konuşabiliyordu, sanat ve bilim konusunda

bilgiliydi, usta bir savaşçıydı; tahta giden yolda kardeşini banyoda boğmaktan çekinmemişti; kadınlar tarafından baştan çıkarılamayacağını göstermek için askerlerinin gözü önünde güzeller güzeli bir köle kellesini almıştı... Sultan II. Mehmet bir savaş makinesini andıran Osmanlı Devleti'nin bağlı durduğu akstı âdeta. Kırıldığı takdirde, makine çalışmaz hale gelecekti.

Belki gerçekten de *bir mucizeyle karşı karşıyayızdır.*

İmparator, "Bunu yapmayı neden istiyorsun?" diye sordu. Gözleri hâlâ duvardaydı.

"Hatırlanmak istiyorum." Helena bu soruyu bekliyordu.

Konstantin başıyla onayladı. Bu kadının gözünde paranın ya da hazinelerin herhangi bir değeri olamazdı; giremeyeceği hiçbir kasa ya da onu dileğinden ayırabilecek hiçbir kilit yoktu. Yine de, bir fahişe de olsa onurlandırılmayı arzuluyordu.

"Haçlı soyundan mı geliyorsun?"

"Evet." Helena duraksadı ve dikkatlice ekledi. "Dördüncü seferin değil."

İmparator elini Helena'nın başına götürdü ve Helena diz çöktü.

"Git, kızım. Eğer II. Mehmet'i öldürürsen, Konstantinopolis'in kurtarıcısı olacaksın ve sonsuza dek bir azize olarak anılacaksın. Kutsal Şehir'in bir kutsal kadını olarak."

Gece çökerken Phrantzes, Helena'yı St. Romanus Kapısı'nın yanındaki surlara götürdü.

Surların yakınındaki kısımda, kumlar ölenlerin kanıyla siyaha dönmüştü; etraf gökten yağmışçasına cesetlerle kaplıydı. Biraz ileride, dev toplardan yükselen beyaz duman savaş meydanı üzerinde yarattıkları etkiye küstah bir tezat oluştururcasına hafif ve zarif bir biçimde süzülüyordu. Ötesinde ise gözün görebildiği kadar uzağa giden Osmanlı kampları bulunuyor, denizden esen nemli meltemlerde dalgalanan sancakları sık bir ormanı andırıyordu.

Diğer tarafta ise Osmanlı savaş gemileri Boğaz'ı denizin mavi yüzeyini kaplayan siyah çiviler gibi kontrol altında tutuyordu.

Helena gözlerini kapadı. *Bu benim savaş meydanım, benim savaşım.*

Çocukluğundan hatırladığı efsaneler, babasının anlattığı atalarına ait hikâyeler geldi aklına: Avrupa'da, Boğaz'ın diğer tarafında, Provence'te bir kasaba vardı. Bir gün kasabanın üzerine bir bulut çökmüş ve bulutun içinden, göğüslerinde kızıl renkte haçlar ve başlarında bir meleğin bulunduğu, çocuklardan oluşan bir ordu çıkmıştı. Helena'nın atası, o kasabadan bir adam, çağrılarına cevap vermiş ve Akdeniz'in diğer tarafına yelken açarak Kutsal Topraklar'da Tanrı adına savaşmak üzere yola çıkmıştı. Haçlı Şövalyesi rütbesine kadar yükselmişti. Sonra ise yolu Konstantinopolis'e düşmüş ve güzel bir kadınla tanışmıştı, kutsal bir savaşçıyla; birbirlerine âşık olmuş ve bu muzaffer ailenin tohumlarını atmışlardı...

Büyüdüğünde gerçeği öğrenmişti. Hikâyenin ana hatları doğruydu: Atası gerçekten de Çocuk Haçlı Seferi'ne katılmıştı. Vebanın köyleri bertaraf edişinin hemen sonrasıydı ve karnını doyurabilmeyi ümit ediyordu. Gemiden indiklerinde ise kendisini Mısır'da bulmuş ve burada kendisinin ve geriye kalan on binden fazla çocuğun köle olarak satıldıklarını öğrenmişti. Esaret altında geçen yılların sonunda kaçmayı başararak Konstantinopolis'e ulaşmış ve burada gerçekten de savaşçı bir kadınla, bir haçlı savaşçısıyla tanışmıştı. Ancak onun da kaderi pek iyi sayılmazdı. Bizans İmparatorluğu, kâfirlerle savaşmak için Hristiyan âleminin has şövalyelerini bekliyordu. Bunun yerine dilenci kadar fakir, kırılgan kadınlardan oluşan bir orduyla karşılaşmışlardı. Bizans yönetimi bu "kutsal savaşçılar"la ilgilenmeyi reddetmiş ve kadın şövalyeler fahişelik yapmaya başlamışlardı.

Yüz yılı aşkın süre boyunca, Helena'nın "muzaffer" ailesi güç bela geçinebilmişlerdi. Babasının zamanında ise aile-

nin sefaleti daha vahim bir hal almıştı. Helena açlıktan şanslı atalarının mesleğine yönelmişti fakat babası bunu öğrendiğinde onu bir güzel dövmüş ve bir daha yakaladığı takdirde Helena'yı öldüreceğini söylemişti... tabii müşterilerini onlarla pazarlık yapması ve parayı "Helena için" saklayabilmesi için eve getirdiği takdirde durum değişecekti.

Helena evi terk etmiş ve kendi işini kendi başına yapmaya başlamıştı. Kudüs'te ve Trabzon'da bulunmuş ve Venedik'e dahi gitmişti. Artık aç değildi ve üzerinde güzel kıyafetler vardı. Fakat yolun kenarındaki çamurun içinde büyüyen otlardan farksız olduğunu biliyordu: Seyyahlar nasıl çimenlerin üzerine tepiniyorlarsa, onun üzerinde de tepiniyorlardı.

Derken Tanrı, Helena'ya bir mucize bahşetmişti.

O günden sonra bile Helena kendini Tanrı tarafından kutsanmış başka bir kadın olan Jeanne d'Arc'la karşılaştırmamıştı. Tanrı, Orléans Bakiresi'ne ne vermişti ki? Sadece bir kılıç. Helena'ya ise onu Meryem'den sonraki en kutsal kadın yapacak gücü bahşetmişti...

"Bak, fetheden anlamına gelen *el-Fatih*'in kampı şurada duruyor." Phrantzes, St. Romanus Kapısı'ndan öteye doğru işaret etti.

Helena o tarafa bakıp başıyla onayladı.

Phrantzes, Helena'ya koyun derisinden yeni bir çuval uzattı. "Bu çuvalın içinde ona ait farklı açılardan ve farklı kıyafetlerle resmedilmiş üç portre bulunuyor. Sana bir de bıçak veriyorum – buna ihtiyacın olacak. Kafasını getirmen gerekiyor, sadece beyni yeterli olmayacak. Gece çökene kadar beklesen iyi olur. Gündüz vakti çadırında olmayacaktır."

Helena çuvalı aldı. "Uyarımı aklından çıkarma."

"Tabii ki."

Beni takip etme. Gitmem gereken yere girme. Aksi takdirde büyüm sonsuza dek kullanılmaz hale gelecek.

Geçen sefer keşiş kılığında Helena'yı takip eden casus, Phrantzes'e Helena'nın fazlasıyla dikkatli hareket ettiğini,

Blakernai semtine ulaşıncaya dek aynı yolda defalarda dönüp durduğunu ve nihayet Türk top atışlarının en yoğun olduğu bu bölgeye ulaştığını söylemişti.

Casus, Helena'nın bir zamanlar bir caminin parçası olan minareye girişini seyretmişti. Konstantin, şehirdeki camilerin yıkılmasını emrettiğinde bu minareye dokunulmamıştı, sebebi ise veba zamanı hastalıklı birkaç kişinin içeriye girmiş ve orada ölmüş olmalarıydı. Kimse oraya fazla yaklaşmak istememişti. Kuşatma başladıktan sonra, ateşlenen toplardan biri minareye isabet etmiş ve tepesini uçurmuştu.

Phrantzes'in söylediğini hatırlayan casus minareye girmemişti. Fakat top isabet etmeden önce içeriye giren iki askeri sorgulamıştı. Casusa, minarenin tepesinde bir gözetleme noktası kurmayı planladıklarını ancak yapının yeterince yüksek olmayışından ötürü vazgeçtiklerini söylemişlerdi. Ona, içeride geriye iskeletleri kalana kadar çürüyen birkaç cesetten başka bir şey bulunmadığını söylemişlerdi.

Phrantzes bu kez Helena'yı takip etmesi için kimseyi göndermedi. Surların üzerindeki askerler arasından geçerek ilerleyişini seyretti. Askerlerin toprak ve kanla kaplı zırhları arasında, Helena'nın parlak pelerini göze batıyordu. Fakat yorgun askerler onu fark etmişe benzemiyorlardı. Helena surlardan indi ve kendini takip edebilecek herhangi bir kimseyi umursamadan Blakernai semtine yöneldi.

Gece çöktü.

Konstantin yerdeki kurumakta olan su lekesini seyrediyordu, tükenmeye başlayan umutlarını anlatan bir metafordu bu.

Yerdeki su lekesi bir düzine kadar casusun eseriydi. Geçen pazartesi, Osmanlı askerlerinin kullandığı üniformaları ve sarıkları giyen casuslar, ufak bir yelkenli tekneyle Konstantinopolis kuşatmasını kırmak için yardıma gelmesi beklenen filoyu karşılamak üzere kuşatmadan gizlice sızmışlardı. Ancak karşılarında bomboş Ege Denizi'nden başka bir şey yoktu, bahsi

geçen filonun gölgesi dahi ortalarda görünmüyordu. Hayal kırıklığına uğrayan casuslar görevlerini yerine getirmiş ve imparatora korkunç havadisi iletmek üzere geri dönmüşlerdi.

Konstantin Avrupa'nın sözünü verdiği yardımın bir rüyadan fazlası olmadığını nihayet anlamıştı. Hristiyan âleminin kralları, Muhammed'in soyundan gelenlerin gerçekleştirdiği akınlara yüzyıllar boyunca dayanan bu kutsal şehri kâfirlere bırakmaya karar vermişlerdi.

Konstantin'in kulağına dışarıdan endişeli bağrışmalar geliyordu. Nöbetçilerden biri geldi ve ay tutulması olacağını söyledi: Uğursuz bir alamet. Ay parlamaya devam ettiği sürece Konstantinopolis'in düşmeyeceği söylenirdi.

Pencerenin dar aralığından bakarak ayın gölgelere teslim oluşunu, âdeta gökyüzündeki bir mezara girişini seyretti Konstantin. Biliyordu, sebebini anlayamasa da, Helena'nın asla geri dönmeyeceğini ve düşmanının kellesini asla göremeyeceğini biliyordu.

Bir gün geçti; ardından bir gece daha. Helena'dan haber yoktu.

Phrantzes ve adamları, Blakernai semtindeki minarenin önünde durup atlarından indiler.

Herkes şaşkındı.

Yeni yükselen ayın soğuk ve beyaz ışığında, minare hasarsız görünüyordu: Sivri ucu yıldızlı gökyüzü deliyordu.

Casus, buraya en son geldiğinde minarenin ucunun bulunmadığına yeminler ediyordu. Semte hâkim birçok rütbeli ve rütbesiz asker de casusun söylediklerini doğruladılar.

Fakat Phrantzes casusa soğuk bir öfkeyle baktı. Aksini söyleyen ne kadar görgü tanığı olursa olsun, casus yalan söylüyor olmalıydı: Minarenin yerli yerinde duruşu bunun ispatıydı. Ancak Phrantzes'in casusu cezalandıracak vakti yoktu; şehir çok geçmeden düşecek ve hiç kimse Fatih'in gazabından kurtulamayacaktı.

Kenarda bekleyen bir asker, minarenin tepesine top atışının isabet etmediğini biliyordu. Minarenin tepesinin iki hafta önce ortadan kaybolduğunu görmüştü. Önceki gece herhangi bir top atışı gerçekleşmemişti ve minarenin etrafında herhangi bir moloz bulunmadığını hatırlıyordu. O sabah askerin yanında bulunan diğer iki asker savaşta ölmüşlerdi. Ancak Phrantzes'in yüzündeki ifadeyi gören asker, bundan bahsetmemeye karar verdi.

Phrantzes ve askerleri minarenin alt katına yöneldiler. Phrantzes'in yalan söylediğinden emin olduğu casus dahi gelmişti. Veba kurbanlarının cesetlerinden geriye kalanların kuduz köpekler tarafından etrafa saçıldığını gördüler fakat içeride yaşayan kimse görünmüyordu.

Merdivenleri çıktılar. İkinci kattaki meşalenin titrek ışığında, Helena'nın bir pencerenin altına kıvrıldığını gördüler. Uyuyor gibi görünüyordu fakat yarı açık gözleri meşalenin aydınlığını yansıtıyorlardı. Kıyafetleri yırtılmış ve kirlenmişti, saçları dağılmıştı; yüzünde birkaç kanlı çizik vardı, bunları belki de kendisi yapmıştı.

Phrantzes etrafa baktı. Minarenin üst katındaydılar, boş, koni şeklinde bir açıklıkta. Etraftaki her şeyi kaplayan, kalın toz tabakasını fark etti fakat tozun üzerinde Helena da yeni gelmiş gibi görünen birkaç iz vardı.

Helena uyandı, elleriyle duvara tutunmaya çalıştı ve ayağa kalktı. Pencereden içeri sızan ay ışığı saçlarını gümüşten bir haleye benzetmişti. Gözleri sonuna kadar açılmış bir biçimde baktı ve bulundukları âna ancak büyük çaba sarf ederek dönebilmiş gibi göründü. Fakat ardından uyandığı rüyaya geri dönmek ister gibi yeniden gözlerini kapadı.

Phrantzes, "Burada ne yapıyorsun?!" diye bağırdı ona.

"Ben... Ben *oraya* gidemem."

"Nereye?"

Gözleri hâlâ yarı kapalı bir biçimde, en sevdiği oyuncağı bırakmak istemeyen bir çocuk edasıyla, "Orada o kadar çok

yer var ki. O kadar rahat ki..." dedi Helena. Gözlerini açtı ve dehşet içinde etrafına baktı. "Fakat burası, burası bir tabutun içine benziyor, minarenin içinde de dışında da olsam fark etmiyor. *Oraya* gitmem gerek!"

"Görevin ne olacak?"

"Bekle!" Helena haç çıkardı. "Bekle!"

Phrantzes pencereden dışarıya işaret etti. "Beklemek için artık çok geç."

Üzerlerine dalgalar halinde gelen gürültüler çöktü. Dikkatli dinlendiğini takdirde, iki farklı sesi seçmek mümkündü.

Biri şehrin dışından geliyordu. II. Mehmet, Konstantinopolis'e yapacağı son akını yarın gerçekleştirmeye karar vermişti. Genç padişah atı üzerinde kampı geziyor, askerlerine tek istediğinin Konstantinopolis'in kendisi olduğunu söylüyordu – hazinelerin ve Konstantinopolis'teki kadınların ordusunun olacağını ve şehir düştükten sonra askerlerin üç gün boyunca istedikleri kadar yağma yapabileceklerinin sözünü veriyordu. Askerlerin tamamı padişahın sözlerini tezahüratlarla karşıladılar, boru ve davul sesleri coşkularına coşku kattı. Kampların önünden yükselen duman ve kıvılcımlara karışarak yükselen bu keyifli gürültü, Konstantinopolis'i ezici bir ölüm dalgası gibi sardı.

Öte yandan, Konstantinopolis'in içinden gelen sesler ise hazin ve sinikti. Halk evlerinden çıkmış ve son bir ayin için Ayasofya'da toplanmıştı. Bu Hristiyanlık tarihinde daha önce hiç yaşanmamış ve bir daha asla yaşanmayacak bir sahneydi: Mumların loş ışığında söylenen ilahiler eşliğinde, Bizans İmparatoru, Konstantinopolis Başrahibi, doğunun Ortodoks Hristiyanları ve İtalya'dan gelen Katolikler, baştan aşağı zırh kuşanmış askerler, Venedik ve Ceneviz'den gelen tüccarlar, denizciler, halktan sayısız insan, hayatlarının son savaşı öncesinde Tanrı'nın huzurunda son bir kez toplanmışlardı.

Phrantzes planının başarısız olduğunu biliyordu. Belki de Helena sadece kafası çalışan bir dolandırıcıydı ve büyü yete-

neğine sahip değildi – Phrantzes bu ihtimalin doğruluğunu tercih ediyordu. Fakat başka bir ihtimal daha vardı, daha tehlikeli bir ihtimal: Büyüye sahipti ve çoktan II. Mehmet'e uğramış ve II. Mehmet de ona yeni bir görev vermişti.

Sonuçta mahvolmaya yüz tutmuş Bizans İmparatorluğu ona ne sunabilirdi ki? İmparatorun Helena'yı bir azize ilan etme vaadinin gerçekleşme ihtimali yok denecek kadar azdı: Ne Konstantinopolis ne de Roma, bir cadıyı ve bir fahişeyi azize ilan ederlerdi. İşte bu yüzden aklında yeni iki hedefle geri dönmüştü: Konstantin ve kendisi.

Macar mühendis Orban, bunun canlı örneği değil miydi zaten? İlk olarak devasa topların planlarıyla Konstantin'e gelmişti fakat imparatorun mühendisin maaşını ödeyecek parası olmasını geçin, böylesine muazzam canavarları inşa edecek maddi durumu da yoktu. Ardından II. Mehmet'e gitmiş ve günlerdir devam eden bombardıman ihanetinin bitmek bilmeyen bir hatırlatıcısı halini almıştı.

Phrantzes casusa döndü, bunu gören casus duraksamadan kılıcını çekip Helena'nın göğsüne sapladı. Kılıç Helena'nın vücudunu deşti ve arkasındaki duvarda bulunan bir yarığa saplandı. Casus kılıcı çıkarmayı denedi fakat başaramadı. Helena ellerini kılıcın kabzasına götürdü. Casus silahını bıraktı, Helena'nın ellerine dokunmak istemiyordu.

Phrantzes adamlarıyla birlikte minareden ayrıldı.

Helena öldürülürken hiç ses çıkarmadı. Başı yavaşça öne düştü, bukleleri ay ışığından öteye döküldü ve saçlarındaki hale yerini karanlığa bıraktı. Ay ışığı minarenin içinde, kanın siyah renkte bir yılan gibi aktığı, ufak bir noktaya düştü.

Büyük çarpışmanın hemen öncesinde, şehrin hem içinden hem de dışından gelen sesler kesildi. Doğu Roma İmparatorluğu, Avrupa'nın ve Asya'nın, toprağın ve denizin buluştuğu bu yer, dünya üzerindeki son şafağını selamladı.

Minarenin ikinci katında, büyücü kadın duvara mıhlanmış halde can verdi. İnsan ırkının tarihi boyunca gelmiş geçmiş

tek gerçek büyücüydü belki de. Ne yazık ki on saat önce, her ne kadar kısa sürmüş olursa olsun, büyü devri de son bulmuştu.

Büyü devri, 1453 yılı Mayıs ayının üçüncü gününde, öğleden sonra saat dörtte, yüksek boyutlu parçacığın Dünya'yla ilk kez kesiştiği anda başlamıştı. 1453 yılı Mayıs ayının yirmi sekizinde, akşam saat dokuzda aynı parçacığın Dünya'yı terk etmesiyle ise son buldu. Yirmi beş gün ve beş saatin sonunda, Dünya eski yörüngesine geri döndü.

Mayıs ayının yirmi dokuzu gecesinde, Konstantinopolis düştü.

Kanlı gün nihai sonucuna varırken, şehre akın eden Osmanlı kuvvetleriyle yüzleşen Konstantin, "Şehir düştü fakat ben hâlâ hayattayım," diye bağırdı. İmparator cübbesini yırtıp attı ve üzerine gelen akını karşılamak üzere kılıcını çekti. Gümüş zırhı bir an için koyu kırmızı renkte bir fıçı sülfürik aside atılmış, metalik bir fosil gibi parladı ve ardından gözden kayboldu.

Konstantinopolis'in düşüşünün tarihi öneminin anlaşılması yıllar sürecekti. Çoğu kişi için akla ilk gelen, Roma İmparatorluğu'nun son nefesini verişiydi. Bizans, Antik Roma'nın çarkları ardına saklanmış bin yaşında bir çocuktu ve her ne kadar görkemli zamanlar geçirmiş olsa da güneşin parıltısı karşısında buhar olup uçmaktan başka şansı bulunmayan bir su lekesine dönüşmüştü. Bir zamanlar, antik Romalılar büyük ve şaşaalı banyolarında ıslık çalarak yıkanır, aynı içinde yüzdükleri bu havuzların yapıldığı granit gibi imparatorluklarının da sonsuza dek ayakta kalacağını düşünürlerdi.

Sonsuza dek sürecek hiçbir şölen yoktu. Her şeyin bir sonu vardı. Her şeyin.

Kriz Dönemi, 1. Yıl
Yaşama Şansı

Yang Dong kendini kurtarmak istiyordu fakat fazla ümidinin kalmadığının farkındaydı.

Kontrol merkezinin üst katındaki balkonda durmuş, çalışmayı durdurmuş olan parçacık hızlandırıcısını seyrediyordu. Yukarıdan çarpıştırıcının yirmi kilometrelik çapının tamamını görebiliyordu. Alışılmışın aksine, çarpıştırıcıyı oluşturan çember bir yeraltı tüneli değil, yer üstüne kurulmuş beton bir tüneldi. Batan güneşin altında tesis devasa bir nokta işaretini andırıyordu.*

Peki bu nokta hangi cümlenin sonu? Umarım fiziğin sonu olur.

Bir zamanlar, Yang Dong'un temel bir inancı şöyleydi: Hayat ve dünya çirkinleşebilirdi fakat mikro ve makro ölçeklerde incelendiğinde, her şey uyum içerisinde ve kendine has bir güzelliğe sahipti. Günlük yaşantımız ancak derin gerçekliğin oluşturduğu kusursuz okyanusun üzerindeki bir köpük olabilirdi. Fakat şimdi günlük yaşantı gözüne güzel bir kabuk gibi görünüyordu: Üzerini kapattığı mikro gerçeklikler ile kabuğu çevreleyen makro gerçeklikler kabuğun kendisinden çok daha çirkin ve kaotiklerdi.

Ve de çok korkutucu.

Bunların üzerine düşünmeye bir son verse daha iyi olabilirdi. Fizikle alakası olmayan bir kariyer seçebilir, evlenebilir, çocuk sahibi olabilir ve sayısız birçok insan gibi huzur dolu, kendinden razı bir hayat sürebilirdi. Tabii ki bu onun için yarım bir hayat olurdu.

---

* Çin alfabesinde kullanılan nokta işareti şuna benzemektedir: 。

Yang Dong'u rahatsız eden başka bir şey daha vardı: Annesi, Ye Wenjie. Yang Dong, istemeden de olsa, annesinin bilgisayarında ciddi anlamda şifrelenmiş birtakım mesajlara denk gelmişti. Bu, Yang'in merakını fazlasıyla cezbetmişti.

Çoğu yaşlı kimse gibi Yang'in annesi de internetin ve bilgisayarının inceliklerinden habersizdi, bu yüzden şifresi çözülmüş mesajları sadece silmiş ve dijital anlamda ortadan kaldırmamıştı. Sabit diske format attığı takdirde dahi, söz konusu verilerin kolaylıkla geri getirebileceğinin farkında değildi.

Yang Dong, hayatı boyunca ilk kez annesinden sır saklamaya karar verdi ve silinen dokümanlardaki bilgileri kurtardı. Elde ettiği bilgileri okuması günlerini aldı, bu esnada Üç Cisim dünyası ve dünyadışı varlıklarla annesi arasında paylaşılan sır hakkında şok edici bilgiler edindi.

Yang Dong tam anlamıyla sarsılmıştı. Hayatı boyunca sırtını dayadığı annesi meğer hiç tanımadığı hatta bu dünyada bulunması mümkün dahi olmayan biri çıkmıştı. Annesiyle yüzleşmeye cesaret edememişti, asla da edemeyecekti çünkü onunla yüzleştiği takdirde aklında annesi diye bildiği kişiden geriye hiçbir şey kalmayacak, değişimi tamamlanacaktı. Annesi hâlâ aynı kişiymiş gibi davranmak ve hayatına hiçbir şey olmamış gibi devam etmek daha iyiydi. Tabii, Yang Dong için böylesi bir hayat, yarım bir hayattı.

Yarım hayat yaşamak çok mu kötüydü ki? Görebildiği kadarıyla, etrafında birçok kişi yarım hayatlar yaşıyordu. Unutmayı ve uyum sağlamayı becerebildiği takdirde, insan yarım bir hayatı gönül rahatlığıyla hatta mutlulukla sürdürebilirdi.

Fakat fiziğin sonu ve annesinin sırları derken, Yang iki yarım, toplamda ise bir hayat kaybetmişti. Geriye daha ne kalmıştı ki?

Yang Dong tırabzana yaslandı ve gözlerini altındaki dipsiz boşluğa dikti, hem korkuyor hem de cezp oluyordu. Ağırlığını taşımakta güçlük çeken tırabzanın sarsıldığını hissetti ve elektrik çarpmışçasına bir şokla geriye çekildi. Burada daha

fazla kalmayacaktı. Arkasını dönüp terminal odasına geri yöneldi.

Çarpıştırıcının topladığı verileri işleyen süperbilgisayarlar bu terminalde tutuluyorlardı. Birkaç gün önce, terminallerin tamamı kapatılmıştı fakat şimdi birkaçı çalışmaktaydılar. Bu, Yang Dong'u biraz olsun rahatlattı fakat artık parçacık çarpıştırıcısıyla herhangi bir ilgilerinin bulunmadığını biliyordu – süperbilgisayarlarda farklı projeler işlemekteydi.

Odada sadece genç bir adam vardı, Yang Dong içeri girdiğince ayağa kalktı. Parlak yeşil renkteki kalın çerçeveli gözlükleriyle dikkat çekici biriydi. Yang buraya sadece birkaç parça kişisel eşyasını almaya geldiğini söylese de adını duyan Yeşil Gözlüklü heyecanlandı ve Yang'e terminalde çalışan programı anlatmaya başladı.

Dünya'nın matematiksel bir modeliydi. Geçmişteki benzer projelerin aksine, bu model biyolojik, jeolojik, astronomik, atmosferik ve okyanussal bilimlere ve diğer araştırma dallarına dair faktörleri dikkate alıyor ve Dünya'nın geçmişten günümüze gelişimini bir simülasyon halinde ortaya koyuyordu.

Yeşil Gözlüklü, Yang'in dikkatini büyük ekranlara yöneltti. Bu ekranlar sütunlar halinde akan sayıları ya da bir tablodaki eğrileri göstermiyorlardı; aksine, kıtaları ve okyanusları kuş bakışı görüyormuşçasına parlak ve rengârenk görüntüleri göstermekteydiler. Yeşil Gözlüklü fareyi oynattı ve birkaç yere yakınlaşarak bir nehrin yakından görünüşünü veyahut bir ağaç korusunu öne çıkardı.

Yang Dong, soyut sayılar ve teoriler tarafından domine edilmiş bu yere sızan doğanın nefesini hissetti. Zincirlerinden nihayet kurtuluyormuş hissediyordu.

Yeşil Gözlüklü'nün yaptığı açıklama bitince, Yang Dong eşyalarını topladı, kibarca veda etti ve çıkmak üzere arkasına döndü. Yeşil Gözlüklü'nün bakışlarını sırtında hissedebiliyordu fakat erkeklerin ona karşı böyle davranmalarına alışıktı, bu sebeple sinirlenmek yerine kış günü güneş görmüşçesine

kendini rahatlamış hissetti. Aniden kendini birileriyle iletişime geçme isteğiyle çarpılmış bir halde buldu.

Yeşil Gözlüklü'ye döndü. "Tanrı'ya inanıyor musun?"

Sorduğu soru karşısında Yang Dong da şaşırmıştı. Fakat terminallerde gösterilen modeli göz önünde bulundurduğunda, soru pek de mantıksız sayılmazdı.

Yeşil Gözlüklü de aynı şekilde afallamış görünüyordu. Bir süre sonra, ağzını kapatmayı başardı ve dikkatlice şöyle sordu, "Ne tür bir 'Tanrı'dan bahsediyorsun?"

"Bildiğin Tanrı işte." O baskın yorgunluk hissi geri dönmüştü. Daha fazlasını açıklayacak sabrı yoktu.

"Hayır."

Yang büyük ekranlara işaret etti. "Fakat hayatın varlığına işaret eden fiziksel parametreler fazlasıyla acımasız. Suyun sıvı halini ele alalım: Sadece dar bir sıcaklık aralığında var olabiliyor. Evreni bir bütün olarak kabul ettiğimizde bu durum daha da netleşiyor: Eğer Büyük Patlama'nın parametreleri bir milyonun milyarda biri kadar bile farklı olsaydı, ağır elementler ortaya çıkmayacak ve dolayısıyla hayat olmayacaktı. Bu üstün bir tasarımın apaçık belirtisi değil midir?"

Yeşil Gözlüklü kafasını hayır anlamında salladı. "Büyük patlama hakkında sana cevap verecek ölçüde bilgiye sahip değilim ancak Dünya'daki çevre hakkında yanılıyorsun. Dünya hayata aracı oldu ancak hayat da Dünya'yı değiştirdi. Bulunduğumuz gezegenin şu anki durumu ikisi arasındaki ilişkinin sonucu." Fareyi eline alıp tıklamaya başladı. "Hadi bir simülasyon başlatalım."

Büyük ekranlardan birine içi birçok sayısal parametreyle dolu bir konfigürasyon paneli yansıttı. Tepeye yakın bir yerdeki kutucuklardan birinin işaretini kaldırdı ve parametrelerin hepsi griye döndüler. "'Hayat'ın ortaya çıkmadığını varsayalım ve Dünya'nın ne tür bir gelişim geçireceğini görelim. Hesaplamaların fazla vakit almaması için simülasyonu kabataslak yaptıracağım."

Yang Dong başka bir terminale göz attı ve süperbilgisayarın tam kapasite çalıştığını gördü. Böyle bir makine ufak bir şehrin tükettiği miktarda elektrik tüketirdi fakat Yeşil Gözlüklü'ye durmasını söylemedi.

Büyük ekranda yeni oluşmuş bir gezegen belirdi. Şömineden taze alınmış bir kömüre benzeyen yüzeyi hâlâ kıpkırmızı ve sıcaktı. Zaman jeolojik çağlara uygun şekilde geçti ve gezegen soğudu. Yüzeydeki renkler ve desenler hipnotize edici bir şekilde yavaşça kaydılar. Birkaç dakika sonra ekranda beliren turuncu gezegen, simülasyonunun sonunun geldiğini belirtiyordu.

"Hesaplamalar kabaca yapıldı; daha detaylı bir sonuç alabilmek için en az bir aya ihtiyacımız var." Yeşil Gözlüklü fareyi oynattı ve gezegenin yüzeyine yakınlaştı. Görüntü geniş bir çölün, göklere yükselen ve tuhaf şekillere sahip dağ zirvelerinin ve bir krateri andıran, daire şeklinde içe göçmüş bir yer şeklinin üzerinden geçti.

Yang Dong, "Neye bakıyoruz?" diye sordu.

"Dünya. Hayat olmadığı takdirde gezegenin yüzeyi şu anda böyle gözükecekti."

"Fakat... okyanuslar nerede?"

"Okyanus yok. Nehir de öyle. Yüzey tamamıyla kuru."

"Hayat olmadığı takdirde, suyun sıvı halinin Dünya'da bulunmayacağını mı söylüyorsun?"

"Gerçekte daha bile korkunç olması muhtemel. Unutma, bu sadece hızlandırılmış bir simülasyon fakat yine de hayatın Dünya'daki varlığının ne denli büyük bir öneme sahip olduğunu görmemizi sağlıyor."

"Fakat–"

"Hayatın bu gezegenin kabuğuna tutunan kırılgan ve zayıf bir şeyden ibaret olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Öyle değil mi?"

"Zamanın gücünü görmezden gelirsen evet. Eğer bir karınca kolonisi pirinç tanesi büyüklüğünde toprak zerrecikleri-

ni taşımaya devam ederse, bir milyar yıl sonra Tai Dağı'nın tamamını ortadan kaldırabilirler. Zaman tanıdığın sürece hayat, metal ve kayadan kuvvetli, kasırgalar ve volkanlardan daha etkilidir."

"Fakat dağların oluşumu jeolojik kuvvetlerle gerçekleşir!"

"Öyle bir gereklilik yok. Hayat belki dağları yükseltemez fakat dağ sıralarının dizilişini etkileyebilir. İkisinin üzeri bitki örtüsüyle kaplı, üç dağ olduğunu varsayalım. Üzeri çıplak olan dağ kısa sürede erozyona maruz kalacak ve dümdüz olacaktır. Buradaki 'kısa sürede'den kastım milyonlarca yıla tekabül etse de, jeolojik anlamda göz açıp kapayıncaya kadar geçen süreden bir farkı yok."

"O vakit okyanuslar nasıl kayboldu?"

"Simülasyon kayıtlarını incelememiz gerekir ve bu da epey emek demek. Fakat sana destekli bir tahmin sunabilirim: Bitkiler, hayvanlar ve bakterilerin tamamı, şu anki atmosferin oluşumunda önemli birer yere sahipler. Hayat olmadığı takdirde, atmosfer fazlasıyla farklı olacaktır. Öyle bir atmosferin dünyayı güneş rüzgârlarından, mor ötesi ışınlardan koruyamamış ve böylece okyanusların buharlaşmış olması mümkün. Çok geçmeden, sera etkisi Dünya'nın atmosferini Venüs'ünkine benzetmiş ve ardından, zamanla, su buharı yükselerek uzayda kaybolmuştur. Milyarlarca yılın sonunda, Dünya kuraklığa teslim olmuştur."

Yang Dong sarı bir kabuktan ibaret olan gezegene bakarken başka bir şey söylemedi.

"Bu yüzden de an itibariyle yaşadığımız Dünya hayatın kendisi tarafından ve kendisi için yaratılmış bir evdir. Tanrı'yla hiçbir alakası yok." Yeşil Gözlüklü ekrana sarılmak istercesine alaycı bir biçimde kollarını iki yana açtı, yaptığı açıklamadan tatmin olduğu her halinden belliydi.

Yang Dong'un içinden böyle konuları tartışmak gelmiyordu ama Yeşil Gözlüklü konfigürasyon panelinden hayat seçeneğini kaldırırken aklına bir düşünce üşüşmüştü.

Yang Dong ürkütücü bir diğer soru daha sordu: "Peki ya evren?"

"Evren mi?"

"Benzer bir matematiksel model yardımıyla evrenin oluşumunun simülasyonunu yaparsak ve hayat seçeneğini kaldırırsak, hayatın bulunmadığı bir evren nasıl şekillenecektir?"

Yeşil Gözlüklü bir an için durup düşündü. "Aynı şekilde görünecektir. Hayatın etkilerinden bahsederken sadece Dünya üzerindeki etkilerini kastediyordum. Fakat eğer evrenden bahsediyorsak, hayata rastlaması oldukça güç ve hayatın evrenin evrimine etkisi göz ardı edilebilir."

Yang Dong dilini tuttu. Bir kez daha veda etti ve yüzüne güçlükle de olsa müteşekkir bir gülümseme kondurdu. Binadan ayrıldı ve yıldızlarla bezeli gece göğüne baktı.

Annesinin gizli dokümanlarına baktığında, evrende hayata sanıldığı kadar az rastlanmadığını öğrenmişti. Hatta evren hayatla dolup taşıyordu.

Hayat, evrenin ne kadarını etkilemiş?

Yeni bir korku dalgası altında kalır gibi hissetti.

Yang Dong artık kendisini kurtaramayacağının farkındaydı. Üzerine düşünmeyi bırakmayı, aklını boş karanlığa çevirmeyi denedi fakat yeni bir soru onu rahat bırakmayacaktı: *Doğa gerçekten de doğal mıydı?*

Kriz Çağı, 4. Yıl
Yun Tianming

Dr. Zhang, Yun Tianming'in yıllık genel sağlık kontrolünü tamamladıktan sonra, uzun zamandır hastanede olduğunu ve dünyada neler olup bittiğini bilmesi gerektiğini düşündüğünü söyleyerek ona bir gazete bıraktı. Tianming'in odasında bir televizyon vardı ve bundan ötürü biraz şaşırmıştı, doktorun aklında farklı bir şey olup olmadığını merak ediyordu.

Tianming gazeteyi okudu ve şu sonuca vardı: Hastaneye yatmadan önceki vakte kıyasla, Üç Cisim ve Dünya Üç Cisim Organizasyonu'na (DÜCO)* ait haberler baskınlığını yitirmişti. Krizle alakası olmayan makaleler de vardı. İnsanlığın konuya ilişkin dikkati biraz olsun dağılmış, dört yüz yıl boyunca gerçekleşmeyecek olaylardansa gündelik hayatı ilgilendiren olaylara yeniden odaklanmıştı.

Bu şaşırtıcı bir durum değildi. Dört yüz yıl önce neler olduğunu hatırlamayı denedi: Çin, Ming Hanedanlığı'nın hükmü altındaydı ve –bu kısımdan emin değildi– Nurhaci milyonlarca kişiyi katlettikten sonra Ming'in yerine geçecek imparatorluğu daha yeni kurmuştu. Karanlık Çağlar batıda daha yeni son bulmuştu; buharlı motorların ortaya çıkmasına yüz yıldan fazla zaman vardı; ve elektriğe gelecek olursak da onun için üç yüz yıl geçmesi gerekecekti. Eğer o vakitlerde birileri hayatın dört yüz yıl sonra nasıl olacağından endişe etseydi, alay konusu olmaları işten bile olmazdı. Gelecek için kaygılanmak, geçmişin yasını tutmak kadar abesti.

Tianming'in ise, hastalığının ilerleyiş şekli göz önünde

---

* Aynı zamanda Dünya Trisolaris Organizasyonu (DTO) olarak da geçmektedir. *–yhn*

bulundurulduğunda, önümüzdeki sene için endişelenmesine gerek olmayacaktı.

Fakat haberlerden biri dikkatini çekti. Manşet şöyleydi:

Üçüncü Halk Partisi Hükümeti'nin Meclisi Özel Olarak Topladığı Oturumda Ötenazi Yasası Kabul Edildi

Tianming'in kafası karışmıştı. Meclisin acil olarak toplanma sebebi Üç Cisim Krizi'ni tartışmaktı fakat bu yasanın krizle hiçbir ilgisi yok gibi görünüyordu.

Neden Dr. Zhang bu haberi görmemi istedi ki?

Yeni bir öksürük nöbeti onu gazeteyi bırakmaya ve biraz uyuyup dinlenmeye zorladı.

Ertesi gün, ötenazi yasasına ilişkin çeşitli röportaj ve gelişmeleri televizyonda da gördü fakat halkın pek ilgisini çekmiş gibi görünmüyordu.

Tianming o gece uyumakta güçlük çekti: Öksürüyor, nefes almakta zorlanıyordu; kemoterapi etkisiyle kendini zayıf hissediyordu ve midesi bulanıyordu. Yanındaki yataktaki hasta, Tianming'in yatağının kenarına oturmuş, oksijen tüpünü tutuyordu. Soyadı Li idi ve herkes ona "Lao Li," yani *İhtiyar Li* olarak hitap ederdi.

Lao Li odayı paylaştıkları diğer iki hastanın uyuyor olduklarından emin olmak için etrafına bakındı ve ardından şöyle dedi, "Tianming, ben erken ayrılacağım."

"Taburcu mu oluyorsun?"

"Hayır. O yasa var ya hani."

Tianming doğruldu. "Fakat neden? Çocukların senin için endişeleniyor ve seninle ilgileniyorlar–"

"Tam olarak bu sebepten ötürü bunu yapmaya karar verdim. Bu durum biraz daha devam ederse, evlerini satmaları gerekecek. Neden yapsınlar? Sonuçta bunun bir tedavisi yok. Çocuklarım ve onların çocukları için sorumluluk almalıyım."

Lao Li iç geçirdi, Tianming'in koluna hafifçe dokundu ve yatağına döndü.

Tianming dışarıda salınan ağaçların perdeye düşen gölgelerini seyrederek uykuya daldı. Hastalığının başlamasından beri ilk kez huzurlu bir rüya gördü.

Origamiden yapılma ufak bir sandaldaydı, sakin sularda küreksiz ilerliyordu. Gökyüzü sisliydi, koyu gri renkteydi. Serin bir çisenti vardı fakat anladığı kadarıyla yağmur bir ayna kadar pürüzsüz kalan suyun yüzeyine ulaşmıyordu. Su da gri renkteydi ve dört bir yanından gökyüzüyle birleşiyordu. Görünürde ne ufuk çizgisi vardı ne de bir kıyı...

Tianming sabahleyin uyandığında, rüyasındaki *yerde* yağmurun hep çiselediğinden, suyun yüzeyinin hep pürüzsüz kaldığından ve gökyüzünün hep sisli, hep koyu gri renkte olduğundan böylesine emin olmasına anlam veremedi.

Hastane, Lao Li'nin istediği prosedürü yerine getirmek üzereydi.

Haber merkezleri "yerine getirmek" fiilinde karar kılmadan önce uzun iç tartışmalar gerçekleştirmişti. "İşini bitirmek" şüphesiz ki uygunsuz bir tabirdi; "icabına bakmak" da kulağa yanlış geliyordu; "tamamlamak" ise ölümün kaçınılmaz olduğuna işaret ediyordu ki bulunulan durumun tam olarak öyle olduğu söylenemezdi.

Dr. Zhang, Tianming'e Lao Li'nin ötenazi seremonisine katılacak güçte olup olmadığını sordu. Doktor aceleyle bunun şehirdeki ilk ötenazi olacağını ve bu sebeple aralarında diğer hastaları temsil eden kişilerin de bulunduğu farklı etnik gruplardan yetkililerin bulunacağını ekledi. Sözlerinin altında başka bir anlam yatmıyordu.

Fakat Tianming doktorun ricasının gizli bir mesaj taşıdığını düşünmekten kendini alamadı. Yine de, Dr. Zhang kendisiyle layıkıyla ilgilendiğinden, kabul etti.

Daha sonrasında, bir anda Dr. Zhang'in yüzünün ve adının

tanıdık geldiğini fark etti –doktoru hastaneye yatmadan öncesinden tanıyor olabilir miydi?– öyleyse de hatırlamıyordu. Az önceki aşinalık hissine şu âna kadar kapılmamış olması, şu âna kadarki konuşmalarının hastalığından ve tedavisinden öteye gitmemiş olmasıyla alakalıydı. Bir doktorun işini yaparkenki konuşma ve davranış şekliyle normal biri gibi konuşması arasında fark vardı.

Lao Li'nin aile fertlerinden hiçbiri prosedüre gelmemişti. Kararını onlardan saklamış ve şehrin Sivil İşler Bürosu'ndan –hastaneden değil– prosedür tamamlandıktan sonra ailesini bilgilendirmelerini istemişti. Yeni yasa işlerini bu şekilde halletmesine olanak tanıyordu.

Birçok muhabir gelmişti ancak çoğu prosedürün gerçekleşeceği yerin uzağında tutuluyordu. Ötenazi odası, hastanenin acil müdahale departmanına ait odalardan birine kurulmuştu. Duvarlardan biri izleyenlerin içeriyi görmesine olanak tanıyan ancak hastanın dışarıyı görmesini engelleyen tek taraflı aynaya sahipti.

Tianming izlemeye gelen kalabalığı yararak ilerledi ve tek taraflı pencerenin başına geçti. Ötenazi odasının içini gördüğü anda, Tianming bir korku ve tiksinti dalgasına kapıldı. Kusmak istiyordu.

Bu odayı dekore eden her kimse büyük çaba sarf etmişti: Pencerelerde yeni, göze hoş gelen perdeler vardı, vazoların içinde taze çiçekler ve duvarlarda kâğıttan yapılma pembe renkte sayısız kalp. Fakat durumu insani hale getirmeye yönelik bu art niyet gözetmeyen çaba tam tersi etki yaratmıştı: Mezarı bir gerdek odasına çevirmeye çalışıyormuşçasına, ölümün korku dolu kasveti ürkütücü bir neşeyle karışmıştı.

Lao Li, odanın ortasındaki yatakta yatıyordu ve huzurlu bir hali vardı. Tianming birbirleriyle doğru dürüst vedalaşamadıklarını fark etti ve yüreğine bir ağırlık çöktü. İçerideki iki noter, prosedürün yasal işlemlerini tamamlamakla meşguldüler. Lao Li belgeleri imzaladıktan sonra odadan ayrıldılar.

Lao Li'ye işlemin adımlarını açıklamak üzere içeri başka bir adam girdi. Bu adamın üzerinde beyaz bir önlük olmasına karşın, doktor olup olmadığı belirsizdi. Adam yatağın ayakucundaki büyük ekrana işaret etti ve Lao Li'ye ekrandaki her şeyi okuyup okuyamadığını sordu. Lao Li başıyla onayladı. Ardından adam Lao Li'ye yatağın yanındaki fareyi kullanmasını ve ekrandaki düğmelere tıklamayı denemesini söyledi, bunu fazla zor bulduğu takdirde ise farklı giriş yöntemlerinin de bulunduğunu ekledi. Lao Li fareyi kullandı ve sorunsuz çalıştığını belirtti.

Tianming bir keresinde Lao Li'nin hiç bilgisayar kullanmadığını söylediğini hatırladı. Paraya ihtiyaç duyduğunda, bankaya girer ve parasını vezneden çekerdi. Lao Li hayatı boyunca ilk kez fare kullanıyor olmalıydı.

Ardından beyaz önlüklü adam, Lao Li'ye ekranda bir soru belireceğini ve aynı sorunun beş kez sorulacağını söyledi. Soru her belirdiğinde, altında sıfırdan beşe kadar numaralandırılmış altı seçenek belirecekti. Eğer Lao Li onay vermek isterse, ekranda kendisine belirtilen ve her belirdiğinde rasgele değişen sayıya tıklaması gerekecekti. Eğer Lao Li olumsuz yanıt vermek isterse, sıfıra basması yeterli olacak ve prosedür iptal edilecekti. "Evet" ya da "Hayır" düğmeleri bulunmuyordu.

Prosedürün komplike olma sebebinin, hastanın kararı üzerine düşünmeden aynı düğmeye tekrar tekrar basmak durumunda kalmasını engellemek olduğunu açıkladı.

İçeri bir hemşire girdi ve Lao Li'nin sol koluna bir iğne yerleştirdi. İğnenin ardındaki tüp dizüstü bilgisayar boyutunda bir otomatik enjeksiyon makinesine bağlıydı. Beyaz önlüklü adam kapalı bir paketi aldı, üzerindeki koruyucu film tabakalarını soydu ve sarımsı bir sıvıyla dolu, ufak cam şişeyi ortaya çıkardı.

Dikkatle, enjektörü şişedeki sıvıyla doldurdu ve hemşireyle birlikte odadan ayrıldı.

Lao Li odada yalnız kalmıştı.

Soru ekranda belirdi ve yumuşak, nazik bir kadın sesi soruyu yüksek sesle okudu: *Hayatınıza son vermek istiyor musunuz? Evet için 3'ü seçin. Hayır için 0'ı seçin.*

Lao Li 3'ü seçti.

Hayatınıza son vermek istiyor musunuz? Evet için 5'i seçin. Hayır için 0'ı seçin.

Lao Li 5'i seçti.

Süreç iki kez daha tekrarlandı. Ve ardından:

Hayatınıza son vermek istiyor musunuz? Bu son uyarıdır. Evet için 4'ü seçin. Hayır için 0'ı seçin.

Kapıldığı keder dalgasıyla Tianming'in başı dönmeye başladı, neredeyse bayılacaktı. Annesi öldüğünde dahi böylesine muazzam bir acı ve öfke hissetmemişti. Lao Li'ye sıfırı seçmesi için bağırmak, camı kırmak, o sesi bastırmak istedi.

Fakat Lao Li 4'ü seçti.

Enjektör sessizce aktif hale geldi. Tianming cam tüpteki sarımsı sıvının kısaldığını ve ardından gözden kaybolduğunu gördü. Lao Li yerinden kıpırdamadı. Gözlerini kapayıp uykuya daldı.

Tianming'in etrafındaki kalabalık dağıldı fakat o, elleri cama yapışık bir halde, olduğu yerde kaldı. İçeride yatan cansız bedene bakmıyordu. Gözleri açıktı fakat görmüyordu.

"Acı çekmedi." Dr. Zhang'in sesi o kadar kısıktı ki bir sivrisineğin vızıltısına benziyordu. Tianming sol omzunda bir el hissetti. "Büyük bir doz barbital, kas gevşetici ve potasyum klorür karışımı kullandık. İlk olarak barbital etkisini gösteriyor ve hastayı derin bir uykuya yatırıyor, kas gevşetici nefes alıp verişini durduruyor ve potasyum klorür kalbini durduruyor. Süreç toplamda yirmi otuz saniyeden fazla tutmuyor."

Bir süre sonra, Dr. Zhang'in eli Tianming'in omzundan ayrıldı ve Tianming doktorun uzaklaşan ayak seslerini işitti. Tianming arkasını dönüp bakmadı.

Aniden doktoru nereden tanıdığını hatırladı. Tianming yumuşak bir sesle, "Doktor," diye seslendi. Ayak sesleri kesildi.

Tianming arkasını hâlâ dönmemişti. "Kız kardeşimi tanıyorsun, değil mi?"

Cevap uzun bir sessizliğin ardından geldi. "Evet. Lisede sınıf arkadaşıydık. Küçüklüğünde seni birkaç kez gördüğümü hatırlıyorum."

Tianming hastanenin ana binasından ruhsuz bir biçimde ayrıldı. Artık her şey ortadaydı. Dr. Zhang kız kardeşi için çalışıyordu; kız kardeşi ölmesini istiyordu. Hayır, onun "prosedürü yerine getirmesini" istiyordu.

Tianming kız kardeşiyle mutluluk içinde geçirdikleri çocukluğu sıklıkla yad ederdi fakat yıllar geçtikçe birbirlerinden uzaklaşmışlardı. Aralarında herhangi bir husumet yoktu ve birbirlerini kırmamışlardı. Fakat birbirlerini tamamıyla farklı insanlar olarak görmeye ve her ikisi de diğerinin kendisini gördüğünü düşünmeye başlamışlardı.

Kız kardeşi kurnaz fakat pek de zeki sayılmayan biriydi ve kendisi gibi biriyle evlenmişti. Kariyerlerinde başarılı olamamışlardı ve çocukları yetişkin olmasına karşın, kendilerine ait bir ev almayı bile başaramamışlardı. Kocasının ailesinde onları ağırlayacak yer olmadığından, ailecek Tianming'in babasıyla yaşamak durumunda kalmışlardı.

Tianming ise yalnız kalmayı tercih eden biriydi. Kariyerinde ya da özel hayatında kız kardeşinden daha başarılı değildi. Hayatını işverenlerine ait yatakhanelerde yalnız başına kalarak geçirmiş ve muhtaç babasıyla ilgilenme sorumluluğunu kız kardeşine bırakmıştı.

Tianming aniden kız kardeşinin aklından geçenin ne olduğunu anladı. Sağlık sigortası hastane masraflarını karşılamaya yetmiyordu ve tedavisi uzadıkça, hastane faturası şişecekti. Babaları hastane masraflarını kendi birikimlerinden ödüyordu fakat aynı parayı Tianming'in kız kardeşine ve ailesine ev almaları için teklif etmemişti – belli ki Tianming'i kayırıyordu. Kız kardeşine göre babası ona ait olması gereken parayı harcıyordu. Ayrıca, harcadıkları para en iyi ihtimalle Tianming'i

hastalıktan kurtarmayacak, sadece ömrünü uzatmaya yarayacak bir tedaviye gidiyordu. Eğer Tianming ötenaziyi seçerse, kız kardeşinin mirası olduğu gibi kalacak, Tianming de daha az acı çekecekti.

Sisli ve gri bulutlarla kaplı gökyüzü aynı rüyasındaki gibiydi. Kafasını kaldırıp bu sonsuz griliğe bakan Tianming iç geçirdi.

Pekâlâ. Ölmemi istiyorsan öleceğim.

Franz Kafka'nın bir babanın oğlunu lanetlediği ve ölümle cezalandırdığı "Yargı" adlı öyküsünü düşündü. Oğul cezayı birinin çöpü dışarı çıkarmayı kabul etmesi kadar kolay kabul ediyor ve evden çıkıyordu, sokaklarda koşuyor ve köprüye ulaşıyor, parmaklıkların üzerinden atlayarak hayatına son veriyordu. İlerleyen vakitlerde, Kafka biyografisini yazan kişiye o satırları yazdığı sırada "şiddetli bir biçimde boşalmayı" düşündüğünü söylüyordu.

Tianming artık Kafka'yı, bundan yüz yıl önce başında melon şapkası ve elinde çantasıyla Prag'ın loş sokaklarında sessizce gezen, kendisi kadar yalnız olan adamı anlıyordu.

Hastanedeki odasına döndüğünde Tianming'i biri bekliyordu: Üniversiteden sınıf arkadaşı, Hu Wen.

Wen, Tianming'in üniversite yıllarında arkadaş olarak adlandırmaya en yakın bulduğu kişiydi fakat aralarındaki ilişki tam olarak arkadaşlık sayılmazdı. Wen herkesle iyi geçinen ve herkesin adını bilen türdeki tiplerdendi; fakat onun için bile Tianming arkadaş çevresinin en dışında kalıyordu. Mezun olduklarından beri görüşmemişlerdi.

Wen yanında bir buket ya da benzeri bir şey getirmemişti; bunun yerine içi kutu içeceklerle dolu bir karton kutu getirmişti.

Kısa, tuhaf bir selamlaşmanın ardından Wen, Tianming'i şaşırtan bir soru sordu. "Birinci sınıfta gittiğimiz geziyi hatırlıyor musun? Hep birlikte gittiğimiz ilk geziyi hani?"

Tabii ki hatırlıyordu. Cheng Xin'in ilk kez yanına oturduğu, onunla ilk kez konuştuğu gündü.

Xin girişken davranmasa, Tianming üniversitede geçirdikleri dört yıl boyunca onunla konuşacak cesareti toplayabilir miydi, emin değildi. Gezide yalnız başına oturmuş, Pekin dışındaki muazzam büyüklükteki Miyun Barajı'nı seyrediyordu. Xin yanına oturmuştu ve konuşmaya başlamışlardı.

Konuştukları esnada Xin baraja çakıl taşları atmaktaydı. Muhabbetleri yeni tanışan sınıf arkadaşlarının konuştukları klasik konulardı, buna rağmen Tianming konuşmalarını kelimesi kelimesine hatırlıyordu. Sonrasında, Cheng Xin kâğıttan bir gemi yapıp suya bırakmıştı. Esen rüzgâr gemiyi yavaşça, ufukta bir nokta olup gözden kaybolunca dek sürüklemişti...

Üniversitede geçirdiği o en kıymetli gün aklında parıltılı bir yere sahipti. Gerçekte ise pek güzel bir gün sayılmazdı: Yağmur çiseliyordu, barajın yüzeyi hafif dalgalıydı ve attıkları çakıllar ellerine nemli geliyordu. Fakat o günden itibaren, Tianming yağmurun çiselediği günlere, toprak kokusuna ve ıslak çakıl taşlarına âşık olmuştu. Arada bir kâğıttan gemiler yapar, yatarken başucuna bırakırdı.

Tianming, aklında bu düşüncelerle, gördüğü huzur dolu rüyadaki dünya bu hatıradan doğmuş olabilir mi diye merak etti.

Fakat Wen o gezinin ilerleyen vakitlerinde ne olduğu hakkında konuşmak istiyordu – Tianming'in pek de aklında kalmayan olaylar hakkında. Yine de, Wen'in de hatırlatmalarıyla, Tianming solup gitmiş o anıları hatırlamayı başardı.

Cheng Xin'in arkadaşlarından birkaçı gelmiş ve onu çağırmışlardı. O vakit Wen, Tianming'in yanına oturmuştu.

Havalara girme sakın. Xin herkese yakın davranır.

Tianming bunu biliyordu tabii ki. Fakat derken Wen, Tianming'in elindeki maden suyunu görmüş ve konu değişmişti.

Ne içiyorsun öyle yahu?!

Şişedeki su yeşil renkteydi ve içinde çimen ile yaprak parçaları yüzüyordu.

Bir miktar ot koparıp suya kattım. Tamamıyla organik bir içecek.

Tianming'in keyfi yerindeydi ve bu yüzden de normalde olduğundan daha konuşkandı.

Belki bir gün bu içeceği üretmek için bir firma kurarım. Popüler olacağından eminim.

Tadı berbat olmalı.

Sigaranın ve alkolün tadının çok mu güzel olduğunu düşünüyorsun? Eminim Coca-Cola bile ilk denediğinde ilaca benzer bir tada sahiptir. Bağımlılık yapıcı her şeyde bu durum geçerli.

Wen, "Dostum, o konuşma hayatımı değiştirdi!" dedi. Koliyi açtı ve içinden bir içecek çıkardı. Dışı koyu yeşildi ve üzerinde bir çimenlik resmi vardı. Adı "Yeşil Fırtına"ydı.

Wen içeceği açıp Tianming'e uzattı. Tianming bir yudum aldı: Ferahlatıcı, bitkisel ve hafif acıydı. Gözlerini kapadığında kendini yağmurun çiselediği barajın önünde buldu. Ve Cheng Xin yanında oturuyordu...

Wen, "Bu özel bir sürüm. Piyasaya sürdüğümüz daha tatlı," dedi.

"İyi satıyor mu?"

"Harika satıyor! Şimdi asıl mesele üretim masrafını düşürmek. Çimenin ucuz olduğunu düşünüyor olabilirsin fakat üretim kapasitemizi artırmadığımız takdirde meyveden ya da yemişlerden daha pahalıya çıkıyor. Ayrıca, sağlık açısından sorun yaşamamak için toksinlerinden arındırılması ve işlenmesi gerekiyor, karmaşık bir süreç anlayacağın. Geleceği parlak ama. Birçok yatırımcının ilgisini çekti ve Huiyuan Meyve Suları şirketimi satın almak istiyor. Siktirsinler gitsinler."

Tianming, Wen'e bakakaldı, ne diyeceğini bilmiyordu. Wen uzay mühendisi olarak mezun olmuştu fakat şimdi ise meşrubat endüstrisinde bir girişimciydi. Aklına koyduğunu

yapan girişken biriydi. Hayat böylesi insanlara aitti. Fakat Tianming gibi insanlar sadece hayatın yanlarından geçip gidişini izleyebilirlerdi, terk edilir ve geride bırakılırlardı

Wen, "Sana borçluyum," dedi. Tianming'e üç kredi kartı ve bir not kâğıdı uzattı, ardından eğilip şöyle fısıldadı, "Hesapta üç milyon yuan var. Şifre not kâğıdında yazıyor."

Tianming, "Patentini almak ya da ona benzer bir şey için başvurmadım," dedi.

"Fakat fikir sana ait. Sen olmasaydın, Yeşil Fırtına olmazdı. Kabul edersen ödeşmiş olacağız, en azından yasal olarak. Fakat arkadaşlığımızı göz önünde bulundurursak, sana olan borcumu asla ödeyemem."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin, ne yasal ne de başka türlü."

"Kabul etmek zorundasın. Paraya ihtiyacın olduğunu biliyorum."

Tianming başka bir şey söylemedi. Onun için astronomik bir meblağdı bu fakat heyecanlanmamıştı. Para hayatını kurtarmayacaktı.

Lakin umut inatçı bir şeydi. Hu Wen gittikten sonra, Tianming bir doktordan fikir almak istedi. Dr. Zhang'i istemiyordu; yerine, uzun uğraşlar sonunda, hastanenin ünlü bir onkolojist olan doçent yardımcısına ulaştı.

"Eğer para sıkıntı olmasaydı, beni tedavi edebilir miydiniz?"

Yaşlı doktor bilgisayarında Tianming'in dosyasını buldu ve bir süre sonra kafasını hayır anlamında salladı.

"Kanser ciğerlerinden vücudunun her yerin yayılmış. Ameliyatın anlamı yok; koruyucu tedaviler olan kemoterapi ve radyasyondan başka çaren yok. Paranın kurtarabileceği bir durumda değilsin...

"Genç adam, şu deyişi unutma: Bir doktor ancak tedavi edilebilecek hastalıkları tedavi edebilir, aynı Buda'nın ancak kurtarılması gerekenleri kurtardığı gibi."

Tianming'in içindeki son umut zerresi de öldü ve kalbi huzura kavuştu. O günün öğleden sonrasında ötenazi formunu doldurdu.

Formu Dr. Zhang'e verdi. Zhang bir çeşit içsel, manevi çatışma içinde gibi görünüyordu ve Tianming'in gözlerine bakmadı. Tianming'e kemoterapiyi bırakabileceğini söyledi; şu durumda gereksiz yere acı çekmesinin anlamı yoktu.

Tianming'in icabına bakması gereken tek mesele Wen'den gelen parayı nasıl değerlendireceğine karar vermekti. Yapılacak en "doğru" şey parayı babasına vermek ve ardından ailenin geriye kalanına paylaştırmasını söylemekti. Fakat bu parayı kız kardeşine vermekle aynı şeydi ve Tianming bunu yapmak istemiyordu. Zaten ölecekti, kız kardeşinin istediği de buydu; ona daha fazlasını borçlu hissetmiyordu.

Gerçekleştiremediği bir hayali var mı diye düşündü. Lüks bir gemide dünya turuna çıkmak güzel olurdu... fakat vücudu bunu kaldıracak durumda değildi ve fazla vakti kalmamıştı. Yazıktı. Güneşin yıkadığı bir kumsalda uzanmak ve insanı hipnotize eden denizi seyrederken hayatını gözden geçirmek güzel olurdu. Ya da yağmurlu bir günde yabancı bir ülkenin kıyılarında gezmek, ufak bir gölün kenarına oturmak ve dalgalı yüzeyine ıslak çakıl taşları atmak...

Tianming'in aklı bir kez daha Cheng Xin'e gitmişti. Bugünlerde onu giderek daha sık düşünmeye başlamıştı.

O gece, Tianming televizyonda bir haber gördü:

BM Gezegensel Savunma Konseyi, Çözüm 479'ü yürürlüğe soktu ve İstikamet Yıldızlar Projesi'ni başlattı. BM'ye bağlı Gelişim Programı ve Doğal Kaynaklar Komiteleri ile UNESCO'nun ortak çalışmasıyla projeye vakit kaybetmeden başlandı.

İstikamet Yıldızlar Projesi'nin Çin resmi internet sitesi bu öğleden sonrası yürürlüğe girecek. Pekin'deki BMGP temsilci ofisindeki yetkiliden alınan habere göre,

Proje kişilerden ve girişimcilerden gelen teklifleri kabul edecek fakat hükümetten bağımsız organizasyonlardan gelen teklifleri değerlendirmeye almayacak...

Tianming ayağa kalktı ve hemşiresine yürüyüşe çıkmak istediğini söyledi. Fakat ışıklar çoktan kapanmıştı ve hemşire bu isteğini reddetti. Tianming karanlık odasına geri döndü, perdeyi kenara çekti ve pencereyi açtı. Lao Li'nin yatağına yerleşen yeni hasta homurdandı.

Tianming dışarıya baktı. Şehrin ışıkları gece gökyüzünü bulandırsa da, gümüş birkaç parıltı seçebilmek mümkündü.

Parasıyla ne yapacağını biliyordu: Cheng Xin'e bir yıldız satın alacaktı.

Zamanın Dışında Bir Geçmiş'ten Alıntı
Krizin Başlangıcındaki Enfantilizm

Kriz Dönemi'nin ilk yirmi yılındaki olayların birçoğu öncesi ve sonrasında gelen kişiler tarafından anlaşılamamıştır; tarihçiler bu durumu "Kriz Enfantilizmi" olarak özetlemişlerdir.

Birçok kişi enfantilizmin medeniyetin sonunu getirmesi muhtemel tehdide karşı verilmiş bir tepki olduğunu düşündü. Bireyler için geçerli bir sebep olarak kabul edilebilirdi fakat insanlığın geneline yansıtılamayacak kadar basit bir açıklamaydı.

Üç Cisim Krizi'nin toplum üzerindeki etkisi insanların başta düşündüğünden çok daha büyüktü. Bazı kusurlu benzetmeler yapacak olursak: Biyolojide, memelilerin atalarının okyanustan karaya çıkmasına eşdeğerdi; dinde, Adem ile Havva'nın Cennet'ten kovulmalarına. Tarih ve sosyolojiye gelirsek... eh, kusurlu dahi olsa uygun bir benzetme bulmamız mümkün değil. Üç Cisim Krizi'yle kıyaslandığında, insanlığın tarih boyunca yaşadığı tüm olaylar önemini yitiriyor. Kriz kültürün, siyasetin, dinin ve ekonominin temellerini sarstı. Etkisi medeniyetin en derinine ulaşmış olsa dahi, en çabuk tesiri yüzeyde göstermişti. Kriz Enfantalizmi'nin asıl sebebi etkisini gösteriş şekli ve insanoğlunun özünde yatan muhafazakârlığın muazzam eylemsizliği arasındaki ilişkide bulunabilir.

Kriz Enfantalizmi'nin yaygın örnekleri arasında Duvarabakan Projesi ve İstikamet Yıldızlar Projesi bulunuyordu, her ikisi de Birleşmiş Milletler tarafından uluslararası bağlamda yapılmış çalışmalardı – çok geçmeden, o dönem dışında yaşamış herkese anlaşılmaz gelen çalışmalar. Duvarabakan Projesi

tarihi değiştirdi ve etkisi medeniyet üzerinde öyle bir hissedildi ki bu projenin farklı bir bölümde işlenmesi daha doğru olacaktır. Büyük Duvarabakan Projesi'ni doğuran faktörler aynı anda İstikamet Yıldızlar Projesi'ni de doğurdu. O proje ise başlamasının ardından çok geçmeden gözden kayboldu ve bir daha sözü edilmedi.

İstikamet Yıldızlar Projesi'nin iki ana amacı vardı: İlki Kriz başlangıcında BM'nin gücünü artırmaktı; ikinci ise Kaçış düşüncesinin popülerliğinden faydalanmak.

Üç Cisim Krizi, insanoğlunun ortak bir düşmanla ilk karşılaşmasıydı ve çoğu kişinin BM'den medet umması gayet normaldi. Muhafazakârlar dahi BM'nin yeniden yapılandırılması, daha fazla güce ve kaynağa sahip olması gerektiğini düşünüyordu. Radikaller ve idealistler ise bir Dünyalar Birliği kurulmasını ve BM'nin bir dünya hükümetini yönetmesini savunuyordu.

Ufak ülkeler, BM'nin daha güçlü bir statüye sahip olmasına özel olarak destek çıkmaktaydı sebebi ise bu durumu daha geniş teknolojik ve ekonomik yardım almak için bir fırsat olarak görmeleriydi. Büyük güçler ise bu isteğe soğuk bir şekilde karşılık verdi. Gerçek şu ki, Kriz sonrasında büyük güçlerin tamamı uzay savunmasına ciddi yatırımlar yaptı. Sebebi uzay savunmasına yapılan yatırımların gelecekteki ülkeler arası ilişkilerde ulusal güç ve siyasi statü göstergesi sağlayacağını fark etmiş olmalarıydı; fakat aynı zamanda bu denli büyük çapta yatırımlar yapmayı hep istemeleri ancak halkın ihtiyaçlarından ve uluslararası kısıtlamalardan dolayı geçmişte girişememiş olmaları gerçeği vardı. Bir bakıma, Üç Cisim Krizi güçlü ülkelerin liderlerine Kennedy'nin Soğuk Savaş döneminde kavuştuğuna benzer bir fırsat tanımıştı – benzer fakat birkaç kat daha büyük bir fırsat. Büyük güçler, Birleşmiş Milletler'e yardımda bulunma konusunda tereddüt ederlerken, gerçek anlamda küreselleşmeye dair isteğin artması sebebiyle BM'ye asla gerçekleştirmeyecekleri birtakım

sembolik ve politik sözler vermek zorunda kaldılar. Örneğin BM tarafından ortaya atılan ortak uzay savunması fikri büyük güçlerden çok az destek görmüştü.

Kriz Dönemi'nin ilk yıllarında, BM Genel Sekreteri Say önemli bir kişiydi. Yeni bir BM kurma vakti geldiğine inanıyordu ve kurumun büyük güçlerin bir araya geldiği bir forumdan ibaret oluşunu değiştirmeyi ve burayı Güneş Sistemi'nin savunmasına dair kararlar alacak bağımsız bir siyasi oluşum haline getirmeyi istiyordu.

Bu amaca ulaşabilmek için BM'nin yeterli kaynağa ihtiyacı vardı ve ülkeler arası ilişkilere dair gerçekler göz önünde bulundurulduğunda imkânsız görünen bir gereksinimdi bu. İstikamet Yıldızlar Projesi, Say tarafından BM'ye gereken kaynağı sağlamak için başlatılmıştı. Sonuç her ne olursa olsun, böyle bir işe kalkışması dahi Say'in politik zekâsının ve hayal gücünün bir göstergesiydi.

Projenin temellerinde Kriz öncesi siyasetinin bir parçası olan Uzay Sözleşmesi vardı. Deniz Hukuku Sözleşmesi ve Antarktika Anlaşması prensiplerine dayanarak, Uzay Sözleşmesi üzerinde çalışılmış ve uzun bir süreç sonucunda hazırlanmıştı. Fakat Kriz öncesi hazırlanan Uzay Sözleşmesi Kuiper Kuşağı içindeki kaynaklarla sınırlıydı; Üç Cisim Krizi dünya uluslarını daha geniş çaplı düşünmek zorunda bıraktı.

İnsanlar henüz Mars'a dahi ayak basmamış olduklarından, uzaya dair herhangi bir tartışmaya girmek anlamsızdı, en azından Uzay Sözleşmesi'nin geçersiz hale gelmesine daha elli yıl varken. Fakat büyük güçler sözleşmeyi siyaset yapmak için uygun bir ortam olarak gördü ve Güneş Sistemi dışındaki kaynaklara el atmalarını sağlayacak düzenlemeleri yaptı. Düzenlemeler, Kuiper Kuşağı dışındaki doğal kaynakların geliştirilmesini ve onlara ilişkin diğer ekonomik faaliyetlerin Birleşmiş Milletler altında gerçekleştirilmesi gerekliliğini içeriyordu. Düzenleme "doğal kaynaklar"ın tanımı konusunda en ince detaya kadar inmişti fakat temel olarak bu kavram

insandışı medeniyetler tarafından henüz ele geçirilmemiş tüm kaynakları açıklamakta kullanılmıştı. Aynı zamanda bu anlaşma "medeniyet"in ilk uluslararası yasa tanımını da yapıyordu. Bu doküman tarihe Kriz Düzenlemeleri olarak geçti.

İstikamet Yıldızlar Projesi'nin ikinci amacı ise Kaçış'tı. O vakitlerde, Kaçış hareketi daha başlangıç dönemindeydi ve sonuçları henüz kendini belli etmemişti, bu yüzden birçok kişi insanoğlunun geleceği için bunun mantıklı bir çözüm olabileceğini düşünüyordu. Bu şartlar altında diğer yıldızlar, özellikle de kendi gezegenlerine sahip yıldız sistemleri değer kazandılar.

İstikamet Yıldızlar Projesi'nin ilk çözüm önerisi, BM'nin belirli yıldızların ve onlara bağlı bulunan gezegenlerin haklarını açık artırmayla satmaktı. Teklif sunanlar arasında ülkeler, kurumlar, sivil toplum örgütleri ve bireyler bulunuyordu ve açık artırmadan edinilen para, BM'nin Güneş Sistemi savunmasına dair araştırmalarında kullanılacaktı. Genel Sekreter Say, evrende bol miktarda yıldız bulunduğunu söylemişti. Güneş Sistemi'nin yüz ışık yılı uzağında üç yüz binden fazla ve bin ışık yılı uzağında on milyondan fazla yıldız bulunuyordu. Makul bir tahminle, bu yıldızların onda birine bağlı gezegenler olduğu ileri sürülebilirdi. Bu yıldızların ufak bir kısmını açık artırmayla satmak, uzaya dair gelişmelerin geleceğini fazla etkilemeyecekti.

BM'nin bu ilginç çözüm önerisi, geniş bir kesimin dikkatini çekti ve ilgi topladı. Gezegen Savunma Konseyi (GSK) konu üzerinde kafa yordu ancak üyeler teker teker bu kararın yakın gelecekte herhangi bir sıkıntı yaratmayacağı kararına vardılar. Diğer bir gerçek ise reddettikleri takdirde uluslararası siyasette ciddi bir gerginlik yaratacak olmalarıydı. Yine de tartışmalar ve uzlaşmaların sonunda sadece yüz ışık yılı uzaklıktaki yıldızların dahil olduğu bir anlaşmada karar kılındı.

Projenin neredeyse başladığı gibi bitmesinin ise basit bir sebebi vardı: Yıldızları kimse almadı. Toplamda sadece on

yedi yıldız satıldı ve en düşük fiyata satıldılar. BM toplamda ancak kırk milyon dolar kazanabildi.

Kazananların hiçbiri kimliklerini açıklamadılar. Yasal olarak bağlayıcı olsa dahi, insanlar işe yaramaz bir kâğıt parçası için neden bu kadar para harcandığını tartışıp durdular. Başka bir dünyaya sahip olmak havalı bir histi belki fakat onları sadece görüp dokunamıyorken anlamı neydi ki? Yıldızların bazılarını çıplak gözle görmesi dahi mümkün değildi.

Say asla projenin başarısızlıkla sonuçlandığını düşünmedi. Sonuçların tam da beklediği gibi olduğunu iddia etti. İstikamet Yıldızlar Projesi, temelinde, BM tarafından siyasi bir niyet ilanıydı.

İstikamet Yıldızlar Projesi çabucak unutuldu. İnsanlığın krizin başında gösterdiği dengesiz davranışların klasik bir örneği olarak tarihte yerini aldı.

Kriz Dönemi, 4. Yıl
Yun Tianming

Yun Tianming, Cheng Xin'e bir yıldız alma kararını verdiğinin ertesi günü, İstikamet Yıldızlar Projesi internet sitesindeki numaradan Çin bürosunu aradı.

Ardından da Cheng Xin'e ait bazı temel bilgileri alabilmek için Hu Wen'i aradı: iletişim adresi, kimlik numarası ve buna benzer bilgiler. İsteği karşısında Wen'in verebileceği her türlü tepkiye hazırlamıştı kendini – kinaye, acıma, öfke. Fakat beklediğinin aksine, uzun bir sessizliğin ardından gelen iç geçirmeyle sınırlı kaldı.

Wen, "Sorun değil," dedi. "Fakat büyük ihtimalle şu anda Çin'de değildir."

"Ona soranın ben olduğumu söyleme yeter."

"Merak etme. Doğrudan sormayacağım."

Tianming, ertesi gün Wen'den istediği her türlü bilgiyi içeren bir mesaj aldı fakat nerede çalıştığına dair herhangi bir şey yazmıyordu. Wen, geçen sene Uzay Uçuşu Teknolojileri Akademisi'ni tamamlayan Cheng Xin'in nereye gittiğini kimsenin bilmediğini söyledi. Tianming, Xin'e ait iki e-posta adresiyle karşılaştı: Biri Şangay ve diğeri New York'a aitti.

O günün öğleden sonrası, Tianming Dr. Zhang'ten halletmesi gereken bir iş olduğunu söyleyerek hastaneden ayrılmak için izin istedi. Doktor, Tianming'le birlikte gitmek istedi fakat o yalnız gitmekte ısrar etti.

Tianming bir taksi çağırdı ve UNESCO'nun Pekin ofisinin yolunu tuttu. Krizden sonra Pekin'deki tüm BM ofisleri hızla büyümüştü ve UNESCO Dördüncü Halka Yolu'ndaki bir ofis binasının çoğunu doldurmaktaydı.

İstikamet Yıldızlar Projesi'nin ferah ofisine giren Tianming'i devasa bir yıldız haritası karşıladı. Gümüş rengi çizgilerle birleşerek yıldız takımı halini alan yıldızlar simsiyah bir arka plan üzerinde durmaktaydılar. Tianming haritanın yüksek çözünürlüklü ekrana yansıtıldığını ve yakınındaki bir bilgisayar yardımıyla yakınlaşmanın ya da arama yapmanın mümkün olduğunu gördü. Ofiste resepsiyonistten başka kimse yoktu.

Tianming kendini tanıtınca resepsiyonist heyecanla masasından kalkıp gitti ve yanında sarışın bir kadınla geri döndü.

Resepsiyonist, "Sizi Pekin UNESCO ofisinin müdürüyle tanıştırayım," diye tanıttı. "Ve aynı zamanda İstikamet Yıldızlar Projesi'nin Asya - Pasifik bölgesindeki koordinatörlerinden biri."

Müdür de Tianming'i görmekten büyük keyif almış gibi görünüyordu. Tianming'in elini sıkıp akıcı bir Çinceyle yıldız almak isteyen ilk Çin vatandaşı olduğunu söyledi. Basına yansıyacak büyük bir tören yapmayı tercih ederdi fakat Tianming'in kimliğini gizle tutma isteğini saygıyla karşıladı. Projenin reklamını yapma fırsatını kaçırmış olmaktan ötürü ziyadesiyle üzgün görünüyordu.

Tianming, *Merak etmeyin,* diye geçirdi aklından. *Benim kadar aptal başka bir Çinli çıkmayacaktır.*

Orta yaşlı, iyi giyimli ve gözlüklü bir adam içeri girdi. Müdür, adamı Pekin Gözlemevi'nde bir araştırmacı olan Doktor He olarak tanıttı. Gökbilimci doktor, Tianming'e satın alacağı yıldız hakkında detaylı bilgi verecekti. Müdür çıktıktan sonra Doktor He, Tianming'den oturmasını istedi ve çay servisi çağırdı.

Tianming'e, "Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?" diye sordu.

Tianming pek sağlıklı görünmediğinin farkındaydı. Fakat kemoterapiyi bıraktıktan sonra –ki kemoterapi Tianming için işkenceden farksızdı– kendini çok daha iyi hatta yeni bir

sayfa açmış gibi hissetmeye başlamıştı. Dr. He'nin sorusunu görmezden gelen Tianming, telefonda sorduğu soruyu tekrarladı.

"Bir yıldız hediye etmek istiyorum. Yıldızı alacak kişinin adına kayıt edilmesini istiyorum. Kendim hakkında herhangi bir bilgi vermeyeceğim ve kimliğimin yıldızı alacak kişiye iletilmesini de istemiyorum."

"Hiç sorun değil. Nasıl bir yıldız almak istediğinize dair bir fikriniz var mı?"

"Dünya'ya olabildiğince yakın olsun. Gezegenleri olsun. Mümkünse Dünya benzeri gezegenler olsunlar."

Dr. He kafasını iki yana salladı. "Bana verdiğiniz meblağa bakarak bunun imkânsız olduğunu söyleyebilirim. O kriterlere uygun yıldızların fiyatları çok yüksek. Gezegeni bulunmayan ve buraya çok da yakın olmayan bir yıldız alabilirsiniz. Bakın size ne diyeceğim: Verdiğiniz para en basit yıldızlar için dahi çok düşük aslında. Fakat dünkü aramanızın ardından, Çin'de yıldız almak isteyen ilk kişi olduğunuzu da düşününce, açık artırmaya çıkaracağımız yıldızlardan birini teklif ettiğiniz meblağa indirmeye karar verdik." Doktor farenin imlecini oynatarak yıldız haritasındaki bir bölgeye yakınlaştı. "Bu yıldız. Tamam derseniz bu yıldız sizindir."

"Ne kadar uzaklıkta?"

"İki yüz seksen altı buçuk ışık yılı uzaklığında."

"Bu çok uzak."

Dr. He güldü. "Görüyorum ki astronomi konusunda bir miktar bilgi sahibisiniz. Şöyle düşünün: İki yüz seksen altı ışık yılıyla iki yüz seksen altı milyar ışık yılı arasında gerçekten de fark var mı sizce?"

Tianming doktorun dediğini düşündü. Gökbilimci haklıydı. Hiçbir şey fark etmiyordu.

Dr. He, "Bu yıldızın büyük bir avantajı var," dedi. "Çıplak gözle görülebiliyor. Bana göre yıldız alırken en önemli faktör estetiktir. Uzaktaki fakat görebileceğiniz bir yıldıza sahip ol-

mak, yakındaki fakat göremediğiniz bir yıldız almaktan çok daha iyi. Ya da gezegenlere sahip bir yıldızdansa görebildiğiniz fakat gezegensiz bir yıldız almak. Sonuç olarak bakmaktan başka bir şey yapamıyoruz. Haksız mıyım?"

Tianming başıyla onayladı. *Cheng Xin yıldızı görebilecek. Güzel.*

"Adı nedir?"

"Yıldız ilk kez Tycho Brahe tarafından yüzlerce yıl önce kataloglanmış fakat isimlendirilmemiş. Sadece bir numarası var." Dr. He imleci parlayan noktanın üzerine getirdi ve yanında bir dizi harf ve rakam belirdi: DX3906. Ardından gökbilimci sabırla Tianming'e sayıların ve harflerin ne anlama geldiklerini, yıldızın türünü, mutlak ve görünen parlaklık derecesini, ana sekans içerisindeki konumunu ve buna benzer bilgileri verdi.

Satış için gereken evrak işleri fazla sürmedi. İki noter Dr. He ile birlikte çalışarak her şeyin usulüne uygun olduğundan emin oldular. Ardından müdür yanında BM Gelişim Programı ve BM Doğal Kaynaklar Komitesi'nden iki kişiyle geri geldi. Resepsiyonist bir şişe şampanya getirdi ve birlikte bir kutlama yaptılar.

Müdür, DX3906'nın artık Cheng Xin'e ait olduğunu bildirdi ve Tianming'e pahalı gibi görünen siyah renkte deri bir dosya klasörü sundu.

"Yıldızınız."

Yetkililer çıktıktan sonra, Dr. He, Tianming'e döndü. "Rahatsız olacaksanız cevap vermeyin fakat tahminimce bu yıldızı bir kıza hediye ediyorsunuz, değil mi?"

Tianming bir an için tereddüt etti fakat ardından başıyla onayladı.

Dr. He, "Şanslı kız," diye iç geçirdi. "Zengin olmak güzel şey."

Resepsiyonist, "Hadi ama!" dedi. Dr. He'ye bakarak dilini

çıkardı. "Zengin mi? Otuz milyar yuanın dahi olsa, kız arkadaşın için bir yıldız alır mıydın? Hah! İki gün önce ne dediğini unutmuş değilim."

Dr. He'nin utanmış gibi bir hali vardı. Hatta kızın, İstikamet Yıldızlar Projesi hakkındaki fikrini ağzından kaçırmasından korkuyordu: *BM'nin bu numarası on yıl önce bir grup dolandırıcı tarafından denendi zaten. O vakitlerde Ay'da ve Mars'ta arazi satıyorlardı. Buna bir kez daha birilerinin kanması bir mucize olur!*

Neyse ki resepsiyonist başka bir konuya giriş yaptı. "Tek mesele para değil. *Romantizmle* alakalı bir şey bu! Romantizm! Romantizmden ne anlarsın ki sen!"

Tianming'in satın alma işlemi boyunca genç kadın, peri masalından fırlamış biriyle karşılaşmışçasına ona kaçamak bakışlar atmıştı. Yüzündeki ifade merakla başlamış, ardından yerini şaşkınlığa ve hayranlığa bırakmıştı. Nihayet, tapunun içinde bulunduğu deri klasörü teslim ederken ise imrenmeye dönüşmüştü.

Dr. He konuyu değiştirmeyi denedi. "Resmi belgeleri alıcıya olabildiğince çabuk bir biçimde göndermeyi deneyeceğiz. Verdiğiniz talimatlardan ötürü sizinle ilgili herhangi bir bilgiyi paylaşmayacağız. İstesek dahi yapamayız – bakın, adınızı bile bilmiyorum!" Doktor ayağa kalktı ve pencereden dışarı baktı. Hava çoktan kararmıştı. "Şimdi ise sizi yıldızına götürebilirim – affedersiniz, onun için aldığınız yıldıza."

"Bu binanın tepesinden görebilir miyiz?"

"Hayır. Şehrin içinde çok fazla ışık kirliliği var. Şehrin iyice dışarlarına çıkmalıyız. Eğer kendinizi iyi hissetmiyorsanız başka bir gün gidebiliriz."

"Şimdi gidelim. Görmeyi gerçekten istiyorum."

İki saatten uzun bir süre yolculuk ettiler, ta ki ışıktan bir denizi andıran Pekin arkalarında kalıncaya kadar. Dr. He geçen arabaların farlarından uzaklaşabilmek için yoldan çıktı ve

bir tarlaya girdi. Ardından farları kapadı ve arabadan indiler. Sonbaharın bitişine yaklaşırken, gökyüzündeki yıldızlar ayrı bir parlaklığa sahiplerdi.

"Büyük Ayı'yı görüyor musunuz? Dört yıldızın oluşturduğu dörtgenden çıkan bir verev çizgi hayal edip o çizgiyi takip edin. Evet, tam olarak o yönde. Düz bir üçgen oluşturan üç yıldızı görebiliyor musunuz? Tepe noktasından aşağı doğru bir çizgi çekin ve çizgiyi takip edin. Görebildiniz mi? Tam orada. O sizin yıldız – ona hediye ettiğiniz yıldız."

Tianming art arda iki yıldıza işaret etti fakat Dr. He iki yıldızın da bahsettiği yıldız olmadığı söyledi. "O ikisinin arasında fakat biraz güneyinde bulunuyor. Görünürlük derecesi beş nokta beş. Normalde böyle bir yıldızı görebilmek için eğitilmiş olmanız gerek. Fakat bu akşam hava yıldız gözlemeye uygun, o yüzden görebileceğinizi düşünüyorum. Bir de şunu deneyin: Doğrudan bakmayın; bakışlarınızı biraz yana kaydırın. Görüş açınızın dışında kalan kısım loş ışığa daha duyarlıdır. Bulduktan sonra ise bakışlarınızı bulunduğu yere kaydırabilirsiniz..."

Tianming, Dr. He'nin yardımıyla nihayet DX3906'yı gördü. Oldukça sönüktü ve dikkati her dağıldığında tekrar bulması gerekmişti. Her ne kadar insanlar yıldızların gümüşe benzer renkte olduklarını düşünse de, dikkatle incelendiğinde her birinin farklı bir renge sahip olduğunu gördü. DX3906 koyu kırmızı renkteydi.

Dr. He, Tianming'e yıldızı farklı mevsimlerde bulmasına yardımcı olacak materyaller sağlayacağının sözünü verdi. "Şanslısınız, en az verdiğiniz hediyeyi alacak kız kadar şanslı," dedi.

"Kendimi şanslı olarak nitelendireceğimi zannetmiyorum. Ölmek üzereyim."

Bu bilgi Dr. He'yi şaşırtmış görünmüyordu. Bir sigara yaktı ve dumanını sessizce içine çekti. Bir süre sonra, "Öyle dahi olsa, yine de şanslı olduğunuzu düşünüyorum. Çoğu kişi öl-

dükleri güne kadar evrenin yaşadığımız dünyanın ötesinde kalan kısmına bakmaz."

Tianming bir an için durup Dr. He'ye baktı, ardından kafasını gökyüzüne çevirdi ve bu kez DX3906'yı kolaylıkla buldu. Dr. He'nin sigarasından yükselen duman gözlerinin önünden geçti ve yıldızın güçlükle seçilen ışığı dumanın ardında gözden kaybolur gibi oldu. *Xin bunu gördüğünde, ben bu dünyayı çoktan terk etmiş olacağım.*

Tabii, Tianming'in gördüğü ve Xin'in göreceği yıldız sadece 286 yıl öncesinden bir görüntüden ibaretti. Zayıf ışık huzmesinin retinalarına ulaşabilmek için neredeyse üç asır yolculuk etmesi gerekmişti. Yıldızın şu anki ışığının Dünya'ya ulaşması için bir 286 sene daha geçmesi gerekecekti. O vakit geldiğinde ise Cheng Xin çoktan toza dönüşmüş olacaktı.

Nasıl bir hayat yaşayacak? Belki de yıldızların oluşturduğu bu denizde, kendisine ait bir yıldızın olduğunu hatırlayacaktır.

Bu, Tianming'in son günü olacaktı.

Güne ait özel bir şey fark etmek istedi fakat öyle bir şey yoktu. Her zamanki gibi saat yedide uyandı; güneş ışığı duvarda her sabah düştüğü noktaya düşmüştü; hava pek güzel değildi fakat çok kötü de sayılmazdı; gökyüzü aynı grimsi mavilikteydi; pencerenin önündeki meşe ağacının yaprakları dökülmüştü (korumaya çalıştığı tek, sembolik bir yaprak falan kalmamıştı mesela). Kahvaltısı bile aynıydı.

Yirmi sekiz yıl, on bir ay ve altı günlük yaşamının geriye kalanından farksız bir gündü.

Lao Li gibi Tianming de ailesine haber vermedi. Prosedürün ardından babasına verilecek bir not yazmayı denemişti fakat ne diyeceğini bilemeyince vazgeçmişti.

Saat ona geldiğinde, Tianming ötenazi odasına tek başına, günlük muayenesine gidiyormuşçasına sakin bir biçimde gitti. Şehirde bu prosedürü gerçekleştirecek dördüncü kişiydi, bu yüzden meydanın pek ilgi gösterdiği söylenemezdi. Odada

sadece beş kişi vardı: iki noter, bir müdür, bir hemşire ve bir hastane yetkilisi. Dr. Zhang orada değildi.

Huzur içinde ölebilirdi.

İsteği üzerine odadaki dekorasyonlar kaldırılmıştı. Etrafında normal bir hastane odasının düz beyaz duvarları vardı. Tianming huzurluydu.

Müdüre, prosedüre aşina olduğunu ve burada bulunmasına ihtiyaç duymadığını söyledi. Müdür başıyla onaylayıp camdan duvarın diğer tarafına geçti. Noterler işlerini bitirdiler ve Tianming'i hemşireyle yalnız bıraktılar. Hemşire artık ilk yapışında üstesinden gelmek durumunda kaldığı endişeden ve korkudan arınmıştı. İğneyi damarına geçirirken sakindi ve Tianming'in canını yakmamıştı. Hemşireyle arasında tuhaf bir bağ varmış gibi hissetti: Sonuçta bu dünyada yanında bulunacak son kişi oydu. Tianming yirmi dokuz yıl önce doğduğunda onu doğuranın kim olduğunu biliyor olmayı diledi. Doğumdaki doktor ve buradaki hemşire, hayatı boyunca Tianming'e içtenlikle yardım etmeye çalışan sınırlı sayıda insandan ikisiydi. Onlara teşekkür etmek istiyordu.

"Teşekkür ederim."

Hemşire gülümsedi ve yanından ayrıldı, adımları bir kedi kadar sessizdi.

Hayatınıza son vermek istiyor musunuz? Evet için 5'i seçin. Hayır için 0'ı seçin.

Entelektüel bir ailede doğmuştu fakat ebeveynleri siyaset ve sosyal ilişkilere eli yatkın kimseler değillerdi, bu yüzden de başarısız hayatlar yaşamışlardı. Elit bir hayat yaşamamış olmalarına karşın, Tianming'in elit birine yakışacak türde bir eğitim almasında ısrar etmişlerdi. Sadece klasikleri okumasına ve klasik müzik dinlemesine izin vermişlerdi; edinmek istediği arkadaşlar, ebeveynlerinin kültürlü kabul ettiği, seçkin ailelerden olmalılardı. Tianming'e, etraflarındaki insanların kaba olduklarını, basit dertlerle ilgilendiklerini söylemişlerdi. Kendi zevklerinin ise aksi şekilde üstün olduğunu.

İlkokulda, Tianming birkaç arkadaş edinmeyi başarmıştı ancak onları asla oynamak için evine davet etmezdi. Ebeveynlerinin böylesi "kaba" çocuklarla görüşmesine izin vermeyeceğini biliyordu. Ortaokula geldiğinde, ebeveynlerinin elit bir eğitim alması konusundaki ısrarları onu yapayalnız bırakmıştı. Ebeveynleri de bu vakitlerde, babasının genç bir sigorta satıcısıyla tanışmasıyla birlikte boşanmışlardı. Ardından annesi de zengin bir müteahhitle evlenmişti.

Böylece her iki ebeveyni de Tianming'in uzak durmasını söylediği türden "kaba" insanlarla evlenmiş ve nihayet oğullarının nasıl bir eğitim alacağına karışmak gibi bir otoriteye sahip olmadıklarının farkına varmışlardı. Fakat Tianming'e o âna kadar yaptıkları yetmişti. Yetişme şeklinden kaçamamıştı bir daha; bu, kurtulması imkânsız bir kelepçe gibiydi: Tianming kendini kurtarmak için çabaladıkça onu daha sıkı sarıyorlardı. Lise yıllarında giderek daha da yalnızlaşmıştı, çok ama çok duyarlı bir hal almış ve insanlardan biraz daha uzaklaşmıştı.

Çocukluğu ve gençliğine dair tüm hatıraları griydi.

5'e bastı.

Hayatınıza son vermek istiyor musun? Evet için 2'yi seçin. Hayır için 0'ı seçin.

Tianming, üniversitenin korkutucu bir yer olacağını düşünmüştü: yeni, tuhaf bir kalabalık; uyum sağlamak için çabalayacağı yeni şeyler. Ve üniversiteye ilk girdiğinde neredeyse her şey beklediği gibi gerçekleşti.

Cheng Xin'le tanışıncaya kadar.

Tianming, kızlara daha önce de ilgi duymuştu fakat böyle değildi. Etrafındaki hissettiği her şey o güne kadar soğuk ve tuhafken, aniden kendini gün ışığının sıcaklığıyla sarılmış bir halde bulmuştu. Başta bu ışığın nereden geldiğini anlayamamıştı. Güneşin yoğun bir bulut tabakasının ardında kalan, görenlere ancak belli belirsiz bir disk gibi görünen haliydi âdeta. İnsanlar ancak ortadan kaybolduğu vakit kendilerini aydınla-

tanın o olduğunu anlıyorlardı. Tianming'in güneşi Resmi Tatil yakınlarındaki bir haftalık arada, Cheng Xin evini ziyaret etmek üzere okuldan ayrıldığında kaybolmuştu. Tianming etrafındaki her şeyin solduğunu ve grileştiğini hissetmişti.

Cheng Xin hakkında birden çok erkeğin böyle hissettiği neredeyse kesindi. Fakat Tianming diğerlerinin çektiğine benzer bir acı çekmiyordu çünkü onun yası umutsuzluğundan kaynaklanıyordu. Yalnızlığından ve hassaslığından kızların hoşlanmadıklarını biliyordu. Yapabildiği tek şey onu uzaktan izlemek, yaydığı ışığın sıcaklığında yıkanmak, getirdiği baharın güzelliğini uzaktan takdir etmekti.

Tianming, başta Cheng Xin'in sessiz biri olduğu izlenimine kapılmıştı. Güzel kadınlar çok nadir sessiz kalırlardı fakat o bir buz kraliçesi de değildi. Az konuşurdu fakat dinlerdi, dikkatle dinlerdi. Biriyle konuşuyorsa dikkatini o kişiye verir, sakin bakışları o kişinin kendisi için önemli olduğu hissi uyandırırdı.

Cheng Xin, Tianming'in lisede tanıdığı güzel kızlardan farklıydı. Varlığını görmezden gelmiyordu. Onu her gördüğünde gülümser ve selam verirdi. Birkaç kez, sınıf arkadaşlarının düzenlediği parti ve gezilerde organizatörler –bilerek ya da bilmeden– Tianming'e haber vermeyi unutmuşlardı. Fakat Cheng Xin her seferinde onu bulmuş ve haber vermişti. İlerleyen zamanlarda, Cheng Xin ona sadece "Tianming," diyerek, soyadını kullanmadan hitap etmeye başlayan ilk kişi olmuştu. Konuştukları vakitlerde –her ne kadar fazla konuşmuş olmasalar da– Cheng Xin, Tianming'in kalbindeki zayıflıkları anlayan ve çektiği acıyı önemseyen tek kişi kendisiymiş hissini bırakmıştı.

Fakat Tianming bunu asla olduğundan farklı bir şey olarak görmemişti. Tam olarak Hu Wen'in dediği gibiydi: Cheng Xin herkese karşı böyle davranıyordu.

Bir olay Tianming'in aklında yer etmişti: Tianming ve sınıf arkadaşlarından bazıları ufak bir dağa tırmanıyorlardı. Cheng

Xin aniden durmuş, eğilmiş ve patikanın taş basamakları üzerinden bir şey almıştı. Tianming, Cheng Xin'in beyaz tenli parmaklarında kıpırdananın yumuşak ve nemli, çirkin bir tırtıl olduğunu görmüştü. Cheng Xin'in yanındaki başka bir kız ise çığlığı basmıştı: *İğrenç bir şey! Ona neden dokunuyorsun?* Fakat Cheng Xin tırtılı dikkatle patikanın yanındaki çimenlere bırakmıştı. *Üzerine basılacaktı.*

İşin doğrusu, Tianming'in Cheng Xin'le muhabbet etmişliği çok azdı. Dört yıllık üniversite boyunca onunla baş başa ancak birkaç kez konuştuğunu hatırlıyordu.

Yazın başlarındaki serin bir akşamdı. Tianming kütüphanenin üstündeki açıklığa tırmanmıştı, burada vakit geçirmekten hoşlanıyordu. Buraya pek öğrenci gelmezdi ve burada kafa dinleyebiliyordu. Yeni bitmiş sağanak yaz yağmurunun ardından gökyüzü açıktı. Normalde görünmeyen Samanyolu dahi gökyüzünde parlıyordu.

"Gerçekten de sütten bir yola benziyor!"*

Tianming hoparlörün bulunduğu yöne bakmıştı. Cheng Xin'in rüzgârda dalgalanan saçları ona rüyasını hatırlatmıştı. Ardından o ve Cheng Xin galaksiyi birlikte seyre dalmışlardı.

Tianming, "O kadar çok yıldız var ki. Sisi andırıyor," demişti.

Cheng Xin, Tianming'e dönmüş, aşağılarındaki kampüsle şehri işaret etmişti. "Buralar da çok güzel. Unutma, yaşadığımız yer burası, uzaktaki bir galaksi değil."

"Tamam da biz uzay mühendisliği okumuyor muyuz? Hedefimiz Dünya'yı terk etmek."

"Gezegeni terk etmek için değil, buradaki hayatı iyileştirmek için uğraşıyoruz."

Tianming, Cheng Xin'in kibarca yalnızlığından, kendini soyutlamasından dem vurduğunun farkındaydı. Fakat vere-

---

* Türkçeye Samanyolu olarak geçen galaksi, İngilizcede "Milky Way" yani, birebir çeviriyle, "Süt Yolu" anlamına gelmektedir. Çincede ise "Yinhe", yani "Gümüş Nehir" denir. *–yhn*

cek cevabı yoktu. Ona en yakın olduğu an buydu. Belki hayal gücünün bir ürünüydü fakat vücudunun sıcaklığını hissedebildiğini düşünmüştü. Rüzgârın yön değiştirmesini ve saçlarından birkaç teli yüzüne savurmasını dilemişti.

Dört yıllık lisans eğitimi sona ermişti. Tianming yüksek lisansa hak kazanamamıştı fakat Cheng Xin üniversitelerinin yüksek lisans programına kolaylıkla girmişti. O yaz mezuniyetin ardından Cheng Xin evine dönmüştü fakat Tianming kampüste kalmıştı. Tek amacı yeni eğitim döneminin başlangıcında onu bir kez daha görmekti. Yurtta kalmasına izin verilmediğinden, yakında bir oda kiralamış ve şehirde bir iş bulmayı denemişti. Özgeçmişinin sayısız kopyasını oluşturmuş, görüşmeden görüşmeye gitmişti fakat hiçbir sonuca varamamıştı. Yaz göz açıp kapayıncaya dek bitmişti.

Tianming kampüse geri döndüğünde Cheng Xin'i bulamamıştı. Dikkatlice yaptığı araştırmaların sonunda, Cheng Xin ve danışmanının okula bağlı enstitülerden biri olan Şangay'daki Uzay Uçuşu Teknolojileri Akademisi'ne gittiklerini ve Cheng Xin'in yüksek lisans eğitimini orada tamamlayacağını öğrenmişti. Aynı zamanda bu Tianming'in yeni kurulmuş ve kalifiye mühendislere ihtiyaç duyan bir sivil havacılık teknolojileri firmasında nihayet iş bulduğu gündü.

Tianming'in güneşinin onu terk edişi işte böyle gerçekleşmişti. Soğumuş bir kalple topluma ve gerçek hayata atmıştı kendini.

2'yi seçti.

Hayatınıza son vermek istiyor musunuz? Evet için 4'ü seçin. Hayır için 0'ı seçin.

Çalışmaya başladıktan hemen sonra, Tianming bir süreliğine mutluydu. Okuldakilerin aksine, iş dünyasındaki insanların daha toleranslı olduklarını ve daha kolay idare edildiklerini fark etmişti. İzole ve yalnız geçen günlerinin sona erdiğini dahi düşünmüştü. Fakat ofis entrikalarının ve aldığı birkaç yanlış kararın ardından, Tianming gerçek hayatın acı-

masızlığıyla tanışmış, kampüs hayatını özler hale gelmişti. Bir kez daha kabuğuna çekilmiş ve kendini kalabalıktan uzaklaştırmıştı. Tabii bu durum kariyeri için korkunç sonuçlar doğurmuştu. Çalıştığı yer devlete ait olmasına karşın, şirket içi rekabet inanılmazdı. İçine kapanık birinin ilerleme kaydetmesi imkânsızdı. Her geçen yıl, Tianming biraz daha geride kalmıştı.

Bu süre zarfında iki kadınla çıkmıştı fakat ilişkileri çabucak son bulmuşu. Bu, Cheng Xin'in kalbinde yer etmiş olmasından bağımsız bir durumdu: Onun için Cheng Xin bulutların ardında gizlenen bir güneş olarak kalacaktı. Tek istediği ona bakmak, aydınlığını ve sıcaklığını hissetmekti. Ona doğru bir adım atmayı hayal dahi edemiyordu. Ondan haber almaya dahi çalışmıyordu. Zekâsını göz önünde bulundurarak doktorasını tamamlayacağını düşünüyordu fakat özel hayatıyla ilgili hiçbir tahminde bulunmuyordu. Tianming'le kadınlar arasındaki asıl engel, kendi içe kapanık karakteriydi. Kendi hayatını kurmak için çabalamıştı fakat fazlasıyla zor bir işti bu.

Tianming'in yapısı ne toplumda yaşamaya müsaitti ne de toplumun dışında. Toplumda öne çıkmayı beceremiyordu fakat kendini toplumdan soyutlayacak kaynaklara da sahip değildi. Yapabildiği tek şey ikisinin arasında bir uçurumda sallanmak, acı çekmekti. Hayatın onu nereye götürdüğüne dair en ufak bir fikri yoktu.

Fakat ardından yolun sonunu görmüştü.

4'ü seçti.

Hayatınıza son vermek istiyor musunuz? Evet için 1'i seçin. Hayır için 0'ı seçin.

Akciğer kanserini keşfettiklerinde artık tedavi için çok geçti. Belki de geçmişte yanlış teşhis konmuştu. Akciğer kanseri vücuda hızla yayılan kanser türlerinden biriydi, bu yüzden fazla zamanı yoktu.

Hastaneden çıktığında Tianming korku duymuyordu. Hissettiği tek şey yalnızlıktı. Yalnızlığı bir süredir büyüyor-

du fakat görünmez bir baraj tarafından geride tutuluyordu. Tianming'in bir şekilde üstesinden gelebildiği bir dengeydi yani. Fakat şimdi ise baraj çökmüş ve yılların biriken yalnızlığının ağırlığı karanlık bir okyanus gibi onu boğuyordu. Buna dayanamıyordu.

Cheng Xin'i görmek istiyordu.

Tereddüt dahi etmeden o günün öğleden sonrası için Şangay'a bir uçak bileti almıştı. Taksi bulunduğu yere geldiğinde harareti biraz olsun dinmişti. Kendisine ölmek üzere olan biri olarak onu rahat etmemesi gerektiğini söylemişti. Varlığından haberdar olmasına dahi izin vermeyecekti. Boğulan birinin suya batmadan önce son bir nefes almayı istediği gibi, Tianming de Cheng Xin'i son bir kez uzaktan görmek istiyordu.

Uzay Uçuşu Teknolojileri Akademisi'nin kapısında beklerken, Tianming iyice sakinleşmişti. Son birkaç saatteki hareketlerinin ne kadar mantıksız olduğunu görüyordu. Cheng Xin doktora yapmaya karar vermiş dahi olsa eğitimi çoktan tamamlamış olacaktı ve burada çalışmıyor olabilirdi. Girişteki görevliyle konuşmuş, akademide yirmi binden fazla kişinin çalıştığını, birini bulmak istiyorsa hangi departmanda çalıştığını bilmesi gerektiğini öğrenmişti. Sınıf arkadaşları ilişkisi kesilmişti ve görevliye söyleyecek başka bir şey bilmiyordu.

Tianming kendini zayıf hissediyor, nefes almakta güçlük çekiyordu. Kapının yakınına oturmuştu.

Cheng Xin'in hâlâ burada çalışıyor olması ihtimal dahilindeydi. Günlük mesai sona ermek üzereydi ve burada beklediği takdirde, Cheng Xin'le karşılaşabilirdi.

Akademi kompleksinin girişi oldukça genişti. Yanındaki kısa siyah duvara işlenen altın rengi harfler, kurulduğu güne nazaran epeyce büyüyen bu yere resmi bir hava katmıştı. Böylesi büyük bir kompleksin birden fazla girişi yok olmaz mıydı? Güçlükle ayağa kalkarak bir kez daha görevliyle konuşmuştu. Hakikaten de bundan başka dört giriş daha vardı.

Yavaşça, Tianming eski yerine dönmüş, oturmuş ve beklemeye başlamıştı. Başka çaresi yoktu.

Şartlar aleyhineydi: Cheng Xin'in mezun olduktan sonra burada çalışmaya devam ediyor olması gerekiyordu; iş gezisinde değil de ofiste bulunması; işten çıktığında diğer dört kapıdan birini değil de bunu, Tianming'in beklediği kapıyı seçmesi.

O an hayatının geri kalan kısmına benziyordu: Ufak, minik bir umut zerreciği için kararlı bir bekleyişi.

Cheng Xin kapıdan çıkmamıştı.

Tianming arabayla geçmiş dahi olsa Cheng Xin'i kaçırmayacağından emindi. Bu da artık burada çalışmadığı ya da bugün işe gelmediği veyahut farklı bir kapıdan çıktığı anlamına geliyordu.

Batan güneş, üzerine etraftaki binaların ve ağaçların gölgelerini acıyla uzanan sayısız kol gibi düşürüyordu.

Hava tamamen kararıncaya dek olduğu yerde kalmıştı. Onu havalimanına götürecek taksiyi nasıl çağırdığını, şehre nasıl uçtuğunu, şirkete ait tek kişilik odasına nasıl döndüğünü hatırlamıyordu.

Tianming çoktan ölmüş gibi hissediyordu.

1'i seçti.

Hayatınızı sonlandırmak istiyor musunuz? Bu son uyarıdır. Evet için 3'ü seçin. Hayır için 0'ı seçin.

Mezar taşına ne yazılmasını isterdi? Bir mezarı olacağından dahi emin değildi. Pekin yakınlarında mezar yeri almak çok pahalıydı. Babası ona bir mezar yeri almak istese dahi, kız kardeşi büyük ihtimalle karşı çıkacaktı – o hâlâ *hayattaydı* ve bir evi dahi yoktu! Büyük ihtimalle külleri Babaoşan Halk Mezarlığı'ndaki duvarda bir boşluğa koyulacaktı. Fakat eğer bir mezar taşı olacaksa, üzerinde şunun yazmasını isterdi:

Dünya'ya geldi; birini sevdi; ona bir yıldız verdi; ardından çekip gitti.

3'ü seçti.

Camın diğer tarafında bir hareketlenme oldu. Tianming tam farenin tuşuna basarken, ötenazi odasının kapısı sonuna kadar açıldı ve bir grup insan içeriye akın etti. Başı çeken müdür otomatik enjektörü kapatacak olan düğmeyi çevirmek üzere öne atıldı. Peşinden gelen hastane yetkilisi ise enjektörün fişini çekti. Arkalarından gelen hemşire Tianming'in kolundaki iğneyi o kadar sert çekti ki Tianming iğnenin çıkışı esnasındaki acıyla yüzünü ekşitti.

Herkes incelemek üzere enjektörün başına toplandı.

Birisi, "Ucuz atlattık! Karışım vücuduna tesir etmemiş," dedi.

Ardından hemşire Tianming'in kanayan sol kolunu sarmaya başladı.

Ötenazi odasının dışında, kapıda bekleyen tek bir kişi kalmıştı.

Fakat Tianming için dünya artık ayrı bir aydınlığa sahipti: Cheng Xin.

Tianming göğsündeki nemi hissedebiliyordu – Cheng Xin'in gözyaşları kıyafetlerini ıslatıyordu.

Onu ilk gördüğünde, hiç değişmediğini düşünmüştü. Fakat şimdi ise saçının kısa olduğunu fark ediyordu – artık omuzlarına dökülmüyor, boynunda bitiyordu. Uçları hoş bir şekilde kıvrılıyordu. Uzun zamandır hasretini çektiği saçlara uzanıp dokunacak cesarete ise hâlâ sahip değildi.

Gerçekten işe yaramaz biriyim. Fakat kendini cennette gibi hissediyordu.

Sessizlik rüyadan farksız bir huzuru andırıyordu ve Tianming bu sessizliğin sonsuza dek sürmesini diliyordu. Kafasında, *Beni kurtaramazsın,* dedi ona. *Seni dinleyeceğim ve ötenaziden vazgeçeceğim. Fakat yine aynı sonla karşılaşacağım. Umarım sana verdiğim yıldızı alır ve mutluluk bulursun.*

Cheng Xin, Tianming'in kafasından geçenleri duymuş gibiydi. Kafasını kaldırdı. Gözleri birbirine ilk kez bu kadar

yaklaşıyordu, rüyalarında dahi olmadığı kadar yakındılar. Gözyaşlarıyla daha da güzelleşen gözleri Tianming'in içini parçalıyordu.

Fakat Cheng Xin nihayet konuştuğunda, dudaklarından dökülenleri Tianming hiç beklemiyordu.

"Tianming, ötenazi yasasının özellikle senin için çıkarıldığını biliyor muydun?"

Kriz Dönemi, 1-4. Yıl
Cheng Xin

Üç Cisim Krizi'nin başlangıcı, Cheng Xin'in yüksek lisans çalışmalarını bitirdiği vakte denk geldi ve yeni nesil Uzun Yürüyüş roketlerinin itici sistemleri üzerinde çalışacak takıma katılması için seçildi. Başkaları bunu mükemmel bir iş olarak görüyordu: önemli ve itibarlı.

Fakat Cheng Xin, seçtiği mesleğe dair hevesini kaybetmişti. Kimyasal roketler zamanla Endüstri Devri'nin başlangıcından kalma, devasa bacalara benzetmeye başlamıştı. O vakitlerde şairler bir ormanı andıran bacalara methiyeler dizer, endüstriyel medeniyetin göstergesi olduğunu düşünürlerdi. Şimdi de insanlar roketleri aynı şekilde övüyor, roketlerin Uzay Devri'nin göstergesi olduğuna inanıyorlardı. Fakat insanoğlu kimyasal roketlerden medet umacaksa, asla uzay yolculuğu yapan bir ırk olamayabilirdi.

Üç Cisim Krizi de bu gerçeğin altını çizmişti. Güneş Sistemi'ni korumak için kimyasal roketlerin oluşturduğu bir savunma sistemi kurmak tam bir saçmalıktı. Cheng Xin elinde farklı alternatifler bulundurmak üzere nükleer iticiler üzerine de birkaç ders almıştı. Krizin ardından uzay ve havacılık anlamında yaptıkları her iş önem kazanmış ve uzun zamandır ertelenen uzay uçağı projesine dahi yeşil ışık yakılmıştı. Parçası olduğu ekibe, uzay yolculuğunda kullanılacak uçağın motorlarının prototipini hazırlama görevi de verilmişti. Profesyonel anlamda Cheng Xin'in geleceği parlaktı: Yetenekleri takdir görmüştü ve Çin'in uzay ve havacılık sisteminde başmühendislerin çoğu kariyerlerine itici tasarlayarak başlardı. Fakat Xin kimyasal roketlerin eski teknoloji olduklarına

inandığından, uzun vadede fazla ilerleme kaydedebileceğini düşünmüyordu. Yanlış yöne gitmek, yerinde saymaktan daha kötüydü fakat aklını ve dikkatini tamamen işine vermesi gereken bir kariyer seçmişti. Ciddi anlamda yılmıştı.

Derken karşısına kimyasal roketleri arkasında bırakmasını sağlayacak bir fırsat çıktı. Birleşmiş Milletler, gezegenin savunulması konusunda birçok kurum oluşturmaya başlamıştı. Geçmişteki BM kurumlarının aksine, bu yeni kurumlar doğrudan GSK'ya rapor veriyor ve farklı milletlere mensup uzmanlardan oluşuyordu. Çin uzay ve havacılık kurumundan buraya birçok kişi gönderildi. Yüksek rütbeli bir yetkili, Cheng Xin'e yeni bir pozisyon teklif etti: GSK Stratejik İstihbarat Birimi'nin Teknoloji Planlama Merkezi'nde müdür yardımcılığı yapacaktı. İnsanoğlunun Üç Cisimliler'e karşı istihbarat faaliyetleri şu âna kadar DÜCO'ya odaklanmıştı fakat GSK Stratejik İstihbarat Birimi, diğer bir adıyla SİB, dikkatini doğrudan Üç Cisim Filosu'na ve Üç Cisim ırkının yaşadığı gezegene verecekti. Havacılık ve uzay teknolojisine ilişkin sağlam deneyime sahip kişilere ihtiyaçları vardı.

Cheng Xin bu işi tereddütsüz kabul etti.

SİB Binası, BM Binası'ndan pek de uzakta olmayan altı katlı, eski bir binaydı. On sekizinci yüzyılın sonlarından kalma bina, bir kalıp granit gibi kalındı ve sağlam bir şekilde inşa edilmişti. Pasifik'i aşan uçak yolculuğunun ardından binaya ilk kez giren Cheng Xin, eski bir kaleye girmişçesine ürpermişti. Dünya'nın tamamını ilgilendiren bir istihbarat birimi denildiğinde aklına gelen bu değildi; ona fısıltılarla başlayan Bizans entrikalarının döndüğü bir yeri hatırlatmıştı.

Binanın çoğunluğu boştu; işe ilk gelenlerden biriydi. Henüz kurulmamış mobilyalar ve daha yeni açılmış kutularla dolu bir ofiste, Cheng Xin üstüyle, SİB'in Teknoloji Planlama Merkezi müdürüyle tanıştı.

Mikhail Vadimov kırklı yaşlarında, kaslı ve uzun boylu bi-

riydi, İngilizceyi ağır bir Rus aksanıyla konuşuyordu. Cheng Xin'in adamın İngilizce konuştuğunu anlaması dahi biraz zaman almıştı. Bir kolinin üzerine oturmuş, havacılık ve uzay endüstrisinde on iki yıldan fazladır çalıştığını ve teknik konularda herhangi bir yardıma ihtiyaç duymadığını söyleyerek mızmızlanıyordu. Her ülke SİB'i kendilerinden birileriyle doldurmaya meraklıydı fakat konu paraya gelince kimse ortalarda görünmüyordu. Ardından yaptığı konuşmayla umut dolu genç bir kadının hevesini kaçırdığını fark ederek Cheng Xin'i şu sözlerle avutmaya çalıştı: "Eğer bu birim tarihe geçerse –ki bu iyi anlamda olmasa dahi yüksek bir ihtimalle gerçekleşecek– ilk olarak ikimizden bahsedecekler!"

Cheng Xin, üstünün de kendisi gibi uzay teknolojileri üzerinde çalıştığını öğrenmekten büyük keyif almıştı. Vadimov'a ne üzerinde çalıştığını sordu. Buran uzay mekiğinde görev aldığını; ardından kargo taşıyan çeşitli uzay gemilerinde başmühendis olarak görev yaptığını söyledi; fakat sonraki açıklamaları daha muğlak bir hal aldı. Diplomatik alanda birkaç sene çalıştığını, ardından "şimdi yaptığımız işleri yapan bir departmana" girdiğini söyledi.

Vadimov, "Gelecekteki iş arkadaşlarının özgeçmişleri hakkında fazla soru sormasan iyi olur, tamam mı?" dedi. "Birim başkanı da burada. Ofisi üst katta. Gidip ona da selam vermelisin fakat fazla zamanını yeme."

Cheng Xin, SİB başkanının geniş ofisine girer girmez, keskin bir puro kokusuyla karşılaştı. Duvarda büyük bir tablo asılıydı. Tablonun çoğunu kurşun rengi gökyüzü ve karla kaplı toprak oluşturuyordu; uzakta, bulutların karla buluştuğu yerde ise birkaç karanlık siluet bulunuyordu. Dikkatli baktığında siluetlerin yıpranmış binalar olduğunu fark etti, çoğu aralarında birkaç Avrupa tarzı iki veya üç katlı evinde bulunduğu tek katlı ahşap evlerdi. Ön plandaki nehrin şekline ve diğer coğrafi şekillere bakınca, bunun New York şehrinin on sekizinci yüzyıldan kalma bir portresi olduğu anlaşılıyordu.

Cheng Xin tablodaki soğukluğun, altında oturan adama ne kadar da uygun olduğunu geçirdi aklından.

Büyük tablonun yanında ise ufak başka bir tablo asılıydı. Bu tabloda ise balçağında altından bir haçla parıltılar saçan bir bıçağa sahip, sadece koldan aşağısı görünen bronz zırhlı birinin tuttuğu, kadim bir kılıç vardı. Zırhlı el, kılıcı suyun üzerinde süzülen kırmızı, beyaz ve sarı çiçeklerden yapılma bir çelengi tutmak üzere kaldırıyordu. Büyük olana kıyasla daha parlak ve rengârenk bir tabloydu fakat buna rağmen tekinsiz bir yanı vardı. Cheng Xin çelengi oluşturan çiçeklerin yapraklarının kanla kaplı olduğunu gördü.

SİB başkanı Thomas Wade Amerikalı'ydı ve Cheng Xin'in beklediğinden çok daha gençti – Vadimov'dan fazlasıyla küçük görünüyordu. Ayrıca daha yakışıklıydı, alışılmış tarzda bir çekiciliğe sahipti. İlerleyen zamanlarda Cheng Xin bu çekiciliğin ardında yatan sebebin Wade'in arkasındaki tablo kadar soğuk, âdeta bir heykeli andıran ifadesiz yüzü olduğu sonucuna varacaktı. Wade meşgul gibi görünmüyordu – önündeki masa bomboştu, ortalıkta ne bir bilgisayar ne de doküman görünüyordu. Cheng Xin'in içeri girişiyle bakışlarını kaldırdı fakat dikkatini elindeki puroya çevirmekte neredeyse hiç vakit kaybetmedi.

Cheng Xin kendisini tanıtıp ondan bir şeyler öğrenebilecek olmaktan duyduğu mutluluğu dile getirdi, konuşmasına Wade bakışlarını kaldırıp bakana kadar devam etti.

Cheng Xin karşısındaki adamın gözlerinde yorgunluk ve tembelliği gördüğünü düşündü fakat daha derinde onu rahatsız eden, keskin başka bir şey daha vardı. Wade'in yüzünde Cheng Xin'in tedirginliğini geçirmeye yetmeyen, donmuş bir nehrin yüzeyindeki çatlaktan sızan suya benzer, samimiyetten uzak bir gülümseme belirdi.

Cheng Xin de gülümseyerek karşılık vermeye çalışsa da Wade'in ağzından çıkan ilk cümle yüzünün ve vücudunun kaskatı kesilmesine neden oldu. "Anneni kerhaneye satar

mıydın?" Cheng Xin kafasını hayır anlamında salladı fakat niyeti soruya cevap vermek değildi; sadece duyduğu şeyin ne anlama geldiğini anlayamamanın dehşetine kapılmıştı. Fakat Wade purosunu sallayarak çıkabileceğini işaret etti. "Teşekkürler. Şimdi git ve işin neyse onunla ilgilen."

Cheng Xin olanları Vadimov'a anlattığında Vadimov bunu kahkahayla karşıladı. "O bizim... meslekte kullanılan bir sözdür. İkinci Dünya Savaşı'nda kullanılmaya başladığını duymuştum. Deneyimli kişiler yenileri kafalamakta kullanır. Anlamı da şu: Dünya üzerinde yalanlar ve ihanet üzerine kurulmuş tek işi yapıyoruz. Bazı etik konularda... biraz esnek davranmamız gerekiyor. SİB'de çalışması için işe aldığımız insanlar iki türde: Senin gibi bazıları teknik alanlarda uzmanlar; diğerleri ise dünyanın çeşitli yerlerindeki istihbarat bürolarında çalışmış, deneyimli ajanlar. İki grubun kendilerine has düşünme ve harekete geçme yöntemleri var. Şansına, ben her iki tarafı da tanıyorum ve bir diğerine ayak uydurmanda yardımcı olabilirim."

"Fakat düşmanımız Üç Cisim. Alışılmış istihbarat işleriyle ne alakası var ki?"

"Bazı şeyler asla değişmez."

İlerleyen günlerde diğer yeni SİB çalışanları da görevlerine başlamak üzere görev yerlerine geldiler. Çoğu, GSK'nın kalıcı üyesi olan ülkelerdendiler.

Birbirlerine kibar davranıyorlardı fakat aralarında güven yoktu. Teknik konulardaki uzmanlar kendi hallerinde takılıyor ve her an tehdit altındaymışçasına tetikte hareket ediyorlardı. Deneyimli istihbarat çalışanları ise girişken ve dost canlısıydılar – fakat her an için bilgi edinmenin peşindelerdi.

Tam da Vadimov'un beklediği gerçekleşmişti: Bu insanlar Üç Cisim hakkında bilgi toplamaktan çok, birbirlerinin casusluğunu yapmak için gelmişlerdi buraya.

Cheng Xin'in gelişinden iki gün sonra, henüz herkes gö-

rev başına gelmemiş olmasına karşın SİB ilk toplantısını gerçekleştirdi. SİB Başkanı Wade'e ek olarak biri Çin'den, diğeri Fransa'dan ve sonuncusu da Birleşik Krallık'tan olmak üzere üç başkan yardımcısı bulunuyordu.

İlk sözü Başkan Yardımcısı Yu Weiming aldı. Cheng Xin, Çin'de ne iş yaptığına dair en ufak bir fikre sahip değildi – ve mizacını aklınızda tutmak için birkaç kez görmeniz gereken türde bir yüze sahipti. Neyse ki Çinli bürokratlar arasında sıklıkla rastlanan uzun ve dolambaçlı konuşmalar yapma alışkanlığına sahip değildi. SİB'in amacını basmakalıp laflarla tekrar tekrar anlatmasına karşın, lafı fazla uzatmadı.

Başkan Yardımcısı Yu, SİB'deki herkesin ülkeleri tarafından gönderildiğini ve bu yüzden çifte sadakate sahip olduklarını anladığını söyledi. SİB'in sadakatlerini ya da ülkelerine karşı sorumluluklarını bir kenara bırakmasını talep değil, ümit dahi etmediğini söyledi. Ancak, SİB'in görevinin insanoğlunun tamamını korumak olduğunu göz önünde bulundurunca, en azından gerekli dengeyi sağlamalarını rica etti. SİB'in Üç Cisim tehlikesine karşı ortak çalışma yürüteceği düşünüldüğünde, yeni kurulmuş kurumlar arasında en kenetlenmişi olmaları gerekiyordu.

Başkan Yardımcısı Yu konuşmasını yaparken Cheng Xin, Wade'in masanın ayaklarına vurduğunu ve burada bulunmak istemiyormuşçasına sandalyesini yavaşça konferans masasından öteye çevirdiğini fark etti. Daha sonra ise kendisinden konu hakkında birkaç kelam etmesini isteyenleri kafasını sallayarak reddetti.

Nihayet, konuşmak isteyen herkes konuşmalarını bitirince, sıra Wade'e geldi. Toplantı salonundaki kutulara ve yeni ofis malzemelerine işaret ederek, "Geriye kalan detayları sizlerin halletmesini istiyorum," dedi. Belli ki bahsettiği şey büronun faaliyete geçmesi için gereken yönetimsel detaylardı. "Ne benim ne de onların vaktini yemeyin" – bu esnada Vadimov ve ekibindekilere işaret etti. "Teknoloji Planlama Merkezi'nde

uzay yolculuğu mühendisliğine dair deneyimi bulunan herkesin kalmasını istiyorum. Geriye kalanlar çıkabilir."

Artık pek de kalabalık sayılmayan konferans salonunda yaklaşık bir düzine insan kaldı. Ağır meşe kapılar kapanır kapanmaz, Wade ağzındaki baklayı çıkardı. "SİB'in Üç Cisim Filosu'na casus bir uzay aracı göndermesi gerek."

Afallayan çalışanlar birbirlerine baktılar. Cheng Xin de şaşkındı. Fark yaratacak bir işle uğraşmayı iple çekiyordu fakat böylesi net ve hızlı bir talimatı beklemiyordu. SİB'in daha yeni kurulduğunu ve ortada ulusal ya da bölgesel herhangi bir şubenin bulunmadığını düşününce, büyük bir projeye girişmek için gerekli şartlara sahip değil gibi görünüyordu. Fakat asıl şok Wade'in teklifinin cüretkârlığıydı: Teknik zorlukların ve diğer engellerin aşılması imkânsız gibi görünüyordu.

Vadimov, "Tam olarak ne istiyorsunuz?" diye sordu. Wade'in teklifini normal karşılamış gibi görünen bir tek o vardı.

"GSK'nın kalıcı üyelerini temsil eden delegelerle görüştüm fakat henüz resmiyet kazanmış bir fikir değil. Bildiklerimi paylaşacak olursam, GSK üyeleri özellikle tek bir noktada ısrarcılar – ve bu noktada geri adım atmayacaklarını söylüyorlar: Casus uzay aracının, ışık hızının yüzde biri hızına ulaşmasını istiyorlar. GSK'nın kalıcı üyeleri farklı parametrelerle ilgili farklı fikirlere sahip olsalar da, müzakere çalışmalarında ortak bir karara varacaklarından eminim."

NASA'dan bir uzman söze girdi. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Görevin gereksinimlerini göz önünde bulundurduğumuzda ve aracın sadece hızlanmasına odaklanacağımızı ve yavaşlaması için herhangi bir müdahalede bulunmayacağımızı varsayarsak, aracın Oort Bulutu'na ulaşması iki ila üç yüzyıl arasında vakit alacaktır. Orada ise hızını azaltarak yaklaşan Üç Cisim Filosu'yla karşılaşacak ve incelemeye başlayacaktır. Affedin fakat bunun gelecekte ele alınması gereken bir proje olduğunu düşünüyorum."

Wade başını hayır anlamında salladı. "Şu sofonlar ışık hızında gidip geliyor, durmadan bizi izliyor ve fiziğe dair her türlü temel gelişmeye engel oluyorken, gelecekte dişe dokunur teknolojik bir ilerleme kaydedeceğimizin hiçbir garantisi bulunmuyor. Eğer insanoğlu uzayı bir salyangoz hızında aşmaya mahkûmsa, ne kadar çabuk yola çıkarsak o kadar iyi olacaktır."

Cheng Xin, Wade'in planının kısmen dahi olsa siyasetle alakalı olduğundan şüpheleniyordu. İnsanoğlunun uzaylı bir medeniyetle ilk iletişime geçme denemesini gerçekleştirmenin SİB'in statüsünü yükselteceği kesindi.

"Fakat şu anki uzay yolculuğu teknolojilerini göz önünde bulundurduğumuzda, Oort Bulutu'na ulaşmamız yirmi, belki de otuz bin yıl sürecektir. Aracı şu an dahi fırlatsak, Üç Cisim Filosu dört yüz yıl sonra kapımıza geldiğinde Dünya'dan fazla uzaklaşamamış olacaktır."

"Işık hızının yüzde birine ulaşmamız tam da bu yüzden gerekiyor işte."

"Şu anki maksimum hızımızı yüze katlamaktan bahsediyorsunuz! Böyle bir şey yepyeni bir itiş teknolojisi gerektirir. Sahip olduğumuz teknolojiyle böyle bir hızlanmayı elde edemeyiz ve yakın gelecekte böyle bir gelişmenin gerçekleşeceğine işaret eden hiçbir sebep görünmüyor. Teklif ettiğiniz şeyin temeli imkânsızlıklar üzerine kurulu."

Wade yumruğunu masaya indirdi. "Artık kaynaklara sahip olduğumuzu unutuyorsunuz! Uzay yolculuğu eskiden bir lüksten ibaretti, şimdi ise bir gereklilik. Eskiden ancak hayal edilebilecek kaynakları dahi aşan taleplerde bulunabiliriz. Kaynaklarımızı fizik kurallarını esnetene dek sorunumuzun üzerine fırlatabiliriz. Gerekirse kaba kuvvete başvurun, yeter ki o uzay aracını ışık hızının yüzde birine ulaştırmanın bir yolunu bulun!"

Vadimov içgüdüsel olarak odayı süzdü. Wade bakışlarını bir an için ona çevirdi. "Merak etmeyin. Buranın yakınında ne bir muhabir ne de yabancı biri bulunuyor."

Vadimov güldü. "Lütfen yanlış anlamayın. Fakat fizik kurallarını esnetene dek kaynaklarımızı kullanacağımızı söylediğimiz takdirde dünyanın alay konusu oluruz. Lütfen bunu GSK'nın karşısında tekrar etmeyin."

"Hepinizin arkamdan güldüğünü bilmiyor muyum sanıyorsunuz?"

Herkes sessizliğini korudu. Salondakiler toplantının bitmesini istiyorlardı. Wade sırayla herkese baktı, ardından bakışlarını Cheng Xin'e çevirdi. "Hayır, herkes değil. O gülmüyor." Cheng Xin'e işaret etti. "Cheng, sen ne düşünüyorsun?"

Wade'in bakışları altında, Cheng Xin üzerine bir parmak değil de bir kılıç doğrultulmuş gibi hissetti. Umutsuzca etrafına bakındı. O *kimdi ki* konuşacaktı?

Wade, "Burada MD başlatmamız gerek," dedi.

Cheng Xin biraz daha afallamıştı. MD? McDonald's?

"Yahu sen Çinlisin! MD'nin ne olduğunu nasıl bilmezsin?"

Cheng Xin salondaki diğer beş Çinliye baktı; onlar da en az kendisi kadar şaşkınlardı.

"Kore Savaşı sırasında, Amerikalılar Çin'in en vasıfsız askerlerinin dahi ülkelerinin savaş stratejilerine dair birçok bilgiye sahip olduklarını keşfettiler. Görünen o ki kumandanlarınız büyük oturumlar esnasında savaş planlarını askerlerle paylaşıyor, geliştirebilmeyi umut ediyordu. Tabii, ilerleyen vakitlerde Üç Cisimliler'in eline savaş tutsağı olarak düşerseniz, *çok* da fazla şey bilmenizi istemeyiz."

Gülen birkaç kişi oldu. Cheng Xin nihayet MD'nin "militarist demokrasi" anlamına geldiğini fark etti. Konferans odasındakiler istekli bir biçimde Wade'in teklifini desteklediler. Tabii, bu elit uzmanlar basit bir yardımcı teknikerin muazzam fikirlere sahip olmasını beklemiyorlardı fakat çoğunlukla erkektiler ve Cheng Xin'e konuşma şansı vermenin onu baştan aşağı süzmek için en uygun bahane olduğunu biliyorlardı. Cheng Xin elinden geldiğinde dikkatli giyinmeye çalışırdı fakat bu tip tacizler sıklıkla katlanması gereken bir şeydi.

Cheng Xin konuşmaya başladı: "Bir fikrim var–"

"Fizik kurallarını esnetmeyle alakalı mı?" Konuşan Camille adında yaşlı bir Fransız kadındı, Avrupa Uzay Ajansı'nda çalışan deneyimli ve büyük saygı görev bir danışmandı. Cheng Xin'e burada bulunmaması gerekiyormuşçasına aşağılayıcı bir bakış attı.

"Fizik kurallarının *es geçmek* diyelim." Cheng Xin, Camille'e bakarak kibarca gülümsedi. "Elimizdeki kaynaklardan en umut vaat edeni dünyanın dört bir yanına saçılmış nükleer silah stoku. Herhangi bir çığır açan teknolojik gelişme olmadığı takdirde, elimizde uzaya fırlatabileceğimiz en güçlü enerji kaynağını oluşturuyorlar. Güneş enerjisinden faydalanan yelkenin radyasyonla çalıştığını düşünün: Gücünü böyle bir yelkenden alan bir uzay gemisi. Yelkenin arkasında belirli aralıklarla nükleer patlamalar gerçekleştirebilirsek–"

Kıs kıs gülenler vardı. Camille ise kahkahayı patlattı. "Tatlım, sen bize çizgi film sahnesi gibi bir şey tarif ediyorsun. Uzay gemine nükleer bomba doldurdun fakat yelkenle hareket ediyor. Gemide ise Arnold Schwarzenegger'a epeyce benzeyen bir kahramanımız var. Bombaları geminin arkasına fırlatıyor, patlayan bombalar ise geminin yoluna devam etmesini sağlıyorlar. Ah, *ne kadar da* havalı!" Salondakilerin geriye kalanı şamataya katılmaya başlarken, Camille devam etti. "Üniversitede birinci sınıfken yaptığın ödevleri kontrol et ve şu soruların cevaplarını ver: Bir, geminin kaç tane nükleer bomba taşıması gerekecek; ve iki, böylesi bir itiş-ağırlık dengesiyle ne tür bir hıza ulaşabilirsin?"

Salondaki uzmanlardan başka biri, "Fizik kurallarını esnetmeyi başaramadı fakat başkanın isteğinin fizik kısmını bizlere sundu," dedi. "Böyle güzel bir kızın kaba kuvvete başvurduğunu görmek çok acı." Kahkaha dalgası en yüksek noktasına ulaştı.

Cheng Xin, "Bombalar gemide olmayacak," dedi sakince. Elini çınlamaya devam eden bir zilin üzerine koymuşçasına,

kahkahalar aniden kesildi. "Mekiğin kendisi, sensörleri taşıyan ve büyük bir yelkene bağlı ufak bir çekirdek olacak fakat genel ağırlığı bir tüy kadar hafif olacak. Araçdışı nükleer patlamalardan elde edilen radyasyonla kolaylıkla hareket ettirilebilir."

Konferans salonu iyice sessizleşti. Herkes bombaların nerede bulunacağını düşünmeye çalışıyordu. Diğerleri Cheng Xin'le dalga geçerken, Wade'in çehresi soğuk ve ifadesiz kalmıştı. Şimdi ise buzdan sızan suya benzer gülümsemesi yüzüne yavaşça geri dönüyordu.

Cheng Xin arkasındaki sebilden bir deste kâğıt bardak aldı ve bir sıra halinde masaya dizdi. "Alışılmış türde roketler kullanarak nükleer bombaları önden ateşleyebilir ve mekiğin yolu üzerindeki belirli bir yere kadar yerleştirebiliriz." Eline bir kalem aldı ve ucunu sıra boyunca bir bardaktan diğerine geçerek hareket ettirdi. "Mekik bir bombanın yanından her geçtiğinde, o bombayı yelkenin hemen arkasında patlatacak ve ivmesini her seferinde biraz daha artıracağız."

Erkekler bakışlarını Cheng Xin'in vücudundan ayırmışlardı. Nihayet bahsettiği konuyu ciddiye almaya razı olmuştular. Ona bir yabancı gibi bakmaya devam eden tek kişi Camille'di.

"Bu tekniğe 'yol üzeri itişi' diyebiliriz. Hızlanma aşaması dediğimiz bu başlangıç mesafesi, aşmak istediğimiz yolun çok küçük bir kısmını oluşturuyor. Kabaca bir hesap yaparsak, bin nükleer bomba kullandığımız takdirde, kullanacağımız bombaları Dünya'dan Jüpiter'in yörüngesine kadar beş astronomik ünitelik aralıklarla yerleştirebiliriz. Ya da mesafeyi biraz daha daraltabilir ve bombaları Mars'ın yörüngesine kadarki mesafeye yerleştiririz. Bu işi elimizdeki teknolojiyle gerçekleştirmemiz kesinlikle mümkün."

Sessizlik birkaç fısıltıyla bölündü. Vakit geçtikçe yükselmeye ve daha heyecanlı çıkmaya başlayan sesler, serpintiden sağanağa dönüşen bir yağmurdan farksızdı.

Wade, "Bu fikri şu an düşünmedin, değil mi?" diye sordu. Tartışmaları dikkatle dinliyordu.

Cheng Xin, Wade'e gülümsedi. "Havacılık ve uzay çevrelerinde eskiden beri süregelen bir fikre dayanıyor. Buna benzer bir şey 1946 yılında Stanislaw Ulam tarafından teklif edildi. Nükleer darbe tahriki olarak geçiyor."

Camille, "Dr. Cheng," dedi, "nükleer darbe tahrikinden hepimiz haberdarız. Fakat o fikir yakıtın gemide taşınması gerekliliğini savunuyordu. İtiş kuvvetini uzay mekiğinin rotası üzerine yaymak ise sizin fikriniz. En azından ilk kez sizden duyuyorum."

Tartışmalar hararetlendi. Uzmanlar ortaya atılan fikre taze bir et parçası görmüş, aç bir kurt sürüsü gibi saldırıyorlardı.

Wade masaya bir kez daha vurdu. "Yeter! Detaylara takılıp çıkmaza girmenin vakti değil. Olabilirliği var mı diye düşünmüyoruz; şu anda olabilirliği olup olmadığı üzerine çalışmamıza gerek var mı onu anlamaya çalışıyoruz. Büyük resme bakın."

Kısa bir sessizliğin ardından, Vadimov, "Bu fikrin en iyi yanı üzerinde hemen çalışmaya başlayabilecek oluşumuz," dedi.

Herkes Vadimov'un ne demek istediğini hemen anlamıştı. Cheng Xin'in planının ilk adımı Dünya'nın yörüngesine nükleer bombalar yerleştirmekti. İnsanoğlunun böyle bir teknolojiye sahip olmasının yanı sıra, söz konusu bombalar halihazırda uzay araçlarına yüklenmiş durumdalardı: Görevdeki kıtalararası balistik füzeler bu iş için elden geçirilebilirdi. Amerikan Peacekeeper, Rus Topol ve Çin Dongfeng mekikleri yüklerini doğrudan Dünya yörüngesinin yakınına bırakma özelliğine sahiplerdi. Ek roketler eklendiği takdirde, orta menzilli balistik füzeler dahi iş görebilirdi. Kriz sonrası füzelerin yok edilmesini gerektiren silahsızlaştırma planlarına kıyasla, bu plan çok daha ucuz olurdu.

"Harika. Cheng Xin'in yol üzeri itiş fikri üzerindeki tartışmamıza şimdilik ara verelim. Başka fikri olan var mı?" Wade salondakilere baktı.

Birkaç kişi söze girecek gibi oldu fakat en nihayetinde sessizliğini korumaya karar verdi. Hiç kimse fikirlerinin Cheng Xin'inkiyle yarışabileceğini düşünmüyordu. Bir süre sonra herkesin gözleri bir kez daha Cheng Xin'in üzerinde toplandı fakat bu sefer sebebi tamamıyla farklıydı.

"Beyin fırtınası yapmak üzere iki kez daha toplanacağız ve başka seçenekler bulabiliyor muyuz diye bakacağız. Fakat bu esnada yol üzeri itiş için fizibilite çalışmalarına da başlayalım. Bir kod adına ihtiyacımız olacak."

Vadimov, "Mekiğin hızı patlayan her bombayla artacağından, merdivenin basamaklarını çıkmaya benzetebiliriz," dedi. "Merdiven Programı olarak adlandıralım diyorum. Son hızın ışık hızının yüzde birini aşması gereksinimi dışında aklımızda tutmamız gereken parametrelerden biri de mekiğin ağırlığı."

"Radyasyon yelkenini oldukça ince ve hafif bir şekilde üretebiliriz. Malzeme bilimlerinin şu anki durumunu göz önünde bulundurarak, elli kilometrekarelik bir yelken elde edebilir ve ağırlığı elli kilogramla sınırlandırabiliriz. Yeterince büyük olacağını düşünüyorum." Konuşan, başarısız olmuş bir güneş yelkeni projesinde çalışmış bir Rus uzmandı.

"O vakit asıl mesele mekiğin ağırlığı olacak."

Herkesin gözleri odadaki başka bir adama, Cassini-Huygens mekiğinin baş tasarımcısına döndü.

"Temel sensörleri ve Oort Bulutu'ndan bize sinyal göndermesi için gereken anten ve radyoizotop güç kaynağını eklediğimiz takdirde, iki ila üç bin kilogramlık bir ağırlığın yeterli olacağını düşünüyorum."

"Hayır!" Vadimov başını iki yana salladı. "Cheng Xin'in söylediği gibi olmalı: Tüy kadar hafif."

"Eğer en temel sensörleri kullanırsak, belki bin kilograma düşebiliriz. Fakat bunun başarılı olacağının garantisini veremem – bana neredeyse hiç hata şansı bırakmıyorsunuz."

Wade, "Başarılı olması için gerekeni yapman gerekecek,"

dedi. "Yelken dahil olmak üzere mekiğin kütlesi bir metrik tonu geçmemeli. İnsanoğlunun kudretini bin kilogramlık bu yükü hareket ettirmeye odaklayacağız. Umalım da yeterince hafif olsun."

Ertesi hafta boyunca, Cheng Xin ancak uçaklarda uyuyabildi. Vadimov'un kurduğu ekibin bir parçası olarak Amerika, Çin, Rusya ve Avrupa uzay ajanslarıyla koordine bir biçimde Merdiven Programı'nın fizibilite çalışmalarını gerçekleştirdiler. O hafta sırasında, Cheng Xin hayatı boyunca o güne kadar gezdiğinden çok fazla yerde bulundu fakat arabaların ve konferans salonlarının camlarından gördüğü haricinde herhangi bir gezinti yapmaya fırsatı olmadı.

Başta, uzay ajanslarıyla ortak bir fizibilite çalışması yapabileceklerini düşünmüşlerdi fakat bunun politik anlamda imkânsız olduğunu fark ettiler. Günün sonunda her ajans kendi bağımsız çalışmasını gerçekleştirdi. Bu yöntemin avantajı ise dört araştırmanın daha net bir sonuç almak üzere karşılaştırılabilecek olmasıydı fakat aynı zamanda SİB'in daha çok iş yapması gerekeceği anlamına geliyordu. Cheng Xin bu proje üzerinde profesyonel kariyerinde hiç çalışmadığı kadar çok çalıştı – sonuçta bu proje onun eseriydi.

Dört fizibilite çalışmasının ön sonuç aşamasına gelmesi fazla sürmedi, elde edilen sonuçlar birbirlerine fazlasıyla benziyorlardı. İyi haber radyasyon yelkeninin yirmi beş kilometreye kadar küçültülmesinin ve daha gelişmiş malzemeler kullanıldığı takdirde, yelkenin ağırlığının yirmi kilograma indirilebilmesinin mümkün olmasıydı.

Ardından ise çok kötü haberler geldi: Işık hızının yüzde birine erişebilmek için, mekiğin ağırlığının yüzde seksen oranında azaltılması gerekiyordu – sadece iki yüz kilogram olacaktı. Yelken için gereken ağırlık çıkarıldığında, sensörler ve iletişim cihazları için sadece yüz seksen kilogram kalıyordu.

Wade'in ifadesi değişmedi. "Üzülmeyin. Size daha kötü ha-

berlerim var: GSK'nın son oturumunda, Merdiven Programı'na ilişkin çözüm önerisi oy çokluğuyla reddedildi."

GSK'nın yedi kalıcı üyesinden dördü hayır oyu kullanmıştı. Sebepleri ise şaşırtıcı derece benzerdi. SİB'in havacılık ve uzay konusunda deneyimli teknik ekibinin aksine, delegeler itiş teknolojisiyle ilgilenmiyorlardı. Mekiğin istihbarat sağlama anlamında faydasının fazla kısıtlı olacağını düşünüyorlardı – Amerikan delegenin deyişiyle, "sıfıra yakın" olacağını.

Bunun sebebi ise mekiğin halihazırda yavaşlamasını sağlayacak herhangi bir imkâna sahip olmamasıydı. Üç Cisim Filosu'nun yavaşlayarak yaklaştığı gerçeğini dikkate aldığımızda dahi, mekik ve donanma (donanmanın mekiği ele geçirmediğini varsayarsak eğer) birbirlerini ışık hızının yüzde beşi hızında geçeceklerdi. Veri elde edebilecek süre zarfı inanılmaz kısıtlı olacaktı. Mekiğin ufak kütlesi radar gibi aktif sensörleri imkânsız kıldığından, elektromanyetik sinyaller gibi pasif algılama teknolojilerinden faydalanmak zorunda kalınacaktı. Üç Cisim'in ne denli gelişmiş bir teknolojiye sahip olduğu göz önüne alındığında, düşmanın elektromanyetik radyasyondan faydalanmayacağına neredeyse kesin gözüyle bakılabilirdi fakat nötrino ya da kütleçekimsel dalgalar gibi teknikler insanoğlunun sahip olduğu teknolojinin ötesinde kalıyorlardı.

Dahası, sofonların varlığı bir mekik gönderme planını düşmana tamamıyla açık ediyor, değerli herhangi bir veri elde etme şansımızı sıfıra indiriyordu. Böylesi bir planı hayata geçirmek için gereken devasa yatırımı düşününce, elde edilecek fayda gerçekten çok küçüktü. Planın değeri neredeyse tamamıyla sembolikti ve bu büyük güçlerin ilgisini çekmeye yetmiyordu. Diğer üç GSK üyesinin evet oyu vermelerinin tek sebebi ise itiş teknolojisiyle ilgileniyor olmalarıydı.

Wade, "Ve GSK kararında haklı," dedi.

Herkes sessizce Merdiven Programı'nın yasını tuttu. En büyük hayal kırıklığına uğrayan Cheng Xin'di fakat dişe do-

kunur herhangi bir başarı kazanmamış genç bir birey olarak kendi fikriyle bu kadar mesafe kat edebilmiş olmasıyla avuttu kendini. Hakikaten de kendi beklentilerini aşmıştı.

Wade, "Bayan Cheng, üzgün görünüyorsunuz," dedi. "Görünen o ki Merdiven Programı'ndan vazgeçeceğimizi düşünüyorsunuz."

Şimdi ise herkes sessizce Wade'e bakakalmıştı.

"*Durmayacağız.*" Wade ayağa kalktı ve konferans salonunda volta atmaya başladı. "Şimdiden itibaren, ister Merdiven Programı ister başka bir program olsun, size *durmanızı* söyleyene kadar durmayacaksınız. Anlaşıldı mı?" Alıştıkları duygusuz ses tonunu bir kenara bıraktı ve aklını kaçırmış vahşi bir hayvan gibi bağırdı. "İlerleyeceğiz! Gelişeceğiz! Gelişmemizi hiçbir şey durduramayacak!"

Wade, Cheng Xin'in tam arkasında duruyordu. Cheng, arkasında bir volkan patlamış gibi hissediyordu, birden ürkerek neredeyse o da çığlık atacaktı.

Vadimov, "Sıradaki hamlemiz nedir?" diye sordu.

"Birini göndereceğiz."

Wade sakin ve hissiz sesine geri döndü. Patlamasının şokunu henüz atlatamayan odadakilerin Wade'in ne demek istediğini anlamaları biraz zaman aldı. GSK'yla konuşması için birini göndermekten değil, birini Güneş Sistemi'nin dışına göndermekten bahsediyordu. Bir ışık yılı uzaklıktaki Üç Cisim Filosu'nu gözetlemesi için soğuk ve ürkütücü Oort Bulutu'na canlı bir gözcü göndermekten bahsediyordu.

Wade konferans masasının ayağından destek alarak sandalyesini geriye ittirdi ve konuya dair tartışmaları dinlemeye hazırlandı. Fakat kimse ağzını açmadı. Üç Cisim Filosu'nu gözetlemek üzere bir mekik gönderme fikrinin ilk ortaya atıldığı geçen haftaki toplantının aynısıydı. Herkes sözlerini sindirmeye ve bilmeceyi çözmeye çabalıyordu. Fazla sürmeden, odadakiler Wade'in bahsettiği şeyin o kadar da saçma olmadığını fark etmeye başladılar.

Hibernasyon belirli bir olgunluğa ulaşmış sayılabilecek türde bir teknolojiydi. Gönderilen kişi yolculuğu bir nevi bitkisel hayatta tamamlayabilirdi. Kişinin yetmiş kilogram olduğunu varsayarsak, geriye hibernasyon ekipmanları ve bir tabutu andıracak olan kasa için yüz on kilo kalıyordu. Fakat daha sonra ne olacaktı? İki yüz yıl sonra, mekik Üç Cisim Filosu'yla karşılaştığında, bu kişi nasıl uyanacak, bu adam ya da kadın ne yapacaktı?

Bu düşünceler odadaki herkesin aklında geziniyordu fakat kimse söze girmedi. Ancak Wade odadakilerin aklını okuyor gibiydi.

Wade, "İnsanoğlundan bir temsilciyi düşmanın kalbine göndermemiz gerekiyor," dedi.

Vadimov, "Bu Üç Cisim Filosu'nun mekiği ele geçirmesi gerektiği anlamına geliyor," dedi. "Ve casusumuzu hayatta tutmaları da gerekiyor."

"Kuvvetle muhtemel." Wade kafasını kaldırdı. "Değil mi?" Konferanstakiler etraflarında hayalet gibi uçuşan sofonlarla konuştuğunu anlamışlardı. Dört ışık yılı ötede, o uzak gezegende, farklı görünmez canlılar da aynı toplantıya "katılmaktaydılar." Sofonların varlığı insanların sıklıkla unuttuğu bir şeydi. Hatırladıklarında ise korkunun yanı sıra önemsizlik hissine kapılır, kendilerini yaramaz, gaddar bir çocuğun büyüteç tuttuğu bir karınca sürüsü gibi hissederlerdi. Akıllarına gelen her planın daha üstlerine dahi açıklamadan önce düşmanın eline geçtiğini biliyorken, insanın kendine duyduğu güveni koruması güçtü. İnsanoğlu savaşın böylesine, düşmana tamamıyla şeffaf oldukları bir haline alışmakta güçlük çekiyordu.

Fakat şimdi, Wade durumu az da olsa değiştirmiş gibi görünüyordu. Ona göre düşmanın plandan haberdar olması bir avantajdı. Üç Cisimliler mekiğin hangi doğrultuda ilerlediğine dair her türlü detayı bilecek ve onu kolaylıkla ele geçirebileceklerdi. Sofonlar Üç Cisimliler'in insanoğlunu tanımasına

olanak sağlasa da, yakından inceleyebilecekleri canlı bir denek elbet ilgilerini çekecekti.

Söz konusu istihbarata dayalı savaş olunca, düşmanın kimliğini bildiği bir ajan göndermek fazlasıyla anlamsız bir hareketti. Fakat bu savaş farklıydı. Üç Cisim Filosu'na insanoğlundan bir temsilci göndermek dahi başlı başına cesur bir hareketti ve Üç Cisimliler'in kişinin kimliğini bilip bilmemesi herhangi bir şeyi değiştirmiyordu. SİB'in, ajanın gideceği yere ulaştığı vakit ne yapması gerektiğine karar vermesi dahi gerekmiyordu: Söz konusu kişi filoya güvenle ve başarıyla ulaştırıldığı sürece ihtimaller sonsuzdu. Üç Cisimliler'in şeffaf bir düşünce yapısına sahip ve hilelere karşı zayıf oldukları düşünüldüğünde, Wade'in fikri daha da çekici bir hal alıyordu.

İnsanoğlundan bir temsilciyi düşmanın kalbine göndermemiz gerekiyor.

Zamanın Dışında Bir Geçmiş'ten Bir Alıntı

Hibernasyon: İnsanoğlu Zamanda İlk Kez Yolculuk Ediyor

Yeni bir teknolojinin toplumu değiştirmesi mümkündür fakat bu teknoloji henüz gelişme aşamasındayken ne tür bir potansiyele sahip olduğunu ancak bazı kişiler görebilirler. Örneğin bilgisayar ilk icat edildiğinde, verimliliği artırmak için bir araçtan ibaret görülüyordu ve bazı kimseler beş tane bilgisayarın dünyaya yeteceğini düşünmüşlerdi. Yapay hibernasyon da aynı durumdaydı. Bu teknoloji gerçeğe dönüşmeden önce, insanlar ölümcül hastalığa yakalananların gelecekte şifa bulmak üzere kullanacakları bir fırsattan ibaret olduğunu düşünüyorlardı. Daha geniş çaplı düşünseler, yıldızlararası seyahatte kullanılabileceğini akıl edebilirlerdi. Bu teknoloji gerçeğe dönüştüğünde ise durumu sosyolojik anlamda mercek altına alan bir kişinin, hibernasyonun insanlığı tamamıyla değiştireceğini görmesi mümkündü.

Bütün bunların kaynağı ise tek bir fikirdi: *Yarın daha güzel olacak.*

Bu nispeten yeni, Kriz öncesindeki birkaç yüzyılda ortaya çıkmış bir inançtı. Öncesinde, böylesi bir fikir gülünç bulunurdu. Ortaçağ Avrupası bin yıl önceki Klasik Roma'ya kıyasla inanılmaz fakir ve entelektüel anlamda geriydi. Çin'de insanların hayatı Wei, Jin ve Güney-Kuzey Hanedanlıkları döneminde, daha öncesinde gelen Han Hanedanlığı dönemine kıyasla daha kötüydü; Yuan ve Ming Hanedanlıkları dönemi de daha öncesinde gelen Tang ve Song Hanedanlıkları dönemine kıyasla ise çok daha kötüydü. Fakat Endüstri Devrimi'nin ardından, ilerleme toplumun bir parçası olmuş ve insanlığın geleceğe dair inancı kuvvetlenmişti.

Bu inanç Üç Cisim Krizi gerçekleşmeden hemen öncesinde zirve yaptı. Soğuk Savaş biteli epey oluyordu ve çevresel bozulma gibi sorunlar devam etse de ciddi tehlikeler oluşturmuyorlardı. Hayata dair materyalist kolaylıklar hızla artıyor ve bu şekilde devam edecek gibi görünüyordu. Bir kişi insanları geleceğe dair beklentileri hakkında ankete tabi tutsa, on yıl için değişken cevaplar verebilirlerdi belki fakat yüz yıl içinde insanoğlunun cennet hayatı yaşayacağından sadece birkaç kişi şüphe duyardı. Böylesi bir şeye inanmak kolaydı: Tek yapmaları gereken kendi hayatlarını bundan yüz yıl önce yaşayan atalarıyla karşılaştırmaktı!

Eğer hibernasyon mümkünse, neden bugünü yaşayacaklardı ki?

Sosyolojik anlamda incelendiğinde, insan klonlama teknolojisi hibernasyondan çok daha basit bir ilerlemeydi. Klonlama ahlaki bazı soruları beraberinde getirmişti fakat bunlar çoğunlukla Hıristiyanlığın manevi prensiplerine inananları rahatsız ediyordu. Hibernasyonun beraberinde getirdiği sıkıntılar ise daha pratik anlamdaydı ve insanoğlunun tamamını ilgilendiriyordu. Bu teknoloji başarıyla ticarileştirildiğinde, maddi durumu olanlar cennete biletlerini alacak, insanlığın geriye kalanı ise nispeten bunaltıcı günümüzde kalarak onlar için cenneti inşa edecekti. Fakat en endişe verici durum ise geleceğin asıl çekiciliğinin sebebiydi: Ölümün sonunun getirilmesi.

Modern biyoloji hızla gelişirken, insanlar ölümün sonunun bir ya da iki yüz yılda getirilebileceğine inanmaya başladılar. Eğer öyleyse, hibernasyon sonsuz yaşama çıkan merdivenin ilk birkaç adımını oluşturacaktı. Tarih boyunca ilk kez, Ölüm herkese eşit davranıyor gibi görünmüyordu. Sonuçları ise hayal edilemezdi.

Bu durum Kriz sonrası Kaçışı'nın getirdiği bedbaht döneme benzerdi. İlerleyen vakitlerde tarihçiler bu devri Erken Kaçış ya da Zamandan Kaçış olarak adlandıracaklardı. Bu

yüzden, Kriz öncesinde dahi, dünya üzerindeki hükümetler hibernasyona dair gelişmelere klonlamadan bile daha sert bir şekilde bastırmaya çalıştılar.

Fakat Üç Cisim Krizi her şeyi değiştirdi. Tek bir gecede, gelecekteki cennet, dünya üzerindeki cehenneme dönüştü. Ölümcül hastalar için dahi gelecek çekici değildi: Uyandıkları vakit belki de dünya alevlerden biz denizle kaplanmış olacak ve bir aspirin dahi bulamayacaklardı.

Bu sebeple, Kriz'den sonra hibernasyona dair gelişmelere kimse engel olmadı. Fazla geçmeden teknoloji ticari anlamda kullanılabilir hale geldi ve insan ırkı zamanı büyük aralıklarla aşabilmelerini sağlayacak ilk araca ulaştı.

Kriz Dönemi, 1-4. Yıl
Cheng Xin

Cheng Xin hibernasyon üzerinde çalışmak için Hainan Adası'ndaki Sanya'ya gitti.

Çin Tıbbi Bilimler Akademisi'ne ait bu tropik ada, hibernasyona dair en büyük araştırma tesisini kurmak için saçma bir yer gibi görünüyordu. Anakarada mevsim kış iken, burada bahardı.

Hibernasyon merkezi gür bitki örtüsünün ardına saklanmış, beyaz bir binaydı. İçeride yaklaşık bir düzine denek kısa dönem hibernasyon deneylerinde kullanılmaktaydılar. Şu âna kadar hiç kimse yüzyılı aşkın süre boyunca uyumak üzere hibernasyon işlemine sokulmamıştı.

Cheng Xin ilk olarak hibernasyon için gerekli ekipmanı yüz kilograma düşürmenin mümkün olup olmadığını sordu.

Araştırma merkezinin müdürü güldü. "Yüz kilogram mı? Yüz metrik tona indirebilirsek şanslısın!"

Müdür abartıyordu fakat sadece azıcık. Müdür, Cheng Xin'e merkezi gezdirdi ve Cheng Xin yapay hibernasyonun halkın aklında canlanan şeye pek de uymadığını fark etti. Öncelikle aşırı düşük sıcaklıklarda gerçekleşmiyordu. Vücuttaki kan, donmaya karşı koruma sağlayan bir maddeyle değiştiriliyor, ardından vücut sıcaklığı eksi elli beş dereceye düşürülüyordu. Vücut dışı bir kardiyopulmoner baypas cihazı yardımıyla, vücuttaki organların biyolojik aktiviteleri muazzam derecede azaltılıyordu. Müdür, "Bilgisayarın bekleme modu gibi düşün," dedi. Sistemin tamamı –hibernasyon tankı, yaşam destek ünitesi, soğutma ekipmanları– yaklaşık üç metrik ton ağırlığındaydı.

Cheng Xin merkezin teknik ekibiyle hibernasyon düzeneğini küçültmenin yollarını tartışırken, farkına vardığı başka bir şey onu ziyadesiyle ürküttü: Eğer vücut sıcaklığının eksi elli beş derecede tutulması gerekiyorsa, uzayın dondurucu soğuğunda hibernasyon düzeneğini soğutmaları değil, ısıtmaları gerekecekti. Yapacakları uzun yolculuğun Neptün yakınlarında geçecek kısmında, mekiğin dışındaki sıcaklık neredeyse mutlak sıfıra kadar düşecekti. Buna kıyasla eksi elli beş derece bir fırının içinden farksızdı. Yolculuğun bir ila iki yüz yıl süreceğini göz önünde bulundurunca, en pratik çözüm radyoizotop ısınımıydı. Müdürün yüz metrik tonluk tahmini gerçekten pek de uzak değildi yani.

Cheng Xin, SİB Merkezi'ne döndü ve raporunu sundu. Konuyla alakalı tüm araştırma sonuçlarını sentezleyen ekip bir kez daha karamsarlığa gömüldü. Fakat bu kez bakışları umutla Wade'e döndü.

"Ne bakıyorsunuz? Tanrı mıyım ben?" Wade konferans salonunu gözledi. "Ülkeleriniz sizi burada neden gönderdi sanıyorsunuz? Maaş alıp bana kötü haber vermeniz için mi? Herhangi bir çözüme sahip değilim. Çözüm bulmak sizin işiniz!" Wade konferans masasının ayağını tekmeledi ve sandalyesi hiç olmadığı kadar geriye gitti. Konferans salonundaki sigara içme yasağını hiçe sayarak bir puro yaktı.

Salondakiler dikkatini bir kez daha aralarına yeni katılan hibernasyon uzmanlarına verdiler. Aralarından hiçbiri bir şey söylemedi fakat kendilerinden imkânsızı isteyen cahilin tekine karşı duydukları öfkeyi ve sinir bozukluğunu gizlemeye de çalışmadılar.

"Belki..." Cheng Xin tereddütle etrafına bakındı. MD'ye henüz alışabilmiş değildi.

"İlerleyeceğiz! Durmadan ilerleyeceğiz!" Wade sözleriyle birlikte Cheng Xin'in bulunduğu tarafa sigarasının dumanını gönderdi.

"Belki de canlı birini göndermemiz gerekmiyordur."

Ekibin geriye kalanı ona, birbirlerine ve ardından hibernasyon uzmanlarına baktılar. Uzmanlar, başlarını şaşkın bir biçimde iki yana salladılar, Cheng Xin'in ne demek istediğinden emin değillerdi.

"Birini şoklama yöntemiyle eksi iki yüz derece sıcaklığa ya da aşağısına kadar soğutabilir, ardından mekiği ateşleyebiliriz. Yaşam destek ünitesine ya da ısıtma sistemine ihtiyaç duymayız ve vücudu koruyan kapsülü küçük ve hafif bir hale getirme imkânına kavuşuruz. Toplam ağırlık yüz on kilogramı geçmeyecektir. Bizim için böyle bir vücut cesetten farksız olabilir fakat belki de Üç Cisimliler için durum daha farklıdır."

Wade, "Çok güzel," dedi ve başıyla Cheng Xin'i selamladı. Cheng Xin, Wade'le tanıştığından beri onun bir çalışanını övdüğünü ilk kez görüyordu.

Hibernasyon uzmanlarından biri, "Kriyoprezervasyon işleminden bahsediyorsunuz, hibernasyondan değil. Şoklama yöntemiyle dondurulmuş birini canlandırmanın karşısındaki en büyük engel, erime aşamasında hücrelerde kristalleşmeden doğabilecek hasarı engelleyememek. Donmuş tofu gibi düşünebilirsiniz: Onu çözdürürken bir süngere dönüşecektir. Ah, sanırım siz hiç donmuş tofu yemediniz," dedi. Çinli uzman etrafındaki batılı iş arkadaşlarının şaşkın yüzlerine gülümseyerek baktı. "Tabii, Üç Cisimliler'in vücudu ciddi anlamda kısa bir sürede –milisaniye, hatta mikrosaniyede– normal ısısına döndürmelerini sağlayan bir teknolojileri olabilir. Biz böyle bir yönteme sahip değiliz, en azından bu işlem sırasında vücudu da buharlaştırmadan yapamıyoruz."

Cheng Xin tartışmaya fazla dikkat etmiyordu. Aklı başka bir konuya odaklanmıştı: Eksi iki yüz dereceye soğutulup uzayın derinliklerine yollanacak bu dondurmadan bozma ceset kim olacaktı? Sonuçları düşünmeden ilerleme kaydetmeye çalışıyordu fakat bu düşünce karşısında ürpermekten kendini alamadı.

Merdiven Programı'nın en son hali oylama için GSK oturumuna geri getirildi. Wade ve farklı ulusların delegeleri arasında gerçekleştirilen görüşmeler daha iyimser geçmişti. Planın son halinin insanoğlu ve dünyadışı bir medeniyet arasındaki ilk direkt temas olacağından, anlamı alelade bir uzay mekiği göndermenin ötesindeydi. Ayrıca, Üç Cisimliler'e gönderilen kişi düşmanın kalbine yerleştirilmiş bir saatli bomba işlevi görebilirdi. İnsanın kurnazlıklar ve oyunlardaki üstünlüğünü başarıyla kullanarak, gönderilen kişi savaşın seyrini tamamıyla değiştirebilirdi.

Genel Kurul, Duvarabakan Projesi'ni dünyaya tanıtmak üzere bu akşam özel olarak toplanacağından, GSK'yla yapacakları görüşme bir saatten fazla gecikti. SİB personeli Genel Kurul Salonu dışında bulunan lobide bekliyordu. Önceki GSK görüşmelerine sadece Wade ve Vadimov'un katılmasına izin verilmiş, geriye kalanlar gerektiğinde çağırılmak üzere dışarıda bekletilmişlerdi. Fakat bu kez Wade, Cheng Xin'den GSK görüşmesinde kendisine ve Vadimov'a eşlik etmesini istemişti. Bu, basit bir yardımcı için büyük bir onurdu.

Genel Kurul açıklamasını bitirince, Cheng Xin ve diğerleri etrafı muhabirlerle sarılı bir adamın lobiden geçişini ve binayı farklı bir çıkıştan terk edişini seyrettiler – adamın Duvarabakan Projesi'nde kimliği açıklananlardan biri olduğu belliydi. SİB'deki herkes Merdiven Projesi'ne odaklanmış olduğundan, çoğu Duvarabakanlarla ilgilenmiyordu ve sadece birkaçı çıkan adamın kim olduğunu görmek üzere binadan ayrıldı. Bu yüzden de o meşhur suikast gerçekleştiğinde, SİB'den silah sesini duyan kimse olmadı; sadece cam kapılar ardında aniden baş gösteren telaşa tanık oldular. Cheng Xin ve diğerleri dışarı koştular ve çıktıkları gibi tepelerinde süzülen arama helikopterlerinin parlak ışıkları karşısında kör oldular.

"Aman Tanrım, Duvarabakanlardan biri öldürülmüş!" Meslektaşlarından biri koşarak yanlarına geldi. "Birkaç kez vurulduğunu duydum. Hem de kafasından!"

Wade, "Duvarabakanlar kim?" diye sordu. Ses tonu konunun ilgisini hiç çekmediğine işaret ediyordu.

"Ben de tam olarak emin değilim. Sanırım üç tanesi tanınmış adaylar havuzundan geliyorlar. Fakat bu dördüncüsü, az önce vurulan, sizden biriymiş." Cheng Xin'e işaret etti. "Fakat kimsenin tanıdığı biri değil. Rasgele bir adam yani."

Wade, "Yaşadığımız olağandışı günlerde, hiç kimse 'rasgele bir adam' değildir," dedi. "Rasgele herhangi bir kişi aniden önemli bir sorumluluk alabilir ve önemli herhangi bir kişi önemini bir anda yitirebilir." Wade sırayla Cheng Xin ve Mikhail Vadimov'a baktı. Ardından GSK sekreteri onu içeri çağırdı.

Vadimov, Cheng Xin'e, "Beni tehdit ediyor," diye fısıldadı. "Dün kafası attı ve bana kolaylıkla yerimi senin alabileceğini söyledi."

"Mikhail, ben–"

Vadimov elini kaldırarak araya girdi. Helikopterlerden birinin arama çalışmalarında kullandığı parlak ışık üzerlerine düşünce Vadimov'un avucunu yarı saydammışçasına aydınlattı. "Şaka yapmıyordu. Ajansımız alışılmış tarzda İK prosedürleri uygulamak zorunda değil. Dengeli, sakin, çalışkan ve aynı zamanda yaratıcı birisin; konumunun çok daha ötesinde bir sorumluluk sahibisin. Senin yaşında birinde rastlaması oldukça nadir özellikler bunlar. Xin, samimi söylüyorum, yerime geçebilecek seviyede olman beni mutlu ediyor – fakat benim *yapabildiklerimi* yapamazsın." Vadimov etraflarını saran kaosa baktı. "Anneni bir kerhaneye satmazsın. Mesleğimizin o yanı söz konusu olduğunda sen hâlâ bir çocuk sayılırsın. Umudum ise hep böyle kalman yönünde."

Camille elinde bir dizi kâğıtla yanlarına geldi. Cheng Xin getirdiği belgelerin Merdiven Programı'na ilişkin ön fizibilite raporları olduğunu tahmin ediyordu. Camille dokümanları birkaç saniye elinde tuttu, ardından Cheng Xin ya da Vadimov'a vermek yerine, yere çarptı.

Camille, "Hepsinin amına koyayım!" diye bağırdı. Tepelerinde uçan helikopterlere rağmen, etraftakilerden dönüp bakanlar oldu. "Sıçtığımın domuzları çamurda yuvarlanmaktan başka bir bok bilmiyorlar."

Vadimov, "Kimden bahsediyorsun?" diye sordu.

"Herkesten! İnsan ırkından! Yarım yüzyıl önce Ay'a adım attık. Şimdi ise hiçbir şey elde edebilmiş, hiçbir şeyi değiştirebilmiş değiliz!"

Cheng Xin eğilip dokümanları aldı. Tahmin ettiği gibi ön fizibilite raporlarıydı. Vadimov'la birlikte raporu incelediler fakat teknik detaylara fazlasıyla yer veriyordu ve göz atarak incelemesi oldukça güçtü. Wade de bulundukları yere geri dönmüştü – GSK sekreteri görüşmenin on beş dakika içerisinde başlayacağını bildirmişti.

Camille, SİB müdürünün karşısında biraz olsun sakinleşmişti. "NASA uzayda nükleer darbe tahrikine ilişkin iki küçük test gerçekleştirdi ve sonuçları raporda yazıyor. Özetle, üzerinde çalıştığımız uzay mekiği hâlâ gereken hıza ulaşamayacak kadar ağır. Düzeneğin tamamının halihazırdaki ağırlığın yirmide biri olması gerektiğini hesaplamışlar. Yirmide bir! Bu on kilograma denk geliyor!

"Fakat durun, bir de *iyi* haberleri var. Görünen o ki yelkenin ağırlığını on kilogramın altına indirmek mümkünmüş. Bize acımışlar ve bu yüzden taşıyabileceğimiz efektif yükün yarım kilogram olduğunu söylemişler. Fakat bunun üzerine çıkamazmışız çünkü yükteki herhangi bir artış yelkenin bağlantı kablolarının kalınlaşmasını gerektirirmiş. Yüke eklenen her gram üç gram daha fazla kablo anlamına geliyormuş. Bu yüzden yarım kilogramı aşamıyoruz. Hah, tam da meleğimizin dediği oldu: Bir tüy kadar hafif olmak zorundayız!"

Wade gülümsedi. "Annemin kedisi Monnier'den gönüllü olmasını istemeliyiz. Ama onun bile yarım kilogram zayıflaması gerekecek."

Etrafındakiler işlerini yaparken keyifsiz görünen Wade,

aksi gerçekleştiğinde ve etrafındakiler umutsuzluğa kapıldığında rahatlayıp şakalaşmaya başlıyordu. Başlarda, Cheng Xin bunun Wade'in liderlik tarzıyla alakalı olduğu sonucuna varmıştı. Fakat Vadimov ona insanları nasıl okuyacağını bilmediğini söylemişti. Davranışlarının liderlik tarzıyla ya da adamlarını motive etmek isteğiyle alakası yoktu – Wade sadece etrafındaki umudumu kaybetmiş insanları izlemekten keyif alıyordu, aralarında kendisi olsa dahi fark etmiyordu. Başkalarının çaresizliğinden keyif alıyordu. Cheng Xin elinden geldiğince insanların iyi yönlerinden bahsetmeye çalışan Vadimov'un Wade hakkında böyle bir fikre sahip olmasına şaşırmıştı. Fakat şimdi, hakikaten de Wade üçünün acı çekişinden keyif alıyormuş gibi görünüyordu.

Cheng Xin zayıf hissediyordu. Son birkaç günün yorgunluğu üzerine çöktü ve kendini çimenlerin üzerine bıraktı.

Wade, "Ayağa kalk," dedi.

Cheng Xin ilk kez ondan gelen bir emri yerine getirmedi. Yerde kaldı. "Yorgunum." Sesi ifadesizdi.

Wade, Camille ve Cheng Xin'e işaret ederek, "Sen ve Sen," dedi. "Gelecekte buna benzer bir durumda kontrolünüzü kaybetmenize izin vermiyorum. İlerlemek zorundasınız, ilerleyişinizi hiçbir şey durdurmamalı!"

Vadimov, "İlerleyecek yol yok," dedi. "Pes etmeliyiz."

"Oluşacak sonuçları nasıl hiçe sayacağını bilmediğinden, ilerleyecek bir yolun olmadığını düşünüyorsun."

"GSK görüşmesi ne olacak? İptal mi edeceğiz?"

"Hayır, hiçbir şey olmamış gibi davranacağız. Fakat sunacak yeni bir dokümana sahip olmadığımızdan, yeni planı doğaçlama şeklinde sunmamız gerekecek."

"Yeni plan mı? Beş yüz gramlık kedi planı mı?"

"Tabii ki hayır."

Vadimov ve Camille'in gözleri parladı. Cheng Xin de gücünü toplamış gibi görünüyordu. Ayağa kalktı.

Askeri araçlar ve helikopterler eşliğinde, Dördüncü

Duvarabakan'ı taşıyan ambulans olay yerinden ayrıldı. New York Şehri'nin ışıkları altında, Wade'in silueti gözleri soğuk bir ışıkta parlayan, siyah bir hayaleti andırıyordu.

Wade, "Sadece bir beyin göndereceğiz," dedi.

Zamanın Dışında Bir Geçmiş'ten Bir Alıntı
Merdiven Programı

On dördüncü yüzyıl Çin'inde, Ming Hanedanlığı sırasında, Çinliler Huolong Chu Shui adında, tam olarak "sudan faydalanan ateşli ejderha" anlamına gelen bir silah icat etmişlerdi. Bu, milattan sonra keşfedilmiş gemisavar füzelere benzer, barut bazlı çok aşamalı bir füzeydi. Füzenin kendisi (Huolong) itici roketlerle destekleniyordu. Kalkışa geçtiğinde, itici roketler füzeyi suyun yüzeyinin hemen üzerinde tutarak düşman gemisine doğru yöneltiyorlardı. İtici roketlerin gücü tükenmek üzereyken füzenin içindeki güdümlü okları ateşliyor ve füzenin önünden fırlayarak düşman gemilerine büyük hasarlar veriyorlardı.

Eski zaman savaşlarında, ileride makineli tüfeklere ilham kaynağı olacak otomatik arbaletler de kullanılmıştı. Batı ve doğuda görülmüş bu silahların Çin'deki örneklerine milattan önce dördüncü yüzyıla dayanan mezarlarda rastlanmıştı.

Her iki silah sistemi de mevcut teknolojileri bulundukları döneme göre saçma bir güç sıçraması oluşturacak şekilde kullanma denemelerinin birer sonucuydular.

Geçmişe bakıldığında, Kriz Dönemi'nin başında ortaya çıkan Merdiven Programı da buna benzer bir gelişmeydi. Ellerindeki basit teknolojilerden faydalanarak, ufak bir mekiği ışık hızının yüzde birlik kısmına ulaştırmayı başardılar. Bu başarı ancak bir buçuk yüzyıl sonra elde edebilecekleri teknolojiler olmadan mümkün olmamalıydı.

Merdiven Programı'nın gerçekleştiği dönemde, insanlık Güneş Sistemi dışına başarıyla birkaç uzay aracı göndermiş ve Neptün'ün uydularına mekik indirmeyi başarmıştı. Dolayısıy-

la mekiğin hızlanma aşamasında kullanılacak nükleer bombaların dağıtımı için gereken teknoloji olgun sayılırdı. Fakat mekiği her bombanın yakınından geçecek şekilde kontrol etme ve bombaların her birini kusursuz zamanlamayla patlatma gerekliliği, teknik anlamda büyük zorlukları beraberinde getiriyordu.

Her bombanın, radyasyon yelkeni geçtikten hemen sonra patlaması gerekiyordu. Patlama esnasında bombayla yelken arasındaki mesafe, bombanın gücüne bağlı olarak üç bin ile on bin metre arasında değişiyordu. Mekiğin hızı arttıkça, zamanlamanın doğruluk oranı da artmak zorundaydı. Buna rağmen, hata payı yelkenin hızı ışık hızının yüzde birine ulaştığında dahi nanosaniye aralığının üzerinde bulunduğundan, o günün teknolojisiyle halledilebilecekti.

Mekiğin motoru bulunmuyordu. Yönünü patlatılan bombaların konumları belirliyordu. Rota üzerindeki her bombanın üzerinde yön vermekte kullanılan ufak iticiler bulunuyordu. Yelkenin yanından geçtiği her bombayla arasında sadece birkaç yüz metre mesafe bulunuyordu. Yelkenle bombalar arasındaki mesafeyi ayarlayarak, yelken ile nükleer patlamanın oluşturduğu itiş gücünün açısını ve dolayısıyla rotayı belirlemek mümkündü.

Radyasyon yelkeni ince bir tabakadan oluşuyordu ve yükünü ancak arkasında bir kapsül içinde taşıyabiliyordu. Mekik bir bütün olarak devasa bir paraşütü andırıyordu – "yukarı doğru tırmanan" bir paraşüt. Yükün, yelkenin üç ile on kilometre uzağında gerçekleşen nükleer patlamalardan zarar görmesini engellemek için, yelkeni yüke bağlayan kabloların fazlasıyla uzun olmaları gerekmişti: Yaklaşık beş yüz kilometre kadar. Kapsül, yükü ısıdan koruyacak, ergiyen bir tabakayla kaplıydı. Nükleer bombalar patladıkça tabaka buharlaşacak, kapsülü soğutmasının yanı sıra toplam yükü de azaltacaktı.

Kablolar "Uçan Kılıç" adında bir nanomalzemeden üretilmişlerdi. Örümcek ağının onda biri kalınlığındaki bu kablola-

rı çıplak gözle görmek mümkün değildi. Sekiz gramından yüz kilometre kablo elde edilebilmesine karşın, hızlanma aşamasındaki nükleer patlamaların oluşturduğu muazzam radyasyondan etkilenmeden kapsülü çekebilecek kuvvetteydi.

Tabii ne Huolong Chu Shui iki aşamalı bir rokete denkti ne de otomatik arbalet bir makineli tüfeğe. Benzer şekilde, Merdiven Programı da yeni bir Uzay Çağı'nın başlangıcını getirmedi. İnsanoğlunun ilkel sayılabilecek teknolojilerinden en fazla faydayı alabilmesine dair, çaresiz bir denemeden ibaretti.

Kriz Dönemi, 1-4. Yıl
Cheng Xin

Peacekeeper füzelerinin toplu ateşleme işlemi yaklaşık yarım saattir devam etmekteydi. Bir araya getirilmiş altı füzenin arkasında bıraktığı izler, ay ışığında cennete giden gümüş bir yolu andırıyordu.

Her beş dakikada bir yeni bir ateş topu bu gümüş yolu takip ederek göğe yükseliyordu. Ağaçların gölgeleri düşüyor ve insanlar eski çalar saatler gibi her fırlatmada etrafa savruluyorlardı. İlk partide ateşlenen otuz füze, kuvvetleri beş yüz kiloton ile iki buçuk megaton arasında üç yüz nükleer savaş başlığını taşıyacaklardı.

Aynı vakitlerde, Rusya ve Çin'de de Topol ve Dongfeng füzeleri göğe yükseliyorlardı. Manzara bir kıyamet günü senaryosunu andırsa da, Cheng Xin roketlerin yükseliş açılarından kıtalararası değil atmosfere yönelik ateşlemeleri olduğunu görebiliyordu. Milyarları öldürebilecek bu cihazlar bir daha Dünya'ya geri dönmeyeceklerdi. Muazzam güçlerini bir tüyü ışık hızının yüzde birine ulaştırmak üzere bir araya getireceklerdi.

Cheng Xin'in gözleri sıcak yaşlarla doldu. Yükselen her roket gözlerindeki yaşları parıltılı bir su birikintisi gibi aydınlatıyordu. Kendisine tekrar tekrar bu işin sonucu her ne olursa olsun, Merdiven Programı'nı bu aşamaya getirmelerine değdiğini söylüyordu.

Fakat yanındaki iki adam, Vadimov ve Wade, karşılarında gerçekleşen nefes kesici gösteriden etkilenmişe benzemiyorlardı. Kafalarını kaldırmaya dahi tenezzül etmemişlerdi; bunun yerine sigara içiyor ve fısır fısır konuşuyorlardı. Cheng

Xin ne konuştuklarını gayet iyi biliyordu: Merdiven Programı için kimi seçeceklerini.

GSK'nın son oturumu ilk kez yazılı olarak sunulmamış bir çözüm önerisinin kabul edilişine tanık olmuştu. Cheng Xin de normalde ketum biri olan Wade'in dilinin ne kadar kıvrak olduğunu görmüştü. Wade, Üç Cisimliler'in dondurulmuş bir bedeni canlandırabileceklerine inanıyorsak, bir beyni de benzer bir durumda canlandırabileceklerini ve harici bir arayüzle iletişim kurabileceklerine inanmanın mantıklı olduğunu savunmuştu. Böylesi bir işin protonları iki boyuta indirgeyen ve ortaya çıkan alanın üzerine devreler yerleştirebilen bir medeniyete basit gelmemesi imkânsızdı. Bir bakıma beynin normal bir insandan hiçbir farkı yoktu: İnsanın düşüncelerini, kişiliğini ve hatıralarını taşıyordu. Ve tabii ki insanın plan kurma ve kurnazca davranma yetisini de öyle. Başarılı olduğu takdirde, düşmanın kalbine yine saatli bir bomba göndermiş olacaklardı.

GSK üyeleri beynin normal bir insanla aynı şey olduğuna tam olarak ikna olmadılarsa da, daha iyi bir seçenekten yoksunlardı ve Merdiven Programı'na ilgi duymalarının asıl sebebi mekiği ışık hızının yüzde birine ulaştıracak teknolojiydi. Oylama beş evet ve iki çekimser oyla sonuçlandı.

Merdiven Programı onaylanınca, kimin gönderileceği sorunu öne çıktı. Cheng Xin böyle bir kişiyi hayal dahi edecek cesarete sahip değildi. O erkeğin ya da kadının beyni Üç Cisimliler tarafından ele geçirilse ve canlandırılsa dahi, yaşayacağı hayat –buna hayat denilebilirse tabii– sona erdirilemeyecek bir kabus olacaktı. Cheng Xin bunu her düşündüğünde kalbi eksi iki yüz derecelik soğuğu bizzat hissediyordu.

Merdiven Programı'nın diğer liderleri ve uygulayıcıları, Cheng Xin'in hissettiği suçluluk duygusunu hissetmiyorlardı. Eğer SİB ulusal bir istihbarat ajansı olsaydı, bu konu çoktan sonuca ulaşmıştı. Fakat SİB, GSK'nın kalıcı üyeleri tarafından ortak bir istihbarat komitesi olarak kurulduğu için, Merdiven

Programı dünyanın geri kalanıyla paylaşıldığı anda fazlasıyla hassas bir meseleye dönüştü.

Asıl sorun şuydu: Kalkıştan önce gönüllünün öldürülmesi gerekecekti.

Kriz'le gelen paniğin ilk aşaması atlatıldıktan sonra, uluslararası siyasette genel bir görüş öne çıkmıştı: Kriz'in demokrasiyi yok etmek için bir araç olarak kullanılmasına engel olmak çok önemliydi. SİB personeli Merdiven Programı'na kişi seçerken ülkelerini utandıracak politik hatalar yapmamaları konusunda uyarıldılar.

Bir kez daha, Wade karşılaştıkları zorluğa ilginç bir çözüm bulmuştu: GSK ve ardından BM'yle olabildiğince fazla ülkede ötenazi yasalarının çıkarılması konusunda zorlu görüşmelere başladı. Fakat o bile bu planın işe yarayacağından emin değildi.

GSK'nın kalıcı yedi üyesinden üçü ötenazi yasasını vakit kaybetmeden geçirdi. Fakat bu yasalar ötenazinin ancak ölümcül hastalıklardan mustarip kişilere açık olduğunu özellikle belirtiyorlardı. Merdiven Programı için pek de ideal bir şart değildi fakat politik anlamda kabul görebilmesi için gerekliydi.

Sonuç olarak, Merdiven Programı'na ölümcül hastalığa yakalanmış adaylardan birini seçmeleri gerekecekti.

Gökyüzündeki gümbürtüler ve parlak ışıklar sona erdi. Roketlerin ateşleme işlemi tamamlanmıştı. Wade ve diğer birkaç GSK gözlemcisi arabalarına binip gittiler, geride sadece Vadimov ve Cheng Xin kaldı.

Vadimov, "Yıldızına bakmaya ne dersin?" dedi.

Dört gün önce, Cheng Xin DX3906'nın tapusunu almıştı. Ciddi anlamda şaşırmış ve mutluluktan deliye dönmüştü. Bütün gün boyunca kendi kendine tek bir şeyi tekrar etmişti: *Biri bana bir yıldız verdi; biri bana bir yıldız verdi; biri bana bir yıldız verdi...*

Müdür Wade'e durum raporu vermek için gittiğinde mutluluğu o kadar barizdi ki Wade nesi olduğunu sormuştu. Cheng Xin ona tapuyu göstermişti.

Wade, "İşe yaramaz bir kâğıt parçası," diyerek kâğıdı Cheng Xin'e geri vermişti. "Aklın varsa, fiyatı düşürmeli ve tekrar satmalısın. Yoksa eline hiçbir şey geçmeyecek."

Fakat Cheng Xin, Wade'in sinizmini umursamıyordu – vereceği tepkiyi zaten biliyordu. Wade hakkında neredeyse sadece iş deneyimi konusunda bilgisi vardı: CIA'de görev yapmış, ardından Ulusal Güvenlik Bakanlığı'nda müsteşar yardımcılığı yapmış ve nihayet buraya gelmişti. Özel hayatına dair ise annesi ve annesinin kedisi haricinde hiçbir şey bilmiyordu. Hiç kimse bilmiyordu. Cheng Xin, Wade'in nerede yaşadığını dahi bilmiyordu. Makine gibi biriydi: Çalışmadığı vakitlerde bir yerde düğmesi kapatılmış bir halde bekliyordu olmalıydı.

Vadimov'a yıldızından bahsetmekten kendini alamamıştı ve o da Cheng Xin'i hevesli bir biçimde tebrik etmişti. "Dünya üzerindeki her genç kız seni kıskanıyor olmalı," demişti. "Hatta buna tüm kadınlar ve ölmüş prensesler de dahil." Bir kadın için, onu seven biri tarafından kendisine bir yıldız hediye edilmesi kadar güzel bir şey olabilir miydi?

Cheng Xin, "Peki ya *kim* verdi?" diye homurdanmıştı.

"Tahmin etmesi fazla güç olmamalı. İlk olarak zengin olmalı. Sembolik bir hediye için birkaç milyon harcamış."

Cheng Xin kafasını hayır anlamında sallamıştı. Ondan hoşlanan ve kur yapan birçok kişi vardı fakat aralarından hiçbiri *o kadar* zengin değildi.

"Ayrıca kültürlü biri olmalı. Toplulukta kendini belli etmeli." Vadimov iç geçirmişti. "Ve o kadar romantik bir jest ki bu bir kitapta ya da filmde dahi görsem hadi lan oradan derim."

Cheng Xin de iç geçirdi. Daha genç bir Cheng Xin, şu anki Cheng Xin'in alay edeceği toz pembe hayallere sahipti. Şu an sahip olduğu yıldız ise gençliğindeki romantik hayallerin dahi ötesindeydi.

Cheng Xin böyle birini tanımadığından emindi.

Belki de onu uzaktan beğenen ve muazzam servetinin ufak bir kısmını ani bir kararla, Cheng Xin'in anlayamayacağı bir dileği yerine getirmek için harcamaya karar vermiş, gizli bir hayrandı. Öyle dahi olsa Cheng Xin minnettardı.

O gece, Cheng Xin yıldızını görmek için Tek Dünya Ticaret Merkezi'nin çatısına çıkmıştı. Tapuyla birlikte gelen ve yıldızını nasıl bulacağını açıklayan materyalleri dikkatle incelemişti. Fakat New York gökyüzü yıldız gözlemeye müsait değildi. Ertesi gün ve ondan sonraki gün de aynıydı. Bulutlar hediyesinin önünde onu kızdırmak isteyen bir el gibi duruyor, bir türlü hareket etmiyorlardı. Fakat Cheng Xin üzgün değildi; elinden alınamayacak bir hediyeye sahip olduğunu biliyordu. DX3906 bu evrenin bir parçasıydı ve belki de Dünya'dan ve Güneş'ten fazla yaşayacaktı. Bir gün görecekti onu.

O gün geceleyin evinin balkonuna çıkmış ve yıldızını hayal etmişti. Şehrin ışıkları yıldızının önündeki bulut tabakasını sarı bir aydınlığa boğuyordu fakat Cheng Xin yıldızını pembemsi bir renkte hayal ediyordu.

Rüyasında yıldızın yüzeyinde uçuyordu. Gül rengi bir küreydi ve yakıcı alevlerin aksine, serin bir bahar rüzgârı esiyordu. Altındaki devasa okyanusun berrak sularında, gezegene rengini veren sayısız algı görebiliyordu...

Rüyasından uyandığında kendi kendine güldü Cheng Xin. Uzay yolculuğu konusunda bir uzman oluşu ona rüyalarında dahi DX3906'nın gezegeni bulunmayan bir yıldız olduğunu unutturmamıştı.

Yıldızını aldıktan sonraki dördüncü gün, Cheng Xin ve birkaç SİB üyesi ilk parti füzelerin ateşlenmesini kutlamak üzere Canaveral Burnu'na uçtular. Yörüngeye ulaşabilmek için Dünya'nın dönüşünden faydalanmak gerekiyordu ve yörüngedeki kıtalararası balistik füzelerin bulundukları yerlerden uzaklaştırılmaları gerekmişti.

Füzelerin ardında bıraktığı izler zamanla gecenin koyu ka-

ranlığında kayboldular. Cheng Xin ve Vadimov yıldızını görebilmek için verilen gözlem rehberini incelediler. İkisinin de astronomi konusunda bir miktar deneyimi vardı ve yıldızın bulunması gerekene yakın bir konumu saptamaları fazla sürmedi. Ancak ikisi de yıldızı göremiyordu.

Vadimov bir çift askeri dürbün çıkardı. Dürbünle bakıldığında DX3906'yı görmek kolaydı. Ardından, dürbünü kullanmadan bile yıldızı görebilmeye başladılar. Cheng Xin soluk kırmızı noktaya mest olmuş halde bakakaldı ve aralarındaki akıl almaz uzaklığı idrak etmekte, insan aklının kavrayabileceği bir uzaklığa çevirmekte güçlük çekiyordu.

"Merdiven Programı mekiğine beynimi koyar ve yıldıza gönderirseniz, oraya ulaşması otuz bin yıl sürer."

Cheng Xin herhangi bir cevap işitmedi. Arkasına döndüğünde, Vadimov'un kendisiyle birlikte yıldızını seyretmediğini fakat arabasına yaslanmış bir biçimde boş boş baktığını gördü.

"Sorun nedir?"

Vadimov bir süre sessiz kaldı. "İşimizi aksatıyorum."

"Neden bahsediyorsun?"

"Merdiven Programı'na en uygun aday benim."

Cheng Xin, anlık bir şokun ardından Vadimov'un haklı olduğunu fark etti: Uzay yolculuğu, diplomasi ve istihbarat konusunda büyük deneyim sahibiydi; sakin ve olgun biriydi... Adayları sağlıklı kişileri de içerecek şekilde güncelleseler dahi Vadimov en iyi seçim olacaktı.

"Fakat sağlığın yerinde."

"Evet. Yine de sorumluluktan kaçıyorum."

"Baskı mı görüyorsun?" Cheng Xin, Wade'in sorumlu olabileceğini düşündü.

"Hayır fakat yapmam gerekeni biliyorum; sadece henüz yapmadım. Üç yıl önce evlendim ve kızım daha yeni bir yaşına bastı. Ölmekten korkmuyorum fakat ailem benim için önemli. Onların bir cesetten de kötü bir şeye döndüğümü görmelerini istemiyorum."

"Bunu yapmak *zorunda* değilsin. Ne SİB ne de hükümetin sana böyle bir emir vermedi ve veremezler de!"

"Evet fakat sana yine de söylemek istedim... sonuç olarak, en uygun aday benim."

"Mikhail, insanoğlu sadece bir kavramdan ibaret değil. İnsanlığı sevebilmek için insanı sevmek, sevdiklerine karşı sorumluluklarını yerine getirmek gerekir. Kendini bu yüzden suçlaman fazlasıyla saçma olur."

"Teşekkürler, Cheng Xin. Hediyeni hak ediyorsun." Vadimov, Cheng Xin'in yıldızına baktı. "Karıma ve kızıma bir yıldız verebilmeyi çok isterdim."

Gökyüzünde nokta büyüklüğünde parlak bir ışık belirdi, ardından bir tane daha. Aydınlıkları yeryüzünde gölgelere dönüştü. Uzayda nükleer darbe tahrikini test ediyorlardı.

Merdiven Programı için birini seçme işlemi devam ediyordu fakat bu iş Cheng Xin'in üzerinde az da olsa baskı oluşturmuştu. Adaylarda aranan temel bir özellik olan uzay yolculuğuna dair bilgilerini test etmesi gibi basit bir görev vermişlerdi. Aday havuzu ölümcül hastalığa sahip kişilerden ibaret olduğundan, gereken uzmanlığa sahip birini bulmak neredeyse imkânsızdı. SİB daha fazla aday bulabilmek için her koldan araştırma içindeydi.

Cheng Xin'in üniversite arkadaşlarından biri onu görmek üzere New York'a gelmişti. Konuşma birlikte okudukları insanların neler yaptığı konusuna geldi ve arkadaşı ona Yun Tianming'den bahsetti. Hu Wen'den Tianming'in son aşama akciğer kanseri olduğunu ve fazla zamanı kalmadığını öğrenmişti. Cheng Xin vakit kaybetmeden Müdür Yardımcısı Yu'ya gidip aday olarak Tianming'i önerdi.

Cheng Xin o ânı hayatının geri kalanı boyunca hatırlayacaktı. Her seferinde kendisini Tianming'i tanıdığı herhangi birinden öte olarak görmediğini kendi kendine itiraf etmek zorunda kalacaktı.

Cheng Xin'in iş için Çin'e dönmesi gerekiyordu. Tianming'in sınıf arkadaşı olduğundan, Müdür Yardımcısı Yu, SİB'i Cheng Xin'in temsil etmesini ve konuyu Tianming'le görüşmesini istedi. Cheng Xin üzerinde pek düşünmeden bunu kabul etti.

Cheng Xin'in hikâyesini dinledikten sonra, Tianming yatakta yavaşça doğruldu. Cheng Xin ondan uzanmasını istedi fakat o biraz yalnız kalmak istediğini söyledi.

Cheng Xin kapıyı ardından yavaşça kapadı. Tianming histerik bir biçimde gülmeye başladı.

Ne kadar da büyük bir geri zekâlıymışım! Ona aşkımdan ötürü bir yıldız verdim diye sevgime karşılık vereceğini mi düşündüm? Pasifik'in öte tarafından buraya beni o kutsal gözyaşlarıyla kurtarmak için geleceğini mi? Kendimi nasıl bir peri masalına inandırmıştım ki?

Hayır, Cheng Xin ondan ölmesini istemek için gelmişti.

Tianming kahkahalarını biraz daha artıracak ve nefesi kesilinceye dek gülmesine neden olan, mantıklı bir çıkarımda daha bulundu. Cheng Xin'in zamanlamasına bakılırsa, ötenaziye karar verdiğini bilmesine imkân yoktu. Diğer bir deyişle, Tianming bu yolu seçmiş olmasaydı, Cheng Xin onu ikna etmek için uğraşacaktı. Belki de onu kandıracak ya da ikna olana dek baskı yapacaktı.

Ötenazi "güzel ölüm" anlamına geliyordu fakat Cheng Xin'in onun için istediği kaderin hiçbir güzel yanı yoktu.

Kız kardeşi, Tianming'in ölmesini paralarının ziyan olduğunu düşündüğü için istiyordu. Bunu anlayabilirdi – ve kardeşinin huzur içinde ölmesini istediğine de inanıyordu. Cheng Xin ise onun sonsuza dek acı çekmesini istiyordu. Tianming uzaydan ölesiye korkuyordu. Uzay üzerine çalışmış herkes gibi, Tianming uzayın uğursuz doğasını halktan daha iyi anlıyordu. Cehennem Dünya'da değil, göklerdeydi.

Cheng Xin onun bir parçasını istiyordu, ruhunu taşıyan

parçasının o soğuk, sonsuz, ışıksız boşlukta sonsuza dek dolanmasını.

Aslına bakılırsa, en iyi ihtimal buydu.

Üç Cisimliler, Cheng Xin'in istediği gibi beynini ele geçirdikleri takdirde, asıl kâbusu o zaman başlayacaktı. İnsanlıkla ortak hiçbir değeri bulunmayan uzaylılar beynine sensörler bağlayacak ve hislerini testlere tabi tutacaklardı. İlgilerini en çok da acı hissi çekecek ve sırasıyla açlık, susuzluk, kırbaçlanma, yanma, boğulma, elektrik şokları, ortaçağdan kalma işkence teknikleri, bin kesikle ölüm gelecekti...

Ardından en çok hangi ıstırap şeklinden korktuğunu anlamak üzere hatıralarını karıştıracaklardı. Tianming'in bir keresinde bir tarih kitabında okuduğu bir işkence tekniğini keşfedeceklerdi – öncelikle kurbanın derisinde sağlam bir nokta kalmayıncaya dek kırbaçlanıyor; ardından kurbanın vücudu bandajlarla tamamen sarılıyordu; ve kurbanın kanaması sona erdiğinde, bandajlar sökülüyor ve bütün yaralar aynı anda yeniden açılıyordu – beynine böyle bir işkenceyi andıran sinyaller göndereceklerdi. Tarih kitabında bahsedilen kurban o şartlarda fazla hayatta kalamamıştı fakat Tianming'in beyninin ölmek gibi bir şansı yoktu. En fazla beyni şoka girip kendini kapatabilirdi. Üç Cisimliler'in gözünde bu kilitlenen bir bilgisayardan farksız olacaktı. Beynini yeniden başlatacak ve merak içinde, belki de sırf eğlencesine yeni bir deneye başlayacaklardı...

Tianming'in hiçbir kaçış imkânı olmayacaktı. Elleri ya da vücudu olmadan, kendini öldürebilmesinin hiçbir yolu olmayacaktı. Beyni acıyla tekrar tekrar şarj edilen bir pile benzeyecekti.

Sonu gelmeyecekti.

Kahkahası bir ulumaya dönüştü.

Cheng Xin kapıyı açtı. "Tianming, sorun nedir?"

Tianming kahkahasını bastırdı ve ceset kadar hareketsiz bir hal aldı.

"Tianming, BM-GSK Stratejik İstihbarat Birimi'nin bana verdiği yetkiye dayanarak, sana insan ırkının bir üyesi olarak sorumluluk almayı ve bu görevi üstlenmeyi kabul edip etmediğini soruyorum. Söz konusu görev tamamıyla gönüllüdür. Hayır demekte özgürsün."

Tianming, Cheng Xin'in yüzüne baktı, vakur fakat hevesli ifadesine. İnsanlık için savaşıyordu, Dünya için... Fakat etrafındaki bu tuhaf manzara da neyin nesiydi? Batan güneşin pencereden içeri sızan ışığı duvarı âdeta kana buluyor, pencerenin dışındaki yalnız meşe ağacının dalları ise mezardan yükselen, kemikten kolları andırıyordu...

Dudakları yüzünde beliren tebessümle gerildi – acı dolu, melankolik bir tebessümdü bu. Yavaşça bu tebessüm yüzünün geri kalanına yayıldı.

"Tabii ki. Kabul ediyorum," dedi.

Kriz Dönemi, 5-7. Yıl
Merdiven Programı

Mikhail Vadimov öldü. I-95 üzerindeki Harlem Nehri'ni geçerken, arabası Alexander Hamilton Köprüsü'nün bariyerlerine çarptı ve altındaki sulara gömüldü. Arabanın bulunması bir günden fazla vakit aldı. Yapılan otopsi sonucunda Vadimov'un lösemi olduğu ortaya çıktı; kaza retinal kanamadan dolayı gerçekleşmişti.

Cheng Xin, ona âdeta bir abi gibi sahip çıkan ve yabancı bir ülkedeki hayata alışmasına yardımcı olan Vadimov'un yasını tuttu. En çok da cömertliğini özlüyordu. Cheng Xin zekâsıyla dikkat çekmiş ve Vadimov'dan daha fazla öne çıkmış olmasına karşın –sonuçta Vadimov'un yardımcısından öteye gitmemiş olması gerekiyordu– Vadimov biraz olsun kıskançlık göstermemişti. Cheng Xin'i hep daha iyi yerlere gelmesi için motive etmişti.

SİB'de Vadimov'un ölümüne verilen iki farklı tepki vardı. Teknik ekibin çoğu, aynı Cheng Xin gibi, üstlerinin yasını tutmuşlardı. İstihbarat uzmanları ise en çok Vadimov'un cesedinin zamanında kurtarılamamış ve beyninin kullanılmaz hale gelmiş olmasına üzülmüşlerdi.

Cheng Xin'in kafasında zamanla bir şüphe oluştu. Bu kadar büyük bir rastlantı olabileceğinden emin değildi. Bu ihtimal aklına ilk geldiğinde korkuyla titredi – dayanamayacağı kadar korkutucu ve aşağılıkçaydı.

Tıpta uzman kişilerle görüştü ve löseminin dış faktörlerle isteğe bağlı gerçekleşmesinin mümkün olduğunu öğrendi. Yapılması gereken tek şey kişiyi yeterli radyasyona sahip bir ortamda bulundurmaktı. Fakat zamanlamayı ve dozajı ayar-

lamak hiç de kolay bir iş değildi. Çok azı hastalığı zamanında ortaya çıkarmazdı fakat çok fazlası da kişiyi radyasyon zehirlenmesine maruz bırakır ve beyni işe yaramaz kılardı. Vadimov'un hastalığının ne kadar ilerlediğinden yola çıkarak zamanlamayı hesaplamaya çalışınca, ona karşı kurulan komplonun GSK'nın dünyanın dört bir yanında ötenazi yasalarını geçirmeye başlamasıyla hemen aynı vakte denk gelmesi gerekiyordu. Eğer ortada bir katil varsa, fazlasıyla yetenekli olmalıydı.

Cheng Xin bir Geiger sayacıyla gizlice Vadimov'un ofisini ve yaşadığı daireyi taradı fakat olağandışı herhangi bir sonuçla karşılaşmadı. Karısı kendisinden on bir yaş genç bir balerindi ve küçük kızları... Cheng Xin gözündeki yaşları sildi.

Vadimov bir keresinde Cheng Xin'e batıl bir inançtan ötürü ailesinin fotoğraflarını asla masasında ya da başucu sehpasında bırakmadığını söylemişti. Böyle yapmanın onları tehlikeye açıkta bırakacağını düşünüyordu. Fotoğrafları gizli tutar ve sadece onları görmek istediğinde ortaya çıkarırdı.

Cheng Xin, Vadimov'u her düşündüğünde aklına Yun Tianming geliyordu. Tianming ve diğer altı aday, kimin seçileceğini belirlemek üzere son bir dizi testin gerçekleştirileceği SİB Karargâhı'nın yakınlarındaki gizli bir üsse getirilmişlerdi.

Çin'de Tianming'le görüştüğünden beri, Cheng Xin'in yüreği giderek ağırlaşmaya başlamış ve ardından depresyona girmişti. İlk karşılaşmalarını hatırladı. Üniversitedeki ilk dönemleriydi ve havacılık ve uzay mühendisliği öğrencileri tek tek kendilerini tanıtıyorlardı. Tianming'in köşede yalnız başına oturduğunu görmüştü. Onu gördüğü anda, ne kadar savunmasız ve yalnız olduğunu anlamıştı. Kendini soyutlayan ve üzgün görünen başka oğlanlar da tanımıştı fakat böylesine ilk kez rastlamıştı: Tianming'in kalbini okuyabiliyor, sırlarını görebiliyor gibi hissetmişti.

Cheng Xin kendine güvenen, olumlu düşünen erkeklerden, güneş gibi parlayarak kendilerini ve yanlarındaki kızı da

ısıtan oğlanlardan hoşlanırdı. Tianming ise hoşlandığı tipin tam tersiydi. Fakat içinde her zaman onunla ilgilenme isteği vardı. Konuşmalarında dikkatli davranır, onu istemeden dahi olsa incitmekten korkardı. Daha önce başka bir erkek için hiç bu kadar korumacı davranmamıştı.

Arkadaşı New York'a geldiğinde ve Tianming'in konusu açıldığında, Cheng Xin her ne kadar onu hafızasının derin bir köşesine hapsetmiş dahi olsa, yeniden aklına geldiğinde her şeyi ne kadar net hatırladığını fark etti.

Gecenin birinde, Cheng Xin başka bir kâbus daha gördü. Yine yıldızındaydı fakat bu kez kırmızı su algleri siyaha dönmüşlerdi. Ardından yıldız çökerek bir kara deliğe dönüştü, evrenin ışıktan yoksun boşluklarından birine. Kara deliğin etrafında küçük, parıltılı bir obje dolanıyordu. Kara deliğin yer çekimine kapılan objenin kaçması imkânsızdı: Gördüğü şey donmuş bir beyindi.

Cheng Xin uyandı ve New York'un perdelerine vuran ışıklarına baktı. Yaptığı şeyin farkına varmıştı.

Bir bakıma, Cheng Xin'in tek yaptığı SİB'in isteğini iletmekti; Tianming hayır diyebilirdi. Onu önermişti çünkü Dünya'yı ve medeniyetini korumaya çalışıyordu ve Tianming'in hayatı neredeyse sonuna gelmişti – zamanında yetişmeseydi ölmüş olacaktı. Aslında hayatını kurtarmıştı!

Utanılacak, vicdanını rahatsız edecek hiçbir şey yapmamıştı.

Fakat aynı zamanda insanın annesini kerhaneye satmasının da böyle bir şey olduğunu anlamıştı.

Cheng Xin hibernasyonu düşündü. Teknoloji bazı kişilerin –çoğunlukla ölümcül hastalığa yakalanmış ve çareyi gelecekte arayanların– çoktan bu yola başvurmasını sağlayacak kadar gelişmiş durumdaydı. Tianming'in bir şansı vardı. Sosyal statüsüne bakıldığında, hibernasyona verecek parası büyük ihtimalle yoktu fakat Cheng Xin ona yardım edebilirdi. İhtimaller dahilindeydi ve Cheng Xin bu şansı onun elinden almıştı.

Cheng Xin ertesi gün, Wade'i görmeye gitti.

Wade her zamanki gibi ofisinde sigara içiyordu. Onu normal bir yöneticinin yaptığı işleri yaparken çok nadir görebilirdiniz: Ne telefonla konuşur, ne dosya okur ne de toplantılara katılırdı. Cheng Xin, Wade bu işleri hangi arada yapıyor ya da hiç yapıyor mu bilmiyordu. Ona sadece oturmuş ve derin düşüncelere dalmış bir şekilde rastlardı.

Cheng Xin beş numaralı adayın uygun olmadığını düşündüğünü söyledi. Önerisini geri almayı ve o adayın seçim aşamasından çıkarılmasını istedi.

"Neden? Testlerimizde en iyi sonucu o aldı."

Wade'in yorumu Cheng Xin'i sarstı ve yüreğini dondurdu. Uyguladıkları ilk testlerden biri adayların her birini, vücutlarını ve hislerini yitirmelerine sebep olan ancak bilinçlerini açık halde bırakan özel bir tür genel anesteziye maruz bırakmaktı. Vücuttan bağımsız bir beynin ne şekilde davranacağını görmeyi amaçlayan bir testti. Ardından gözlemciler adayın psikolojik yetilerinin yabancı bir ortama ne kadar uygun olduğunu ölçeceklerdi. Tabii bu testi düzenleyenlerin Üç Cisim Filosu'ndaki şartların nasıl olduğuna dair en ufak bir fikirleri yoktu, bu yüzden simülasyonu tahminlerinden yola çıkarak hazırlamak zorundalardı. Özetle, oldukça meşakkatli bir testti.

Cheng Xin, "Ama o sadece bir üniversite mezunu," dedi.

Wade, "Muhakkak ki senin daha fazla diploman vardır," dedi. "Fakat bu görevde senin beynini kullanırsak, şüphesiz ki seçebileceğimiz en kötü beyinlerden birini seçmiş oluruz."

"O yalnız biri! Hayatım boyunca onun kadar içe kapanık birini görmedim. Etrafına ve yeni bir çevreye uyum sağlama yeteneğine sahip değil."

"Bu da beş numaralı adayın en iyi özelliği zaten! İnsanoğlundan bahsediyorsun. Yaşadığımız toplumda kendisini iyi hisseden biri aynı zamanda ona bel bağlamaya da alışmıştır. Bir insan toplumdan koptuğu ve kendini tuhaf bir çevrede

bulduğu vakit, kendini kaybetmesi kuvvetle muhtemeldir. Sen bahsettiğim durumun mükemmel bir örneğisin."

Cheng Xin, Wade'in söylediklerinde haklılık payı olduğunu kabul etmeliydi. Sadece simülasyon bile büyük ihtimalle onu yıkmaya yeterdi.

Cheng Xin, SİB'in en yetkili kişisini Merdiven Programı'na seçilmesi muhtemel bir adaydan vazgeçmeye ikna edebilecek türde bir nüfuza sahip olmadığını biliyordu. Fakat pes etmek istemiyordu. Kendini hazırladı. Tianming'i kurtarmak için söylemesi gereken neyse onu söyleyecekti.

"Hayata dair anlamlı hiçbir bağı yok. İnsanlığa karşı bir sorumluluk hissetmiyor, aşkı hiç tanımamış." Bunu söyledikten sonra, Cheng Xin söylediklerinde doğruluk payı olup olmadığını düşündü.

"Ah, Dünya'da önemsediği bir şey olduğundan emin olabilirsin."

Wade'in bakışları purosunda kaldı fakat Cheng Xin, dikkatinin puronun közünden üzerine kaydığını, kayarken de közün sıcaklığını beraberinde getirdiğini hissedebiliyordu. Şansına, Wade aceleyle konuyu değiştirdi.

"Beş numaralı adayın önemli özelliklerinden biri de yaratıcılığı. Teknik bilgi eksikliğini böyle kapatabilir. Fikirlerinden birinin, sınıf arkadaşlarından birini bir milyarder yaptığını duymuş muydun?"

Cheng Xin bu bilgiye Tianming'in özgeçmişinde rastlamıştı – görünen o ki gerçekten de tanıdığı zengin biri vardı. Fakat bir an için dahi olsa Hu Wen'in ona bir yıldız alacağına inanmamıştı. Düşüncesi bile abesti. Ondan hoşlansaydı eğer, güzel bir araba ya da elmas bir kolye hediye ederdi, bir yıldız değil.

"Adayların hiçbirinin gerekli özelliklere sahip olmadıklarını düşünüyordum ve fikirlerim tükenmeye başlamıştı. Fakat sen beş numaralı adaya dair inancımı perçinledin. Teşekkür ederim."

Wade nihayet bakışlarını kaldırdı ve soğuk, tekinsiz gü-

lümsemesiyle Cheng Xin'e baktı. Önceden de olduğu gibi, Wade onun çaresizliğinden ve acısından zevk alıyor gibiydi.

Fakat Cheng Xin umudunu yitirmedi.

Merdiven Programı adayları için gerçekleştirilecek Bağlılık Yemini Töreni'ne katılıyordu. Uzay Anlaşması'nın Kriz'den sonra elden geçirilmiş maddelerine göre, ekonomik gelişim, göç, bilimsel araştırma ya da farklı sebeplerden ötürü Dünya kaynaklarından faydalanarak Güneş Sistemi'ni terk eden birinin öncelikle insanoğluna karşı sadakat yemini etmesi gerekiyordu. Herkes bu maddenin uzak geleceğe kadar bir anlam ifade etmeyeceğini düşünmüştü.

Tören, BM Genel Kurul Salonu'nda düzenlenmişti. Duvarabakan Projesi'nin tanıtıldığı birkaç ay önceki oturumun aksine, halka kapalı bir biçimde gerçekleştirildi. Merdiven Programı'na seçilmesi muhtemel yedi aday dışında, Genel Sekreter Say, GSK dönem başkanı ve aralarında Cheng Xin ve Merdiven Programı'nda çalışan başka SİB çalışanlarının da bulunduğu birkaç gözlemci salonun ilk iki sırasını dolduruyorlardı.

Tören fazla sürmedi. Sırayla her aday ellerini Genel Sekreteri Say'in taşıdığı BM bayrağının üzerine koyarak "insanlığa hep sadık kalacaklarına ve insanlığın zararına hiçbir şey yapmayacaklarına" dair yemin ettiler.

Yun Tianming'in önünde dört aday duruyordu – iki Amerikan, bir Rus ve bir İngiliz. Arkasında ise iki kişi daha vardı: başka bir Amerikan ve bir de Çinli. Adayların tamamı hastalıklı görünüyorlardı, ikisi tekerlekli sandalyeyle gelmek zorunda kalmıştı. Fakat hepsinin morali yerinde gibiydi – sönmeden önce son bir kez var gücüyle yanan birer gaz lambasını andırıyorlardı.

Cheng Xin, Tianming'e baktı. Onu son görüşüne kıyasla daha zayıf ve soluk görünüyordu fakat oldukça sakindi. Cheng Xin'in bulunduğu yöne dönüp bakmadı.

İlk dört aday yeminlerini sorunsuz bir biçimde ettiler. Amerikalıların biri, pankreas kanserine yakalanmış ellili yaşlarında bir fizikçi, tekerlekli sandalyesinden güçlükle kalkarak yemin edeceği kürsüye kendi başına tırmandı. Adayların boş salonda yankılanan sesleri zayıftı fakat kararlılıkla doluydu. Rutini tek bozan, elini Kitabı Mukaddes'e basarak yemin edip edemeyeceğini soran İngiliz adam oldu. İsteği yerine getirildi.

Sıra Tianming'e gelmişti. Ateist olmasına karşın, Cheng Xin adamın elindeki Kitabı Mukaddes'i alabilmeyi ve dua edebilmeyi diledi: *Tianming, lütfen yemini tekrarla, lütfen! Sorumlu biri olduğunu biliyorum. İnsanoğluna sadık kalacağını da. Wade'in de söylediği gibi, burada bırakmaya razı gelmeyeceğin şeyler var...*

Cheng Xin, Tianming'i kürsüye tırmanışını, Genel Sekreter Say'in önünden geçişini seyretti ve ardından gözlerini sıkıca kapadı.

Yemini tekrar edişini duymadı.

Tianming, Say'den mavi BM bayrağını aldı ve yavaşça yanında duran kürsünün üzerine örttü.

"Yemini tekrar etmeyeceğim. Bu dünyada kendimi bir yabancı gibi hissediyorum. Ne herhangi bir şeyden keyif aldım, ne mutlu oldum ne de sevildim. Tabii bütün bunların kendi kusurlarımın bir sonucu olduğu söylenebilir–"

Kendi hayatını gözden geçiriyormuşçasına, uysal bir sesle konuşuyordu. Cheng Xin ise kürsünün karşısında mahşer gününde hesap vermeyi bekleyen biri gibi titriyordu.

"–fakat bu yemini etmeyeceğim. İnsanoğluna karşı herhangi bir sorumluluk hissetmiyorum."

Say, "O vakit Merdiven Programı'na katılmayı neden kabul ettiniz?" diye sordu. Sesi nazikti, Tianming'in üzerindeki bakışları da öyle.

"Başka bir dünya görmek istiyorum. İnsanlığa sadık kalmaya gelirsek de, buna dair kararım Üç Cisimliler'in nasıl bir medeniyet olduğuna bağlı olarak değişecek."

Say başıyla onayladı. "Yemin etmek zorunda değilsiniz. Gidebilirsiniz. Sıradaki aday, lütfen."

Cheng Xin buzdan bir ambara düşmüşçesine titremeye başladı. Alt dudağını ısırdı ve ağlamamak için kendini sıktı.

Tianming son testi geçmişti.

Ön sırada oturan Wade, Cheng Xin'i görmek üzere arkasını döndü. Onu daha fazla çaresizlik ve acı içerisinde görmekten büyük keyif alıyor gibiydi. Gözleri Cheng Xin'le konuşuyordu sanki.

Artık nasıl biri olduğunu biliyorsun.

Fakat... ya gerçeği söylüyorsa?

Eğer biz bile ona inanıyorsak, düşman da inanacaktır.

Wade yeniden kürsüye döndü, ardından önemli bir şey hatırlamışçasına bir kez daha Cheng Xin'e baktı.

Çok eğlenceli bir oyun oynuyoruz, değil mi?

Tianming'in yemin etmeyi aniden reddetmesi salondaki havayı değiştirmişe benziyordu. Kırk üç yaşında AIDS'li bir NASA mühendisi olan Joyner adındaki Amerikan vatandaşı da yemin etmeyi reddetti. Burada olmayı istemediğini fakat reddettiği takdirde arkadaşlarının ve ailesinin ondan nefret edeceğini ve onu yalnız başına ölmeye terk edeceğini düşündüğünü söyledi. Gerçeği mi söylüyordu ya da Tianming'den mi etkilenmişti, kimse bilmiyordu.

Ertesi gece, Joyner'ın durumu aniden kötüleşti. Zatürreye dönüşen bir enfeksiyon solunumunu durdurdu ve gün doğmadan hayatını kaybetmesine sebep oldu. Sağlık ekibinin beynini şok yöntemiyle dondurmak üzere çıkaracak vakti olmadığından, beyni kullanılmaz hale geldi.

Merdiven Programı'na Tianming'i seçtiler.

Beklenen an gelmişti. Cheng Xin'e Tianming'in durumunun aniden kötüleştiğini söylediler. Beynini hemen çıkarmaları gerekiyordu. Prosedür Westchester Tıp Merkezi'nde gerçekleştirilecekti.

Cheng Xin hastanenin dışında tereddüt içinde bekliyordu. İçeri girmeye cesaret edemiyordu fakat ayrılmaya da gönlü razı gelmiyordu. Acı çekmekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Cheng Xin'le birlikte gelen Wade hastanenin girişine kadar tek başına yürüdü. Durdu, arkasını döndü ve Cheng Xin'in çektiği acıyı takdirle seyretti. Ardından, yeterli tatmine ulaşmış bir biçimde, son darbeyi vurdu.

"Ah, sana bir sürprizim daha var: Yıldızı sana veren oydu."

Cheng Xin olduğu yerde donakaldı. Etrafındaki her şey değişmiş gibi görünüyordu. Eskiden gördükleri âdeta gölgelerden ibaretti; hayat gerçek renklerini ancak şimdi göstermeye karar vermişti. Yaşadığı duygu seli karşısında sendelemekten kendini alamadı, dünya ayaklarının altından çekip alınmış gibiydi.

Koşarak hastaneye girdi ve uzun, dolambaçlı koridorlardan geçerek yoluna devam etti, ta ki beyin cerrahi bölümündeki iki nöbetçi onu durdurana kadar. Kimliğini güçlükle buldu, nöbetçilere gösterdi ve ardından ameliyathaneye doğru delice koşmaya devam etti. Etraftaki şaşkın kalabalık kenara çekildi. Üzerinde kırmızı ışık yanan kapıları iki yana savurarak açtı.

Çok geç kalmıştı.

Beyaz önlükleriyle bir grup erkek ve kadın doktor arkalarına döndüler. Vücut ameliyathaneden çıkarılmıştı bile. Ortada bir çalışma tezgâhı duruyordu, üzerinde ise bir metre boyutlarında ve silindir şeklinde, ısı alışverişine karşı izole edilmiş, paslanmaz çelikten bir hazne duruyordu. Yeni kapatılmıştı, sıvı helyumun ortaya çıkardığı sis henüz dağılmamıştı. Yavaşça, beyaz sis bulutu haznenin etrafından aşağı doğru indi, tezgâhın üzerinden geçti ve kenarından aşağıya ufak bir şelale gibi aktı, yerde bir süs havuzunu andırdıktan sonra nihayet dağıldı. Sisin içerisindeki hazne bu dünyaya ait değilmiş gibi görünüyordu.

Cheng Xin kendisini tezgâhın üzerine attı. Beyaz sisi yar-

mayı istedi ve kendini dokunduğu anda dağılıp giden soğuk havanın içinde buldu. O anda bunca zamandır aradığı şeyi başka bir zamana, başka bir yere, sonsuza dek kaybetmeden önce ona kısacık bir an dokunabilmiş gibi hissetti.

Sıvı helyumla dolu haznenin karşısında perişan bir halde yatan Cheng Xin gözyaşlarına boğuldu. Kederi ameliyathaneyi doldurdu, hastaneye taştı, sel oldu ve New York Şehri'ne kadar ulaştı. Hissettiği acı bir göle dönüştü, ardından bir okyanusa. Dibinde ise kendini boğuluyormuş gibi hisseden Cheng Xin duruyordu.

Omzunda nihayet bir el hissettiğinde ne kadar vaktin geçtiğini bilmiyordu. Belki de o el uzun zamandır oradaydı ve elin sahibi de uzun zamandır onunla konuşmaktaydı.

"Umut var." Sesin sahibi ihtiyar bir adamdı, yavaşça ve nazik bir sesle konuşuyordu. "Umudunu yitirme."

Hıçkırıklarla hâlâ perişan haldeki Cheng Xin nefesini toplamakta dahi güçlük çekiyordu fakat sesin sahibinin söylediği diğer şey dikkatini çekti.

"Düşün! O beyni canlandırabilirlerse, koyabilecekleri en uygun hazne ne olacaktır?"

Konuşan kişi boş laflarla avutmaya çalışmıyor, ciddi bir ihtimalden söz ediyordu.

Cheng Xin kafasını kaldırdı ve yaşlarla buğulanmış gözleri karşısında duran kır saçlı ihtiyar adamı tanıdı: Harvard Tıp Fakültesi'nin dünyaca ünlü beyin cerrahıydı. Ameliyatın baş cerrahı oydu.

"Bugüne dek beynini taşıyan şey vücuduydu. Beynindeki her hücre, vücudunu yeniden oluşturmaya yarayacak genetik formülü bünyesinde bulunduruyor. Üç Cisimliler, Tianming'i klonlayabilir ve beynini yerine yerleştirebilirler, böylece yeniden bir bütün halini alabilir."

Cheng Xin paslanmaz çelikten hazneye baktı. Gözlerinden yaşlar boşalıyordu fakat bunu umursamadı. Ardından topar-

lanarak herkesi afallatan bir söz söyledi: "Peki ya orada ne yiyecek?"

Ameliyathaneyi, geldiğine benzer bir aceleyle koşarak terk etti.

Cheng Xin, ertesi gün Wade'in ofisine geri döndü ve masasına bir zarf bıraktı. Rengi o kadar soluktu ki ölümcül hastalığa yakalanmış birini andırıyordu.

"Bu tohumların Merdiven mekiğine yerleştirilmesini talep ediyorum."

Wade zarfı açarak içindekileri masasına boşalttı: Bir düzineden fazla ufak paket. Paketleri ilgiyle inceledi: "Buğday, mısır, patates ve bunlar da... çeşitli sebzeler zannediyorum, değil mi? Hmm, acı biber mi bu?"

Cheng Xin başıyla onayladı. "En sevdiği şeylerden biri."

Wade paketleri yeniden zarfa doldurdu ve Cheng Xin'e doğru itti. "Hayır."

"Neden? Toplamda on sekiz gram ediyorlar."

"Sıfır nokta on sekiz gram dahi olsa fazla ağırlıktan kaçınmalıyız."

"Beyni on sekiz gram daha ağırmış farz et!"

"Fakat *değil*, öyle değil mi? Bu ağırlığı eklemek mekiğin son hızının azalmasına ve Üç Cisim Filosu'yla karşılaşmasının yıllarca gecikmesine neden olacaktır." Wade'in yüzünde yine aynı soğuk sırıtış belirdi. "Ayrıca o artık bir beyinden ibaret – ne ağzı var ne de midesi. Ne anlamı var ki? Klonlamaya dair o peri masalına inanma. Beynini süslü bir inkübatöre koyacaklar ve hayatta tutacaklar, hepsi bu."

Cheng Xin, Wade'in purosunu ağzından çekip almayı ve suratına basmayı diledi. Fakat kendine hâkim oldu. "Seni aşacak ve daha yetkili bir merciden bu isteğimi yerine getirmelerini talep edeceğim."

"İşe yaramayacak. Peki ya sonra?"

"O zaman istifa ederim."

"İzin vermem. SİB'in hâlâ sana ihtiyacı var."

Cheng Xin acı acı güldü. "Bana engel olamazsın. Hiçbir zaman asıl patronum olmadın."

"Sana izin vermediğim hiçbir şey yapmayacaksın."

Cheng Xin arkasını döndü ve yürümeye başladı.

"Merdiven Programı'nın gelecekte Yun Tianming'i tanıyan birine ihtiyacı olacak."

Cheng Xin durdu.

"Ancak bu kişinin SİB üyesi ve emrimde çalışan biri olması gerekiyor. İlgilenir misin? Yoksa istifanı teslim etmek mi istersin?"

Cheng Xin yürümeye devam etti fakat adımları ağırlaştı. Nihayet bir kez daha durdu. Wade'in sesi tekrar duyuldu. "Bu kez vereceğin karardan emin olsan iyi olur."

Cheng Xin, "Geleceğe gitmeyi kabul ediyorum," dedi. Destek alabilmek için kapının pervazına yaslandı. Fakat arkasına dönmedi.

Cheng Xin, Merdiven mekiğini ancak radyasyon yelkeni yörüngede açıldığı vakit görebildi. Yirmi beş kilometrekare genişliğindeki devasa yelken, kısa bir an için güneşin ışınlarını yansıtmıştı. Cheng Xin, çoktan Şangay'a dönmüştü ve gökyüzünün zifiri karanlığında kırmızıya çalan turuncu renkte bir noktanın parladığını, ardından yavaşça gözden kaybolduğunu gördü. Beş dakika sonra, Dünya'ya bakmak için yoktan var olmuş ve ardından yavaşça kapanmış bir göz gibi, tamamıyla görünmez hale geldi. Mekiğin Güneş Sistemi'nden uzağa doğru hızlanarak yapacağı yolculuğu çıplak gözle takip etmen mümkün değildi.

Cheng Xin Tianming'e eşlik eden tohumlar olmasından dolayı biraz olsun huzur bulmuştu – kendi tohumları değildi bunlar fakat uzay tarım departmanı tarafından dikkatle seçilmiş tohumlardı.

Dev yelkenin ağırlığı 9.3 kilogramdı. Dört tane beş yüz ki-

lometrelik kabloyla çapı sadece kırk beş santimetre olan uzay kapsülüne bağlanıyordu. Kapsülü saran buharlaşmaya elverişli koruma katmanı, kapsülün kalkış ağırlığını 850 gram yapıyordu. Hızlanma aşaması tamamlandığında, kapsülün ağırlığı 510 grama düşecekti.

Hızlanma aşaması Dünya'dan Jüpiter'in yörüngesine kadarki kısımdı. Üçte ikilik kısmı fizyon, geriye kalanı ise füzyon bombası olmak üzere toplamda 1004 adet nükleer bomba yol üzerine yerleştirilmişti. Merdiven mekiği yanlarından geçerken tetiklenen mayınlardan bir sırayı andırıyorlardı. Yol üzerine dağıtılan sayısız farklı mekik ise aracın rotasını ve hızını gözlemliyor, anlık değişmeleri ve geriye kalan bombaların pozisyonlarını belirlemeye yardımcı oluyordu. Art arda patlayarak kalp atışını andıran nükleer bombalar uzayın yelkenin arkasında kalan kısmını aydınlatıyor ve oluşan radyasyon fırtınası tüyden mekiği ileri taşıyordu. Uzay mekiği Jüpiter'in yörüngesine yaklaştığında ve 997'inci nükleer bomba patladığında, gözlemci mekikler aracın ışık hızının yüzde birine ulaştığını bildirdiler.

Kaza da bu anda gerçekleşti. Radyasyon yelkeninden yansıyan ışığın sıklık spektrumunun analizi, büyük olasılıkla kablolardan birinin kopması sebebiyle yelkenin kıvrılmaya başladığını gösterdi. Ancak 998'inci bomba gerekli ayarlamalar yapılamadan patladı ve mekik öngörülen rotadan çıktı. Yelken kıvrılmaya devam ederken, radardaki görünürlüğü hızla azaldı ve takip sisteminden kayboldu. Ne yöne gittiğine dair kesin parametrelere sahip olunmadığı takdirde, mekiğe bir daha rastlamak imkânsızdı.

En azından Merdiven Programı kısmen başarılı olmuştu. İlk kez insan yapımı bir obje o güne kadar göreceli kabul edilen bir hıza ulaştırılmıştı.

Cheng Xin'i geleceğe göndermenin bir anlamı kalmamıştı fakat SİB yine de kendisinden uyutulmasını istedi. Artık görevi gelecekte Merdiven Programı için bir aracı işlevi gör-

mekti. Bu çığır açan deneme iki yüzyıl içerisinde insanlığın uzay yolculuğu çalışmalarına yardımcı olacaktıysa, gelecekte proje hakkında detaylı bilgi sahibi olan, verileri inceleyecek ve dokümanları açıklayabilecek birine ihtiyaç duyulacaktı. Tabii, Cheng Xin'i geleceğe göndermelerinin asıl sebebi belki de sadece gösterişti, Merdiven Programı'nın unutulmasına engel olmaktı. O vakitlerde gerçekleşmiş diğer büyük çaplı mühendislik girişimleri de benzer sebeplerden ötürü geleceğe aracılar göndermişlerdi.

Eğer gelecek karşılaştığımız engelleri yargılayacaksa, en azından geçen zamanın beraberinde getirdiği yanlış anlaşılmaları düzeltecek birinin olması artık mümkündü.

Cheng Xin'in bilinci soğukla birlikte yavaşça kaybolurken, kendini teselli edebileceği tek şeye tutundu: Aynı Tianming gibi o da yüzyıllar boyunca sonsuz bir karanlıkta süzülecekti.

II. KISIM

Caydırma Dönemi, 12. Yıl
Tunç Çağı

Tunç Çağı'nın penceresinden çıplak gözle Dünya'yı görmek artık mümkündü. Gemi yavaşlarken, diğer kısımlarda görev başında olmayan herkes geminin geniş pencerelerinden Dünya'yı seyretmeye geldiler.

Bu mesafeden Dünya hâlâ bir yıldızı andırıyordu fakat parıltılısında hafif bir mavilik görmek mümkündü. Son yavaşlama etabı başlamıştı ve yıldız sürücüsünün harekete geçmesiyle yerçekimsiz ortamda süzülen mürettebat, sonbaharda dökülen yapraklar misali geminin pencerelerine doğru yönelip nihayet geniş camların üzerine indiler. Yavaşlamanın etkisiyle oluşan yapay yerçekimi giderek azaldı ve sonunda 1G'ye ulaştı. Geminin pencereleri artık zemindeydiler ve yere uzanan insanlar yerçekiminin etkisini Toprak Ana'nın kendilerini kucaklayışı gibi hissetmekteydiler. Mürettebatın heyecanı geminin içinde yankılanıyordu.

"Eve döndük!"

"Buna inanabiliyor musun?"

"Çocuklarımı yeniden göreceğim."

"Artık çocuk sahibi olabiliriz!"

Tunç Çağı, Güneş Sistemi'ni terk ettiğinde, yasalar gemide biri ölmediği takdirde kimsenin doğamayacağını belirlemişti.

"Beni bekleyeceğini söylemişti."

"Sen onu istersen tabii! İnsanlığın gözünde artık bir kahramansın; peşinden koşan sürüyle güzel kız olacak."

"Sürü dedin de, bir kuş sürüsü görmeyeli *o kadar uzun zaman* oldu ki!"

"Rüyadaymış gibi hissediyorum."

"Uzaydan o kadar korkuyorum ki."

"Ben de. İner inmez emekli olacağım. Bir çiftlik alacağım ve hayatımın geri kalanını toprağın üzerinde geçireceğim."

Dünya'nın birleşik filosunun tamamen yok edilişinin üzerinden on dört yıl geçmişti. Hayatta kalanlar karanlığa karşı verdikleri ve can kayıplarının yaşandığı savaşların sonunda, dünyayla iletişimi kesmişlerdi. Ancak, bir buçuk yıl sonra, *Tunç Çağı* bir kez daha Dünya'dan çoğunluğu yüzeydeki telsiz bağlantılarına ait fakat bir kısmı uzaya yönelik olan radyo sinyalleri almaya başlamıştı.

Derken Kriz Dönemi'nin 208'inci yılının Kasım ayının başında, Dünya'dan gelen tüm radyo sinyalleri kesilmişti. Dünya bir lambaya benzer şekilde aniden kapatılmışçasına, frekansların tamamı susmuştu.

Zamanın Dışında Bir Geçmiş'ten Alıntı
Niktofobi

İnsanlık nihayet evrenin herkesin herkesi avladığı karanlık bir orman olduğunu anladığında, bir zamanlar kamp ateşinin başında birileri çağrısına cevap versin diye ağlayan çocuk ateşi söndürdü ve karanlıkta titremeye başladı. Kıvılcımdan dahi korkar hale gelmişti.

İlk birkaç gün boyunca cep telefonu kullanılması bile yasaktı ve dünya üzerindeki antenlerin tamamı zorla kapatıldı. Başka bir zamanda insanların sokağa inmesine neden olacak bir hareket, halkın büyük desteğini almıştı.

Zamanla, insanların olaya mantık çerçevesinden bakmaya başlamasıyla, mobil ağlar yeniden kullanılmaya başlandı fakat elektromanyetik radyasyona ilişkin ciddi kısıtlamalar getirildi. Radyo sinyalleri ancak düşük kuvvette kullanılabilecek ve bunu ihlal edenler insanlığa karşı suç işlemekle yargılanacaktı.

Çoğu insan bu kısıtlamaların aşırı ve anlamsız olduğunu anlıyordu tabii. İnsanlığın uzaya elektromanyetik sinyaller yayma konusunda zirve noktasına analog sinyaller devrinde, televizyon ve radyo sinyal kulelerinin yüksek güçlerde çalıştığı zamanlarda ulaşılmıştı. Fakat dijital bağlantıların yayılmasıyla, bilgi aktarımı çoğunlukla kablolar ve optik bağlantılarla gerçekleştiriliyordu, dijital sinyallerle gerçekleştirilen radyo yayınları dahi analog sinyallere kıyasla çok daha az güç kullanıyordu. Dünya'dan uzaya yayılan elektromanyetik radyasyon o kadar azalmıştı ki Kriz öncesi döneme ait biliminsanları Dünya'nın dost canlısı uzaylılar tarafından bulunmasının imkânsız hale gelmesinden endişe duyuyorlardı.

Kaldı ki elektromanyetik dalgalar evrende bilgi iletimine dair en ilkel ve güç kullanımı bakımından en verimsiz yöntemdi. Radyo dalgaları uzay boşluğunda hızla dağılır ve gücünü yitirirdi, Dünya'dan yayılan çoğu elektromanyetik dalga ise iki ışık yılının ötesine zaten ulaşamıyordu. Ancak güneşin gücünü bir anten olarak kullanan Ye Wenjie ile yapılan yayın evrenin uzak uçlarındaki yıldızlarda dinlenebiliyordu.

İnsanlığın teknolojisi geliştikçe, sinyalizasyona yönelik iki yeni yöntem ortaya çıktı: nötrinolar ve kütleçekimsel dalgalar. İkincisi, ilerleyen zamanda insanlığın Üç Cisimliler'e karşı kullandığı esas tehdit unsuru halini aldı.

Karanlık orman teorisinin insanlık medeniyeti üzerinde ciddi bir etkisi oldu. Kamp ateşinin külleri başında oturan o çocuk iyimserlikten, izole ve paranoyak bir hayata döndü ve evrende yapayalnız kaldı.

Caydırma Dönemi, 12. Yıl
Tunç Çağı

Tunç Çağı'ndaki mürettebatın çoğu Dünya'dan yayılan sinyallerin aniden kesilmesini Üç Cisimliler'in Güneş Sistemi'ni tamamıyla işgal etmesine bağlamıştı. *Tunç Çağı* hızını artırmış ve yirmi altı ışık yılı uzaklıktaki yaşanabilir gezegenlere sahip bir yıldıza yönelmişti.

Fakat *Tunç Çağı* on gün sonra Donanma Kumandanlığı'ndan bir mesaj aldı. Mesaj, *Tunç Çağı*'na ve Güneş Sistemi'nin diğer ucunda bulunan *Mavi Uzay*'a aynı anda gönderilmişti. Mesajda, Dünya'da ne olduğu kısaca anlatılıyor ve Üç Cisimliler'e karşı başarılı bir caydırma sistemi kurulduğundan bahsediliyordu. İki geminin vakit kaybetmeden Dünya'ya dönmesi emredilmişti. Dahası, Dünya iki kayıp gemiye bu mesajı göndermek için büyük bir risk almıştı; başka hiçbir mesaj gönderilmeyecekti.

Başta, *Tunç Çağı* bu mesaja güvenmeye cesaret etmedi – Güneş Sistemi'ni işgal eden her kimse onlar tarafından kurulmuş bir tuzak olamaz mıydı bu? Savaş gemisi hızlanmasına bir son verdi ve Dünya'yı tekrar tekrar arayarak onaylama bekledi. Cevap veren olmadı, Dünya sessizliğini korudu.

Tam da *Tunç Çağı* Dünya'dan bir kez daha uzaklaşmaya başlayacakken, akıl almaz bir şey gerçekleşti: Gemide alt boyutlarda beliren bir sofon, Dünya'yla kuantum seviyesinde bir bağlantı kanalı oluşmasını sağladı. Nihayet mürettebat Dünya'da yaşananları öğrenebilmişti.

Mürettebat, Dünya birleşmiş uzay kuvvetlerinin maruz kaldığı soykırımdan canlı kurtulan az kişinin arasında bu-

lunmalarından ötürü, insanoğlunun gözünde birer kahraman olduklarını öğrendi. Tüm dünya nefesini tutmuş, geri dönmelerini bekliyordu. Donanma Komutanlığı mürettebatın her bir üyesini en yüksek askeri onurla ödüllendirmişti.

Tunç Çağı geri dönüş yolculuğuna başladı. An itibariyle dış uzayda, Dünya'dan yaklaşık iki bin üç yüz AB uzaklıkta, Kuiper Kuşağı'nın epey ilerisinde fakat Oort Bulutu'nun hâlâ uzağında bulunuyordu. Neredeyse en yüksek hızla yolculuk yaptıklarından, yavaşlama işlemi füzyon yakıtlarının çoğunu tüketmişti. Bu yüzden Dünya'ya yapacakları yolculuğun düşük hızla yapılması gerekmiş, bu da on bir yıl sürmüştü.

Dünya'ya nihayet yaklaştıklarında, karşılarında ufak beyaz bir nokta belirdi ve hızla büyüdü. Karşılarında duran *Yerçekimi*'ydi, *Tunç Çağı*'nı karşılaması için gönderilen savaş gemisi.

Yerçekimi, Kıyamet Savaşı'ndan sonra üretilmiş yıldız sınıfı ilk uzay gemisiydi. Caydırma Dönemi uzay gemileri artık yekpare gövde planlarıyla yapılmıyorlardı. Gemiler artık farklı kombinasyonlar halinde düzenlenebilen, çoklu modüller halinde inşa ediliyordu. Fakat *Yerçekimi* bir istisnaydı. Beyaz bir silindirdi, o kadar sıradandı ki gerçek dışı görünüyordu. Bir modelleme programından çıkıp uzaya düşmüş gibi görünen, hakiki değil de bir platonik ideale daha çok benzeyen bir görüntüye sahipti.

Eğer *Tunç Çağı*'nın mürettebatı Dünya'daki kütleçekimsel dalga kulelerini görmüş olsalardı, *Yerçekimi*'nin onların neredeyse birebir kopyası olduğunu fark ederlerdi. Hakikaten de *Yerçekimi*'nin gövdesinin tamamı devasa bir kütleçekimsel dalga anteni işlevi görüyordu. Dünya yüzeyindeki ikizlerine benzer şekilde, gemi kütleçekimsel dalga mesajlarını evrenin dört bir yanına anlık aktarabilme özelliğine sahipti. Dünya'daki ve uzaydaki kütleçekimsel dalga antenleri, insanlığın Üç Cisimliler'i caydırmak için kullandığı karanlık orman işlevini görüyorlardı.

Tunç Çağı, ağır ağır ilerleyerek geçen yeni bir günün sonunda, *Yerçekimi* eşliğinde Dünya'ya eş zamanlı yörüngeye girdi ve yörüngedeki uzay istasyonuna yöneldi. *Tunç Çağı*'nın mürettebatı uzay istasyonunun yerleşime açık kısmında, Olimpiyat açılışını izlemeye gelmiş ya da Mekke'ye Hac ziyareti yapanlara benzer kalabalığın oluşturduğu yoğun kalabalığı görebiliyorlardı. Savaş gemisi kar fırtınasına benzer rengârenk buketlerin arasından yavaşça süzüldü. Mürettebat kalabalığın içinde sevdiklerini arıyordu. Herkesin gözleri yaşlıydı, mutluluk gözyaşlarına engel olamamışlardı.

Tunç Çağı, son bir titremeyle tamamen durdu. Kaptan, Donanma Komutanlığı'na rapor verdi ve gemide mürettebattan çekirdek bir kadro bırakma isteğini bildirdi. Donanma Komutanlığı önceliğin mürettebat üyelerinden tamamının çabucak ailelerine kavuşması olduğu cevabını verdi. Gemide kimseyi bırakmaya gerek yoktu. Donanmadan başka bir kaptan, ufak bir ekiple gemiye bindi ve karşılarına çıkan herkesi yaşlı gözlerle kucakladı.

Ekibin üniformalarına bakıldığında üç uzay filosundan hangisine dahil olduklarını belirlemek mümkün değildi fakat gemidekilere, Güneş Sistemi Filosu'nun artık tek, birleşik bir güç olduğunu ve Kıyamet Günü Savaşı'na katılan –*Tunç Çağı* güvertesindeki erkek ve kadınlar da dahil olmak üzere– herkesin, yeni donanmada kilit rol üstleneceklerini söyledi.

Donanma kaptanı, "Ömrümüz süresinde Üç Cisim'i ele geçireceğiz ve insanoğlunun kolonileştirdiği yeni bir güneş sistemine sahip olacağız!" dedi.

Birisi uzayı korkunç bulduklarını ve bundan sonra Dünya'da kalmak isteyeceklerini söyledi. Donanma kaptanı bunun gayet normal bir istek olduğunu söyledi. İnsanlığın kahramanları olarak, gelecekte ne yapacaklarını seçmekte özgürdüler. Fakat biraz dinlenip kendilerine geldikten sonra, fikirleri değişebilirdi. Kaptan bizzat bu geminin yeniden faaliyete geçtiğine tanık olmayı umut ediyordu.

Tunç Çağı'nın mürettebatı gemiyi boşaltmaya başladı. Herkes uzun bir koridordan geçerek uzay istasyonunun yaşanabilir kısmına yöneldi. Etrafları geniş bir alanla sarılıydı. Gemideki havaya kıyasla, burada hava yağmur sonrasını andırırcasına taze ve tatlı kokuyordu. Arka planda dönmeye devam eden Dünya adındaki mavi kürenin önünde toplanan kalabalığın neşe doğru bağırışları etrafta yankılanıyordu.

Donanma komutanından gelen istek sebebiyle, *Tunç Çağı*'nın kaptanı son bir yoklama gerçekleştirildi. Donanma komutanının ısrarı sonucunda ise mürettebatın her üyesinin indiğinden ve mevcut olduğundan emin olmak üzere yoklama tekrarlandı.

Ardından sessizlik geldi.

Kutlama halindeki kalabalık etraflarında dans etmeye ve kollarını sallamaya devam etseler de ses çıkarmıyorlardı. *Tunç Çağı*'ndakilerin duyabildikleri tek şey donanma komutanının sesiydi. Suratında nazik bir gülümseme vardı fakat o uğursuz sessizlikle sesi bir kılıcın keskin yüzünden farksızdı.

"Burada sizlere ordudan atıldığınızı bildirmek için bulunuyorum. Artık Güneş Sistemi Filosu'nun bir parçası değilsiniz. Fakat bu donanmaya sürdüğünüz leke asla temizlenmeyecek! Sevdiklerinizi asla göremeyeceksiniz çünkü onlar sizi görmek istemiyorlar. Ebeveynleriniz sizden utanıyor, eşlerinizin birçoğu sizleri çoktan boşadı. Toplum çocuklarınızı dışlamamış olsa dahi onlar geçen on yılı sizin gölgenizde yaşayarak geçirdiler. Sizden tiksiniyorlar!

"Buradan Uluslararası Filo'nun yargı sistemine aktarılacaksınız."

Donanma komutanı ekibiyle birlikte ayrıldı. Bu esnada kutlama yapan kalabalık kayboldu ve yerini karanlık aldı. Birkaç dizi spot ışığı *Tunç Çağı*'nın mürettebatının etrafını saran, tepeden tırnağa teçhizatlı askeri polis birliklerini aydınlattı. Geniş meydanda bulunan platformların üzerinde bekleyen polisler, silahlarını mürettebatın üzerine doğrulttular.

Mürettebattan bazıları arkalarına döndü ve *Tunç Çağı*'nın etrafında uçuşan çiçek buketlerinin gerçek olduklarını, hologram olmadıklarını fark etti. Fakat artık savaş gemisinin gömülmeye hazır bir tabuta benzemesine neden oluyorlardı.

Soğuk bir ses bilinmedik bir yerden mürettebata seslendi. "Mürettebatın silahlı üyeleri, silahlarınızı derhal bırakın. Eğer işbirliği yapmazsanız, güvenliğinizi garanti edemeyiz. Birinci dereceden cinayet ve insanlığa karşı suçlarla yargılanmak üzere tutuklusunuz."

Caydırma Dönemi, 13. Yıl
Duruşma

Tunç Çağı davası, Güneş Sistemi Filosu'na bağlı bir askeri mahkemede görüldü. Her ne kadar Donanma'nın uluslararası faaliyetlerini sürdürdüğü tesisler Mars yörüngesinde, asteroit kuşağında ve Jüpiter'in yörüngesinde bulunsalar da, Dünya'daki büyük ilgiden ötürü duruşma yere eşzamanlı yörüngede bulunan donanma istasyonunda yapıldı.

Duruşmaya Dünya'dan katılan çok sayıdaki izleyiciye yardımcı olabilmek için, istasyon yapay yerçekimi oluşturabilmek üzere kendi etrafında dönmeye başladı. Mahkeme salonunun geniş pencerelerinde art arda beliren masmavi Dünya, göz kamaştırıcı Güneş ve gümüş rengi parıltılarıyla yıldızlar, kozmik anlamda bir değerler sistemine işaret eden bir metaforu oluşturdular. Duruşma bu ışık ve gölge gösterileriyle birlikte bir ay sürdü. Duruşma kayıtlarından alıntıları sonraki sayfalarda bulabilirsiniz.

Neil Scott, erkek, 45, kaptan, *Tunç Çağı*'nın komutan subayı

YARGIÇ: *Kuantum*'a saldırma kararınıza kadarki olayları tekrar gözden geçirelim.

SCOTT: Tekrar söylüyorum: Saldırı benim kararımdı ve emri ben verdim. Daha öncesinde *Tunç Çağı* mürettebatındaki hiçbir rütbeli subayla bu kararı tartışmadım.

YARGIÇ: Bir süredir inatla bütün sorumluluğu üstlenmeye çalışıyorsunuz. Ancak bu ne sizin ne de korumaya çalıştığınız kişiler için akıllıca bir seçenek değil.

SAVCILIK: Saldırı öncesinde bu kararın mürettebatın tamamının oylamasına açıldığına dair bilgiye halihazırda ulaşmış durumdayız.

SCOTT: Daha önce de açıkladığım gibi, bin yedi yüz yetmiş beş kişilik mürettebattan sadece elli dokuzu saldırıyı destekledi. Oylamanın saldırma kararını vermemde herhangi bir etkisi olmadı.

YARGIÇ: Elli dokuz kişinin isimlerini verebilir misiniz?

SCOTT: Oylama gemi dahilindeki sistemlerle gizli olarak gerçekleştirildi. Uçuş ve savaş kayıtlarını kontrol ettiğinizde bunu doğrulayacaksınız.

SAVCILIK: Bunlar da yalan. Oylamanın gizli olarak yapılmadığını öğrendik. Ayrıca sonuçlar sizin bahsettiğinizden fazlasıyla uzak. Kayıtları değiştirmişsiniz.

YARGIÇ: Oylamanın asıl sonuçlarını sunmanız gerekiyor.

SCOTT: İstediğiniz bilgiye sahip değilim. Size söylediklerim hakikattir.

YARGIÇ: Sayın Neil Scott, size şunu hatırlatmama izin verin: Eğer bu mahkemenin işleyişini aksatırsanız, mürettebatınızın masum üyelerine zarar vereceksiniz. Saldırıya karşı çıkanlar da vardı fakat sadece sizin sağlayabileceğiniz bilgiler olmadan onları aklamamız mümkün değil. Bu da *Tunç Çağı*'nda görev başında olan ve olmayan tüm subayların, kadınların ve erkeklerin suçlu olarak yargılanmasıyla sonuçlanacaktır.

SCOTT: Neden bahsediyorsunuz? Siz gerçekten de bir yargıç mısınız ki? Bu gerçek bir mahkeme mi? Suçu ispatlanana kadar herkesin suçsuz kabul edilmesi prensibine ne oldu?

YARGIÇ: Masumiyet karinesi, insanlığa karşı işlenmiş suçları kapsamıyor. Kriz Dönemi'nin başında yürürlüğe konulmuş uluslararası yasalara dayanan bir prensip bu. İnsanoğluna ihanet eden hainlerin gereken cezayı almalarını amaçlıyor.

SCOTT: Biz insanlığa ihanet etmedik! Biz Dünya için savaşırken siz neredeydiniz?

Savcılık: Hepiniz kesinlikle hainsiniz! İki yüzyıl önce kurulan DÜCO, insanoğlunun çıkarlarına ihanet etmiş olabilir fakat sizler, bugün, en temel ahlaki ilkelerimize ihanet ediyorsunuz.

SCOTT: [sessizlik]

YARGIÇ: Kanıt uydurmanın sonuçlarını size hatırlatmak isterim. Duruşmanın başında, suçlu olarak yargılanan herkes adına *Kuantum*'daki bin sekiz yüz kırk yedi erkek ve kadının ölümünden ötürü duyduğunuz vicdan azabını dile getiren bir açıklama yaptınız. Bahsettiğiniz vicdan azabının samimiyetini gösterme vaktiniz geldi.

SCOTT: [uzun bir sessizliğin ardından] Pekâlâ. Gerçek sonuçları vereceğim. Oylama sonuçlarını *Tunç Çağı*'nın kayıtlarındaki şifreli bir girdiden elde edebilirsiniz.

SAVCILIK: Sonuçları elde etmek için çalışmaya hemen başlayacağız. *Kuantum*'a yapılan saldırıya tahminen kaç kişinin evet oyu verdiğini söyleyebilir misiniz?

SCOTT: Bin altı yüz yetmiş. Mürettebatın yüzde doksan dördü.

YARGIÇ: Sessizlik! Mahkemede sessizlik istiyorum! Halkımızdan duruşmayı izlemeye gelenlere duruşma esnasında sessiz kalmaları gerektiğini hatırlatmak zorundayım.

SCOTT: Sonuç böyle çıkmasaydı da fark etmezdi. Evet oyu yüzde ellinin altında dahi olsa, saldırıyı gerçekleştirecektim. Son karar bana aitti.

SAVCILIK: İyi deneme. Ancak *Tunç Çağı*, Güneş Sistemi'nin diğer ucunda bulunan *Doğal Seleksiyon* gibi yeni gemilere benzemiyor. Geminizin yapay zekâ sistemleri ilkel teknolojiye sahipti. Emrinizdekilerin rızası olmadan saldırıyı gerçekleştirmeniz mümkün değildi.

Sebastian Schneider, erkek, 31, yardımcı kumandan, Tunç Çağı'ndaki hedef alma sistemleri ve saldırı düzenlerinden sorumlu

SAVCILIK: Kaptanın dışında saldırıya engel olabilecek ya da durdurabilecek sistemlere erişimi olan tek kişi sizdiniz.

SCHNEIDER: Doğru.

YARGIÇ: Ve engel olmadınız.

SCHNEIDER: Olmadım.

YARGIÇ: O anda aklınızdan neler geçti?

SCHNEIDER: O anda –saldırı anında değil, *Tunç Çağı*'nın bir daha asla eve dönemeyeceğini, bundan sonra evimin bu gemi olacağını anladığım anda– değişiverdim. Herhangi bir süreçten bahsedemem, bir anda baştan aşağı değişmiştim. Âdeta düşünce mührü kavramını deneyimlemiştim.

YARGIÇ: Böyle bir ihtimal olduğuna gerçekten inanıyor musunuz peki? Geminizin düşüncelerini mühürleyecek bir teknolojiye sahip olduğuna?

SCHNEIDER: Tabii ki hayır. O sadece bir metafordu. Uzayın kendisi bir düşünce mührü işlevi görüyor... O anda, ben... bireyselliğimden tamamen sıyrıldım. Varlığım ancak yanımdakiler hayatta kaldığı sürece bir anlam ifade edecekti... Bundan daha iyi bir şekilde açıklayabileceğimi zannetmiyorum. Beni anlamanızı beklemiyorum, Sayın Yargıç. *Tunç Çağı*'na binmiş ve Güneş Sistemi'nden yirmi bin AB uzağa hatta daha ötesine gitmiş dahi olsaydınız yine de anlayamazdınız.

YARGIÇ: Niçin?

SCHNEIDER: Çünkü siz geri geleceğinizi biliyor olacaktınız! Ruhunuz Dünya'da kalacaktı. Uzay gemisi dipsiz bir

çukura dönüşse –Güneş, Dünya ve geriye kalan her şey bir boşluk tarafından yutulmuş olsa– geçirdiğim değişimi ancak bu şartlarda anlayabilirdiniz.

Kaliforniyalıyım. Eski takvime göre 1967 yılında, doğup büyüdüğüm yerde Ron Jones adında bir lise öğretmeni ilginç bir şey denedi – lütfen sözümü kesmeyin. Teşekkür ederim.

Öğrencilerine Nazizm ve totaliter rejimi anlatabilmek için, öğrencileriyle totaliter topluma dair bir simülasyon hazırlamayı denedi. Başarılı olması ve sınıfının küçük bir faşist devlete dönüşmesi sadece beş gün sürdü. Öğrencilerin her biri benliklerinden ve özgürlüklerinden kendi rızalarıyla vazgeçti, kolektifin bir parçası oldu ve kolektifin amaçlarını dini bir vazifeymişçesine yerine getirmek için çabalamaya başladı. Sonuç olarak, zararsız bir oyun olarak başlayan bu deney neredeyse kontrolden çıkacaktı. Almanlar, Jones'un deneyi üzerine bir film çektiler ve Jones ise deneyin üzerine *Üçüncü Dalga* adında bir kitap yazdı. *Tunç Çağı* güvertesindeki bizler de uzayda sonsuza dek dolaşmaya mahkûm olduğumuzu öğrendiğimizde totaliter düzende bir devlet kurduk. Bu noktaya gelmemiz ne kadar sürdü biliyor musunuz?

Beş dakika.

Evet. Herkesin katıldığı bir toplantının sonunda kurduğumuz totaliter devlet, mürettebatının ezici çoğunluğunun desteğini aldı. Özetle, size söylemek istediğim şey şu ki, insanlar uzayda kayboldukları vakit, totaliter düzene geçmeleri sadece beş dakika sürüyor.

Boris Rovinski, erkek, 36, kumandan, Tunç Çağı'nın ikinci kaptanı

YARGIÇ: *Kuantum*'a yapılan saldırı sonrası gemiye çıkan ilk gruba siz mi liderlik ettiniz?

ROVINSKI: Evet.

YARGIÇ: Hayatta kalan var mıydı?

ROVINSKI: Hayır.

YARGIÇ: Manzarayı tarif edebilir misiniz?

ROVINSKI: Gemidekiler, hidrojen bombasının patlamasıyla *Kuantum*'un gövdesinde gerçekleşen elektromanyetik dalgaların oluşturduğu sesaltı dalgaları sebebiyle öldüler. Cesetleri iyi durumdaydı, dışarıdan bakıldığında herhangi bir hasar almamış gibi görünüyorlardı.

YARGIÇ: Cesetlere ne yaptınız?

ROVINSKI: *Mavi Uzay* gibi biz de onlar adına bir anıt inşa ettik.

YARGIÇ: Cesetleri anıta bıraktığınızı mı söylüyorsunuz?

ROVINSKI: Hayır. *Mavi Uzay*'ın inşa ettiği anıtta da herhangi bir cesedin bulunduğunu zannetmiyorum.

YARGIÇ: Soruma cevap vermediniz. Cesetlere ne yaptığınızı sormuştum.

ROVINSKI: *Tunç Çağı*'ndaki yiyecek stoklarını doldurduk.

YARGIÇ: Hepsiyle mi?

ROVINSKI: Hepsiyle.

YARGIÇ: Cesetleri yiyeceğe dönüştürme kararını kim verdi?

ROVINSKI: Ben... açıkçası hatırlayamıyorum. O anda yapılacak en doğal şey gibi gelmişti. Gemideki lojistik ve destek işlerinden sorumluydum ve cesetlerin saklanmasını ve dağıtılmasını ben gözettim.

YARGIÇ: Cesetler ne şekilde tüketildi?

ROVINSKI: Herhangi özel bir işlem yapılmadı. Biyolojik geridönüşüm sistemindeki sebze ve etlerle karıştırıldılar ve ardından pişirildiler.

YARGIÇ: Bu yemekleri kimler yedi?

ROVINSKI: Herkes. *Tunç Çağı*'ndaki herkesin dört yemekhaneden birinde yemek yemesi gerekiyordu ve gemide tek bir gıda kaynağı kalmıştı.

YARGIÇ: Ne yediklerini biliyorlar mıydı?

ROVINSKI: Tabii ki.

YARGIÇ: Nasıl tepki verdiler?

ROVINSKI: Aralarında rahatsızlık duyan birkaç kişi oldu-

ğundan eminim. Fakat karşı çıkan olmadı. Ah, rütbeli subayların yemekhanesinde yemek yerken birinin, "Teşekkürler, Carol Joiner," dediğini hatırlıyorum.

YARGIÇ: O kişi ne demek istemişti?

ROVINSKI: Carol Joiner, *Kuantum*'un iletişim subayıydı. Onun bir parçasını yiyordu.

YARGIÇ: Bunu nasıl bilebilirdi ki?

ROVINSKI: Hepimize pirinç tanesi büyüklüğündeki bir kimlik ve takip kapsülü takılıydı. Sol kolda derinin altına yerleştirilmişti. Bazen pişirme aşamasında kapsül es geçilebiliyordu. Tabağında bulmuş ve iletişim cihazından kimliğini kontrol etmiştir diye düşünüyorum.

YARGIÇ: Sessizlik! Mahkemede sessizlik istiyorum! Bayılanları lütfen çıkarın. Sayın Rovinski, eminim ki bizi insan yapan en temel kanunları çiğnediğinizin bilincindeydiniz.

ROVINSKI: Sizlerin anlayamayacağı farklı ahlaki değerlere bağlıydık. Kıyamet Günü Savaşı esnasında, *Tunç Çağı* tasarlandığı hızlanma parametrelerini aşmak durumunda kaldı. Güç sistemleri aşırı yüklendi ve yaşam destek üniteleri neredeyse iki saat boyunca güç alamadı, sistemin tamamında da büyük hasar oluştu. Tamiratların yavaşça yapılması gerekiyordu. Bu esnada hibernasyon sistemleri de etkilenmişti ve sadece beş yüz kişiye hizmet verebiliyorlardı. Binden fazla kişinin yemek yemesi gerektiğinden, yeni bir yiyecek kaynağı bulamadığımız takdirde, gemideki popülasyonunu yarısı açlıktan ölecekti.

Bu kısıtlamalar olmasaydı dahi, karşımızda duran ve sonunu göremediğimiz yolculuğu göz önünde bulundurunca, böylesine değerli bir protein kaynağını uzayda bırakıp gitmek hakikaten mantıksız olurdu...

Kendimi ya da *Tunç Çağı*'ndaki herhangi başka birini savunmaya çalışmıyorum. Dünya'da yaşayan insanların düşünme tarzlarına yeniden kavuşmaya başlamışken, emin olun bu cümleleri sarf etmek bana zor geliyor. Hem de çok.

Kaptan Neil Scott'ın son beyanatları

Sizlere bir uyarının dışında söyleyebileceğim fazla bir şey kalmadı.

Hayat, okyanustan karaya tırmandığı vakit evrimsel bir dönüm noktasına ulaştı fakat karaya çıkan ilk balıklar, balıklıklarını yitirdiler.

Benzer bir şekilde, insanlar gerçek anlamda uzayın bir parçası olduklarında ve Dünya'yla aralarındaki bağ koptuğunda, insan olmayı bırakırlar. Yani, sizlere söylemek istediğim şey şu: Arkanıza bakmadan uzayın derinliklerine yolculuk etmeyi düşünüyorsanız, seçiminizi bir kez daha gözden geçirin. Ödemeniz gereken bedel hayal edebileceğinizden çok daha büyük olabilir.

Mahkemenin sonunda, Kaptan Neil Scott ve diğer altı yetkili subay cinayet ve insanlığa karşı işlenen suçlardan ötürü müebbet hapse çarptırıldılar. Mürettebattan geriye kalan 1768 kişinin ise sadece 138'i aklandı. Geriye kalanlar yirmi ila üç yüz yıl hapis cezasına çarptırıldılar.

Uluslararası Filo'ya ait hapishane, Mars ve Jüpiter'in yörüngeleri arasındaki asteroit kuşağında bulunuyordu. Bu yüzden mahkûmların bir kez daha Dünya'yı terk etmeleri gerekti. *Tunç Çağı* yerküreyle eş zamanlı yörüngeye girmiş olsa dahi, mahkûmlar evlerine yaptıkları 350 milyar kilometrelik yolculuğun son otuz bin kilometrelik kısmını asla tamamlayamamaya mahkûm oldular.

Mahkûm nakil gemisi hızlanırken bir kez daha havada süzüldüler ve koptukları ağacın köklerine asla ulaşamayacak birer yaprak gibi geminin kıç kısmındaki pencerelere yöneldiler. Rüyalarını süsleyen mavi kürenin bir kez daha küçülüşüne ve sıradan bir yıldıza dönüşmesine tanık oldular.

Donanma karargâhından ayrılmadan önce, eski ikinci kaptan Rovinski, eski yardımcı kumandan Schneider ve yaklaşık bir düzine daha yetkili subay, silahlı muhafızlar eşliğinde *Tunç*

Çağı'na dönerek yeni mürettebatına geçiş işlemlerine dair detaylarda yardımcı olmak üzere son bir kez görev başına geçtiler.

On yılı aşkın süre boyunca, dünyaları bu gemiden ibaretti. İçeriyi çimenlik, orman ve okyanus hologramlarıyla dikkatlice süslemişlerdi; hakiki bahçeler ve balık yetiştirilen göller, şelaleler kurmuş, gemiyi gerçek bir eve dönüştürmüşlerdi. Şimdi ise bunların hepsi gitmişti. Gemide varlıklarına dair hiçbir iz kalmamıştı. *Tunç Çağı* bir kez daha soğuk bir savaş gemisinden ibaretti.

Koridorlarda karşılaştıkları herkes ya soğuk bakışlar atıyor ya da onları görmezden geliyordu. Selam verdiklerinde, gözlerinin titremediğinden emin oluyor, verdikleri selamın onlara değil, yanlarındaki askeri polise olduğunu belli etmek için ciddi çaba gösteriyorlardı.

Schneider, geminin hedef alma sistemlerinin teknik detaylarını tartışmak üzere üç subayla birlikte küre şeklinde bir kabine götürüldü. Üç subay, Schneider'a bir bilgisayar muamelesinde bulunuyorlardı. Duygusuz bir ses tonuyla sorular sorup cevaplarını bekliyorlardı. Ne biraz olsun nezaket vardı ne de fazladan edilmiş tek bir söz.

Bu işin tamamlanması sadece bir saat sürdü. Schneider kontrol arayüzüne birkaç kez dokundu, alışkanlığa benzer bir şekilde birkaç pencereyi kapatır gibi bir hali vardı. Aniden, ayaklarıyla küre şeklindeki kabinin duvarından var gücüyle destek aldı ve kendini diğer tarafa fırlattı. Bu esnada harekete geçen duvarlar kabini ikiye böldü. Üç subay ve askeri polis bir taraftaydı, Schneider ise diğer tarafta yalnız kalmıştı.

Schneider havada süzülen bir pencere açtı. Pencereye tıklarken parmakları birer bulanıklık halinde göründüler. İletişim sisteminin kontrol arayüzüydü bu. Schneider geminin yüksek güçlü iletişim antenini aktif hale getirmişti.

Kısık bir *pat* sesi duyuldu. Kabin duvarında bir delik belirdi ve kabinin içi beyaz bir dumanla doldu. Askeri polisin silahının namlusu delikten içeri girdi ve Schneider'ın göğsüne doğruldu.

"Bu son uyarın. Yaptığın her ne ise hemen bir son ver ve kapıyı aç."

"*Mavi Uzay, Tunç Çağı*'ndan sesleniyorum." Schneider alçak sesle konuşuyordu. Mesajının yüksek ya da alçak sesle konuşması fark etmeksizin ne kadar uzağa gidebileceğini biliyordu.

Schneider'ın göğsünden bir lazer huzmesi geçti. Buharlaşan kanın oluşturduğu kırmızı sis deliğin diğer tarafından yükseldi. Kendi kanının oluşturduğu kırmızı sisle sarılı bir halde, Schneider son sözlerini güçlükle sarf etti:

"Geri dönmeyin. Burası artık eviniz değil!"

Mavi Uzay, Dünya'dan gelen iletişim isteklerine *Tunç Çağı*'na kıyasla daha tereddütlü ve kuşkulu yaklaştığından, daha ağır bir biçimde yavaşlamaktaydılar. Bu sebeple de *Tunç Çağı*'nın uyarısını duyduklarında hâlâ Güneş Sistemi'nin dışına doğru yol alıyorlardı.

Schneider'ın uyarısının ardından, *Mavi Uzay* hiç vakit kaybetmeden yavaşlamayı kesti ve ileri doğru tam gaz hızlanmaya başladı.

Dünya, Üç Cisimli sofonların verdiği istihbaratı aldığında, bu iki medeniyet tarihte ilk kez ortak bir düşmana karşı çalışır olmuştu.

Dünya ve Üç Cisim, *Mavi Uzay*'ın kendilerine karşı karanlık orman caydırma sistemlerini kullanacak durumda olmadığı gerçeğinden memnundu. İki güneş sisteminin konumlarını, evrenin geri kalanına var güçleriyle bildirmeyi deneseler dahi bunu herhangi birinin duyması neredeyse imkânsız olacaktı. *Mavi Uzay*'ın Ye Wenjie'nin yaptığını yapabilmek, mesajını bir yıldızı süper anten olarak kullanarak iletebilmek için en yakınında bulunan Bernand Yıldızı'na ulaşması üç yüz yıl sürerdi. Buna karşın, *Mavi Uzay* rotasını Bernard'ın Yıldızı'na doğru değiştirmemişti. Bunun yerine hâlâ ancak iki bin yıl sonra ulaşabileceği NH558J2'ye doğru ilerliyordu.

Güneş Sistemi'nde uzayda yolculuk yapmaya uygun tek

gemi olan *Yerçekimi* hiç vakit kaybetmeden *Mavi Uzay*'ın peşine düştü. Üç Cisim uzayda hızla yol alabilen bir damlacık –buna resmi olarak sert müdahale tipi uzay mekiği deniyordu– gönderme, *Mavi Uzay*'ı takip etme ve ardından ortadan kaldırma fikrini ortaya attı. Fakat Dünya bunu kesin bir dille reddetti. İnsanlığın gözünde, *Mavi Uzay* iç işlerini ilgilendiren bir sorun olarak çözülmeliydi. Kıyamet Günü Savaşı insanlığın en büyük yarasıydı ve üzerinden on yıl geçmiş olmasına karşın, acısı biraz olsun dinmemişti. İnsanlığın yeni bir damlacık saldırısına maruz kalmasına izin vermek politik anlamda kabul edilemez bir hamleydi. *Mavi Uzay*'ın mürettebatı insanlığın gözünde birer uzaylıdan farksız hal almış olsalar da onları adaletin huzuruna çıkaran insanoğlu olmalıydı.

Üç Cisim, *Mavi Uzay*'ın bir tehdit oluşturmasına daha çok vakit bulunmasından ötürü insanlığın teklifine razı geldi. Ancak *Yerçekimi* kütleçekimsel dalgaları kullanarak yayın yapabildiğinden, Üç Cisim geminin güvenliğini sağlamanın kendileri için hayati önem taşıdığının altını çizdi. Bu yüzden de damlacıklar gemiye eşlik edecek fakat aynı zamanda *Mavi Uzay*'a karşı büyük bir avantaj sağlayacaklardı.

Böylece, *Yerçekimi* birkaç kilometre ötesinde konuşlanmış iki damlacıkla birlikte yola çıktı. İki gemi türünün arasındaki ebat farkı muazzamdı. *Yerçekimi*'nin tamamını görebilecek kadar geri çekildiğinizde, damlacıklar gözden kayboluyorlardı. Ve damlacığı inceleyecek kadar yaklaştığınızda ise pürüzsüz yüzeyi *Yerçekimi*'nin net bir görüntüsünü yansıtıyordu.

Yerçekimi, *Mavi Uzay*'dan sadece on yıl sonra üretilmişti. Kütleçekimsel dalga anteni dışında, aşırı gelişmiş bir yanı olduğu söylenemezdi. Örneğin itiş sistemleri *Mavi Uzay*'ınkilerden sadece biraz daha kuvvetliydi. *Yerçekimi*'nin avını başarıyla sonlandıracağına dair inancının asıl sebebi ise yakıt rezervlerinin açık ara üstün olmasıydı.

Buna rağmen, gemilerin anlık hızlarına ve ivmelerinde bakıldığında, *Yerçekimi*'nin *Mavi Uzay*'a yetişmesi elli yıl sürecekti.

Caydırma Dönemi, 61. Yıl
Kılıçtutan

Cheng Xin devasa bir ağacın tepesinden yıldızına baktı. Uyandırılma sebebine.

İstikamet Yıldızlar Projesi'nin kısa ömründe, toplamda on beş kişiye on yedi yıldızın sahipliği verilmişti. Cheng Xin haricindeki diğer on dört yıldız sahibi geçen zamanda kaybolmuş ve yasal varisleri bulunamamıştı. Büyük Kıtlık dev bir süzgeç işlevi görmüş ve çoğu kişi hayatta kalamamıştı. Şimdi ise Cheng Xin yıldız tapusuna sahip tek kişiydi.

İnsanoğlu, Güneş Sistemi'nin dışındaki herhangi bir yıldıza ulaşmamış olmasına karşın, teknolojideki hızlı ilerleme, Dünya'nın üç yüz ışık yılı uzağındaki yıldızların sembolik değerden ötesini taşıdığı anlamına geliyordu. Cheng Xin'in yıldızı DX3906'nın da gezegenleri olduğu ortaya çıkmıştı. Keşfedilen iki gezegenden biri de kütlesi, yörüngesi ve atmosferinin spektrum analizi sonucunda Dünya'yla büyük benzerlik göstermişti. Sonuç olarak değeri stratosferik ölçüde artmıştı. İnsanları asıl şaşırtan ise bu yıldızın bir sahibinin olmasıydı.

BM ve Güneş Sistemi Filosu, DX3906'yı geri almak istediler fakat mal sahibini rızası olmadığı sürece bu işlemi yasal olarak gerçekleştirmeleri mümkün değildi. Cheng Xin, bu sebeple 264 yıllık uykusundan uyandırıldı.

Uyandığı vakit ilk öğrendiği şey şuydu: Beklediği üzere, Cheng Xin'i Merdiven Programı'yla ilgili bir sebepten ötürü uyandırmamışlardı. Üç Cisimliler mekiği ele geçirmemişlerdi ve nerede olduğuna dair hiçbir fikirleri yoktu. Merdiven Programı tarihe yenik düşerek unutulmuş ve Tianming'in beyni uzayın muazzam boşluğunda kaybolmuştu. Fakat bu adam,

hiçliğe karışmış bu adam, sevdiceğine gerçek, elle tutulur bir dünya bırakmıştı, bir yıldız ve iki gezegenden oluşan bir dünya.

DX3906'nın etrafındaki gezegenleri, 艾 AA* ismindeki astronomi üzerine doktora yapan bir kadın keşfetmişti. AA, doktora tezinin bir parçası olarak bir yıldızı kütleçekimsel mercek olarak kullanarak başka bir yıldızı görüntülemek için bir teknik geliştirmişti.

Cheng Xin'in gözünde AA etrafında dört dönen, neşeli bir kuşa benziyordu. AA, Cheng Xin'e onun gibi insanları, geçmişten gelmiş –eski takvimden yola çıkılarak "Eski Çağ insanları" adı verilen– kişileri tanıdığını, tezine geçmişten gelen bir fizikçinin danışmanlık ettiğini söylemişti. Doktorasını bitirdikten sonra, BM Uzay Araştırmaları Ajansı tarafından ilk işi olarak Cheng Xin'in yardımcısı olarak atanmasının sebebi, Eski Çağ insanlarına ilişkin bilgi birikimiydi.

BM'nin ve filonun yıldızı satmasına ilişkin isteği, Cheng Xin'i zor durumda bırakmıştı. Koskoca bir dünyanın tek sahibi olmak kendini tuhaf hissetmesine sebep oluyordu ancak katıksız sevgiyle verilmiş bir hediyeyi satmanın fikri dahi midesini bulandırıyordu. Cheng Xin, DX3906'nın sahipliğinden vazgeçebileceğini ve tapusunu hatıra olarak saklamayı teklif etti fakat bunun kabul edilemeyeceği cevabını aldı. Yasalar gereğince, yetkili mercilerin mal sahibine gerekli karşılığı vermeden böylesine değerli bir mülkü kabul etmeleri mümkün değildi, bu yüzden satın almakta ısrar ettiler. Cheng Xin bu isteği reddetti.

Uzunca bir süre düşündükten sonra, Cheng Xin yeni bir öneri sundu: İki gezegeni satacak fakat yıldızı kendisine saklayacaktı. Aynı zamanda BM ve filo ile bir anlaşma imzalayarak insanoğluna yıldızdan elde edeceği enerjiyi kullanma hak-

---

* Bu isim hem İngilizce hem de Çince karakterler içeren bir isim. Çince olan kısmı "艾" soyadı ve bu sebeple ismin öncesinde kullanılıyor. Telaffuzu da "Ai" şeklindedir.

kı tanıyacaktı. Hukukçular bu önerinin uygun olabileceğine kanaat getirdiler.

AA, Cheng Xin'e sadece gezegenleri sattığı için BM'nin ödeyeceği paranın çok daha az olacağını söyledi. Fakat yine de astronomik bir miktardı ve Cheng Xin'in parayı doğru dürüst idare edebilmesi için bir şirket kurması gerekecekti.

AA, "Bu şirketi idare etmene yardımcı olmamı ister misin?" diye sordu.

Cheng Xin bu teklifi kabul etti ve AA vakit kaybetmeden BM Uzay Araştırmaları Ajansı'nı arayarak işi bıraktığını bildirdi.

AA, "Artık senin için çalışıyorum," dedi, "bu yüzden seninle biraz kendi menfaatlerin hakkında konuşmak istiyorum. Sen aklını mı kaçırdın?! O kadar seçeneğin içinde, kendin için en kötü olanını seçtin. Yıldızı gezegenlerle birlikte satabilir ve evrendeki en zengin insanlardan biri olabilirdin! Alternatif olarak da satmayı reddedebilir ve güneş sistemini tamamen kendine saklayabilirdin. Yasanın özel mülkün korunması konusundaki tutumu net ve kimse o yıldızı elinden alamazdı. Ve ardından yeniden hibernasyona girer ve DX3906'a seyahat edebilmenin mümkün olduğu bir zaman diliminde uyanırdın. Ardından oraya giderdin! Onca yer! Okyanus, kıtalar... istediğini yapabilirsin, beni de yanına alırsan harika olur tabii..."

Cheng Xin, "Kararımı verdim," dedi. "Aramızda neredeyse üç yüzyıl var. Birbirimizi hemen anlamaya başlamamızı beklemiyorum."

"İyi." AA iç geçirdi. "Fakat görev bilinci ve vicdan anlayışını gözden geçirsen iyi olur. Görev bilincin gezegenlerden vazgeçmene sebep oldu, vicdanın ise yıldızı kendine saklamana. Fakat günün sonunda görev aşkından ötürü yıldızın enerji potansiyelini de hediye ettin. Tez danışmanım gibi sen de geçmişten kalmış, iki idealin arasında kalarak parçalanmış, eski insanlardan birisin. Fakat şunu bilmelisin ki yaşadığımız zamanda vicdan ve görev bilinci ideal olarak görülmüyorlar:

İkisinin de fazlası, toplumsal baskıdan doğan kişilik bozukluğu adında bir ruhsal bozukluğa işaret ediyor. Tedavi olmayı düşünmelisin."

Cheng Xin, şehrin aşağıdan gelen ışıklarına rağmen DX3906'yı kolaylıkla buldu. Yirmi birinci yüzyıla oranla hava çok daha açıktı. Gece gökyüzünden etrafındaki gerçekliğe geri döndü: AA ile birlikte parıltılı bir Noel ağacının üzerindeki iki karınca gibilerdi ve etrafları Noel ağaçlarından bir ormanla çevriliydi âdeta. Etrafları, dalları ışıl ışıl yapraklarla doluymuş gibi görünen binalarla çevriliydi. Fakat bu devasa şehir toprağın altına değil, üzerine inşa edilmişti. Caydırma Dönemi'yle gelen barış sayesinde, insanoğlunun ikinci mağara dönemi son bulmuştu.

Büyük dal boyunca yürüyerek ucuna ulaştılar. Ağacın her bir dalı durmak bilmeyen bir bilgi akışıyla bezeli, havada süzülen pencerelerle kaplı birer caddeydi. Sokakları farklı renklere sahip birer nehre benziyorlardı. Zaman zaman, pencerelerden bir ya da ikisi trafikten ayrılıyor ve bir süre peşlerinden gidiyor, AA ve Cheng Xin ilgi göstermediğinde ise yeniden akıntıya karışıyordu. Daldan sokaktaki bütün binalar yere doğruydu. En yüksek dal üzerinde bulunduklarından yıldızlı gökyüzü hemen üstlerindeydi. Eğer aşağıdaki dallardan birinde bulunsalardı, etrafları üstlerindeki dalın parıltılı yapılarıyla kaplı olacak ve kendilerini etraftaki her yaprağın ve meyvenin parlayıp ışıldadığı, rüyaya benzer bir ormanda gezen böcekler gibi hissedeceklerdi.

Cheng Xin kaldırımda yürüyen yayalara baktı: bir kadın, başka bir kadın daha, bir grup kadın, yeni bir kadın, üç kadın – hepsi kadındı, hepsi güzeldi. Üzerleri hoş, göz alıcı kıyafetlerle süslüydü, bu büyülü ormanın perileri gibi görünüyorlardı. Arada bir yaşlı –yine kadın– kişilerin yanından geçiyorlardı, güzellikleri zamana meydan okuyordu. Dalın sonuna geldikleri ve altlarındaki ışık denizini inceledikleri

vakit, Cheng Xin günlerdir kafasını kurcalayan soruyu sordu. "Erkeklere ne oldu?" Uyanalı birkaç gün oluyordu ancak etrafta hiç erkek görmemişti.

"Ne demek istiyorsun? Etraf erkek kaynıyor." AA etraflarındaki insanlara işaret etti. "Şurada: Korkuluklara yaslanan adamı görüyor musun? Şurada da üç tane var. Ve ikisi de bize doğru yürüyor."

Cheng Xin bakakaldı. AA'nın işaret ettiği kişilerin pürüzsüz, hoş yüzleri vardı; omuzlarına dökülen saçları; zarif, vücutları birer muzdan yapılmışçasına, yumuşak hatlı bedenleri. Hareketleri zarif ve narindi ve rüzgârın taşıdığı sesleri tatlı ve kibardı... Yaşadığı yüzyılda bu insanlar aşırı feminen kabul edilirlerdi.

Durumun farkına varması biraz vaktini aldı. Bu trend daha öncesinde de mevcuttu. 1980'li yıllar, erkeksiliğin ideal olarak görüldüğü son zaman dilimiydi herhalde. O vakitten sonra toplum ve moda, feminen tarzda erkekleri tercih etmeye başlamıştı. Zamanındaki Asyalı erkek pop şarkıcılarının ilk bakışta birer genç kıza benzediklerini düşündüğünü hatırladı. Büyük Kıtlık insan evrimindeki bu yönelimi aksatmıştı fakat Caydırma Dönemi'yle gelen barış ve huzur içerisinde geçen yarım yüzyıl bu trendi hızlandırmıştı.

AA, "Eski Çağ insanlarının, erkek ve kadınları ayırmakta genellikle güçlük çektiği doğru," dedi. "Fakat sana bir yol öğreteceğim. Sana nasıl baktıklarına dikkat et. Seninki gibi klasik bir güzellik onlara fazlasıyla çekici geliyor."

Cheng Xin hafif utanmış bir biçimde AA'ya baktı.

AA, "Hayır, hayır!" diye güldü. "Ben gerçekten de bir kadınım ve sana o şekilde bir ilgi duymuyorum. Fakat açık konuşmak gerekirse senin dönemindeki erkeklerin neyinin çekici olduğunu anlayamıyorum. Kaba, vahşi ve pislerdi – sanki evrimlerini tamamlamamışlardı. Bu güzellik çağına alışınca tadını çıkarırsın."

Üç yüzyıla yakın bir süre önce, Cheng Xin hibernasyona

hazırlanırken, gelecekte yüzleşeceği türlü zorluklar hayal etmişti fakat bu beklemediği bir durumdu. Hayatının geri kalanını bu feminen dünyada geçirmenin nasıl olacağını hayal etti... ve melankolik bir ruh haline büründü. Yıldızını aramak üzere bakındı.

"Yine onu düşünüyorsun, değil mi?" AA, Cheng Xin'i omuzlarından tuttu. "Uzaya gitmemiş ve hayatının geri kalanını seninle geçirmiş olsaydı dahi, torunlarınızın torunları bile şimdiye kadar ölmüşlerdi. Bu yeni bir çağ, yeni bir hayat. Geçmişi unut artık!"

Cheng Xin, AA'nın dediği şekilde düşünmeyi denedi ve kendini yaşadığı âna döndürmeyi denedi. Burada sadece birkaç gün geçirmişti ve geçen üç yüzyılda olanları daha ancak çok genel hatlarıyla biliyordu. Karanlık orman caydırma sisteminin insanlar ve Üç Cisimliler arasında oluşturduğu stratejik denge ise onu en çok şaşırtan gelişmeydi.

Kafasında bir düşünce belirdi. *Feminenliğe adanmış bir dünya... fakat bunun caydırma dönemine etkisi ne olacak?*

Cheng Xin ve AA yürüdükleri yoldan geri döndüler. Etraflarında yeni birkaç pencere süzüldü, aralarından biri Cheng Xin'in dikkatini çekti. Pencerede bir adam vardı, geçmişten ve erkekliği belirgin bir adam: bezgin, zayıf, karışık saçlı bir adamdı ve bir mezar taşının yanında duruyordu. Adam ve mezar taşı gölgeler içindeydi fakat gözleri uzakta doğan güneşin ışığıyla parıldıyor gibi görünüyordu. Ekranın altında bir yazı belirdi.

Onun zamanında, katiller ölümle cezalandırılırdı.

Cheng Xin bu adamın yüzünün tanıdık geldiğini düşündü fakat yakından incelemesine fırsat kalmadan görüntü ortadan kayboldu. Yerinde orta yaşlı bir kadın belirdi – eh, en azından Cheng Xin onun bir kadın olduğunu düşündü. Resmi, parıltısız kıyafetleriyle Cheng Xin'e bir politikacı olduğu izlenimini vermişti, konuşma yapıyordu. Az önce gördüğü yazı konuşmasının altyazısının bir parçasıydı.

Pencere, Cheng Xin'in ilgisini fark etmiş olmalıydı. Büyüdü ve videonun sesini vermeye başladı. Politikacının sesi hoş ve tatlıydı ve sözleri aynı tatlılıkta sıralanıyordu. Fakat konuşmanın içeriği ürkütücüydü.

"Ölüm cezasının sebebi nedir? Cevap: Birini öldürmek. Fakat doğru cevap bununla sınırlı değildir.

"Başka bir doğru cevap şu olabilir: Çok az kişi öldürmüş olması. Bir kişiyi öldürmek cinayettir; birkaç ya da bir düzine kişiyi öldürmek de öyle; binlerce ya da on binlerce kişiyi de. Peki ya bundan fazlası? Birkaç yüz bin kişi? Yine ölüm cezası, değil mi? Buna rağmen aranızda tarihe biraz olsun hâkim olanların tereddüt ettiğini görebiliyorum.

"Milyonları öldürmüş olsaydı peki? Size böyle bir insanın katil olarak kabul edilmeyeceğinin garantisini verebilirim. Hatta bu kişi herhangi bir yasayı çiğnememiş dahi olabilir. Bana inanmıyorsanız tarihe bakın! Milyonları öldürmüş her bir kişi 'büyük' bir adam, bir kahraman olarak görülmüştür.

"Ve eğer bu kişi bir dünyayı yok etmiş ve üzerindeki hayatı tamamen sona erdirmişse – o kişi bir mesih olarak görülecektir!"

AA, "Luo Ji'den bahsediyorlar," dedi. "Onu yargılamak istiyorlar."

"Neden?"

"Karmaşık bir durum. Fakat özetle, bahsettiği, evrene konumunu verdiği ve yok edilmesine sebep olduğu dünyadan ötürü. Gezegenin üzerinde hayat var mıydı bilmiyoruz – bu, ihtimaller dahilinde. Bu yüzden onu yasalarımız dahilindeki en ciddi suç olan gezegenkırımı şüphesiyle yargılamak istiyorlar."

"Hey, sen Cheng Xin olmalısın!"

Ses, Cheng Xin'i şoka uğrattı. Karşısında duran pencereden gelmişti. İçindeki politikacı, yüzünde eski bir arkadaşını görmüşçesine keyifli ve şaşkın bir ifadeyle Cheng Xin'e bakıyordu. "Sen uzaklardaki o dünyanın sahibi olan kadınsın! Bir umut ışığı gibi kendi zamanının güzelliğini bize getirdin.

Şu âna kadar yaşamış ve bir dünya sahibi tek insan olarak, bu dünyayı da kurtaracaksın. Hepimiz sana inanıyoruz. Ah, affedersin, kendimi tanıtmama izin–"

AA pencereye vurarak pencereyi kapadı. Cheng Xin bu çağın teknolojisi karşısında ne diyeceğini bilemiyordu. Görüntüsünün konuşmacıya nasıl iletildiğine dair ve ardından konuşmacının konuşmasını izleyen milyarlarca kişi arasında kendisini nasıl seçtiğine dair hiçbir fikri yoktu.

AA hızla Cheng Xin'in önüne geçip geri geri yürüyerek konuşmaya devam etti. "Böylesi bir caydırma dönemine erişebilmek için bir dünyayı yok eder miydin? Ve daha da önemlisi, eğer düşmanı caydıramasaydın, her iki dünyanın da ortadan kalkmasına neden olacak bir düğmeye basar mıydın?"

"Bu anlamsız bir soru. Kendimi asla o duruma sokmazdım."

AA durdu ve Cheng Xin'i omuzlarından tuttu. Gözlerinin içine baktı. "Gerçekten mi? Bunu yapmaz mıydın?"

"Tabii ki yapmazdım. Böylesi bir duruma düşmek düşünebileceğim en kötü kader olabilir. Ölümden bile kötü."

Cheng Xin, AA'nın neden bu kadar içtenlikle konuştuğunu anlayamamıştı fakat AA başıyla onayladı. "Bu içimi rahatlattı... Neden konuşmamıza yarın devam etmiyoruz? Yorgunsun ve dinlenmen gerek. Hibernasyonun etkilerini tamamen atmak bir hafta kadar sürüyor."

Cheng Xin, ertesi sabah AA'dan bir telefon aldı.

Ekranda beliren AA oldukça heyecanlı görünüyordu. "Sana bir sürprizim var, birlikte havalı bir yere gideceğiz. Yukarı çık. Araba ağacın üzerinde bekliyor."

Cheng Xin yukarı çıktı ve kapısı açık halde bekleyen bir uçan araba gördü. Arabaya bindi fakat AA'yı göremedi. Kapı kayarak sessizce kapandı ve koltuğu etrafını sararak Cheng Xin'i sıkı bir yumruk gibi tuttu. Araba sessizce havalandı ve orman şehrinin sürekli akan trafiğine karıştı.

Saat hâlâ erkendi ve güneşin yere neredeyse paralel bir biçimde vuran ışıkları, arabanın içinde kıpırdanıyordu. Devasa ağaçlar giderek seyreldi ve en nihayetinde gözden kayboldular. Mavi gökyüzünün altında, Cheng Xin sadece çimenlikleri ve ağaçlıkları, birlikte oluşturdukları ve insanı etkisi altına alan yeşil mozaiği görüyordu.

Caydırma Dönemi'nin başında, çoğu ağır sanayi tesisi yörüngeye taşınmış ve Dünya'nın ekolojisi toparlamıştı. Dünyanın yüzeyi artık Endüstri Devrimi öncesini andırıyordu. Popülasyondaki düşüşe ve yiyecek tüketiminin biraz daha endüstriyelleştirilmesine bağlı olarak ekilebilir alanların birçoğu boşa çıkmış ve yeniden doğanın parçası olmuşlardı. Dünya devasa bir parka dönüşüyordu.

Bu güzel dünya Cheng Xin'e gerçekdışı geliyordu. Hibernasyondan uyanmış olmasına karşın, kendini bir rüyada gibi hissediyordu.

Yarım saat sonra araba yere indi ve kapısı kayarak açıldı. Cheng Xin arabadan inince araba havaya yükselerek oradan ayrıldı. Pervanelerin yarattığı türbülans dinince, arada bir öte kuşların sesi haricinde bölünmeyen bir sessizlik çöktü. Cheng Xin etrafına bakındı ve kendini bir dizi terk edilmiş binanın ortasında buldu. Eski Çağ'dan kalma ve yerleşimde kullanılan binalara benziyorlardı. Her binanın alt tarafları sarmaşıklara teslim olmuştu.

Geçmişin yeşillikle kaplandığını görmek, Cheng Xin'in aradığı gerçeklik algısına bir nebze olsun kavuşmasını sağladı.

AA'ya seslendi fakat bir erkek sesi karşılık verdi. "Merhaba."

Cheng Xin döndü ve sarmaşıklarla kaplı ikinci kat balkonunda duran adamı gördü. Bu devrin yumuşak hatlı, güzel erkeklerine benzemiyor, eski devrin erkeklerini andırıyordu. Cheng Xin kendini bir kez daha rüya görüyormuş gibi hissetti, Eski Çağ'dan kalan kâbuslarından birinin devamını görüyormuş gibi.

Karşısında duran Thomas Wade'di. Üzerinde siyah deri bir ceket vardı fakat biraz daha yaşlı görünüyordu. Belki hibernasyona Cheng Xin'den sonra girmişti, belki ondan önce uyanmıştı, belki de her ikisi.

Cheng Xin'in gözleri Wade'in sağ eline odaklandı. Siyah deri eldivenli elinde, Eski Çağ'dan kalma ve Cheng Xin'in üzerine doğrulttuğu eski bir silah tutuyordu.

Wade, "İçindeki mermi su altında dahi ateşlenebilecek şekilde tasarlanmıştı," dedi. "Oldukça uzun ömürlü olması amaçlanıyordu. Fakat üzerinden iki yüz yetmiş yıl geçti. Çalışıp çalışmayacağını kim bilebilir ki?" Başkalarının çaresizliğinden keyif aldığı vakitlerde ortaya çıkan o tanıdık gülümsemesi yeniden yüzünde belirdi.

Parıltı. Patlama. Cheng Xin, sol omzunda bir baskı hissetti ve darbenin etkisiyle arkasında duran yıkık duvara çarptı. Sarmaşıklar silah sesini bir nebze bastırmıştı. Uzaklardan kuş sesleri geliyordu hâlâ.

Wade, "Yeni silahlardan kullanamazdım," dedi. "Bir silah her ateşlendiğinde kaydı halka açık veri tabanlarına geçiyor artık." Ses tonu, Cheng Xin'le havadan sudan sohbet ettiği zamanki gibi sakindi.

"Neden?" Cheng Xin acıyı hissetmedi. Sol omzu kendine ait değilmişçesine uyuşuktu.

"Kılıçtutan ben olmak istiyorum. Rakibimsin ve galip gelen de sen olacaksın. Sana karşı kin beslemiyorum. İster inan, ister inanma fakat şu anda kendimi korkunç hissediyorum."

Cheng Xin, "Vadimov'u da sen mi öldürdün?" diye sordu. Ağzının kenarından kan akmaya başlamıştı.

"Evet. Merdiven Programı'nın ona ihtiyacı vardı. Ve şimdi, yeni planımda sana ihtiyacım yok. İkiniz de çok iyisiniz fakat seni yolumdan çekmem gerekiyor. İlerlemem gerekiyor, sonucu ne olursa olsun, ilerlemem."

Bir kere daha. Bu kez mermi sol taraftan Cheng Xin'in karnına girdi. Hâlâ acı hissetmese de vücuduna yayılmaya başla-

yan uyuşukluk ayakta durmasına engel oldu. Arkasındaki sarmaşıklar üzerinde kan izi bırakarak, duvara yaslı bir biçimde yere kaydı.

Wade tetiği bir kez daha çekti. Nihayet, geride bıraktığı neredeyse üç yüz yıllık süre silahın üzerindeki etkisini gösterdi ve silah patlamadı. Wade silahı çekerek patlamayan mermiyi çıkardı. Silahı bir kez daha Cheng Xin'e doğrulttu.

Wade'in sağ kolu paramparça oldu. Havaya beyaz bir duman yükseldi ve Wade'in sağ kolunun ön kısmı âdeta yok oldu. Yanık kemik ve et parçaları, etrafını saran çimenlerin üzerine saçıldı fakat elindeki silah, hasar almamış bir biçimde binanın dibine düştü. Wade hareket etmedi. Sağ kolundan geriye kalan kısmı baktı ve ardından kafasını kaldırdı. Bir polis arabası bulunduğu yöne doğru iniyordu.

Polis arabası yere yaklaşırken, silahlı bir grup polis arabadan atladılar ve arabanın pervanelerinin etkisiyle dalgalanan çimenlerin üzerine indiler. Narin, kıvrak kadınları andırıyorlardı.

Arabadan son atlayan AA'ydı. Cheng Xin'in görüşü bulanıklaşıyordu fakat AA'nın yaşlarla kaplı yüzünü görebildi, hıçkırıklar içerisinde derdini anlatmaya çalıştığını duyabildi.

"...aramamı taklit etmiş..."

Cheng Xin keskin bir acıyla sarsıldı ve bilincini kaybetti.

Cheng Xin uyandığında, kendini uçan bir arabanın içinde buldu. Üzeri bir tabakayla kaplıydı ve onu sıkıca sarıyordu. Acı hissedemiyordu hatta vücudunun kendisini dahi hissedemiyordu. Bilincini yeniden kaybetmeye başladı. Kendinden başkasının duyamayacağı, kısık bir sesle, "Kılıçtutan nedir?" diye sordu.

Zamanın Dışında Bir Geçmiş'ten Bir Alıntı
Duvarabakanların Hayaleti: Kılıçtutan

Luo Ji'nin Üç Cisimliler'e karşı kurduğu karanlık orman caydırmasının büyük bir başarı olduğuna dair hiçbir şüphe olmasa da, ona yol açan Duvarabakan Projesi bir o kadar saçma ve çocukça bir deneme olarak görülüyordu. İnsanoğlu, topluma ilk kez karışan bir çocuk gibi, evrenin türlü kurnazlıklarına korkuyla ve şaşkınlıkla sert bir çıkış yapmıştı. Luo Ji'nin caydırma sisteminin kontrolünü BM ve Güneş Sistemi Filosu'na devretmesiyle birlikte, herkes tarihin efsanevi bir parçası halini alan Duvarabakan Projesi'nin bittiğini düşündü.

İnsanlar dikkatini caydırma kavramına verdiler ve yeni bir araştırma alanı ortaya çıktı: Caydırma oyun teorisi.

Caydırma kavramının ana faktörleri şunlardır: caydırıcı ve cayan (karanlık orman caydırmasında bu ikiliyi insanoğlu ve Üç Cisim oluşturuyor); tehdit (Üç Cisim'in yerini evrenin geri kalanına bildirerek, her iki medeniyetin yok oluşunu garanti altına almak); kontrol (yayın sistemini elinde bulunduran kişi ya da kurum); ve hedef (Üç Cisim'in işgal planından vazgeçmesini ve teknolojisini insanlıkla paylaşmasını sağlamak).

Caydırıcı faktör, hem caydıranın hem de cayanın tamamen ortadan kalkması olunca, söz konusu sistem nihai caydırıcılık olarak görülüyordu.

Nihai caydırma, olur da caydırma başarısız olursa, söz konusu tehdidin gerçekleştirilmesinin iki tarafın da yararına olmamasıyla diğer caydırma türlerinden ayrılıyordu.

Kısacası nihai caydırmanın başarısının sırrı, cayanın caydırıcının hedeflerine müdahale ettiği takdirde söz konusu tehdidi gerçekleştireceğine dair inancına dayanıyordu. Bu ih-

timal, daha doğrusu caydırma unsurunun ciddiyet derecesi, caydırma oyunu teorisinde önemli bir parametre işlevi görür. Caydırıcının başarılı olabilmesi için, caydırma unsurunun ciddiyet derecesi yüzde sekseni aşmak zorundadır.

Fakat fazla geçmeden insanlar moral bozucu bir gerçeğin farkına vardılar: Karanlık orman caydırmasının kontrolü insanlığın elinde olduğu takdirde, caydırma unsurunun ciddiyet derecesi neredeyse sıfıra iniyordu.

İnsanlıktan iki dünyayı ortadan kaldıracak bir eylemde bulunmasını istemek zordu: Karar fazlasıyla derinlere dayanan ahlaki ilke ve değerleri yaralayacaktı. Karanlık orman caydırmasının beraberinde getirdiği şartlar ise işi daha da zorlaştırıyordu. Caydırma başarısız olduğu takdirde, insanoğlu en az bir nesil daha yaşayacaktı. Bir bakıma hayatta olan hiç kimse verilen kararın sonuçlarından etkilenmeyecekti. Fakat caydırma unsuru başarısız olduğu takdirde, tehdidi yerine getirmek ve yayına başlamak, yıkımın her an gerçekleşebileceği anlamına geliyordu ki bu, tehdidi yerine getirmemekten çok daha kötü bir sonuçtu. Bu sebeple caydırma sistemi başarısız olduğu takdirde, insanlığın vereceği kararı kestirmek zor değildi.

Ancak bir bireyin kararını kestirmek zordu.

Karanlık orman caydırmasının başarısı, Luo Ji'nin bir birey olarak öngörülemezliğine dayanıyordu. Eğer caydırma başarısız olursa, vereceği kararlar kendi kişiliğine ve psikolojisine bağlı olarak gelişecekti. Mantıklı bir biçimde hareket ettiği takdirde, kendi menfaatleri insanlığınkilerle uyuşmayabilirdi. Caydırma Dönemi'nin başında, her iki dünya Luo Ji'nin kişiliğini dikkatle incelediler ve detaylı matematiksel modeller oluşturdular. İnsan ve Üç Cisimli caydırma oyun teorisyenleri ciddi anlamda benzer sonuçlara ulaştılar: Caydırma sisteminin başarısızlığa uğradığı andaki psikolojik durumuna bağlı olarak, Luo Ji'nin caydırma unsuru ciddiyet derecesi yüzde 91.9 ile 98.4 arasında değişiyordu. Üç Cisimliler böylesi bir riske girmezlerdi.

Tabii ki böylesi dikkatli bir analizin karanlık orman caydırması tamamlandığı gibi yapılması mümkün olmamıştı. Fakat insanlığın bu sonucu öngörmesi fazla sürmedi. BM ve Güneş Sistemi Filosu caydırma sisteminin kontrolünü Luo Ji'ye vermekte hiç vakit kaybetmedi. Luo Ji'nin sistemi devretmesiyle geri alması arasında geçen süre sadece on sekiz saatti. Buna karşın bu süre zarfı, damlacıkların güneşin etrafını saran nükleer bomba çemberini yok ederek insanlığın konumlarını evrenin geriye kalanına açık etmesine engel olmaya yetecek kadar uzundu. Bunu gerçekleştirmedeki başarısızlıkları, Üç Cisimliler'in savaş sırasındaki en büyük strateji fiyaskosu olarak görülmüş ve soğuk terler içerisinde kalan insanoğlu rahat bir nefes almıştı.

O günden sonra karanlık orman caydırıcısını aktif hale getirme gücü Luo Ji'nin kontrolünde kaldı. Bir elinde güneşin etrafını saran nükleer bombaları patlatacak düğmeyi, diğerinde ise kütleçekimsel dalga yayınını başlatacak düğmeyi tutuyordu.

Karanlık orman caydırıcısı iki medeniyetin tepesinde Demokles'in Kılıcı gibi asılı duruyor ve Luo Ji, kılıcı havada tutan tek at kuyruğu kılı rolünü oynuyordu. Bu yüzden ona Kılıçtutan denmeye başlamıştı.

Duvarabakan Projesi tarih olmamıştı. İnsanlık, Duvarabakanların hayaletinden kurtulamadı.

Her ne kadar Duvarabakan Projesi insanlık tarihinde eşi benzer bulunmayan bir ayrıklık oluştursa da, hem karanlık orman caydırıcısı hem de Kılıçtutan'ın öncüleri mevuttu. Karşılıklı kesin imha, Soğuk Savaş döneminde NATO tarafından düşünülmüş ve Varşova Anlaşması'na bir nihai caydırıcı olarak geçmişti. 1974 yılında, Sovyetler Birliği, Perimetre Sistemi (Rusça Система «Периметр») ya da diğer bir adıyla "Ölü El"i yürürlüğe soktu. Bu, Amerika'nın ilk saldırıyı gerçekleştirerek Sovyet hükümetini ve üst düzey askeri merkezleri yok etmesi durumunda, Sovyetler Birliği'ne karşı saldırı gerçekleştirme

olanağı tanıyacaktı. Sistem, Sovyetler Birliği içerisinde gerçekleşecek nükleer patlamalardan topladığı veriyle çalışacaktı: Verilerin tamamı, Sovyetler Birliği'nin nükleer silah gücünü ateşlemeye gerek olup olmadığına karar verecek bir merkez bilgisayara aktarılacaktı.

Sistemin kalbi, yerin derinliklerine saklanmış bir gizli bir kontrol merkeziydi. Eğer sistem karşı saldırı yapılması gerektiğine karar verirse, görev başındaki bir operatör saldırıyı başlatacaktı.

2009 yılında bir gazeteci, on yıllar önce o merkezde görev yapmış, o vakitlerde ise yirmi beş yaşında, Frunze Askeri Akademisi'nden yeni mezun olmuş bir askerle görüşmüştü. Sistem saldırının gerektiği sonucuna vardığı takdirde, dünyanın mutlak yok oluşla arasında duran kişi oydu. O anda Sovyetler Birliği'nin tamamı ve Avrupa'nın doğusu büyük ihtimalle bir ateş denizini andıracak ve yerin üstünde tanıdığı herkes çoktan ölmüş olacaktı. Düğmeye bastığı takdirde, Kuzey Amerika da dünyada cehennemi yaşamanın nasıl olduğu öğrenecek ve peşinden gelen nükleer kış, insanlığın sonunu getirecekti. İnsan medeniyetinin kaderi parmaklarının ucundaydı.

İlerleyen zamanda kendisine birçok kez sorulan tek bir soru vardı: Eğer o an gelseydi, düğmeye basar mıydı?

Tarihteki ilk Kılıçtutan'ın cevabı şuydu: *Bilmiyorum.*

İnsanlık, karanlık orman caydırmasının mutlu bir sonu olmasını umut ediyordu, aynı yirminci yüzyıldaki karşılıklı kesin imha senaryosunda olduğu gibi.

Zaman bu tuhaf denge içerisinde akıp gitti. Caydırma altmış yıldır sürüyordu ve an itibariyle yüz yaşı aşkın olan Luo Ji, hâlâ düğmeyi elinde tutuyordu. Toplumun gözündeki imajı ise zamanla değişen başka bir şeydi.

Üç Cisimliler'e karşı daha sert bir tutum izlenmesini isteyen Şahinler, Luo Ji'den hazzetmiyorlardı. Caydırma Dönemi'nin başlarında, Üç Cisimliler'e daha ciddi yaptırımlar uygulan-

masını savunmuşlardı ve nihai amaçları Üç Cisimliler'in tamamen silahlandırılmasını sağlamaktı. Önerilerinden bazıları fazlasıyla abesti. Örneğin, söz konusu fikirlerden biri olan "çıplak taşınma," bütün Üç Cisimliler'in dehidre olmasını, kargo gemileriyle Oort Bulutu'na getirilmesini ve buradan da insanlığa ait gemilerle Mars'ta ya da Ay'da bulunan dehidrasyon tesislerinde saklanmak üzere Güneş Sistemi'ne aktarılmalarını talep ediyordu. Bu aşamadan sonra, gerekli şartları yerine getirdikleri takdirde, Üç Cisimliler küçük gruplar halinde yeniden sulandırılacaklardı.

Güvercinler de benzer sebeplerden ötürü Luo Ji'yi sevmiyorlardı. Asıl endişeleri, yeri Luo Ji tarafından evrene yayınlanan 187J3X1 yıldızının, canlı hayatına ve herhangi bir medeniyete ev sahipliği yapıp yapmadığıydı. İki medeniyete ait astronomi uzmanlarının da bu soruya verebileceği bir cevap yoktu: Evet ya da hayır cevabını doğrulamak imkânsızdı. Fakat Luo Ji'nin gezegensel soykırım gerçekleştirmiş olması ihtimaller dahilindeydi. Güvercinler, insanlığın ve Üç Cisim'in birlikte barış içinde var olabilmesi için, evrensel "insan" haklarının, diğer bir deyişle evrendeki tüm canlıların çiğnenemeyecek, temel haklara sahip olduğunun kabul edilmesi gerektiğine inanıyorlardı. Bunu gerçekleştirmek içinse Luo Ji'nin yargılanması gerekiyordu.

Luo Ji hepsini görmezden geldi. Kütleçekimsel dalga yayınını başlatacak düğmeyi elinde tuttu ve yarım yüzyıl boyunca Kılıçtutan görevini sürdürmeye devam etti.

İnsanlık, söz konusu Üç Cisimliler olduğunda her türlü kararın Kılıçtutan'ı da göz önünde bulundurularak verilmek durumunda olduğunu fark etti. Onun onayı olmadan, insanlığın Üç Cisim üzerinde hiçbir etkisi bulunmuyordu. Böylece, aynı Duvarabakanlar gibi, Kılıçtutan da güçlü bir diktatör halini aldı.

Zaman geçtikçe, Luo Ji dengesiz bir canavar ve gezegensel soykırıma meyilli bir despot olarak görülmeye başlandı.

İnsanlar, Caydırma Dönemi'nin tuhaf bir zaman dilimi olduğunun farkındaydılar. İnsan medeniyeti akıl almaz derecede gelişmişti: İnsan hakları ve demokrasi dünyanın her yerinde hâkimdi. Fakat diğer yandan, sistemin tamamı varlığını bir diktatörün gölgesinde sürdürüyordu. Uzmanlar genellikle bilim ve teknolojinin totaliter düzenin ortadan kalkmasını sağladığına inansalar da, medeniyetin varlığını tehdit eden krizler ortaya çıktığında, bilim ve teknolojinin totaliter düzenin yeni bir türüne yol açabileceği sonucuna vardılar. Geleneksel anlamda totaliter düzene bakıldığında, diktatör toplum üzerindeki kontrolünü diğer insanları kullanarak gerçekleştiriyordu, bu da verimsiz ve belirsiz bir hâkimiyetti. Bu sebeple insanlık tarihi boyunca yüzde yüz oranında totaliter hiçbir düzen kurulamamıştı. Fakat teknoloji süper-totaliter düzene ön ayak olmuştu ve Duvarabakanlar ile Kılıçtutan bunun tedirginlik verici örnekleriydiler. Süperteknoloji ve süperkriz, insanoğlunu karanlık çağlara geri götürebilirdi.

Fakat çoğu insan, caydırmanın önemini hâlâ koruduğuna inanıyordu. Sofonlar insan teknolojisinin ilerlemesinin önünü açtıktan ve Üç Cisimliler bilgi birikimlerini insanlarla paylaşmaya başladıktan sonra, insan bilimi muazzam ilerleme kaydetmişti. Ancak Üç Cisim'e kıyasla, Dünya hâlâ iki ya da üç teknoloji çağı gerideydi. Caydırma sistemini etkisiz hale getirmek ancak iki medeniyet teknolojik anlamda eşit seviyede görüldüğü vakit mümkün olabilirdi.

Son bir seçenek daha vardı: Caydırma sisteminin kontrolünü bir yapay zekâya devretmek. Bu ciddi anlamda değerlendirilen bir ihtimaldi ve fizibilitesi üzerinde yapılan çalışmalarda büyük çaba sarf edilmişti. En büyük avantajı caydırma derecesinin yüksekliğiydi. Fakat günün sonunda bu yöntem tercih edilmedi. İki dünyanın kaderini bir makinenin ellerine bırakmak korkunç bir fikirdi. Deneyler, yapay zekâların komplike caydırma senaryoları karşısında yanlış kararlar verdiğini ortaya koydu – ki bunda şaşırtıcı bir durum yok-

tu, doğru kararı vermek mantıktan fazlasını gerektiriyordu. Dahası, insan merkezli diktatörlükten makine merkezli diktatörlüğe geçmek, insanların kendilerini daha iyi hissetmesini sağlamayacaktı ve politik anlamda da daha kötü bir seçimdi. Son olarak da sofonların yapay zekâların kararlarını etkileme ihtimali vardı. Böylesi bir müdahaleye dahil hiçbir iz olmasa da, ihtimali bile bu seçeneği ortadan kaldırmaya yetmişti.

Bir diğer çözüm ise Kılıçtutan'ın değişmesiydi. Yukarıda belirtilen maddeler olmasa dahi, Luo Ji yüz yaşını aşkın biriydi. Düşünce ve psikolojik yapısı güvenilmez bir hal alıyordu ve insanlar iki medeniyetin kaderinin onun ellerinde olmasından tedirginlik duymaya başlamışlardı.

Caydırma Dönemi, 61. Yıl
Kılıçtutan

Cheng Xin'in iyileşme süreci hızla ilerliyordu. Doktorlar yedi milimetrelik mermilerin onu da isabet etse hatta kalbi paramparça dahi olsa, modern tıbbın onu canlandırabileceğini ve yepyeni bir hale getirebileceğini söylediler – tabii beyni zarar gördüğü takdirde durum daha farklı olacaktı.

Polis ona gezegendeki son cinayetin yirmi sekiz yıl önce işlendiğini ve bu şehirde de kırk yıldır cinayet işlenmediğini söyledi. Cinayetin önlenmesi ve fark edilmesi aşamasında yetersiz kaldıklarını, Wade'in neredeyse başarılı olma sebebinin bu olduğunu da. Kılıçtutan pozisyonuna aday olan bir diğer kişi polisi uyarmıştı. Fakat Wade'in rakibi herhangi bir kanıt sunamamış, sadece Wade'den bu çağda rastlanmayan türde bir şüphe duyduğunu söylemişti. Suçlamaları inandırıcı bulmayan polis fazlasıyla vakit harcamıştı. Ancak Wade'in AA'dan gelir gibi bir telefon aramasını yaptığını fark ettikleri vakit harekete geçmişlerdi.

Cheng Xin'i hastanede birçok kişi ziyarete geldi: hükümet yetkilileri, BM ve Güneş Sistemi Filosu; halktan insanlar; ve tabii ki AA ve arkadaşları. Cheng Xin artık iki cinsiyeti ayırt edebiliyor ve modern erkeğin tamamen efemine görünüşüne alışıyordu, kendi dönemindeki erkeklerde olmayan bir zarafete sahip olduklarını kabul ediyordu. Yine de ona çekici gelmiyorlardı.

Dünya artık tuhaf görünmüyordu ve Cheng Xin daha fazlasını öğrenmek istiyordu fakat bu hastane odasında tıkılı kalmıştı.

Bir gün AA gelip Cheng Xin'e holografik bir film izletti.

Yangtze'de Bir Peri Masalı, o yılın En İyi Film Oscar'ını almıştı. Film, Song Hanedanlığı döneminde yaşamış şair Li Zhiyi'nin *Busuanzi* düzeninde yazdığı bir şarkıdan esinleniyordu:

Sen Yangtze'nin bir ucunda yaşarsın, ben de diğerinde.

Her gün seni düşünürüm, sevdiceğim, buluşamasak dahi düşünürüm.

Aynı nehirden su içeriz...

Eski zamanlardaki tarihi belirsiz bir altın çağda geçen film, biri Yangtze'nin kaynağında ve diğeri ağzında yaşayan iki aşığın hikâyesini anlatıyordu. Âşıklar film boyunca ayrıydılar; hayali bir sahnede bile buluşamıyorlardı. Fakat aşkları derin bir kederle tasvir ediliyor ve izleyici üzerinde acıma duygusu uyandırıyordu. Sinematografi de muazzamdı: Aşağı Yangtze deltasının zarafeti ve güzelliği, Tibet platosunun kuvveti ve dirayetiyle hem tezat oluşturuyor hem de birbirlerini öne çıkarıyor, Cheng Xin'i âdeta kendinden geçiriyordu. Film kendi dönemindeki ticari amaç güdülerek çekilen filmlerde rastlanan kör göze parmak yaklaşımlardan arınmıştı. Hikâye aynı Yangtze gibi doğal bir biçimde akıyor ve Cheng Xin'i aynı doğallıkta sarıyordu.

Cheng Xin, *Zaman Nehri'nin bir ucundayım,* diye geçirdi aklından, *fakat diğer ucunda kimse yok artık.*

Film, Cheng Xin'in yaşadığı dönemin kültürüne merak salmasına sebep oldu. Yürüyebilecek kadar iyileştiğinde, AA onu sanat sergilerine ve konserlere götürmeye başladı. Cheng Xin çağdaş "sanat" eserlerini görmek üzere Fabrika 798'e* ve Şangay Bienali'ne gittiğini net olarak hatırlıyordu ve uykuda geçirdiği üç yüz yıl boyunca sanatın ne şekilde geliştiğini hayal etmekte güçlük çekiyordu. Fakat sergide gördüğü tabloların tamamı gerçekçiydi – canlılık ve hislerle hayat bulmuş, güzel renklere sahiplerdi. Cheng Xin her tablonun birer kalbi andırdığını düşündü, doğanın güzelliği ve insan doğası ara-

* Pekin'de bulunan, terk edilmiş askeri fabrikaları mesken edinmiş, meşhur bir sanat topluluğu. 1990'larda toplanmaya başlamıştır.

sındaki denge içerisinde nazikçe atan bir kalbi. Müziğe gelindiğinde ise, Cheng Xin dinlediği her şeyin klasik senfonilere benzediğini düşünüyor, her şey ona Yangtze'yi hatırlatıyordu: Heybetli ve kuvvetli olduğu kadar, sakin ve rahatlatıcılardı. Gözlerini akan nehre dikti ve su hareket etmeyi bırakıp kendini nehrin kaynağına, çok ama çok uzak bir yere gidiyormuş gibi hissedinceye kadar izledi...

Bu çağın sanat ve kültürü, tahmin ettiğinden çok daha farklıydı fakat klasik tarza alelade bir dönüşten ibaret de değildi. Post-postmodernizme dayalı bilinçaltı bir gelişim kaydetmiş ve yeni bir estetik anlayışı üzerine kurulmuştu. Örneğin, *Yangtze'de Bir Peri Masalı* evreni, uzayı ve zamanı ele alan bazı temel metaforları işliyordu. Fakat Cheng Xin'i asıl etkileyen yirmi birinci yüzyılın postmodern kültür ve sanatında bulunan ağır karamsarlığın ve tuhaf gürültünün ortadan kaybolmuş olmasıydı. Yerini benzerine rastlanmamış, sıcak bir huzur ve iyimserlik almıştı.

Cheng Xin, "Çağınıza bayıldım," dedi. "Beklediğimden çok daha farklı."

"Bu filmleri, sanat eserlerini ve müzikleri hazırlayan sanatçıların kimler olduğunu bilsen daha da şaşırırdın. Hepsi dört ışık yılı ötede yaşayan Üç Cisimliler." Şaşkınlıktan ağzı açık kalan Cheng Xin karşısında AA koskocaman bir kahkaha patlattı.

Zamanın Dışında Bir Geçmiş'ten Bir Alıntı
Kültürel Yansımalar

Caydırmanın yürürlüğe girmesinin ardından, Üç Cisim'den Dünya'ya aktarılan bilimsel ve teknik bilgilerin işlenmesi için Dünya Bilim Akademisi –BM'yle aynı seviyede varlık gösteren, uluslararası bir organizasyon– kuruldu.

İnsanlar başta Üç Cisimliler'in bilgilerini Dünya'yla ancak büyük baskılar sonucunda ve düzensiz, anlamsız parçalar halinde paylaşacaklarını, aralarına yanlış ve yanıltıcı unsurlar ekleyeceklerini ve Dünya biliminsanlarının gerçeğe ulaşmak için büyük çaba harcamak durumunda kalacaklarını beklemişlerdi. Kısa bir süre içinde, Üç Cisimliler sistemik bir biçimde muazzam bir bilgi birikimi aktarımına başladılar. Bu hazine çoğunlukla matematik, fizik, kozmoloji ve Üç Cisimli yaşam formların biyolojik yapıları ve bunlara benzer temel bilimsel bilgileri içeriyordu. Her konu tam ve sistematikti.

O kadar çok bilgi vardı ki Dünya'daki bilimsel çevreleri ne yapacağını bilemez bir halde bıraktı. Bunun üzerine Üç Cisim, bu bilginin alınımı ve öğrenimi için halihazırda devam eden bir rehberlik sistemi sağlamaya başladı. Bir süre boyunca Dünya kocaman bir üniversiteyi andırdı. Sofonların parçacık hızlandırıcılarını sabote etmeyi bırakmalarıyla birlikte, Dünyalı biliminsanları Üç Cisim fiziğinin ana fikirlerini deneysel olarak doğrulamayı başardı ve insanlığın kendileriyle paylaşılan bilgilerin doğru olduğunu teyit etmesini sağladı. Hatta Üç Cisimliler sıklıkla insanlığın paylaşılan bilgileri çok yavaş sindirdiklerinden şikâyet ettiler. Uzaylılar, Dünya'nın Üç Cisim'e bilimsel anlayış anlamında yetişmesini hevesle bekliyor gibilerdi – en azından temel bilimler anlamında.

Böylesi şaşırtıcı bir durum karşısında insanlar birden çok sonuca vardılar. Akla en mantıklı gelen Üç Cisimliler'in insanlığın bilimsel gelişimini hızlandırmanın avantajlarını anlamaları ve bizim aracılığımızla yeni bilgilere ulaşmayı istemeleriydi. Dünya bir bilgi bataryası olarak görülüyordu: Üç Cisim bilgi birikimiyle şarj edildikten sonra, daha fazla güç sağlayacaktı.

Üç Cisimliler ise eylemlerini kendilerince şöyle açıkladılar: Verdikleri bu cömert hediyenin sebebinin Dünya medeniyetine duydukları saygı olduğunu söylediler. Üç Cisim'in Dünya'dan birçok konuda faydalandığını iddia ettiler. İnsan kültürü Üç Cisim'e yeni bir bakış açısı kazandırmış, Üç Cisimliler'in hayatta ve medeniyette daha derin anlamlar bulmasını, doğanın ve insan doğasının güzelliğini daha önce farkına varmadıkları bir biçimde anlamalarını sağlamıştı. İnsan kültürü Üç Cisim'e yayılmış, Üç Cisim toplumunu hızla ve derinden değiştirmeye, geçen yarım yüzyılda toplumsal yapıda ve politik oluşumlarında Dünya'nınkine benzer köklü değişiklik yapılmasına sebep olmuştu. İnsan ahlaki değerleri, yaşadıkları uzak dünyada kabul edilmeye ve saygı görmeye başlamıştı ve Üç Cisimliler insan kültürüne âşık olmuşlardı.

İlk başta insanlar bu iddialara şüpheyle yaklaştılar fakat peşinden gelen muazzam kültürel yansımalar, Üç Cisimliler'in doğruyu söylediğini ispat eder nitelikteydi.

Caydırma Dönemi'nin onuncu yılından sonra, bilimsel bilgilere ek olarak, Üç Cisimliler insanlığı taklit ederek ortaya konulmuş kültürel ve sanatsal ürünleri de paylaşmaya başladılar: filmler, romanlar, şiir, müzik, resim ve daha niceleri. Şaşırtıcı olan ise bu taklitlerin tuhaf ya da çocukça olmamalarıydı; Üç Cisimliler daha yeni tanıştıkları kültüre ilişkin sofistike ve kaliteli sanat eserleri ortaya koymuşlardı. Âlimler bu durumu kültürel yansıma olarak adlandırdılar. İnsan medeniyeti artık evrene ayna tutuyor, bu yansıma sayesinde ise kendini daha önce görmediği bir açıdan görme fırsatı yakalıyor-

du. Sonraki on yılda, Üç Cisim'in yansıma kültürü Dünya'da popülerlik kazandı ve gücünü kaybetmiş, yozlaşmış insanlık kültünün yerini almaya başladı. Yansıma kültürü, kültürel ve estetik yeni fikirler arayan âlimlerin yeni kaynağı halini aldı.

O günlerde, özel olarak belirtilmediği takdirde, bir filmin ya da romanın bir insan tarafından mı yoksa bir Üç Cisimli tarafından mı yazıldığını anlamak oldukça güçtü. Üç Cisim sanat eserlerindeki tüm karakterler insanlardı ve bu eserlerin tamamı Dünya'da geçiyor, en ufak bir uzaylılık belirtisi göstermiyordu. Bu, Dünya kültürünün Üç Cisim tarafından kabul edilişinin güçlü bir ispatıydı. Aynı zamanda ise Üç Cisim kendi gizemini koruyor, kendi dünyalarına ilişkin neredeyse hiçbir detay paylaşılmıyordu. Üç Cisimliler kendi bayağı kültürlerinin insanlığa gösterilmeye hazır olmadığını söylüyorlardı. İki dünya arasındaki muazzam biyolojik ve doğal fark göz önünde bulundurulduğunda, böylesi bir gösteri halihazırda devam eden alışverişi beklenmedik engellerle sekteye uğratabilirdi.

İnsanlık her şeyin pozitif bir biçimde gelişim göstermesinden memnundu. Karanlık ormanın yaşadığımız bu köşesi güneşin ışığıyla aydınlanmıştı âdeta.

Caydırma Dönemi, 61. Yıl
Kılıçtutan

Cheng Xin'in hastaneden taburcu edildiği gün, AA ona Sofon'un kendisiyle tanışmak istediğini söyledi.

Cheng Xin, AA'nın Üç Cisim tarafından zekâ bahşedilmiş atomaltı parçacıklardan bahsetmediğini, insan yapay zekâsının ve biyonik teknolojisinin en ileri hali tarafından geliştirilmiş bir robot kadını kastettiğini biliyordu. Bu robot, sofonlar tarafından kontrol ediliyor ve Üç Cisim'in Dünya elçisi görevini yerine getiriyordu. Sofonların alt boyutta var olmalarına kıyasla, Sofon'un görüntüsü iki dünya arasında daha sağlıklı bir ilişki kurulmasını sağlıyordu.

Sofon, şehrin dışındaki dev bir ağaçta yaşıyordu. Uçan arabadan bakarken, sonbaharın sonuna yaklaşan mevsimin, yaprakları azalmış ağacın üzerindeki etkisi görünmekteydi. Sofon, ağacın tek bir yaprağın asılı durduğu en üst dalında, bambudan yapılmış ve beyaz bir bulutla çevrili, zarif bir evde ikamet ediyordu. O gün hava bulutsuzdu ve beyaz sisi oluşturanın Sofon'un evi olduğu açıkça ortadaydı.

Cheng Xin ve AA dalın bittiği yere kadar yürüdüler. Yol yassı çakıl taşlarıyla kaplıydı ve her iki tarafının yemyeşil çimenlerle kaplı olduğunu gördüler. Evin kapısına ulaşmak için indikleri spiral merdivenin sonunda, Sofon ikiliyi karşıladı. Minyon bedenini saran Japon kimonosu yeni açan çiçeklerle bezeli gibi görünüyordu ancak Cheng Xin, Sofon'un yüzünü gördüğünde, çiçekler renklerini yitirdiler âdeta. Cheng Xin böylesine kusursuz bir güzelliğin, böylesine canlı bir ruhla tamamlanabileceğini hayal dahi edemezdi. Sofon gülümsedi ve gülümsemesi baharda esen rüzgârla kıpırdanan gölün, güne-

şin sayısız zerreciğe ayrılan huzmelerinin güzelliğine eşdeğerdi. Sofon karşılarında yavaşça eğildi ve Cheng Xin karşısında duran bu figürün hem görünüş hem de taşıdığı anlam bakımından Çincede *yumuşak* kelimesini, yani (柔) karakterini karşıladığını hissetti.

"Hoş geldiniz, hoş geldiniz! Sizi pek kıymetli ikametgâhınızda ziyaret etmek istedim fakat böyle yaptığım takdirde size kendi ellerimle çay getirme şansından mahrum kalacaktım. Lütfen özürlerimi kabul edin. Sizleri görmekten büyük mutluluk duyuyorum." Sofon bir kez daha eğildi. Kısık çıkan sesi en az vücudu kadar narin ve yumuşaktı fakat diğer tüm seslerin kesilmesi gerektiğine benzer bir hissiyat uyandıran, karşı konulamaz bir çekiciliğe sahipti.

İkili, Sofon'un peşinden bahçeye girdiler. Saçındaki ufak beyaz çiçekler titriyordu ve Sofon arada bir arkasına dönerek ikiliye gülümsüyordu. Cheng Xin karşısında duranın dört ışık yılı ötesindeki güçlü bir dünya tarafından yönetilen, uzaylı bir işgalci olduğunu çoktan unutmuştu. Karşısında sadece dünya tatlısı bir kadın görüyordu, kadınlığı bir gölü tek başıma pembeye çevirebilecek yoğunlukta bir pigmenti andıran, baskın bir kadınsılığa sahip bir kadın.

Bahçede yürüdükleri yolun iki yanı bambu ağaçlarıyla kaplıydı. Beyaz bir sis bambuların dağınık bir biçimde etrafını sarıyor ve bel hizasına kadar yükseliyordu. İnceden akan bir nehrin üzerine kurulmuş ahşap bir köprünün üzerinden geçtiler ve Sofon kenara çekildi, eğildi ve salona geçmelerine izin verdi. Salon tamamıyla doğu tarzında dekore edilmişti, bolca gün ışığı alıyor ve dört duvar üzerindeki geniş açıklıklar odayı bir çardağa benzetiyordu. Dışarıdaki mavi gökyüzünü ve beyaz bulutları görebiliyorlardı. Bulutlar evin kendisi tarafından oluşturuluyor ve filizlere ayrılıyorlardı. Duvarda ufak bir *ukiyo-e* Japon ahşap baskısı asılı duruyor, Çin tarzı fırça tekniğiyle boyanmış bir yelpaze de ona eşlik ediyordu. Mekânın tamamı basit bir zarafet taşıyordu.

Sofon, Cheng Xin ve AA tatamilerin üzerinde bağdaş kuruncaya kadar bekledi, ardından kendisi de zarif bir biçimde oturdu. Çay seremonisi için gereken parçaları metodik bir biçimde dizmeye başladı.

AA, Cheng Xin'in kulağına, "Sabırlı olman gerekecek," diye fısıldadı. "Çay içmene daha en az iki saat var."

Sofon kimonosundan tertemiz beyaz bir bez çıkardı ve aynı temizlikteki gereçleri temizlemeye başladı. Öncelikle, her biri tek bir bambu kamışından yapılmış, uzun boyunlara ve nazik bir yapıya sahip her bir çay kaşığını tek tek ve dikkatle sildi. Ardından beyaz porselen ve sarı bakırdan yapılma çay demliklerini birer birer temizledi. Seramik bir kapta bulunan temiz kaynak suyunu bambudan bir kepçeyle aldı ve demliğe doldurdu, kaynaması için bakır bir maltızın üzerine yerleştirdi. Ardından çay kutusunda toz halinde bulunan yeşil çayı çay bardaklarına dağıttı, bambu çay fırçasıyla dairesel bir biçimde karıştırmaya başladı...

Her bir adımı dikkatle, yavaşça gerçekleştiriyor hatta bazı adımları tekrar ediyordu. Çay töreni gereçlerini temizlemesi dahi neredeyse yirmi dakika sürmüştü. Sofon'un bu eylemleri sonuçlarından ötürü değil, törenin taşıdığı önemden ötürü gerçekleştirdiği açıkça belli oluyordu.

Fakat Cheng Xin kendini sıkılmış hissetmiyordu. Sofon'un alımlı, narin hareketlerinin Cheng Xin üzerinde hipnotize edici bir etkisi vardı. Arada bir hafif bir esinti odayı geziyordu ve Sofon'un soluk tenli kolları kendileri değil de rüzgârın etkisiyle kıpırdanıyormuş gibi görünüyordu. Yeşim gibi pürüzsüz elleri çay gereçlerini tutmak için değil, daha yumuşak, hafif, buluta benzer bir şeyi... belki de *zamanı* okşamak için yapılmış gibi görünüyorlardı. Evet, Sofon'un okşadığı şey zamandı. Bambu bahçesindeki sis gibi, zamanı da şekillendiriyor ve yavaşlatıyordu. Farklı bir zaman dilimindelerdi. Burada, kan ve ateşle yazılmış tarih ortadan kaybolmuş ve dünyanın gündelik tasaları çok uzak bir yere çekilip gitmişti. *Wa kei sei jaku*'ya

ulaşmışlardı – ahenk, saygı, saflık ve huzura, Çay Töreni'nin dört prensibi.

Belirsiz bir süre zarfının sonunda çay hazırdı. Yeni bir dizi komplike tören adımının ardından, Sofon nihayet çay bardaklarını Cheng Xin ve AA'ya uzattı. Cheng Xin ferahlatıcı, yeşil içeceğinden bir yudum aldı. Canlı ve hafif acı bir his vücuduna yayıldı ve aklının berraklaştığını hissetti.

"Biz kadınlar bir arada olduğumuzda, dünya farklı bir güzelliğine bürünüyor." Sofon'un sesi hâlâ kısık ve hafifti, güçlükle duyuluyordu. "Fakat yaşadığımız dünya fazlasıyla kırılgan. Biz kadınların dikkatli olması ve dünyamızı koruması gerekiyor." Sözünü tamamlamasıyla birlikte saygıyla eğildi ve sesi heyecanlı bir tona büründü. "Dikkatinizden ötürü şimdiden teşekkür ederim! Çok teşekkür ederim!

Cheng Xin, Sofon'un doğrudan söylemediği fakat kastettiği şeyi gayet iyi anlamıştı, çağırıldıkları bu çay töreninin amacını da öyle.

Katıldığı bir sonraki toplantı, Cheng Xin'i etrafındaki komplike durumun gerçekliğine geri götürdü.

Cheng Xin'in Sofon'u ziyaretinin ertesi günü, Eski Çağ'dan altı adam onu görmeye geldiler. Luo Ji'den sonra Kılıçtutan pozisyonuna geçebilmek için yarışıyorlardı. Otuz dört ve altmış sekiz yaşları arasındaydılar. Caydırma Dönemi'nin başlarına kıyasla, Eski Çağ insanlarından hibernasyondan uyananların sayısı azalmıştı fakat yine de kendilerince bir toplumsal düzen içerisinde yaşıyorlardı. Hepsi modern topluma uyum sağlamakta güçlük çekmekteydi. Eski Çağ'a ait her erkek, bilerek ya da bilinçsiz bir biçimde, kadınsı bir görünüşe bürünmek için çaba harcıyordu. Fakat Cheng Xin'in karşısında duran altı erkek zamanı geçmiş erkeksi görünümlerine ve kişiliklerine sıkı sıkıya bağlıydılar. Eğer Cheng Xin onlarla birkaç gün önce tanışmış olsaydı, kendini iyi hissetmesini sağlayabilirlerdi fakat şimdi sadece bir karşıt grup hissiyatı oluşturmuşlardı.

Gözlerinde gün ışığını göremiyordu; yüzlerindeki ifade gerçek hislerini gizleyen birer maskeyi andırıyordu. Cheng Xin altı soğuk kayadan yapılmış bir duvarla yüzleştiğini hissetti. Geçen yılların yıprattığı ve sertleştirdiği duvar, Cheng Xin'i ağırlığıyla ürpertmişti ve ölümle kanı hatırlatan bir görünüşe sahipti.

Cheng Xin öncelikle polise haber veren adaya teşekkür etti. Bu teşekkürü içtendi – ne de olsa hayatını kurtarmıştı. Bi Yunfeng adındaki kırk sekiz yaşındaki adam bir zamanlar dünyanın en büyük parçacık çarpıştırıcısını tasarlamıştı. Aynı Cheng Xin gibi, o da gelecekte sofonların üzerine yerleştirdiği kilidi kıran insanlığın parçacık çarpıştırıcısını yeniden kullanması umuduyla uyutulmuştu. Ne yazık ki o dönemde inşa edilen parçacık çarpıştırıcılarından hiçbiri Caydırma Dönemi'ne sağlam ulaşmamıştı.

Bi Yunfeng, "Umarım bir hata yapmamışımdır," dedi. Bir espri yapmaya çalışıyor olabilirdi fakat Cheng Xin ve diğerleri gülmediler.

"Buraya gelme sebebimiz seni Kılıçtutan pozisyonuna aday olmamaya ikna etmek." Başka bir adam doğrudan konuya girdi. Adı Cao Bin'di ve otuz dört yaşındaydı, adaylardan en genciydi. Üç Cisim Krizi'nin başında, ünlü Ding Yi'nin meslektaşı olan bir fizikçiydi. Sofonların temel gelişmelere yönelik kısıtlamalarına dair hakikat ortaya çıktığında, fiziğin deneysel temelden kopmuş, matematiksel bir oyuna dönüştüğü fikrinden ötürü hayal kırıklığına uğrayarak kısıtlamalar kalkıncaya dek uyumaya karar vermişti.

Cheng Xin, "Eğer adaylığımı koyarsam, kazanacağımı düşünüyor musunuz?" diye sordu. Sofon'un evinden döndüğünden beri bu sorunun cevabını düşünüyordu. Uyku uyumakta dahi güçlük çekiyordu.

Ivan Antonov, "Eğer aday olursanız, kazanmanız neredeyse kesin," dedi. Yakışıklı Rus adaylardan en genç ikincisiydi ve kırk üç yaşındaydı. Etkileyici bir özgeçmişe sahipti: Rus

Filosu'ndaki en geç yardımcı amiral olarak görev yapmış, ardından Baltık Filosu'nun komutan yardımcılığına atanmıştı. Hibernasyonu ölümcül bir hastalıktan ötürü tercih etmişti.

Cheng Xin gülümseyerek, "Caydırıcı gücüm o kadar fazla mı?" diye sordu.

"Vasıflarınız yok değil. Geçmişte SİB'de görev yaptınız. Son birkaç yüzyılda, o ajans Üç Cisim hakkında muazzam miktarda istihbarat topladı. Kıyamet Günü Savaşı'ndan önce insan filolarını damlacık saldırılarına karşı dahi uyardı, tabii uyarıları görmezden gelindi. Bugünlerde SİB efsanevi bir organizasyon olarak görülüyor ve bu size ek puan olarak geri dönecektir. Ayrıca, başka bir güneş sistemine sahip tek insan olmanız, bu dünyayı kurtarabileceğiniz anlamına geliyor... Böylesi bir düşüncenin mantıksızlığını bir kenara bırakıyorum; fakat toplum böyle düşünüyor–"

Kel bir adam, "Sadede gelecek olursak," diyerek Antonov'un sözünü kesti. Adı A. J. Hopkins'ti – en azından kendine verdiği isim buydu. Hibernasyondan uyandığı vakit kimliği tamamıyla unutulmuştu ve kendisi hakkında en ufak bir bilgi vermeyi reddetmiş, bir şeyler uydurmaya tenezzül dahi etmemişti. Bu, onun yeni dünyanın bir vatandaşı olmasını zorlaştırıyordu – ancak aynı zamanda onu önemli bir aday haline getiriyordu. Hopkins ve Antonov en yüksek caydırıcı güce sahip adaylar olarak kabul ediliyorlardı. "Halkın gözünde ideal Kılıçtutan şöyle olmalı: Üç Cisimliler'i korkuturken, Dünyalıları korkutmayan biri. Böylesi bir kombinasyon mümkün olmadığından, insanlar kendilerini korkutmayan kim ise ona yöneliyorlar. Kadın olmandan ötürü insanları korkutmuyorsun ve bir de gözlerinde melekten farksız biri olduğun gerçeği var. Bu hanım evlatları zamanımızda yaşamış çocuklardan bile daha saflar; yüzeysel konulara odaklanıyorlar... Baksana, her şeyin muazzam bir biçimde geliştiğini ve evrensel barış ve sevgiye ulaşmak üzere olduğumuzu düşünüyorlar. Caydırma önemini yitirdiğinden, kılıcı daha narin bir elin tutmasını istiyorlar."

Cheng Xin, "Haklı değiller mi ama?" diye sordu. Hopkins'in aşağılayıcı tonu Cheng Xin'in sinirine dokunmuştu.

Altı adam ona cevap vermeseler de birbirlerine baktılar. Bakışları artık daha karanlık ve soğuk bir hal almıştı. Aralarında duran Cheng Xin kendini bir kuyunun dibinde gibi hissetti.

"Çocuğum, sen Kılıçtutan olmaya uygun değilsin." Altmış sekiz yaşındaki adam adaylardan en yaşlı olanıydı. Hibernasyondan önce Güney Kore'nin dışişleri bakan yardımcısı görevini yürütmüştü. "Siyasi tecrüben yok, gençsin, durumları doğru tahlil edecek sağduyuya sahip değilsin ve Kılıçtutan olmak için gereken psikolojik vasıfları taşımıyorsun. Nezaketten ve sorumluluk duygusundan başka bir özelliğin bulunmuyor."

Konuşma sırası deneyimli bir avukat olan son adaydaydı. "Kılıçtutan olmak istediğini düşünmüyorum. Ne tür fedakârlıklar gerektiğini biliyor olmalısın."

Son adayın söyledikleri Cheng Xin'in susmasına neden oldu. Luo Ji'nin Caydırma Dönemi boyunca neler çektiğini daha yeni öğrenmişti.

AA, altı aday gittikten sonra Cheng Xin'e, "Kılıçtutan'ın yaşadıklarına hayat denebileceğini düşünmüyorum. Cehennemden beter olmalı. Şu Eski Çağ adamları neden böyle bir şey istiyorlar ki?" dedi.

"İnsanlığın ve farklı bir uygarlığın kaderinin parmaklarının ucunda olması o çağdan kalma bazı erkeklere fazlasıyla çekici gelen bir olgu. Bazıları hayatlarının tamamını böyle bir güce kavuşmaya adar. Hatta takıntı haline getirir."

"Sen de öyle misin?"

Cheng Xin herhangi bir şey söylemedi. Artık işler o kadar basit değildi.

"Böylesine karanlık, aklını kaçırmış, sapkın bir adam olabileceğini hayal etmek dahi güç." AA, Wade'den bahsediyordu.

"Aralarındaki en tehlikeli olan o değil."

Bu doğruydu. Wade hırsını derinlere gizlemiyordu. Eski Çağ insanlarının niyetlerini ve hislerini saklamakta kullandıkları sayısız maske, AA gibi bu döneme ait insanlara akıl almaz geliyordu. O altı adamın takındıkları soğuk, ifadesiz maskelerin altında kim bilir neler gizliydi? Aralarından birinin yeni bir Ye Wenjie ya da Zhang Beihai olup olmayacağını kim bilebilirdi? Daha da korkutucusu, hepsinin benzer niyetlerde olmaları ihtimal dahilinde değil miydi?

Dünya, taşıdığı güzelliğin dikenli çalıların arasından geçen sabun köpükleri kadar kırılgan olduğunu Cheng Xin'e göstermişti: Ufak bir dokunuş bile her şeyi ortadan kaldırmaya yeterliydi.

Cheng Xin, bir hafta sonra, DX3906'daki iki gezegeni teslim etme töreni için BM Genel Merkezi'ne geldi.

Törenin ardından, GSK başkanı, Cheng Xin'le konuştu. BM ve Güneş Sistemi Filosu adına ondan Kılıçtutan olmak üzere adaylığını koymasını istedi. Mevcut altı adaya ilişkin bazı şüphelerin bulunduğunu anlattı. Toplumun çoğu adayların her birinin ciddi bir tehlike ve tehdit unsuru oluşturacağını düşündüğünden, aralarından herhangi birinin seçilmesi büyük bir paniğe sebep olacaktı. Ayrıca, adaylar Üç Cisim'e güvenmiyor ve onlara yönelik agresif bir tavır sergiliyorlardı. Eğer aralarından biri seçilirse, ikinci Kılıçtutan, Dünya ve Uluslararası Filo'daki muhafazakâr kesimle işbirliği yapabilir ve Üç Cisim'e karşı daha sert tutum ve daha büyük yaptırımlar uygulamaya çalışabilirdi. Böylesi bir hamle gelişmekte olan barışı, bilimsel ve kültürel alışveriş sona erdirebilir, bir felaketin başlangıcı olabilirdi...

Fakat Cheng Xin bütün bunlara engel olabilirdi.

İnsanlık ikinci mağara dönemini sona erdirdiğinde, BM Genel Merkezi eski adresine taşınmıştı. Cheng Xin burayı tanıyordu: Sekreterlik Binası'nın dışı üç yüz yıl önce nasılsa öyle görünüyordu ve önündeki meydanda bulunan heykeller

hatta çimenlik dahi kusursuz bir biçimde korunmuştu. Cheng Xin durup 270 yıl önceki o çalkantılı geceyi hatırladı: Duvarabakan Projesi'nin açıklanışını; Luo Ji'nin vurulmasını; spot ışıkları altında koşuşan çılgın kalabalığı; helikopterin oluşturduğu hava akımında uçuşan saçlarını; kırmızı ışıkları ve siren sesleriyle uzaklaşan ambulansı... her şey dün yaşanmış gibi berraktı. Wade sırtını New York Şehri ışıklarına vermiş bir biçimde durmuş ve Cheng Xin'in hayatını değiştirecek o cümleyi söylemişti: "Sadece bir beyin göndereceğiz."

O söz olmasa, şu anda gerçekleşen hiçbir şeyle ilgisi olmayacaktı. İki yüz yıldan uzun süre önce ölmüş, basit bir kadın olacaktı. Onun hakkındaki her şey zamanın yukarı akan nehrinde yok olup gidecekti. Şansları yaver gittiyse, onuncu nesil akrabaları ikinci Kılıçtutan'ın kim olacağını görmek için bekleyeceklerdi.

Fakat hayattaydı. Meydandaki kalabalığa döndü. Hologramı kalabalığın karşısında renkli bir bulut gibi yükseldi. Genç bir kadın Cheng Xin'in yanına gelip sadece birkaç aylık bebeğini ona uzattı. Bebek kıkırdadı ve Cheng Xin bebeğe sıkıca sarıldı, yüzüne, yumuşacık bebek yanaklarına dokundu. Yüreği eridi ve kendini dünyanın tamamını, kucağındaki bebek kadar tatlı ve kırılgan bir dünyayı tutuyormuş gibi hissetti.

Genç anne, "Bakın, aynı İsa'nın annesi Meryem Ana gibi değil mi?" diye kalabalığa bağırdı. Ardından Cheng Xin'e döndü ve ellerini birleştirdi. Gözlerinden yaşlar boşaldı. "Ah, güzel, kibar Madonnam, lütfen bu dünyayı koru! O kana susamış ve vahşi erkeklerin buradaki güzelliği yok etmelerine izin verme."

Kalabalık coşkuyla haykırdı. Cheng Xin'in kollarındaki bebek ürktü ve ağlamaya başladı. Cheng Xin bebeğe daha sıkı sarıldı.

Başka bir seçeneğim var mı?

Cevabı biliyordu, belli ki başından beri aklının bir köşesindeydi.

Hayır. Başka seçeneğin yok.

Üç sebebi vardı.

İlk olarak, kurtarıcı ilan edilmek bir giyotinin altına itilmek gibiydi: Yapabileceğiniz başka bir seçim bulunmuyordu. Luo Ji'nin başına gelen buydu ve şimdi aynısı Cheng Xin'e oluyordu.

İkincisi, genç anne ve kollarında duran yumuşacık sevgi yumağı, Cheng Xin'in bir şeyi fark etmesini sağlamıştı. Bu dünyaya karşı beslediği hislerin adını nihayet koyabilmişti: Annelik içgüdüsü. Eski Çağ'da böyle bir hissi hiç deneyimlememişti. Bilinçaltında, bu yeni dünyadaki herkesi çocuğu gibi görüyor ve hiçbirine zarar geldiğini görmek istemiyordu. Daha öncesinde bunu sorumluluk hissiyle karıştırmıştı. Fakat yanılıyordu, annelik içgüdüsünü mantık çerçevesinde incelemek imkânsızdı; onu bekleyen seçimden kaçmayacaktı.

Üçüncüsü ise karşısında aşılması imkânsız bir duvar gibi duran bir hakikatti. İlk iki sebep olmasa dahi, bu duvarı yerli yerinde kalacaktı: Yun Tianming.

Âdeta bir cehennem, dipsiz bir boşluğa benzer bir durumdu bu, Yun Tianming'in kendisi için daldığı boşluğun aynısı. Artık geri adım atamazdı. Kaderini kabul etmek zorundaydı. Sıra ona gelmişti.

Cheng Xin'in çocukluğu anne sevgisiyle doluydu fakat sadece anne sevgisiyle sınırlı kalmıştı. Annesine babasının nerede olduğunu sormuştu. Başka bekâr annelerin aksine, Cheng Xin'in annesi sakinlikle cevaplamıştı sorusunu. Babasının nerede olduğunu bilmediğini söylemiş ve ardından iç geçirerek biliyor olmayı dilediğini eklemişti. Cheng Xin aynı zamanda annesine nereden geldiğini de sormuştu ve annesi onu bulduklarını söylemişti.

Bu da yalan değildi. Cheng Xin hakikaten de bulunmuştu. Annesi hiç evlenmemişti fakat o zamanki erkek arkadaşıyla dışarıda geçirdiği bir gece vakti, parktaki bir bankta yanında bir şişe süt, bin yuan ve kızın doğum tarihinin yazılı olduğu

bir kâğıtla terk edilmiş, üç aylık bir bebek görmüştü. Annesi ve erkek arkadaşı bebeği polise götürmeyi düşünmüşlerdi, bebek de oradan öncelikle şehrin çocuk esirgeme kurumuna, ardından da bir yetimhaneye gönderilecekti.

Bunun yerine, annesi bebeği eve getirmeye ve polise sabahleyin gitmeye karar vermişti. Anneliği bir geceliğine deneyimlemenin etkisiydi belki ya da farklı bir sebebi vardı fakat ertesi sabah annesi bebeği bırakmak istemediğini fark etmişti. Ondan ayrılmayı her düşündüğünde yüreği sızlamıştı ve böylece Cheng Xin'in annesi olmaya karar verdi.

Erkek arkadaşı da annesini bu yüzden terk etmişti. Ertesi on yıl boyunca, Cheng Xin'in annesi dört ya da beş kişiyle çıkmıştı fakat hepsi Cheng Xin'den ötürü annesini terk etmişti. İlerleyen vakitlerde, Cheng Xin erkek arkadaşlarından hiçbirinin annesinin Cheng Xin'i tutma kararına karşı gelmediğini fakat aralarından herhangi biri en ufak bir sabırsızlık ya da anlayışsızlık gösterdiği takdirde annesinin onları hemen terk ettiğini öğrenmişti. Cheng Xin'e zarar gelmesine asla izin vermeyecekti.

Cheng Xin küçükken asla ailesi eksikmiş gibi hissetmemişti. Aksine, olması gerektiği gibi olduğunu düşünmüştü: Anne ve kızından oluşan, ufacık bir dünya. O ufak dünya öyle derin bir sevgi ve mutlulukla doluydu ki bir baba eklemenin fazla geleceğinden dahi şüpheleniyordu. İlerleyen vakitlerde bir babanın sevgisini aramaya başlamıştı – başta belli belirsiz bir hissiyattı fakat sonradan büyüyen bir yaraya dönüşmüştü. Ve tam da bu anda annesi ona bir baba bulmuştu; sevgi ve sorumluluk bilinciyle dolu, oldukça kibar bir adam. Adamın Cheng Xin'in annesine âşık olmasının asıl sebebi, annesinin Cheng Xin'e duyduğu bağlılıktı. Ve böylece Cheng Xin'in hayatında ikinci bir güneş belirmişti. Ufak dünyasının hakikaten de tamamlandığını hissetmişti ve bu yüzden ebeveynleri yeni bir çocuk yapmamışlardı.

İlerleyen vakitlerde, Cheng Xin üniversite için ailesinin

yanından ayrılmıştı. Üniversite bitince de hayatı onu giderek daha uzağa taşıyan bir ata dönüşmüştü, ta ki nihayet onlardan sadece fiziken değil, zamanen de ayrılana kadar – geleceğe gönderilmesi gerekmekteydi.

Ebeveynlerinin yanından son kez ayrıldığı gece sonsuza dek aklına kazınacaktı. Onlara yalan söyleyerek ertesi gün döneceğini söylemişti – veda etmeye cesaret edememiş ve bu yüzden hiçbir şey söylemeden gitmişti. Fakat anne ve babası gerçeği biliyor gibi görünmüşlerdi.

Annesi elini tutmuş ve şöyle demişti, "Tatlım, üçümüzü bir arada tutan şey sevgidir..."

Cheng Xin o geceyi ebeveynlerinin penceresinin önünde geçirmişti. Aklında, geceleyin esen rüzgâr, parıldayan yıldızlar ve geriye kalan her şey, annesinin son sözlerini tekrar ediyordu.

Üç yüz yıl sonra, nihayet kendini sevgi için bir şey yapmaya hazır hissediyordu.

Genç anneye, "Kılıçtutan olmak için adaylığımı açıklayacağım," dedi.

Caydırma Dönemi, 61. Yıl
Yerçekimi, Oort Bulutu Yakınları

Yerçekimi, Mavi Uzay'ı yarım asırdır takip ediyordu.

Hedefine nihayet yaklaşmıştı. Avcıyla avı arasında sadece üç astronomik birimlik mesafe kalmıştı. İki geminin kat ettiği bir buçuk ışık yılı mesafe göz önünde bulundurulduğunda, bu sadece birkaç santimetre sayılırdı.

Yerçekimi, on yıl önce Oort Bulutu'ndan geçmişti. Güneş Sistemi'nin kıyısından yaklaşık bir ışık yılı uzakta bulunan bu bölge, kuyruklu yıldızların doğum yeriydi. *Mavi Uzay* ve *Yerçekimi* bu sınırı geçen insan yapımı ilk uzay gemileriydiler. Bölgenin ise buluta benzer hiçbir yanı yoktu. Arada bir, insan gözüyle görülemeyecek türde, topraktan ve buzdan donmuş bir top –kuyruksuz bir yıldız– on binlerce ya da yüz binlerce kilometre uzakta geçip gidiyordu.

Oort Bulutu'nu geride bırakmasıyla birlikte, *Yerçekimi* gerçek anlamda dış uzaya ulaşmıştı. Buradan itibaren güneş geminin arkasında kalmış herhangi bir yıldızdan ibaretti. Gerçekliğini kaybetmiş ve bir illüzyon halini almıştı. Hangi yöne bakarsanız bakın, sonsuz bir boşluktan başka bir şey görmek mümkün değildi ve varlığını hissedebildikleri somut cisimler ise *Yerçekimi* ile birlikte uçan damlacıklardan ibaretti. Yaklaşık beş kilometre uzaklıkta yol alan damlacıklar, çıplak gözle güçlükle seçiliyorlardı. *Yerçekimi* güvertesindekiler, sonsuz boşlukta kendilerini yalnız hissetmemek için ara sıra teleskoplarla damlacıkları izlerlerdi. Damlacıkları gözlemek bir bakıma kendilerini gözlemek gibiydi. Aynaya benzer yüzeyleri doğrudan *Yerçekimi*'ni yansıtıyordu. Geminin yansımasının boyutları biraz bozuluyordu ancak yüzeyinin kusursuz bir

pürüzsüzlükte oluşu, yansımanın yine de oldukça net olmasını sağlıyordu. Teleskop yeterince yaklaşabildiği takdirde, izleyen kişinin damlacığın üzerinde kendi yansımasını görmesi mümkündü.

Yerçekimi güvertesindeki yüzün üzerinde rütbeli ve rütbesiz mürettebat, geride kalan elli yılın çoğunu hibernasyonda geçirmelerinden ötürü bu yalnızlık hissini deneyimlememişlerdi. Rutin ilerleyiş esnasında, mürettebattan ancak beş ila on arasında kişinin uyanık olması gerekiyordu. Hibernasyondan rotasyonla uyanan mürettebatın üç ila beş yıl arasında görev yapması yetiyordu.

Mavi Uzay ve *Yerçekimi* arasındaki kovalamaca kompleks bir ivme oyunundan ibaretti. Şöyle ki, *Mavi Uzay* kafasına göre hızlanmaya devam edemezdi, bu oldukça kıymetli olan yakıt kaynaklarını tüketmeleri ve hareket kabiliyetlerinden mahrum kalmaları anlamına gelirdi. *Yerçekimi*'nin *Mavi Uzay*'dan daha fazla yakıtının bulunmasına karşın, onun da kendisine özel kısıtlamaları bulunuyordu. Geri dönüş yolculuğuna hazırlanması gerekeceğinden, yakıt kaynaklarının dört eşit parçaya bölünmesi gerekliydi: Güneş Sistemi'nden uzağa doğru hızlanma; varış yerine ulaşmadan önce yavaşlama; Güneş Sistemi'ne doğru hızlanma; ve Dünya'ya varmadan önce yavaşlama. Bu yüzden takip esnasında hızlanmakta kullanacakları yakıt, toplam yakıtın dörtte birine denk geliyordu. *Mavi Uzay*'ın önceki manevralarına ve sofonlar tarafından toplanan istihbarata bakıldığında, *Yerçekimi*'nin *Mavi Uzay*'ın yakıt kaynaklarına ilişkin bir tahmini vardı fakat aynı durum *Mavi Uzay* için geçerli değildi. Bu sebeple, oynadıkları oyunda bütün kartlar *Yerçekimi*'nin elindeyken, *Mavi Uzay* cehalet içerisinde çırpınmaya mahkûmdu. Kovalamaca esnasında *Yerçekimi, Mavi Uzay*'dan hep daha hızlı ilerlemiş ancak her iki gemi de en yüksek hızlarına hiç ulaşmamışlardı. Dahası, kovalamaca başladıktan yirmi beş yıl sonra *Mavi Uzay* hızlanmaya son vermişti, sebebi tükenen yakıt kaynaklarıydı belki de.

Avın yarım yüzyıllık kısmında, *Yerçekimi* tekrar tekrar *Mavi Uzay*'ı selamlamış, kaçmanın anlamsız olduğunu bildirmişti. *Mavi Uzay*, Dünya'nın gönderdiği avcılardan bir şekilde kurtulmayı başarsa dahi, damlacıklar yetişecek ve onları ortadan kaldıracaktı. Fakat Dünya'ya döndükleri takdirde, adil bir biçimde yargılanacaklardı. Teslim olarak kovalamacayı ciddi anlamda kısaltma imkânına sahiplerdi. Fakat *Mavi Uzay* bu istekleri geri çevirdi.

Bir yıl önce, *Yerçekimi* ve *Mavi Uzay* arasındaki mesafe otuz astronomik birim iken, tam olarak beklenmedik sayılamayacak bir şey oldu: *Yerçekimi* ve ona eşlik eden iki damlacık, uzayın sofonların evleriyle olan kuantum bağlantısını kaybettiği bir bölgesine girdiler ve Dünya'yla bağlantılarını kaybettiler. *Yerçekimi*'nin Dünya'yla nötrinolar ve radyo dalgalarıyla iletişim kurması gerekiyordu. *Yerçekimi*'nden gönderilen mesajların Dünya'ya ulaşması artık bir yıl üç ay sürüyordu ve geminin cevap almak için eşit miktarda beklemesi gerekiyordu.

Geçmişin Dışında Bir Zaman'dan Alıntı Karanlık Orman Teorisine Dair Dolaylı Kanıtlar: Sofonların Kör Olduğu Noktalar

Kriz Dönemi'nin ilk zamanlarında, Üç Cisim sofonlarını Dünya'ya gönderirken, galaksinin diğer bölgelerini araştırmak üzere ışık hızına yakın bir sürate sahip altı başka sofon daha göndermişti.

Bu sofonların tamamı kısa süre sonra kör bölgelere girerek iletişimlerini kaybetmişlerdi. Bağlantılar arasında en uzun süreni yedi ışık yılı uzaktaydı. İlerleyen zamanda gönderilen farklı sofonlar da aynı kaderi paylaştılar. En yakındaki kör nokta, Dünya'ya 1.3 ışık yılı uzaklıkta bulunuyordu ve *Yerçekimi*'ne eşlik eden sofonlar da buraya rastlamışlardı.

Sofonlar arasındaki kuantum dolanıklığı bir kez bozulunca, eski haline getirmesi mümkün değildi. Kör bölgeye giren her sofon sonsuza dek kaybolmaya mahkûmdu.

Üç Cisim, sofonların maruz kaldığı bu parazitin gizemini çözebilmiş değildi: Belki doğal bir olaydı ya da belki de yapaydı. Üç Cisim ve Dünyalı bilimciler, ikinci açıklamanın doğruluğuna daha yakın hissediyorlardı.

Kör olmadan önce sofonlar yakında gezegenleri bulunan sadece iki yıldızı araştırabilmişlerdi. Her iki sistem de hayat ya da medeniyet belirtisi göstermemişti. Fakat Dünya ve Üç Cisim, sofonların yaklaşabilmesinin sebebini bu terk edilmişliğe bağlamışlardı.

Böylece, Caydırma Dönemi'nin ilerleyen yıllarında dahi, evrenin geneli bu iki dünyanın karşısında gizemini koruma-

ya devam etti. Kör bölgelerin varlığı evrenin karanlık ormana benzer doğasının dolaylı yoldan dahi olsa kanıtıymış gibi görünüyordu: Kâinatın ulaşılabilir hale gelmesini engelleyen bir şey vardı.

Caydırma Dönemi, 62. Yıl
Yerçekimi, Oort Bulutu Yakınları

Sofonları kaybetmek *Yerçekimi*'nin görevi için kritik olmasa da işini oldukça zorlaştırmıştı. Öncesinde, sofonlar istedikleri gibi *Mavi Uzay*'a girip çıkabiliyor ve gelişmeleri rapor ediyorlardı; şimdi ise *Mavi Uzay, Yerçekimi*'nin gözünde kapalı bir kutudan farksızdı. Dahası, damlacıklar Üç Cisim'le anlık bağlantılarını kaybetmişti ve *Yerçekimi* yerleşik yapay zekâyı kullanmak zorunda kalmıştı. Bu tahmin edilemez sonuçlara yol açıyordu.

Yerçekimi'nin kaptanı daha fazla bekleyemeyeceklerine kanaat getirdi. *Yerçekimi*'nin hızlanması emrini verdi.

Yerçekimi yaklaşırken, *Mavi Uzay* avcıları ilk kez selamladı ve bir öneri sundu: Geriye kalan mürettebatın *Mavi Uzay* içerisinde uzayın derinliklerine doğru yaptıkları yolculuğa devam etmesine izin verildiği takdirde, *Mavi Uzay* mürettebatının üçte ikisini –asıl şüpheler de dahil olmak üzere– aktarma gemilerine yükleyerek *Yerçekimi*'ne gönderecekti. Böylece insanlığa ait öncü bir birlik, bir tohum uzayda kalacak, daha uzakların keşfine dair umutları canlı tutacaktı.

Yerçekimi bu isteği şiddetli bir biçimde reddetti. *Mavi Uzay* mürettebatının tamamı cinayet şüphelisiydi ve hepsinin yargılanması gerekiyordu. Uzay onları insan ırkının birer üyesi olmaktan çıkaracak kadar değiştirmişti. Uzayın keşfinde insanlığı "temsil etmeleri" hiçbir şekilde mümkün olamazdı.

Görünen o ki *Mavi Uzay* kaçmanın ve karşı çıkmanın anlamsız olduğunu fark etmişti. Peşlerindeki tek bir insan uzay gemisi olsaydı savaşma şansları olabilirdi. Fakat yanlarındaki iki damlacık tüm stratejik dengeyi bozuyordu. Damlacık-

lar için *Mavi Uzay* kâğıttan bir hedeften farksızdı, kaçmaları mümkün değildi. İki gemi arasında sadece on beş astronomik birimlik mesafe kaldığında, *Mavi Uzay* pes ederek tam güç yavaşlamaya başladı. İki gemi arasındaki mesafe hızla azaldı ve uzun avın sonu nihayet gelmiş gibi görünüyordu.

Yerçekimi'nin mürettebatı hibernasyondan uyandılar ve gemiyi savaşa hazırladılar. Bir zamanlar sessiz ve boş olan gemi, bir kez daha insanla dolmuştu.

Uyananlar ele geçirmek üzere oldukları bir hedef ve dünyayla anlık iletişimlerinin koptuğu gerçeğiyle yüzleştiler. Bu kayıp onların *Mavi Uzay*'ı daha iyi anlamalarına sebep olmamıştı. Aksine mürettebat, ebeveynlerinden koparılmış bir çocuk gibi, anne babasız bu vahşi çocuklara iyiden iyiye güvenmez hale gelmişlerdi. Herkes *Mavi Uzay*'ı çabucak ele geçirmek ve ardından eve dönmek istiyordu. İki mürettebat da uzayın soğuk boşluğunda, aynı yöne ortalama aynı hızla yolculuk ediyor olsa da, yolculuklarının doğası tamamıyla farklıydı. *Yerçekimi*'ni ruhen bağlayan bir çapa vardı, *Mavi Uzay* ise kimsesizdi.

Mürettebatın uyanmasını takip eden doksan sekizinci saatte, geminin psikoloğu Dr. West, ilk hastasını kabul etti. Kumandan Devon'un ziyareti doktoru şaşırtmıştı. Kayıtlarına göre, Devon mürettebattaki en yüksek stabilite skorlarına sahipti. Devon, *Yerçekimi*'ndeki askeri polisin başındaydı ve *Mavi Uzay*'ı silahsızlandırmak ve yakalanmasının ardından mürettebatı tutuklamak onun göreviydi. *Yerçekimi*'nin erkek üyeleri Dünya'nın erkeksi görünüşe sahip son neslindendi ve Devon aralarında en erkeksi görünendi. Bazen Eski Çağ erkekleriyle karıştırıldığı dahi oluyordu. Sıklıkla şüphelilere acınmaması, ölüm cezasının geri getirilmesinin gerektiğine dair açıklamalar yapıyordu.

Devon, "Doktor, size söyleyeceklerimin aramızda kalacağını biliyorum," dedi dikkatle. Genelde sert olan ses tonu bu

kez farklıydı. "Size birazdan söyleyeceklerimin komik geleceğini biliyorum."

"Kumandan, hastalarıma gülmek profesyonellikte yeri olan bir davranış değildir."

"Dün, uzay saatiyle yaklaşık 436950'de, Dört numaralı Konferans Salonu'ndan çıktım ve On Yedi Numaralı koridoru takip ederek kabinime yöneldim. İstihbarat Merkezi'ne yaklaşırken, yanıma bir teğmen yaklaştı – ya da Uzay Birliği'ne ait teğmen kıyafeti giymiş bir adam. O esnada, görev başındaki mürettebat dışındaki herkesin uyuyor olması gerekiyordu. Fakat koridorda biriyle karşılaşmış olmamı garipsemedim. Ancak..." Devon kafasını iki yana salladı ve gözleri bir rüyayı hatırlamaya çalışıyormuşçasına dalıp gittiler.

"Ters giden neydi?"

"Yanından geçtiğim adam. Bana selam verdi ve ben de ona kaçamak bir bakış attım..."

Devon bir kez daha durdu ve doktor ona devam etmesini işaret etti.

"O... *Mavi Uzay*'daki askerlerin kumandanıydı... Yüzbaşı Park Ui-gun'du."

"Avımız olan *Mavi Uzay*'dan mı bahsediyorsunuz?" West'in tonu sakindi, herhangi bir şaşkınlık belirtisi göstermiyordu.

Devon soruya cevap vermedi. "Doktor, görevimin bir parçası olarak, sofonların *Mavi Uzay*'ın içinden sağladığı gerçek zamanlı görüntüleri izlediğimi biliyorsunuz. O gemideki mürettebatı buradakinden daha iyi biliyorum. Kıdemli Yüzbaşı Park Ui-gun'un nasıl göründüğünü biliyorum."

"Belki de gemimizde bulunan ve ona benzeyen biridir."

"Hayır, öyle biri yok – güvertedeki herkesi tanıyorum. Ayrıca... selam verdikten sonra, herhangi bir tepki vermeden yürüyüp gitti. Ben ise afallamış bir biçimde olduğum yerde kaldım. Fakat arkamı döndüğümde, koridorda hiç kimse yoktu."

"Hibernasyondan ne zaman uyandınız?"

"Üç yıl önce. Hedefimize dair aktiviteleri takip etmem ge-

rekiyordu. Öncesinde ise hibernasyonda en az vakit geçirmiş mürettebat üyelerinden biriydim."

"O vakit sofonların kör noktasına girdiğimiz ânı deneyimlemiş olmalısınız."

"Tabii ki."

"Onun öncesinde, zamanınızın öylesine büyük bir kısmını *Mavi Uzay*'dakileri izleyerek geçirdiniz ki, kendinizi *Yerçekimi*'nden çok *Mavi Uzay*'daymış gibi hissettiniz diye düşünüyorum."

"Evet, Doktor. Sıklıkla bu hisse kapıldım."

"Ve ardından, görüntü kaydı sona erdi. Oradaki hiçbir şeyi görememeye başladınız. Ve yorgundunuz... Kumandan. Bu kadar basit. Bana güvenin: Yaşadığınız şey normal. Size biraz daha dinlenmenizi öneriyorum. Yapılması gereken işleri yapacak bol miktarda mürettebata sahibiz artık."

"Doktor, ben bir Kıyamet Günü Savaşı gazisiyim. Gemim havaya uçtuğunda, masanız boyutunda bir yaşam destek kapsülünde kıvrıldım ve Neptün'ün yörüngesi yakınlarında süzülmeye başladım. Kurtarıldığım vakit ölmek üzereydim fakat aklım hâlâ sapasağlamdı ve hiçbir hayal görmedim... Gördüğüm şeyin gerçekliğinden eminim." Devon ayağa kalktı ve yürüyerek uzaklaştı. Kabinin kapısına geldiğinde arkasına döndü. "Eğer o şerefsizle tekrar karşılaşırsam –nerede olduğu fark etmeksizin– onu geberteceğim."

Bunun üzerinden biraz vakit geçmişken, Üç Numaralı Ekolojik Bölge'de bir kaza gerçekleşti – besin tüplerinden biri yırtılmıştı. Tüp, karbon fiberden yapılmıştı ve herhangi bir basınca maruz kalmamıştı, arıza ihtimali fazlasıyla düşüktü. Ekoloji Mühendisi Ivantsov havada yetiştirilen ve en az bir yağmur ormanı kadar sık bitkilerin arasından geçti ve diğerlerinin, yırtılan boruya giden vanayı çoktan kapattıklarını ve sarı besin bulamacını temizlemeye koyulduklarını gördü.

Ivantsov patlak boruyu gördüğünde nutku tutuldu.

"Bu... buna ancak bir mikrometeor sebep olabilir!"

Biri güldü. Ivantsov deneyimli ve dikkatli bir mühendisti ve bu az önceki çıkışını daha komik kılıyordu. Ekolojik bölgelerin tamamı geminin merkezine gömülmüşlerdi. Üç Numaralı Ekolojik Bölge, geminin dış gövdesine en yakın yerden on metrelerce uzaktaydı.

"Gövde bakım alanında on yıldan fazla süre çalıştım ve bir mikrometeorun vereceği hasarı gayet iyi biliyorum! Bakın, yırtılmanın olduğu yerde yüksek sıcaklığın neden olduğu erime izlerini görebilirsiniz."

Ivantsov borunun içini dikkatle inceledi; ardından bir teknisyenden yırtığın etrafından bir halka kesip çıkarmasını ve yakınlaştırmasını istedi. Bin kez büyütülmüş görüntüye bakarken artık kimse gülmüyordu. Birkaç mikron büyüklüğündeki ufak siyah partiküller borunun duvarına yapışmışlardı. Büyütülmüş görüntüde uğursuz gözler gibi kıpırdanıyorlardı. Hepsi neye baktıklarını gayet iyi biliyordu. Meteorit yaklaşık yüz mikron çapında olmalıydı. Borudan geçerken parçalanmış ve parçaları yırtığın karşı tarafına saplanmıştı.

Hep birlikte yukarı baktılar.

Tavanın yırtılan borunun üzerine denk gelen kısmı pürüzsüz ve hasarsız görünüyordu. Dahası, tavanın ötesinde bu yeri uzayın geri kalanından ayıran onlarca, hatta belki yüzlerce tabaka bulunuyordu. Bu tabakalardan herhangi birinin alacağı bir darbe, alarmların çalmaya başlamasına neden olurdu.

Fakat mikrometeoritin uzaydan gelmiş olması gerekiyordu. Yırtığın durumuna bakıldığında, mikrometeorit boruya saniyede otuz bin metrelik bir hızla saplanmış olmalıydı. Parçacığı geminin içerisinde bu hıza ulaştırmak, özellikle de bunu ekolojik bölgede yapmak mümkün değildi.

Ike adında bir deniz teğmeni, "Hayalet gibi bir şey," diye mırıldanarak oradan ayrıldı. Seçtiği sözcüklerin taşıdığı anlam derindi aslında: Yaklaşık on saat önce, Ike daha farklı, daha büyük bir hayaletle karşılaşmıştı.

Yatağının karşısında daire şeklinde bir açıklığın belirdiğini gördüğünde, Ike kabininde uykuya dalmaya çalışıyordu. Açıklık yaklaşık bir metre genişliğindeydi ve Hawaii manzaralı bir posterin bulunduğu yerde belirmişti. Gemideki bölümlerin, kapıların farklı yerlerde belirmesini sağlayacak şekilde yer değiştirebildiğini biliyordu fakat daire şeklinde bir açıklığın oluşması mümkün değildi. Ayrıca, kabinin duvarları metalden yapılmıştı ve bu şekilde deforme olması mümkün değildi. Açıklığı yakından inceleyen Ike, kenarlarının aynı bir ayna gibi pürüzsüz ve yansıtıcı özellikle olduğunu fark etti.

Karşısında duran delik tuhaftı belki ama Ike bu durumdan memnundu aslında. Teğmen Vera yan odada kalıyordu.

Verenskaya, Yerçekimi'nin yapay zekâ sisteminden sorumlu mühendisti. Ike bu Rus güzelin kendisiyle birlikte olmasını istiyordu fakat genç kadın ona yüz vermiyordu. İki gün önceki denemesi hâlâ aklındaydı.

Verenskaya'yla birlikte mesaileri bitmişti. Her zamanki gibi birlikte rütbeli subayların bölümünden geçmişler ve Verenskaya'nın kabinine ulaştıklarında, Ike kendini içeri davet etmeye çalışmıştı. Verenskaya izin vermemişti.

Ike, "Hadi ama, canım," demişti. "İzin ver de ziyaret edeyim. Bir kez olsun bile davet etmemen komşuluğa yakışmıyor. Erkek olmadığımı düşünecekler."

Verenskaya, Ike'a küçümseyici bir bakış atmıştı. "Bu gemideki gerçek erkekler görevimizi düşünmekten kadınları yatağa atmayı akıllarına getirmeyecektirler."

"Endişelenecek ne var ki? O katilleri yakaladıktan sonra ortada tehlike kalmayacak. Mutlu günler bizi bekliyor!"

"Katil değiller! Caydırma olmasaydı, *Mavi Uzay* insanlığın tek umudu olacaktı. Buna rağmen insanlığın düşmanlarıyla bir olup onları avlıyoruz."

"Eh... bebeğim, madem böyle hissediyordun... nasıl oluyor da burada..."

"Bu göreve nasıl mı katıldım? Sormak istediğin şey bu mu?

Neden psikiyatriste ya da kaptana gidip beni şikâyet etmiyorsun? Beni zoraki hibernasyona yatırır ve döndüğümüzde de donanmadan kovarlar. Ben de tam olarak bunu istiyorum!" Verenskaya kapıyı suratına çarpmıştı.

Fakat şimdi Ike'ın Verenskaya'nın kabinine girmek için mükemmel bir sebebi vardı. Yerçekimi kemerini çözdü ve yatağında doğruldu fakat daire şeklindeki açıklığın alt kısmının duvara yaslı duran dolabın üstünü de yok ettiğini görünce duraksadı. Açıklığın kenarı gibi dolaptan geriye kalan kısım da pürüzsüz ve yansıtıcı özellikteydi. Âdeta görünmez bir bıçak dolabı ve katlı duran kıyafetleri dahil olmak üzere içindeki her şeyi kesmişti. Kesişen kısmın ayna benzeri yüzeyi daire şeklindeki açıklık boyunda devam ediyor ve yansıtıcı bölgenin tamamı bir kürenin içini andırıyordu.

Ike yataktan destek alarak yerçekimsiz ortamda havalandı. Açıklıktan bakarken, korku içerisinde çığlık atmamak için kendini zor tuttu. *Bu bir kâbus olmalı!*

Delikten baktığı esnada, Verenskaya'nın dolabın bitişik durduğu duvara yaslı duran yatağının bir kısmının da ortadan kaybolduğunu gördü. Verenskaya'nın bacaklarının dizden aşağısı da kesilmişti. Yatağın ve bacaklarının kesildiği yerler de cıvayla kaplılarmışçasına pürüzsüz ve yansıtıcı özellikle olmalarına karşın, Verenskaya'nın o tabakanın ötesinde bulunan kaslarını ve kemiklerini görebiliyordu. Fakat Verenskaya iyi durumda gibi görünüyordu. Hâlâ derin uykudaydı ve sıkı göğüsleri nefes alıp verdikçe inip kalkıyorlardı. Normalde, Ike böyle bir manzarayı hayranlıkla seyrederdi fakat şu an tek hissettiği doğaüstü bir korkuydu. Sakinleştiği ve yakından baktığı vakit, Verenskaya'nın bacaklarının ve yatağın kesiştikleri noktaların da açıklığa benzer, dairesel bir yüzeye sahip olduklarını gördü.

Yoluna çıkan her şeyi siliyormuş gibi görünen, bir metre çapında ve baloncuk şeklinde bir açıklığın içine bakıyordu.

Ike başucu sehpasında duran keman yayını aldı ve titreyen

bir elle baloncuktan içeri soktu. Yayın baloncuğa giren tarafı gözden kaybolmuştu fakat yayın telleri gergin duruyorlardı. Ike yayı geri çekti ve hâlâ sağlam olduğunu gördü. Buna rağmen delikten içeri girmeye çalışmadığına seviniyordu – diğer taraftan zarar görmeden çıkıp çıkmayacağını kim bilebilirdi ki?

Ike kendini sakinleşmeye zorladı ve bu ürkütücü manzaranın en mantıklı açıklamasını bulmaya çalıştı. Ardından doğru olduğunu düşündüğü bir karar verdi: Uyku maskesini takarak yatağına geri uzandı. Yerçekimi kemerini yeniden bağladı ve uyku maskesini yarım saate ayarladı.

Yarım saat sonra uyandığında, baloncuk hâlâ yerli yerindeydi.

Bu yüzden Ike uyku maskesini bir saate ayarladı. Bu kez uyandığında, baloncuk ve duvardaki delik gitmişlerdi. Hawaii manzarası duvara geri dönmüştü ve her şey olay öncesinde nasılsa öyleydi.

Fakat Ike, Verenskaya için endişeleniyordu. Kabininden fırladı ve Verenskaya'nın kapısı önünde durdu. Kapının zilini çalmak yerine yumruklamayı tercih etti. Aklı, Verenskaya'nın bacakları dizden aşağı kopmuş ve yatağında kanlar içerisinde can çekiştiğine dair, korkunç görüntülerle doluydu.

Kapının açılması biraz vakit aldı ve tam olarak uykudan uyanamamış Verenskaya, Ike'dan derdinin ne olduğunu açıklamasını istedi.

"Ben... iyi misin diye bakmak için geldim." Ike'ın bakışları aşağı kaydı ve Verenskaya'nın güzel bacaklarının geceliğinin altında ve yerli yerinde olduklarını gördü.

"Geri zekâlı!" Verenskaya kapıyı çarparak kapadı.

Kabinine döndükten sonra, Ike uyku maskesini taktı ve sekiz saate ayarladı. Gördüğü şeye gelecek olursa da en iyisi çenesini kapalı tutmak ve kimseye bir şey anlatmamaktı. *Yerçekimi*'nin görevinin özelliği sebebiyle, mürettebatın –özellikle de rütbeli kişilerin– psikolojik durumları her an takip ediliyordu. Özel bir psikolojik destek ekibi, gemideki yüzü

aşkın mürettebatın bir düzinelik kısmını oluşturmaktaydı. Mürettebattan bazıları *Yerçekimi*'nin bir uzay gemisi mi yoksa bir tımarhane mi olduğunu merak ediyorlardı. Ve bir de karşısındaki kişiyi, tıkanık tuvaleti dahi psikolojik analizle açmaya çalışacağı sonucuna vardırıncaya dek her şeyi akli sorunlar, hastalıklar ve tıkanıklıklarla açıklamaya çalışan, sinir bozucu sivil psikiyatrist West vardı. *Yerçekimi*'ndeki psikolojik durum teftişleri oldukça sıkıydı ve en ufak akli sıkıntı bile kişinin zorla uyutulmasıyla sonuçlanırdı. Ike iki gemi arasındaki tarihi karşılaşmayı kaçırmaktan ölesiye korkuyordu. Böyle bir şey olduğu takdirde, gemi yarım yüzyıl sonra Dünya'ya döndüğünde, kızlar onu bir kahraman olarak görmezlerdi.

Fakat Ike, psikolojik destek ekibine ve Dr. West'e karşı duyduğu antipatinin bir nebze olsun azaldığını hissediyordu. Onların her zaman için pireyi deve yaptıklarını düşünmüştü fakat insanın böylesine gerçekçi hezeyanlara kapılabileceği aklının ucundan dahi geçmemişti.

Ike'ın ufak hezeyanına kıyasla, Astsubay Liu Xiaoming'in doğaüstü deneyimi olağanüstü değerlendirilebilecek cinstendi.

Liu rutin dış gövde teftişlerinden birini gerçekleştirmekteydi. Görevi, ufak bir uzay kapsülüyle belli bir mesafe uzaklıktan *Yerçekimi*'nin gövdesini meteor çarpması ya da benzer herhangi bir anormallik olup olmadığına dair kontrol etmekti. Bu, oldukça eski, artık yapılması zorunlu olmayan ve çok nadiren gerçekleştirilen bir kontroldü. Gemi, gövdeyi her an izleyen sensörlerle kaplıydı; herhangi bir sorun meydana geldiği anda anlaşılırdı. Ayrıca, bu işlemi ancak gemi sabit hızda giderken yapmak mümkündü, hızlanırken ya da yavaşlarken gerçekleştirmenin imkânı yoktu. Gemi, *Mavi Uzay*'a yaklaşırken, geminin ayarlanabilmesi için sıklıkla hızlanılması ve yavaşlanması gerekebiliyordu. Bu, geminin sabit hızda gittiği nadir zaman aralıklarından biriydi ve Astsubay Liu Xiaoming'e bu fırsatı değerlendirmesi emri verilmişti.

Liu, kapsülü geminin ortasındaki perondan çıkardı ve ustalıkla *Yerçekimi*'nden uzağa süzülerek geminin tamamını görebileceği bir konuma yöneldi. Devasa gövde galaksinin aydınlığına bürünmüştü. Mürettebatın çoğunun uykuda olduğu vakitlerin aksine, geminin ışıkları pencerelerden dışarı akıyor ve *Yerçekimi*'nin daha görkemli görünmesini sağlıyordu.

Fakat Liu'nun dikkatini inanılmaz bir şey çekmişti: *Yerçekimi* kusursuz bir silindir şeklindeydi, fakat an itibariyle, silindirin kuyruk tarafı eğimli bir yüzeye sahipti! Gemi de olması gerekenden çok daha kısaydı – hatta tam olarak yüzde yirmi daha kısa. Devasa, görünmez bir bıçak, *Yerçekimi*'nin kuyruğunu kesmişti.

Liu gözlerini kapadı, birkaç saniye sonra tekrar açtı. Kuyruk hâlâ yerinde değildi. Kemiklerine kadar buz kestiğini hissetti. Karşısındaki devasa gemi tek bir parçaydı. Eğer kuyruk aniden ortadan kaybolduysa, geminin güç sistemleri geri dönüşü olmayan bir biçimde hasar görecek ve gemi fazla geçmeden havaya uçacaktı. Fakat buna benzer herhangi bir şey oluyor gibi görünmüyordu. Gemi yoluna sıkıntısız bir biçimde devam ediyor, uzayda asılı duruyordu. Kulaklığında ya da karşısında duran ekranlarda herhangi bir alarm yoktu.

Konuşmak için mikrofonunu aktifleştirdi ve durum raporu vermeye hazırlandı fakat herhangi bir şey söylemeden mikrofonu kapadı. Kıyamet Günü Savaşı'nda birlikte çarpıştığı eski uzay askerlerinden birinin sözlerini hatırladı: "Uzayda sezgilerine güvenemezsin. Sezgilerinden yola çıkarak hareket edeceksen, ilk olarak yüze kadar say. Ya da en azından ona kadar."

Liu gözlerini kapatarak saymaya başladı. Ona geldiğinde gözlerini açtı. Kuyruk hâlâ yerinde değildi. Gözlerini kapadı ve saymaya devam etti, nefes alıp verişi hızlanmıştı fakat kendini eğitimini hatırlamaya zorlayarak sakinleştirdi. Otuza geldiğinde gözlerini açtı ve *Yerçekimi*'ni tek bir bütün halinde gördü. Gözlerini bir kez daha kapadı, iç geçirdi ve kalp atışları normale dönünceye dek bekledi.

Kapsülü geminin füzyon iticisinin üç dev ağzını görebileceği kıç tarafına yöneltti. Motor aktif değildi ve füzyon reaktörü en düşük güçte çalıştırıldığından, Liu'ya dünyada güneş batarken bulutların aldığı rengi hatırlatan, hafif kırmızı bir parıltı veriyordu sadece.

Astsubay Liu durumu rapor etmediğine seviniyordu. Rütbesi yüksek bir asker terapiyle kurtulabilirdi fakat onun rütbesinde biri için bu zorunlu hibernasyon anlamına geliyordu. Aynı Ike gibi, Liu Xiaoming de dünyaya işe yaramaz bir adam olarak dönmek istemiyordu.

Dr. West kıç tarafındaki gözlemevinde çalışan sivil bir âlim olan Guan Yifan'ı bulmaya gitti. Guan'a geminin ortalarında bir kabin tayin edilmişti fakat oraya çok nadir uğrardı. Vaktinin çoğunu gözlemevinde geçiriyor ve hizmet robotlarından yemeğini buraya getirmelerini istiyordu. Mürettebat ona "kıç tarafındaki münzevi" adını takmıştı.

Gözlemevi Guan'ın yaşadığı ve çalıştığı, küre şeklinde ufak bir kabinden ibaretti. Tıraşsız suratı ve uzun saçlarıyla paspal bir görüntüye sahipti fakat buna rağmen genç görünüyordu. West, Guan'ı kabinin içinde süzülürken gördü, huzursuzdu: Alnı terliydi, gözleri tedirgin, elleri nefes almakta güçlük çekiyormuşçasına yakasında.

"Sana telefonda da söyledim: Çalışıyorum ve ziyarete ayıracak vaktim yok."

"Seni görmeye telefon görüşmemiz akli bir soruna işaret ettiği için geldim zaten."

"Uzay filosunun bir parçası değilim. Gemiye ya da mürettebata herhangi bir tehlike teşkil etmediğim sürece üzerimde hiçbir gücün yok."

"Peki. Gideyim madem." West arkasını döndü. "Sadece klostrofobisi olan birinin burada sıkıntı yaşamadan çalışabileceğini düşünmüyorum."

Guan, West'e seslenerek durmasını söyledi fakat West onu

duymazlıktan geldi. Beklediği üzere Guan peşinden gelerek gitmesine engel oldu. "Bunu nereden bilebilirsin ki? Hakikaten de ben... klostrofobiğim. Kendimi dar bir tüpün içine tıkılmış, bazen de iki demir plakanın arasında dümdüz oluncaya kadar eziliyormuş gibi hissediyorum..."

"Şaşırtıcı bir durum değil. Bulunduğun yere baksana." Doktor kabine işaret etti – iç içe geçmiş kabloların ve boruların içindeki ufak bir yumurtayı andırıyordu. "Olabilecek en büyük ölçekte bir araştırma yapıyorsun fakat en ufak çalışma alanını kullanıyorsun. Ve ne zamandandır buradasın? En son hibernasyonun üzerinden dört yıl mı geçti?"

"Şikâyet etmiyorum. *Yerçekimi*'nin görevi kaçakları adalete teslim etmek, bilimsel keşif yapmak değil. Bu kadar yerim olduğuna bile şükrediyorum... Dinle, söz konusu durumun klostrofobimle hiçbir alakası yok."

"Neden Meydan Bir'e doğru ufak bir yürüyüşe çıkmıyoruz? İyi gelecektir."

Doktor, Guan Yifan'ı yanına çekti ve birlikte geminin pruva kısmına doğru süzüldüler. Eğer gemi hızlanıyor olsaydı, kıç tarafından pruvaya gitmeleri bir kilometre derinliğindeki bir kuyuyu tırmanmaya eşdeğer olacaktı fakat yerçekimsiz ortamda süzülürken yolculukları çok daha kolaydı. Bir Numaralı Meydan silindir şeklindeki geminin pruvasında, şeffaf bir yarım küre şeklindeki kubbenin altındaydı. Orada bulunmak uzayda durmak gibiydi. Küre şeklindeki kabinlerin duvarında bulunan holografik yıldız haritası projeksiyonlarına kıyasla, burası "kanıtsızlaşma etkisi"ni daha derinden hissetmenize neden oluyordu.

"Kanıtsızlaşma etkisi" astronotik psikolojiye ait bir konseptti. Dünya üzerindeki insanların etrafı objelerle doluydu ve bilinçaltlarındaki dünya imgesi materyallerle alakalı ve somuttu. Fakat uzayın derinliklerinde, Güneş Sistemi'nden uzakta, yıldızlar uzaktaki ışık noktalarından, galaksi ise parıltılı bir sisten öte değildi. Hisler ve akla göre dünya somut-

luğunu kaybediyor, uzayın boşluğu baskın bir hal alıyordu. Uzay yolculuğuna çıkan birinin bilinçaltındaki dünya imgesi böylece kanıtsızlaşıyordu. Bu akli model astronotik psikolojinin temelini oluşturuyordu. Aklımız, evrendeki tek materyal varlığın bu gemi olduğuna inanmaya başlıyordu. Işık hızının altındaki hızlarda, geminin hareketini hissetmek mümkün değildi ve evren âdeta sonsuz, bomboş bir sergi salonuna dönüşüyordu. Burada yıldızlar birer illüzyondan ibaretti ve söz konusu tek obje gemiydi. Bu akli model beraberinde derin bir yalnızlık hissi getiriyor ve yolcunun bilinçaltında "gösterimdeki obje"yi izleyen "nihai izleyici" olduğuna dair bir hezeyana sebep olabiliyordu. Kendini tamamen açıkta hissetme durumu içe kapanıklığa ve anksiyeteye yol açabiliyordu.

Bu sebeple uzayın derinliklerine yapılan yolculuklara ilişkin olumsuz psikolojik sorunların çoğu çevrenin aşırı açıklığından kaynaklanıyordu. West'in engin deneyimleri, Guan Yifan'ınkine benzer bir klostrofobiye kapılmanın çok ender gerçekleşeceğine işaret ediyordu. Daha da tuhafı ise Guan'ın Bir Numaralı Meydan'ın geniş ortamından herhangi bir rahatlama hissine kapılmamış olmasıydı; klostrofobinin getirdiği huzursuzluk biraz olsun azalmış gibi görünmüyordu. Bu da Guan'ın klostrofobisinin bulunduğu gözlemevinin sıkışık yapısıyla alakası olmadığı sonucuna varmasıyla örtüşüyordu. West'in bu vakaya duyduğu ilgi biraz daha artmıştı.

"Daha iyi hissetmiyor musun?"

"Hayır, hem de hiç iyi hissetmiyorum. Sıkışmış hissediyorum. Burada her şey... basık."

Guan yıldızlarla bezeli gökyüzüne baktı ve ardından bakışlarını *Yerçekimi*'nin yöneldiği tarafa çevirdi. Doktor, Guan'ın *Mavi Uzay*'a baktığının farkındaydı. İki geminin arasında an itibariyle sadece yüz bin kilometre kalmıştı ve iki gemi aşağı yukarı aynı hızda yol alıyorlardı. Derin uzay şartlarında bunun iki geminin birlikte uçtukları anlamına geldiği dahi söylenebilirdi. Her iki geminin kurmayları, kenetlenme işleminin

teknik detaylarını tartışıyorlardı. Fakat *Mavi Uzay* hâlâ çıplak gözle görülemeyecek kadar uzaktaydı. Damlacıklar da görünmez haldelerdi. Yarım yüzyıl önce Üç Cisimliler'le yapılan anlaşmaya göre, damlacıklar *Yerçekimi* ve *Mavi Uzay*'dan üç yüz bin kilometre ötede konumlanmışlardı. İki gemi ve damlacıklar dar bir ikizkenar üçgen oluşturuyorlardı.

Guan Yifan bakışlarını yeniden West'e çevirdi. "Geçen gece bir rüya gördüm. Bir yere –*gerçekten,* akıl edemeyeceğin türde– açık bir yere gittim. Uyandığım vakit, gerçek hayat fazla basık ve dar gelmeye başladı ve böylece klostrofobiye kapıldım. Nasıl desem... doğar doğmaz ufak bir kutuya kapatılsaydın bunu umursamazdın çünkü hayatın boyunca tek bildiği bu olurdu. Fakat bir kez serbest bırakıldın mı, seni geri koyduklarında kendini tamamıyla farklı hissederdin."

"Rüyanda gördüğün yerden biraz daha bahset."

Guan doktora gizemli bir gülümsemeyle baktı. "Gemideki diğer biliminsanlarına tarif edeceğim hatta *Mavi Uzay*'daki biliminsanlarına da. Fakat sana anlatmayacağım. Sana karşı bir garezim yok, doktor fakat mesleğinizi icra eden herkeste bulunan davranış biçimine dayanamıyorum: Birinin akli bir hastalıktan mustarip olduğunu düşündüğünüzde, o kişinin söylediği her şeyi hastalıklı bir aklın hezeyanları olarak kabul ediyorsunuz."

"Fakat az önce bana sadece bir rüya olduğunu söyledin."

Guan kafasını iki yana salladı ve hatırlamayı denedi. "Rüya olduğundan emin değilim; uyanık olup olmadığımdan da öyle. Bazen, rüyadan uyandığınızı zannedebilir, ardından kendinizi hâlâ rüya görür halde bulabilirsiniz; diğer zamanlarda ise uyanık olmanıza rağmen, rüya gördüğünüzü zannedebilirsiniz."

"İkinci duruma çok ender rastlanır. Eğer bunu yaşadıysan, o vakit bir akıl hastalığının belirtisi olması kuvvetle muhtemeldir. Ah, üzgünüm, şimdi aramız yine bozulacak."

"Hayır, hayır. Aslına bakarsan, birbirimize oldukça benzediğimizi düşünüyorum. İkimizin de gözlemek istediği belirli

şeyler var. Sen delileri izliyorsun ve ben de evreni. Aynı senin gibi ben de gözlemlediğim objelerin gerçek olup olmadıklarını belirleme konusunda çeşitli kriterlere sahibim: Matematiksel anlamdaki uyum ve güzellikten faydalanıyorum."

"Gözlemlediğin objelerin gerçek olduklarından eminim."

"Fakat yanılıyorsunuz, doktor." Guan, Samanyolu'nun oluşturduğu parıltıya işaret etti fakat, ona aniden belirsiz bir canavarı gösteriyormuşçasına, bakışları West'in üzerinde kaldı. "Orada akli dengesi yerinde ancak vücudu felç olmuş bir hasta bulunuyor!"

"Nasıl yani?"

Guan kıvrıldı ve dizlerini göğsüne çekti. Hareketi, vücudunun bulunduğu yerde yavaşça dönmesine neden oldu. Samanyolu ihtişamlı bir biçimde etrafında dönüyordu ve Guan kendini evrenin merkezinde gibi görüyordu.

"Işık hızından dolayı. Evrenin bilinen kısmı bir uçtan diğerine on altı milyar ışık yılı genişliğinde ve genişlemeye devam ediyor. Fakat ışık hızı saniyede sadece üç yüz bin kilometre hızla yol alabiliyor, bir salyangoz hızında. Bu da ışığın asla evrenin bir ucundan diğerine ulaşamayacağı anlamına geliyor. Işık hızından daha hızlı hiçbir şey bulunmadığından, hiçbir bilginin ya da harekete geçirme kuvvetinin evrenin bir ucundan diğerine gitme imkânı bulunmuyor. Eğer evren bir insan olsaydı, sinirsel uyarıları vücudunun tamamına ulaşamayacaktı; beyni vücudunun varlığından, uzuvları ise beyninin varlığından haber alamayacaktı. Bu felç değil de nedir? Aklımda canlanan görüntü ise bundan daha korkunç: Evreni şişmeye başlamış bir ceset gibi görüyorum."

"İlginç, Dr. Guan, hem de çok ilginç!"

"Saniyede üç yüz bin kilometre yol alan ışık hızının haricinde, üç temelli başka bir semptom daha var."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Üç boyut. Sicim teorisine göre, evrende zamanın haricinde on boyut bulunur. Fakat sadece üçü makroskobik ölçekte

erişilebilir durumdadır ve bu üçlü yaşadığımız dünyayı oluştururlar. Geriye kalanlar kuantum boyutunda varlığını sürdürür."

"Sicim teorisinin bunun açıklamasını yaptığını düşünüyorum."

"Bazıları sadece iki sicim birbirine denk geldiklerinde ve boyutların bazı vasıfları birbirini sıfırladığında makroskobik bir hal aldıklarını, üçten fazla boyutun ise asla aynı anda birbirleriyle karşılaşamayacaklarını düşünüyor... Ben bu açıklamayı fazla ciddiye almıyorum. Matematiksel anlamda zarif bir açıklama değil. Dediğim gibi, bana göre bu evrenin üç ve üç yüz bin sendromundan ibaret."

"Sebebinin ne olduğunu düşünüyorsunuz peki?"

Guan kocaman bir kahkaha patlatarak ve kolunu doktorun omzuna attı. "Harika bir soru! Kimsenin bu kadar ilerisini düşündüğünü zannetmiyorum. Temel bir sebep olduğunu ve bunun bilimin ortaya çıkarabileceği en korkunç hakikat olabileceğinden eminim. Fakat... Doktor, siz benim kim olduğumu düşünüyorsunuz ki? Ben bir uzay gemisinin kuyruğuna kıvrılmış, basit bir gözlemciden hatta bir araştırma asistanından ibaretim." West'in omuzlarını bıraktı ve galaksiye dönük bir biçimde iç geçirdi. "Gemide hibernasyonda en fazla vakit geçiren benim. Dünya'dan ayrıldığımızda yirmi altı yaşındaydım ve şimdi bile sadece otuz bir yaşındayım. Fakat evren şimdiden gözümde bir güzellik ve inanç kaynağından, şişmeye başlamış bir cesede dönüştü. Kendimi yaşlanmış hissediyorum. Yıldızlar artık çekiciliğini yitirdiler. Eve dönmek istiyorum."

Guan Yifan'ın aksine, West yolculuğun büyük bir kısmını uyanık geçirmişti. Diğerlerinin ruh sağlığını yerinde tutabilmek için kendi duygularını kontrol altında tutması gerektiğine inanırdı. Fakat an itibariyle yüreğine bir ağırlık çökmüş ve seyahat etmekle geçen yarım yüzyılı düşünmesiyle gözleri buğulanmıştı. "Dostum, ben de yaşlandım."

Konuşmalarına cevap verirmişçesine, savaş alarmı klak-

sonları ötmeye başladı. Gökyüzündeki yıldızlar bangır bangır bağırıyordu âdeta. Meydanın üzerinde süzülen ekranda uyarı bilgileri belirdi. Renkli bulutları andıran pencereler, üst üste belirerek fazla geçmeden Samanyolu'nun önünü kapadılar.

West, şaşkın Guan Yifan'a, "Damlacık saldırısı!" dedi. "İkisi de hızlanıyorlar. Biri *Mavi Uzay*'a doğru gidiyor, diğeri ise bize!"

Guan etrafına bakındı, içgüdüsel olarak gemi hızlandığı takdirde tutunabileceği bir yer aradı gözleri. Fakat etrafta hiçbir şey yoktu. Sonuç olarak doktora tutundu.

West, Guan'ın ellerini tuttu. "Kaçacak vaktimiz olmayacak. Sadece birkaç saniyemiz kaldı."

Kısa bir paniğin ardından, her ikisi de beklenmedik bir biçimde rahatlamış hissettiler. Ölümün korkmaya vakitleri olmayacak kadar çabuk geleceğinden memnunlardı. Belki de evren hakkındaki konuşmaları, ölüme en iyi hazırlık olacaktı.

Her ikisi de aynı şeyi düşündüler fakat ilk dile getiren Guan oldu. "İkimizin de artık hastalarımızı düşünmesi gerekmiyor galiba."

Caydırma Dönemi, 62. Yıl
Kasım 28, 16:00'dan 16:17'ye Kadar Geçen Süre: Caydırma Merkezi

Yüksek hızlı asansör inişine devam etti ve toprağın giderek artan katmanlarının ağırlığının tamamı, Cheng Xin'in yüreğine biniyor gibiydi.

Yarım sene önce, BM ve Güneş Sistemi Filosu'nun ortak gerçekleştirdiği bir oturumda, Cheng Xin yeni Kılıçtutan olarak Luo Ji'nin yerine geçmek üzere seçilmiş ve kütleçekimsel dalga caydırma sisteminin kontrolü ona verilmişti. Kendinden sonra en çok oy alan adayın neredeyse iki katı oy almıştı. An itibariyle devir teslim töreninin gerçekleştirileceği Gobi Çölü'ndeki Caydırma Merkezi'ne doğru ilerliyordu.

Caydırma Merkezi insanlığın inşa ettiği en derin yapıydı, yerin kırk beş kilometre altında bulunuyordu. Bu yer dünyanın kabuğunun altında, Mohorovičić Süreksizliği'nin ötesinde, manto tabakasındaydı. Buradaki basınç ve sıcaklık, kabuktakinden çok daha yüksekti ve etrafındaki katmanlar sert peridotitten yapılmıştı.

Asansörün gideceği yere ulaşması yaklaşık yirmi dakika sürdü. Cheng Xin asansörden indi ve siyah renkte çelik bir kapıyla karşılaştı. Kapının üzerindeki beyaz yazıda Caydırma Merkezi'nin resmi adı yazıyordu: Kütleçekimsel Dalga Evrensel Yayın Sistemi Kontrol Merkez İstasyonu. BM ve Güneş Sistemi Filosu'nun armaları kapıya işlenmişti.

Fazlasıyla derinde bulunan bu yapı oldukça karmaşıktı. Kendi hava sirkülasyon sistemine sahipti ve yüzeydeki atmosfere bağlı değildi – öyle olduğu takdirde kırk beş kilometrelik mesafeyi kat eden hava, içerdeki kişiye büyük rahatsızlık

verirdi. Ayrıca manto tabakasının neredeyse beş yüz santigrat dereceyi bulan yüksek sıcaklıklarıyla baş edecek türde bir soğutma sistemine sahipti.

Cheng Xin'in görebildiği tek şey ise boşluktu. Lobinin duvarlarının tamamı elektronik ekran işlevi görebiliyordu fakat beyazlıktan başka bir şey göstermiyor, bina henüz kullanıma açılmamış izlenimi uyandırıyorlardı. Yarım yüzyıl önce, Caydırma Merkezi tasarlanırken, Luo Ji'den fikir alınmış fakat tek bir öneriyle yetinmişti:

Bir mezar kadar sade olsun.

Devir teslim töreni sakindi fakat büyük bir kısmı kırk beş kilometre yukarıdaki yüzeyde gerçekleşmişti. Dünya'nın ve Filo'nun önde gelenleri insanlığı temsil etmek üzere toplanmış ve Cheng Xin'in asansörden içeri girişini seyretmişlerdi. Nihai devri sadece iki kişi izleyecekti: GSK başkanı ve Güneş Sistemi Filosu genelkurmay başkanı – caydırma sisteminin idaresine doğrudan dahil olan iki kurumun temsilcileri.

GSK başkanı boş lobiye işaret etti ve Cheng Xin'e burayı onun isteklerine göre dekore edeceklerini söyledi. Dilerse bahçe, bitkiler, bir fıskiye gibi isteklerde bulunabilirdi. Ayrıca yüzeyde olup bitenlere dair holografik simülasyonları tercih etme imkânı da vardı.

Genelkurmay başkanı, "Onun gibi yaşamanı istemiyoruz," dedi. Askeri üniformasından ötürüydü belki fakat Cheng Xin karşısında duran adamda eski zaman erkeklerinin izlerini gördü ve sözleri içini biraz olsun ısıttı. Fakat yüreğine çöken, üzerindeki kırk beş kilometrelik katman kadar ağır yük biraz olsun azalmadı.

Geçmişin Dışındaki Zaman'dan Alıntı Kılıçtutan'ın Kararı: Varoluş ile Yokoluş Arasındaki On Dakika

İlk karanlık orman caydırma sistemi, koruyucu bir petrol tabakasına sarılmış ve güneşin yörüngesine gönderilmiş, üç binden fazla nükleer bombadan oluşuyordu. Patlamanın ardından petrol tabakası güneşin parıltısının yanıp sönmesine sebep olacak ve Üç Cisim'in yerini evrenin geri kalanına bildirecekti. Sistemin çalışma prensiplerinde sorun olmasa da fazlasıyla dengesiz olduğu bir gerçekti. Damlacıkların güneşin elektromanyetik radyasyonunu engellemeyi bırakmalarının ardından, hiç vakit kaybetmeden nükleer bomba caydırma sistemine ek olarak güneşi süper anten olarak kullanacak bir iletişim sistemi de eklendi.

Her iki sistem de yayın yöntemi olarak gözle gördüğümüz ışığın da dahil olduğu elektromanyetik radyasyondan faydalanıyordu. Şu anki bilgi birikimimizle bunun yıldızlararası iletişimin en ilkel yolu olduğunu, uzayda dumanla haberleşmeye denk geldiğini biliyoruz. Elektromanyetik dalgalar uzayda güçsüzleştiğinden ve hızla dağıldığından yayın menzili sınırlıydı.

Caydırma sisteminin kurulduğu vakit, insanoğlu kütleçekimsel dalgaları ve nötrinoları belirleme konusunda temel bilgilere sahipti fakat bu dalgaları modüle edip aktarmayı bilmiyorlardı. İnsanların Üç Cisim'den talep ettiği ilk teknolojik gelişmelerdi bunlar. Kütleçekimsel dalgalar ve nötrinoların kapasiteleri ışık hızıyla sınırlı olduğundan, kuantum iletişimine göre hâlâ ilkel sayılacak teknolojilerdi fakat elektromanyetik dalgalardan kat kat daha gelişmişlerdi.

Her iki iletişim yöntemin de gücünü yitirmesi uzun sürüyordu ve geniş bir yayın menziline sahiplerdi. Özellikle nötrinoların etkileşime geçtikleri neredeyse başka hiçbir şey yoktu. Teorik olarak modüle edilmiş bir nötrino ışınıyla evrenin diğer tarafına bilgi iletmek mümkündü ve olası bozulma ve kayıplar aktarılan bilginin çözümlenmesinde herhangi bir olumsuz etki yaratmayacaktı. Fakat nötrinoların belirli bir noktaya doğrultulmaları gerekirken, kütleçekimsel dalgalar tümyönlüydü ve bu sebeple karanlık orman caydırmasındaki ana yayın metodu olarak bu seçildi.

Kütleçekimsel dalga iletişiminin temel prensipleri oldukça sert bir maddeden yapılmış uzun bir sicimin titreşimine dayanıyordu. İletişime en uygun anten bir zincir halinde bir araya getirilmiş ve titredikçe kütleçekimsel dalga üreten bir dizi kara delikti. Fakat Üç Cisim dahi böyle bir teknolojiye sahip değildi ve insanlığın bu sorunu soysuz maddelerden elde ettiği bir sicimin titreşimiyle çözmesi gerekti. Fazlasıyla sıkı bir yapıya sahip olan soysuz madde, sadece nanometreler çapındaki bir sicime muazzam bir kütle sığdırmayı başarmıştı. Tek bir tel devasa antenin sadece çok ufak bir kısmını oluştursa da tamamı antene gereken destek ve korumayı sağlayabilecek yoğunluğa sahipti. Kullanılan maddenin yapısı sayesinde de antenin toplam kütlesi aşırıya kaçmamış oluyordu.

Titreyen sicimlerin yapımında kullanılan soysuz madde doğal olarak beyaz cücelerde ve nötron yıldızlarında bulunuyordu. Normal şartlarda bu madde doğal bir şekilde bozuluyor ve zamanla normal maddeye dönüşürdü. İnsan yapımı titreşim sicimlerinin yarı ömrü genellikle elli yıldı, bu sürenin sonunda antenin etkisi zayıflıyordu. Bu sebeple her yarım yüzyılda bir antenlerin yenileriyle değiştirilmeleri gerekiyordu.

Kütleçekimsel dalga caydırmasının ilk zamanlarında, stratejik anlamda asıl endişe yeterince caydırma kuvvetine sahip olunup olunmadığıydı. Kıtaların farklı yerlerine dağılmış

yüz farklı istasyonun kurulmasına dair planlar yapıldı. Fakat kütleçekimsel dalga yayınının bir kusuru vardı: İletişim ekipmanlarını küçültmek mümkün değildi. Devasa boyutlardaki bu komplike antenlerin üretimi oldukça masraflıydı ve sonuç olarak yirmi üç anten inşa edildi. Fakat caydırıcılığın etkinliğine verilen önem farklı bir olaydan ötürü zaman içerisinde unutuldu.

DÜCO, Caydırma Dönemi'nde zamanla ortadan kayboldu fakat yerini yeni radikal örgütler aldı. Bunlar insanlığın üstünlüğüne inanıyor ve Üç Cisim'in ortadan kaldırılması gerektiğini savunuyorlardı. "Dünyanın Evlatları" bu örgütlerden en büyüğüydü. Caydırma Dönemi'nin altıncı yılında, üç yüzden fazla "Dünyanın Evlatları" mensubu, Antarktika'daki bir kütleçekimsel dalga istasyonuna orayı ele geçirme amacıyla saldırdılar. Mini sesaltı nükleer bombalar gibi gelişmiş silahlarla saldıran ve istasyona daha önceden sızmış kişilerin yardımını alan saldırganlar, neredeyse başarılı olacaklardı. Eğer istasyonu savunan askerler anteni zamanında yok etmeselerdi, korkunç sonuçlarla karşılaşılması işten bile değildi.

Bu kaza her iki dünyayı da ciddi anlamda korkutmuştu. İnsanlar kütleçekimsel dalga vericilerinin büyük bir tehlike arz ettiğinin farkına varmışlardı. Bu esnada Üç Cisim de Dünya'ya kütleçekimsel dalga yayını teknolojisi sıkı bir denetim altına alınıncaya dek baskı yapmaya karar verdi ve sonuç olarak yirmi üç istasyon dörde indirildi. İstasyonların üçü dünya üzerinde, Asya, Kuzey Amerika ve Avrupa'da bulunuyorlardı ve sonuncusu ise uzay gemisi *Yerçekimi*'ydi.

Vericilerin tamamı aktif bir tetiklemeye ihtiyaç duyuyordu çünkü güneş çevresindeki nükleer bomba sisteminde kullanılan ölü el tetikleyicisine gerek kalmamıştı. Luo Ji caydırma kavramını kendi başına kurmuştu fakat bu aşamadan sonra Kılıçtutan öldüğü takdirde, başka birinin yerini alması mümkün olacaktı.

Başlarda, devasa kütleçekimsel antenlerin yerin üzerine

kurulmaları gerekmişti. Caydırma Dönemi'nin on ikinci yılında gelişen teknoloji sayesinde dünyada bulunan üç anten ve destek sistemleri yerin altına taşındılar. Ancak herkes vericileri ve kumanda merkezini yer altına taşımanın sadece insanlıktan gelen tehditlere karşı koruma sağlayacağını, Üç Cisim'in saldırılarına karşı anlamsız kalacağının bilincindeydi. Güçlü etkileşim malzemelerinden yapılmış damlacıklar için onlarca kilometre kayayla sıvı arasında hiçbir fark yoktu, ilerleyişlerini neredeyse hiç etkilemezdi.

Dünya caydırma sistemini faaliyete sokunca, Üç Cisim işgal kuvvetlerinin uzaklaştığı gözlemler sayesinde teyit edildi. Tehdit ortadan kalkınca, çoğu insan dikkatini halihazırda Güneş Sistemi'ne varmış olan on damlacığın nerede olduklarına çevirdi. Üç Cisim damlacıklardan dördünün muhtemel bir radikal örgüt saldırısı durumunda her iki dünyayı da koruyabilmek için Güneş Sistemi'nde kalması konusunda ısrarcıydı. Dünya, tereddütlü bir biçimde de olsa bunu kabul etti fakat dört damlacığın Kuiper Kuşağı'nın gerisinde beklemeleri şartını koştu. Ayrıca, her damlacığa insan yapımı bir mekik eşlik edecek, böylece damlacıkların konumu her an için bilinecekti. Bu da olası bir damlacık saldırısında Dünya'ya yaklaşık elli saatlik bir avantaj sağlayacaktı. Bu dört damlacıktan ikisi *Mavi Uzay*'ı avlamak üzere *Yerçekimi*'nin peşinden gitmişlerdi ve Kuiper Kuşağı'nın gerisinde sadece iki tane kalmıştı.

Diğer altı damlacığın nereye gittiğini hiç kimse bilmiyordu.

Üç Cisim, altı damlacığın Üç Cisim Filosu'yla buluşmak üzere Güneş Sistemi'ni terk ettiğini iddia etse de Dünya'dan hiç kimse buna inanmadı.

Üç Cisimliler artık düşüncelerini açık eden varlıklar değillerdi. Geçen iki yüzyıl boyunca, stratejik düşünme konusunda birçok şey öğrenmişlerdi – yalanlar, kandırmacalar ve oyunlar. Belki de insan kültürü üzerine yaptıkları çalışmalardan elde ettikleri en büyük getiri buydu.

Çoğu kişi altı damlacığın Güneş Sistemi'nin bir köşesinde saklandığını düşünüyordu. Fakat damlacıklar ufak, hızlı ve radarda görünmez olduklarından, yerlerini belirlemesi ve takip etmesi fazlasıyla zordu. Petrol tabakaları ya da diğer gelişmiş saptama teknikleri kullanılsa dahi, insanlığın damlacıkları 1/10 astronomik birim ya da on beş milyon kilometre yaklaşmadan önce güvenilir bir biçimde saptaması mümkün değildi. Bu mesafenin dışında, damlacıklar dilediklerince dolaşmakta özgürdüler.

Maksimum hızdaki bir damlacık on beş milyon kilometreyi on dakika içinde kat edebilirdi.

Karanlık orman caydırması aşıldığı takdirde Kılıçtutan'ın karar vermesi için gereken süre zarfı da bundan ibaretti.

Caydırma Dönemi, 62. Yıl
Kasım 28, 16:00'dan 16:17'ye Kadar
Geçen Süre: Caydırma Merkezi

Bir metre kalınlığındaki ağır çelik kapı derin bir gümbürtüyle açıldı ve Cheng Xin ile yanındakiler karanlık orman caydırma sisteminin kalbine adım attılar.

Cheng Xin'i karşılayan boş ve açık yeni bir alan oldu. Burası yarım daire şeklinde bir holdü, karşısında ise kavisli bir duvar duruyordu. Duvarın yüzeyi şeffaftı ve buzu andırıyordu. Yer ve tavan ise bembeyazdı. Cheng Xin'in ilk düşüncesi siyahı olmayan, tarifsiz bir yalnızlık hissi saçan bir gözün karşısında durduğuydu.

Ardından Luo Ji'yi gördü.

Luo Ji beyazlığın ortasında, yüzü kavisli duvara dönük ve yerde bağdaş kurmuş bir biçimde oturuyordu. Güzelce taranmış uzun saçları ve sakalı da beyazdı ve beyaz duvarla iç içe geçiyordu. Etrafın beyazlığı Zhongshan* takımının siyahlığına tezat oluşturan türdeydi. Oturduğu yerde, Luo Ji ters durmuş bir T harfini andırıyordu, zamanın tepesinde uğuldayan rüzgârlarına ve çağların kükreyen dalgalarına karşı koymuş, asla geri dönmemek üzere kalkmış bir gemiyi bekleyen bir çapayı. Sağ elinde kırmızı bir kurdele, kılıcının kabzasını tutuyordu: Kütleçekimsel dalga yayınını başlatacak düğmeyi. Varlığı boş bir gözü andıran odaya bir gözbebeği ekliyordu. Siyah bir noktadan ibaret olmasına karşın, tarifsiz yalnızlık hissini hafifletiyor, göze bir ruh katıyordu. Luo Ji yüzü duvara dönük oturduğundan onun gözleri görülmüyordu ve içeri girenlere karşı hiçbir tepki vermedi.

---

* Sun Zhongshan (ya da Sun Yat-Sen) Çin Halk Cumhuriyeti'nin öncülü olan Çin Cumhuriyeti'nin kurucusudur.

Şaolin Manastırı'nın kurucusu Usta Batuo'nun bir duvarın karşısında on yıl boyunca meditasyon yaptığı ve on yılın sonunda gölgesinin duvara kazındığı rivayet edilir. Eğer bu doğruysa, Luo Ji'nin gölgesini duvara beş kez kazıyacak vakti olmuştu.

GSK, Cheng Xin ve donanma genelkurmay başkanını durdurdu. "Devir işlemine hâlâ on dakika var," diye fısıldadı.

Kılıçtutan olarak geçirdiği elli dört yıllık kariyerinin son on dakikasında, Luo Ji kararlı bir biçimde görevine devam etti.

Caydırma Dönemi'nin başında, Luo Ji'nin mutlu geçirdiği kısa bir zaman dilimi vardı. Karısı, Zhuang Yan ve kızı, Xia Xia ile bir araya gelmiş ve ikiliyle yüzyılların hasretini gidermişti. Fakat iki yıl çekmeden, Zhuang Yan kızını almış ve Luo Ji'yi terk etmişti. Sebeplerine dair birçok hikâye anlatılırdı. En ünlüsü şöyleydi: Luo Ji halkın gözünde bir kahraman olarak kalırken, ona sevenlerin gözünde değişimini çoktan tamamlamıştı. Zhuang Yan, halihazırda bir dünyayı yok etmiş ve ikisinin kaderini ellerinde taşıyan bir adamla birlikte yaşadığını fark etmişti. Onu korkutan, tuhaf bir canavardı o, bu yüzden de kızını alıp ayrılmıştı. Başka bir hikâye ise Luo Ji'nin, onlar normal bir yaşam sürebilsinler diye onları terk ettiğini anlatıyordu. Zhuang Yan ve kızının nereye gittiğini hiç kimse bilmiyordu – büyük ihtimalle hâlâ hayatta, sade ve huzurlu bir hayat yaşıyorlardı.

Ailesi, Luo Ji'yi caydırma görevi, güneş çevresi nükleer bomba çemberinden kütleçekimsel dalga vericilerine geçtiği sırada terk etti. O günden sonra da Luo Ji Kılıçtutan olarak geçecek uzun kariyerine başlamıştı.

Bu kozmik arenada Luo Ji, Çin kılıç sanatına benzeyen, savaştan çok dansı andıran havalı hareketlerle karşılaşmadı; ya da silahı kuşananın yeteneğini öne çıkaran Batı kılıç sanatının incelikleriyle. Luo Ji, Japon *kenjitsu* sanatının ölümcül darbeleriyle karşı karşıyaydı. Gerçek Japon kılıç dövüşleri yarım saniyeyle iki saniye arasında bir süre zarfından uzun sürmez-

di. Kılıçlar bir kez çarpıştığı vakit, iki taraftan biri kanlar içerisinde yere yığılmış olurdu. Fakat bu ânın öncesinde rakipler birbirlerine birer heykel gibi bakar, bazen bu süreç on dakikayı bulurdu. Bu müsabaka sırasında kılıçlar el ile değil, yürekle tutulurdu. Gözler aracılığıyla bakışlara aktarılan yürek-kılıcı rakibin ruhuna saplanırdı. Kazanan da bu esnada belli olurdu: İki kılıç savaşçısının sessizliğinde, kılıçlarının ruhları sessiz birer gök gürültüsü gibi çarpışırlardı. İlk hamle yapılmadan, kazanan, kaybeden, yaşayan ve ölen belli olurdu.

Luo Ji beyaz duvara böylesine yoğun bir dikkatle bakıyor, dört ışık yılı ötedeki bir dünyayı hedef alıyordu. Sofonların bakışlarını düşmanına gösterebileceğini biliyordu ve bakışı yerin altının ve üzerindeki kayaların ağırlığının soğukluğunu taşıyor, her şeyi feda etmeye hazır oluşun kararlığını üzerine ekliyordu. Bakışı düşmanın kalbinin hızla çarpmasına ve her türlü kötü niyetten vazgeçmesine neden oluyordu.

Kılıç savaşçısının bakışının her zaman için bir sonu olurdu, müsabakanın son ânı. Luo Ji için bu evrensel mücadelede kılıçların ilk ve son kez çekildiği an belki de hiç gelmeyecekti.

Fakat hemen bir saniye sonra da gelebilirdi.

Bu şekilde, Luo Ji ve Üç Cisim elli dört yıl boyunca birbirlerine baktılar. Luo Ji rahat, umarsız bir adamdan, gerçek bir Duvarabakan'a dönüştü, bu duvarı yarım yüzyıldan uzun bir süre boyunca izleyen bir adama; Dünya medeniyetinin elli yıl boyunca son darbeyi vurmaya hazır bekleyen koruyucusuna.

Tarih boyunca Luo Ji sessizliğini korumuş, tek kelime dahi etmemişti. Gerçek şu ki, bir insan on ya da on beş yıl boyunca konuşmadığı takdirde konuşma yetisini kaybederdi. Dili hâlâ anlıyor olabilirdi fakat konuşamazdı. Luo Ji'nin artık konuşamadığı açıkça görülüyordu; söyleyebileceği her şeyi bakışlarıyla karşısındaki duvara koyuyordu. Kendisini bir caydırma makinesine çevirmişti, geçen yarım yüzyıl boyunca her an patlamaya hazır, iki dünya arasındaki korku dolu dengeyi sağlayan bir mayına.

"Kütleçekimsel dalga evrensel vericisini devretmenin vakti geldi." GSK yetkilisi sessizliği saygılı bir biçimde bozdu.

Luo Ji pozunu bozmadı. Genelkurmay başkanı kalkmasına yardımcı olmak için yanına yürüdü fakat Luo onu durdurmak üzere elini kaldırdı. Cheng Xin kolundaki hareketin kuvvetli, enerjik ve yüz yaşını aşkın birinden beklenmeyecek kadar net olduğunu fark etti. Luo Ji kendi başına ayağa kalktı, duruşu dimdikti. Cheng Xin, Luo Ji'nin kurduğu bağdaşı bozarak ayağa kalkarken, ellerini yere koyarak destek almamasına şaşırmıştı. Çoğu genç erkek bile bu hareketi zorlanmadan gerçekleştiremiyordu.

"Bay Luo, bu Cheng Xin, halefiniz. Lütfen ateşleyiciyi ona verin."

Luo Ji dimdik ayakta duruyordu. Yarım yüzyılı aşkın süredir baktığı beyaz duvara birkaç saniye daha baktı. Ardından hafifçe eğilerek selam verdi.

Düşmanına saygılarını sunuyordu. Dört ışık yılı uzaklıktan oluşan bir boşluğun ötesinden yarım yüzyılı aşkın bir süre boyunca birbirlerini izlemek, ikiliyi kader bağıyla birbirine bağlamıştı.

Ardından Luo Ji, Cheng Xin'e döndü. Yeni ve eski Kılıçtutan sessizce beklediler. Ardından kısa bir an için bakışları buluştu fakat o anda Cheng Xin ruhunun karanlık gecesini aydınlatan, keskin bir ışık hissetti. O bakışta bir kâğıt kadar ince hatta görünmez bir ışık vardı. Karşısında duran yaşlı adamın duvara bakarak geçen elli dört yıllık sürede nasıl bir aydınlanma yaşadığını hayal edemezdi. Düşüncelerinin yatıştığını, üzerlerinde duran yer kabuğu kadar sert ve ağır veyahut yukarıda bekleyen mavi gökyüzü kadar hafif ve ince bir hal almış olabileceğini düşündü. Cheng Xin'in cevabı bilmesi mümkün değildi, kendisi aynı yolu yürüyünceye kadar bilemezdi bunu. Muazzam bir derinliğe sahip oluşu haricinde, Luo Ji'nin bakışlarına anlam verebilmesi imkânsızdı.

Luo Ji ateşleyiciyi iki eliyle Cheng Xin'e uzattı. Cheng Xin

de iki eliyle Dünya tarihinin bu en ağır objesini kabul etti. Böylece, iki dünyanın üzerinde durduğu bu dayanak noktası, 101 yaşında bir adamdan 29 yaşında bir kadına geçmişti.

Ateşleyici Luo Ji'nin elinin sıcaklığını taşıyordu. Hakikaten de bir kılıcın kabzasına benziyordu. Üzerinde bir tarafında üç ve uç tarafında da bir tane olmak üzere dört tuş vardı. Yanlışlıkla basılmasını önlemek için tuşlara bir miktar kuvvetle ve belirli bir düzende basmak gerekiyordu.

Luo Ji iki adım geriledi ve karşısında duran üç kişiyi başıyla selamladı. Kendinden emin, sağlam adımlarla kapıdan çıkıp gitti.

Cheng Xin devir teslim süresi boyunca kimsenin Luo Ji'ye elli dört yıllık hizmeti için teşekkür etmediğini fark etti. GSK başkanının ya da genelkurmay başkanının bir şey söylemeleri gerekiyor muydu bilmiyordu fakat tören provalarının hiçbirinde eski Kılıçtutan'a teşekkür edilmesine dair herhangi bir şey geçmemişti.

İnsanlık, Luo Ji'ye müteşekkir hissetmiyordu.

Lobide siyah takım elbiseli birkaç adam Luo Ji'yi durdurmak için öne çıktılar. Aralarından biri, "Bay Luo, Uluslararası Mahkeme Savcılığı tarafından sizlere gezegen çapında soykırım şüphesiyle suçlandığınızı bildirmek isteriz. Tutuklusunuz ve soruşturulacaksınız," dedi.

Asansöre doğru yürümeye devam eden Luo Ji, adamlara kısa bir bakış atma gereği dahi duymadı. Savcılar içgüdüsel olarak yolundan çekildiler. Luo Ji belki de onları fark etmemişti bile. Gözlerindeki keskin ışık sönmüştü ve yerinde güneşin batışına benzer, huzur verici bir parıltı vardı. Üç yüz yıllık uzun görevi nihayet sona ermişti ve omuzlarındaki ağır sorumluluktan kurtulmuştu. Bu aşamadan sonra, kadınlaşmış insanlık onu bir iblis ya da bir canavar olarak görse dahi, elde ettiği başarının medeniyet tarihinde eşi benzeri olmadığını hepsinin kabul etmesi gerekecekti.

Çelik kapı açıktı ve Cheng Xin lobide konuşulanları duy-

muştu. İçinden koşup Luo Ji'ye teşekkür etmek geldi fakat kendini durdurdu. Keyifsiz bir biçimde onun asansörde kayboluşunu seyretti.

GSK başkanı ve donanma genelkurmay başkanı da hiçbir şey söylemeden ayrıldılar.

Çelik kapılar derin bir gümbürtüyle kapandı. Cheng Xin eski hayatının kapının giderek ufalan aralığından su gibi akıp gittiğini hissetti. Kapılar tamamen kapandığında, yeni bir Cheng Xin doğmuştu.

Elinde duran kırmızı ateşleyiciye baktı. Çoktan onun bir parçası olmuştu. O ve Cheng Xin artık birbirlerinden ayrılmayacaklardı. Uyuduğunda dahi yastığının yanında tutması gerekiyordu.

Beyaz, yarım daire şeklindeki alanda ölüm sessizliği vardı. Âdeta zaman mühürlenmiş ve artık akmıyordu burada. Hakikaten de bir mezarı andırıyordu. Fakat burası artık Cheng Xin'in dünyasıydı. Buraya hayat katması gerektiğine karar verdi. Luo Ji gibi olmak istemiyordu. O bir savaşçı, düellocu değildi; o bir kadındı ve burada uzunca bir süre yaşaması gerekiyordu – belki on yıl, belki de yarım asır. Hakikaten de bu göreve hayatı boyunca hazırlanmıştı. Uzun yolculuğunun başlangıç noktasında beklerken, Cheng Xin kendini sakin hissediyordu.

Fakat kaderin onun için farklı planları vardı. Kılıçtutan olarak kariyeri, doğduğundan beri hazırlandığı bu kariyer, kırmızı ateşleyiciyi kabul ettiği andan itibaren sadece on beş dakika sürecekti.

Caydırma Dönemi'nin Son On Dakikası, 62. Yıl Kasım 28, 16:17:34'ten 16:27:58'e Kadar Geçen Süre: Caydırma Merkezi

Ardında duran cehennemsi magma patlamışçasına, beyaz duvar kan kırmızısına döndü. En yüksek alarm verilmişti. Kırmızı arkaplanın üzerinde beyaz bir satır belirdi.

Güçlü etkileşime sahip uzay mekikleri yaklaşıyor.

Toplam sayıları: 6.

Biri, Dünya ile Güneş arasındaki L1 Lagrangian noktasına gidiyor.

Diğer 5 tanesi 1-2-2 dizilişiyle Dünya'ya doğru yaklaşıyorlar.

Hızları: 25,000 km/s. Tahmini yüzeye ulaşma süreleri: 10 dakika.

Cheng Xin'in yanında havada parıldayarak süzülen beş sayı belirdi. Holografik düğmelerdi bunlar: Herhangi birine bastığında Dünya'dan on beş milyon kilometre ötesindeki bölgeyi tarayan erken uyarı sisteminin sağladığı daha detaylı bilgiler beliriyordu. Güneş Sistemi Filosu Genelkurmay Başkanlığı bilgiyi analiz etmiş ve Kılıçtutan'a göndermişti.

Dünya, daha sonrasında, altı damlacığın on beş milyon kilometrelik erken uyarı sistemi menzilinin hemen dışında beklediğini öğrenecekti. Üçü güneşin dalga bozukluğundan faydalanarak gizli kalmışlardı ve diğer üçü ise uzay çöpü gibi süzülerek saklanmışlardı. Uzay çöpünün büyük çoğunluğu eski füzyon reaktörlerinin bitmiş yakıt hücrelerinden oluşuyordu. Bu faktörler olmasaydı dahi, Dünya'nın erken uyarı sistemi menzilinin dışında onların keşfedilmesi imkânsızdı, sebebi ise herkesin damlacıkların asteroit kuşağının ötesinde, daha uzakta beklediklerini düşünmeleriydi.

Luo Ji'nin yarım yüzyıldır beklediği yıldırım, gidişinden beş dakika sonra düşmüş ve Cheng Xin'e isabet etmişti.

Cheng Xin holografik düğmelerden herhangi birine basma gereği duymadı. Daha fazla bilgiye ihtiyacı yoktu.

Yaptığı hatanın derinliğini hemen anlamıştı. Bilinçaltının derinliklerinde, Kılıçtutan görevine dair vizyonu daha en başından beri çok ama çok yanlıştı. Başından beri kendisini en kötüsüne hazırlamış, en azından hazırlamaya çalışmıştı. GSK ve filodan uzmanlarla caydırma sistemini detaylarıyla incelemiş, öğrenmiş ve strateji uzmanlarıyla muhtemel senaryoları değerlendirmişti. Bundan çok daha kötü senaryolar üzerine düşünmüştü.

Fakat aynı zamanda ölümcül bir hata yapmıştı, farkına dahi varamayacağı bir hata. Hata ise ikinci Kılıçtutan olarak seçilmesiyle aynı sebepti.

Bilinçaltında, şu an gerçekleşen olayların gerçekleşebileceğini asla kabul etmemişti.

Güçlü etkileşime sahip uzay mekiklerinin ortalama uzaklığı: Yaklaşık 14 milyon kilometre. En yakını 13.5 milyon kilometre uzaklıkta. Tahmini yüzeye ulaşma süreleri: Dokuz dakika.

Cheng Xin'in bilinçaltında o bir koruyucuydu, yok edici değil; o bir kadındı, savaşçı değil. Hayatının geri kalanını iki dünya arasındaki dengeyi sağlamaya hazırdı, ta ki Dünya, Üç Cisim bilimiyle giderek güçlenene ve Üç Cisim, Dünya kültürüyle giderek medenileşene kadar. Ta ki bir ses bir gün ona şunu söyleyene kadar: *O kırmızı ateşleyiciyi bırak ve yüzeye geri dön. Artık dünyanın karanlık orman caydırmasına ya da bir Kılıçtutan'a ihtiyacı yok.*

Kılıçtutan olarak o uzak dünyayla karşılaştığında, Luo Ji'nin aksine Cheng Xin bunun bir ölüm-kalım meselesi olduğunu düşünmemişti. O bunu daha çok bir satranç maçına benzetmişti. Satranç masasının başında oturacak, bütün açılışları düşünecek, düşmanın hamlelerini kestirecek ve vereceği karşılıkları düşünecekti. Hayatının geri kalanını bu oyunu oynayarak geçirmeye hazırdı.

Fakat rakibi satranç tahtasının üzerinde herhangi bir taşı oynatma gereği duymamıştı. Bunun yerine satranç tahtasını almış ve Cheng Xin'in kafasına geçirmişti.

Cheng Xin'in kırmızı ateşleyiciyi Luo Ji'den aldığı an, altı damlacık Dünya'ya doğru son sürat yaklaşmaya başladılar. Düşman bir saniye dahi harcamamıştı.

Yaklaşmakta olan güçlü etkileşime sahip uzay mekiklerinin ortalama uzaklığı: Yaklaşık 13 milyon kilometre. En yakını 12 milyon kilometre uzaklıkta. Tahmini yüzeye ulaşma süreleri: Sekiz dakika.

Boşluk.

Yaklaşmakta olan güçlü etkileşime sahip uzay mekiklerinin ortalama uzaklığı: Yaklaşık 11.5 milyon kilometre. En yakını 10.5 milyon kilometre uzaklıkta. Tahmini yüzeye ulaşma süreleri: Yedi dakika.

Boşluk, boşluktan başka bir şey yoktu. Beyaz duvara ve beyaz harflere ek olarak, etrafındaki her şey de beyaza dönüşmüştü. Cheng Xin sütten bir evrende asılı kalmış gibi hissediyordu, on altı milyar ışık yılı ötedeki bir süt kabarcığı gibi. Bu büyük boşluğun içerisinde tutunacak hiçbir şey bulamıyordu.

Yaklaşmakta olan güçlü etkileşime sahip uzay mekiklerinin ortalama uzaklığı: Yaklaşık 10 milyon kilometre. En yakını 9 milyon kilometre uzaklıkta. Tahmini yüzeye ulaşma süreleri: Altı dakika.

Ne yapması gerekiyordu?

Yaklaşmakta olan güçlü etkileşime sahip uzak mekiklerinin ortalama uzaklığı: Yaklaşık 9 milyon kilometre. En yakını 7.5 milyon kilometre uzaklıkta. Tahmini yüzeye ulaşma süreleri: Beş dakika.

Boşluk dağılmaya başladı. Üzerindeki kırk beş kilometrelik kabuk varlığını bir kez daha hatırlattı: Tortul dönemden kalmaydılar. Yüzeyin en altında ya da Caydırma Merkezi'nin hemen üzerindeki katman büyük ihtimalle dört milyar yıl önce oluşmuştu. Dünya bundan sadece beş yüz milyon yıl

önce oluşmuş olmalıydı. Çamur deryasını andıran gezegen daha yeni oluşuyordu ve bitmek bilmeyen yıldırımlar yüzeyini dövmekteydi; Güneş sisli gökyüzündeki bulanık bir ışık topundan ibaretti, denizi kırmızı renge boyuyordu. Kısa aralıklarla farklı parlak gök cisimleri gökyüzünde beliriyor, arkalarında bıraktıkları ateşten izlerle denize iniyorlardı; bu meteorlar oluşturdukları tsunamilerin yarattığı devasa dalgalarla hâlâ lavla kaplı olan kıtaları dövüyorlardı, ateşin ve suyun oluşturduğu buhar bulutlarının yükselişi ise Güneş'in aydınlığını dindiriyordu...

Bu cehennemsi fakat muhteşem manzaranın aksine, çamurlu sularda ise mikroskobik boyutlarda bir hikâye yaşanmaktaydı. Yıldırımların ve kozmik ışınların doğurduğu organik moleküller birbirine giriyor, birleşiyor ve tekrar ayrılıyorlardı – yapım oyuncaklarıyla oynanan ve beş yüz milyon yıl boyunca sürecek, uzun bir oyundu bu. Nihayetinde ise bir organik molekül zinciri ikiye ayrılacaktı. Oluşan zincirler orijinalinin tıpatıp aynı iki zincir oluşuncaya dek diğer molekülleri yanlarına çekecek, ardından yeniden ikiye ayrılarak kendilerini kopyalayacaklardı... Bu yapboz oyununun sonucunda ortaya kendi kendini kopyalayan bir organik molekülün zincirinin çıkması, tayfuna kapılan bir hurda metal yığınının yere yepyeni bir Mercedes-Benz araba olarak inmesine benzetilebilecek kadar ufak bir ihtimaldi.

Fakat ufak da olsa gerçekleşmiş ve 3.5 milyar yıllık nefes kesici bir tarihin başlangıcı olmuştu.

Yaklaşmakta olan güçlü etkileşime sahip uzay mekiklerinin ortalama uzaklığı: Yaklaşık 7.5 milyon kilometre. En yakını 6 milyon kilometre uzaklıkta. Tahmini yüzeye ulaşma süreleri: Dört dakika.

Arkeen Dönemi'ni Proterozoik Dönem takip etti, her iki dönem de birer milyar yıl sürdü; ardından Paleozoik dönem geldi; 70 milyon yıl süren Kambriyen, 60 milyon yıl süren Ordovisyen, 40 milyon yıl süren Silüriyen, 50 milyon yıl süren

Devoniyen, 65 milyon yıl süren Karbonifer ve 55 milyon yıl süren Permiyen dönemlerinden oluştu; peşinden Mesozoyik dönem geldi; 35 milyon yıllık Triyasik, 55 milyon yıl süren Jura ve 70 milyon yıl süren Kretase dönemlerinden oluştu; sonrasında ise Senozoik dönem geldi: 64.5 milyon yıllık Tersiyer ve 2.5 milyon yıllık Kuvaterner dönem.

Ardından insanoğlu çıktı ortaya. Geride kalan vakte kıyasla, insanlık tarihi bir göz açıp kapamadan ibaretti. Hanedanlıklar ve çağlar havai fişek gösterileri gibi yanıp sönmüş; maymunun havaya savurduğu kemikten sopa bir uzay mekiğine dönüşmüştü. Nihayet, 3.5 milyar yıllık sıkıntı ve güçlüklerle dolu bu yol ufak bir insanın karşısında, Dünya üzerinde şu âna kadar yaşamış yüz milyarı aşkın kişiden, kırmızı bir ateşleyiciyi tutan birinin elinde son bulmuştu.

Yaklaşmakta olan güçlü etkileşime sahip uzay mekiklerinin ortalama uzaklığı: Yaklaşık 6 milyon kilometre. En yakını 4.5 milyon kilometre uzaklıkta. Tahmini yüzeye ulaşma süreleri: Üç dakika.

Dört milyar yıl, Cheng Xin'in üzerine yığılmıştı, boğuyordu onu. Bilinçaltı yüzeye ulaşmaya, orada nefeslenmeye çalışıyordu. Bilinçaltındaki yeryüzü hayatla doluydu, öne çıkan tür ise aralarında dinozorların da bulunduğu sürüngenlerdi. Kalabalık nüfuslarıyla yeryüzünü ufuk çizgisine kadar dolduruyorlardı. Dinozorların arasında, ayaklarının ve karınlarının altında, aralarında insanların da bulunduğu memeliler yaşıyordu. Daha da aşağıda, sayısız çift ayağın altında ve arasında ise yükselen karanlık sular vardı: sayısız miktarda trilobit ve karınca... gökyüzünde ise yüz milyarlarca kuş karanlık, güneşin ışınlarını kapatan ve durmadan dönen bir girdap oluşturuyorlardı ve zaman zaman devasa pterodaktilleri de aralarında uçarken görmek mümkündü...

Ölüm sessizliği her yeri sarmıştı. En korkuncu da gözleriydi: dinozorların gözleri; trilobitlerin ve karıncaların gözleri; kuşların ve kelebeklerin gözleri; bakterilerin gözleri...

Sadece insanların yüz milyar çift gözü vardı, Samanyolu Galaksisi'ndeki yıldız sayısıyla eşit miktarda. Aralarında sıradan erkek ve kadınlar da vardı, Da Vinci'nin, Shakespeare'in ve Einstein'ınkiler de.

Yaklaşmakta olan güçlü etkileşime sahip uzay mekiklerinin ortalama uzaklığı: Yaklaşık 4.5 milyon kilometre. En yakını 3 milyon kilometre uzaklıkta. Tahmini yüzeye ulaşma süreleri: İki dakika.

Mekiklerden ikisi Asya'ya yöneldiler, diğer ikisi Kuzey Amerika'ya. Sonuncusu ise Avrupa'ya gidiyor.

Düğmeye bastığı takdirde 3.5 milyar yıllık süreci sona erdirecekti. Her şey, hiç var olmamışçasına, evrenin sonsuz karanlığına karışacaktı.

Karşılaştığı bebek Cheng Xin'in kollarına geri dönmüştü: Yumuşak, sevimli ve sıcacıktı, yüzü nemliydi, tatlı bir gülümsemesi vardı ve ona *anne* diyordu.

Yaklaşmakta olan güçlü etkileşime sahip uzay mekiklerinin ortalama uzaklığı: Yaklaşık 3 milyon kilometre. En yakını 1.5 milyon kilometre uzaklıkta ve hızla yavaşlıyordu. Tahmini yüzeye ulaşma süresi: Bir dakika otuz saniye.

Cheng Xin, "Hayır..." diye bağırarak ateşleyiciyi yere fırlattı. Yerde sürüklenişini bir iblisi izliyormuşçasına seyretti.

Güçlü etkileşime sahip uzay mekikleri Ay yörüngesine yaklaşıyorlar ve yavaşlamaya devam ediyorlar. Gidişatlarına bakıldığında hedeflerinin Kuzey Amerika, Avrupa ve Asya'daki kütleçekimsel dalga istasyonları ve Kütleçekimsel Dalga Evrensel Yayın Sistemi Kontrol İstasyon Merkezi olduğu anlaşılıyor. Tahmini yüzeye çarpış süreleri: Otuz saniye.

Son saniyeler örümcek ağını andırırcasına uzayıp gidiyor ve bitmek bilmiyordu. Fakat Cheng Xin tereddüt etmedi; kararını çoktan vermişti. Düşünceyle verilecek bir karar değildi bu, genlerine işlenmişti. Dört milyar öncesine, kararın ilk kez verildiği zamana kadar gidiyordu. Peşinden gelen milyarlarca yıl bu kararı güçlendirmişti sadece. İster doğru olsun, isterse

yanlış, Cheng Xin verebileceği başka bir kararın bulunmadığını biliyordu.

Nihayete varmak üzere olduğuna seviniyordu.

Büyük bir sallantıyla yere kapaklandı: Damlacıklar yerküreyi delmişlerdi. Etrafındaki yekpare kayalar yok olmuştu ve Caydırma Merkezi devasa bir davulun üzerindeymiş gibi hissetti. Cheng Xin gözlerini kapadı ve bir damlacığın yerküreyi aynı suda yüzen bir balık gibi kolaylıkla yarışını hayal etti, kendisini ve etrafındaki her şeyi eriyik lava çevirecek kusursuz pürüzsüzlükteki iblisin gelişini beklemeye başladı.

Fakat parçasını vurucu bir bitirişle sonlandıran bir davulcu edasıyla, deprem şiddetli birkaç sallantının ardından son buldu.

Ekrandaki kırmızı ışık kayboldu, yerini önceki beyaz arkaplana bıraktı. Oda daha parlak ve daha ferah görünüyordu. Karşısında birkaç satır siyah yazı belirdi.

Kuzey Amerika kütleçekimsel dalga istasyonu yok edildi.

Avrupa kütleçekimsel dalga istasyonu yok edildi.

Asya kütleçekimsel dalga istasyonu yok edildi.

Güneş destekli yayın fonksiyonu mevcut bütün kanallarda devredışı bırakıldı.

Sessizlik her şeyin üzerine bir kez daha çöktü, geriye güçlükle duyulan bir su sesi kaldı. Borulardan biri deprem esnasında patlamıştı.

Cheng Xin depreme Asya kütleçekimsel dalga istasyonuna yapılan saldırının sebep olduğunu anlamıştı. O anten buraya yaklaşık yirmi kilometre uzaklıktaydı ve burası gibi oldukça derine inşa edilmişti.

Damlacıklar, Kılıçtutan'a saldırma gereği dahi duymamışlardı.

Siyah yazı kayboldu. Boşlukta geçen bir sürenin sonunda, son bir cümle belirdi:

Kütleçekimsel dalga evrensel yayın sistemi kullanılamaz hale getirildi. Karanlık orman caydırması sona erdirildi.

Caydırma Dönemi Sonrası, İlk Saat
Kayıp Bir Dünya

Cheng Xin yüzeye çıkan asansöre bindi. Asansörden indiğinde, bir saat önce devir teslim töreninin yapıldığı alanı gördü. Davetlilerin hepsi gitmişti ve alanda bayrak direklerinin gölgeleri haricinde hiç kimse yoktu. BM ve Güneş Sistemi Filosu bayrakları en uzun iki direkte dalgalanıyor, arkalarında ise çeşitli milletlerin bayrakları bulunuyordu. Bayraklar esen hafif rüzgârda dalgalanmaya devam ettiler. Arkalarında ise uçsuz bucaksız Gobi Çölü vardı. Etrafta şakıyan birkaç kuş, yakındaki ılgın ağacının üzerine kondular. Cheng Xin uzaklarda Qilian Sıradağları'nı görebiliyordu. Birkaçının zirvesindeki kar, gümüş rengi bir parıltıyla göze çarpıyordu.

Her şey aynı görünüyordu fakat bu dünya artık insanlara ait değildi.

Cheng Xin ne yapacağını bilmiyordu. Caydırmanın bitişinin ardından hiç kimse onunla iletişime geçmemişti. Aynı caydırma gibi Kılıçtutan da yoktu artık.

Amaçsızca yürüyordu Cheng Xin. Tesisin kapılarına vardığında, iki nöbetçi Cheng Xin'i selamladı. İnsanlarla yüzleşmekten korkuyordu fakat gözlerinde meraktan başka bir şey görememişti – olanlardan henüz haberleri yoktu. Kurallar, Kılıçtutan'ın kısa süreliğine yüzeye çıkmasına izin veriyordu ve depremi incelemek üzere çıktığını düşünmüş olmalılardı. Cheng Xin kapının yanına park edilmiş bir hava aracının yanında duran ordu mensuplarını gördü. Ona bakmıyorlardı, sadece geldiği yöne bakıyorlardı. Hatta aralarından biri eliyle o tarafa işaret etmişti.

Cheng Xin arkasına döndü ve ufuk çizgisindeki mantar

bulutunu gördü. Yerin derinliklerinden fışkıran toprak ve tozun oluşturduğu bulut oldukça yoğundu hatta katı gibi görünüyordu. O huzurlu manzara içinde o kadar tuhaf görünüyordu ki kötü bir Photoshop işini andırıyordu. Yakından incelediğinde Cheng Xin karşısındaki manzarayı batan güneşin karşısında duran çirkin bir büste benzetti. Burası damlacığın yerkürenin kabuğunu deldiği yerdi.

Biri adını zikretti. Cheng Xin arkasına döndü ve 艾 AA'nın ona doğru koştuğunu gördü. Üzerindeki beyaz ceket, rüzgârda dalgalanan saçlarla, nefes nefese kalmış bir biçimde geldi ve Cheng Xin'e onu görmeye geldiğini fakat nöbetçilerin kendisini içeri almadıklarını söyledi.

AA park halinde duran arabaya işaret ederek, "Yeni evin için çiçek getirmiştim," dedi. Ardından mantar bulutuna döndü. "O bir volkan mı? Az önceki depreme o mu sebep oldu?"

Cheng Xin, AA'yı kollarına alarak ağlamak istiyordu fakat kendine hâkim oldu. Bu mutlu kızın gerçeği öğrendiği ânı geciktirmek, sona eren güzel günlerin anısını biraz daha yaşatmak istedi.

Geçmişin Dışındaki Zaman'dan Alıntı Karanlık Orman Caydırması'nın Başarısız Oluşu Üzerine Düşünceler

Caydırmanın başarısızlığındaki en büyük etken şüphesiz ki Kılıçtutan olarak yanlış kişinin seçilmesiydi. Bu konu başka yerde, konuyla ilişkin bölümde irdelenecektir. Şimdilik sistemin tasarımındaki başarısızlığa önayak olan faktörleri ele alalım.

Sistemin çöküşüyle, çoğu insan doğrudan kütleçekimsel dalga vericilerinin azlığına işaret etti ve yirmi üç istasyondan on dokuzunu söktükleri için Caydırma Dönemi'nin başlarındaki insanları suçladılar. Fakat bu reaksiyon sorunun temelini anlayamamaktan kaynaklanıyordu. Damlacık saldırısında elde edilen verilere bakıldığında, damlacığın yerküreyi delmesi ve vericiyi yok etmesi için ortalama on saniyeden çok az daha fazla süre gerekiyordu. Planlanan yüz vericinin yüzü de tamamlanmış ve faaliyete geçirilmiş dahi olsa, damlacıkların sistemin tamamını yok etmeleri fazla sürmeyecekti.

Burada kilit nokta sistemin *yok edilebilir* oluşuydu. İnsanlığın yok edilemez bir kütleçekimsel dalga evrensel yayın sistemi kurma fırsatları olmuştu fakat bu fırsattan istifade edememişlerdi.

Sorun vericilerin sayısı değil, kuruldukları yerdi.

Yirmi üç vericinin yerin üzerinde ya da altında değil, uzayda bulunduklarını düşünün – *Yerçekimi* gibi yirmi üç tane geminin olduğunu. Normal şartlarda, uzay gemileri Güneş Sistemi'nin farklı yerlerine dağılmış olarak bulunacaktır. Damlacıklar sürpriz bir saldırı gerçekleştirseler dahi, bütün gemileri ortadan kaldırmaları fazlasıyla güç olacaktı. Bir ya da

daha fazla geminin uzayın derinliklerine kaçacak vakti olacaktı.

Bu da caydırma ölçüsünü sistemin tamamı için artıracak ve Kılıçtutan'a bağlı bir sistem olmaktan çıkaracaktı. Üç Cisimliler, Güneş Sistemi'nde caydırma sistemini ortadan kaldırmaya yetecek miktarda güçlerinin bulunmadığını bilecek ve daha dikkatli davranacaklardı.

Ne yazık ki *Yerçekimi*'nin bir eşi daha yoktu.

Vericiye sahip daha fazla gemi üretilmemesinin iki sebebi vardı: İlki, "Dünyanın Evlatları" örgütünün Antarktika'daki vericiye yaptıkları saldırıydı. Uzay gemilerinin radikal grupların saldırılarına yerin altına kurulmuş istasyonlardan daha açık olduğu sonucuna varılmıştı. İkincisi ise maliyetti. Kütleçekimsel dalga antenlerinin uzay yolculuğuna uygun malzemelerle yapılması gerekeceğinden, maliyet kat kat artıyordu. Sadece *Yerçekimi*'nin maliyeti, yüzeydeki yirmi üç vericinin neredeyse toplamına denk geliyordu. Dahası, geminin gövdesini yenilemek mümkün değildi; başından sonuna kadar soysuz maddeden elde edilmiş titreşen sicimle yapılmış geminin yarım yüzyıllık ömrü dolduğunda, yepyeni bir kütleçekimsel dalga gemisinin inşa edilmesi gerekiyordu.

Fakat en derindeki sebep ise insanlığın aklında gizliydi. Hiçbir zaman için doğrudan bahsedilmemiş ve hatta belki de hiç bilinçli bir biçimde anlaşılmamış olsa dahi, kütleçekimsel dalga gemisi fazla güçlüydü – hatta o kadar güçlüydü ki yaratıcısını dahi korkutuyordu. Eğer herhangi bir şey –damlacık saldırısı ya da farklı bir durum– bu gemilerin derin uzaya kaçmasına sebep olursa ve düşman varlığından ötürü Güneş Sistemi'ne bir daha asla geri dönemeyecek olurlarsa, *Mavi Uzay*'ın ve *Tunç Çağı*'nın birer kopyasına ya da belki daha da kötüsüne dönüşeceklerdi. Her bir kütleçekimsel dalga gemisi ve insanlığını kaybetmiş mürettebatı (titreşen sicimlerin yarım yüzyıllık ömrüyle sınırlı olsa da) evrenin tamamına yayın yapma imkânına sahip olacak, böylece insanlığın kaderini

elinde bulunduracaktı. Böylesi ürkütücü bir dengesizlik unsuru yıldızların arasında sonsuza dek kaybolacaktı.

Özünde bu korku, karanlık orman caydırmasının kendisine duyulan korkuydu. Nihai caydırıcılık unsurunun karakteristik bir özelliğiydi: Caydıran ve cayanın, caydırma unsuruna ilişkin korkuyu paylaşmalarıydı.

Caydırma Dönemi Sonrası, İlk Saat
Kayıp Bir Dünya

Cheng Xin askerlerin bulunduğu yöne doğru yürüyüp onlardan kendisini patlama noktasına götürmelerini istedi. Tesisin güvenliğinden sorumlu bir yarbay vakit kaybetmeden iki araç görevlendirdi: Biri Cheng Xin götürecek, diğeri ise onu koruyacak birkaç nöbetçiyi taşıyacaktı. Cheng Xin, AA'dan burada kalmasını ve onu beklemesini istedi fakat AA gelme konusunda ısrar ederek arabaya bindi.

Uçan arabalar yerin çok az üzerinde süzülerek yola çıktılar ve düşük bir hızla mantar bulutuna doğru yol almaya başladılar. AA sürücüye sorunun ne olduğunu sordu fakat sürücünün de olup bitenlerden haberi yoktu. Volkan, birkaç dakika arayla iki kez patlamıştı. Sürücü kayıtlı tarih boyunca ilk kez Çin sınırları içinde bir volkanın patlamış olabileceğini düşünüyordu.

Tabii "volkan"ın bir zamanlar dünyanın stratejik dayanak noktalarından biri, kütleçekimsel dalga anteni olduğunu hayal dahi edemezdi. İlk patlamaya damlacığın yerküreyi delişi sebep olmuştu. Anteni yok ettikten sonra, damlacık aynı rotayı takip etmiş ve yerden çıkmış, yeni bir patlamaya sebep olmuştu. Patlamalar damlacığın muazzam kinetik enerjilerini yerküreye aktarmalarından kaynaklandığından ve manto tabakasıyla alakaları bulunmadığından oldukça kısa sürmüşlerdi. Damlacığın yüksek hızı yeri delerken ya da yerden çıkarken çıplak gözle görülmelerinin mümkün olamayacağı anlamına geliyordu.

Dumanı tüten ufak çukurlarla kaplı Gobi arabanın altından akıp gidiyordu: Patlamanın havaya kaldırdığı lav ve sıcak

taşlar düştükleri yerlerde çarpmanın etkisiyle ufak kraterler oluşturmuşlardı. Yola devam ettikçe çukurlar sıklaştı ve Gobi'nin üzeri yoğun bir sis tabakasıyla kaplandı, sağda sola yanan ılgın ağaçları belirmeye başladı. Burada yaşayan fazla kimse olmasa da arada bir depremin etkisiyle yıkılan evlere de rastladılar. Geneliyle manzara çatışmaların yeni sonlandığı bir savaş meydanını andırıyordu.

Bulut biraz dağılmıştı ve artık bir mantara benzemiyordu – batan güneşin uçlarını kızıla boyadığı, bakımsız saçlara sahip bir kafayı andırıyordu. Oluşturulan güvenlik kordonu yaklaşan arabaları durdurdu ve iniş yapmaları gerekti. Fakat Cheng Xin durmadı ve nöbetçiler geçmesine izin verdiler. Askerler dünyanın çoktan düştüğünü bilmiyorlardı ve Cheng Xin'in Kılıçtutan olarak sahip olduğu otoriteye hâlâ saygı duyuyorlardı. Ancak AA'yı durdurdular, bağırmasına ve debelenmesine karşın, hiçbir suretle geçmesine izin vermediler.

Sürekli esen rüzgâr tozların çoğunu süpürmüştü ancak duman, batan güneşin ışıklarını bir dizi kıpırtılı gölgeye çeviriyordu. Cheng Xin gölgeler içerisinde yüz metreye yakın mesafe kat ettikten sonra devasa bir kraterin kenarına geldi. Huni biçimindeki kraterin merkezi kırk ya da elli metre derinlikteydi. Beyaz duman bulutlarının yükselmeye devam ettiği kraterin dibi soluk, kızıl, eriyik bir parıltıya sahipti: Lavdan bir gölün parıltısına.

Kırk beş kilometre aşağıda bir yeraltı mağarasında manyetik kaldırma yöntemiyle havada tutulan, bin beş yüz metre uzunluğunda ve elli metre genişliğindeki bir silindir şekline sahip kütleçekimsel dalga anteni un ufak olmuş ve eriyik lava karışmıştı.

Cheng Xin'in kaderi de bu olmalıydı. Caydırma gücünden vazgeçmiş bir Kılıçtutan için en uygun son buydu.

Kraterin dibindeki kızıl parıltı Cheng Xin'i kendine çekiyordu. Bir adım daha atsa isteğine kavuşabilirdi. Sıcak dalgalar yüzüne vururken, mest olmuş bir biçimde lav gölünün

soluk aydınlığını seyre daldı. Ta ki bir kahkaha dikkatini dağıtana kadar.

Cheng Xin arkasına döndü. Dumanın çarpıttığı güneş ışınlarının aydınlığında, zarif bir siluet ona doğru yaklaştı. Gelen kişiyi iyice yaklaşana dek tanıyamamıştı: Sofon.

Soluk, güzel yüzünün haricinde, Cheng Xin'in onu son görüşüne kıyasla fazlasıyla değişmişti. Çöle uygun kamuflaj giyiyordu ve bir zamanlar güzelce toplanmış ve çiçeklerle süslenmiş olan saçı, ona engel olmaması için kısacık kesilmişti. Boynunda siyah bir ninja maskesi ve sırtında ise bir katana vardı. Cesur ve kahramansı duruyordu fakat etrafa yaydığı yoğun kadınsılık tamamen kaybolmamıştı: Duruşu ve hareketleri hâlâ su gibi yumuşak ve zarifti fakat bu zarafete öldürmenin ve ölümün havası eklenmiş, alımlı fakat ölümcül bir ilmeğe dönüşmüştü. Kraterden yayılan sıcaklık bile Sofon'un beraberinde getirdiği soğuğu bastıramıyordu.

Sofon alaylı bir sesle, "Tam da beklediğimiz gibi davrandın," dedi. "Kendine fazla yüklenme. Bu sonuca seni Kılıçtutan olarak seçen insanlık sebep oldu. İnsanlığın tüm üyeleri arasında, masum olan bir tek sen varsın."

Cheng Xin'in yüreği tekledi. Teselli olmamıştı fakat bu alımlı şeytanın insanın ruhuna işlemeyi iyi bildiğini itiraf etmesi gerekiyordu.

Cheng Xin, AA'nın yaklaştığını gördü. Olup biteni öğrenmiş ya da tahmin etmiş olmalıydı. Sofon'a bakarken AA'nın gözleri öfkeyle yanıyordu; iki eliyle yerden bir taş aldı ve Sofon'un kafasının arkasına geçirdi. Fakat Sofon arkasına dönüp taşı sivrisinek ısırığıymışçasına umursamadan eliyle süpürdü. AA aklına gelen bütün küfürleri etti Sofon'a ve yeni bir taşa yöneldi. Sofon sırtındaki katanayı çıkardı, yalvaran Cheng Xin'i diğer eliyle kolaylıkla uzaklaştırdı ve katanayı çevirdi. Havayı bir elektrikli pervanenin kanatlarından daha hızlı yardı, uğultusu ise kuvvetliydi. Durduğunda, AA'nın saçları başının etrafından yere döküldüler. AA dehşete düşmüş

bir biçimde omuzlarını içeri çekti ve olduğu yerde donakaldı.

Cheng Xin, Sofon'un katanasını sislerin ve bulutların içindeki o yaprak evinde gördüğünü hatırladı. O vakit, çay sehpasının yanındaki ahşaptan yapılma zarif kürsünün üzerinde duran katana ve ona eşlik eden iki kısa bıçak, ölümcül değil de dekoratif görünmüşlerdi.

Cheng Xin soruyu kendine soruyormuşçasına, "Neden?" diye mırıldandı.

"Çünkü evren bir peri masalından ibaret değil."

Cheng Xin bunun mantıken ne anlama geldiğini anlamıştı, caydırma devam ettiği takdirde gelecek insanlık için parlaktı, Üç Cisim için değil. Fakat bilinçaltında evren bir peri masalı olarak kalmaya devam edecekti, bir aşk masalı olarak. Cheng Xin'in en büyük hatası, soruna düşmanın bakış açısından bakmamasıydı.

Cheng Xin hayatta kalma sebebini Sofon'un bakışlarından nihayet anlamıştı.

Kütleçekimsel dalga yayın sistemi yok edilmiş ve güneşin radyo dalgalarını güçlendirme özelliği devredışı bırakılmışken, Cheng Xin'in hayatta oluşu herhangi bir tehdit oluşturmuyordu. Diğer yandan, insanların evrene Üç Cisim'in yerini bildirecek başka bir sisteme sahip olmaları her ne kadar ufak bir ihtimal de olsa, Kılıçtutan'ı öldürmek bu sistemi harekete geçirebilirdi. Kılıçtutan hayatta olduğu sürece, bunun gerçekleşme olasılığı sıfıra yakındı: Varlığı geriye kalanlara vazifeden kaçma bahanesi sağlıyordu.

Caydırıcı değil, bir koruma kalkanına dönüşmüştü Cheng Xin. Düşman onu bir kitap gibi okumuştu.

Peri masalının ta kendisiydi.

Cesaretini biraz olsun toplayan AA, Sofon'a, "Çok erken sevinme," dedi. "Uzay gemisi *Yerçekimi* var daha."

Sofon katanasını kınına tek ve akıcı bir hamleyle geri taktı. "Aptal kız, *Yerçekimi* yok edildi. Bir saat önce, devir teslim töreni bir ışık yılı uzakta gerçekleştiği sırada oldu. Enkazı

gösteremediğim için üzgünüm fakat sofonlar an itibariyle kör bölgedeler."

Üç Cisimliler bu an için uzun zamandır plan yapıyor ve hazırlanıyorlardı. Devir teslim töreninin vakti beş ay önce, *Yerçekimi*'ne eşlik eden sofonlar kör noktaya girmeden önce belirlenmişti. *Yerçekimi*'nin yanındaki iki damlacık devir teslim töreni gerçekleştiği gibi *Yerçekimi*'ni yok etme emrini çoktan almışlardı.

Sofon, "Gidiyorum," dedi. "Lütfen Dr. Luo Ji'ye Üç Cisim'in tamamının derin hürmetlerini sunun. Güçlü bir caydırıcı, muazzam bir savaşçıydı. Ah, bir de eğer fırsatınız olursa, Bay Thomas Wade'e geçmiş olsun dileklerimizi iletin."

Cheng Xin şaşkın bir biçimde kafasını kaldırdı.

"Kişilik araştırmalarımızda, senin caydırma derecen yerde kıvranan bir solucan gibi yüzde on civarındaydı. Saldırmaya hazır, korku verici bir kobrayı andıran Luo Ji'nin caydırma derecesi ise hep yüzde doksan civarında seyretti. Fakat Wade..." Sofon dumanın ardında batan güneşe baktı, neredeyse tamamen batmak üzereydi. Gözleri korkuyla parladı. Kötü bir düşünceyi def etmek istercesine, başını şiddetle iki yana salladı. "Onu okumak imkânsızdı. Çevresel parametreler her ne olursa olsun, caydırma unsurunun ciddiyet derecesi hep yüzde yüzdü! O tam bir şeytandı! Eğer Wade Kılıçtutan olsaydı, bunların hiçbiri mümkün olmazdı. Barışın devam etmesi gerekirdi. Altmış iki yıl beklemiştik fakat beklemeye devam etmemiz, belki elli yıl, belki de daha fazla beklememiz gerekecekti. Ve ardından Üç Cisim Dünya'yla eşit teknoloji ve güçle yüzleşecekti. Taviz vermemiz gerekecekti... Yine de, insanlığın seni seçeceğini biliyorduk."

Sofon uzun adımlarla uzaklaştı. Biraz uzaklaştıktan sonra durdu ve arkasına döndü, sessizce bekleyen Cheng Xin ve AA'ya seslendi. "Avustralya'ya gitmeye hazırlanın, acınası böcekler."

Caydırma Dönemi Sonrası, 60. Gün
Kayıp Bir Dünya

Caydırmanın bitişinden sonraki otuz sekizinci günde, asteroit kuşağının dış tarafında bulunan Ringier-Fitzroy gözlem istasyonu, Üç Cisimliler'in bulunduğu güneş sisteminde 415 yeni ize rastladı. Görünen o ki Üç Cisim, Güneş Sistemi'ne ikinci bir filo göndermişti.

İkinci filo, Üç Cisim'i beş yıl önce terk etmişti ve toz bulutundan dört yıl önce geçmişti. Bu Üç Cisim adına büyük bir riskti – insanlığın karanlık orman caydırma sistemini beş yıl içerisinde yok edemedikleri takdirde, bu filonun keşfedilmesi caydırma yayınının aktif hale getirilmesine neden olabilirdi. Bu da Üç Cisim'in insanlığın karanlık orman caydırmasına ilişkin fikrinin değişmeye başladığını hissettikleri ve yeni bir Kılıçtutan'ın seçileceğini yaklaşık beş yıl önceden tahmin ettikleri anlamına geliyordu.

Tarih başa dönmüştü; yeni bir döngü başlıyordu.

Caydırmanın sonu, insanlığın geleceğini bir kez daha karanlığa gömmüştü fakat aynı iki yüzyıl önceki krizde olduğu gibi, insanların bu karanlıkla kendi ömürleri süresinde yüzleşmeleri gerekmeyecekti. İzlere ilişkin analizler, İkinci Üç Cisim Filosu'nun hız olarak ilkinden pek de farklı olmadığını ortaya koyuyordu. Biraz daha hızlansalar dahi, filonun Güneş Sistemi'ne ulaşması en az iki ya da üç yüzyıl sürecekti. Hayatta olan herkes ömürlerinin geri kalanını huzur içinde yaşayabilecekti. Büyük Kıtlık'ta öğrenilenlerden sonra, modern toplumun gelecek için yaşadığı ânı feda etmesi mümkün değildi.

Fakat bu kez, insanlık o kadar da şanslı değildi.

İkinci Üç Cisim Filosu yıldızlararası buluttan çıktıktan üç

gün sonra, gözlem istasyonu ikinci yıldızlararası bulutta 415 iz belirledi. Bu izler farklı bir filoya ait olamazlardı. İlk Üç Cisim Filosu'nun ilk toz bulutundan ikincisine gitmesi beş yıl sürmüştü ancak İkinci Üç Cisim Filosu bu mesafeyi altı günde kat etmişti.

Üç Cisimliler ışık hızına ulaşmışlardı.

İkinci yıldızlararası toz bulutunda yapılan analizler sonucunda bulutlar arasında ışık hızıyla yolculuk yapabildikleri doğrulandı. Böylesi yüksek hızlarla, gemilerin arkalarında bıraktığı izler çok daha belirgin oluyordu.

Zamanlamaya bakıldığında, filo ilk toz bulutundan çıkar çıkmaz ışık hızına geçmiş gibi görünüyordu; bir hızlanma aşamasının gerçekleştiğine dair herhangi bir belirti yoktu.

Eğer bu doğruyduysa, İkinci Üç Cisim Filosu'nun Güneş Sistemi'ne vardığı ya da varmak üzere olduğu anlamına geliyordu. Orta ölçekli teleskoplar kullanılarak bakıldığında, Dünya'ya altı bin astronomik birim uzaklıkta 415 parlak ışık görmek mümkündü. Bunlar yavaşlamanın oluşturduğu ışıklardı. Görünen o ki gemilerin itiş sistemleri hâlâ eski teknolojiyle çalışıyordu. Filonun hızı an itibariyle ışık hızının sadece yüzde on beşi kadardı. Belli ki bu Güneş Sistemi'ne varmadan önce güvenle yavaşlamaya olanak tanıyan maksimum hızdı. Gözlenen hıza ve yavaşlama oranına dayanarak, İkinci Üç Cisim Filosu'nun Güneş Sistemi'nin uzak ucuna bir yıl sonra ulaşacağını söylemek mümkündü.

İşin bu kısmı biraz tuhaftı. Üç Cisim gemileri ışık hızına oldukça hızlı bir şekilde girip çıkabilme özelliğine sahip gibi görünüyorlardı fakat Üç Cisim yıldız sistemine ya da Güneş Sistemi'ne yakınken bunu yapmamayı tercih etmişlerdi. Filo, Üç Cisim'i terk ettikten sonra, gemiler bilindik tarzda iticilerle bir yıl boyunca yol almış ancak evlerinden altı bin astronomik birim uzaklaştıktan sonra ışık hızına geçmişlerdi. Benzer şekilde, Güneş Sistemi'ne eşit uzaklıktayken ışık hızından çıkmış ve bilindik iticilerle yola devam etmişlerdi. Bu mesafe ışık

hızında bir ayda aşılabilirdi fakat filo yolu bir yılda kat etmeyi tercih etmişti. İkinci Üç Cisim Filosu'nun yolculuğu tamamı ışık hızıyla yapıldığı takdir tamamlanacağı süreye kıyasla iki yıl daha uzun sürecekti.

Bu tuhaf karara ilişkin akla tek bir açıklama geliyordu: Işık hızına giriş ve çıkış esnasında her iki güneş sistemine de zarar vermemeyi amaçlamışlardı. Güvenli bir şekilde yaklaşabilecekleri mesafe, Güneş'ten Neptün'e kadarki mesafenin iki yüz katına eşitti. Bu da iticilerin ürettiği gücün bir yıldızdan iki kat daha fazla olduğuna işaret ediyordu ki hayal etmesi güç bir miktardı bu.

Zamanın Dışında Bir Geçmiş'ten Alıntı
Üç Cisim'teki Teknoloji Patlaması

Üç Cisim teknolojisinin kaydettiği gelişimin ani bir patlamayı andıran yükselişe tam olarak ne zaman geçtiği bilinmiyordu. Bazı âlimler bu yükselişin Kriz Dönemi'nin öncesinde başladığına inanıyorlardı; diğerleri ise Caydırma Dönemi'ne kadar herhangi bir gelişme kaydedilmediğine. Ancak bunların haricinde, yükselişi açıklayan genel bir görüş bir hâkimdi.

Öncelikle, Dünya medeniyetinin Üç Cisim medeniyeti üzerinde yarattığı etki muazzamdı – en azından bu konuda Üç Cisimliler'in yalan söylemediklerini kabul edebiliriz. İlk sofonun gelişinden beri, insan kültürünün etkisi Üç Cisim'i ciddi anlamda değiştirmiş ve insani değerlerin bazıları Üç Cisimliler'e de geçmişti. Üç Cisim toplumu kaotik çağlara tepki olarak edindikleri aşırı totaliter politik düzenin bilimsel gelişmeyi sekteye uğratan dayatmalarını aşmış, düşünce özgürlüğüne ve bireyselliğe duyulan saygıya önem vermeye başlamıştı. Bu değişiklikler kendilerine uzak o dünyadaki Rönesans çağının başlattığına benzer ideolojik bir gelişimi, dolayısıyla bilimsel ve teknolojik ilerlemeleri tetiklemiş olabilirdi. Bu, Üç Cisim tarihinin görkemli vakitlerinden biri olmalıydı fakat detayları hakkında herhangi bir bilgiye sahip değiliz.

İkinci ihtimal ise bir tahminden ibaretti: Üç Cisimliler'in iddia ettiğinin aksine, evrenin farklı uçlarına keşif amaçlı gönderilen sofonlar başarısız olmamıştı. Kör olmadan önce, en azından bir medeniyete rastlamış olabilirlerdi. Eğer bu doğruysa, Üç Cisimliler bu medeniyetten sadece teknolojik bilgi almakla kalmamış, evrendeki karanlık ormanın durumu hakkında önemli bilgiler de edinmiş olabilirlerdi. Ve bu da doğruysa, Üç Cisim'in Dünya'yı bilginin her türünde fersah fersah geride bıraktığı anlamına gelirdi.

Caydırma Sonrası Dönemi, Gün 60
Kayıp Bir Dünya

Sofon, caydırmanın bittiği günden beri ilk kez tekrar belirdi. Üzerinde aynı kamuflaj ve sırtında katanasıyla, İkinci Üç Cisim Filosu'nun Güneş Sistemi'nin topyekûn işgali için dört yıl sonra burada olacağını dünyaya bildirdi.

İlk kriz döneminden beri Üç Cisimliler'in insanlığa karşı tutumu değişmişti. Sofon, artık Üç Cisim'in insanlığı yok etmeyi amaçlamadığını, Güneş Sistemi içerisinde insanların yaşayabileceği bölgeler oluşturacaklarını –insanlığın Avustralya'da ve Mars yüzeyinin üçte birlik kısmında yaşamasına izin vereceklerini– söyledi. Bu insanlık için gereken temel yaşam alanı sorununu ortadan kaldıracaktı.

Sofon, dört yıl sonra gerçekleşecek Üç Cisim istilasına hazırlanabilmek için insanlığın taşınma işlemine hemen başlaması gerektiğini söyledi. Kendi deyimiyle insanlığın "dişlerini" sökebilmek, karanlık orman caydırması ya da farklı benzer tehditlerin oluşmasını önleyebilmek için, insanlığın tamamıyla silahsızlandırılması ve "çıplak" olarak taşınması gerekiyordu. Ayrılan bölgelerde hiçbir ağır ekipman ve tesise izin verilmeyecek ve taşınma işlemi bir yıl içerisinde tamamlanacaktı.

Mars'ta ve uzayda insanlara ayrılan bölge ancak üç milyon kişiye yetebileceğinden, taşınmak için çoğunluğun Avustralya'ya yönelmesi gerekecekti.

Fakat hâlâ çoğu insan huzur içerisinde yaşayabilecekleri bir nesillik vakitleri olduğuna inanmak istiyordu. Sofon'un konuşmasının ardından, yapılan çağrıya cevap veren ya da taşınma işlemine başlayan herhangi bir ülke olmadı.

Tarihi "Taşınma Bildirgesi"nin okunmasından beş gün sonra, Dünya atmosferinde dolanan beş damlacıktan biri Asya, Avrupa ve Kuzey Amerika'daki üç büyük şehre saldırdı. Bu saldırıların amacı şehirleri yok etmek değil, korku salmaktı. Damlacık devasa ağaçlardan oluşan bu şehirlerin içinden geçmiş, yollarına çıkan bina yapraklarını âdeta hiçe saymıştı. Damlacığın isabet ettiği binalar yanmış ve fazla olgunlaşmış meyveler gibi yüz metrelerce öteye düşmüşlerdi. Kıyamet Günü Savaşı'ndan sonraki en büyük felakette üç yüz binin üzerinde insan hayatını kaybetmişti.

İnsanlar nihayet yaşadıkları dünyanın damlacıklar için bir taşın altına konmuş yumurtalar kadar savunmasız ve kırılgan olduğunu anlamışlardı. Şehirler ve büyük çaplı tesisler tamamıyla savunmasızlardı. Üç Cisimliler isteseler dünya yüzeyi büyük bir harabeyi andırıncaya dek tüm şehirleri tek tek dümdüz edebilirlerdi.

Aslına bakarsanız, insanlar bu dezavantajı aşabilmek için uğraşmaktaydılar. Damlacıklara karşı savunma konusunda ancak güçlü etkileşime sahip malzemelerin (GES) kullanabileceğini uzun zaman önce anlamışlardı. Caydırmanın sona ermesinden önce, Dünya üzerindeki ve donanmadaki araştırma tesisleri laboratuvarlarında bu malzemelerden ufak miktarlarda üretmeye başlamışlardı ancak geniş çaplı üretime geçilmesi ve kullanılmaya başlanmasına daha uzun yıllar vardı. Eğer insanlığın elinde bir on yıl daha olsaydı, yüksek miktarlarda GES üretimi gerçeğe dönüşebilirdi. Damlacıkların itiş sistemleri insanlığın kat kat ötesinde olmasına karşın, GES kullanılarak üretilmiş roketlerle sayısal üstünlük sağlanarak damlacıkların ortadan kaldırılması sağlanabilirdi. Alternatif olarak, GES'ten faydalanan savunma kalkanları kurulabilirdi. Damlacıklar bu kalkanlara saldırsalar dahi sadece tek seferlik füze işlevi görmüş olurlardı.

Ne yazık ki bu hayallerin hiçbiri gerçekleşmeyecekti.

Sofon yeni bir konuşma daha yaptı ve konuşmasında Üç

Cisim'in insanlığa ilişkin soykırım politikasını değiştirme sebebinin, insanlığa duyduğu sevgi ve saygı olduğunu açıkladı. İnsanlığın Avustralya'ya taşınmasının bir süre çile çekmelerine sebep olacağını bildiğini ancak bu meşakkatli sürecin üç ya da dört yıl süreceğini söyledi. Üç Cisim Filosu'nun gelmesiyle birlikte, medeniyetinin dört milyar insanın Avustralya'da rahat bir biçimde yaşamasını sağlayabileceğini söyledi. Ayrıca, işgal kuvvetlerinin insanlığın Mars'ta ve uzayın diğer kesimlerinde yaşam alanları inşa etmesine de yardımcı olacaklarını belirtti. Üç Cisim Filosu'nun gelişinden beş yıl sonra, insanlık Mars ve uzaya büyük gruplar halinde göç etmeye başlayabilecekti ve bu süreç tahminen on beş yıl sürecekti. O vakit geldiğinde ise insanoğlu yeterli yaşam alanı elde etmiş ve iki medeniyet huzur içerisinde yaşamaya başlamış olacaktı.

Fakat bütün bunlar Avustralya'ya yapılacak öncül taşınma işleminin başarıyla tamamlanmasına bağlıydı. Eğer taşınma işlemi anında başlamazsa damlacıklar şehirlere saldırmaya devam edeceklerdi. Verilen bir yıllık sürenin sonunda, kendilerine tahsis edilen bölgenin dışında yakalanan insanlar, Üç Cisim topraklarındaki işgalciler olarak nitelendirilecek ve öldürüleceklerdi. İnsanlar şehirleri terk ettikleri ve kıtalara dağıldıkları takdirde, beş damlacığın hepsini bulması ve öldürmesi tabii ki mümkün olmayacaktı. Fakat dört yıl sonra gelecek olan İkinci Üç Cisim Filosu şüphesiz bu durumun icabına bakabilecekti.

Sofon, "İhtişamlı ve görkemli Dünya medeniyeti, insanlığa hayatta kalabilmesi için son bir şans kazandırdı," dedi. "Lütfen bu şansın kıymetini bilin."

Böylece insanlığın Avustralya'ya doğru Büyük Göç'ü başladı.

Caydırma Sonrası Dönemi, 2. Yıl
Avustralya

Cheng Xin, Bilge Fraisse'ın evinin önünde durdu ve Büyük Victoria Çölü'nün sıcaktan kavruluşunu izledi. Sade, yeni tamamlanmış barınak evleri sık bir düzende inşa edilmişlerdi ve göz alabildiğince uzanıyorlardı. Öğlen güneşinin altında, kereste ve metal levhadan inşa edilen evler, çöle dağılmış origamiden yapılma oyuncaklar gibi hem yeni, hem de kırılgan görünüyorlardı.

James Cook beş yüzyıl önce Avustralya'yı keşfettiğinde, bir gün insanlığın tamamının burada, bu boş, dev kıtada toplanacağını hayal dahi edemezdi.

Cheng Xin ve 艾 AA, Avustralya'ya zorunlu göçmen dalgalarının ilkiyle gelmişlerdi. Cheng Xin, Canberra ya da Sidney gibi şehirlerden birine giderek nispeten rahat bir yaşam sürebilirdi fakat bunun yerine sıradan bir göçmen gibi yaşama konusunda ısrar etmiş ve Warburton'ın yanında bulunan, şartların en zor olduğu ilk kısımdaki kamplardan birini tercih etmişti. Aynı şekilde büyük bir şehre gidebilecek olan AA'nın da kendisine eşlik etmesi, Cheng Xin'i duygulandırmıştı.

Göçmen bölgesinde hayat zordu. Başlarda, insan sayısı azken, dayanılır gibiydi. İnsanların sataşmaları, materyal ihtiyaçlardan çok daha zordu. Başta, barınakta sadece Cheng Xin ve AA yaşıyorlardı. Fakat göçmenler gelmeye devam ettikçe, barınakta yaşayan sayısı artmış ve sonuç olarak sekiz kadın aynı barınağı paylaşmaya başlamıştı. Diğer altı kadın Caydırma Dönemi'nin rahat şartlarında doğmuşlardı. Burada, hayatları boyunca ilk kez, suyun ve yemeğin karneyle verilmesine, bilgiyle hayat bulan duvarın yokluğuna, klimasız odalara, or-

tak tuvaletlere ve ranzalara alışmak durumunda kalıyorlardı... Toplumun yeni hali her şeyiyle eşitti: Paranın hiçbir anlamı yoktu ve herkes eşit hisseye sahipti. Böylesi bir yokluğu sadece tarih filmlerinde görmüşlerdi ve göçmen bölgelerinde hayat onlara cehennem gibi geliyordu. Beklenildiği üzere, Cheng Xin öfkelerinin odak noktası haline gelmişti. Sebepsiz yere ona küfrediyor ve yer israfı olduğunu söylüyorlardı – sonuçta Üç Cisim'i caydıramayan kişi oydu. Kütleçekimsel dalga yayınını aktif hale getirdiği takdirde, Üç Cisimliler korku içerisinde uzaklaşacak ve en azından insanlık huzur içerisinde birkaç on yıl daha yaşayabilecekti. Yayın, Dünya'nın hemen yok edilmesine sebep dahi olsa, şu anda yaşadıkları şartlardan daha iyi olacağını düşünüyorlardı.

Başlarda, sataşmalar sadece sözlüydü fakat çok geçmeden fiziksel bir hal aldı ve Cheng Xin'in öğünlerini çalmaya başladılar. AA arkadaşını korumak için elinden geleni yaptı. Diğer kadınlarla kavga ediyordu, bu kavgalar bazen günde birkaç kez olabiliyordu. Bir keresinde en yaman olanını saçından tutmuş ve suratı kanlar içinde kalıncaya dek yatağın direğine vurmuştu.

Fakat Cheng Xin'e duyulan öfke sadece oda arkadaşlarıyla sınırlı kalmıyordu: Yakındaki barınaklarda yaşayan göçmenler de onu rahatsız etmeye geliyorlardı. Bazen, Cheng Xin'in yaşadığı barınağa taş atıyorlardı; bazen de öfkeli bir grup toplanıyor ve ona küfürler ediyorlardı.

Cheng Xin bütün bu tacizleri sükûnetle karşılıyordu. Hatta bir bakıma bunlar içini rahatlatıyordu. Başarısız bir Kılıçtutan olarak Cheng Xin bundan daha kötüsünü hak ettiğini düşünüyordu.

Bu durum, bir gün Fraisse adında yaşlı bir adam gelene ve Cheng Xin ile AA'yı yaşadığı yere taşınmaya davet edene kadar devam etti. Fraisse bir Aborjindi. Kavruk tenine eşlik eden beyaz sakallarıyla seksen yaşını aşmış olmasına karşın zinde ve sağlıklıydı. Buranın yerlisi olduğundan, geçici bir süre için

kendi evinde kalmasına izin verilmişti. Eski Dönem'de Aborjin kültürünün korunması için çabalayan bir organizasyonu yönetmiş ve Kriz Dönemi'nin başında kültürlerini geleceğe aktarabilmek için hibernasyona girmişti. Uyandığı vakit, tahmininin gerçekleştiğini görmüştü: Avustralya Aborjinleri ve kültürleri ortadan kaybolmak üzereydi.

Fraisse'ın yirmi birinci yüzyılda inşa ettiği ev eski fakat sağlamdı ve yakınında hoş bir ağaçlığa sahipti. Buraya taşındıktan sonra Cheng Xin ve AA'nın hayatları daha sakin bir hal almıştı. Daha da önemlisi, yaşlı adam ikiliye manevi huzur getirmişti. Toplumun genelinin aksine, Üç Cisimliler'e karşı derin bir öfke ve nefret beslemiyordu; aslına bakarsanız krizden neredeyse hiç bahsetmiyordu. Sadece, "Tanrılar, insanların her yaptığını hatırlar," diyordu.

Öyleydi cidden. *İnsanlar* dahi insanların yaptıklarını hatırlıyorlardı. Beş yüzyıl önce, Dünya'nın medeni insanları –birçoğu Avrupa'nın suçlularından oluşuyordu– bu kıtaya ayak basmış ve ormanlardaki Aborjin halkını avlamaya başlamıştı. İlerleyen günlerde, avladıklarının erkek ve kadınlar olduğunu, hayvan avlamadıklarını anladıklarında dahi, katliam devam etmişti. Aborjin halkı bu geniş topraklarda on binlerce yıldır yaşıyordu. Beyaz adam geldiği vakit yerli halkın nüfusu yarım milyonu aşkınken, bu sayı kısa zaman içinde hayatını kurtarmak için çorak batı çöllerinde yaşamaya çalışan otuz bin mülteciye dönüşmüştü.

Sofon "sığınma" bölgelerinin kurulacağını açıkladığında, insanlar demek istenileni anlamışlardı. Akıllara, Kuzey Amerika yerlilerinin trajik kaderini, Dünya'nın "medeni" toplumunun acı götürdüğü uzak kıtalardan başka birini getirmişti.

Fraisse'ın evine ilk geldiğinde, eski evdeki her şey AA'nın ilgisini fazlasıyla çekmişti. Ev, Aborjin kültürüne ait bir müzeydi sanki. Her yer taş ve kabuk boyamalarıyla, çıtalardan ve içi oyulmuş ağaçlardan yapılma müzik aletleriyle, otlardan örülmüş eteklerle, bumeranglarla, mızraklarla ve farklı obje-

lerle doluydu. AA'nın ilgisini en çok beyaz kil, kırmızı ve sarı toprak boyasıyla dolu kovalar çekmişti. Ne işe yaradıklarını biliyordu ve vakit kaybetmeden parmağını kovalardan birine daldırarak yüzünü boyamaya başladı. Ardından bir yerden hatırladığı kabile dansçılarını taklit ederek dans etmeye ve dans ederken ürkütücü sesler çıkarmaya başladı.

AA, "Birlikte yaşadığımız aşüfteleri acayip korkuturdu bu," dedi.

Fraisse güldü ve kafasını iki yana salladı. AA'ya taklit ettiği milletin Avustralyalı Aborjinler değil, Yeni Zelanda'da yaşayan Maori halkı olduğunu açıkladı. Yabancılar iki milleti sıklıkla karıştırırdı fakat Avustralyalı Aborjinler nazik bir halkken, Maoriler yaman savaşçılardı. Ve Maori dansını da olması gerektiği şekilde sergileyememiş, dansın ruhunu aktaramamıştı. Fraisse kendi yüzünü etkileyici bir maskeyi andıracak şekilde boyadı ve gömleğini çıkararak koyu renkli göğsünü ve yaşına tezat oluşturan güçlü kaslarını gösterdi. Evinin baş köşesinde duran Maori silahını eline aldı ve gerçek bir savaş hakası sergilemeye başladı.

Cheng Xin ve AA gözlerini alamıyorlardı. Fraisse'ın her gün karşılaştıkları nazik hal ve hareketleri ortadan kaybolmuş, yerini ürkütücü, nefes kesici bir iblise bırakmıştı. Vücudunun tamamı muazzam bir güce kavuşmuştu âdeta. Her narası ve ayağını yere her vuruşu evin camlarını çerçevelerinde oynatıyordu ve iki kadın oldukları yerde titremekteydiler. Fakat onları asıl şoke eden Fraisse'ın gözleriydi: Sonuna kadar açtığı gözlerinden ölüm soğukluğu ve yakıcı bir öfke akıyor, Okyanusya tayfunlarının ve yıldırımlarının güçlerini tek bedende topluyordu. Güçlü bakışları naralarla yeri göğü inletiyordu: "Kaçmayacaksınız! Size öldüreceğim! Sizi yiyeceğim!"

Haka sona erdi ve Fraisse eski haline döndü. "Maori savaşçıları için düşmanının gözlerinin içine bakmak büyük önem taşırdı. Düşmanını ilk olarak gözleriyle yener, ardından taiaha'sıyla öldürürlerdi." Fraisse yanlarına gelip Cheng Xin'in

karşısına geçti. "Çocuğum, düşmanının gözlerinin içine bakamadın." Ardından nazikçe omzuna dokundu. "Fakat bu senin hatan değildi. İnan bana değildi."

Ertesi gün, Cheng Xin kendisini dahi şaşırtacak bir şey yaptı: Wade'i görmeye gitti.

Wade depo olarak kullanılabilmesi için bir barınağın pencerelerini kerestelerle kapatıyordu. Gömleğinin kollarından biri boştu. Yaşadıkları çağda gerçeğinden ayırt etmesi imkânsız bir protezi kolaylıkla elde edebilirdi fakat nedense bunu reddetmişti.

Diğer iki mahkûm –onların da Eski Çağ insanı oldukları belliydi– Cheng Xin'in arkasından ıslık çaldılar. Fakat Cheng Xin'in kimi görmeye geldiğini fark ettiklerinde çenelerini kapatıp kafalarını kaldırmadan işlerine geri döndüler.

Cheng Xin, Wade'in yanına yaklaşırken, mahkûmiyetini zor şartlarda yaşıyor olmasına karşın, son karşılaştıkları zamana kıyasla çok daha bakımlı olduğunu gördü. Yüzü tıraşlıydı ve saçı güzelce taranmıştı. Bu çağda mahkûmlar üniforma giymiyorlardı fakat beyaz gömleği burada gördüğü en temiz kıyafetti, nöbetçilerinkinden bile temizdi. Dudakları arasında tuttuğu birkaç çiviyi son eliyle tek tek alıyor ve kerestelere kesin ve sert darbelerle çakıyordu. Cheng Xin'e yüzündeki değişmeyen ifadeyle kısa bir bakış attı ve işine geri döndü.

Cheng Xin henüz pes etmediğini hemen anlamıştı. Hırsları, idealleri, ihaneti ve Cheng Xin'in bilmediği kalbinde gizli daha başka neler varsa – Wade bunların hiçbirinden vazgeçmemişti.

Cheng Xin elini Wade'e uzattı. Wade, Cheng Xin'e bir kez daha baktı, çekicini yere bıraktı, çivileri tükürdü ve Cheng Xin'in eline bıraktı. Ardından bitene kadar, Cheng Xin çivileri çakması için tek tek Wade'e uzattı.

Wade, "Git," dedi. Alet çantasından bir avuç çivi daha aldı. Bu kez ne Cheng Xin'e verdi ne de dudaklarının arasına aldı. Çivileri tek tek ayağının yanına dizdi.

"Ben... ben sadece..." Cheng Xin ne diyeceğini bilmiyordu.

"Avustralya'dan ayrılmanı söylüyorum." Wade fısıldarken dudakları neredeyse hiç kıpırdanmadı. Bakışları da kerestelerin üzerinde kaldı. Biraz uzakta duran herhangi biri işine odaklandığını düşünürdü. "Acele et, göçün tamamlanmasını bekleme."

Wade, üç yüzyıl önce birçok kez yaptığı gibi Cheng Xin'i tek cümleyle afallatmayı bir kez daha başarmıştı. Her seferinde altında yatan anlamı anlayabilmesi için katman katman açması gerektiği hissi uyandıran, kördüğüm olmuş bir iplik yumağı üzerine atılmış gibi hissediyordu. Fakat bu kez, Wade'in sözleri Cheng Xin'in titremesine neden olmuştu. Bilmecesini çözmeye cesareti daha yoktu.

"Git." Wade, Cheng Xin'in soru sormasına izin vermedi. Ardından ona bir kez daha döndü ve donmuş gölden sızan suyu andıran, kendine has o gülümsemeyi gösterdi. "*Şimdi* de sana bu barınaktan gitmeni söylüyorum."

Cheng Xin, Warburton'a geri dönerken, tıklım tıkış inşa edilmiş ve ufuk çizgisine kadar uzanan barınakları ve barınakların arasındaki insanları gördü. Aniden görüşü bir an için çarpıldı ve dünyayı dışarıdan izliyor, dolup taşan bir karınca yuvasına tanık oluyormuş gibi hissetti. İsimsiz bir korkunun etkisiyle, Avustralya'nın yakıcı güneşi buz gibi bir yağmura dönüştü.

Büyük Göç'ün başlangıcından üç ay sonra, bir milyarı aşkın kişi Avustralya'ya göç etmişti. Bu esnada, dünya hükümetleri Avustralya'nın büyük şehirlerine taşınmaya başlamışlardı. BM, merkezini Sidney'e taşıdı. Her hükümet kendi milletinin taşınma işlemlerini idare ediyordu ve BM Göç Komisyonu süreci koordine ediyordu. Yeni topraklarında göçmenler kökenlerine göre mahallelere ayrıldılar ve Avustralya dünyanın ufak bir kopyasına dönüştü. Büyük şehir isimleri haricinde, geriye kalan bütün yerler unutuldu. Artık "New York," "Tokyo" ve

"Şangay" basit barınaklarla dolu mülteci kamplarından fazlası değildi.

Kimsenin, ne dünya hükümetlerinin ne de BM'nin, böylesi büyük çapta bir göçe ilişkin deneyimi vardı ve çok geçmeden birçok zorluk ve tehlike gün yüzüne çıktı.

İlk olarak barınak sorunu vardı. Liderler, dünyadaki tüm inşaat malzemeleri Avustralya'ya gönderilse ve kişi başına ancak bir yataklık mesafe verilse dahi, toplam nüfusun beşte birinin dahi başının üzerinde bir çatı olmayacağını fark ettiler. Avustralya'da göçmen sayısı beş yüz milyonu bulduğunda, barınak kuracak inşaat malzemesi kalmamıştı. Her biri futbol sahası büyüklüğünde ve on bin kişiyi barındırabilen büyük çadırlar kurmak durumunda kaldılar. Fakat böylesi kötü yaşam ve hijyen şartlarında, her an yeni bir salgın tehlikesi mevcuttu.

Yiyecek sıkıntısı da baş göstermişti. Avustralya'daki tarım fabrikalarının nüfusun ihtiyacını karşılaması mümkün değildi ve dünyanın dört bir yanından yiyecek getirilmesi gerekiyordu. Kıtanın nüfusu arttıkça, gıda dağıtımı daha komplike ve daha geç gerçekleşmeye başladı.

Fakat en büyük tehlike toplum düzeninin ortadan kalkmasıydı. Mülteci kamplarında aşırı bilgi toplumu ortadan kalkmıştı. Yeni gelenler duvarları, yatak direklerini hatta kıyafetlerini dahi kurcalıyorlar, nihayet her şeyin öldüğünü ve ağ bağlantısının kesildiğini anlıyorlardı. Temel iletişim yöntemleri dahi doğru dürüst çalışmıyordu. İnsanlar dünyaya ilişkin haberleri çok kısıtlı kanallardan alabiliyorlardı. Bilgiyle dolu bir dünyaya alışmış bir grup insan için bu kör olmaya benzer bir durumdu. Hükümetler toplu iletişim ve liderlik konusundaki tüm tekniklerini yitirmiş ve fazlasıyla kalabalık bir toplumu nasıl yönetecekleri konusunda çaresiz kalmıştı.

Bu esnada göç dalgası uzayda da devam ediyordu.

Caydırma Dönemi'nin sonunda, uzayda yaşayan yaklaşık bir buçuk milyon insan mevcuttu. Yarım milyon uzay-

cı Dünya Hükümeti'ne mensuptu. Uzay istasyonlarında, Dünya'nın yörüngesinde bulunan uzay şehirlerinde ve aydaki karargâhlarda yaşıyorlardı. Geriye kalanlar Güneş Sistemi Filosu'na mensuptu. Mars'taki karargâhlarda, Jüpiter'in etrafında ve Güneş Sistemi'nde devriye gezen savaş gemilerinde yaşıyorlardı.

Dünya Hükümeti'ne mensup uzaycılar ise çoğunlukla Ay yörüngesinin aşağısında yaşıyorlardı. Dünya'ya geri dönmekten ve Avustralya'ya göç etmekten başka şansları olmamıştı.

Geri kalanlar Üç Cisim'in ikinci bir mülteci kampı olarak tasarladığı Mars karargâhına taşındılar.

Kıyamet Günü Savaşı'ndan sonra, Güneş Sistemi Filosu eski boyutlarına asla ulaşamamıştı. Caydırma Dönemi'nin sonunda dahi, donanmanın uzay yolculuğuna uygun sadece yüz civarı gemisi bulunuyordu. Teknolojinin gelişmeye devam etmesine karşın, füzyon itiş teknolojilerinde kaydedilebilecek herhangi bir ilerleme kalmamıştı. Üç Cisim gemilerinin büyük avantajı ışık hızına ulaşabilmeleriyle sınırlı değildi, dahası –ve daha korkuncu– ışık hızına uzun bir hızlanma sürecine ihtiyaç duymadan geçebilmeleriydi. İnsan gemilerinin ise ışık hızının yüzde on beşine dahi ulaşabilmek için bir yıl boyunca hızlanmaları, ayrıca yakıt tüketim oranlarını ve geri dönüş yolculuğu için gereken yakıtı dikkate almaları gerekiyordu. Üç Cisim gemileriyle kıyaslandığında, Dünya gemileri birer salyangoz kadar yavaşlardı.

Caydırma son bulduğunda, Güneş Sistemi Filosu'na ait uzay yolculuğuna uygun gemilerin uzayın derinliklerine kaçma imkânları vardı. Yüzün üzerinde gemi Güneş Sistemi'nden hızla ve farklı yönlere doğru uzaklaştığı takdirde, Güneş Sistemi'ndeki sekiz damlacığın hepsini yakalaması mümkün değildi. Fakat gemilerden bir tanesi bile bunu yapmamıştı; hepsi Sofon'un buyruğuna uyarak Mars yörüngesine dönmüşlerdi. İtaatlerinin sebebi ise basitti: Mars'a göç etmek, Dünya'da Avustralya'ya yerleşmek gibi değildi. Mars üssünün kapalı ha-

bitatında bir milyonluk nüfusun rahat ve medeni bir şekilde yaşaması mümkündü. Üs böylesi bir nüfusun uzun dönem ihtiyaçlarını karşılayacak şekilde tasarlanmıştı. Şüphesiz ki bu hayatlarının geri kalanını uzayın derinliklerinde gezinerek geçirmekten iyiydi.

Üç Cisim, Mars'ta yaşayan insanlara oldukça temkinli yaklaşıyordu. Kuiper Kuşağı'nın gerisinde bekleyen iki damlacık vakitlerinin çoğunu Mars şehrinin üzerinde devriye gezmek üzere çağırılmışlardı. Dünya'daki göç faaliyetlerinin aksine, Güneş Sistemi Filosu silahsızlandırılmış olmasına karşın, Mars'ta yaşayan insanların hâlâ modern teknolojiye erişimleri mevcuttu – şehrin idaresi için buna ihtiyaçları vardı. Fakat Mars'ta yaşayan insanlar bir kütleçekimsel dalga vericisi inşa etmek gibi maceralara cüret etmiyorlardı. Sofonlar böyle büyük ölçekteki bir çalışmayı şüphesiz fark ederlerdi ve insanlar Kıyamet Günü Savaşı'nın dehşet dolu günlerini unutmamışlardı. Mars üssü bir yumurta kabuğu kadar hassastı ve tek bir damlacığın saldırısıyla değişen basınç dengesi büyük bir felakete sebep olurdu.

Uzaya göç işlemi üç ay içerisinde tamamlanmıştı. Güneş Sistemi'nde Mars üssünün haricinde insan varlığı kalmamış, geriye sadece boş şehirler ve Dünya, Mars, Jüpiter ve asteroit kuşağının içerisinde bomboş gezinen uzay gemileri kalmıştı. İnsanlığın şanının ve hayallerinin gömülü durduğu, sessiz ve metalik bir mezarlığı andırıyorlardı.

Fraisse'ın evinin güvenliğinde, Cheng Xin dünyanın geriye kalanında olanları televizyondan öğrenebiliyordu. Bir gün bir gıda dağıtım merkezini gösteren bir canlı yayına rastladı. Holografik görüntü hemen oradaymış gibi hissetmesini sağlamıştı. Holografik yayınlar aşırı-geniş bant bağlantı gerektiriyordu ve bugünlerde ancak büyük önem taşıyan haberlerde kullanıyordu. Haberlerin çoğu iki boyutlu yayımlanıyordu.

Gıda dağıtım merkezi çölün kıyısında, Carnegie'de bulu-

nuyordu. Holografik görüntüde beliren çadır, insanların içinden yumurta akı gibi döküldüğü dev bir yarım yumurta kabuğunu andırıyordu. Kalabalığın dışarı akın etme sebebi yeni gelen erzak sevkiyatıydı. File içerisindeki kapalı gıdalardan oluşan devasa birer küp taşıyan iki adet ufak fakat güçlü hava aracı belirdi.

İlk aracın erzakını bırakmasıyla birlikte, kalabalık patlamış bir barajdan fışkıran sel gibi erzaka akın etti ve çok geçmeden erzak yığınının üzerini tamamen kapladı. Birkaç düzine askerin oluşturduğu güvenlik şeridi anında dağılmış ve erzak dağıtımında görevli birkaç kişi korku içerisinde hava aracına geri tırmanmıştı. Kalabalığın altında eriyen erzak yığını, çamurlu sulara atılmış bir kar topunu andırıyordu.

Kamera yakınlaştı. İnsanlar yığından erzak alanların elindeki erzaklara saldırmaya başlamışlardı. Pirinç gibi gıda maddelerinin paketlerinin yırtılması fazla sürmedi ve kalabalık, paketlerin içinden çıkan ne varsa onun için dövüşmeye başladı. İkinci araç yükünü biraz daha öteye bıraktı. Bu kez koruma sağlayacak asker de yoktu ve dağıtım görevlileri uçaktan inmeye cesaret etmemişlerdi. Kalabalık bu yeni yığına mıknatısın çektiği metal tozu gibi yöneldi ve çok geçmeden üzerini sardı.

Yeşillere bürünmüş, zarif ve esnek bir figür uçaktan atlayarak yaklaşık on iki metre aşağında duran erzak yığınının üzerine indi. Kalabalık durdu. Yığının üzerinde duranın Sofon olduğunu gördüler. Üzerinde hâlâ kamuflaj vardı ve boynuna sarılı duran siyah şal sıcak rüzgârda dalgalanıyor, soluk tenli yüzünü öne çıkarıyordu.

Sofon, "Sıraya geçin!" diye bağırdı.

Kamera bir kez daha yakınlaştı. Sofon'un güzel gözleri kalabalığa öfkeyle bakıyordu. Sesi fazlasıyla yüksekti ve araçların motorlarına rağmen duyulabiliyordu. Fakat altında duran kalabalık ancak kısa bir an için durakladı, ardından kaldığı yerden devam etti. Yığına yakın olanlar içindeki erzak paket-

lerini alabilmek için fileyi kesmeye başladılar. Kalabalık biraz daha hararetlendi ve aralarından cesaretli olan birkaçı, Sofon'u görmezden gelerek yığının üzerine tırmanmaya başladı.

"Sizi işe yaramaz şeyler! Neden buraya gelip düzeni sağlamıyorsunuz?" Sofon kafasını kaldırıp araçtakilere bağırmıştı. Aracın açık kapısında BM Göç Komisyonu'ndan şaşkın bakışlarla izleyen birkaç yetkili duruyordu. "Ordularınız nerede? Polisiniz? Buraya getirmenize izin verdiğimiz silahlarınıza ne oldu peki? *Sorumluluk bilincinize ne oldu?*"

Göç Komisyonu'nun başkanı aracın kapısında durmaktaydı. Bir eliyle kapıya tutundu ve diğer eliyle Sofon'a işaret ederek başını çaresizce iki yana salladı.

Sofon katanasını çekti. Gözün görebileceğinden daha hızlı bir hamleyle, silahını üç kez savurdu ve yığına tırmanan üç adamı altı parçaya böldü. Öldürücü darbeler üçünde de aynıydı: Sol omuzdan başlıyor ve sağ kalçada son buluyordu. Altı parça yere döküldü ve etrafa saçılan iç organlarla kan, aşağıda bekleyenlerin üzerine saçıldı. Dehşet dolu çığlıklar arasında Sofon ileri atılarak kılıcını savurmaya başladı ve etrafındaki yaklaşık bir düzine insanı çabucak öldürdü. O boşluğa saçılan cesetler de sol omuzdan sağ kalçaya doğru kesilmişlerdi, etrafa en çok organı ve kanı saçmanın yolu muhakkak ki buydu.

Bu kadar vahşet ve kanla karşılaşanlar arasında bayılan birçok kişi oldu. Sofon yürüdükçe insanlar geri çekildiler. Etrafı âdeta görünmez bir kalkanla çevriliydi, kalabalığı uzakta ve çevresini temiz tutuyordu. Birkaç adım sonra durdu ve kalabalık donakaldı.

Sofon, "Sıraya girin," dedi. Sesi nazikti.

Kaos içerisindeki kalabalık âdeta bir sıraya geçme algoritmasını uygularcasına uzun, kıvrılarak uzaklaşan bir sıra oluşturdular. Sıra devasa çadırı aşarak etrafından dolandı.

Sofon yığının üzerine geri sıçradı ve kanlı katanasıyla kalabalığa işaret etti. "İnsanlığın yozlaşmış özgürlüğünü koruyan çağ sona erdi. Eğer burada hayatta kalmak istiyorsanız, kolek-

tif bilinci tekrar öğrenmeli ve ırkınızın şerefini geri kazanmalısınız!"

O gece Cheng Xin'i uyku tutmadı. Sessizce odasından ayrıldı.

Saat geç olmuştu ve evin sundurmasında titreşen bir ışığı görebiliyordu: Fraisse tütün içiyordu. Dizlerinin dibinde yaklaşık bir metre boyutunda ve içi oyulmuş ağaç dalından yapılmış, Aborjinlere özgü bir çalgı olan didgeridoosu duruyordu. Fraisse çalgısını her gece çalardı. Didgeridoonun çıkardığı ses derin, zengin ve gümbürtülü bir uğultuydu, müziğe değil de toprağın horultularına benzerdi. Her gece, AA ve Cheng Xin bu çalgıyı dinleyerek uykuya dalardı.

Cheng Xin, Fraisse'ın yanına oturdu. Yaşlı adamla vakit geçirmeyi seviyordu. Bulundukları bedbaht durum karşısında gösterdiği ermişlik, Cheng Xin'in kırık kalbinin acısını biraz olsun dindiriyordu. Hiç televizyon izlemiyordu ve dış dünyada olup bitenleri dikkati alıyormuş gibi görünmüyordu. Geceleri nadiren odasına dönerdi, bunun yerine kapının pervazına yaslanarak uykuya dalar ve sabah güneşinin vücudunu ısıtmasıyla uyanırdı. Fırtınalı gecelerde dahi böyleydi, yatakta yatmaktan daha konforlu olduğunu söylerdi. Bir keresinde, hükümetin piçleri evini elinden almak için geldiği takdirde göç bölgelerine yerleşmeyeceğini söylemişti; bunun yerine ormana gidecek ve otları örerek kendine bir barınak inşa edecekti. AA, ilerleyen yaşına bakarak bunun gerçekçi bir plan olmadığını söylemişti; fakat Fraisse, ataları bu şekilde yaşayabildiyse, onun da yapabileceği cevabını vermişti. Dördüncü buzul çağına denk gelecek kadar eski bir tarihte, ataları Asya'dan bindikleri kanolarla Pasifik Okyanusu'nu geçmişlerdi. Bu olay kırk bin yıl önce, Yunan ve Mısır medeniyetleri henüz fikir olarak dahi ortaya çıkmamışken gerçekleşmişti. Yirmi birinci yüzyılda, Melbourne'de kendine ait bir kliniği bulunan, zengin bir doktordu Fraisse. Caydırma Dönemi'nde hibernasyondan uyandığında da modern insanın rahat haya-

tını yaşamaya devam etmişti. Fakat Büyük Göç'ün başlangıcı, vücudundaki bir şeyi uyandırmıştı sanki. Toprağa ve ormana ait bir varlık gibi hissetmeye başlamış ve hayatta kalabilmek için sadece birkaç şeyin gerekli olduğunu fark etmişti. Açık havada uyumak normaldi – hatta oldukça rahattı da.

Fraisse bunun iyiye mi yoksa kötüye mi alamet olduğunu bilmiyordu.

Cheng Xin uzaktaki mülteci kampına baktı. Gecenin bu geç saatinde, kampın ışıkları neredeyse tamamen sönmüşken, sonu gelmeyen barınak dizileri insanı benzerine zor rastlanan bir huzurla dolduruyordu. Tuhaf bir hisse kapıldı Cheng Xin, kendini başka bir göçmen çağını, Avustralya'nın beş yüzyıl önceki halini izliyormuş gibi hissetti. Gördüğü evlerde kaba saba kovboylar ve çiftlik sahipleri yaşıyorlardı. Cheng Xin saman ve at pisliğinin kokusunu dahi alır gibi olmuştu. Fraisse'a kapıldığı bu tuhaf histen bahsetti.

Fraisse, "O zamanlar bu kadar kalabalık değilmiş," dedi. "Dediklerine göre bir beyaz adam başka birinden toprak almak istediğinde, ona sadece bir kasa viski parası verir ve ardından atına binip gün doğarken yola çıkar gün batarken de geri dönermiş. Kat ettiği mesafe onun toprağı olurmuş."

Cheng Xin'in Avustralya'ya dair bildikleri aynı adı taşıyan o eski filmden geliyordu. Filmde, filmin erkek ve kadın kahramanları sığır güderken kuzey Avustralya'nın nefes kesici doğasına tanık oluyorlardı. Fakat film Avustralya'nın göçmen aldığı dönemde değil, İkinci Dünya Savaşı'nda geçiyordu – genç bir kadınken yakın geçmiş sayılan bu dönem, artık uzak tarihti. Hugh Jackman ve Nicole Kidman'ın tahminen iki yüzyılı aşkın süredir ölü olduklarını fark ettiği vakit derin bir üzüntüye kapıldı. Ardından Wade'in barınakta çalışırken o filmin kahramanına ne kadar benzediği üzerine düşündü.

Wade'i düşünürken, kendisine söylediği şeyi Fraisse'la da paylaşmak istedi. Bir süredir bahsetmek istiyor fakat huzurunu kaçırmaktan korktuğu için erteliyordu.

Fraisse, "Bahsettiğin adamı biliyorum," dedi. "Çocuğum, onu dinlemen gerektiğini söyleyebilirim. Fakat Avustralya'dan ayrılmanın hiçbir yolu yok. Boş yere tasalanma. Elinden gelmeyecek şeyler için kendini paralamana gerek yok."

Haklıydı. Şu anda Avustralya'dan ayrılmak çok zor olurdu. Nöbet tutan damlacıklara ek olarak, Sofon kendisi için çalışan, insanlığa ait bir donanmaya da sahipti. İçinde göç etmiş kişiler varken Avustralya'dan hava ya da deniz yoluyla ayrılmaya çalışan herhangi bir araca sorgusuz sualsiz saldırılacaktı. Buna ek olarak, Sofon'un verdiği sürenin sonuna yaklaşırken, ülkelerine dönmek isteyen kişi sayısı da giderek azalmıştı. Avustralya'daki şartlar zor olsa da, burada kalmak ölümün kucağına koşmaktan daha iyiydi. Arada bir ufak çapta gizlice kaçanlar oluyordu fakat Cheng Xin tanınmış biriydi ve böylesi bir yola başvurması imkânsızdı.

Cheng Xin kendini böyle detaylarla yormuyordu. Her ne olursa olsun, buradan ayrılmayacaktı.

Fraisse konuyu değiştirmek ister gibiydi fakat Cheng Xin'in karanlığa eşlik eden sessizliği devam etmesini gerektirdi. "Ben bir ortopedistim. Bildiğini tahmin ettiğim üzere, bir kemik kırıldı mı daha sağlam kaynar, sebebi ise kırılan yerin kaynama sırasında düğümlenerek birleşmesidir. Vücut, yokluğun yerini doldurma fırsatı bulduğunda, bunu öyle iyi yapar ve kaybı öyle iyi giderir ki, sonuç daha önce herhangi bir kayıp yaşamamış bir vücuttan daha sağlam olur." Gökyüzüne işaret etti. "İnsanlarla kıyaslandığında Üç Cisimliler'in bir zamanlar ellerinde bulunmayan bir şey vardı. Bu eksikliği karşılayabildiler mi sence? Aşırıya mı kaçtılar? Bu soruların cevabını kimse bilmiyor."

Cheng Xin, Fraisse'ın ortaya attığı fikir karşısında afallamıştı. Fakat Fraisse konuyu devam ettirmeye istekli değildi. Yıldızlarla kaplı gökyüzüne baktı ve kısık sesle bir şiir okumaya başladı. Şiir uzun zaman önce unutulmuş rüyalardan, tutulmayan sözlerden, kırılan silahlar ile ölen insanlardan ve yaşam şekillerinden bahsediyordu.

Cheng Xin, Fraisse'ın didgeridoosunu çaldığı zamanlarda hissettiğine benzer hislere kapıldı.

"Yirminci yüzyılda yaşamış bir Aborjin şair olan Jack Davis'in şiiriydi."

Yaşlı adam kapının pervazına yaslandı ve birkaç dakika sonra horlamaya başladı. Cheng Xin sabah olup güneş doğudan doğuncaya dek, yıldızların altında oturmaya devam etti. Yıldızlar ise aşağılarında duran bu gezegenin çalkantılı dönemlerinden biraz olsun etkilenmemiş bir halde var olmaya devam ettiler.

Büyük Göç'ün başlamasından altı ay sonra, dünya nüfusunun yarısı olan 2.1 milyar insan, Avustralya'ya taşınmıştı.

Unutulmuş krizler gün yüzüne çıkmaya başladılar. Göçün başlangıcından yedi ay sonra gerçekleşen Canberra Katliamı, bu kâbuslar zincirinin sadece başlangıcıydı.

Sofon, insanların "çıplak" göç etmelerini istemişti. Caydırma Dönemi'nde, Dünya'daki radikal gruplar da Üç Cisimliler'in benzer şekilde Güneş Sistemi'ne getirilmelerini talep etmişlerdi. İnşaat malzemeleri ve yeni tarımsal fabrikaların kurulumu için gereken parçalar, medikal ekipmanlar ve diğer hayati ihtiyaçların haricinde, göç eden nüfusun askeri ya da sivil kullanıma açık herhangi bir ağır eşya getirmesi yasaktı. Mülteci kamplarında asayişi sağlayan ve farklı milletlerden insanların oluşturduğu askeri birlikler sadece hafif silahlara sahiplerdi. İnsanlığın tamamen silahsızlandırılması amaçlanıyordu.

Fakat Avustralya hükümeti istisnaydı – ordu, donanma ve hava kuvvetleri dahil olmak üzere, her şeyini saklamasına izin verilmişti. Böylece, doğuşundan beri uluslararası politikanın dışında kalmış bir ülke, dünya üzerinde bir hegemonyaya dönüşmüştü.

Göçün başlangıcında, Avustralya hükümetinin takındığı tutumda herhangi bir sorun yoktu. Hükümet ve Avustralyalıların tamamı, mültecilere yardımcı olmaya çalıştılar. Fakat

dünyanın dört bir yanından Avustralya'ya mülteci akını devam ettikçe, bir zamanlar tek kıta ülkesi olan bu ülkenin tavrı değişti. Avustralya'nın yerlileri şikâyet etmeye başladılar ve yeni gelenlere karşı sert önlemler alan bir hükümeti başa getirdiler. Yeni hükümetin, dünyanın geri kalanı üzerinde sahip oldukları avantajın Üç Cisim'in dünya üzerinde sahip olduğu avantajla benzeştiğini anlaması fazla sürmedi. Geç göç eden mülteciler kıtanın çorak iç kesimlerine gönderilirken, Yeni Güney Galler gibi kıyı kesimleri Avustralyalılar için "özel ayrılmış" bölgelerdi. Canberra ve Sidney de "özel ayrılmış" bölge olarak seçildiler ve göçe kapatıldılar. Göçmenlerin yerleşmesine izin verilen tek büyük şehir Melbourne'dü. Avustralya hükümeti dünyanın geriye kalanına karşı da diktatöryel bir tutum takındı, kendini BM'den ve diğer dünya devletlerinden üstün görmeye başladı.

Yeni gelenlerin Yeni Güney Galler'e yerleşmelerine izin verilmiyordu fakat turist olarak giriş yapmalarını önlemek imkânsızdı. Birçok göçmen, şehir hayatına duydukları özlemi gidermek üzere Sidney'e akın etti – kalamasalar dahi Sidney sokaklarında evsiz olarak gezinmek, mülteci kamplarında yaşamaktan daha iyiydi. En azından burada hâlâ medeni toplumun bir parçasıydılar. Çok geçmeden, Sidney aşırı kalabalıklaştı ve Avustralya hükümeti göçmenlerin tamamını çıkarmaya ve girişlerini yasaklamaya karar verdi. Polis ve ordu şehirde kalmak isteyen göçmenlerle çatıştı ve can kayıpları yaşandı.

Sidney Olayı, göçmen kesimin Avustralya hükümetine duyduğu biriken öfkeyi tetikledi ve yüz milyonu aşkın insan Yeni Güney Galler'e girerek Sidney'e doğru ilerlemeye başladı. İsyan halindeki insan selini gören Avustralya Ordusu mevzilerini terk etti. On milyonlarca insan Sidney'e girdi ve şehri taze bir cesede akın edip arkalarında sadece iskeletini bırakan bir karınca sürüsü gibi yağmaladı. Sidney yakılıp yıkıldı, kanunsuz ve dehşetin kol gezdiği bir yere dönüştü. Orada yaşayanlar için hayat, mülteci kamplarından daha zor bir hal aldı.

Ardından, öfkeli güruh yaklaşık iki yüz kilometre ötedeki Canberra'ya yöneldi. Canberra, Avustralya'nın başkenti olduğundan dünya hükümetlerinin yarısına yakını da burada bulunuyordu. BM bile yakın zamanda Sidney'den Canberra'ya taşınmıştı. Hükümetleri güvende tutabilmek için ordunun kalabalığa ateş açmaktan başka seçeneği yoktu. Yarım milyonu aşkın kişi hayatını kaybetti, çoğunluğu Avustralya Ordusu'nun açtığı ateşte değil, açlık, susuzluk ve paniğe kapılmış yüz milyon insanlık kalabalığın ayakları altında kalarak can verdiler. On günden fazla süren kaos boyunca, on milyonlarca kişi yiyecek ve içme suyundan mahrum kaldı.

Göçmen nüfusların oluşturduğu toplum muazzam bir değişime uğradı. İnsanlar bu kalabalık ve aç kıtada, demokrasinin despotluktan daha beter olduğunu fark etmeye başladılar. Herkes düzenin geri gelmesini ve onu getirecek güçlü bir hükümet istiyordu. Var olan toplumsal düzen yıkılmıştı. İnsanların tek istediği hükümetin kendilerine yiyecek, su ve yatacak yer sağlamasıydı; geriye kalan hiçbir şey önemli değildi. Soğuk havada donmaya başlayan bir göl gibi, göçmen toplumlar zamanla totaliter düzenin çekiciliğine yenik düştüler. Gıda dağıtım merkezinde Sofon'un söylediği sözler – "insanlığın yozlaşmış özgürlüğünü koruyan çağ sona erdi"– bir slogan halini aldı ve faşizm gibi tarihe gömülmüş ideolojiler mezarlarından çıkarak yeniden hayat buldular. Dinler de tekrar güçlenmişti ve insanlar farklı inançlardan ve ibadethanelerden medet umuyorlardı. Böylece totaliter rejimden daha da eski bir zombi olan teokrasi de tekrar canlanmış oldu.

Savaş, izlenen totaliter politikaların kaçınılmaz sonucuydu. Millet arasındaki çatışmalar artmıştı. Başta yiyecek ve su yüzünden ortaya çıkan anlaşmazlıklar, ilerleyen zamanda yaşanacak yer yüzünden çıkmaya başladı. Canberra Katliamı'nın ardından, Avustralya silahlı kuvvetleri Göç Devleti'nde güçlü bir caydırma unsuru halini aldı. Avustralya Ordusu, BM'nin isteğiyle uluslararası düzeni güç kullanarak sağlamaya baş-

ladı. Ordunun desteği olmadan, Avustralya içinde yeni bir dünya savaşı çıkması işten bile değildi – ve yirminci yüzyılda yaşamış birinin de tahmin ettiği üzere, bu savaş taşlarla ve sopalarla gerçekleşecekti. Avustralya haricinde hiçbir devletin askerlerini yakın dövüş silahlarıyla dahi donatma imkânı bulunmuyordu. En sık rastlanan silah, inşaatta kullanılan metal çerçevelerden elde edilen borulardı ve müzelerde sergilenen kılıçlar dahi yeniden kullanılmaya başlanmıştı.

O karanlık günlerde, her gün sayısız insan her sabaha böylesi bir değişimin gerçekleştiğine inanamaz halde uyanıyordu. İnsanlığın yarım yıl içerisinde yaşadığı gerileme öyle ciddiydi ki bir ayağı ortaçağdaydı sanki.

Kişilerin ve toplumun tamamen çökmesine engel olan tek şey, yaklaşan İkinci Üç Cisim Filosu'ydu. Filo, an itibariyle Kuiper Kuşağı'nı geride bırakmıştı. Bulutsuz gecelerin bazılarında, yavaşlama etabındaki gemilerin ışıklarını çıplak gözle görmek mümkündü. İnsanlık tüm umudunu 415 tane ışık zerresine bağlamıştı artık. Herkes Sofon'un verdiği sözü hatırlıyor ve filonun gelişiyle kıtada başlayacak rahat ve huzurlu hayatın hayalini kuruyordu. Geçmişin iblisi, bugünün kurtarıcı meleğine ve tek ruhani dayanaklarına dönüşmüştü. İnsanlar onların geleceği gün için dua ediyorlardı.

Göç süreci devam ederken, Avustralya dışındaki kıtalarda bulunan şehirler bir bir karanlığa gömüldüler ve boş, sessiz birer kabuğa dönüştüler. Son müşterinin çıkışıyla ışıklarını kapatan lüks restoranları andırıyorlardı.

Büyük Göç'ün dokuzuncu ayıyla birlikte, 3.4 milyar insan Avustralya'da yaşamaya başlamıştı. Hayat şartları kötüleşmeye devam ettiğinden, göç sürecinin geçici olarak durdurulması gerekmişti. Damlacıklar yeniden Avustralya dışındaki şehirlere saldırdılar ve Sofon tehdidini tekrarladı: Bir yıllık süre dolduğunda, ayrılan bölgelerin dışında kalan tüm insanların imhasına derhal başlanacaktı. Avustralya, geldiği yere bir daha asla dönemeyecek bir mahkûm arabasını andırıyordu artık:

Araba taşıdığı mahkûmlarla ağzına kadar dolmuştu fakat içeriye sığdırılması gerek yedi yüz milyon kişi daha vardı.

Sofon göçün devamına ilişkin zorluklar üzerine kafa yordu ve bir öneride bulundu: Yeni Zelanda ve çevre adalar bir tampon bölge olarak kullanılabilirdi. Önerisi işe yaradı ve sonraki iki buçuk aylık süreçte 630 milyon göçmen tampon bölge aracılığıyla Avustralya'ya taşındı.

Nihayet, verilen sürenin dolmasına üç gün kala, son kalan üç milyon göçmen botlarla ve uçaklarla Yeni Zelanda'yı terk etti ve Avustralya'nın yolunu tuttu.

Büyük Göç tamamlanmıştı.

Bu noktada, Avustralya insan nüfusunun çok büyük bir çoğunluğunu bünyesinde bulunduruyordu: 4.16 milyar insanı. Avustralya'nın dışında yaklaşık sekiz milyon kişi daha vardı. Bu kitle üç farklı gruba ayrılmıştı: Mars üssünde yaşayan bir milyon kişi, Dünya Güvenlik Kuvvetleri'ne mensup beş milyon kişi ve Dünya Direniş Hareketi'ne mensup yaklaşık iki milyon kişi. Dünyanın çeşitli yerlerine yayılmış ve farklı sebeplerden ötürü göç edememiş insanlar da vardı fakat bu ufak grubun net sayısı bilinmiyordu.

Sofon, Dünya Güvenlik Kuvvetleri'ni, göç sürecine göz kulak olmaları için göreve getirmişti. Katılan herkese Avustralya'ya göç etmek zorunda kalmayacakları ve zamanı geldiğinde Dünya'nın Üç Cisim kontrolü altındaki topraklarında özgürce yaşayabilecekleri sözünü vermişti. Birçok kişi hevesle gönüllü olmuş ve son rakamlara göre internet üzerinden yapılan başvuru sayısı bir milyarı bulmuştu. Bu sayıdan yalnızca yirmi milyon kişi görüşmeye çağrılmış ve sonuç olarak beş milyon kişi DGK'ya kabul edilmişti. Bu şanslı grup ne tükürük saçanları ne de aşağılayıcı bakışları ciddiye alıyordu – tükürenlerin de başvurduğunu fakat seçilmediklerini gayet iyi biliyorlardı.

Dünya Güvenlik Kuvvetleri'ni üç yüzyıl öncesindeki Dün-

ya Üç Cisim Organizasyonu'na benzetenler de vardı fakat iki kuruluş farklı temellere dayanıyordu. DÜCO inancı için savaşan kişiler tarafından kurulmuştu, DGK ise göçten kaçmak ve rahat içinde yaşamak isteyenlerden oluşuyordu.

DGK üç kola ayrılıyordu: Asya, Avrupa ve Kuzey Amerika. Her kol, ulusal orduların göç sırasında geride bırakmak zorunda kaldığı askeri teçhizatları sahiplenmişti. Sürecin başlarında, DGK dikkatli hareket ediyor, Sofon'un farklı ülkelerdeki göç sürecinin takip edilmesini, şehirlerin temel altyapılarının korunmasını ve bölgelerin yağma ile sabotaja maruz kalmamasını içeren emirlerini yerine getiriyorlardı. Fakat Avustralya'daki zorluklar ciddileştikçe, göçün gidişatı Sofon'u tatmin etmemeye başlamıştı. Bitmek bilmeyen istekleri ve tehditleri karşısında, DGK biraz daha delirmiş ve göçü zor kullanarak gerçekleştirmek için geniş çaplı şiddet olaylarına başvurmuştu. Bu vakitlerde, DGK bir milyona yakın insanı katletmişti. Göç sürecinin tamamlanması için verdiği süre nihayet dolduğunda, Sofon mülteci kampları dışında kalan tüm insanların ortadan kaldırılmaları emrini verdi. DGK mensuplarının birer iblisten farkı kalmamıştı. Uçan arabalar ve lazerli keskin nişancı tüfekleriyle boş şehirlerin ve toprakların üzerinde birer şahin gibi geziyor, gördükleri herkesi öldürmek üzere üzerlerine çullanıyorlardı.

DGK'nın aksine, Dünya Direniş Hareketi yaşanan felaketten pişerek çıkmış ve insanlığın en erdemli halini temsil eden bir gruptu. Bu hareketin yerel kolları o kadar fazlaydı ki net bir sayı belirlemek imkânsızdı. Toplamda bir buçuk ila iki milyon arasında insanın katıldığını tahmin ediliyordu. Uzak dağlarda ve şehirlerin altında bulunan derin tünellerde varlık göstererek, DGK'ya karşı gerilla savaşı verdiler ve dört yıl içerisinde dünyaya varacak Üç Cisimli işgalcilerle savaşabilmek için beklediler. İnsanlık tarihindeki tüm direniş hareketlerine kıyasla, şüphesiz ki en büyük fedakârlıkları Dünya Direniş Hareketi yaptı. Sofon ve damlacıklar DGK'ya yardımcı oldu-

ğundan, Dünya Direniş Hareketi'nin gerçekleştirdiği her görev intihar niteliğindeydi. Savaştıkları şartlar güçlerini bir araya getirmelerine engel oluyor ve bu da DGK'nın onları hücre hücre yok etmesine olanak tanıyordu.

Dünya Direniş Hareketi'nin karmaşık bir kompozisyonu vardı ve toplumun her kademesinden insanları içeriyordu. Büyük bir kısmı Eski Çağ insanlarıydı. Kılıçtutan pozisyonunun diğer altı adayı direnişin kumandanlarındandılar. Göç sürecinin sonunda, üçü çatışmada can vermişti: Geriye sadece parçacık hızlandırıcısı mühendisi Bi Yunfeng, fizikçi Cao Bing ve eski Rus yardımcı amirali Ivan Antonov kalmıştı.

Direnişin bütün üyeleri umutsuz bir savaşa girişiklerinin farkındalardı. İkinci Üç Cisim Filosu'nun gelişi hepsinin sonu olacaktı. Aç karınla, pejmürde kıyafetlerle, dağlardaki mağaralarda ve şehirlerin altındaki lağımlarda gizlenen bu savaşçılar, insanlığın itibarından geriye kalanları savunmak için savaşıyorlardı. Varlıkları, insanlık tarihinin bu en karanlık dönemindeki tek parlak noktaydı.

Cheng Xin güneş doğarken bir dizi gümbürtüye uyandı. Geceleyin yeni gelen göçmenlerin bitmek bilmeyen sesinden ötürü iyi uyuyamamıştı. Fırtına mevsiminin sona erdiğini fark etti, gümbürtülerin kesilmesiyle dışarısı sessizleşmişti. Titreyerek yatağından kalktı, kıyafetlerini giydi ve dışarı çıktı. Neredeyse kapının önünde uyuyan Fraisse'a takılıp düşecekti. Adam uykulu gözlerle Cheng Xin'e baktı ardından da kapının pervazına yeniden yaslanarak uykusuna kaldığı yerden devam etti.

Hava aydınlanmış sayılmazdı. Çoğu kişi huzursuz bir biçimde durmuş, doğuya doğru bakıyor ve aralarında mırıldanıyordu. Cheng Xin bakışlarını takip etti ve ufuk çizgisinde güneşin doğuşunu ortadan ikiye ayırmışçasına, siyah renkte kalın bir sütun gibi yükselen dumanı gördü.

En sonunda Cheng Xin etraftakilerden DGK'nın yaklaşık bir saat önce Avustralya'ya hava saldırıları düzenlemeye baş-

ladığını öğrendi. Ana hedefleri elektrik sistemleri, limanlar ve büyük çaplı taşıma ekipmanları gibi görünüyordu. Duman öbeği yaklaşık beş kilometre ötedeki nükleer füzyon reaktörünün patlamasından kaynaklanıyordu. Korku içerisinde kafasını kaldıran insanlar, mavi siyah gökyüzünde beş duman iziyle karşılaştılar: DGK bombardıman uçakları.

Cheng Xin eve geri döndü. AA da uyanmış ve televizyonu açmıştı. Fakat Cheng Xin televizyona bakmadı – daha fazla bilgiye ihtiyacı yoktu. Yaklaşık bir yıldır bu ânın hiç gelmemesi için dua ediyordu. Sinirleri inanılmaz hassaslaşmıştı ve ufacık bir işaret dahi doğru sonuca vardığına inanmasına yetecekti. Sabahleyin onu uykusundan uyandıran gümbürtüyü duyduğu anda neler olduğunu anlamıştı aslında.

Wade, bir kez daha, haklı çıkmıştı.

Cheng Xin bu an için hazırlıklı olduğunu fark etti. Daha düşünmeden ne yapacağını biliyordu. AA'ya şehir meclisini ziyaret etmesi gerektiğini söyledi ve bir bisiklet aldı – göç bölgelerinde en mantıklı ulaşım aracı buydu. Yanına biraz yiyecek ve su da aldı, amacını gerçekleştirmesinin büyük ihtimalle mümkün olmadığını ve uzunca bir süre yolda kalması gerekeceğini biliyordu.

Kalabalık sokaklarda ilerledi ve şehir meclisine yöneldi. Farklı milletler göç bölgelerine kendi yönetim biçimlerini yerleştirmişlerdi ve Cheng Xin'in yaşadığı bölge, Çin'in kuzeybatısındaki orta büyüklükte bir şehirden göç edenleri içeriyordu. Şehir meclisi iki kilometre ötedeki büyük bir çadırda bulunuyordu ve Cheng Xin bulunduğu yerden çadırın beyaz ucunu görebiliyordu.

Göç sürecinin son aşamasının gerçekleştiği son iki haftada büyük bir göçmen akını gerçekleşmişti. Gelenleri kökenlerine göre dağıtacak vakit olmadığından nerede yer varsa oraya gönderilmişlerdi. Cheng Xin'in bölgesi de farklı şehirlerden, bölgelerden, eyaletlerden ve hatta Çin dışından insanlarla doluydu. Avustralya'ya son iki ayda gelen yedi yüz milyon

göçmen halihazırda kalabalık olan göçmen kamplarını iyice dayanılmaz bir hale sokmuştu.

Yolun iki tarafı kişisel eşyalardan yığınlarla kaplıydı. Yeni gelenlerin kalacak yerleri yoktu ve açıkta yatıyorlardı. Gerçekleşen patlamalarla uykularından uyanmışlardı ve an itibariyle tedirgin bir biçimde dumanın geldiği yöne bakıyorlardı. Doğan güneş etrafa soluk mavi bir aydınlık düşürüyor ve etrafındaki yüzlerin biraz daha soluk görünmelerine neden oluyordu. Cheng Xin, bir kez daha, bir karınca kolonisini izlediğine dair ürkütücü hisse kapılmıştı. Soluk yüzlü insanların arasından ite kaka geçerken, bilinçaltı güneşin bir daha doğmayacağına dair korkuyla cebelleşiyordu.

Ani bir mide bulantısı ve halsizlikle afalladı. Frenleri sıktı, yolun kenarında durarak kustu, gözleri yaşlarla doldu. Midesi oturana dek öğürdü. Yakınlarda ağlayan bir bebeğin sesini işitti ve kafasını kaldırdığında bezlere sarılı bebeğini taşıyan anneyi gördü. Bezgin, dağınık saçlarla, kendisinden ilgi bekleyen bebeğe bakmıyor, doğuya bakmaya devam ediyordu. Doğan güneşin aydınlattığı gözlerinde sadece kayıp ve hissizlik vardı.

Cheng Xin başka bir anneyi düşündü, güzel, sağlık ve hayat dolu, BM binasının karşısında bebeğini kucağına veren anneyi... o ve çocuğu şu anda neredelerdi?

Şehir meclisinin bulunduğu çadıra yaklaşırken, Cheng Xin bisikletinden inmek ve kalabalığın arasında bu şekilde geçmek durumunda kaldı. Burası hep kalabalıktı fakat an itibariyle ne olduğunu öğrenmek için daha çok kişi toplanmıştı. Cheng Xin girişini tutan nöbetçiye geçmesine izin vermesi için kim olduğunu açıklamak durumunda kalmıştı. Nöbetçi, Cheng Xin'i tanımıyordu ve kimliğini okutması gerekmişti. Kimliğini doğruladığında ise attığı bakış, Cheng Xin'in hafızasına kazındı.

Seni neden seçtik ki biz?

Şehir meclisinin içi aşırı-bilgi çağına dair hatıraları taze-

lemişti. Geniş alanda sayısız holografik ekran vardı ve içeride bulunan yetkililerle memurların etrafında süzülüyorlardı. Görünüşe bakılırsa çoğu geceyi uykusuz geçirmişti ve yorgun görünüyordu fakat buna rağmen epeyce meşgullerdi. İç içe girmiş ve yer sıkıntısı çeken departmanlar, Cheng Xin'e Eski Çağ'daki Wall Street'in işlem salonunu hatırlatmıştı. Çalışanlar karşılarında süzülen pencerelere dokunuyor ya da içlerine bir şeyler yazıyorlar, ardından pencere işlemin gerisini getirecek kişiye yöneliyordu. Bu parıltılı pencereler yeni bitmiş bir çağın hayaleti gibilerdi ve burası son kez toplandıkları yer olacaktı.

Cheng Xin valiyi kompozit bölmelerden oluşan, ufak bir ofisin içinde gördü. Oldukça gençti ve yorgunluğu kadınlaşmış, yakışıklı yüzünden okunuyordu. Kendisine verilen görev, parçası olduğu kırılgan neslin üstesinden gelemeyeceği türde bir yükmüşçesine biraz da afallamış ve dalgın bir hali vardı. Duvarların birinde, üzerinde bir şehrin görüntüsünün bulunan oldukça büyük bir bilgi ekranı belirdi. Pencerede beliren binaların çoğu eski ve klasik tarzdalardı, aralarında ise sadece birkaç tane ağaç-bina bulunuyordu – belli ki burası orta büyüklükte bir şehirdi. Cheng Xin görüntünün sabit olmadığını fark etti: Arada bir uçan arabalar beliriyordu ve şehrin bulunduğu yerde de sabahın erken saatleriydi. Cheng Xin, hologramın bir ofisin penceresinin dışındaki manzarayı aktardığı fark etti, belki de burası valinin Büyük Göç'ten önce yaşadığı ve çalıştığı yerdi.

Vali, Cheng Xin'e baktı ve onun da gözlerinde, *Seni neden seçtik ki biz?* der gibi bir ifade belirdi. Buna rağmen nezaketini korudu ve Cheng Xin'e ona nasıl yardımcı olabileceğini sordu.

Cheng Xin, "Sofon'la görüşmem gerekiyor," dedi.

Vali kafasını hayır anlamında salladı fakat Cheng Xin'in beklenmedik sorusu yorgunluğunu biraz olsun unutturmuş gibi görünüyordu. Yüzünde ciddi bir ifade belirdi. "Bu mümkün değil. Öncelikle bu departman onunla doğrudan iletişi-

me geçebilecek seviyeye sahip değil. Bölge hükümetinin dahi böyle bir yetkisi bulunmuyor. An itibariyle nerede olduğunu kimse bilmiyor. Ayrıca, şu anda dış dünyayla iletişime geçmek inanılmaz derecede zor. Az önce bölge hükümetiyle iletişimimiz kesildi ve buranın elektriğini de kaybetmek üzereyiz."

"Beni Canberra'ya gönderemez misiniz?"

"Uçak tahsis edemem fakat bir araç ayarlayabilirim. Yine de bunun yürümekten daha yavaş olabileceğini düşünüyorum. Bayan Cheng, size olduğunuz yerde kalmanızı şiddetle tavsiye ederim. Etraf kaosa teslim olmuş durumda ve oldukça tehlikeli. Şehirler bombalanıyor – ister inanın, ister inanmayın fakat burası nispeten güvenli sayılır."

Kablosuz güç sistemi bulunmadığından, uçan arabaları göç bölgelerinde kullanmak mümkün değildi. Sadece dahili güç kaynağına sahip hava araçları ve yer araçları mevcuttu fakat kara yollarını kullanmak tıkanmış durumdaydı.

Cheng Xin şehir meclisinden çıkar çıkmaz yeni bir patlama daha duydu. Farklı bir yönden yeni bir duman bulutu yükseldi ve kalabalığın hafif tedirginliği, yerini ciddi bir korkuya bıraktı. Etrafındakileri iterek yoluna devam etti ve bisikletine ulaştı. Bölge hükümetine ulaşmak ve Sofon'u arayabilmek için elli kilometreden daha fazla mesafe boyunca pedal çevirmesi gerekecekti. Eğer bu işe yaramazsa, o vakit Canberra'ya gitmeyi deneyecekti.

Ne olursa olsun pes etmeyecekti.

Kalabalık, şehir meclisinin üzerinde beliren ve neredeyse çadır kadar geniş olan bilgi penceresini görmesiyle sessizleşti. Bu sadece devletin aşırı önemli haberleri iletmesi gerektiğinde başvurduğu bir yoldu. Elektrik voltajının stabil olmayışı görüntünün titremesine sebep olsa da sabah güneşinin loş ışığıyla aydınlanan gökyüzünde görüntüler rahatlıkla seçilebiliyordu.

Penceredeki görüntü Canberra Parlamento Binası'na aitti.

Yapımı 1988 yılında tamamlanmış olmasına karşın, insanlar buraya "yeni" Parlamento Binası demeye devam ediyordu. Uzaktan bakıldığında, bina tepeye yaslanmış bir sığınağı andırıyordu ve üzerinde ise dünyadaki en yüksek olması muhtemel bir bayrak direği vardı. Seksen metreden daha uzun olan direk, dört adet devasa çelik destek sütunuyla daha da yukarı kaldırılmıştı. Kararlılığı sembolize etmesi amaçlanmıştı fakat şu anda büyük bir çadırın iskeletini andırıyordu. Binada BM bayrağı dalgalanmaktaydı: Sidney olaylarından sonra BM merkezini buraya taşımıştı.

Cheng Xin kocaman bir yumruğun yüreğine kapandığını hissetti. Mahşer Günü'nün geldiğinin farkındaydı.

Görüntü, Dünya devletlerinin ve Güneş Sistemi Filosu'nun önde gelenlerinin bulunduğu temsilciler meclisine kaydı. Sofon, BM Genel Kurulu'nu acil bir toplantı için çağırmıştı.

Kürsünün başında bekleyen Sofon'un üzerinde hâlâ kamuflajı ve siyah fuları vardı fakat katanasını yanına almamıştı. Yüzünde, geçen yıl süresinde herkesin alıştığı gaddar ifadeden eser yoktu; aksine, eski göz alıcı güzelliğine bürünmüştü. İnsanlığın liderlerini eğilerek selamladı ve Cheng Xin, iki sene önce tanıştığı ve kendisini Çay Töreni'yle kabul eden nazik ev sahibini yeniden gördü.

"Büyük Göç sona erdi!" Sofon bir kez daha eğildi. "Size teşekkür ederim! Hepinize minnettarım. Afrika'dan on binlerce yıl önce yola çıkan atalarınızınkine benzer, muazzam bir başarı bu. İki medeniyet için yepyeni bir çağın başlangıcı olacak!"

Temsilciler Meclisi'ndeki herkes dışarıdan gelen patlamanın sesiyle kafalarını tedirginlikle çevirdiler. Bina birazdan çökecekmiş gibi, tavanda asılı duran dört aydınlatma sütunu ve yere düşen gölgeleri sallandı. Fakat Sofon konuşmasına devam etti: "Görkemli Üç Cisim Filosu sizlere mutluluk dolu bir yaşam getirmeden önce, herkesin üç aylık zor bir süreci atlat-

ması gerekecek. İnsanlığın Büyük Göç'tekine benzer iyilikte bir performans göstermesini umuyorum.

"Sizlere Avustralya Göç Bölgesi'nin dış dünyayla ilişkisinin kesildiğini ilan ediyorum. Yedi güçlü etkileşime sahip damlacık ve Dünya Güvenlik Konseyi, aşılması imkânsız bir ablukanın sürdürülmesini sağlayacaklar. Avustralya'yı terk etmeye çalışan herkes, Üç Cisim topraklarına giren bir işgalci olarak görülecek ve merhamet gösterilmeden öldürecektir!

"Dünya'nın dişlerinin sökülmesi devam etmek zorunda. Önümüzdeki üç ay boyunca göç bölgesinde sadece geçimi sağlayacak miktarda tarım yapılacaktır. Elektrik dahil olmak üzere her türlü modern teknolojinin kullanımı yasaktır. Buradaki herkesin görebildiği üzere, Dünya Güvenlik Konseyi an itibariyle Avustralya'da bulunan ve elektrik üretimi sağlayan her türlü ekipmanı ortadan kaldırıyor."

Cheng Xin'in etrafındakiler şaşkınlık içerisinde birbirlerine bakıyor, Sofon'un söylediklerini açıklayabilecek birini bulmaya çalışıyorlardı.

Temsilciler Meclisi'ndeki biri, "Bu bir soykırımdır!" diye bağırdı. Asılı durdukları yerde sallanan ışık kaynaklarının gölgeleri, ilmekten sallanan cesetleri andırıyordu.

Hakikaten de soykırımdı.

4.2 milyar kişiyi Avustralya'da yaşatabilmek zor bir işti fakat imkânsız değildi. Büyük Göç'ten sonra bile, Avustralya'da kilometrekareye düşen insan sayısı elli kişiydi, göç öncesindeki Japonya'nın nüfus yoğunluğundan daha düşüktü.

Fakat bu plan, yüksek verim alınabilecek tarım fabrikalarına dayanarak yapılmıştı. Göç süresince tarım fabrikalarının büyük çoğunluğu Avustralya'ya taşınmış ve birçoğu yeniden kurularak faaliyete başlamıştı. Bu fabrikalarda genetiği değiştirilmiş mahsuller, geleneksel tarım ürünlerinden kat kat hızlı bir şekilde yetiştirilebiliyordu fakat doğal ışık kaynakları yetersiz olduğundan, ultra parlak yapay ışıklara ihtiyaç vardı. Bu da büyük bir elektrik yükünü beraberinde getiriyordu.

Elektrik olmadan, fabrikaların yetiştirme tankerlerinde bulunan ve fotosentez için mor ötesi ve X-ray ışınlarına ihtiyaç duyan mahsuller sadece birkaç gün içerisinde çürüyeceklerdi.

Eldeki yiyecek kaynakları 4.2 milyar insanı sadece bir ay boyunca beslemeye yeterdi.

Sofon *soykırım* diye bağıran adama, "Verdiğiniz tepkiyi anlamıyorum," dedi. Şaşkınlığı ise samimiymiş gibi görünüyordu.

Başka biri, "Yiyecek ne olacak? Nereden *yiyecek* sağlayacağız?" diye bağırdı. Artık Sofon'dan korkmuyorlardı. Ellerinde çaresizlikten başka bir şey kalmamıştı.

Sofon meclisi taradı, içerideki herkesin bakışlarına tek tek karşılık verdi. "Yiyecek mi? Efendiler, etrafınıza bir bakın: Etrafınız yiyecekle çevrili, canlı yiyeceklerle."

Sesi sakindi, insanlığa unuttukları bir gıda ambarını hatırlatır gibi bir hali vardı.

Kimse konuşmadı. Uzun zamandır planlanan imha süreci son adımına ulaşmıştı. Kelimelerin anlamlarını yitirdikleri aşamaya gelinmişti.

Sofon devam etti. "Yaklaşan hayatta kalma çabası, insanlığın büyük bir çoğunluğunu ortadan kaldıracak. Filo üç ay sonra geldiğinde, bu kıtada yaklaşık otuz ila elli milyon arasında insan kalmış olacak. Bu muzaffer kişiler, kendilerine ayrılan bölgede özgür ve medeni bir hayatın tadını çıkaracaklar. Dünya medeniyetinin ateşi sönmeyecek, mezarlıkta yanan bir meşale gibi soluk fakat sonsuza dek yanmaya devam edecek."

Avustralya Temsilciler Meclisi, Avam Kamarası model alınarak inşa edilmişti. Yan taraflarda bulunan yüksek balkonlar önemli pozisyona sahip kişilere ayrılmıştı, ortada bulunan ve an itibariyle dünya liderlerinin oturduğu, oturaklarla kaplı çukur kısım ise parlamento üyelerinindi. O çukurda oturanlar şu anda kendilerini doldurulmaya hazır bir mezardaymış gibi hissediyorlardı.

"Var oluş muazzam bir şansın eseridir. Dünya'nın geçmişi de böyleydi ve acımasız evrenin her köşesinde aynı durum söz konusu. Ancak bir süre sonra, insanoğlu yaşama *hakları* olduğunu düşünmeye başladı, hayatın devamlılığı üzerine düşünmemeleri gerektiği yanılgısına kapıldı. Mağlubiyetinizin asıl sebebi budur. Evrimin bayrağı bu dünyada yeniden dalgalanmaya başlayacak ve hayatta kalmak için savaşacaksınız. Burada bulunan herkesin hayatta kalan elli milyon kişi arasında bulunmasını umuyorum. Umarım yiyeceğinizi yersiniz ve yiyecekler tarafından yenmezsiniz."

"*Ahhhhhh...*" Cheng Xin'in yakınındaki kalabalıkta bulunan bir kadının attığı çığlık, sessizliği keskin bir bıçak gibi böldü. Fakat ölüm sessizliğinin kadının çığlığını bastırması fazla sürmedi.

Cheng Xin yerin ve göğün zangırdadığını hissetti. Yere düştüğünü fark etmemişti. Tek görebildiği gökyüzünün çadıra ve holografik ekrana yaklaştığıydı, ardından dünya ters düz olmuşçasına, sırtının yere temas ettiğini hissetti. Sabah gökyüzü solgun bir okyanusu, doğan güneşin aydınlattığı kızıl renge bürünmüş bulutlar ise kanlı lekeleri andırıyordu. Ardından görüşünde beliren siyah leke, altındaki mumdan alev alan bir kâğıt parçası gibi kararmaya başladı, ta ki gözleri gölgelere tamamen teslim olana kadar.

Cheng Xin'in bilincinin yerine gelmesi fazla sürmedi. Ellerini yere –yumuşak kuma– bastırdı ve destek alarak ayağa kalktı. İyi olduğundan emin olabilmek için sağ eliyle sol kolunu kontrol etti. Fakat dünya kaybolmuştu. Tamamı kasvete bürünmüştü. Cheng Xin gözlerini sonuna kadar açtı fakat karanlıktan başka bir şey göremedi. Kör olmuştu.

Gürültüyle sarılıydı etrafı; hangisi gerçek ve hangisi hayal ürünü kestiremiyordu: Ayak sesleri bir seldi, çığlıklar, hıçkırıklar ve belirsiz, ürkütücü naralar ölü bir ormandan esen bir rüzgârdan farksızdılar.

Koşan birinin ona çarpmasıyla yere yıkıldı. Bulunduğu

yerde güçlükte doğruldu. Karanlık, gözleri zifiri karanlıktan başka bir şey görmüyordu. Yüzünü doğu olduğunu tahmin ettiği yöne çevirdi fakat zihninde bile göremiyordu doğan güneşi. Yerinde yükselen şey ise devasa siyah bir tekerdi, etrafa karanlık huzmeleri yayan bir güneş.

Bu sonsuz muğlaklıkta bir çift göz görür gibi oldu. Siyah gözler bulanıklığa dönüştü fakat varlığını, bakışlarını hissedebiliyordu. Yun Tianming'in gözleri miydi bunlar? Boşluğa düşmüş, onu bulmayı beklediği yere ulaşmıştı. Tianming'in adını zikrettiğini duydu. Bu hayali sesi aklından atmayı denedi fakat ses inatçıydı. Nihayet, sesin gerçek olduğuna kanaat getirdi, nitekim feminen erkek sesi ancak bu çağda duyulabilen bir sesti.

"Dr. Cheng Xin siz misiniz?"

Cheng Xin başıyla onayladı. Daha doğrusu başıyla onayladığını hissetti. Vücudu kendi kendine hareket ediyordu.

"Gözlerinize ne oldu? Göremiyor musunuz?"

"Kimsiniz?"

"Dünya Güvenlik Kuvvetleri'nin kumandanıyım. Sofon sizi Avustralya'dan almamız için gönderdi."

"Beni nereye götürüyorsunuz?"

"Nereyi isterseniz oraya. Sizinle ilgilenecek. Tabii bunun için gönüllü olmanız gerektiğini söyledi."

Cheng Xin yeni bir ses daha işitti. Başta bunun başka bir halüsinasyon olduğunu düşündü: Bir helikopterin gümbürtüsü. İnsanlık anti yerçekimi teknolojisini üretebilecek durumda olmasına rağmen bu teknolojiler pratik kullanım için çok fazla enerji tüketiyordu. Uçaklar hâlâ pervanelerden faydalanıyordu. Yüzüne vuran sert esintiler, yakınında bir helikopterin süzüldüğünün ispatıydı.

"Sofon'la görüşebilir miyim?"

Eline bir obje tutuşturuldu – bir cep telefonu. Telefonu kulağına götürdü ve Sofon'un sesini işitti.

"Merhaba, Kılıçtutan."

"Seni arıyordum."

"Neden? Hâlâ kendini bu dünyanın kurtarıcısı olarak mı görüyorsun?"

Cheng Xin başını hayır anlamında yavaşça salladı. "Hayır. Kendimi asla böyle görmedim. Sadece iki kişiyi kurtarmak istiyorum. Rica ediyorum."

"Hangi ikili?"

"艾 AA ve Fraisse."

"Ah, çenesi düşük arkadaşın ve yaşlı Aborjin mi? Beni sadece bunun için mi bulmak istedin?"

Cheng Xin şaşkındı. Sofon, AA'yla tanışmıştı fakat Fraisse'ın kim olduğunu nasıl bilebilirdi ki?

"Evet. Adamlarını onları Avustralya'dan almaları için gönder ki rahat bir hayat yaşayabilsinler."

"O iş kolay. Peki ya sana ne olacak?"

"Beni düşünmene gerek yok."

"Neler olup bittiğini göremiyor musun?"

"Göremiyorum. Hiçbir şey göremiyorum."

"Kör mü oldun? Son zamanlarda yeterince beslenemiyor musun?"

Cheng Xin, AA ve Fraisse'a geçen yıl boyunca hep yeterli gıda gelmiş ve Fraisse'ın evine hükümet tarafından dokunulmamıştı. Ve Fraisse'ın yanına taşınmalarının ardından kimse Cheng Xin'e sataşmamıştı. Cheng Xin bunun yerel hükümetin kendisini korumasından ötürü olduğunu düşünmüştü fakat an itibariyle asıl sebebin Sofon'un onu koruması olduğunu anlıyordu.

Cheng Xin, Sofon'u dört ışık yılı uzaklıktaki bir grup uzaylının kontrol ettiğini anlıyordu fakat diğer insanlar gibi o da Sofon'u bir birey, bir insan olarak görüyordu. An itibariyle 4.2 milyar insanı katletmekle meşgul olan bu kadın, Cheng Xin'in iyiliğini düşünüyordu.

"Orada kalırsan, diğerlerine yem olacaksın."

"Biliyorum." Cheng Xin'in ses tonu sakindi.

İç mi geçirdi? "Pekâlâ. Yanında bir sofon bırakacağım. Eğer fikrini değiştirirsen ya da yardıma ihtiyaç duyarsan konuşman yeterli. Seni duyuyor olacağım."

Cheng Xin hiçbir şey söylemedi. Teşekkür dahi etmedi.

Biri, Cheng Xin'i kolundan tuttu – bu kişi Dünya Güvenlik Kuvvetleri kumandanıydı. "Gidip o ikisini almam emredildi. Siz de bizimle gelseniz iyi olur, Dr. Cheng. Burasının cehenneme dönüşmesi fazla sürmez."

Cheng Xin başını hayır anlamında salladı. "Nerede olduklarını biliyor musun? Güzel. Lütfen yola çıkın. Teşekkür ederim."

Cheng Xin helikopterin sesine kulak verdi. Körlük duyma yetisini üçüncü bir göz gibi oldukça hassas kılmıştı. Helikopterin havalandığını ve ardından yaklaşık iki kilometreye öteye indiğini işitti. Birkaç dakika sonra bir kez daha havalandı ve yavaşça uzaklaştı.

Cheng Xin memnun bir biçimde gözlerini kapadı. Gözlerini ister açık tutsun, ister kapatsın, karanlıktan başka bir şey göremiyordu. Kana bulanmış kırık kalbi nihayet biraz huzur bulmuştu. Aşılması imkânsız gölgeler onu bir bakıma koruyordu. Karanlığın ötesinde dehşet vardı. Dışarıda tecelli eden olaylar öyle vahimdi ki soğuğu dahi titretiyor, karanlığı dahi sendeletiyordu.

Etrafındaki cinnet hali iyiden iyiye yoğunlaşmıştı: koşanlar, çarpışanlar, ateşlenen silahlar, edilen küfürler, çığlıklar, ölüm, ağlayışlar... *Birbirlerini yemeye şimdiden başladılar mı? Bu kadar çabuk olmamalı.* Cheng Xin bir ay sonra, yiyecek hiçbir şey kalmadığında dahi, çoğu insanın başkalarını yemeyi reddedeceğini düşünüyordu.

Çoğu insan bu sebepten ölecek.

Hayatta kalan elli milyonun insan olarak kabul edilip edilmeyeceği ya da başka bir şeye dönüşüp dönüşmeyeceği önemli değildi. "İnsanlık" kavramı yok olacaktı.

Tüm insanlık tarihinin tek bir soya indirgenmesi ihtimaller

dahilindeydi: Afrika'dan yola çıkmıştık; yetmiş bin yıl boyunca ilerledik; yolun sonunda Avustralya'ya vardık.

İnsanlık, Avustralya'da özüne döndü. Fakat çıkacağı yeni bir yolculuk olmayacaktı. Yolun sonuna gelinmişti.

Yakınında bir bebeğin ağladığını işitti. Cheng Xin o taze canı kollarına almak istedi. BM binasının önünde karşılaştığı annenin bebeğini hatırladı: Yumuşacık, sıcak, tatlı gülümsemesini. Annelik içgüdüsüyle buruldu kalbi. Zavallı bebeğin aç kalmasından korkuyordu.

Caydırma Dönemi'nin Son On Dakikası, Yıl 62
28 Kasım, 16:17:34'ten 16:27:58'e Kadar
Yerçekimi ve *Mavi Uzay*, Uzayın Derinlikleri

Klaksonlar damlacık saldırısı alarmını verdiğinde, *Yerçekimi* güvertesinde sadece bir kişi kendini rahatlamış hissetmişti: Mürettebattaki en yaşlı kişi, James Hunter. Yetmiş sekiz yaşındaydı ve herkes ona İhtiyar Hunter diyordu.

Yarım yüzyıl önce, Jüpiter'in yörüngesinde bulunan Filo Karargâhı'nda, yirmi yedi yaşındaki Hunter genelkurmay başkanından bir görev almıştı.

"*Yerçekimi*'nin mutfak sorumlusu olacaksın."

Bu, gemideki aşçıya verilen havalı bir isimden başka bir şey değildi. Fakat savaş gemisinde pişen yemeklerin çoğunu yapay zekâ ayarladığından, mutfak sorumlusu sadece sistemin işleyişini gözlemliyordu. Bu da çoğunlukla bir tek her öğün için menü hazırlaması ve ana yemekleri belirlemesi gerektiği anlamına geliyordu. Çoğu aşçı astsubay rütbesine sahipken, Hunter yüzbaşı rütbesine terfi ettirilmişti; hatta filodaki en genç yüzbaşı unvanını almıştı. Fakat Hunter bu duruma şaşırmıyordu. Gerçek görevinin ne olduğunu gayet iyi biliyordu.

"Asıl görevin kütleçekimsel dalga vericisini korumak. Eğer *Yerçekimi* güvertesindeki rütbeli kişiler geminin kontrolünü kaybederlerse, vericiyi yok etmen gerekecek. Beklenmedik durumlarda ise ne yapman gerektiğine inanıyorsan o şekilde hareket edeceksin."

Yerçekimi'nin kütleçekimsel dalga verici sistemi bir anten ve kontrol cihazından oluşuyordu. Anten geminin güvertesiydi ve onu ortadan kaldırmak imkânsızdı fakat kontrol cihazını devredışı bırakmak sinyali sona erdirmeye yetiyordu. *Yerçeki-*

mi ve *Mavi Uzay*'daki mevcut malzemeler göz önünde bulundurulduğunda, yeni bir kontrol cihazı yapma imkânı yoktu.

Hunter eski zamanlarda kendisine benzer insanların nükleer denizaltılarda görev yaptıklarını biliyordu. O vakitlerde, Sovyetler Birliği ve NATO bünyesindeki balistik füze kullanan denizaltı filolarında düşük rütbeli ancak kendisininkine benzer sorumluluklara sahip kişiler bulunuyordu. Birileri denizaltının ve taşıdığı füzelerin kontrolünü ele geçirmeye yaklaşırsa, bu kişiler beklenmedik bir anda ortaya çıkıyorlar ve böylesi emellere engel oluyorlardı.

"Gemide olup biten her şeye dikkat etmen gerekiyor. Görevin tüm görev devirlerini gözlemeni gerektiriyor. Bu sebepten ötürü hibernasyona giremeyeceksin."

"Yüz yaşına kadar yaşayabilir miyim bilmiyorum."

"Seksen yaşına kadar yaşaman yeterli. O vakit geldiğinde, soysuz maddeden elde edilen titreşimli sicimler yarı ömrünü doldurmuş, *Yerçekimi*'nin kütleçekimsel dalga yayın sistemi devredışı kalmış ve sizler de görevlerinizi tamamlamış olacaksınız. Anlayacağın sadece gidiş yolunda uyanık kalman gerekiyor, dönüş esnasında uyuyabileceksin. Fakat tabii bu görev ömrünün geri kalanını buna adamanı gerektirecek. Reddetme hakkına sahipsin."

"Kabul ediyorum."

Genelkurmay başkanı, geçmiş devirlerde yaşamış kumandanların sorma gereği duymayacağı bir soruyu sordu. "Neden?"

"Kıyamet Günü Savaşı sırasında, *Newton*'da görev yapan bir SİB istihbarat analistiydim. Damlacık, gemimi yok etmeden hemen önce bir kaçış kapsülüyle kaçtım. En ufak kaçış kapsüllerinden olmasına karşın, beş kişi taşıma kapasitesine sahipti. O sırada mürettebattan arkadaşlarım bana doğru koşuyorlardı ve kapsülün içinde tek başımaydım. Fakat ben–"

"Ne yaptığını biliyorum. Askeri mahkemenin vardığı karar gayet açık. Yanlış bir şey yapmadın. Kaçış kapsülünü ateşle-

dikten on saniye sonra gemi havaya uçtu. Kimseyi bekleyecek vaktin yoktu."

"Evet. Fakat... yine de *Newton*'da kalsam daha iyi olurdu diye düşünmeden edemiyorum."

"Başarısızlıklarımızın, bizi hayatta kalmanın suçluluğuyla nasıl doldurduğunu iyi bilirim. Fakat bu kez, milyarlarca insanı kurtarma şansın olacak."

İkili bir süre sessiz kaldılar. Uzay istasyonunun penceresinden, büyük bir kırmızı noktayı andıran Jüpiter ikiliye devasa bir göz gibi bakıyordu.

"Görevinin detaylarını anlatmadan önce, tek bir şeyi anlamanı istiyorum: En önemli önceliğin sistemin yanlış ellere düşmesini önlemek. Ne ciddiyette bir riskle karşı karşıya olduğunu belirleyemediğin takdirde –verdiğin karar hatalı dahi olsa– önceliğin sistemi yok etmek olmalı. Harekete geçtiğinde ikincil hasarlar üzerine düşünme. Gerektiği takdirde geminin tamamını da yok edebilirsin."

Yerçekimi, Dünya'dan ayrıldığında, Hunter ilk devrindeydi. Bu beş yıl süresince, sıklıkla kullandığı mavi renkli bir hap vardı. Görev devrinin sonu gelip hibernasyona gireceği vakit yapılan muayenede beyin damarlarındaki bir pıhtılaşma sorununun, diğer bir deyişle "hibernasyona girememe hastalığı"nın bulunduğu ortaya çıkmıştı. Bu ender rastlanan hastalığa sahip insanlar günlük yaşantılarında herhangi bir sıkıntı çekmiyorlardı fakat uyanma evresi muazzam bir beyin hasarı vereceğinden ötürü hibernasyon işlemine uygun değillerdi. Teşhisi onaylandığı vakit, Hunter'ın etrafındaki herkes ona cenazesindelermiş gibi bakmışlardı.

Böylece, yolculuğun geri kalanı boyunca Hunter uyanık kalmıştı. Hibernasyondan uyanan herkes, onun biraz daha yaşlandığını görüyordu. Onlar uyurlarken geçen yıllar esnasında gerçekleşen ilginç olaylardan bahsederdi onlara. Basit bir aşçıdan geminin en sevilen simalarından birine dönüşmüştü, rütbeli rütbesiz herkes arasında popülerlik kazanmış-

tı. Zamanla, *Yerçekimi*'nin uzun yolculuğunun sembolü halini aldı. Hiç kimse bu rahat, cömert adamın kaptanla aynı rütbeyi taşıdığını ve kaptanın haricinde bir kriz ânında gemiyi yok etme otoritesine ve özelliğine sahip olduğunu aklının ucundan dahi geçirmedi.

Yolculuğunun ilk otuz yılında, Hunter'ın birçok kız arkadaşı oldu. Bu bağlamda, başkalarının sahip olmadığı bir avantaja sahipti: Farklı görev dönemlerinden kadınlarla birlikte olabiliyor, birinin yerini başka biri alıyordu. Fakat on yıllar geçip Hunter yerini İhtiyar Hunter'a bırakınca, gençliğini koruyan kadınlar da ona ilginç hikâyeleri olan bir arkadaş gibi davranmaya başlamışlardı.

Geçen yarım yüzyılda, İhtiyar Hunter'ın kalpten sevdiği tek kişi Reiko Akihara'ydı. Fakat o vaktin büyük çoğunluğunda ikili arasında on milyon astronomik birimden fazla mesafe vardı. Sebebi ise Teğmen Akihara'nın *Mavi Uzay*'ın seyrüsefercisi oluşuydu.

Mavi Uzay'ın peşine düşülmesi, Dünya ve Üç Cisim'in aynı amaç için mücadele ettiği tek projeydi, sebebi ise uzayın derinliklerine yol alan bu yalnız geminin her iki dünya için de bir tehdit unsuru oluşturmasıydı. Dünya'nın karanlık savaşlardan sağ kurtulan iki gemiyi geri çağırma çabaları esnasında, *Mavi Uzay* evrenin karanlık orman caydırmasına benzer bir özelliğe sahip olduğunu keşfetmişti. *Mavi Uzay* evrenin geri kalanına yayın yapabilme yeteneğini kazandığı takdirde, söz konusu eylem akıl almaz sonuçlara yol açardı. Böylece bu av Üç Cisim'le ortak bir biçimde yürütülüyordu. Kör bölgeye girinceye kadar, sofonlar düşman gemisinin içini canlı ve devamlı yayımlamaktalardı.

Yıllar geçti ve Hunter astsubaylıktan kıdemli astsubaylığa, ardından, özel bir terfiiyle de muvazzaf subaylığa terfi etti. Düşük rütbede başladığı yolculuğunda teğmenliğe kadar yükselmişti. Fakat ulaştığı en yüksek rütbede dahi, sofonların sağladığı *Mavi Uzay* yayınını izleme imtiyazına sahip değildi.

Ancak geminin tüm sistemlerine gizli giriş yapmasına olanak tanıyan kodlara sahip olduğundan yayını sıklıkla ve kabininde avuç içi büyüklüğünde bir ekranda seyretmişti.

Mavi Uzay'ın, *Yerçekimi*'nden tamamıyla farklı bir komün olduğunu görüyordu. Askeri, otoriter ve katı disipline dayalı kurallarla varlığını sürdürüyordu. Herkes varlığını kolektife adamıştı. Reiko'yu ilk kez kovalamacaya başlamalarından iki yıl sonra görmüştü. Doğu Asya'ya özgü güzelliğine ilk görüşte vurulmuştu Hunter. Fakat Reiko bir yıl sonra yeniden hibernasyona girmişti ve sonraki görev dönemi için otuz yıl sonra uyanmıştı. Reiko hâlâ gençti fakat Hunter altmış yaşına yaklaşmıştı.

Noel Arifesi'nde çılgın bir partinin sonunda kabinine dönmüş ve *Mavi Uzay* yayınını açmıştı. Ekranda geminin komplike yapısını ele alan bir diyagram belirmişti. Hunter navigasyon merkezinin bulunduğu yere dokunmuştu ve görüntü görev başındaki Reiko'ya odaklanmıştı. *Mavi Uzay*'ın üzerinde parlak kırmızı bir çizgiyle gösterildiği, büyük holografik yıldız haritasını inceliyordu. Hemen arkasında ise *Yerçekimi*'nin takip ettiği rotayı temsil eden ve *Mavi Uzay*'ınkiyle neredeyse tamamen aynı olan beyaz bir çizgi bulunuyordu. Hunter çizginin *Yerçekimi*'nin asıl rotasından bir miktar saptığını fark etmişti. An itibariyle iki gemi arasında sadece birkaç bin astronomik birim mesafe vardı. Bu uzaklıkta ufak bir uzay gemisinin rotasını net bir biçimde takip etmek zordu. Her ne kadar iki gemi arasındaki mesafe oldukça yakın olsa da beyaz çizgi iki gemi arasındaki en muhtemel rotayı gösteriyordu.

Hunter biraz daha yakınlaşmıştı. Reiko aniden dönerek Hunter'ın yüreğini sıkıştıran bir gülümsemeyle, "Mutlu Noeller!" demişti. Hunter, Reiko'nun konuştuğu kişinin kendisi olmadığını, gemisinin peşine düşenlerin tamamına seslendiğini biliyordu. Yine de bu Hunter'ın hayatının en mutlu anlarından biriydi.

Mavi Uzay'ın güvertesindeki mürettebat büyük olduğun-

dan Reiko'nun görev devri fazla sürmemişti. Reiko bir yıl sonra yeniden hibernasyona girmişti. Hunter, Reiko'yla yüz yüze görüşeceği, *Yerçekimi*'nin *Mavi Uzay*'a nihayet ulaşacağı günü iple çekiyordu. Ne yazık ki o gün geldiğinde, Hunter neredeyse seksen yaşına gelmiş olacaktı. Reiko'ya onu sevdiğini söyleyebilmeyi ve ardından mahkeme için götürülüşünü seyredebilmeyi umuyordu.

Hunter, yarım yüzyıl boyunca görevini bağlılıkla sürdürmüştü. Gemi üzerindeki olağandışı her durumu kontrol etmiş, olası kriz durumlarında ne şekilde harekete geçeceğine dair planlar oluşturmuştu. Fakat görevin üzerine büyük bir yük bindirdiği söylenemezdi. *Yerçekimi*'nin yanında farklı türde ve oldukça sağlam bir güvencenin bulunduğunu biliyordu. Diğerleri gibi Hunter da geminin pencerelerinden kendilerinden uzakta yollarına devam eden damlacıkları sıklıkla seyrederdi. *Yerçekimi*'nde olağandışı bir durum oluştuğu, özellikle de isyan ya da kütleçekimsel dalga vericisini ele geçirmeye yönelik gayri resmi denemeler olduğu takdirde, damlacıkların gemiyi yok edeceklerini biliyordu. Ondan çok daha hızlı hareket edebiliyorlardı – damlacıklar birkaç bin metre mesafeden yola çıkabiliyor ve hedefe beş saniyeden kısa sürede ulaşabiliyorlardı.

Şimdi ise Hunter'ın görevi sona yaklaşmıştı. Kütleçekimsel dalga anteninin merkezinde bulunan soysuz maddeden yapılmış, on nanometreden daha ince olmasına karşın geminin bin beş yüz metrelik gövdesi boyunca uzanan titreşen sicim, yarı ömrüne ulaşmak üzereydi. İki ay sonra, sicimin yoğunluğu kütleçekimsel dalga yayınlarını desteklemeye yeten miktarın altına düşecek ve sistem tamamen kullanılmaz hale gelecekti. *Yerçekimi* iki farklı medeniyete tehdit unsuru oluşturan bir gemiden, sıradan bir uzay gemisine dönüşecek, Hunter'ın görevi sona erecekti. Gerçek kimliğini işte o zaman açıklayacaktı. Mürettebattaki arkadaşları ona gıpta mı edecekti, yoksa onu ayıplayacaklar mıydı merak ediyordu. Her halükârda o mavi

hapları almayı bırakacaktı ve beyin damarlarındaki pıhtılaşma sorunu ortadan kaybolacaktı. Hibernasyona girecek ve yeni bir çağda ömrünün geri kalanını yaşamak üzere Dünya'da uyanacaktı. Fakat bunu ancak Reiko'yu gördükten sonra gerçekleştirecekti ki buna da az kalmıştı.

Fakat ardından sofonlar kör olmuşlardı. Yolculuk süresince yüzlerce kriz senaryosu üzerine kafa yormuştu ve bu ihtimaller arasında en kötülerinden biriydi. Sofonların kaybı, damlacıkların ve Üç Cisim'in *Yerçekimi*'nde olup biten her şeyden artık haberdar olmadıkları anlamına geliyordu. Beklenmedik bir durum gerçekleştiği takdirde, damlacıklar zamanında harekete geçemeyeceklerdi. Bu, durumunu çok daha tehlikeli bir hale getirmiş ve Hunter'ın omuzlarına binen yükü göreve daha yeni başlamışçasına on kat artırmıştı.

Hunter artık gemide olup bitenleri daha yakından inceliyordu. *Yerçekimi* mürettebatının tamamı hibernasyondan uyanmıştı ve bu da gözlemleme işini zorlaştırıyordu. Fakat Hunter mürettebatta herkesin aşina olduğu tek kişiydi, popülerdi ve sosyalleşme açısından birçok bağlantıya sahipti. Dahası, rahat mizacı ve önemsiz rütbesi çoğu kişinin onunla birlikteyken daha rahat davranması anlamına geliyordu. Mürettebattaki erkekler ve özellikle de subaylar, üstlerine ya da psikiyatri bölümüne anlatmaya cesaret edemeyecekleri şeyleri Hunter'a anlatıyorlardı. Bu, Hunter'ın durumu tam anlamıyla kavramasını sağlamıştı.

Sofonlar kör olduktan sonra, geminin dört bir yanında tuhaf olaylar gerçekleşmeye başlamıştı: Geminin orta kısmında bulunan bir ekolojik bölgeye mikrometeorit isabet etmişti; birden çok kişi ise geminin belirli bölgelerinde aniden açıklıkların belirdiğini ve peşinden bazı objelerin kaybolduğunu, bir süre sonra ise –hasarsız bir biçimde– geri geldiklerini aktarmıştı...

Bütün bu tuhaflıkların arasında Hunter'ı en derinden etkileyen MP'nin başındaki Kumandan Devon'ın yaşadıklarıydı.

Devon gemideki kıdemli subaylardan biriydi. Normalde Hunter kıdemlilerle fazla yakınlaşmazdı. Fakat Devon'ın gemide çoğu kişinin kaçındığı kişiyi, bir psikiyatrı aradığını fark edince, durumdan tedirgin olmuşu. Yıllanmış bir şişe viskinin de yardımıyla Devon'ın başından geçen tuhaf olayı anlatmasını sağlamıştı.

Muhakkak ki, gemiye isabet eden mikrometeoriti saymazsak, mürettebatın başından geçen bütün bu tuhaf olayların en mantıklı açıklaması halüsinasyonlardı. Sofonların kaybedilişi bilinmedik bir sebepten ötürü bir tür kitlesel akıl sapmasına sebep olmuş olabilirdi – en azından Dr. West ve meslektaşları durumu bu şekilde açıklamışlardı. Fakat Hunter'ın bulunduğu konum bu açıklamayı kolayca kabul etmesine izin vermiyordu; fakat halüsinasyonların ya da kitlesel bir akıl sapmasının haricinde, mürettebatın anlattığı tuhaf hikâyeleri açıklamanın hiçbir yolu yoktu. Ancak Hunter'ın görevi imkânsız gibi görünen durumları imkânlar dahilinde çözmekti.

Devasa antenin haricinde, kütleçekimsel dalga vericisi çok ufak bir yer kaplıyordu. Geminin kıç kısmındaki küre şeklinde ufak bir kabinde bulunan kontrol cihazı tamamıyla bağımsızdı ve geminin hiçbir sistemiyle bağlantısı bulunmuyordu. Küre şeklindeki kabinin güçlü bir kasadan farkı yoktu. *Yerçekimi* üzerinde hiç kimse giriş kodlarına sahip değildi, kaptan bile. Kütleçekimsel dalga yayınını başlatma yetkisi sadece Dünya üzerindeki Kılıçtutan'daydı – böylesi bir durumda nötrino ışınları *Yerçekimi*'ne yansıtılacak ve vericiyi aktif hale getirecekti. Böyle bir sinyal Dünya'dan şu anda yola çıktığı takdirde, gemiye ulaşması bir yıl sürerdi.

Fakat *Yerçekimi* ele geçirildiği takdirde, küre şeklindeki kabini koruyan güvenlik önlemlerinin aşılması fazla sürmezdi.

Hunter'ın saatinde özel bir tuş bulunuyordu. Tuşa bastığı takdirde, küre şeklindeki kabinin içerisinde bulunan ısı bombasını aktif hale getirecek ve içerideki her şeyi buharlaştıracaktı. Görevi oldukça basitti: Söz konusu kriz ne olursa olsun,

riskin belli bir eşiği geçtiği kanaatine vardığı anda düğmeye basacak ve kontrol cihazını yok edecek, kütleçekimsel dalga vericisini kullanılmaz hale getirecekti.

Bir bakıma, Hunter bir "Karşı-Kılıçtutan"dı.

Hunter saatindeki düğmeye ve içini daha önce hiç görmediği kabindeki ısı bombasına tam anlamıyla itimat etmiyordu. Ona kalsa kontrol kabinin dışında sabah akşam nöbet tutacaktı fakat böyle bir davranış muhakkak ki şüphe çekecek, en büyük avantajı olan kimliğinin gizliliğini zora sokacaktı. Yine de kontrol kabinine olabildiğince yakın durmak istiyordu, bu yüzden yine kıç tarafında bulunan gözlem odasını sıklıkla ziyaret ediyordu. Hunter'ın mutfak işlerini halledecek asistanları vardı, bu da kendine ait çokça vakti olmasını sağlıyordu. Ayrıca, Dr. Guan Yifan gemideki tek sivil biliminsanı olduğundan ve askeri disipline tabii tutulmadığından, kimse Hunter'ın Guan'ı sıklıkla ziyaret etmesini ve pozisyonundan ötürü edinebildiği alkolü paylaşmasını garipsemiyordu. Dr. Guan ise bu jestin karşılığında Hunter'a "evrenin üç ve üç yüz binler sendromu"ndan bahsediyordu. Fazla geçmeden, Hunter vaktinin çoğunu kütleçekimsel dalga vericisi kontrol cihazıyla arasında sadece yirmi metrelik kısa bir koridorun bulunduğu gözlem odasında geçirmeye başladı.

Geminin pruvasına ilerleyen Guan Yifan ve Dr. West'i gördüğü esnada Hunter yine gözlem odasına gitmekteydi. Kontrol kabinine göz atmaya karar verdi. Odaya yaklaşık on metre uzaklıktayken, klaksonlar çalmaya başladı. Rütbesinden ötürü karşısında beliren bilgiler oldukça muğlaktı fakat damlacıkların an itibariyle birlikte uçtukları düzene kıyasla biraz daha uzakta olduklarını biliyordu. Saldırının gerçekleşmesine on ila yirmi saniye arasında bir süre vardı.

Son anlarında İhtiyar Hunter'ın tek hissettiği rahatlama ve mutluluktu. Birazdan ne gerçekleşirse gerçekleşsin, görevini tamamlamış olacaktı. Ölümü değil, zafer ânını dört gözle bekliyordu.

Bu sebeple, klaksonların yaklaşık yarım dakika sonra kesilmesiyle, güvertede bu muazzam korkunun geçmesinden ötürü biraz olsun rahatlamayan tek kişi Hunter oldu. Alarmın kesilmesi onun için büyük bir tehlikeydi: Muazzam belirsizlikteki bu durum esnasında, kütleçekimsel dalga verici hâlâ kullanılabilir haldeydi. Hunter tereddüt dahi etmeden saatindeki düğmeye bastı.

Hiçbir şey olmadı. Kontrol kabini sıkıca mühürlenmiş olmasına karşın, patlamanın titreşimini hissetmesi gerekirdi. Kol saatinin ekranında bir yazı belirdi:

Başarısız: Kendini yok etme modülü demonte edildi.

Hunter şaşırmamıştı bile. İçten içe olabilecek en kötü ihtimalin gerçekleştiğini kabullenmişti. Nihayet rahatlamasına birkaç saniye kalmışken o rahatlamaya asla kavuşamayacaktı.

İki damlacık da hedefini vurmadı. İkisi de *Yerçekimi*'ne ve *Mavi Uzay*'a ciddi anlamda, on metrelerle sayılabilecek kadar yakın birer geçiş yaptı.

Saldırı alarmının sona ermesinden üç dakika sonra, *Yerçekimi*'nin kaptanı Joseph Morovich geminin yönetici kadrosunu ortasında devasa bir durum haritasının bulunduğu muharebe merkezinde toplamayı başardı. Uzayın geniş karanlığındaki hiçbir yıldız görünmüyordu, haritada sadece iki geminin konumları ve damlacıkların saldırı doğrultuları mevcuttu. Beyaz renkte iki uzun düz çizgi gibi görünüyorlardı fakat veriler çizgilerin çok düşük miktarda kıvrıma sahip parabol eğrileri olduğunu bildiriyordu. Simülasyondaki iki damlacık hedeflerine yaklaşırlarken, rotaları kaymaya başladı. Kayma miktarları ufaktı fakat toplamda damlacıkların hedeflerini kıl payı kaçırmalarına neden olmuşlardı. Kıdemli subayların birçoğu Kıyamet Günü Savaşı'nda çarpışmışlardı ve damlacıkların yüksek hızlarda yapabildikleri keskin dönüşler hafızalarında şu an dahi kalplerini derin bir korkuyla dolduracak ciddiyette yer etmişti. Ancak ekrandaki rotalar

tamamıyla farklıydı: Âdeta dış bir güç damlacıkların saldırı rotalarını belirgin bir biçimde hareket ettirmişti.

Kaptan, "Kaydı tekrar oynatın," diye emretti. "Görünür ışık mesafesinde."

Yıldızlar ve galaksi yeniden belirdiler. Bu bir bilgisayar simülasyonu değildi artık. Bir köşede yanıp sönen sayılar geçen süreyi gösteriyordu. Herkes birkaç dakika önceki dehşeti, kaçış manevralarının ve karşı saldırıların nafile olduğu bilinciyle ölmeyi bekledikleri anları tekrar yaşadı. Kısa süre sonra sayıların değişimi sona erdi. Damlacıklar gemilerin yanından çoktan geçip gitmişlerdi fakat o kadar hızlı hareket ediyorlardı ki onları kimse göremiyordu.

Görüntü yüksek hızlı kaydın ağır çekim tekrarına dönüştü. On saniye uzunluğundaki kaydın tamamını oynatmak fazla vakit alacağından sadece son birkaç saniye gösterildi. Kıdemli subaylar damlacığın kameranın önünden, arkaplandaki yıldız deryasından geçen bulanık bir meteor gibi geçişini seyrettiler. Kayıt tekrar oynatıldı ve damlacık ekranın tam ortasındayken görüntü durduruldu. Damlacık görüntünün büyük bir kısmını kaplayıncaya dek yakınlaştılar.

Herkes, yarım yüzyıldır birlikte yol aldıkları damlacıkların görünüşüne aşinaydı ve an itibariyle karşılarında gördükleri manzara karşısında şok olmuşlardı. Ekrandaki damlacık hâlâ bir damla şeklindeydi fakat yüzeyi kusursuz bir aynaya benzerliğini yitirmişti. Bunun yerini soluk ve bakıra çalan hatta pası andıran bir sarı renk almıştı. Âdeta bir büyücünün yaptığı sonsuz gençlik büyüsü bozulmuş, uzayda yolculuk ederek geçen üç asrın bıraktığı izler aniden belirmişti. Geçen birkaç yılda Dünya'yla yapılan görüşmeler, *Yerçekimi*'ndeki subayların güçlü etkileşime sahip malzemelerin ne tür prensiplerle çalıştığını biraz olsun anlamalarını sağlamıştı. Damlacığın, yüzeyinin içindeki mekanizmaların oluşturduğu bir güç kalkanıyla kaplı olduğunu biliyorlardı. Bu güç kalkanı partiküller arasındaki elektromanyetik güce ters tepki yapıyor ve kuvvet-

li bir nükleer gücün geminin yüzeyini sarmasını sağlıyordu. Güç kalkanı olmadan, güçlü etkileşime sahip malzemelerin normal metallerden farkı yoktu.

Damlacıklar ölmüştü.

Ardından saldırı sonrası verilerini incelediler. Simülasyon damlacığın *Yerçekimi*'ni sıyırdıktan sonra, rotasında ufak değişiklere sebep olan gizemli dikey kuvvetin kaybolduğunu ve damlacığın son rotasına girdiğini ortaya koydu. Bu noktadan itibaren damlacık yavaşlamaya başlıyordu. Saldırı analiz bilgisayarı damlacığı yavaşlatan gücün, rotasını değiştiren güçle aynı yoğunluğa sahip olduğu sonucuna ulaştı. Nihai sonuç ise damlacığı yanından iterek rotasını değiştiren gücün, damlacığın önüne geçerek yavaşlamasını sağladığıydı.

Görüntü kaydı, yüksek yakınlaştırma özelliğine sahip teleskopik mercekler tarafından yapıldığı için, ilerleyişini sürdüren damlacığın arkasını görmek mümkündü. Damlacık doksan derece dönerek kendi ivme yönüne göre dikey bir konuma geçerek uzayda süzülmeye devam etmişti. Ardından hızı azalmaya başlamıştı. Sonraki görüntü bir peri masalından alınmış gibiydi – Dr. West'in hazır bulunması iyi denk gelmişti, aksi takdirde mürettebatın tamamına halüsinasyon teşhisi koymaya başlaması kuvvetle muhtemeldi. Damlacığın yaklaşık iki katı uzunluğunda, üçgen şeklinde bir obje karşısında belirmişti. Gemidekiler bunun *Mavi Uzay*'dan bir mekik olduğunu fark etmekte vakit kaybetmediler. İtiş gücünü artırabilmek için, mekiğin gövdesine birçok küçük füzyon iticisi takılmıştı. İticilerin çıkış noktaları kameraya dönük olmamalarına karşın, tam güç çalışan motorların parıltısını görmek mümkündü. Mekik damlacığı yavaşlatma amacıyla itmekteydi. Ve damlacıkların saldırı rotalarının şaşmasını sağlayan gücün de bu mekik olduğu sonucuna kolaylıkla varılıyordu.

Mekiğin belirmesinin ardından, uzay kıyafetleri giyen iki insan figürü damlacığın diğer tarafında belirdiler – kameraya en yakın yerinde. Yavaşlama aşaması ikilinin damlacığın yü-

zeyine yapışmasına sebep oluyordu; aralarından birinin ellerinde damlacığı analiz ettiği izlenimi oluşturan bir alet vardı. Geçmişte, ne bu dünyaya ait ne de ulaşılabilir olarak görülen damlacıklar, insanlığın gözünde neredeyse ilahi bir yere sahiptiler. Damlacığa dokunmaya en çok yaklaşan, Kıyamet Günü Savaşı'nda buharlaşan insanlardı. Fakat şimdi damlacık bütün gizemini yitirmişti. Aynaya benzer parıltısı olmadan, basit, bozuk, yaşlı ve mekik ile astronotlardan daha az gelişmiş bir görüntüye sahipti – âdeta bir antika ya da bir çöp parçasıydı. Birkaç saniye sonra ise mekik ve astronot gözden kayboldu ve ölü damlacık uzayda yeniden yalnız kaldı. Ancak artık görünmez olan mekik itmeye devam ediyor olacaktı ki damlacık hâlâ yavaşlıyordu.

Biri, "Damlacıkları nasıl etkisiz hale getireceklerini biliyorlar!" diye bağırdı.

Kaptan Morovich'in aklından tek bir şey geçiyordu. Birkaç dakika önce Hunter'ın düşündüğü üzere, o da saatindeki düğmeye basmaktan çekinmedi. Havada süzülen kırmızı renkli bir pencerenin içinde bir hata mesajı belirdi:

Başarısız: Kendini yok etme modülü demonte edildi.

Kaptan, muharebe merkezinden dışarı fırlayarak geminin kıç tarafına yöneldi. Diğer subaylar da kaptanın peşinden gittiler.

Yerçekimi'nin kütleçekimsel dalga vericisi kontrol kabinine ilk gelen İhtiyar Hunter'dı. Kabine girme iznine sahip olmamasına karşın, kontrol cihazıyla anten arasındaki bağlantıyı koparmak istiyordu. En azından kontrol cihazını nasıl yok edeceğini anlayana dek vericinin geçici olarak devredışı kalmasını sağlayacaktı.

Fakat ondan önce davranan biri vardı, o kişi kontrol kabinini inceliyordu.

Hunter silahını çıkararak adama doğrulttu. Üzerinde *Yerçekimi*'ne ait bir teğmen üniforması vardı, Hunter'ın bek-

lediği üzere Kıyamet Günü Savaşı'ndan kalma bir üniforma değildi – karşısında duran adam giydiği üniformayı çalmıştı. Hunter adamı arkasından tanıdı. "Kumandan Devon'ın haklı olduğunu biliyordum."

Mavi Uzay'daki piyadelerden sorumlu Yüzbaşı Park Ui-gun arkasına döndü. Otuz yaşından daha yaşlı göstermiyordu fakat yüzü, *Yerçekimi*'ndeki hiç kimsenin hayal edemeyeceği şeyler yaşadığına işaret ediyordu. Biraz şaşırmıştı. Belki de birilerinin buraya bu kadar çabuk gelmesini beklemiyordu; belki de Hunter'ı görmeyi beklemiyordu. Buna rağmen sakinliğini korudu. İki elini kaldırarak konuştu, "Lütfen, açıklamama izin ver–"

İhtiyar Hunter'ın açıklamalara harcayacak vakti yoktu. Bu adamın *Yerçekimi*'ne nasıl geldiğini ya da bir hayalet mi yoksa gerçek mi olduğunu dahi öğrenmek istemiyordu. Nasıl bir açıklama yapacağı fark etmeksizin, içinde bulundukları durum fazlasıyla tehlikeliydi. Hunter'ın tek yapmak istediği vericinin kontrol cihazını yok etmekti. Hayatı boyunca tek bir amacı olmuştu ve *Mavi Uzay*'dan gelen bu adam göreviyle arasındaki tek engeldi. Tetiği çekti.

Mermi, Park'ın göğsüne isabet etti ve çarpmanın etkisiyle kabinin duvarına yapışmasına sebep oldu. Hunter'ın silahında geminin içinde kullanılmaya uygun mermiler vardı: Geminin kendisine ya da ekipmanlara zarar vermiyorlardı fakat lazer ışınları kadar ölümcül de değillerdi. Vurulduğu yerden bir miktar kan aksa da, Park kütlesiz ortamda ayakta kalmayı başardı ve silahını çekmek üzere kanlı üniformasına uzandı. Hunter bir kez daha ateş etti ve Park'ın göğsünde yeni bir yara daha belirdi. Akan kan yerçekimsiz havada süzülüyordu. Hunter, nihayet Park'ın kafasına nişan aldı fakat üçüncü kez ateş etmeye fırsatı olmadı.

Kaptan Morovich ve diğer kıdemli subayların karşılaştığı manzara şöyleydi: Hunter ve kendinden uzağa doğru süzülen silahı. Yaşlı aşçının bedeni kaskatı kesilmişti, açık gözlerinin sadece beyazı görünüyordu ve uzuvları seğiriyordu. Ağzından

bir fıskiyeden çıkarcasına kan boşalıyor, etrafında pıhtılaşarak farklı şekillere sahip bulutlara dönüşüyordu. Kanlı, şeffaf kan küreciklerinin arasında ise peşinden kuyruğa benzer iki tüpü sürükleyen, yumruk büyüklüğünde koyu kırmızı renkli bir obje vardı.

Havada ritmik bir biçimde atıyor ve her atışında tüpten iki kuyruğu havaya daha fazla kan boşaltıyordu. Obje havada kızıl renkte bir denizanası gibi süzülüyordu.

Hunter'ın kalbiydi bu.

Az önceki çatışma sırasında Hunter sağ elini göğsüne vurmuş ve ardından, çaresizce, kıyafetlerini yırtıp açmıştı. Çıplak göğsü gözler önündeydi ve herkes derisinde bir çizik dahi olmadığını görebiliyordu.

Yüzbaşı Park güçlükle, "Onu hemen ameliyata aldığımız takdirde hayatını hâlâ kurtarabiliriz," dedi, sesi oldukça çatallıydı. Göğsündeki iki yaradan kan akmaya devam ediyordu. "Neyse ki artık doktorların organlarını yerine yerleştirmek için göğsünü açmaları gerekmiyor... Kıpırdamayın! Kalbinizi ya da beyninizi olduğu yerden almaları, dalındaki bir elmayı koparıp almak kadar kolay artık. *Yerçekimi* ele geçirildi."

Baştan aşağı silahlı piyadeler başka bir koridordan içeri girdiler. Çoğunun üzerinde Kıyamet Günü Savaşı'ndan kalma koyu mavi renkte uzay kıyafetleri vardı – görünen o ki hepsi *Mavi Uzay*'dandı. Tüm piyadelerin elinde kuvvetli lazer tüfekleri bulunuyordu.

Kaptan Morovich başıyla subaylarına işaret etti. Tek kelime etmeden silahlarını attılar. *Mavi Uzay*'da *Yerçekimi*'nin on katı mürettebat vardı ve sadece piyade sayıları bile en az yüzün üzerindeydi. *Yerçekimi*'ni kolaylıkla zapt edebilirlerdi.

İnanılmaz kavramı anlamını yitirmişti artık. *Mavi Uzay* büyülü güçlere sahip, doğaüstü bir savaş gemisine dönüşmüştü. *Yerçekimi*'nin mürettebatı, Kıyamet Günü Savaşı'nda yaşadıkları şoku bir kez daha yaşıyordu.

Bin dört yüzü aşkın insan, *Mavi Uzay*'ın küre şeklindeki büyük salonunda toplanmıştı. Topluluğun yaklaşık bin iki yüz kişilik büyük kısmı *Mavi Uzay*'a aitti. Altmış yıl önce, bu gemide görev yapan kıdemli subaylar ve erat Zhang Beihai'ın kumandanlığını kabul etmek üzere burada toplanmıştı ve çoğunluğu hâlâ buradaydı. Olağan ilerleyişleri esnasında sadece birkaç kişinin uyanık olması gerektiğinden, mürettebat sadece ortalama üç ila beş yıl yaşlanmıştı. Geçen yılların ağırlığını deneyimlememişlerdi ve karanlık çarpışmaların ateşi ve uzayda yapılan soğuk cenaze törenlerinin acısı akıllarındaki tazeliğini korumaktaydı. Geriye kalanları ise *Yerçekimi*'nin yüz kişilik mürettebatı oluşturuyordu. Biri büyük diğeri küçük, her ikisi de farklı üniformalar giyen bu iki farklı mürettebat birbirlerine şüpheyle bakıyor, birbirlerinden ayrı gruplar halinde bekliyorlardı.

İki mürettebatın karşısında ise kıdemli subay kadroları birlikte duruyordu. Gözler, *Mavi Uzay*'ın kaptanı Chu Yan'ın üzerindeydi. Kırk üç yaşındaydı fakat çok daha genç görünüyordu, ilmi yönü güçlü bir asker izlenimi veriyordu. Kibar ve sakin bir konuşma tarzına ve mizaca sahipti, bir miktar utangaç olduğu dahi söylenebilirdi. Dünyada Chu Yan çoktan efsaneleşmişti. Korkunç savaşlar sırasında *Mavi Uzay*'ın içini bir vakum haline getirme emrini veren ve böylece mürettebatının sesaltı nükleer bombayla hayatlarını kaybetmesine engel olan kişiydi. Şimdi bile Dünya, *Mavi Uzay*'ın savaş esnasında yaptıklarının cinayet mi yoksa meşru müdafaa mı olduğu konusunda fikir ayrılığındaydı. Karanlık orman caydırmasının kurulmasıyla birlikte, mürettebatın çoğunluğunun baskılarına karşı gelen ve *Mavi Uzay*'ın dünyaya dönüşünü engelleyen, böylece gemiye, *Tunç Çağı*'nın uyarısının ardından kaçabilmesi için yeterli vakti tanıyan kişi oydu. Chu Yan'la alakalı farklı dedikodular da vardı. Örneğin, *Doğal Seleksiyon*, Kıyamet Günü Savaşı'nı bırakıp kaçmayı tercih ettiğinde, onu takip etmek isteyen tek kaptan Chu Yan olmuştu. Bazıları aklında

farklı bir amaç olduğunu, *Mavi Uzay*'ı ele geçirmeyi ve *Doğal Seleksiyon*'la birlikte kaçmayı istediğini iddia etmişti. Tabii ki bunlar sadece dedikodulardan ibaretti.

Chu Yan, "İki geminin de neredeyse tamamı burada toplandı," dedi. "Her ne kadar aramızda büyük ayrılıklar olsa da, herkesi *Mavi Uzay* ve *Yerçekimi*'nin oluşturduğu tek bir dünyanın parçası olarak görmeyi tercih ediyoruz. Geleceğimizi birlikte planlamadan önce, mühim bir meselenin icabına bakmamız gerekiyor."

Havada holografik bir ekran belirdi, uzayın yıldızların seyrek olduğu bir kısmını gösteriyordu. Bölgenin orta yerinde bulanık bir sis vardı ve sisin üzeri yüzlerce, birbirine paralel, fırça darbelerini andıran düz çizgiyle kaplıydı. Beyaz çizgilerin yakınlaştırıldığı açıkça belliydi ve görüntü üzerinde öne çıkıyorlardı. Geçen iki yüz yıl boyunca, bu "fırça darbeleri" insanlara fazlasıyla tanıdık gelmeye başlamıştı, hatta bazı markalar bunları logolarında kullanıyorlardı.

"Bu izler sekiz gün önce ve Üç Cisim yakınlarında bir toz bulutu içerisinde gözlemlendi. Lütfen videoyu dikkatle izleyin."

Herkes görüntüye odaklandı, izlerin sis bulutu içerisinde çoğalışı açıkça görünüyordu.

Yerçekimi'nden bir subay, "Bu görüntüyü kaç kez hızlandırdınız?" diye sordu.

"Hızlandırmadık."

Kalabalık aniden yağmur bastırmış bir orman gibi tedirginliğe kapılmıştı.

Yerçekimi'nin kaptanı Morovich, "Ortalama bir hesapla... bu gemilerin ışık hızına yakın bir süratle seyahat ettiklerini söyleyebiliriz," dedi. Sesi oldukça dingindi. Geçen iki gün içerisinde haddinden fazla olağandışı olay yaşamıştı.

"Bu doğru. İkinci Üç Cisim Filosu ışık hızıyla Dünya'ya doğru ilerliyor ve dört yıl içinde hedefine ulaşmış olacağını tahmin ediyoruz." Chu Yan, *Yerçekimi*'nin mürettebatına ilgili

gözlerle baktı, böyle bir haberi iletmekten ıstırap duyuyormuş gibi bir hali vardı. "Gidişinizin ardından, Dünya evrensel barış ve refahla birlikte rehavete kapıldı ve durumu tamamıyla yanlış analiz etti. Üç Cisim sabırla bekliyordu ve bekledikleri şans nihayet ellerine geçti."

Yerçekimi'nden biri, "Bunun gerçek olduğunu nereden bileceğiz?" dedi.

Guan Yifan, "Kanıtlayabilirim!" diye öne çıktı. Mürettebatların önünde toplanmış ufak kalabalığın içinde askeri üniforma giymeyen tek kişi oydu. "Gözlem odam da aynı izleri belirledi. Ancak daha geniş çaplı ve kozmolojik gözlemlere odaklandığımdan, bu işaretlere fazla dikkat etmedim. Fakat geri döndüm ve kayıtlı verileri toplayıp getirdim. Güneş sistemi, Üç Cisim sistemi ve gemilerimizin bulunduğu konum bir üçgen oluşturuyor. Güneş sistemi ve Üç Cisim sistemi arasındaki kenar bu üçgenin en uzun kenarı. Güneş sistemiyle aramızdaki kenar ise en kısası. Üç Cisim sisteminden bize gelen ise ortada kalıyor. Yaklaşık kırk gün sonra, Dünya'dakiler de bizim saptadığımız izleri saptayacaklar."

Chu Yan sözü devraldı. "Dünya'da halihazırda birtakım olayların gerçekleştiğine inanıyoruz. Daha doğrusu beş saat önce, damlacıklar gemilerimize saldırdığında. *Yerçekimi*'nin sağladığı verilere bakarak, bunun Kılıçtutan'ın yetkilerini yerine geçecek kişiye devredeceği zamana denk geldiğini görebiliyoruz. Bu, Üç Cisim'in yarım yüzyıldır beklediği fırsattı. Belli ki kör bölgeye girmeden önce her iki damlacığa da yeni emirler vermişlerdi. Uzun zamandır planlanan, koordine bir saldırıydı bu.

"Karanlık orman caydırmasının getirdiği barışın sona erdiği sonucuna varmak zorundayım. Sadece iki ihtimal var: Kütleçekimsel dalga vericisi evrensel yayını aktif hale getirildi ya da getirilmedi."

Chu Yan havaya dokundu ve Cheng Xin'in fotoğrafını holografik ekrana yansıttı. Yeni Kılıçtutan'ın fotoğrafı da az önce

Yerçekimi'nden edinilmişti. Cheng Xin, kucağında bir bebekle, BM Genel Sekreterliği önünde duruyor. Fotoğrafı "fırça" izleri kadar büyütülmüştü ve aralarında ancak bu kadar net bir zıtlık olabilirdi. Uzay, siyah ve gümüşten oluşan basit bir renk düzenine sahipti – uzayın derin karanlığına ve yıldızların soğuk ışıltısına. Fakat Cheng Xin, doğunun Madonna'sı gibi görünüyordu. Sıcak, altın rengi bir ışık onu ve taşıdığı bebeği sarıyor, hologramı izleyen herkesin kendilerini güneşe fazla yakınlarmış gibi hissetmelerine, yarım yüzyıldır uzak kaldıkları bir hisse kapılmalarına sebep oluyordu.

Chu Yan, "İkinci ihtimalin gerçekleştiğini düşünüyoruz," dedi.

Mavi Uzay'dan biri, "Böyle birini Kılıçtutan olarak nasıl seçmiş olabilirler ki?" diye sordu.

Soruyu Kaptan Morovich cevapladı. "Siz evden ayrılalı altmış yıl oluyor, bizim içinse elli. Dünya'daki her şey değişti. Caydırma rahat bir beşik işlevi gördü ve içinde kestiren insanlık, olgunluğunu kaybederek çocukluğuna döndü."

Yerçekimi'nden biri, "Dünya'da erkek kalmadığından haberiniz yok mu?" diye bağırdı.

Chu Yan, "Dünya'daki insanlar karanlık orman caydırmasının kontrolünü kaybettiler," dedi. "*Yerçekimi*'ni ele geçirmeyi ve karanlık orman caydırmasını yeniden aktif hale getirmeyi umuyorduk. Fakat az önce, antendeki çürümeden ötürü, kütleçekimsel dalga yayınını ancak iki ay boyunca sürdürme imkânına sahip olacağımızı öğrendik. İnanın bana, bu hepimizi derinden etkileyen bir darbe oldu. Artık tek bir seçeneğimiz var: Yayını hemen şimdi gerçekleştirmek."

Kalabalık aniden ayaklandı. Üç Cisim Filosu'nun uzayın soğukluğu üzerindeki ışık hızında yolculuk izlerinin yanında, Cheng Xin'in sevgi dolu bakışları duruyordu. İki görüntü âdeta yapacakları seçimi temsil ediyordu.

Kaptan Morovich, "Gezegenin sonunu getirmeye gerçekten de niyetli misin?" diye öğrenmek istedi.

Chu Yan patlak veren kaosa rağmen sakinliğini koruyordu. Kaptan Morovich'i görmezden gelerek kalabalığa seslendi. "Bizim için yayını gerçekleştirmenin hiçbir dezavantajı yok. Ne Dünya ne de Üç Cisim bize ulaşacak durumda."

Herkes bunun farkındaydı. Sofonların evleriyle bağı kopmuştu ve damlacıklar yok edilmişti. Dünya ve Üç Cisim'in onları takip etmeleri artık mümkün değildi. Uzayın Oort Bulutu'nun ötesinde kalan derinliklerinde, ışık hızıyla hareket eden Üç Cisim gemilerinin dahi iki toz zerresini bulması mümkün değildi.

Yerçekimi'nden bir subay, "O vakit sadece intikam peşindesiniz!" dedi.

"Üç Cisim'den intikam almak bizim *hakkımız*. İşledikleri suçların hesabını vermek zorundalar. Savaşta birinin düşmanını öldürmesi haklı ve adil bir eylemdir. Eğer vardığım sonuç doğruysa, insanlığın sahip olduğu kütleçekimsel dalga vericilerinin tamamı yok edilmiş ve Dünya'nın işgali başlamış demektir. İnsanlığın an itibariyle soykırıma uğruyor olması kuvvetle muhtemeldir.

"Evrene yerimizi bildirdiğimiz takdirde, Dünya'ya da son bir şans daha vermiş olacağız. Eğer Güneş Sistemi'nin konumu ortaya çıkarsa, her an ortadan kaldırılması ihtimalinden ötürü Üç Cisim için kıymetini yitirecektir. Bu da Üç Cisimliler'i Güneş Sistemi'ni terk etmeye zorlayacak ve ışık hızıyla ilerleyen filoları geri dönmek zorunda kalacak. İnsanlığı yok olmaktan kurtarabiliriz. Onlara daha fazla zaman tanıyabilmek için evrene sadece Üç Cisim'in yerini göndereceğiz."

"Bunun Güneş Sistemi'nin yerini söylemekten farkı yok! Fazla yakındalar."

"Bunu hepimiz biliyoruz fakat ümidim, bunun Dünya'ya biraz daha vakit tanıyacağı ve daha fazla insanın kaçmasına olanak sağlayacağı yönünde. Bunu yapıp yapmamak ise kendilerine kalmış."

Kaptan Morovich, "İki medeniyeti ortadan kaldırmaktan

bahsediyorsun," dedi. "Ve biri de annemiz. Mahşer Günü bu. Böyle bir kararı kolayca veremezsin."

"Katılıyorum."

Mevcut iki bilgi ekranın arasında, kırmızı renkte ve yaklaşık bir metre uzunluğunda bir dikdörtgen belirdi. Altında ise bir sayı vardı: 0.

Chu Yan sözüne devam etti. "Daha önce de söylediğim gibi: Birlikte tek bir dünyayız. Bu dünyadaki herkes normal birer insan fakat kader, omuzlarımıza iki dünyanın sonunu belirleme sorumluluğunu yükledi. Bu kararı vermek zorundayız fakat tek bir kişinin ya da birkaç kişinin verebileceği türde bir karar değil bu. Dünyamız çapında bir referandum gerçekleştireceğiz. Üç Cisim'in yerinin evrene yayımlanmasını isteyenler, lütfen kırmızı düğmeye basın. Karşı çıkan ya da çekimser kalmak isteyenler ise herhangi bir eylemde bulunmasın.

"An itibariyle *Mavi Uzay* ve *Yerçekimi*'nde, şu anda burada toplanmış ve görevleri başında olanlar dahil olmak üzere, bin dört yüz on beş kişi bulunuyor. Kabul oyu toplamın üçte ikisine, yani dokuz yüz kırk dört oya ulaştığı ya da bu sayıyı geçtiği takdirde, hiç vakit kaybetmeden yayına başlayacağız. Aksi takdirde yayın asla gerçekleşmeyecek ve anten çürüyüp kullanılmaz hale gelecek.

"Oylama başlasın."

Chu Yan döndü ve havada süzülen devasa kırmızı düğmeye bastı. Düğme parladı ve sayı 0'dan 1'e döndü. Sonrasında ise *Mavi Uzay*'ın iki kaptan yardımcısı art arda oylarını verdiler. Sayı 3'e çıktı. Ardından *Mavi Uzay*'ın diğer kıdemli subaylarının oyları geldi, kıdemsiz subaylar ve erat da uzun bir sıra halinde dizilmiş, düğmeye tekrar tekrar basmaya devam ettiler.

Kırmızı düğme parlamaya devam ettikçe, sayı da yükseldi. Tarihin kalbinin son atışları, dönülmez noktaya gelmeden önceki son birkaç adımdı bunlar.

Sayı 795'e ulaştığında Guan Yifan da düğmeye bastı. *Yerçekimi*'nden yayını destekleyen ilk kişi oydu. Peşinden *Yerçekimi*'nde görev yapan birçok subay ve erat da düğmeye bastılar.

Sayı nihayet 943'e ulaştığında, düğmenin üzerinde büyük bir yazı satırı belirdi.

Bir sonraki olumlu oyla birlikte evrensel yayın aktif hale gelecek.

Oy verme sırası erattan birindeydi. Arkasında sırada bekleyen birçok kişi vardı. Elini düğmenin üzerine koydu fakat basmadı. Arkasındaki asteğmenin elini elinin üzerine koymasını bekledi ve ardından iki elin üzerine başkaları da katıldı.

Kaptan Morovich, "Lütfen bekleyin," dedi. Yanlarına geldi ve herkesin bakışları önünde elini üst üste duran ellerin üzerine koydu.

Düzinelerce el birlikte hareket etti ve düğme son bir kez daha parladı.

Ye Wenjie'nin farklı bir kırmızı düğmeye bastığı bir yirminci yüzyıl sabahının üzerinden üç yüz on beş yıl geçmişti.

Kütleçekimsel dalga yayını başladı. Gemideki herkes kuvvetli bir titreme hissetti. Bu his dışarıdan değil de her bir beden birer titreşen sicime dönüşmüşçesine, herkesin içinden geliyor gibiydi. Ölümün ezgileri sadece on iki saniye boyunca çaldı ve durdu, ardından derin bir sessizliğe büründü.

Geminin dışında, uzay-zamanın ince zarı kütleçekimsel dalgalarla geceleyin esen rüzgârın harekete geçirdiği bir gölün yüzeyine benzer bir şekilde kıpırdandı. Her iki dünyanın ölüm fermanı ışık hızıyla evrenin dört bir yanına doğru yola çıkmıştı.

Caydırma Sonrası Dönemi, 2. Yıl
Büyük Göç'ten Sonraki Sabah, Avustralya

Etrafındaki gürültüler dinmişti ve Cheng Xin, hükümet çadırının üzerindeki hologramdan gelen sesleri duyabiliyordu. Seslerden birinin Sofon'a ait olduğunu ve iki farklı sesin daha bulunduğunu işitti. Fakat tam olarak ne dediklerini anlayamayacak kadar uzaktaydı. Seslerinin bir tür büyü etkisi yarattığını düşünüyordu çünkü etrafındaki gürültüler azalmış ve nihayet sona ermişti. Dünya donmuştu sanki.

Ardından etrafında bir tsunami patlak verdi ve Cheng Xin olduğu yerde titredi. Bir süredir göremiyordu ve gerçek dünyaya ait görüntülerin yerini aklındaki illüzyonlar almaya başlamıştı. Dört bir yanında aniden kopan kıyamet, Pasifik yükselmiş ve Avustralya'yı yutmuş gibi hissetmesine sebep olmuştu.

Cheng Xin'in kalabalığın neden tezahürat ettiğini anlaması birkaç saniye sürdü. *Tezahürat edecek ne var ki? Herkes aklını mı kaçırdı?* Yaygara dinmedi fakat bir süre sonra yerini konuşmalara bıraktı. Aynı anda konuşan o kadar çok insan vardı ki kıtayı basan selin üzerinde bir fırtına kopmuş gibiydi. O hengâmede hiç kimsenin dediğini anlayamıyordu.

Fakat "*Mavi Uzay*" ve "*Yerçekimi*"ni birden çok kez duymuştu.

Duyma hissi zamanla keskinliğini geri kazandı ve gürültünün içinde daha kısık bir sesin farkına vardı: Kendisine yaklaşan ayak seslerini. Birinin önünde durduğunu hissetti.

"Dr. Cheng Xin, gözlerinize ne oldu? Göremiyor musunuz?" Cheng Xin havada karşısındaki kişinin hareketlerini hissetti. Belki de adam elini gözleri önünde sallamaktaydı.

"Vali sizi almam için gönderdi. Eve gidiyoruz, Çin'e geri dönüyoruz."

Cheng Xin, "Benim bir evim yok," dedi. "Ev" kelimesi yüreğine bir bıçak gibi saplanmıştı ve muazzam bir acıyla hissizleşen kalbi bir kez daha burkuldu. Üç yüz yıl önce evini terk ettiği kış gecesini düşündü, penceresinin dışında kendisini karşılayan sabah güneşini... Her iki ebeveyni de Büyük Kıtlık'tan önce ölmüşlerdi. Kızlarının nereye düştüğünü, zamanın ve kaderin onu nereye savurduğunu hayal dahi edemezlerdi.

"Hayır. Herkes evine dönmeye hazırlanıyor. Hepimiz Avustralya'dan ayrılıyoruz ve geldiğimiz yere dönüyoruz."

Cheng Xin kafasını kaldırdı. Sonuna kadar açık duran gözleri önündeki karanlığa hâlâ alışamamıştı. Bir şeyler görmeyi denedi, herhangi bir şey. "Ne?"

"*Yerçekimi,* kütleçekimsel dalga yayınını başlattı."

Bu nasıl olabilir ki?

"Üç Cisim'in yeri açığa çıktı – ki bu da Güneş Sistemi'nin de ortaya çıktığı anlamına geliyor. Üç Cisimliler kaçıyorlar. İkinci Filo yönünü değiştirdi ve Güneş Sistemi'nden uzaklaşıyor. Damlacıkların hepsi gittiler. Sofon, artık Güneş Sistemi'ni işgal etmeleri konusunda kimsenin endişelenmesinin gerekmediğini söyledi. Üç Cisim sistemi gibi burasının da artık herkesin kaçmak istediği bir ölüm diyarı olduğunu."

Ama nasıl?!

"Eve dönüyoruz. Sofon, Dünya Güvenlik Kuvvetleri'ne Avustralya'nın tahliyesi konusunda her türlü yardımı yapmaları emrini verdi. Süreç geçen zamanla daha da hızlanacaktır fakat göçmenlerin tamamının Avustralya'dan tahliye edilmesi üç ila altı ay sürecek. İlk ayrılanlardan olabilirsiniz. Vali sizi bölge meclisine götürmemi istedi."

"*Mavi Uzay*'ın konuyla alakası var mı?"

"Detayları kimse bilmiyor, Sofon bile. Fakat Üç Cisim evrensel yayını işitti ve bir sene önce, caydırma sona erdiğinde aktif hale getirildiğini bildirdi."

"Beni bir süre yalnız bırakabilir misin?"

"Tabii ki, Dr. Cheng. Fakat mutlu olmalısınız. Sizin yapmanız gereken şeyi yaptılar."

Adam konuşmayı kesti fakat Cheng Xin varlığını hâlâ hissedebiliyordu. Etrafındaki şamata zamanla azaldı ve yerini sağanak yağmura benzer bir ayak sesi tufanına bıraktı. Ayak sesleri giderek uzaklaştı – herkes işlerini halletmek üzere hükümet çadırından uzaklaşıyor olmalıydı. Cheng Xin bomboş bir kıtanın orta yerinde ayaktaydı, Sel'den canlı kurtulan tek kişi. Yüzünde bir sıcaklık hissetti: Güneş doğuyordu.

Caydırma Sonrası Dönemi, 1 ve 5. Günler Arası Uzayın Oort Bulutu'nun Ardında Kalan Derinlikleri *Yerçekimi* ve *Mavi Uzay*

Chu Yan, "Bükülme noktalarını çıplak gözle saptamak mümkün," dedi. "Fakat onları en iyi şekilde elektromanyetik radyasyonu kullanarak gözlemleyebiliriz. Bu noktalardaki radyasyon salınımı fazlasıyla düşük olmasına karşın, kendilerine özgü spektral bir ize sahipler. Gemilerimizdeki sıradan sensörlerle onları algılayabiliyor ve yerlerini saptayabiliyoruz. Genellikle bu bölgede uzayın bir gemi hacmindeki kısmında bir ya da iki bükülme noktası bulunuyor fakat bir seferinde on iki taneye birden rastladık. Bakın, şu anda ise üç nokta var."

Chu Yan, Morovich ve Guan Yifan, *Mavi Uzay*'daki uzun bir koridorda süzülmektelerdi. Karşılarında geminin iç kısmını gösteren bir haritanın bulunduğu bir bilgi penceresi süzülüyordu. Haritada yanıp sönen üç kırmızı nokta vardı ve üçü birlikte bu noktalara yaklaşmaktaydılar.

Guan tam karşıya işaret ederek, "İşte orada!" dedi.

Gövdenin üzerlerine denk gelen kısmında yaklaşık bir metre çapında ve daire şeklinde bir delik bulunuyordu. Kenarları ayna gibi pürüzsüzdü. Deliğin içine baktıklarında farklı kalınlıklarda sayısız tüp görebiliyorlardı. Tüplerin birçoğunun orta kısımları kayıptı. Kalın tüplerden ikisinden ise bir sıvı aktığını görebiliyorlardı. Sıvı bir tüpten akıyor, yok oluyor ve ardından diğer tarafta aynı tüpe denk gelen kısımdan akmaya devam ediyordu. Kayıp kısımlar farklı uzunluktalardı fakat genele bakıldığında küre şeklinde bir hacme işaret ediyorlar-

dı. Kayıp kısımların şekline bakıldığında ise görünmez kürenin bir kısmının koridora taştığı görünüyordu. Morovich ve Guan küreden uzak durmaya çaba gösteriyorlardı.

Chu Yan gayet olağan bir biçimde elini görünmez kürenin içine soktu ve kolu yarıya kadar kayboldu. Yanında duran Guan Yifan ise kesilen kolun içini görebiliyordu, aynı *Yerçekimi*'ndeki Teğmen Ike'ın Vera'nın bacaklarını gördüğü gibi. Chu Yan kolunu geri çekti ve şaşkınlık içerisinde seyreden Morovich ve Guan'a iyi olduğunu gösterdi. Ardından onları da denemeleri konusunda yüreklendirdi. İkili görünmez küreye dikkatlice uzandılar. Ellerinin ve ardından kollarının yok oluşunu seyrettiler fakat hiçbir şey hissetmediler.

Chu Yan, "İçeri girelim," dedi. Ardından havuza atlar gibi kürenin içine zıpladı. Morovich ve Guan, Kaptan Chu'nun baştan aşağı gözden kayboluşunu afallamış bir biçimde seyrettiler. Vücudunun kesiti görünmez kürenin içinde hızla şekil değiştiriyor ve deliğin aynaya benzer kenarı etrafa dalgaları andıran yansımalar halinde düşüyordu.

Morovich ve Guan birbirlerine bakarlarken, kürenin içinden karşılarına havada asılı duran iki el ve iki ön kol çıktı. Her biri bir eli tuttu ve uzayın dördüncü boyutuna çekildiler.

Deneyimleyen herkes, uzayın dördüncü boyutunun tarifsiz bir his olduğunda hemfikirdi. Hatta insanlığın kelimelerle açıklayamayacağı tek deneyim olduğu dahi söyleniyordu.

İnsanlar genelde şu benzetmeye başvururdu: İki boyutlu bir resimde yaşayan, kâğıt gibi düz yapılı bir ırk düşünün. Resim her ne kadar zengin ya da renkli olursa olsun, düz insanlar etraflarındaki dünyanın sadece kesit alanını görebilirler. Onların gözünde her şey farklı uzunluklarda çizgilerden ibarettir. İki boyutlu bu varlığın resim tamamını görebilmesi ancak resimden çıkarıldığı takdirde mümkündür.

Bu benzetme uzayın dördüncü boyutunun tanımlanamazlığını basit bir biçimde detaylandırıyordu.

Üç boyutlu dünyayı dördüncü boyuttan izleyen biri vakit

kaybetmeden şunu fark ediyordu: Dünyayı kendisi içindeyken daha önce *hiç* görmemişti aslında. Eğer üç boyutlu dünyayı bir resme benzetirsek, gördüğü tek şey tek bir açıdan dar bir kesitti, hatta bir çizgi. Resmin tamamını görmek ancak dördüncü boyuttan bakarken mümkündü. Bu kişi yaşadığı deneyimi şu şekilde açıklayabiliyordu: Dördüncü boyutta hiçbir şey herhangi bir şeyin görünüşünü engellemiyordu. Kapalı yerlerin içlerini dahi görmeniz mümkündü. Bu basit bir farklılık gibi gelebilirdi fakat dünya bu şekilde sergilendiği takdirde ortaya nefes kesici bir görsellik çıkıyordu. Bariyerler ve örtüler aradan kalktığında ve her şey açığa çıktığında, izleyenin gözlerine sunulan bilgi miktarı üç boyutlu ortamdakinden yüz milyonlarca kat daha fazla oluyordu. Hatta beyin bu bilgi akışını algılamak için bir alışma sürecine ihtiyaç duyuyordu.

Morovich ve Guan'ın gözünde, *Mavi Uzay* daha yeni tamamlanmış, nefes kesici ve muazzam bir tabloydu. Bulundukları yerden geminin kıç tarafına ve pruva tarafına kadar görebiliyorlardı; her kabinin ve gemi içerisinde kapalı her haznenin içini görebiliyorlardı. Tüplerin oluşturduğu labirentin içinde akan sıvıyı ve kıç tarafında bulunan reaktörün alevli çekirdeğini görebiliyorlardı... elbette perspektif varlığını sürdürdüğünden uzaktaki ögeler daha belirsiz görünüyordu fakat her şey *görünür* haldeydi.

Bu tarife bakarak, uzayın dördüncü boyutu deneyimlememiş olanlar ikilinin gövde içerisindeki her şeyin "içinden" baktıklarını "diğer taraflarını" gördüklerini düşünebilirler. Fakat hayır, "içinden" bakmıyorlardı. Her şey kâğıda çizili bir daire gibi açıktaydı ve bu dairenin içini görmek için herhangi bir şeyin "içinden" bakmaları gerekmiyordu. Böylesi bir açıklık her seviyeye yansıyor ve tarifi en çok katı maddelerde zorlaşıyordu. Geminin gövdesinin, bir metal parçasının ya da bir taşın içini görürken, söz konusu katı maddenin her katmanı aynı anda görülüyordu! Morovich ve Guan bir bilgi denizi içerisinde boğuluyorlardı – evrenin detayları etraflarını sar-

mış ve dikkatlerini çekebilmek için hünerlerini sergilemeye başlamıştı.

Morovich ve Guan'ın yeni bir tarifsiz hissiyatla nasıl baş edeceklerini öğrenmeleri gerekmişti: Sonsuz detayla. Üç boyutlu ortamda insan görüş sisteminin idrak etmesi gereken detay kısıtlıydı. Çevre ya da obje her ne kadar komplike olursa olsun, görsel ögeler sınırlıydı. Yeterli süre verildiği takdirde, her bir detayı tek tek bellemek mümkündü. Fakat bir insan üç boyutlu dünyayı dördüncü boyuttan gördüğünde, bu boyutta bulunan her şey apaçık ortada bulunduklarından, örtülü ve gizli tüm detaylar aynı anda ortaya çıkıyordu. Örneğin şu kapalı hazne: Sadece içinde ne olduğunu değil, içindeki objelerin içlerinde neler olduğunu da görmek mümkündü. Bu sınırsızlık ve onunla beraber gelen açıklık, görünen objenin sonsuz detaya sahip olması anlamına geliyordu.

Gemideki her şey Morovich ve Guan'ın karşısında durmaktaydı fakat belirli bir objeyi, örneğin bir bardağı ya da bir tükenmez kalemi dahi incelerken sonsuz detayla karşılaşıyorlardı ve görsel sistemleri karşılarında duran detayları algılamakta güçlük çekiyordu. Hayatları boyunca inceleseler dahi herhangi bir objenin dördüncü boyuttaki şeklini algılamaları mümkün olmayacaktı. Obje, tüm katmanlarını dördüncü boyutta gözler önüne serdiğinde, Rus matruşka bebeklerini andıran ve sonu gelmeyen katmanlarıyla gözlemleyen kişi üzerinde bir baş dönmesi hissi oluşturuyordu. Artık fındık kabuğuna sığmak ve sonsuz uzayın kralı olmak bir metafordan ibaret değildi.

Morovich ve Guan birbirlerine baktılar, ardından yanlarında duran Chu Yan'a döndüler. Vücutlarının her katmanı birbirine paralel olacak şekilde ve detaylı bir biçimde sergileniyordu: Kemikleri, organları, kemiklerin içindeki ilik, kılcal ve atardamarlardan akan kan, kalbin mitral ve trikuspit kapakçıklarının açılıp kapanışı. Birbirlerine bakarken gözlerinin içini, merceklerinin yapısını her detayıyla görebiliyorlardı...

"Birbirine paralel" deyişi yanlış anlaşılmaya sebep olabilirdi. Vücudun parçalarının fiziksel yerlerinde herhangi bir değişiklik söz konusu olmuyordu: Deri organları ve kemikleri sarmaya devam ediyor ve insanların üç boyutlu ortamdaki biçimlerinde bir değişiklik bulunmuyordu – bu sadece her biri aynı anda, birbirine paralel biçimde gözlemlenebilen sonsuz detay arasındaki bir detaydan başka bir şey değildi.

Chu Yan, "Ellerinizi nereye götürdüğünüze dikkat edin," dedi. "Yanlışlıkla kendinize ya da bir başkasına ait bir iç organa dokunabilirsiniz. Fakat aşırı kuvvet uygulamadığınız takdirde, bu dokunuş dahi sıkıntı yaratmayacaktır. Biraz acı ya da mide bulantısı hissedebilirsiniz, tabii bir de enfeksiyon riski var. Ayrıca, ne olduğunu tam olarak bilmediğiniz şeylere dokunmayın ya da onları hareket ettirmeyin. Buradayken gemideki her şey çıplak: Bir elektrik kablosuna ya da sıcak su buharına denk gelebilir hatta devreye müdahale edip kısa devreye sebep olabilirsiniz. Sonuç olarak üç boyutlu dünyada birer tanrıdan farksızsınız fakat güçlerinizi efektif bir biçimde kullanabilmek için dördüncü boyuta alışmanız gerekiyor."

Morovich ve Guan iç organlara dokunmamayı çabucak öğrendiler. Belli bir şekilde hareket ettikleri takdirde, kişinin eli içindeki kemikleri değil, elini tutabilmeyi öğrenmişlerdi. Kemiklere ya da organlara dokunmak *farklı* bir yönde hareket gerektiriyordu – üç boyutlu uzayda bulunmayan bir yönde.

Sonrasında ise Morovich ve Guan heyecan verici başka bir şey öğrendiler: Baktıkları her yönde yıldızları görebiliyorlardı. Samanyolu'nun evrenin sonsuz gecesini aydınlatan parıltısını görebiliyorlardı. Hâlâ geminin içinde olduklarının bilincindelerdi –ikisinin de üzerinde uzay kıyafeti yoktu, hâlâ gemideki havayı soluyorlardı– fakat dördüncü boyuttalardı ve uzayla etkileşim halindelerdi. Üçü de sayısız uzay yürüyüşü gerçekleştirmiş, deneyimli birer uzaycıydı. Uzay yürüyüşleri sırasında uzayla aralarında kıyafetleri bulunuyordu fakat şu anda uzayla iç içeydiler. Sonsuz detayı onlarla paylaşan gemi,

uzayı da gizlemiyordu. Dördüncü boyutta uzay da gemiyle paralellik gösteriyor, aynı katmanlı yapıyı paylaşıyordu.

Doğduğu günden itibaren üç boyutlu algıya alışan beyin, sonsuz detayın beraberinde getirdiği bilgiyi işlemekte zorlanıyor, bilgi fazlası sistemi tamamen çökme tehlikesiyle karşı karşıya bırakıyordu. Fakat zaman geçtikçe beyin dördüncü boyuttaki çevre kavramına alışıyor ve detayların birçoğunu görmezden gelmeyi öğreniyordu. Objelerin sadece ana hatlarını çizerek, seçici bir biçimde algılamaya başlıyordu.

Baş dönmesinin geçmesiyle birlikte, Morovich ve Guan başka ve daha büyük bir şok yaşadılar. Dikkatleri etraflarındaki çevrenin tükenmez detaylarından nihayet koptuğunda, uzayın, daha doğrusu dördüncü boyutun kendisini algıladılar. İlerleyen vakitlerde insanlar bu hisse, "yüksek-boyutlu uzaysal hissiyat" diyeceklerdi. Deneyimleyenler için yüksek-boyutlu uzaysal hissiyat kelimelerle ifade etmesi güç bir kavramdı. Genellikle şu şekilde açıklamayı denerlerdi: Üç boyutlu düzlemdeki "genişlik" ya da "sınırsızlık" kavramları, dördüncü boyutta sınırsız kez tekrar ediliyor ve üç boyutlu düzlemde var olmayan bir yöne doğru uzanıyordu. Genellikle birbirine bakan iki ayna benzetmesi kullanılırdı: Her iki aynada da sınırsız sayıda ayna yansıması bulunur ve aynalardan bir koridor sonsuzluğa kadar tekrar ederdi. Bu benzetmede sözü geçen koridordaki her bir ayna üç boyutlu bir düzlemdi. Diğer bir deyişle, bir insanın üç boyutlu düzlemde yaşadığı genişlik hissiyatı, dördüncü boyuttakinin ancak bir kesiti olabilirdi. Yüksek-boyutlu uzaysal hissiyatı tarif etmekteki güçlük, kişilerin boş ve bir bütün olarak deneyimledikleri dördüncü boyutun, aynı zamanda kelimelerle tarif edilemeyecek bir *derinliğe* sahip olmasından kaynaklanıyordu. Bu *derinlik* mesafelerle alakalı değildi: Her yöne uzanan bir derinlikti. Guan Yifan'ın yaptığı tanım ilerleyen vakitlerde bir klasik halini alacaktı:

"Her santimde var olan, dipsiz bir çukur."

Yüksek-boyutlu uzaysal hissiyat, manevi anlamda vaftiz olmak gibiydi. Bir anda, *özgürlük, açıklık, derinlik* ve *sonsuzluk* gibi konseptler yepyeni birer anlam kazanmışlardı.

Chu Yan, "Geri dönelim. Bükülme noktaları ancak bir süre stabil kalıyor, ardından hareket ediyor ya da yok oluyorlar. Yeni bir bükülme noktası bulabilmek için dört boyutlu uzayda hareket etmeniz gerekiyor. Bu da sizin gibi acemiler için oldukça tehlikeli bir iş."

Morovich, "Bükülme noktalarını dördüncü boyutta nasıl bulabiliriz?" diye sordu.

"Basit. Bükülme noktaları genellikle küre şeklinde olurlar. Kürenin içinden geçen ışık kırılır, kürenin içinde bulunan objeler çarpık bir görüntüye bürünür, objenin görünmesi gereken şekilden farklı bir hal alır. Tabii ki bu dördüncü boyutun oluşturduğu görsel bir farklılıktan ibarettir, objelerin şekillerinde herhangi bir değişiklik olmaz. Şuraya bakın–"

Chu Yan geldikleri yöne işaret etti. Morovich ve Guan aynı tüpleri gördüler fakat bu kez açık duruyorlardı ve içlerinde akan sıvı net bir şekilde görülebiliyordu. Tüplerin küresel bölgenin içinde kalan kısmı eğriydi ve çarpık bir görüntüye sahipti, küre ise örümcek ağında asılı duran bir çiy tanesini andırıyordu. Kürenin üç boyutlu düzlemdeki görüntüsünden farklı bir görüntüydü bu. Orada, bükülme noktası ışığı kırmıyor ve böylece tamamıyla görünmez bir halde bulunuyordu. Varlığı ancak kürenin içindeki dördüncü boyuta giren ve gözden kaybolan objeleri gözlemleyerek anlaşılabilirdi.

"Buraya bir daha gelirseniz, uzay kıyafetleri giyin. Acemiler bükülme noktalarının yerlerini saptamakta güçlük çekebiliyor ve ulaştığınız yeni bükülme noktasından geçip üç boyutlu düzleme geminin dışında çıkmak durumunda kalabilirsiniz."

Chu Yan ikilinin kendisini takip etmesini işaret etti ve çiye benzer kürenin içine girdiler. Kendilerini aniden üç boyutlu düzlemde bulmuşlardı, gemideki koridorda, on dakika önce

dördüncü boyuta girdikleriyle aynı yerdelerdi. Aslına bakılırsa hiç ayrılmamışlardı – sadece uzayın bulundukları kısmı yeni bir boyut kazanmıştı. Gövdedeki daire şeklindeki açıklık hâlâ tepelerindeydi ve "kırık" tüpleri hâlâ görebiliyorlardı.

Fakat Morovich ve Guan için dünya tamamıyla değişmişti. Artık üç boyutlu dünyayı dar ve basık görüyorlardı. Guan çok az daha iyi başa çıkıyordu – dördüncü boyutu daha önce bir kez daha, yarı uyanık halde deneyimlemişti. Fakat Morovich klostrofobik hissediyor, boğuluyormuş hissine kapılıyordu.

Chu Yan, "Bu normal bir durum. Birkaç sefer daha yapınca alışırsınız," diyerek güldü. "İkiniz sonsuzluğun gerçekte ne anlama geldiğini biliyorsunuz artık. Uzay kıyafetlerinizi giydiğiniz ve uzay yürüyüşüne çıktığınız takdirde dahi kendinizi kapana kısılmış hissedeceksiniz."

"Bütün bunlar nasıl gerçekleşti?" Morovich yakasını açarak nefeslenmeye çalıştı.

"Uzayın dört boyutlu bir bölgesine girdik. Hepsi bu. Buna dördüncü boyut parçacığı adını veriyoruz."

"Fakat şu anda üç boyutlu düzlemdeyiz!"

"Dördüncü boyut, üç boyutlu düzlemi bünyesinde bulunduruyor, aynı üçüncü boyutun iki boyutlu düzlemi kapsadığı gibi. Yeni bir benzetme daha yapacak olursam: Dört boyutlu düzlemde bulunan üç boyutlu bir kâğıt parçasının içindeyiz."

Guan heyecanla, "İzin verin ben de bir örnek vereyim," dedi. "Üç boyutlu düzlemin tamamını on altı milyar ışık yılı uzunluğunda, kocaman ve ince bir kâğıt parçası gibi düşün. O kâğıt parçasının üzerinde bir yerde, dört boyutlu, ufak bir sabun köpüğü bulunuyor."

"Harikasınız, Dr. Guan!" Chu Yan, Guan'ın omzuna vurdu ve kütlesiz ortamda sendelemesine neden oldu. "Güzel bir benzetme bulmak için kafa patlatıp duruyordum fakat siz ilk denemede başardınız. İşte bu yüzden bir kozmoloğa ihtiyacımız var! Kesinlikle haklısınız. Üç boyutlu bir kâğıttaydık, o kâğıdın üzerinde geziniyorduk. Ardından sabun köpüğüne denk gel-

dik. Bükülme noktalarını kullanarak kâğıdın yüzeyinden ayrılabiliyor ve köpüğün içindeki boyuta geçebiliyoruz."

Morovich, "Az önce dördüncü boyutta olmamıza karşın vücutlarımız üç boyutlu olarak kaldılar," dedi.

"Bu doğru. Dördüncü boyutta gezen, üç boyutlu ve düz insanlardık. Fizik yasalarının farklı şekilde işlediği kuvvetle muhtemelken, vücutlarımızın dördüncü boyutta nasıl hayatta kalabildikleri bir muamma. Gizemini koruyan birçok şey var."

"Bükülme noktaları tam olarak nedir?"

"Üç boyutlu kâğıdımızın her tarafı düz değil. Bazı kısımları kırışık ve bükülme noktaları bu kırışıklıklarda bulunuyor. Bükülme noktası tam olarak şu: Alt boyuttan üst boyutlara açılan bir tünel. Bu tünelleri kullanarak dördüncü boyuta geçebiliyoruz."

"Sayıca çoklar mı?"

"Ah evet. Her yerdeler. *Mavi Uzay*'ın bu gizemi daha çabuk keşfetmesinin sebebi mürettebatın daha kalabalık ve dolayısıyla bükülme noktalarıyla karşılaşma olasılığının daha fazla olmasıydı. *Yerçekimi*'nde ise mürettebatın sayıca azlığının yanı sıra, psikolojik analiz rejimlerinin çok daha sıkı oluşu etkili oldu – bükülme noktalarına rastlayanlar konuşmaya cesaret edememişler."

"Bütün bükülme noktaları bu kadar küçükler mi?"

"Hayır. Bazıları çok daha büyükler. Bir türlü anlam veremediğimiz bir konudan bahsedeceğim: Bir seferinde *Yerçekimi*'nin üçte birlik kısmına denk gelen arka tarafı dördüncü boyuta geçti ve birkaç dakika boyunca orada kaldı. Nasıl oldu da tuhaf bir şeyler olduğunun farkına varmadınız?"

"Eh, geminin arka tarafında genellikle mürettebat bulunmuyor. Ah ama bir dakika, Guan oradaydı." Morovich, Guan Yifan'a döndü. "Bunu deneyimlemiş olmalısın. Dr. West'in bahsettiği şey buydu demek ki."

"Yarı uyanıktım. Daha sonra ise o geri zekâlı beni halüsinasyon gördüğüm konusunda ikna etti."

"Üçüncü boyuttan dördüncü boyutun içine bakmak mümkün değil. Fakat dördüncü boyutta *bulunmak* ve üçüncü boyutta gerçekleşen her şeyi görmek ve etkileşime geçmek mümkün. Dördüncü boyutta bekleyerek damlacıklara pusu kurabildik. Yüksek etkileşimli mekikler ne kadar güçlü olurlarsa olsunlar, üç boyutlu objeler oldukları gerçeği değişmiyor. Üç boyutluluğun kırılganlıkla eş anlamlı olduğunu bile söyleyebiliriz. Dördüncü boyuttan bakarken, masanın üzerine açılmış ve savunmasız bir tablodan farkı yok. Mekiğe dördüncü boyuttan yaklaştık ve iç aksanını –çalışma prensiplerine dair hiçbir fikrimiz olmadan, rasgele– sabote ettik.

"Üç Cisim dördüncü boyutun varlığından haberdar mı?"

"Olmadıklarını düşünüyoruz."

"Sabun köpüğü –şey, yani dördüncü boyut parçacığı– ne büyüklükte?"

"Üç boyutlu büyüklük hesaplamalarını dördüncü boyuta uygulamaya çalışmanın bir anlamı yok. Sadece dördüncü boyut parçacığının üç boyutlu düzlemde ne büyüklükte bir hacme denk geldiğini konuşabiliriz. İlk araştırmalarımıza dayanarak üç boyutlu düzleme küre şeklinde yansıdığı sonucuna vardık. Eğer vardığımız sonuç doğruysa, şu âna kadar topladığımız verilere bakarak genişliğinin kırk ila elli astronomik birim olduğunu söyleyebiliriz."

"Güneş Sistemi'nin genişliği kadar."

Gövdenin üçlünün üzerine denk gelen kısmındaki açıklık yavaşça hareket etmeye ve küçülmeye başladı. Bulundukları yerden yaklaşık on metre uzaklaştığında ise tamamen kayboldu. Fakat yanlarındaki bilgi ekranı *Mavi Uzay*'da iki farklı bükülme noktasının daha belirdiği bilgisini verdi.

Guan Yifan kendi kendine, "Nasıl oluyor da dört boyutlu bir parçacık üç boyutlu düzlemde belirebiliyor?" diye homurdandı.

"Sebebini kimse bilmiyor. Doktor, bu gizemi siz çözeceksiniz."

Dört boyutlu parçacığın keşfinden sonra, *Mavi Uzay* parçacığın içinde kalan kısmı detaylı bir biçimde keşfetmeye ve araştırmaya başladı. *Yerçekimi*'nin katılımı daha gelişmiş ekipmanları ve teknikleri beraberinde getirerek her iki mürettebatın daha geniş çaplı ve detaylı araştırmalar yapabilmesini sağladı.

Üç boyutlu düzlemde bu bölge oldukça boş görünüyor ve herhangi bir dengesizlik sergilemiyordu. Keşiflerin büyük bir kısmının dördüncü boyut içerisinde yapılması gerekiyordu. Dördüncü boyuta mekik göndermek kolay bir iş olmadığından, araştırmaların çoğu bir bükülme noktasından içeri sokulan bir teleskop aracılığıyla gerçekleştiriliyordu. Üç boyutlu bir ekipmanı dördüncü boyutta idare etmek biraz alıştırma ve alışma süreci gerektiriyordu fakat biliminsanları bu süreci atlattığı gibi şok edici keşiflerde bulundular.

Teleskoptan gözlemledikleri düzlemde halka şeklinde bir obje keşfettiler. Objenin gemiden uzaklığını belirlemek imkânsız olduğundan, büyüklüğünü de belirlemenin herhangi bir yolu yoktu. En iyi tahminler, çapının seksen ila yüz kilometre arasında değiştiği ve halkanın kendi kalınlığının yaklaşık yirmi dört kilometre olduğuydu. Obje uzayda dönen devasa bir alyansı andırıyordu. Alyansın yüzeyinde devre sistemlerini andıran komplike desenler bulunuyordu. Topladıkları bilgilere dayanarak, halkanın düşünme yetisine sahip varlıklar tarafından yapıldığı sonucuna vardılar.

Bu, insanlığın Dünya ve Üç Cisim dışında bir medeniyetle ilk karşılaşmasıydı.

Fakat en şok edici keşif ise "Halka"nın kapalı oluşuydu. Dördüncü boyutta bulunuyordu fakat üç boyutlu objelerin aksine içini göstermiyordu. İçini görmenin mümkün olmayışı ise gerçek anlamda dördüncü boyutta var olan bir obje olduğu anlamına geliyordu. Aynı zamanda bu insanlığın dördüncü boyutu keşfinden itibaren rastladıkları gerçek anlamda ilk dört boyutlu objeydi.

İnsanlar başta bir saldırı ihtimalinden endişelendiler fakat Halka hiçbir hayat belirtisi göstermedi. Herhangi bir elektromanyetik, nötrino ya da kütleçekimsel dalga sinyali de almadılar. Ağır ve devamlı bir dönme hareketinin dışında, Halka başka herhangi bir eylemde bulunmuyordu. Mevcut teori bunun bir kalıntı, uzun zaman önce terk edilmiş bir uzay şehri ya da uzay gemisi olabileceği yönündeydi.

Devamında yapılan gözlemler ise dördüncü boyutun derinliklerinde daha başka bilinmeyen objelerin keşfine yol açtı. Hepsi farklı boyutlarda ve şekillerde, kapalı, dört boyutlu objelerdi ve çoğu bilinç sahibi medeniyet tarafından inşa edilmiş gibi görünüyordu. Şekiller arasında piramitler, çarpılar ve çokyüzlü objeler vardı. Diğer objeler ise basit şekillerin birleşimiyle oluşan ve doğal olmadıkları açıkça belli olan, düzensiz şekillere sahiplerdi. Teleskopla bunlara benzer bir düzineden fazla obje gözlemlenmiş, daha uzaklarda ise nicelerinin bulunduğuna dair izlere ulaşılmıştı. Toplamda ise yaklaşık yüz obje bulunmuştu. Halka gibi, bu objeler de herhangi bir aktivite belirtisi göstermiyor ve herhangi bir sinyal vermiyorlardı.

Guan Yifan, Kaptan Chu'ya Halka'ya ufak bir mekik gönderme ve onu yakından inceleme önerisinde bulundu. Mümkün olduğu takdirde içine girmek dahi istiyordu. Kaptan ise bu isteği net bir şekilde reddetti. Dördüncü boyutta yol almak büyük riskleri beraberinde getiriyordu. Birinin yerini tam olarak belirleyebilmek için dört koordinat gerekiyordu fakat üçüncü boyuttan getirilen ekipmanlar bu koordinatlardan sadece üçünü belirleyebiliyorlardı. Bu da üçüncü boyuttan gelen kâşiflerin dördüncü boyuttaki herhangi bir objenin konumunu net bir şekilde saptayamayacakları anlamına geliyordu. Kâşif, Halka'nın konumunu ya da uzaklığını ekipmanlarıyla ya da sadece gözlemle belirleyemezdi, bu yüzden Halka'yla çarpışma ihtimali her an için ihtimaller dahilinde olacaktı.

Benzer şekilde üçüncü boyuta dönüşte kullanılacak bükülme noktasının konumunu belirlemek de çok zor olacaktı.

Dört koordinattan birini belirlemek imkânsız olduğundan, keşfedilen bükülme noktasının sadece hangi yönde olduğu bilinebiliyor, noktayı gözlemleyen kişiye ne uzaklıkta olduğu belirlenemiyordu. Mekikteki mürettebat üçüncü boyuta dönmek için bükülme noktasına ilerleyebilir ve kendilerini *Mavi Uzay*'dan çok uzakta bulabilirlerdi.

Son olarak da *Mavi Uzay* ve mekik arasındaki telsiz sinyallerinin dördüncü boyuta yayılmalarından ötürü, sinyal gücünü oldukça hızlı bir biçimde kaybedecek ve gemiyle mekik arasında iletişim sorunları oluşacaktı.

Bu konuşmadan sonra, *Mavi Uzay* ve *Yerçekimi* bir gün içerisinde altı mikrometeorit isabetine maruz kaldılar. 140 nanometre çapında mikrometeorit, *Mavi Uzay*'ın füzyon reaktörünün manyetik kaldırma cihazına isabet etti. Geminin hayati öneme sahip sistemlerinden biriydi bu. Füzyon reaktörünün çekirdeği bir milyon dereceyi bulan sıcaklıklara ulaşabildiğinden, temas ettiği her malzemeyi eritebilme potansiyeline sahipti. Manyetik alan, reaktör çekirdeğini reaksiyon haznesinin merkezinde dengeliyordu. Kontrol cihazı devredışı kaldığı takdirde, aşırı ısınmış reaktör çekirdeği manyetik alandan çıkabilir ve gemiyi anında yok edebilirdi. Neyse ki yedek ünite vakit kaybetmeden aktif hale gelmiş ve o anda minimum güçte çalışan reaktörü kapatarak felaketi önlemişti.

İki gemi dördüncü boyut parçacığının derinliklerine doğru ilerlerken, mikrometeoritlerin isabet yoğunluğu arttı ve hatta gözle görülecek büyüklükte meteoritler gemilerin yakınından geçmeye başladı. Hızları iki gemiye oranla üçüncü kozmik hızdan kat kat fazlaydı. Üç boyutlu düzlemde geminin hayati öneme sahip kısımları korunaklıydı fakat burada, dördüncü boyutun açıklığında, her türlü etkileşime karşı savunmasızdılar.

Chu Yan iki geminin vakit kaybetmeden dördüncü boyutlu parçacıktan geri çekilmelerine karar verdi. Parçacık bütünüyle Güneş Sistemi'nden uzağa doğru yol alıyor, gemilerle aynı yön-

de ilerliyordu; bu yüzden, her ne kadar *Mavi Uzay* ve *Yerçekimi*, Güneş Sistemi'nden hızla uzaklaşıyor olsa da, ivmeleri parçacığa oranla düşüktü ve yetişmeleri belli bir vakit almıştı. Parçacığın fazla derininde sayılmazlardı ve yavaşladıkları takdirde kolaylıkla parçacığın içinden çıkmaları kuvvetle muhtemeldi.

Guan Yifan bu karara şiddetle karşı geldi. "Evrenin en büyük gizemi karşımızda duruyor. Kozmolojiye dair bütün soruların cevabı burada olabilir. Buradan nasıl ayrılabilirsiniz?"

"Üç ve üç yüz bin sendromundan mı bahsediyorsun? Parçacık bana onu hatırlattı hakikaten."

"İşin sadece pratik faydalarına odaklansanız bile, halka şeklindeki kalıntılardan hayal dahi edilemeyecek bilgiler edinmemiz işten bile değil."

"Böylesi faydalar ancak hayatta kaldığımız takdirde bir kıymete sahip olur. Şu anda her iki gemi de her an yok olma tehlikesiyle karşı karşıya."

Guan iç geçirerek kafasını iki yana salladı. "İyi peki. Fakat ayrılmadan önce bir mekik alıp Halka'yı keşfetmeme izin verin. Bana bu şansı verin. Hayatta kalmaktan bahsediyorsunuz fakat geleceğimizin burada yapacağım keşiflere bağlı olmadığı ne malum?"

"İçeri bir drone göndermeyi düşünebiliriz."

"Dört boyutlu bir düzlemde ancak canlı bir gözlemci gördüklerini idrak edebilir. Siz bunu benden daha iyi biliyorsunuz."

Kısa bir tartışmanın ardından, her iki geminin kıdemli subay kadrosu Guan'ın teklifini onayladılar. Guan Yifan, Üsteğmen Zhuo Wen ve Dr. West'ten oluşan bir keşif ekibi kuruldu. Üsteğmen Zhuo, *Mavi Uzay*'daki bilim subayıydı ve dördüncü boyutta yol alma konusunda ciddi bir deneyim sahibiydi. Dr. West ise onlarla gitme konusunda ısrar etmişti sadece; en nihayetinde, bu ısrarı yolculuk öncesinde Üç Cisim dili üzerinde çalışmasından ötürü kabul edildi.

O güne dek dört boyutlu düzlemde yapılan en uzun yolculuk damlacıklara yapılan saldırı ve *Yerçekimi* baskınından ibaretti. Saldırı sırasında bir mekik dördüncü boyutta yolculuk ederek *Yerçekimi*'ne yaklaşmış ve ardından aralarında Yüzbaşı Park Ui-gun'un da bulunduğu üç kişi bükülme noktasından geçerek keşif amacıyla güverteye çıkmışlardı. Ardından ise üç farklı dalga halinde toplamda altmışın üzerinde piyade *Yerçekimi*'ne çıkartma yapmıştı. Damlacıklara yapılan saldırı nispeten küçük mekikler gerektirmişti. Fakat Halka'ya yapılacak keşif yolculuğunda kat edilecek mesafe çok daha fazlaydı.

Mekik dört boyutlu düzleme iki geminin arkasındaki bir bükülme noktasından girdi. Mekiğin kuyruk kısmında bulunan küçük füzyon reaktörü harcadığı gücün artmasıyla soluk bir kırmızıdan kısık bir maviye döndü. Bu ateş ve diğer iki büyük geminin reaktörlerinde yanan ateş topları, sonsuz kez tekrar eden bu dünyayı aydınlatıyorlardı. *Mavi Uzay* ve *Yerçekimi* çabucak uzaklaştı ve mekik dördüncü boyutun derinliklerine yolculuk ederken, yüksek-boyutlu uzaysal hissiyat yoğunluğunu artırdı. Halihazırda iki kez dördüncü boyuta yolculuk etmiş olmasına karşın, Dr. West, "Böylesi bir dünyayı kavrayabilen bir ruh ne güzel bir ruhtur!" diye coşmaktan kendini alamadı.

Teğmen Zhuo mekiğe sesli komutlarla ya da bakışlarıyla yön veriyordu – dördüncü boyutta korunaksız bir halde bulunan ekipmanlara dokunma riskini almamak üzere elleri kullanmamak oldukça iyi bir fikirdi. Çıplak gözle bakıldığında, Halka hâlâ güçlükle seçilen bir noktadan ibaretti fakat dikkati elden bırakmayan Zhuo mekiğin hızını olabildiğince düşük tutmaya özen gösteriyordu. Aradaki mesafenin ölçülmesi imkânsız olduğundan, görsel uzaklık hesaplamalarına güvenmek akıl kârı değildi. Halkanın bir astronomik birim uzaklıkta ya da hemen mekiğin burnunun dibinde olması mümkündü.

Üç saatin sonunda mekik dördüncü boyutta alınan yol konusunda bir önceki en uzun mesafeyi geride bırakmıştı.

Halka ise bir nokta olarak görünmeye devam ediyordu. Teğmen Zhuo daha dikkatli hareket etmeye, gerektiği takdirde tam gazla yavaşlamaya ve yön değiştirmeye hazır bekliyordu. Guan Yifan sabırsızlandı ve Zhuo'dan daha hızlı uçmasını istedi. İşte o anda Dr. West heyecanla bağırdı.

Halka gerçek bir halkaya dönüşmüş ve bu dönüşüm aniden gerçekleşmişti. Biraz önce hâlâ bir noktadan ibaretken, sonraki anda madeni bir para büyüklüğüne ulaşmıştı. Gözle görülür bir yaklaşma süreci söz konusu değildi.

Teğmen Zhuo, "Dördüncü boyutta teknik olarak kör bir şekilde ilerlediğimizi unutmayın," dedi. Hızlarını biraz daha azalttı.

İki saat daha geçti. Eğer hâlâ üçüncü boyutta olsalardı, yaklaşık iki yüz bin kilometre yol almış olacaklardı.

Aniden, madeni para büyüklüğündeki Halka devasa bir yapıya dönüştü. Teğmen Zhuo sert bir manevra yaptı ve çarpmadan son anda kurtuldu. Mekik uzaydaki bir kemerden geçer gibi Halka'nın içinden geçti. Hızını düşürdü, arkasını döndü ve Halka'ya iyice yaklaşarak durdu.

İnsanlık dört boyutlu bir objeye ilk kez bu kadar yaklaşıyordu. Yüksek-boyutlu uzaysal hissiyata benzer bir biçimde, yüksek-boyutlu materyalin azametini hissettiler. Halka tamamıyla kapalı yapıdaydı ve içine bakamıyorlardı fakat içinde muazzam bir derinlik ve saklanmışlık olduğunu hissedebiliyorlardı. Gördükleri bir Halka'dan ibaret değildi, iç içe geçmiş sonsuz sayıda Halka'yla karşı karşıyaydılar. Dört boyutluluk hissi insanın ruhuna işliyor ve tanık olanları, Budist hikâyelerinde bahsedilen hardal tanesi içindeki dağı görmeye benzer bir deneyimle etkisi altına alıyordu.

Yakından bakıldığında, Halka'nın yüzeyi teleskopun kaydettiği görüntülerden çok daha farklıydı. Altın rengi bir parıltının aksine, koyu bakır rengi bir parıltıya sahipti. Devreyi andıran hafif işlemeler ise mikrometeoritlerin bıraktığı izlerdendi aslında. Obje ise hâlâ aktif olduğuna dair herhangi

bir belirti göstermiyor, herhangi bir ışık ya da farklı bir tür radyasyon yaymıyordu. Halka'nın kadim yüzeyine bakarken, üçü de tanıdık bir hisse kapıldılar. Yok ettikleri damlacıkları hatırladılar ve ardından dört boyutlu Halka'yı ayna benzeri pürüzsüz bir yüzeyle hayal ettiler – nefes kesici bir görüntü olacağı kesindi.

Önceden kararlaştırdıkları plana sabit kalarak, Teğmen Zhuo orta frekans radyo dalgalarını kullanarak Halka'ya bir mesaj gönderdi. Basit bir biteşlemdi bu, belirli şekillerde sıralanan altı farklı nokta sırasıyla asal sayıları ifade etmişlerdi: 2, 3, 5, 7, 11, 13.

Herhangi bir cevap almayı beklemiyorlardı fakat cevap geldi ve gelen cevap o kadar çabuktu ki gözlerine inanamadılar. Mekiğin orta yerinde süzülen bilgi ekranında gönderdiklerine benzer bir biteşlem duruyordu. Üzerinde ise sonraki altı asal sayı yazılıydı: 17, 19, 23, 29, 31, 37.

İlk plan, Halka'ya selam verilmesini sadece bir deney olarak kabul ediyordu; iletişimin ne şekilde ilerletilebileceği konusunda hiçbir hazırlıkları yoktu. Mekikteki üçlü ne yapacaklarını konuşmaya devam ederken, Halka mekiğe yeni bir biteşlem gönderdi: 1, 3, 5, 7, 11, 13, 1, 4, 2, 1, 5, 9.

Ardından üçüncü bir biteşlem: 1, 3, 5, 7, 11, 13, 16, 6, 10, 10, 4, 7.

Dördüncü: 1, 3, 5, 7, 11, 13, 19, 5, 1, 15, 4, 8.

Beşinci: 1, 3, 5, 7, 11, 13, 7, 2, 16, 4, 1, 14.

Biteşlemler art arda geldiler. İlk altı sayı mekiğin selam olarak gönderdiği altı asal sayıyı içeriyordu. Sonraki altı sayı içinse Teğmen Zhuo ve Dr. West, Guan Yifan'a yani gemideki biliminsanına döndüler. Kozmolog süzülen pencerede akan sayılara baktı ve omuzlarını silkti.

"Herhangi bir örüntü göremiyorum."

"O vakit herhangi bir örüntü olmadığını varsayalım." West pencereye işaret etti. "İlk altı numarayı biz gönderdik, yani bununla 'siz' demeye çalışıyor olmaları muhtemel. Sonraki

altı sayı ise herhangi bir örüntü içermiyor, belki de 'her şey' –ya da 'hakkınızdaki her şey' demek istiyordur."

"Onlar –ya da o– hakkımızdaki her şeyi mi bilmek istiyor?"

"En azından dilimizi öğrenmek istiyor olabilir. Şifresini çözmek, üzerinde çalışmak ve ardından bizimle iletişimi sürdürmek istiyor."

"O vakit Halka'ya Rosetta Sistemi'ni gönderelim."

"Gemiden onay almamız gerekir."

Rosetta Sistemi, Üç Cisimliler'e Dünya dillerini öğretmek amacıyla geliştirilmiş bir sistemdi. Veri tabanı, Dünya'ya ait doğa ve insanlık tarihine dair iki milyon karakter uzunluğunda belgeyi ve sayısız video ile görüntüyü içeriyordu. Ayrıca dilbilimsel semboller ve görüntüler arasındaki bağlantıları kurarak uzaylı medeniyetlerin Dünya dillerini çözmesine ve öğrenmesine olanak tanıyordu.

Ana gemi keşif ekibinin isteğini kabul etti. Fakat mekiğin bilgisayarında Rosetta Sistemi bulunmuyordu ve mekikle ana gemi arasındaki bağlantının fazlasıyla zayıf olmasından ötürü böylesi büyük bir veriyi mekiğe aktarmak imkânsızdı. Tek çare ana geminin bilgiyi doğrudan Halka'ya aktarmasıydı. Bunu radyo dalgalarıyla yapmak mümkün değildi fakat şanslarına *Yerçekimi*'nde nötrino temelli bir iletişim sistemi bulunuyordu. Yine de Halka nötrino sinyallerini algılayabilecek mi bilmiyorlardı.

Yerçekimi, Rosetta Sistemi'ni bir nötrino ışınıyla aktarmaya başladıktan üç dakika sonra, mekik Halka'dan yeni bir dizi biteşlem mesajı aldı. İlki sekize sekiz düzeninde yerleştirilmiş altmış dört noktalık kusursuz bir kareyi içeriyordu; köşede bir noktanın eksik olduğu ikinci biteşlemde ise altmış üç nokta bulunuyordu; üçüncü biteşlemde ise altmış iki nokta vardı, iki noktası eksikti...

West, "Bu bir geri sayıma ya da bir ilerleme göstergesi," dedi. "Rosetta Sistemi'ni aldığını ve şifresini çözmeye başladı-

ğını söylemek istediğini düşünüyorum. Biraz beklemeliyiz."

"Neden altmış dört nokta?"

"İki tabanında hesaplama yapıyorsan makul derecede yüksek bir sayı. On tabanındaki birçok işlemde yüz sayısını kullanmamızla aynı mantık."

Teğmen Zhuo ve Guan, West'i yanlarında getirmiş olmaktan memnundular. Görünüşe bakılırsa psikoloğun bilinç ve zekâ sahibi bilinmeyen varlıklarla iletişim kurabilme konusunda birtakım yetenekleri vardı.

Geri sayım elli yediye ulaştığında, heyecan verici bir şey gerçekleşti: Sıradaki sayı biteşlem düzenindeki noktalar halinde gelmedi. Halka, Arap rakamlarıyla 56 sayısını aktardı.

Guan, "Vay canına, çabuk öğreniyor," dedi.

Sayı yaklaşık her on saniyede bir azalmaya devam etti. Birkaç dakika sonra, sayı 0'a ulaştı. Son mesaj Çince üç karakterden oluşuyordu:

Ben bir mezarım.

Rosetta Sistemi, İngilizceyi Çinceyle karıştıran bir dille yazılmıştı. Halka'nın da aynı dili kullanarak onlarla iletişime geçmesi gayet normaldi. Gelen mesaj sadece Çince karakterlerden oluşuyordu. Guan Yifan süzülen pencereye bir soru yazdı ve insanlık ile Halka arasındaki konuşmayı başlattı:

Bu kimin mezarı?

Bu mezarı yaratanların.

Bu bir uzay gemisi mi?

Eskiden bir uzay gemisiydi. Fakat artık yaşamıyor ve bir mezar işlevi görüyor.

Kimsin? Kiminle konuşuyoruz?

Ben mezarım. Mezarla konuşuyorsunuz. Ben öldüm.

Mürettebatı ölmüş bir gemi misin yani? Diğer bir deyişle, geminin kontrol sistemi misin?

(Buna cevap gelmedi.)

Uzayın bu bölgesinde daha başka birçok obje görüyoruz. Onlar da birer mezar mı?

Çoğunluğu öyleler. Diğerleri ise yakın zamanda öyle olacaklar. Hepsini tanımıyorum.

Uzaklardan mı geliyorsun? Yoksa hep burada mıydın?

Uzaklardan geliyorum; diğerleri de uzaklardan geliyorlar, farklı ve uzak diyarlardan.

Nereden?

(Cevap gelmedi.)

İçinde bulunduğumuz dört boyutlu parçacığı sen mi yarattın?

Bana denizden geldiğinizi söylediniz. Denizi siz mi yarattınız?

Deniz bizim için neyse, dördüncü boyutun da kendin için ya da en azından yaratıcıların için benzer bir şey olduğunu mu söylüyorsun?

Su birikintisi demek daha uygun. Deniz kurudu.

Böylesi ufak bir yerde neden bu kadar uzay gemisi ya da mezar bulunuyor?

Deniz kurumaya başlayınca, balıkların bir su birikintisinde toplanmaları gerekir.. Fakat su birikintisi de kuruyor ve bütün balıklar ortadan kaybolacaklar.

Bütün balıklar buradalar mı?

Denizin kurumasına neden olan balıklar burada değiller.

Üzgünüz. Bize söylediklerini anlaması oldukça güç.

Denizi kurutan balıklar bunu yapmadan önce karaya çıktılar. Bir karanlık ormandan diğerine geçtiler.

Son cümle bir gök gürültüsü gibiydi. Mekiğin içindeki üçlü ve uzaktaki iki ana gemideki zayıf bağlantıdan konuşmayı dinleyen herkes ürperdi.

Karanlık orman... bu ne anlama geliyor?

Sizin anladığınızla aynı anlama.

Bize saldıracak mısın?

Ben bir mezarım; ölüyüm; kimseye saldırmayacağım. Uzayın farklı boyutlar arasındaki bölgelerinde karanlık orman durumu bulunmuyor. Alt boyutun üst boyutu tehdit etmesi mümkün değil ve alt boyutun kaynakları üst boyuttakiler için herhangi

bir önem taşımıyor. Fakat karanlık orman aynı boyutu paylaşan herkesin arasında varlığını sürdürüyor.

Bize herhangi bir önerin var mı?

Bu su birikintisini derhal terk edin. İnce birer resimden ibaretsiniz. Kırılgansınız. Su birikintisinde kalırsanız, çok geçmeden birer mezara dönüşeceksiniz... Bekleyin, mekiğinizde balık var gibi görünüyor.

Guan olduğu yerde afallamış bir biçimde birkaç saniye durdu, ardından mekikte hakikaten de bir balık bulunduğunu fark etti. Hep yanında yumruk büyüklüğünde bir ekolojik küre taşırdı. Cam kürenin içinde su, ufak bir balık ve biraz da yosun vardı; üçünün birleşimi dikkatle tasarlanmış, kapalı bir ekolojik sistem minyatürü oluşturuyordu. Guan'ın sahip olduğu eşyalar arasında en sevdiğiydi, bu maceraya da yanında getirmişti. Eğer geri dönemeyecekse, öbür dünyaya yapacağı yolculukta ona eşlik edecekti.

Balığı severim. Benim olabilir mi?

Bunu sana nasıl vereceğiz ki?

Atacaksınız.

Üçlü uzay kıyafetlerinin kasklarını taktılar ve mekiğin kapağını açtılar. Guan ekolojik küreyi göz hizasında kaldırdı. Dört boyutlu düzlemde bulunmasından ötürü küreyi dikkatli bir şekilde üç boyutlu kenarından tuttu ve ona son bir kez baktı. Dört boyutlu düzlemde bakınca, küredeki bütün detaylar açığa çıkmış ve bu küçük dünya daha zengin, çeşitli ve renkli görünmüştü. Guan kolunu savurdu ve küreyi Halka'nın bulunduğu yöne fırlattı. Ufak, transparan kürenin uzayda kayboluşunu seyretti. Ardından mekiğin kapağını kapatarak konuşmaya devam etti.

Evrendeki tek su birikintisi bu mu?

Cevap gelmedi. Küreyi atmasının ardından, Halka sessizliğini korudu ve iletişim çabalarına yanıt vermedi.

Yerçekimi, *Mavi Uzay*'a yeni mikrometeoritlerin isabet ettiğini bildirdi. Aralarında gemilerden ve farklı objelerden kopmuş

olması muhtemel, ufak çapta ve dört boyutlu objelerin de bulunduğu, hareket halindeki yabancı objeler iki geminin etrafını sarmıştı. Kaptan Chu vakit kaybetmeden geri dönmelerini emretti. Halka'ya çıkma planını iptal etmek zorunda kalmışlardı.

Ana gemiden ne kadar uzakta olduklarını bildiklerinden, geri dönüş yolculukları iki katı hızlı gerçekleştirdiler. İki saatin sonunda *Mavi Uzay*'ın bulunduğu bölgeye ulaştılar ve eve dönmelerini sağlayacak bir bükülme noktası saptadılar.

Her ne kadar keşifleri iki geminin geleceği hakkında herhangi bir pozitif etkiye sahip olmasa da, kâşifler birer kahraman olarak ve bir kutlama eşliğinde karşılandılar.

Kaptan Chu, "Dr. Guan, Halka'ya son sorduğunuz sorunun cevabı hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye sordu.

"Daha önceden yaptığım benzetmeye geri dönüyorum. On altı milyar ışık yılı genişliğindeki bir kâğıdın üzerinde, çapı kırk ila elli astronomik birim arasında bir genişliğe sahip tek sabun köpüğüne rastlamış olma ihtimalimiz o kadar düşük ki sıfır desek yeridir. Bu yüzden daha fazla köpüğün bulunduğundan eminim, büyük ihtimalle tahmin ettiğimizden de fazla."

"Sizce gelecekte başkalarıyla da karşılaşacak mıyız?"

"Bence sorulabilecek daha ilginç bir soru var: Onlarla daha önce karşılaştık mı? Dünya'yı bir düşünün: Milyarlarca yıldır uzayda süzülüyor. Geçmişte bir dört boyutlu parçacığa denk gelmiş olamaz mı?"

"Bu muazzam bir manzara olurdu. İnsanlığın dördüncü boyutu deneyimlemiş olma ihtimalini hayal edemiyorum... Fakat dinozorlar bükülme noktalarının yerini belirleyebilseydi ne olurdu diye düşünmeden de edemiyorum..."

"Peki ya neden varlar? Üç boyutlu düzlemde bu kadar çok dört boyutlu parçacık bulunmasının sebebi nedir?"

"Bu büyük bir gizem."

"Ben bunun büyük bir gizem değil de karanlık bir sır olduğunu düşünüyorum, Kaptan."

Mavi Uzay ve *Yerçekimi* parçacıktan gerileyerek uzaklaşmaya başladı. Gemiler hızlandıkça, gemidekiler yerçekiminin etkisiyle geminin kıç tarafına doğru çekildiler. Guan Yifan ve her iki mürettebata mensup bilim subayları önlerindeki birkaç güne parçacık hakkında olabildiğince çok araştırma sığdırmayı denediler ve zamanlarının neredeyse tamamını dört boyutlu düzlemde geçirdiler. Bunun tek sebebi araştırmalarının gereksinimleri değildi – üç boyutlu düzlemin beraberinde getirdiği baskın ve klostrofobik hissiyatı dayanılmaz bulmaları da etkiliydi.

Hızlanmaya başladıktan sonraki beşinci günde, dördüncü boyuttaki herkes kendisini bükülme noktasından geçmemelerine karşın üçüncü boyutta buldu. İki gemideki elektromanyetik sensörler an itibariyle her iki gemide de bir bükülme noktasının bulunmadığını söylüyordu.

Mavi Uzay ve *Yerçekimi* dördüncü boyut parçacığının dışındaydılar.

Beklenmedik bir gelişmeydi bu. Hesaplamalarına göre parçacık içinde yaklaşık yirmi saat daha yolculuk etmeleri gerekiyordu. Erken çıkışları büyük ihtimalle şu iki sebepten biriyle alakalıydı: İlki, parçacığın gittiklerinin aksi yönünde hızını artırmış olmasıydı. İkincisi ise küçülmeye başlaması. Mürettebattakiler ikinci ihtimalin daha muhtemel olduğunu düşünüyorlardı. Ellerindeki verilerin yanı sıra, Halka'nın verdiği cevap hâlâ akıllarındaydı:

Deniz kurumaya başlayınca, balıkların bir su birikintisinde toplanmaları gerekti. Fakat su birikintisi de kuruyor ve bütün balıklar ortadan kaybolacaklar.

İki gemi hızlanışlarını durdurdu ve tam gaz yavaşlamaya başladı. Nihayet, dördüncü boyut parçacığının sınırları yakınında, güvenli bölgede durdular.

Dördüncü boyut parçacığının sınırları görünmezdi. Uzayın önlerinde duran kısmı boştu, derin bir havuzun sakin yüzeyini andırıyordu. Yıldızlardan bir deniz olan Samanyolu

parlamaya devam ediyor, neredeyse yanı başlarında duran büyük sırra dair en ufak bir ipucu dahi vermiyordu.

Fakat fazla geçmeden hayranlık uyandırıcı ve tuhaf bir manzara dikkatlerini çekti: Karşılarında zaman zaman beliren, ışıltılı çizgiler. Oldukça ince ve düzgünlerdi. Çıplak gözle bakıldığında herhangi bir kalınlığa sahip değil gibi görünüyorlardı ve uzunlukları beş ila otuz kilometre arasında değişiyordu. Aniden belirmişlerdi. Başta mavi bir parıltıya sahiptiler. Ardından renkleri kırmızıya dönen ve bükülmeye başlayan çizgiler önce parçalandılar ve nihayet gözden kayboldular. Gözlemler, çizgilerin dördüncü boyut parçacığının sınırında belirdiklerini ve devasa bir kalem işlevi görürcesine parçacığın değişen sınırlarını işaretlediklerini ortaya çıkardı.

Uzayın çizgilerin belirdiği kısmına insansız bir mekik gönderdiler ve şansları yaver gitmiş olacaktı ki mekiğe oldukça yakın bir konumda beliren bir çizgiyi gözlemleme fırsatı yakaladılar. Mekik yaklaşık yüz kilometre uzaklıktaydı ve çizgiye doğru tam gaz yaklaşıyordu. Çizginin bulunduğu konuma ulaştığında ise çizgi çoktan bükülmüş, parçalarına ayrılmış ve gözden kaybolmuştu. Mekik olayın gerçekleştiği yerde yüksek miktarda hidrojen ve helyumun yanı sıra, demir ve silikon gibi ağır elementlere ait tozlara rastladı.

Verileri inceleyen Guan ve diğer bilim subayları, çizgilerin dört boyutlu maddenin üç boyutlu düzleme geçişiyle ortaya çıktığı sonucuna vardılar. Parçacık küçüldükçe, dört boyutlu madde üçüncü boyuta düşüyor ve anında yok oluyordu. Her ne kadar bu maddeler dört boyutlu düzlemde çok az yer kaplasalar da, üçüncü boyuta geçerek çürümeleri dördüncü boyutu düzleştiriyor, hacimlerinin muazzam biçimde artmasına ve düz birer çizgiye dönüşmelerine sebep oluyordu. Hesaplamalarına göre, on gram civarında dördüncü boyut malzemesiyle üçüncü boyutta on bin kilometre uzanan bir çizgi oluşturmak mümkündü.

Parçacığın sınırlarının küçülme hızı göz önünde bulundu-

rulduğunda, yaklaşık yirmi gün sonra Halka da üç boyutlu düzleme geçecekti. İki gemi evrenin bu muazzam mucizesine tanık olmak için beklemeye karar verdiler – sonuçta ellerinde zamandan bol ne vardı ki? Çürüme çizgilerinin arkalarında bıraktığı aydınlığı takip ederek, iki gemi dikkatle ve parçacığın küçülme hızıyla aynı hızda ilerlemeye devam etti.

O günü takip eden yaklaşık iki hafta boyunca, Guan Yifan derin düşünceler ve hesaplamalara daldı ve bilim subaylarıyla hararetli tartışmalara girdi. Nihayet, teorik fiziğe dair bildiklerinden yola çıkarak, dört boyutlu parçacık hakkında yapabilecekleri teorik analizlerin oldukça sınırlı olduğu sonucuna vardılar. Fakat yaptıkları gözlemler sayesinde, geçen üç asır boyunca üzerinde çalışılmış birtakım teorileri doğrulama imkânı bulmuşlardı: Makro yapıda bulunan bir üst boyutun alttaki boyuta doğru çürümesi, suyun şelaleden akışına benziyordu. Parçacığın küçülmesinin asıl sebebi dört boyutlu düzlemin üçüncü boyuta doğru çürümesiydi.

Fakat kaybolan boyutun yok olduğunu söylemek yanlış olurdu: Sadece makro boyuttan mikro boyuta geçmiş ve katlanarak kuantum âlemindeki yedi boyuttan biri halini almıştı.

Halka bir kez daha gözle görünür hale gelmişti. Kendini bir mezar ilan eden bu yapının varlığı üçüncü boyuta geçmesiyle birazdan son bulacaktı.

Mavi Uzay ve *Yerçekimi* ilerleyişlerini durdurdular ve üç yüz bin kilometre geriliediler. Halka üçüncü boyuta geçerken, çürüme süreci oldukça büyük miktarda enerji açığa çıkmasına neden olacaktı – önceden belirişine tanık oldukları çizgilerin yaydığı aydınlığın sebebi de buydu.

Yirmi iki günün sonunda, parçacığın sınırları nihayet Halka'ya ulaşmıştı. Halka üç boyutlu düzleme geçtiği anda, evren ortadan ikiye kesilmiş gibi görünmüştü. Kesiğin yüzeyi kör edici bir aydınlıkla parlıyor, çizgiyi aniden beliren bir yıldız oluşturmuş gibi bir izlenim yaratıyordu. İki uzay gemisinden çizginin

bittiği noktaları görmek imkânsızdı fakat Tanrı, evrenin planı üzerine bir T cetveli koymuş ve soldan sağa doğru bir çizgi çekmiş gibi görünüyordu. Hassas gözlem ekipmanları çizginin bir astronomik birime yakın uzunlukta olduğunu, diğer bir deyişle 130 milyon kilometre, yani neredeyse Dünya'yla Güneş arasındaki mesafeye denk geldiğini belirlediler. Gözlemlenen diğer çizgilere kıyasla, yüz binlerce kilometre uzaklıkta bulunulmasına karşın gözle görülür bir kalınlığa sahipti. Çizginin yaydığı ışık mavimsi beyazın sıcak bir tonundan ılık bir kırmızıya döndü ve ardından yavaşça söndü. Çizgi ise bükülüp çözünerek bir toz bulutuna dönüştü. Artık kendine ait bir parıltıya sahip değildi fakat yıldızların ışığına, gümüş rengi huzur verici bir parıltıya sahip gibi görünüyordu. Her iki gemiden olayı takip edenler tuhaf bir izlenime kapılmışlardı: Toz bulutu arkaplanda duran Samanyolu'nu andırıyordu. Gerçekleşen olay, devasa bir kamerayla evrenin fotoğrafının çekildiğine benzer bir sonuca kavuşmuştu. Çekimin sonunda ise fotoğraf yavaşça uzayda banyo edilmişti.

Guan böylesi kudretli bir manzara karşısında kendini biraz üzgün hissediyordu. Halka'ya verdiği küreyi düşünüyordu. Hediyesinin tadını çıkarmaya fazla vakti olmamıştı. Üçüncü boyuta doğru çürürken, Halka'nın dört boyutlu iç aksamı yok olmuştu. Halihazırda ölü ve ölmek üzere olan diğer gemiler de benzer bir kaderin kurbanı olmaktan kurtulamayacaklardı. Bu devasa evrende dördüncü boyutun bir köşesinde belirli bir süre boyunca saklanmaktan başka yapabilecekleri hiçbir şey yoktu.

Büyük ve karanlık bir sır.

Mavi Uzay ve *Yerçekimi* toz bulutuna birçok mekik gönderdi. Bilimsel araştırmaların yanı sıra, işlerine yarayabilecek herhangi bir kaynak toplayabilirler mi görmek istemişlerdi. Halka üçüncü boyutta sık rastlanan elementlere dönüşmüştü: Çoğunlukla hidrojene ve biraz da helyuma. Bunlar nükleer füzyonda yakıt olarak kullanılmak üzere toplanabilirdi. Fa-

kat bu elementler çoğunlukla gaz halinde bulunduklarından ancak çok sınırlı bir miktar elde edebildiler. İki elementin haricinde karşılaştıkları bir miktar ağır elementten elde ettikleri metaller ise işlerine yarayacak türdendi.

İki geminin kendi geleceklerine karar verme vakti artık gelmişti. *Mavi Uzay* ve *Yerçekimi*'nin mürettebatından oluşturulan geçici konsey herkesin iki gemiyle yolculuğa devam etmek ya da Güneş Sistemi'ne dönmek arasında bir seçim yapabileceklerini ilan etti.

İki gemiden bağımsız bir hibernasyon gemisi inşa edilecek ve iki gemideki toplam yedi füzyon reaktörünün biri tarafından çalıştırılacaktı. Eve dönmek isteyen herkes bu gemiye binecek ve Güneş Sistemi'ne doğru otuz beş yıllık bir yolculuğa çıkacaktı. Dünya'nın gemiyi karşılaması amacıyla, iki gemi nötrino bağlantısıyla Dünya'ya bir mesaj gönderecek ve hibernasyon gemisinin rotasını bildirecekti. Üç Cisim'in *Mavi Uzay* ve *Yerçekimi*'nin yerini bulmasını engelleyebilmek için, mesaj ancak hibernasyon gemisi yola çıktıktan bir süre sonra gönderilecekti. Eğer Dünya geminin gelişinden önce yavaşlamasını sağlamak için gemilerini gönderebilirse, geminin yakıtının belirlenenden daha büyük bir kısmı hızlanma aşamasında kullanılabilir ve yolculuğu on ila yirmi yıl arasında kısaltabilirdi.

Tabii bunun için Dünya ve Güneş Sistemi'nin hâlâ yerli yerinde bulunuyor olması gerekecekti.

Sadece yaklaşık iki yüz kişi geri dönmeyi seçti. Geriye kalanlar yok olmaya mahkûm bir dünyaya dönmek istemediler; *Mavi Uzay* ve *Yerçekimi*'nde kalmayı ve uzayın bilinmeyen derinliklerine doğru yol almayı tercih ettiler.

Bir ay sonra, hibernasyon gemisi ve diğer iki gemi yeni yolculuklarına başladılar. Hibernasyon gemisi Güneş Sistemi'ne doğru giderken, *Mavi Uzay* ve *Yerçekimi* dört boyutlu parçacığın etrafından dolanacak ve ardından yeni bir yıldız sistemine yönelecekti.

Füzyon reaktörlerinin berrak parıltısı daha şimdiden iyice seyrekleşmiş toz bulutunu altının kırmızıya çalan bir tonuyla, Dünya'daki bir gün doğumuna benzer bir şekilde aydınlattı. Evlerine giden, uzayın derinliklerine yelken açan fark etmeksizin, herkesin gözleri sıcak yaşlarla doldu. Uzayın güzel gün doğumunun ortadan kaybolup yerini sonsuz geceye bırakması fazla sürmedi.

İnsan medeniyetinin iki tohumu yıldızlar deryasının derinliklerine doğru yolculuklarına devam ediyordu. Kaderin onlar için ne hazırladığını bilmeseler de, en azından kendilerine yeni bir sayfa açmışlardı.

III. KISIM

Yayın Dönemi, 7. Yıl
Cheng Xin

艾AA, Cheng Xin'e gözlerinin eskisinden daha güzel ve parlak olduklarını söyledi ve belki de söylediğinde haklıydı. Cheng Xin'in gözleri eskiden hafif miyoptu fakat artık dünyayı yeni boyanmış bir yer gibi berrak görüyordu.

Avustralya'dan dönmelerinin üzerinden altı yıl geçmişti fakat Büyük Göç'ün zorlukları ve sonrasında geçen yıllar AA'nın üzerinde hiçbir iz bırakmamışa benziyordu. Yeni açmış, dayanıklı bir bitki gibiydi, geçmişin zorlukları yapraklarından âdeta kayıp gitmişti. Bu altı yıl süresinde, Cheng Xin'in şirketi AA'nın yönetiminde hızla büyümüş ve yörünge-yakını uzay inşaatı sektöründeki büyük oyunculardan biri olmuştu. Fakat AA güçlü bir CEO imajına sahip değildi; hayat dolu ve neşeli, genç bir kadın görünüşünü koruyordu. Tabii bu yaşadıkları dönemde sıradışı sayılacak bir durum değildi.

Geçen altı yıl Cheng Xin'i de etkilememişti – vaktini hibernasyonda geçirmişti. Avustralya'ya dönmelerinin ardından körlüğü muayene edilmiş ve teşhis konulmuştu. Aşırı duygusal stres kaynaklı psikosomatik bir hastalık olarak başlamış fakat ilerleyen vakitte retinanın yerinden çıkmasına ve ölmesine sebep olmuştu. Tavsiye edilen tedavi Cheng Xin'in DNA'sından elde edilen kök hücreleriyle nakle uygun retinalar üretmekti ancak bu süreç beş yıl sürecekti. Cheng Xin'in beş yılı zifiri karanlıkta ve aşırı depresif bir halde geçirmesi iyiden iyiye çökmesine neden olurdu, bu yüzden doktorlar hibernasyona girmesine izin verdiler.

Dünya hakikaten de yenilenmişti. Kütleçekimsel dalga yayınının gerçekleştiği haberini bütün dünya büyük bir sevinçle

karşılamıştı. *Mavi Uzay* ve *Yerçekimi* efsanelere konu olacak kurtarıcı gemilere, mürettebatları ise birer süper kahramana dönüştüler. *Mavi Uzay*'ın savaş esnasındaki eylemlerine dair cinayet suçlaması geri çekildi ve saldırıya uğramasının ardından nefsi müdafaa hakkını yerine getirdiği sonucuna varıldı. Aynı şekilde, Büyük Göç sırasında umutsuz bir çaba içerisinde mücadele eden Dünya Direniş Hareketi mensupları da birer kahraman olarak anılmaya başlandılar. Direniş savaşçıları üzerlerinde pejmürde kıyafetlerle halkın karşısında çıktığında, görenler gözlerinde biriken yaşlara engel olamadılar. *Mavi Uzay*, *Yerçekimi* ve Direniş, insanlık ruhunun yüceliğine dair birer sembol halini aldılar ve onlara taparcasına sevgi gösteren sayısız insan, kendilerinin de benzer yüce ruhlara sahip olduğuna inanmaya başladılar.

Bütün bunları, Dünya Güvenlik Kuvvetleri'ne karşı yaptırımlar takip etti. Objektif olmak gerekirse, DGK'nın gerçekleştirdiği faydalı işler, Direniş'in katbekat önündeydi. Büyük şehirlerin ve diğer temel altyapı unsurlarının korunmasını sağlamışlardı. Bunu Üç Cisim medeniyeti için gerçekleştirmiş olsalar dahi, yaptıkları işler dünyanın Büyük Göç ardından ekonomik durumunu en az kayıpla toparlamasını sağlamıştı. Göç sonrası Avustralya'nın tahliyesi sırasında, yiyecek ve elektrik sıkıntısından dolayı birçok kez kaosun kucağına düşmesine ramak kalan Avustralya'nın yardımına DGK yetişmiş, düzeni ve erzak akışını sağlamış ve tahliyenin dört ay içerisinde tamamlanmasını mümkün hale getirmişti. Olağandışı ve çalkantılı bu dönemde, sağlam teçhizatlanmış bu silahlı birlikler olmasaydı, sonuç akıl almaz derecede trajik olabilirdi. Fakat yargı sürecinde bu getirilerinin hiçbiri dikkate alınmadı. DGK üyelerinin tamamı yargılandı ve yarısı insanlığa karşı işlenen suçlardan ötürü mahkûm edildi. Büyük Göç sırasında birçok millet idam cezasını geri getirmişti ve Avustralya'dan geri dönüşün ardından bu ceza varlığını sürdürdü. Geçen beş yılda eski DGK üyelerin birçoğu idam edildi. Hâlbuki idamla-

ra alkış tutanların birçoğu zamanında DGK'ya girebilmek için başvurmuşlardı.

Nihayetinde huzur ortamı geri döndü ve insanlar hayatlarını yeniden kurmaya başladılar. Şehirler ve endüstriyel altyapı zarar görmediğinden, geri dönüş çabuk gerçekleşti. İki yıl içerisinde, şehirler kaos döneminden kalma izleri sildiler ve göç öncesi refah dönemine yeniden kavuştular. Herkes hayatın tadını çıkarmakta kararlıydı.

Bu huzur döneminin sebebi ise şuydu: Luo Ji karanlık orman caydırması sistemini test ettiğinde, 187J3X1'in koordinatlarını evrene yayımlaması ile yıldızın yok edilmesi arasında 157 yıl geçmişti. Bu süre zarfı modern insanın ömrüyle aşağı yukarı aynıydı. Doğum oranları, hiç kimsenin yok olmaya mahkûm bir dünyaya çocuk getirmek istememelerinden ötürü kayıtlı tarih boyunca en düşük seviyelerine düşmüştü tabii. Fakat çoğu insan hayatlarının geri kalanını huzur ve mutluluk içinde yaşayabileceklerine inanıyordu.

Kütleçekimsel dalga yayını, Luo Ji'nin güneş destekli radyo dalga yayınından çok daha güçlüydü fakat çok geçmeden insanlık, kendisini avutmanın yeni bir yolunu buldu: Karanlık orman teorisinin doğruluğu sorgulanmaya başlandı.

Zamanın Dışında Bir Geçmiş'ten Alıntı
Kozmik Zulme İlişkin Yanılgılar: Karanlık Orman Teorisini Son Kez Çürütme Çabası

Altmış küsur yıl boyunca –Caydırma Dönemi'nin tamamında– karanlık orman teorisi insanlık tarihine dair çoğu olaya arkaplan oluşturdu. Fakat biliminsanları teoriyi sorgulamaktan hiçbir zaman vazgeçmediler ve Yayın Dönemi'ne kadar doğruluğuna dair herhangi bir bilimsel kanıt elde edilemedi. Var olan birkaç parça kanıt, sağlam birer bilimsel temelden yoksundu.

İlk kanıt: Luo Ji'nin 187J3X1 ve kendisine bağlı gezegenlerin yok edilmesiyle sonuçlanan karanlık orman deneyi. Sistemin uzaylı bir medeniyet tarafından yok edildiğine dair varsayım başından beri tartışma konusu olmuştu. En şiddetli şekilde karşı çıkanlar ise astronomi çevreleriydi. Temel iki görüş söz konusuydu: İlk grup yıldıza ışık hızıyla isabet ettiği gözlemlenen objenin, yıldızı yok etmeye yetecek güçte olmadığını savunuyordu. Bu sebeple 187J3X1'in yok oluşu, doğal şartlarda gerçekleşen bir süpernovadan kaynaklanıyor olmalıydı. Yıldızın yok edilişi öncesine dair yeterli veri bulunmadığından, yıldızın süpernova haline geçme şartlarını taşıyıp taşımadığına ilişkin net bir şey söylemek mümkün değildi. Luo Ji'nin yayını ve yıldızın yok oluşu arasında geçen uzun süre göz önünde bulundurulduğunda, olayın doğal yollarla gerçekleşmiş olması kesinlikle ihtimaller dahilindeydi. İkinci bir görüş ise yıldızı hakikaten de ışık hızındaki bir objenin yok ettiği fakat "fotoit"in galakside kendiliğinden meydana gelebilecek bir olay

olabileceği fikrindeydi. Her ne kadar henüz ikinci bir fotoitle karşılaşılmış olmasa da, doğal sebeplerden ötürü muazzam hızlara ulaşan devasa boyuttaki objeler daha önce de gözlemlenmişti. Örneğin galaksinin merkezine yakın bir süper kütleli kara deliğin, boyut olarak ufak objeleri ışık hızına ulaştırma potansiyeli mevcuttu. Hatta galaksinin merkezinde bu şekilde hızlanan objelere sıklıkla rastlanması fakat boyutlarından ötürü nadiren gözlenebiliyor olmaları da muhtemeldi.

İkinci kanıt: Üç Cisim'in karanlık orman caydırması karşısında kapıldığı dehşet. Karanlık orman teorisinin doğruluğuna dair bugüne kadar elde edilmiş en ikna edici kanıt buydu fakat insanlık, Üç Cisimliler'in bu sonuca ne tür kanıtlardan yola çıkarak vardıklarını bilmiyordu; bu da bilimsel anlamda doğrudan kanıt niteliği taşıyamayacağı anlamına geliyordu. Üç Cisim'in dünyaya yönelik caydırma durumunu bilinmeyen bir sebepten ötürü kabullenmiş ve Güneş Sistemi'nin işgalinden nihayet vazgeçmiş olması ihtimaller dahilindeydi. Söz konusu bilinmeyen sebebi açıklama konusunda birçok hipotez ortaya atılmış ve her ne kadar hiçbiri ispat edilmiş olmasa da, aksi de gerçekleşmemişti. Bazı biliminsanları "kozmik zulme yönelik yanılgılar" adında yeni bir teori ortaya atmış ve Üç Cisimliler'in karanlık orman teorisinin doğruluğuna ilişkin hiçbir kanıta sahip olmadıklarını iddia etmişti. Ancak evrimlerini aşırı meşakkatli bir sistemde tamamlamalarından ötürü, Üç Cisimliler evrenin geriye kalanına karşı genel bir zulüm eğilimine sahiptiler. Dünyadaki ortaçağ dinleriyle benzerlik gösteren bu yanılgı, Üç Cisimliler'in büyük çoğunluğunun sahip olduğu bir inançtı.

Üçüncü kanıt: Dördüncü boyutta karşılaşılan Halka'dan edinilen teyit. Belli ki Halka "karanlık orman" sözcüklerini Rosetta Sistemi'nden, sistemin insanlık tarihini ele alan kısmından elde etmişti. Caydırma Dönemi'nden itibaren tarihi kayıtlarda sıklıkla rastlanan bir sözcük öbeğiydi bu ve Halka'nın kullanmasında şaşılacak bir durum yoktu. Ancak,

Halka'yla keşif ekibi arasında geçen konuşmada karanlık orman kavramından sadece kısaca bahsediliyor ve tam olarak ne demek istediği anlaşılmıyordu. Halka'nın bu sözcük öbeğinin tam olarak ne anlama geldiğini bildiğini varsaymak için yeterli değildi.

Caydırma Dönemi'nden itibaren geçen sürede, karanlık orman teorisi başlı başına bir araştırma konusuna dönüştü. Teorik araştırmaların yanı sıra, biliminsanları fazla sayıda astronomik gözlem gerçekleştirdiler ve sayısız matematiksel model oluşturdular. Fakat biliminsanlarından çoğu için bu teori doğruluğu ya da yanlışlığı kanıtlanamayan bir hipotezden öteye geçemedi. Karanlık orman teorisinin inananları politikacılar ve halktı, halkın mensupları da teoriye işlerine geldiği gibi inanmayı ya da inanmamayı seçiyorlardı. Yayın Dönemi'nin başlangıcından sonra, karanlık orman teorisinin kozmik zulme ilişkin bir yanılgı olduğuna inanan insanların sayısı giderek arttı.

Yayın Dönemi, 7. Yıl
Cheng Xin

Kargaşanın nihayet son bulmasıyla, insanlık dikkatini evrensel yayından Caydırma Dönemi'nin sona erişine çevirdi. Kılıçtutan'a karşı suçlamalar ve kınamalar baş gösterdi. Cheng Xin evrensel yayını damlacık saldırısının başlangıcında aktif hale getirmiş olsaydı, o vakit en azından Büyük Göç esnasında ortaya çıkan felaket gerçekleşmeyebilirdi. Halkın olumsuz eleştirilerinin çoğu ise Kılıçtutan seçimi sürecine yönelikti.

Seçim karmaşık bir süreçti – halkın fikri, BM ve Uzay Filosu üzerinde politik bir baskı oluşturmuştu. Halk aralıksız bir biçimde asıl suçun kimde olduğunu tartışıyor fakat neredeyse hiç kimse sebebin sürü psikolojisiyle alınan karar olduğuna işaret etmiyordu. Halk, Cheng Xin'i ise affetmiş sayılırdı. Halkın üzerinde sahip olduğu olumlu imaj onu bir nebze olsun koruyor ve Büyük Göç esnasında herkesle aynı çileleri çekmiş oluşu da insanların ona sempati duymasını sağlıyordu. Çoğu kişi onun da bir kurban olduğunu düşünüyordu.

Sonuç olarak Kılıçtutan'ın verdiği karar tarihin yolunu uzatmasına sebep olmuş fakat genel akışını değiştirmemişti. Evrensel yayının aktif hale getirilmesiyle sona eren döneme ilişkin tartışmalar da zamanla son bulmuştu. Cheng Xin halkın aklından çıkmıştı. Ne de olsa yaşadıkları dönemde en önemli şey hayatın tadını çıkarmaktı.

Fakat Cheng Xin için hayat sonsuz bir işkenceye dönüşmüştü. Gözleri görebiliyor olmasına karşın, kalbi karanlıkta kalmış ve kendini içinden çıkamadığı bir depresyonda bulmuştu. Acısı artık içini dağlamıyor ya da kalbini parçalamıyordu belki fakat sonu gelecek gibi de görünmüyordu. Acı ve

depresyon âdeta vücudundaki her hücreye işlemişti ve güneş, Cheng Xin'i bir daha asla aydınlatamadı. Kimseyle konuşmuyor, dış dünyadan haber almak istemiyor ve şirketinin büyümesini dahi dikkate almıyordu. AA, Cheng Xin'i umursuyor olmasına karşın, meşguliyetinden ötürü birlikte çok az zaman geçirebiliyorlardı. Cheng Xin'e ihtiyaç duyduğu desteği sağlayan tek kişi Fraisse'tı.

Büyük Göç'ün sonuna denk gelen karanlık dönemde, Fraisse ve AA, Avustralya'yı birlikte terk etmişlerdi. Fraisse bir süreliğine Şangay'da yaşamış fakat ardından, tahliyenin tamamlanmasını beklemeden Warburton yakınlarındaki evine dönmüştü. Avustralya normale döndüğünde, evini Aborjinlere ilişkin bir kültür müzesine dönüştürülmek üzere Avustralya hükümetine bağışlamıştı. Fraisse ise ormana giderek orada ufak bir çadır kurmuş ve atalarının ilkel yaşam tarzını benimsemişti. Açıkta yaşıyor olmasına karşın, sağlığı giderek iyileşiyordu. Modern döneme ilişkin sahip olduğu tek şey ise günde birkaç kez Cheng Xin'i aramakta kullandığı cep telefonuydu.

Konuşmaları bunlara benzer, basit birkaç cümleden ibaretti:

"Çocuğum, burada güneş doğuyor."

"Çocuğum, günbatımı çok güzel görünüyor."

"Çocuğum, günü barınak evlerden yayılan çöpleri toplayarak geçirdim. Çölün eski haline döndüğünü görmek istiyorum."

"Çocuğum, yağmur yağıyor. Nemli çöl havasının kokusunu hatırlıyor musun?"

Avustralya ve Çin arasında iki saat fark vardı ve zamanla Cheng Xin, Fraisse'ın gündelik hayatının ritmine alışmaya başlamıştı. Yaşlı adamın sesini her duyduğunda, kendini etrafı çölle çevrili o uzak ormanda, dünyanın geri kalanını uzakta tutan, huzur dolu o yerde yaşıyormuş gibi hayal ediyordu.

Bir gece, Cheng Xin telefonun sesiyle uykusundan uyandı. Arayan Fraisse'tı. Saat Çin'de sabaha karşı 1:14, Avustralya'da

ise 3:14 idi. Fraisse, Cheng Xin'in uyumakta ciddi anlamda güçlük çektiğini ve uyku makinesi olmadan geceleri ancak iki ya da üç saat uyuyabildiğini biliyordu. Acil bir durum olmadığı takdirde Cheng Xin'i asla rahatsız etmezdi.

Sesi endişeli geliyordu. "Çocuğum, dışarı çık ve gökyüzüne bak."

Cheng Xin olağandışı bir durum olduğunun farkındaydı. Huzursuz uykusunda bir kâbusa yakalanmıştı. Tanıdık bir rüyaydı bu: Gecenin karanlığındaki bir tarlanın orta yerinde duran, devasa bir mezar. Mezardan mavi bir ışık sızıyor ve etrafını aydınlatıyordu...

Tam da dışarıda gördüğü mavi ışığa benzer bir ışık.

Cheng Xin balkona çıktı ve gökyüzünde diğer bütün yıldızlardan daha parlak, mavi bir yıldız gördü. Hareketsiz konumu, Dünya yörüngesine yakın duran insan işi yapılardan ayırt edilmesini sağlıyordu. Güneş Sistemi'nin dışındaki bir yıldızdı. Parlaklığı yoğunlaşmaya devam ediyor hatta Cheng Xin'in etrafındaki şehrin ışıklarını bastırarak etrafa gölgelerin düşmesine neden oluyordu. İki dakika sonra parlaklığı zirve noktasına ulaştı ve dolunaydan daha parlak bir hal aldı. Yıldıza doğrudan bakmak artık mümkün değildi ve sert bir beyaza dönüşen rengi, şehri sabah vaktiymişçesine aydınlatmaktaydı.

Cheng Xin yıldızı tanıyordu. Üç yüz yıl boyunca insanlık bu yıldızı gökyüzündeki diğer tüm yıldızlardan daha fazla takip etmişti.

Yakınındaki yaprak yapılı binadan bir çığlık yükseldi ve ardından birinin yere yıkıldığını işaret eden ses geldi.

Şimdi ise yıldız sönüyordu. Yavaşça beyazdan kırmızıya döndü, yaklaşık yarım saat sonra da tamamen gözden kayboldu.

Cheng Xin telefonu yanında getirmemişti fakat havada süzülen iletişim penceresi onu takip etmişti. Fraisse'ın huzur dolu ve ermiş tonuna yeniden kavuşan sesini hâlâ duyabiliyordu. "Çocuğum, korkma. Her şey olacağına varır."

Güzel bir rüya sona ermişti: Karanlık orman teorisi, Üç Cisim'in yok edilişiyle nihayet doğrulanmıştı.

Zamanın Dışında Bir Geçmiş'ten Alıntı
Karanlık Orman İçin Yeni Bir Model

Üç Cisim, Yayın Dönemi'nin başlangıcından üç yıl ve on ay sonra yok edilmişti. Hiç kimse saldırının kütleçekimsel dalga yayınının gerçekleşmesinden bu kadar kısa süre sonra gerçekleşmesini beklemiyordu.

Üç Cisim başından beri yoğun bir gözlem altında bulunduğundan, yok edilişine dair birçok veri elde edilmişti. Üç Cisim sistemine yapılan saldırı, Luo Ji'nin 187J3X1'ine yapılan saldırıyla birebir aynıydı: Işık hızına yakın bir hızda ilerleyen ufak bir obje, sistemdeki üç yıldızdan birine çarpmış ve göreceli olarak artmış kütlesiyle yıldızı yok etmişti. Patlama, o sırada yıldızın etrafındaki dönüşüne yeni başlayan Üç Cisim gezegenini de yok etmişti.

Kütleçekimsel dalga yayınını gerçekleştirdiğinde, *Yerçekimi*, Üç Cisim'den yaklaşık üç ışık yılı uzaktaydı. Kütleçekimsel dalgaların ışık hızında yayılma oranı dikkate alındığında, fotoit Üç Cisim'e *Yerçekimi*'nden bile daha yakın bir konumdan gönderilmiş ve bu işlem koordinatlar yayımlandıktan neredeyse hemen sonra gerçekleşmiş olmalıydı. Yapılan gözlemler bu şüpheyi doğruluyordu: Fotoitin Üç Cisim yakınındaki toz bulutunda ilerleyişi kaydedilmişti fakat uzayın bu kısmında başka bir yıldız sistemi bulunmuyordu. Saldırının bir uzay gemisinden yapıldığı sonucuna varıldı.

Karanlık orman teorisine ilişkin eski model, yıldızların etrafındaki gezegen sistemlerini esas alıyordu. İnsanlık koordinatları açığa çıkan gezegenlere başka gezegenlerin saldırdığını düşünüyordu. Fakat işin içine uzay gemilerinden saldırı yapılabileceği ihtimali girdiğinde, durum çok daha karışık bir

hal aldı. Yıldızların konumu iyi sayılacak derecede bilinirken, insanların –Üç Cisim Filosu haricinde– farklı medeniyetlerin sahip olduğu uzay araçlarına ilişkin hiçbir bilgisi bulunmuyordu. Uzayda yolculuk yapabilen kaç gemi vardı? Uzayda ne miktarda varlık gösteriyorlardı? Ne kadar hızlı yol alabiliyorlardı? Nereye gidiyorlardı? Bu soruların hiçbirine cevap vermek mümkün değildi.

Karanlık orman saldırılarının kaynaklarını belirlemek artık mümkün değildi ve saldırılar beklenilenden çok daha çabuk gerçekleşebilirdi. Üç Cisim sisteminin hayatta kalan yıldızları haricinde, Güneş Sistemi'ne en yakın yıldız altı ışık yılı uzaklıktaydı. Fakat hayalet benzeri uzaylı gemileri an itibariyle Güneş'in yanından geçiyor olabilirlerdi. Bir zamanlar ufuktaki bir siluetten ibaret olan ölüm, gözlerimizin önündeydi artık.

Yayın Dönemi, 7. Yıl
Sofon

İnsanlık, tarih boyunca ilk kez bir medeniyetin yok oluşuna tanık olmuş ve Dünya'nın her an aynı duruma düşebileceğinin farkına varmıştı. Üç Cisim tehlikesi, neredeyse üç yüz yıl süren bu kriz hali bir gecede ortadan kaybolmuştu fakat yerini daha da acımasız bir evren tahayyülü almıştı.

Yine de beklenenin aksine herhangi bir kitlesel bir isteri yaşanmadı. Dört ışık yılı uzaklıkta gerçekleşen felaketle yüzleşen insan toplumu tuhaf bir sessizliğe büründü. Herkes bir bekleyiş içerisindeydi fakat kimse neyi beklediğini bilmiyordu.

Büyük Kıtlık'tan bu yana tarih birçok kez yön değiştirmiş olmasına karşın, genele bakıldığında insanlık hep fazlasıyla demokratik bir topluma ve yeterli refah düzeyine sahip olmuştu. İnsan ırkı, iki yüzyıl boyunca içten içe hep tek bir inanca sarılmıştı: İşler ne kadar kötüleşirse kötüleşsin, *biri* araya girer ve onları kurtarırdı. Büyük Göç esnasında bu inanç yıkılmanın eşiğine gelse de altı yıl önce uyandıkları o karanlık sabahların birinde bir mucize gerçekleşmişti.

Şimdiyse yeni bir mucize bekliyorlardı.

Sofon, Üç Cisim'in yok oluşuna tanık olduktan sonraki üçüncü günde Cheng Xin ve Luo Ji'yi çaya davet etti. Herhangi bir art niyet taşımadığını belirtmişti. Eski arkadaşlardı ve arkadaşlarını özlediğini söylemişti.

BM ve Uzay Filosu buluşmaya yoğun bir ilgi göstermişti. Toplumun büründüğü beklenti ve kaybolmuşluk hali muazzam bir tehdit oluşturuyordu. İnsan toplumu sahildeki bir kumdan kale kadar kırılgandı, esen rüzgâr bile yıkılmasına ye-

terli olabilirdi. Dünya liderleri iki eski Kılıçtutan'ın Sofon'dan insanları teselli edecek birtakım bilgiler edinmelerini istedi. Konu hakkında acil toplanan GSK oturumunda, Cheng Xin ve Luo Ji'nin Sofon'dan herhangi bir işe yarar bilgi elde edememesi durumunda, söz konusu bilgiyi uydurmalarının işe yarabileceğini ima eden biri dahi vardı.

Altı yıl önce gerçekleşen evrensel dalga yayınının ardından Sofon inzivaya çekilmişti. Arada bir halkın içinde beliriyordu fakat Üç Cisim'in sözlerini insanlığa ileten bir ses kutusu olmaktan başka bir işlevi yoktu. Ağaç dalında asılı duran zarif evinde yaşamaya devam ediyor olmasına karşın büyük ihtimalle zamanının çoğunu bekleme modunda geçiriyordu.

Cheng Xin, Luo Ji'yle Sofon'un evine çıkan bahçeli yolda buluştu. Luo Ji, Büyük Göç'ü Direniş kuvvetleriyle birlikte geçirmişti. Herhangi bir operasyona doğrudan katılmamış ya da yönetimde bulunmamış olmasına karşın direniş savaşçılarının ruhlarını sağlam tutmalarını sağlamıştı. Dünya Güvenlik Kuvvetleri ve damlacıklar, onu bulmak ve öldürmek için ellerinden geleni yapmışlardı fakat Luo Ji onlardan bir şekilde kaçınmayı başarmıştı. Sofonlar bile onun yerini bulamamıştı.

Luo Ji, Cheng Xin'in gözünde sağlam duruşunu ve soğuk mizacını koruyordu. Saçları ve sakalının soğuk esintide biraz daha beyazlamış gibi görünmesi dışında geçen yedi yıl Luo Ji'yi hiç etkilememiş gibiydi. Fakat Luo Ji'nin tek kelime etmeden kendisine gülümsediğini gören Cheng Xin, yaşlı adamın bu jesti karşısında içinin ısındığını hissetti. Luo Ji ona Fraisse'ı hatırlatıyordu. İki adam birbirinden çok farklı olsa da ikisi de Eski Çağ'dan kalma birer dağı andırırcasına güçlüydüler ve Cheng Xin'in yaşadıkları bu tuhaf zamanda onlara güvenebileceği hissini uyandırıyorlardı. Eski Çağ'dan kalma başka biri, Cheng Xin'i öldürmesine ramak kalan, bir kurt kadar gaddar ve vahşi Wade de bu özelliğe sahipti – bu yüzden Cheng Xin ondan dahi bir bakıma teselli bulabiliyordu. Tuhaf bir histi.

Sofon ikiliyi evinin önünde karşıladı. Bir kez daha güzel kimonosunu giyinmiş ve saçlarının topuzuna taze çiçekler takmıştı. Kamuflaj giyen acımasız ninja tamamıyla ortadan kaybolmuş, yerini bir kez daha çiçeklerin arasından fışkıran bir kaynağa benzer bir kadına bırakmıştı.

"Hoş geldiniz, hoş geldiniz! Sizi pek kıymetli ikametgâhınızda ziyaret etmek istedim fakat böyle yaptığım takdirde size kendi ellerimle çay getirme şansından mahrum kalacaktım. Lütfen özürlerimi kabul edin. Sizleri görmekten büyük mutluluk duyuyorum." Sofon önlerinde eğildi ve gözleri Cheng Xin'in onunla ilk kez tanıştığı günkü kadar zarif ve nazikti. İkiliyi bahçesindeki bambu korusundan geçirdi ve ufak ahşap köprünün altından akan suyun üzerinden geçirerek bir yazlığı andıran evinin salonuna aldı. Üçü birlikte tatamilerin üzerine oturdular ve Sofon çay törenini yerine getirmeye başladı. Zaman huzur verici bir biçimde geçiyor, bulutlar mavi gökyüzünde akmaya ve yayılmaya devam ediyordu.

Sofon'un zarif hareketlerini izlerken, Cheng Xin'in kalbi birçok karışık hisle burkuldu.

Evet, o (yoksa onlar mı?) insanlığı ortadan kaldırmayı başarabilirlerdi ve buna birçok kez yaklaşmışlardı da. Fakat insanlık, her seferinde zaferi son anda kazanmayı başarmış, azmiyle, kurnazlığıyla ve şansıyla onlara üstün gelmişti. Üç yüz yıl süren bu yolculuğun sonunda, Sofon'un elinde evinin yanıp kül oluşuna tanık olmaktan başka bir şey kalmamıştı.

Sofon, Üç Cisim'in yok oluşundan dört sene öncesinde haberdar olmuştu. Üç gün önce, patlamanın aydınlığı Dünya'ya ulaştığında, halka kısa bir açıklama yapmıştı. Üç Cisim'in yok edilişini basit sözcüklerle özetlemiş, sebebine ilişkin herhangi bir yargı ya da kınamada bulunmamıştı – kütleçekimsel dalga yayınını başlatan iki gemiden bahis açmamıştı. Çoğu insan dört yıl önce, Üç Cisim ortadan kaldırıldığında, Sofon'u kontrol edenlerin ateşlerin kurbanı olduğundan şüphelenmişti fa-

kat Sofon'u an itibariyle kontrol edenlerin Üç Cisim Filosu'na ait gemilerin birinde olması daha yüksek ihtimaldi. Konuşması sırasında Sofon'un ses tonu ve yüz ifadesi sakinliğini korumuştu. Basit bir ulaktan ibaretken sahip olduğu duygusuz tondan farklıydı bu, Sofon'u kontrol edenlerin ruhlarının ve maneviyatlarının ne kadar güçlü olduğunu, insanlığın hayal dahi edemeyeceği vahametteki bu durumda dahi gurur ve soyluluklarını koruduklarını gösteriyordu. İnsanlar evlerini kaybetmiş bu medeniyete tarifsiz bir hayranlık besliyordu artık.

Sofon'un sağladığı kısıtlı bilgi ve Dünya'dan yapılan gözlemler, Üç Cisim'in nasıl yok edildiğine dair kabataslak bir fikir sahibi olunmasını sağlamıştı.

Felaket sırasında Üç Cisim dengeli bir çağdaydı, sistemdeki üç yıldızdan birine 0.6 astronomik birim uzaklığında bulunuyordu. Fotoit yıldıza isabet etmiş, fotosfer ve ısıyayım bölgesi üzerinde birer delik açmıştı. Elli bin kilometre çapındaki delik, dört tane Dünya gezegeninin yan yana girebileceği genişlikteydi. Saldırıyı yapanların seçimi miydi yoksa rastlantı mıydı bilinmiyor olmasına karşın, fotoit yıldızın Üç Cisim'in ekliptik düzlemiyle kesiştiği hizaya denk gelen bir noktasına çarpmıştı. Üç Cisim'in yüzeyinden bakıldığında, yıldızın üzerinde fazlasıyla parlak bir nokta belirmişti. Kapısı açık bir fırına benzer bir şekilde, güneşin çekirdeğinin ürettiği muazzam radyasyon delikten dışarı fışkırmış, ısıyayım bölgesinden, fotosferden ve kromosferden geçmiş ve doğrudan gezegene isabet etmişti. Radyasyona maruz kalan yarımkürede, dışarıda bulunan tüm canlılar birkaç saniye içerisinde yanıp kül olmuşlardı.

Sonrasında ise güneşin çekirdeğinde bulunanlar delikten dışarı fışkırmış ve elli bin kilometre uzunluğunda, yoğun ve alevli bir püskürtüye dönüşmüştü. On milyonlarca derece sıcaklıktaki fışkıran maddenin bir kısmı yerçekiminin etkisiyle güneşe geri dönse de geri kalanı kaçış ivmesine ulaşmış ve

uzaya saçılmıştı. Üç Cisim'den bakıldığında, güneşin yüzeyinde fazlasıyla parlak, ateşten bir ağaç vuku bulmuş gibi görünmüştü. Yaklaşık dört saat sonra güneşten 0.6 astronomik birim uzaklığa ulaşmış ve alevli bir ağacı andıran püskürtü Üç Cisim'in yörüngesine girmişti. İki saat daha geçtiğinde dönüşünü sürdüren gezegen alevli ağacın tepe noktasına ulaşmıştı ve yaklaşık otuz dakika boyunca teması sürdürerek dönüşüne devam etmişti. Bu süre zarfında gezegen güneşin içinden geçmekten farksız bir durumdaydı – uzayda yol almış olmasına karşın, alevlerin sıcaklığı hâlâ on binlerce dereceydi. Alevli ağaçtan nihayet kurtulan Üç Cisim, kırmızının soluk bir tonunda parlıyordu. Gezegenin yüzeyi tamamen erimişti ve yerini bir lav denizine bırakmıştı. Gezegenin arkasında ise uzun, beyaz bir iz vardı – buharlaşan okyanusun uzayda bıraktığı izdi bu. Güneşten esen rüzgârlarla uzayan bu iz, gezegenin uzun kuyruklu bir yıldız gibi görünmesine neden oluyordu.

Üç Cisim'deki tüm canlı yaşamı sona ermişti fakat fitili ateşlenen felaket henüz yeni başlamıştı.

Güneşten fışkıran madde gezegen yüzeyinde sürtünme yaratmıştı. Maddenin içinden geçen gezegen yavaşlamış ve yörüngesi yıldızınkine kaymıştı. Ateşten ağaç yıldızdan bir pençe gibi uzanıyor, Üç Cisim her dönüşüyle biraz daha kendisine çekiyordu. On kez daha döndükten sonra Üç Cisim yıldızın içine düşecek ve üç yıldız arasında oynanan kozmik futbol maçı sona erecekti. Fakat güneş galibin kendisi olduğunu görecek kadar yaşamayacaktı.

Güneşteki patlama yıldızın iç basıncını da düşürmüş, çekirdeğin içindeki füzyon faaliyetini bir süreliğine yavaşlatmıştı. Güneş, aydınlığından geriye bulanık bir iz kalana dek hızla sönmüştü. Yüzeyinden dışa uzanan ateşli ağaç ise evrenin zifiri karanlığındaki bir yırtığı andıran, göz alıcı ve çarpıcı, güneşin tamamen zıttı bir görünüşe kavuşmuştu. Füzyon faaliyetinin azalması çekirdeğin kabuğun ağırlığını idare edecek miktarda basınç üretmediği anlamına geliyordu ve buna bağlı

olarak güneş çökmeye başlamıştı. Soğuyan kabuğun çekirdeğe dökülmesiyle de son bir patlama gerçekleşmişti.

İnsanlığın üç gün önce Dünya'da tanık olduğu görüntü de buydu.

Güneş patlaması gezegenler sistemindeki her şeyi yok etmişti: Kaçmaya çalışan uzay gemilerinin ve uzay yerleşkelerinin büyük çoğunluğu buharlaşmıştı. Geriye ancak kalkan işlevi gören iki güneşin arkasına denk gelecek kadar şanslı olan birkaç gemi kalmıştı.

Patlamanın ardından iki güneş stabil bir ikili yıldız sistemi oluşturmuştu fakat bu sistemde güneşin düzenli bir şekilde doğuşuna ya da batışına tanık olacak herhangi bir canlı kalmamıştı. Patlayan yıldızın külleri ve yok olan Üç Cisim, iki güneşin etrafında gri renkte birer mezarlığı andıran iki halka oluşturmuşlardı.

Cheng Xin sessizce, "Kaç kişi kurtuldu?" diye sordu.

"Evden fazlasıyla uzakta bulunan Üç Cisim Filoları'nı sayarsak, toplam nüfusun binde birinden fazlası değil." Sofon'un verdiği cevap, Cheng Xin'in sorusundan bile daha kısık bir sesle çıkmıştı. Dikkatini çay törenine vermişti ve kafasını kaldırmamıştı.

Cheng Xin'in söylemek istediği daha çok şey, kadın kadına konuşmak istediği konular vardı fakat o insan ırkının bir mensubuydu ve Sofon'la aralarındaki uçurumun aşılması artık mümkün değildi. Liderlerin kendisinden sormasını istediği sorulara yöneldi. Peşinden gelecek konuşma Çay Töreni Görüşmeleri olarak tarihe geçecek ve tarihin akışını değiştirecekti.

Cheng Xin, "Daha ne kadar vaktimiz var?" diye sordu.

"Emin değiliz. Saldırı her an gerçekleşebilir. Fakat ihtimallerden yola çıkacak olursak, sizin biraz daha fazla vaktiniz olacaktır: Son deneyinize benzer şekilde, bir ya da iki yüzyıl sürebilir." Sofon, Luo Ji'ye kaçamak bir bakış attı ve duruşunu düzeltti, yüzü herhangi bir ifadeden yoksundu.

"Fakat–"

"Üç Cisim, Güneş Sistemi'nden farklı bir durumdaydı. Dünya'nın varlığını keşfetmeleri için iki dünya arasındaki üç yüzyıl öncesine dayanan konuşmaları incelemeleri gerekecektir. Bu şüphesiz bir şekilde gerçekleşecek fakat biraz zaman alacaktır. Asıl sebebi ise Üç Cisim sisteminin uzaktan bakıldığında Güneş Sistemi'ne göre çok daha tehlikeli görünüyor olmasıydı."

Cheng Xin şaşkınlık içerisinde Luo Ji'ye baktı fakat Luo Ji herhangi bir tepki vermedi. "Neden?" diye sordu.

Sofon başını net bir şekilde iki yana salladı. "Bunu size asla açıklayamayız."

Cheng Xin hazırladıkları sorulara geri döndü. "Tanık olduğumuz her iki saldırıda da yıldızlara çarpan fotoitlerden kullanıldı. Bu alışılagelmiş bir saldırı biçimi mi? Güneş Sistemi'ne yapılacak saldırı da benzer şekilde mi gerçekleşecek?"

"Karanlık orman saldırılarının tamamı ortak iki noktaya sahip: Biri, ilgisiz olmaları; diğeri ise ekonomik."

"Açıklayın, lütfen."

"Bu saldırılar büyük bir yıldızlararası savaşın parçası değiller, sadece olası tehlikeleri ortadan kaldırma amacı taşıyorlar. 'İlgisiz'den kastım, saldırı için sadece hedefin konumundan yola çıkılarak saldırı yapılmasıydı. Saldırı öncesi hedefe yönelik herhangi bir araştırma ya da keşif yapmadan. Üstün bir medeniyet için böylesi bir keşfin maliyeti körlemesine yapılan bir saldırıdan daha fazla. 'Ekonomik'ten kastım ise saldırının en ucuz yöntemle gerçekleştirilmesi: Ufak, değersiz bir cisimden faydalanarak, yıldız sisteminde halihazırda var olan yok edici potansiyeli aktif hale getirmek."

"Yıldızların sahip oldukları enerji."

Sofon başıyla onayladı. "Şu âna kadarki gözlemlerimiz bu şekilde."

"Savunma imkânı var mı?"

Sofon gülümsedi ve kafasını hayır anlamında salladı. Sa-

bırla, saf bir çocukla konuşuyormuş gibi konuşuyordu. "Evrenin tamamı karanlıkta fakat biz ışık saçmaya devam ediyoruz. Karanlık ormanda bir dala bağlanmış ufak bir kuşuz ve spotlar üzerimize çevrilmiş durumda. Saldırı her yönden ve her an gelebilir."

"Fakat tanık olduğumuz son iki saldırıdan yola çıkarsak, pasif bir savunma sistemi kurulması ihtimaller dahilinde olabilir. Üç Cisim gemilerinden sistemdeki diğer yıldızların arkasında kalan bazıları dahi hayatta kalmayı başarmışlar."

"Söylediklerime lütfen inanın. İnsanlığın saldırıdan kurtulması mümkün değil. Kaçmaya çalışmaktan başka şansınız yok."

"Yıldızlararası birer göçmene mi dönüşelim? Nüfusumuzun binde birini dahi yanımıza almamız mümkün olmayacaktır."

"Bu bile tamamen yok olmaktan daha iyidir."

Cheng Xin, *Değerlerimizle örtüşmüyor,* diye geçirdi aklından fakat yüksek sesle zikretmedi.

"Artık bu konudan daha fazla bahsetmeyelim. Lütfen daha başka soru sormayın. Size söyleyebileceğim her şeyi söyledim. Arkadaşlarımı buraya çay içmeleri için çağırmıştım." Sofon ikilinin önünde eğildi ve ardından birer kap yeşil çay sundu.

Cheng Xin'in soracağı daha çok soru vardı. Çayı tedirgin bir biçimde kabul etti fakat şu aşamadan sonra herhangi bir şey sormasının anlamsız olduğunu biliyordu.

Henüz tek kelime etmemiş olan Luo Ji ise rahatlamış görünüyordu. Çay Töreni'ne belli ki aşinaydı ve sol avucunun içinde tuttuğu çay kabını sağ eliyle üç kez çevirdikten sonra çayını yudumladı. Yavaşça içti çayını, sessizce, pencerenin dışındaki bulutlar batan güneşin sarısına bürünene dek bitirmedi. Luo Ji kabını yavaşça yere bıraktı ve ilk sözcüklerini söyledi. "O vakit, ben birkaç soru sorabilir miyim?"

Üç Cisimliler'in Luo Ji'ye duyduğu saygı, Sofon'un davranışlarından anlaşılıyordu. Cheng Xin, Sofon'un kendisine

nazik ve dostane davranırken, Luo Ji karşısında hayranlığını gizleyemediğini hemen fark etmişti. Luo Ji'ye bakarken gözleri hislerini ele veriyor, Cheng Xin'e nazaran Luo Ji'den daha uzakta oturuyor ve karşısında daha yavaş ve derin bir biçimde eğiliyordu.

Luo Ji'nin sorusuna karşılık, Sofon bir kez daha eğildi. "Lütfen bekleyin." Gözlerini önüne indirdi ve derin düşüncelere dalmışçasına, hareketsiz bir halde oturmaya devam etti. Cheng Xin, onlarca ışık yılı ötede, Üç Cisim Filosu gemilerinde, Sofon'u yönetenlerin acil bir tartışma içerisinde olduklarını biliyordu. Yaklaşık iki dakika sonra Sofon gözlerini açtı.

"Saygıdeğer Luo Ji, tek bir soru sorabilirsiniz. Ancak sadece doğrulama, reddetme ya da cevabını bilmediğimi belirtme şeklinde cevap verebilirim."

Luo Ji çay kabını bir kez daha bıraktı. Fakat Sofon elini kaldırarak beklemesini rica etti. "Bu, dünyamızın size duyduğu saygının bir nişanesi olacaktır. Vereceğim cevap, Üç Cisimliler'e zararı dokunması ihtimaller dahilinde olsa dahi doğru olacak. Fakat sadece tek bir soru sorabilirsiniz ve cevabını size açıkladığım şekilde vereceğim. Lütfen söze başlamadan önce iyice düşünün."

Cheng Xin tedirgin bir biçimde Luo Ji'ye baktı fakat Luo Ji biraz olsun duraksamadı. Net bir tonla, "İyice düşündüm zaten. Sorum şudur: Eğer Üç Cisim uzaktan gözlemlendiği takdirde tehlikeli olduğuna işaret edecek belirtiler gösterdiyse, başka bir medeniyetin evrenin geriye kalanına karşı herhangi bir tehlike teşkil etmediğini ve zararsız olduğunu gösterebileceği, böylece karanlık orman saldırısından kaçınmasını sağlayabileceği bir işaret vermesi mümkün müdür? Dünya medeniyeti evrene 'zararsızlık bildirimi' olarak adlandırılabilecek bir mesaj gönderebilir mi?"

Sofon uzunca bir süre cevap vermedi. Bir kez daha, gözlerini yere indirmiş bir biçimde olduğu yerde durdu. Cheng Xin, zaman olduğundan daha yavaş akıyormuş gibi hissedi-

yordu. Geçen her saniye umutlarını tüketiyordu ve Sofon'un vereceği cevabın *hayır* ya da *bilmiyorum* olacağından emindi. Fakat aniden, Sofon kafasını kaldırdı, daha önce bakışlarına karşılık vermeye cesaret edemediği Luo Ji'nin gözlerinin içine baktı ve tereddütsüz bir cevap verdi:

"Evet."

"Peki ya nasıl?" Cheng Xin kendine hâkim olamamıştı.

Sofon bakışlarını Luo Ji'den çevirdi, kafasını hayır anlamında salladı ve çaylarını tazeledi. "Size başka bir şey söyleyemem. Gerçekten. Sizinle paylaştığım son bilgiydi bu."

Çay Töreni Görüşmeleri beklenti içerisindeki insanlığa az da olsa umut vermişti: Evrene bir zararsızlık bildirisi yayımlamak ve karanlık orman saldırılarından kaçınmak mümkündü.

Zamanın Dışında Bir Geçmiş'ten Alıntı
Kozmik Zararsızlık Bildirimi: Yalnız Bir Performans Sanatı

Sofon, Cheng Xin ve Luo Ji arasındaki görüşme halka açıklandıktan sonra, herkes zararsızlık bildiriminin ne şekilde yayımlanacağı sorunu üzerinde düşünmeye başladı. Konuya ilişkin Dünya Bilim Akademi'si gibi saygıdeğer ve ilköğretim okulları gibi mütevazı kurumların da aralarında bulunduğu envaiçeşit yerden sayısız öneri geldi. İnsanlık tarihi boyunca belki de ilk kez insan ırkı zihnini tek bir sorunu çözmeye odaklamıştı.

Üzerine düşündükçe, zararsızlık bildirimi bir bilmeceye giderek daha çok benzemeye başlıyordu.

Öneriler genel hatlarıyla iki kategoriye ayrılabilirdi: bildirge grubu ve kendi kendini sakatlama grubu.

Adından da anlaşılabileceği üzere, bildirge grubu Dünya medeniyetinin evrene zararsızlığını bildiren bir yayın yapmasına dair basit bir çözümü savunuyordu. Odaklandıkları nokta, söz konusu mesajın ne şekilde ifade edileceğiydi. Fakat çoğu kişinin gözünde bu öneri çocukçaydı. Mesaj ne kadar iyi iletilirse iletilsin, bu vicdansız evrende böyle bir mesaja kim inanırdı ki? Zararsızlık bildiriminin temel şartı evrendeki sayısız medeniyetin ona güvenmesini sağlamaktı.

Kendi kendini sakatlama grubu ise baskın görüşü oluşturuyordu. Zararsızlık bildiriminin gerçeği ifade etmesi gerektiği teorisi üzerinde odaklanıyorlar, bunun hem "mesajda" hem de "eylemde" gösterilmesi gerektiğini düşünüyorlardı. Ve bu ikili arasında "eylem" büyük önem taşıyordu. İnsanlığın karanlık orman içinde yaşayabilmek için bedel ödemesi ve Dün-

ya medeniyetini hakikaten zararsız bir medeniyet haline getirmesi gerekiyordu – diğer bir deyişle, Dünya medeniyetinin kendini diğer medeniyetlere tehdit unsuru oluşturamayacak şekilde yoksun bırakması gerekiyordu.

Çoğu kendi kendini sakatlama planı teknolojiye odaklanıyor, insanlığın uzay çağından ve bilgi çağından geriye gitmesini ve düşük bir teknolojik seviyeyi benimsemesini içeriyordu – örneğin, on dokuzuncu yüzyıldakine benzer, elektrik ve içten yanmalı motorlardan faydalanan bir toplum veyahut tarımla uğraşan bir toplum düşünülebilirdi. Dünya nüfusunun hızla azaldığı göz önünde bulundurulduğunda, gayet mantıklı planlardı bunlar. Tercih edildikleri takdirde, Dünya'nın zararsızlık bildirimi teknolojik anlamda geri kaldığımızı ifade etmekten fazlasını içermeyecekti.

Kendi kendini sakatlama grubundan zekâ geriliğini savunan aşırıya kaçan fikirler de çıkıyordu. İnsanların, ilaç ya da farklı nöromanipülasyon teknikleriyle zekâsını kısıtlaması mümkündü. Dahası, bu tip zekâ gerilikleri ilerleyen nesillerde genetik manipülasyon tekniklerinden faydalanılarak giderilebilirdi. Böylece teknolojideki gerileme doğal bir yolla elde edilmiş olacaktı. Çoğu insan bu fikre şiddetle karşı gelse de tamamen gözden çıkarıldığı söylenemezdi. Bu fikri savunanlara göre, zararsızlık bildirisi, insanlığın düşük zekâsını evrene göstermekten geçiyordu.

Daha başka fikirler de mevcuttu. Örneğin, öz-caydırma grubu, aktif hale getirilmesinin ardından insan kontrolünden çıkacak bir sistem kurulmasını istiyordu. Sistem, insanlığı zararsızlık bildirimine karşı gelecek herhangi bir davranışa ilişkin kontrol altına alacak ve farkına vardığı takdirde gezegenin imhasını gerçekleştirecekti.

Yaratıcılığın doruk noktasına ulaştığı bir dönemdi. Sayısız plan dikkatleri üzerine çekmek için yarışmıştı: Kimi incelikliydi, kimi fazlasıyla tuhaf, kimiyse uğursuz ve tarikatvari bir korkutuculuktaydı.

Fakat bu planların hiçbiri zararsızlık bildiriminin özünü kavrayamamıştı.

Sofon'un da belirttiği üzere, karanlık orman saldırılarının en belirgin özelliği ilgisizlikleriydi. Saldırgan hedefi yakından incelemekle uğraşmıyordu. Planların tamamı ise izleyiciye ulaşmayacak bir performans sergilemenin peşindeydi. Ne kadar kusursuz bir performans ortaya konulursa konulsun, sergileyen haricinde bunu kimse görmeyecekti. En iyimser ihtimalle, bazı medeniyetlerin Dünya'yı ilgili birer ebeveyn gibi izlediklerini hatta Güneş Sistemi'ni sofonlara benzer uzun mesafeli gözlem ekipmanlarıyla takip ettiklerini varsaydığımız takdirde bile, bunlar evrendeki sayısız medeniyetin küçücük bir parçasını oluşturuyordu. Medeniyetlerin birçoğunun gözünde güneş, çok ama çok uzaktaki ufak, soluk ve ayırt edici hiçbir detaya sahip olmayan bir noktadan ibaretti. Karanlık ormana evrensel açıdan bakıldığında ortaya çıkan nihai gerçek buydu.

Bir zamanlar, insanoğlu çok daha safken, biliminsanları uzaktaki bir medeniyetin varlığını astronomik gözlemle belirlemenin mümkün olacağına inanırlardı: Oksijen ve karbondioksitin spektral emilim miktarlarını, güneş sistemi dışındaki gezegenlerin atmosferlerindeki su buharını ya da elektromanyetik emisyonları takip edebileceklerini düşünmüşlerdi. Dyson kürelerinin varlığına ilişkin ipuçları bulmak gibi saçma fikirlere dahi kapılmışlardı. Fakat kendimizi bütün medeniyetlerin kendilerini saklamak için çabaladığı bir evrende bulmuştuk. Uzaktaki bir yıldız sisteminden herhangi sinyal alınamaması o sistemin boş olduğu anlamına gelebilirdi fakat söz konusu sistemdeki medeniyetin aşırı gelişmiş olması da ihtimaller dahilindeydi.

Özünde, zararsızlık bildirimi de bir tür evrensel yayındı ve dinleyen herkesi verdiği mesajın doğruluğuna inandırması gerekiyordu.

Uzaktaki bir yıldızı düşünün, güç bela görünen bir nok-

tayı. O noktaya bakan herkesin, "Ah, bu yıldız güvenliymiş, bu yıldızdan bize zarar gelmez," dediğini. Evrensel zararsızlık bildiriminin tam olarak bunu başarması gerekiyordu.

Olacak iş değildi.

Kimsenin çözemediği başka bir gizem daha vardı: Sofon insanlığa böylesi bir zararsızlık mesajını nasıl vereceğini neden söylememişti?

Üç Cisim medeniyetinin insanlığa teknolojisini aktarmak istememesi anlaşılabilirdi. Kütleçekimsel dalga yayınının ardından, her iki dünya galaksinin –hatta evrenin– geri kalanından gelebilecek her türlü tehdide karşı savunmasız kalmıştı. Artık birbirlerinin en büyük tehdit unsuru değillerdi ve Üç Cisimliler'in Dünya'ya ayıracak vakti kalmamıştı. Üç Cisim Filosu uzaklaştıkça, iki medeniyet arasındaki bağlantı giderek daha da zayıflamıştı. Fakat ne Üç Cisimliler'in ne de insanlığın unutabileceği bir gerçek vardı: Olup biten her şeyin başlangıç sebebi Üç Cisim'di. Güneş Sistemi'nin işgalini başlatan onlardı; insanlığı soykırıma uğratmayı denemiş fakat başarısız olmuşlardı. Dünya teknolojide büyük sıçramalar yapmaya başarabilirse intikam kaçınılmazdı. İnsanlığın, hayatta kalan Üç Cisimliler'in yıldızların arasında bulduğu yeni evlerine yönelmeleri ve Dünya bir karanlık orman saldırısında yok olmadan önce intikam almaları muhtemeldi.

Fakat zararsızlık bildirimi farklı bir konuydu: Evrenin tamamını Dünya'nın zararsız olduğuna inandırabilecek bir mesaj yayımlamak mümkünse, o vakit Dünya, Üç Cisimliler'e karşı da tehdit unsuru oluşturamayacaktı. İstedikleri de tam olarak bu değil miydi?

Yayın Dönemi, 7. Yıl
Sofon

Has bir zararsızlık bildiriminin nasıl gönderileceğine dair herhangi bir ipucuna sahip olunmamasına ve yapılan araştırmaların böyle bir işin imkânsızlığını ortaya koymuş olmasına karşın, halkın zararsızlık mesajına dair isteği son bulmadı. Çoğu kişi mevcut önerilerin işe yaramayacağını biliyor olsa da söz konusu önerileri yerine getirmeye çalışanlar hep oldu.

Avrupalı bir STK, Güneş'in sinyal güçlendirme özelliğinden faydalanacak ve kendi hazırladıkları zararsızlık bildirimini yayımlayacak fazlasıyla güçlü bir anten inşa etmeyi denedi. Polis, grubu zamanında durdurdu. Güneş Sistemi'ndeki altı damlacık altı yıl önce oradan ayrılmıştı ve Güneş'in sinyal güçlendirme özelliği karşısında hiçbir engel bulunmuyordu fakat böylesi bir mesaj yayımlanamayacak kadar tehlikeliydi ve Dünya'nın konumunu çok daha erken bir vakitte açık edeceği aşikârdı.

Yeşil Kurtarıcılar adında ve milyonlarca takipçisi bulunan bir organizasyon da ortaya çıktı. İnsanlığın tarıma dayalı bir toplum modeline geri dönmesi fikrini savunuyor ve zararsızlık bildiriminin evrene bu şekilde yapılabileceğini düşünüyorlardı. Üyelerinden yaklaşık yirmi bini Avustralya'ya göç ettiler. Büyük Göç'ün artık bir hatıradan ibaret olduğu bu seyrek nüfuslu kıtada, model bir toplum oluşturmayı umut ediyorlardı. Yeşil Kurtarıcılar'ın tarım temelli yaşamları dünyanın geri kalanına canlı olarak aktarılıyordu. Bu çağda geleneksel anlamda tarım aletleri bulmak mümkün olmadığından, kullandıkları araçların sponsorları tarafından sağlanan kaynaklarla ve özel olarak yaptırılmaları gerekmişti. Avustralya'da tarıma

uygun fazla arazi bulunmadığından ve tamamı yüksek kalite ve pahalı yiyeceklere ayrıldığından, yerleşimcilerin hükümet tarafından sağlanan çorak bölgelere yerleşmeleri gerekmişti.

Bu girişimcilerin kolektif tarım faaliyetlerinden vazgeçmeleri sadece bir hafta sürdü. Sebebi Yeşil Kurtarıcılar'ın tembel olmaları değildi – hevesleri dahi bu özen ve sabırla çalışmaları gereken dönemi aşmaları için yeterli olabilirdi. Sebep, modern insanın geçmişe kıyasla ciddi anlamda değişmiş vücut yapılarıydı. Vücutları, geçmiş nesillere göre daha esnek ve kıvraklardı fakat sıkıcı, tekrar eden ve fiziksel efor gerektiren çalışma şekillerine uygun değildi. Ve çorak toprakları ekilir hale getirmek tarımın yaygın olduğu zamanlarda dahi fiziki güç gerektiren bir işti. Yeşil Kurtarıcılar'ın liderlerinin tarımla uğraşan atalarına saygılarını sunduktan sonra organizasyon dağıldı ve tarıma dayalı bir toplum oluşturulması fikri ortadan kalktı.

Zararsızlık bildirimine ilişkin sapkın fikirler, vahşi terör saldırılarına da yol açtı. İnsan zekâsının azaltılmasına ilişkin planları yerine getirmek üzere "zekâ karşıtı" birtakım organizasyonlar kuruldu. Aralarından biri büyük miktarlarda "nörolojik bastırıcı"yı New York'un su sistemine karıştırmayı ve beyin hasarına yol açmayı amaçlıyordu. New York birkaç saatliğine susuz kalmış olmasına karşın, plan zamanında fark edilmiş ve büyük bir felaketin eşiğinden dönülmüştü. Tabii ki bu "zekâ karşıtı" organizasyonlar üyelerinin zekâ seviyesini korumayı istiyor, zeki son insanlar olarak düşük-zekâlı insan toplumunun oluşumu ve idaresine dair sorumluluğun kendilerinde olduğunu iddia ediyorlardı.

Her an ve her yerden gelebilecek bir ölüm tehdidi ve yaşam tarzı değişikliği ihtimali karşısında, din bir kez daha toplumun merkezindeki yerini aldı.

Tarihe bakıldığında, evrenin karanlık orman yapısına sahip oluşunun keşfi, büyük dinlerin çoğuna ve özellikle de Hristiyanlığa büyük darbe vurmuştu. Hatta din kavramına verdiği

hasar daha Kriz Dönemi'nin başlarında varlığını belli etmişti. Üç Cisim medeniyeti keşfedildiğinde, Hristiyanların uzaylıların Cennet'ten çıkmadıkları ve Tanrı'nın Yaradılış Kitabı'nda onlardan bahsetmediğini kabullenmeleri gerekmişti. Kiliseler ve teologlar, yüzyılı aşkın bir süre boyunca, Kitabı Mukaddes'i ve Hristiyanlık öğretilerini yeniden yorumlamaya uğraşmışlardı. Tam da başardıklarını düşündüklerinde ise karanlık orman adında yeni bir canavar ortaya çıkmıştı. İnsanlar evrende sayısız medeniyetin bulunduğunu ve her medeniyetin bir Adam ile Havva'sı bulunduğu takdirde, Cennet Bahçesi'nin nüfusunun şu anki Dünya nüfusu kadar olduğu gerçeğini kabullenmek zorunda kalmışlardı.

Fakat bir felaket dönemi olan Büyük Göç, dinlerin yeniden canlanmalarını sağlamıştı. Yeni bir inanç popülerlik kazanmıştı: Geçen yetmiş yıl boyunca, insanlık iki kez yok olmanın eşiğine gelmiş ancak her iki seferinde de bir mucize eseri kurtulmayı başarmıştı. Bu iki mucize, karanlık orman caydırmasının yaratılışı ve evrene kütleçekimsel dalga yayınının yapılması, birçok ortak özelliğe sahipti: Her ikisi de çok az sayıda kişinin doğrudan dahil olduğu olaylardı; imkânsıza yakın bir dizi rastlantı sonucunda meydana gelmişlerdi (*Yerçekimi*, *Mavi Uzay* ve damlacıkların dördüncü boyut parçacığına aynı anda girmeleri gibi)... Şüphesiz ki bütün bu olaylar ilahi bir müdahalenin göstergeleriydi. Her iki kriz döneminde de inananlar topluca ibadet etmişlerdi. İlahi kurtuluşa ulaşılmasını sağlayan da böylesi inanç göstergeleriydi – kurtuluşu getirenin hangi tanrı olduğu ise sonsuza dek tartışma konusu olmayı sürdürecekti tabii.

Ve böylece Dünya kocaman bir kiliseye, bir ibadet gezegenine dönüştü. Herkes eşi benzeri görülmemiş bir imanla yeni bir mucize için dua etmeye başladı. Vatikan dünya çapında birçok ayin organize etti ve insanlar küçük gruplar halinde veyahut tek başlarına ibadet ettiler. Her öğünden ve uyumadan önce, herkes aynı şey için dua ediyordu: *Tanrım, bize bir yol*

göster; iyi niyetimizi yıldızlara göstermenin yolunu öğret; evrene zararsız olduğumuzu bildir.

Dünya yörüngesine yakın bir yere bir kozmopolit bir uzay kilisesi inşa edildi. Kilise denmesine karşın, devasa bir haçtan başka fiziksel bir yapıdan oluşmuyordu. Sırasıyla yirmi ve kırk kilometrelik iki sütundan oluşan haç, geceleri Dünya'dan görülebilecek türde bir parlaklığa sahipti. İnançlılar uzay kıyafetleriyle altında süzülerek ibaretlerini yerine getiriyor ve bazen on binlerce kişinin katıldığı oluyordu. Yanlarında ise uzayda yanabilen, devasa boyutlarda sayısız mum süzülüyor ve mumların parıltısı yıldızlara âdeta meydan okuyordu. Yüzeyden bakıldığında, mumlar ve ibadet eden grup parıltılı bir uzay tozu bulutunu andırıyordu. Ve her gece sayısız insan yıldızların arasında ibadet edenlere kendi başlarına eşlik ediyordu.

Üç Cisim medeniyeti dahi putlaştırılıyordu. Tarih boyunca Üç Cisim medeniyetinin insanlığın gözündeki imajı durmadan değişmişti. Kriz Dönemi'nin başında güçlü ve kötü kalpli uzaylı istilacılar olarak görülmelerine karşın, DÜCO tarafından ilahlaştırılmışlardı. Zamanla, Üç Cisim şeytan ya da tanrı değil de bir *halk* olarak görülmeye başlanmıştı. Karanlık orman caydırmasının kurulmasıyla, Üç Cisim insanlığın gözündeki değerini tamamıyla yitirmiş ve Üç Cisimliler insanların merhametine kalmış barbar yaratıklar olarak görülmüştü. Caydırmanın sona ermesinin ardından, Üç Cisimliler'in soykırımcı işgalciler olduklarını ortaya çıkmıştı. Ancak evrensel yayının gerçekleştirilmesinin ve özellikle de Üç Cisim'in yok edilmesinden sonra, Üç Cisimliler insanların haline acıdığı birer kurbana, aynı yolun yolcusu birer göçmene dönüşmüşlerdi.

Zararsızlık bildirimi kavramını öğrenen insanlığın ilk tepkisi ortaktı: Sofon'un zararsızlık bildirimini ne şekilde yapılacağını açıklamasına ilişkin şiddetli bir görüş birliği ve bu bilgiyi aktarmadığı takdirde gezegenin sonunu getirme suçuyla yargılanacağı uyarısı. Buna rağmen insanlar, tehditlerin ve

kınamaların teknolojik anlamda insanlığın çok daha ötesinde olan ve uzayın derinliklerine yaptığı yolculukta kendilerinden giderek uzaklaşan bir medeniyete karşı herhangi bir anlam ifade etmediğini çok geçmeden fark ettiler. Tatlı dille sormak çok daha iyi bir yoldu ve bu yolun yerini yalvarışa bırakması çok sürmedi. Zamanla, insanlığın ibadete benzer şekilde yalvarıp durmasının sonucunda, Üç Cisimliler'in insanların gözündeki yeri bir kez daha değişti. Zararsızlık bildirimi yayınına ilişkin sırra sahip oldukları için Tanrı'nın gönderdiği melekler olarak görülmeye başlandılar. İnsanlığın böylesi bir kurtuluşa henüz ermemiş olmasının tek sebebi, inançlarını layığıyla ifade etmiyor olmalarıydı. Böylece Sofon'a doğrultulan yalvarışlar yerini dualara bıraktı ve Üç Cisimliler bir kez daha tanrılara dönüştüler. Sofon'un evi kutsal bir mekân halini aldı ve her gün devasa ağacın altında sayısız insan toplanmaya başladı. En kalabalık olduğu dönemlerde, toplananların sayısı Mekke'yi ziyaret eden hacıları aşıyor ve sonu gelmez bir denize dönüşüyordu. Sofon'un evi kalabalığın yaklaşık dört yüz metre üzerinde, havada asılı duruyordu. Aşağıdan bakıldığında küçük görünüyordu, bazı zamanlarda ise yarattığı bulutların içinde gizleniyordu. Sofon'un arada bir ortaya çıktığı da oluyordu – detayları seçilmese de kimonosu ufak bir çiçek gibi görünüyordu. Oldukça nadir gerçekleşen bu anlar kutsal bir anlam kazanmışlardı. Her inanıştan insanlar saygılarını farklı şekillerde belli ediyorlardı: Bazıları kendilerinden geçerek ibadet ediyor, bazıları tezahürat ediyor, bazıları ağlayarak içlerini döküyor, bazıları diz çöküyor ve bazıları kendilerini yere atarak alınlarını yere dayıyordu. Bu anlarda Sofon aşağıda toplanan insanlar karşısında hafifçe eğiliyor ve ardından sessizce evine geri dönüyordu.

Bi Yunfeng, "Kurtuluş hemen şu anda gelse dahi artık hiçbir anlamı yok," dedi. "Onurumuzdan geriye hiçbir şey kalmadı." Zamanında, Kılıçtutan adaylarının arasında bulunmuş ve Dünya Direniş Hareketi'nin Asya kolunu yönetmişti.

Zararsızlık bildirimine ilişkin her dalda derin araştırmalara devam eden sağduyusunu kaybetmemiş başka kimseler de vardı. Araştırmacılar yorulmadan çalışıyor, bilime dayalı sağlam bir temel atmaya uğraşıyordu. Fakat her türlü araştırma tek ve kaçınılmaz bir sonuca ulaşıyordu: Zararsızlık bildirimini yayımlamanın bir yolu vardıysa da yeni bir tür teknoloji gerektirecekti. Bu teknoloji Dünya'daki mevcut bilimsel gelişmelerin ötesindeydi ve insanlık tarafından bilinmiyordu.

Huysuz bir çocuğu andıran insanlığın uzayın derinliklerinde kaybolan *Mavi Uzay*'a yönelik tavrı bir kez daha değişti. Kurtuluşu getiren bir melekten karanlığın, şeytanların gemisine dönüştü. *Yerçekimi*'ni kaçırmış ve iki dünyayı yok edecek günahkâr bir büyü yapmıştı. Suçları affedilecek türden değildi. Şeytanın vücut bulmuş haliydiler. Sofon'a tapanlar ondan Üç Cisim Filosu'nun Tanrı'nın adaleti ve onuru adına iki gemiyi bulmasını ve yok etmesini istedi. Fakat Sofon bu dualarına da cevap vermedi.

Bu süreçte, Cheng Xin'in toplum bilincindeki imajı da yavaşça değişti. Konumunu hak etmeyen bir Kılıçtutan değildi artık; yeniden önemli bir kadına dönüşmüştü. Eski bir hikâye olan İvan Turgenyev'in "Eşik"ini ortaya çıkararak Cheng Xin'i tarif etmekte kullandılar. Hikâyede geçen genç kız gibi, Cheng Xin de kimsenin cüret edemediği bir eşiği geçmişti. Ardından, hayati bir karar vermesi gereken o anda muazzam bir yükü omuzlamış ve ölüm sinyalini evrene göndermeyi reddederek bir ömür sürecek aşağılamaları kabullenmişti. İnsanlar artık caydırıcı olamayışı üzerinde durmuyorlardı; bunun yerine insanlığa duyduğu sevgiye odaklanıyorlardı, üzüntüden kör olmasına neden olacak yoğunluktaki sevgiye.

Derine inildiğinde ise halkın Cheng Xin'e olan hisleri, bilinçaltında yatan anne sevgisi ihtiyacından süregeliyordu. Bu ailesiz çağda bir annenin sevgisi eşine zor rastlanan bir şeydi. Cennetvari bir rahatlığı beraberinde getiren refah ortamı, çocukların anne sevgisi ihtiyacını gidermişti. Şimdi ise insanlık

evrenin gaddar ve soğuk yüzüyle tanışmış, Azrail'in tırpanını her an boynunda hissetmeye başlamıştı. Toplumun Cheng Xin'e olan hisleri giderek yoğunlaşan dini atmosfere yavaşça karışırken, yaşadıkları devrin Meryem Ana'sı olarak anılmaya başlanmıştı.

Cheng Xin için bu yaşama isteğini yitirmesi için son damlaydı.

Hayat, Cheng Xin için bir yük ve işkenceye dönüşeli çok olmuştu. Hayatta kalmayı, üstlenmesi gereken yükten kaçmamak için seçmişti – varoluşunu sürdürmek, hatasına dair en adil cezaydı ve bu cezayı kabullenmişti. Şimdi ise tehlikeli bir kültürel sembole dönüşmüştü. Kendisini tarikatvari bir bağlılıkla takip eden bu insanlar, insanlığın içinde kaybolduğu sisi biraz daha yoğunlaştırmaktan başka bir işe yaramıyordu. Tamamen ortadan kaybolması, Cheng Xin'in insanlığa yapacağı son iyilik olacaktı.

Cheng Xin bu karara kolayca varmıştı – üzerinde düşünmesi hakikaten de gerekmemişti. Uzun zamandır uzun bir yolculuğa çıkmayı planlayan biri gibiydi: nihayet, gündelik sorumluluklarından kurtulmuştu. Artık toparlanmaya ve yola çıkmaya hazırdı.

Ufak bir şişe çıkardı: Kısa sürekli hibernasyon için gereken ilacın şişesiydi bu. İçinde sadece bir kapsül kalmıştı. Altı yılını hibernasyonda geçirmek için kullandığı haptı bu fakat hayatta kalmasını sağlayacak harici bir kalp ve akciğer baypas sistemi olmadan ölümcül bir etkiye sahipti.

Cheng Xin'in aklı uzay kadar berrak ve boştu: Ne bir hatıra ne de bir his vardı. Bilinci bir ayna kadar pürüzsüzdü, batan güneşi yansıtıyor ve alacakaranlığı andırıyordu... Olması gereken buydu. Eğer dünya bir parmak şaklatmasıyla toza dönüşebiliyorduysa, bir insanın hayatının son bulması da bir yapraktan dökülen çiy kadar sessiz ve önemsiz olmalıydı.

Tam kapsülü eline almıştı ki telefonu çaldı. Arayan Fraisse'tı.

"Çocuğum, ay bugün çok güzel. Az önce bir kanguru gördüm. Belli ki göçmenler hepsini yememişler."

Hiçbir görüntünün sözlerinden daha canlı olmayacağını düşünüyormuşçasına, Fraisse telefonunun görüntülü konuşma özelliğini hiç kullanmazdı. Fraisse'ın kendini göremediğini biliyor olmasına karşın Cheng Xin gülümsedi. "Harikaymış, Fraisse. Teşekkür ederim."

"Çocuğum, her şey çok daha güzel olacak." Fraisse telefonu kapadı.

Değişen herhangi bir şeyi fark etmiş olamazdı. Konuşmaları hep kısa ve özdü.

O sabah 艾 AA da Cheng Xin'i ziyarete gelmiş, ona şirketinin büyük çaplı yeni bir projenin ihalesini daha kazandığını müjdelemişti: Dünya yörüngesine daha da büyük bir haç inşa edeceklerdi.

Cheng Xin hâlâ iki arkadaşının olduğunu fark etti. Tarihin bu kısa, kâbustan farksız döneminde bu iki arkadaşı ona destek olmuşlardı. Berrak ve boş kalbi sayısız el etrafına sarılmışçasına sıkıştı ve burkuldu. Aklındaki gölün sakin yüzeyi binlerce parçaya ayrıldı ve her bir parça güneşin yakıp kül eden ışıklarını yansıttı. Yedi yıl önce bütün insanlığın önünde o kırmızı düğmeye basamamıştı; şimdi ise onu nihayet rahatlatacak bu hapı iki arkadaşından ötürü yutamıyordu. Sonsuz zayıflığıyla bir kez daha yüzleşmek zorunda kalmıştı. Kelimenin tam anlamıyla bir hiçti o.

Karşısında duran bu nehir az önce donmuş haldeydi ve diğer kıyıya kolaylıkla yürüyerek geçebilirdi. Şimdi ise nehrin yüzeyi erimişti ve Cheng Xin'in karanlık, buzlu suların içinde meşakkatli bir yolculuk yapması gerekiyordu. Uzun bir işkenceyi andıracaktı bu süreç fakat diğer kıyıya ulaşma konusunda kendisine güveniyordu. Ertesi sabaha kadar düşünecek ve tereddüt edecekti belki fakat en nihayetinde o hapı yutacaktı. Başka bir seçeneği yoktu.

Telefon bir kez daha çaldı. Arayan Sofon'du. Cheng Xin ve

Luo Ji'yi bir kez daha çaya davet etti. Onlarla son kez vedalaşacaktı.

Cheng Xin hapı şişeye yavaşça geri koydu. Davete icabet edecekti. Bu da acı nehrinde bir süre daha gezinecek kadar vakti olduğu anlamına geliyordu.

Cheng Xin ve Luo Ji, ertesi sabah Sofon'un bulutlar arasındaki evine geri döndüler. Birkaç yüz metre aşağılarında büyük bir kalabalık toplanmıştı. Sofon ayrılışını dünyaya açıklamıştı ve müritlerinin oluşturduğu kalabalık öncekilere nazaran katbekat daha büyüktü. Her zamanki dualaın ve yalvarışların aksine, kalabalık beklenti dolu bir sessizlik içindeydi.

Evinin kapısı önünde bekleyen Sofon, ikiliyi geçen seferle aynı şekilde karşıladı.

Bu kez Çay Töreni sessiz bir biçimde gerçekleştirildi. İki dünya arasında konuşulması gereken her şeyin konuşulduğunu herkes biliyordu.

Cheng Xin ve Luo Ji aşağıda bekleyen insanların varlığını hissedebiliyorlardı. Beklenti içinde bekleyen kalabalık, oturdukları yerdeki sessizliği daha da derinleştiren bir halı işlevi görüyordu. Âdeta bir baskı unsuruna dönüşmüş, pencerenin dışındaki bulutların biraz daha yoğunlaşmasına sebep olmuştu. Fakat Sofon her zamanki gibi nazik ve zarif bir biçimde hareket ediyor, porselenler birbirine değerken dahi ses çıkarmıyordu. Sofon inceliği ve zarafetiyle havadaki ağırlığı âdeta hafifletiyordu. Bir saati aşkın süre geçmiş ancak Cheng Xin ve Luo Ji zamanın akışını biraz olsun hissetmemişlerdi.

Sofon iki eliyle tuttuğu çay kâsesini Luo Ji'ye uzattı. "Ben artık gidiyorum. Sizlerin ise kendinize dikkat edeceğinizi ve afiyetle kalacağınızı ümit ediyorum." Ardından Cheng Xin'e çay kâsesini uzattı. "Evren büyük fakat hayat evrenden de büyük. Kimbilir, belki de kader yollarımızı bir kez daha kesiştirir."

Cheng Xin çayı sessizce yudumladı. Gözlerini kapayarak

çayın tadına odaklandı. Çayın net ve acı tadı vücuduna yayılırken, Cheng Xin kendini soğuk yıldızışığı içmiş gibi hissetmekten alamadı. Kahvesini yavaşça içmeye devam etti ve nihayet bitirdi.

Cheng Xin ve Luo Ji son kez vedalaşmak üzere ayağa kalktılar. Sofon ikiliyi geçirmek için ağacın dalına kadar geldi. Sofon'un evinden çıkan beyaz bulutların ilk kez orada olmadıklarını gördüler. Aşağılarında ise beklenti içindeki insan seli sessiz bekleyişini sürdürmekteydi.

"Vedalaşmadan önce bana verilen son görevi yerine getireceğim. İletmem gereken bir mesaj var." Sofon ikilinin karşısında yere kadar eğildi. Ardından doğruldu ve Cheng Xin'e baktı.

"Yun Tianming seni görmek istiyor."

Zamanın Dışında Bir Geçmiş'ten Alıntı
Uzun Merdiven

Kriz Dönemi'nin başlangıcında, Büyük Kıtlık insanlığın hevesini kırmadan önce, Dünya milletleri bir araya gelerek Güneş Sistemi'nin savunulması konusunda birçok önemli adım atmıştı. Bu büyük mühendislik projelerinin tamamı o devrin teknolojik gelişmelerinin sınırlarını ya zorlamış ya da aşmıştı. Uzay asansörü ya da Merkür'de test edilen uzayda kullanılmaya uygun nükleer bombalar, kontrollü nükleer füzyondaki gelişmeler vesaire tarihe geçmişlerdi. Bu projeler, Büyük Kıtlık'tan sonraki büyük teknolojik atılımın temellerini atmıştı.

Gelgelelim Merdiven Projesi onlardan biri değildi; daha Büyük Kıtlık gelmeden unutulmuştu. Merdiven Projesi, tarihçilerin gözünde Kriz Dönemi'nin başlarındaki aceleci ve üzerine yeterince kafa yorulmamış maceraperest projelerden biriydi. Hedeflerini yerine getirmede tamamıyla başarısız olmasının yanı sıra, hiçbir teknolojik fayda da sağlamamıştı. Zamanla gelişen uzay teknolojisi tamamıyla farklı bir yönde ilerlemişti.

Hiç kimse Merdiven Projesi'nin umutsuzluğa kapılmış Dünya'ya üç yüzyıl sonra umut ışığı olacağını tahmin edemezdi.

Üç Cisimliler'in Yun Tianming'in beynini taşıyan mekiği saptamayı ve yakalamayı nasıl başardıkları büyük ihtimalle sonsuza dek bir gizem olarak kalacaktı.

Merdiven Projesi mekiğini çeken kablolardan biri Jüpiter'in yörüngesi yakınlarında kopmuştu. Mekiğin uçuş parametrelerini yitiren Dünya, belirlenen rotasından sapan mekiğin

uzayın derinliklerinde kaybolduğu varsaymıştı. Eğer Üç Cisimliler mekiği bir şekilde yakalamayı başardılarsa, kablo koptuktan sonraki uçuş parametrelerini elde etmiş olmalıydılar; aksi takdirde Üç Cisim'in gelişmiş teknolojisi dahi uzayın Güneş Sistemi'nin dışında kalan muazzam genişliğinde böylesi ufak bir objeyi saptayamazdı. En olası ihtimal sofonların Merdiven Projesi mekiğini en azından hızlanma aşaması boyunca takip etmiş ve son uçuş parametrelerini elde etmiş olmasıydı. Fakat sofonların mekiği uzun yolculuğunun geri kalanı boyuna takip etmiş olmaları pek olası görünmüyordu. Mekik, Kuiper Kuşağı'ndan ve Oort Bulutu'ndan geçmişti. Bu bölgelerde uzay tozu sebebiyle yavaşlaması ya da rotasının değişmesi işten bile değildi. Görünüşe bakılırsa bu ihtimallerden hiçbiri gerçekleşmemişti, aksi takdirde Üç Cisimliler'in yeni parametreleri elde etmeleri mümkün olamazdı. Anlayacağınız, mekiğin elde edilmesi bir miktar şans da gerektirmiş olmalıydı.

Mekiğin İlk Üç Cisim Filosu'ndan bir gemi tarafından yakalandığına neredeyse kesin gözüyle bakılıyordu – büyük ihtimalle yavaşlama aşamasına hiç geçmemiş olan gemi yakalamıştı. Söz konusu gemi, filonun geriye kalanından bir buçuk yüzyıl önce ulaşması için çok önceden gönderilmişti – ancak aşırı hızından ötürü zamanında yavaşlayamamış ve Güneş Sistemi'nden geçip gitmek durumunda kalmıştı. Geminin görevinin ne olduğu ise hâlâ bir sırdı. Karanlık orman caydırmasının ardından bu gemi ile filoya ait diğer gemiler Güneş Sistemi'nden uzaklaşmışlardı. Dünya öncü geminin uçuş parametrelerini elde edememişti fakat İlk Filo'nun geriye kalanıyla benzer bir yöne doğru ilerlediği varsayıldığında, Merdiven projesine ait mekikle karşılaşması ihtimal dahilindeydi. Tabii, mekikle karşılaşmış olsa dahi, iki uzay aracı arasında çok büyük bir mesafe vardı; Üç Cisim gemisinin mekiğin rotasına yönelik parametreler olmadan yerini saptayabilmesi mümkün değildi.

Kabaca yapılan bir tahmin –eldeki bilgiler göz önünde bulundurulduğunda başka türlü bir tahmin mümkün değildi– mekiğin yakalanma vaktinin otuz ila elli yıl öncesine denk geldiğine ancak Caydırma Dönemi'nin öncesinde olamayacağına işaret ediyordu.

Üç Cisim Filosu'nun Merdiven Projesi mekiğini ele geçirmek istemesi anlaşılabilir bir durumdu. Üç Cisimliler ve insanlık arasındaki bağlantı en son âna kadar sadece sofonlar aracılığıyla gerçekleştirilmişti. Canlı bir insanla karşılaşmak ilgi çekici olabilirdi.

Yun Tianming an itibariyle Birinci Üç Cisim Filosu bünyesindeydi. Filodaki gemilerin çoğu Sirius galaksisine doğru ilerliyordu. Tam olarak ne durumda olduğu bilinmiyordu: Belki de beyni tek başına canlı tutuluyordu ya da belki de klonlanmış bir vücuda yerleştirilmişti. Fakat insanların ilgilendiği soru çok daha başkaydı:

Yun Tianming insanlığın çıkarlarını hâlâ gözetiyor muydu?

Bu anlaşılabilir bir endişeydi. Yun Tianming'in Cheng Xin'i görme isteğinin kabul edilmiş olması Üç Cisim toplumunda kabul edildiği ve hatta belirli bir sosyal statüye sahip olduğu anlamına geliyor olabilirdi.

Sonraki soru ise daha endişe vericiydi: Yakın tarihte gerçekleşen olaylara dahil olmuş muydu? Son yüzyıl boyunca iki dünya arasında gerçekleşen olaylarda Yun Tianming'in parmağı var mıydı?

Bütün bunlara rağmen, Yun Tianming, Dünya medeniyeti tam umudunu kaybetmeye yakınken ortaya çıkmıştı. Haberler halka açıklandığında, insanlığın ilk tepkisi dualarının kabul olduğu yönündeydi: Kurtarıcı melekleri nihayet gelmişti.

Yayın Dönemi, 7. Yıl
Yun Tianming

Asansörün pencerelerinden bakarken, Cheng Xin'in dünyası seksen santimetre kalınlığında bir destek rayından ibaretti. Destek rayı altında ve üstünde bitmeyecekmişçesine uzanıyor ve her iki yönde de gözden kayboluyordu. Yaklaşık bir saattir yoldaydı ve deniz seviyesinin bin kilometre üzerinde, atmosferin dışındaydı. Altındaki Dünya gecenin karanlığına gömülmüştü ve kıtalar muğlak sınırları haricinde görünmüyorlardı. Tepesindeki uzay mürekkep siyahlığındaydı ve otuz bin kilometre uzaklıktaki terminal ise görünürde yoktu. Destek rayını geri dönüşü olmayan bir yol olarak görmek işten bile değildi.

Eski Çağ'da uzay mühendisliği okumuş olmasına karşın, Cheng Xin yüzyıllar sonraki bugüne kadar uzaya hiç çıkmamıştı. Uzay araçlarını kullanmak artık özel eğitim gerektirmiyordu fakat deneyimsizliği göz önünde bulundurulmuş ve destek ekibi uzay asansörüyle çıkmasını önermişti. Yolculuğun tamamı aynı hızda gerçekleştiğinden ani bir yerçekimi değişikliği olmayacaktı. Ve asansörün içindeki yerçekimi an itibariyle normal sayılırdı – zaman geçtikçe azalmaya devam edecek ve gezegenin yörüngesindeki terminale ulaştığında kütlesinden tamamen kurtulacaktı. Bu yükseklikteki bir kişinin kütlesizliği asansörde deneyimlemesi mümkün değildi ve bunu ancak dünya yörüngesine ulaştığında deneyimleyebilirdi. Arada bir Cheng Xin'in gözüne uzakta hızla belirip kaybolan noktalar çarpıyordu – bunların, kozmik hızla ilerleyişini sürdüren uydular olduklarını tahmin ediyordu.

Destek rayının yüzeyi oldukça pürüzsüzdü ve hareket ettiğini görmek neredeyse imkânsızdı. Asansör kabini rayın üze-

rinde hareket etmiyormuş gibi görünüyordu. Gerçekte ise hızı saatte bin beş yüz kilometre, yani ses hızını aşan bir jete eşitti. Dünyanın yörüngesine ulaşması yaklaşık yirmi saat sürecekti ve bu da uzay yolculukları bağlamında oldukça yavaş bir yolculuktu. Cheng Xin, üniversite yıllarında Tianming'in çok düşük hızlarda uzay yolculuğu yapmanın prensipte mümkün olduğundan bahsettiği bir konuşmayı hatırladı. Yukarı dönük sürekli hız sağlandığı sürece, kişinin uzaya bir araba hatta yürüme hızıyla gitmesi mümkündü. Yüzeyine ayak basmak imkânsız olmasına karşın Ay'ın yörüngesine kadar bu şekilde yolculuk etmek mümkündü. Ay, yörüngesindeki kişiye göre saatte 3 bin kilometrelik bir izafi hıza sahip olacağından, astronomik anlamda bu hızı dengelemek mümkün değildi. Cheng Xin, Tianming'in Ay'ın yörüngesi yakınlarında olmanın ve devasa bir uydunun üzerinden geçişini seyretmenin ne kadar harika bir manzara olacağından bahsettiğini net bir biçimde hatırlıyordu. Şimdi ise o, Tianming'in hayal ettiği düşük hızlı uzay yolculuğunu bizzat deneyimliyordu.

Asansör bir kapsül şeklinde tasarlanmış ancak dört odaya ayrılmıştı. Cheng Xin üst kattaydı ve onunla beraber gelenler ise aşağıdaki katlarda bulunuyordu. Kimse yukarı çıkıp onu rahatsız etmemişti. Beş yıldızlı bir otel odasını andıran, lüks, birinci sınıf kabindeydi. Rahat bir yatağa ve duşa sahipti fakat oda oldukça küçüktü, sadece bir yurt odası büyüklüğündeydi.

Son günlerde hep üniversite günlerini düşünüyordu Cheng Xin, Tianming'i düşünüyordu.

Bulundukları yükseklikte, Dünya'nın gölgede kalan kısmı daha dardı ve bu yüzden Güneş görünür hale gelmişti. Dışarıdaki her şey güneşin güçlü ve parlak ışınlarıyla yıkanmış ve pencerelerin saydamlığı buna göre otomatik olarak azalmıştı. Cheng Xin koltukta uzandı ve destek rayının tepesindeki penceredeki ilerleyişini izledi. Sonsuz düz çizgi doğrudan Samanyolu'ndan geliyormuş gibi görünüyordu. Destek rayında hareket ettiklerine işaret eden herhangi bir şey görmek ya

da en azından hayal etmek istiyordu. Hipnotize edici görüntü karşısında bir süre sonra uykuya daldı.

Birinin kendisine hafifçe seslendiğini duydu, bir erkek sesiydi. Bir üniversite yurdundaki ranzanın alt katında uyuduğunu gördü. Fakat odanın geriye kalanı boştu. Karşısındaki duvarda bir çizgi şeklinde hareket eden ışık, hareket eden bir arabanın içinden görülen sokak lambalarını andırıyordu. Cheng Xin pencereden dışarı baktı ve bir yerden tanır gibi hissettiği şemsiye ağacının ardında, güneşin gökyüzünde hızla hareket ettiğini, her birkaç saniyede bir doğup battığını gördü. Ancak güneş parlarken dahi gökyüzü mürekkebi andıran siyahlığını koruyor, gökyüzündeki yıldızlar güneşle birlikte parlıyordu. Sesin sahibi adını zikretmeye devam etti. Cheng Xin ayağa kalkmayı ve etrafa bakınmayı denedi ancak vücudunun yatağın üzerinde süzüldüğünü fark etti. Kitaplar, bardaklar, dizüstü bilgisayarı ve diğer objeler etrafında süzülmekteydiler...

Cheng Xin uykudan fırladı ve kendini hakikaten de havada süzülürken, yattığı yerin biraz yukarısında buldu. Kendini koltuğa geri çekmek için uzandı fakat istemeden öteye itti. Tavandaki yuvarlak pencereye kadar yükseldi, kütlesiz bir halde biraz debelendi ve sonra camdan güç alarak başarılı bir şekilde kendini koltuğa kadar ittirdi. Kabindeki her şey aynı görünüyordu, aradaki tek fark ise yerçekimsizlikle havalanan toz zerreciklerinden bazılarının güneş ışığında parlamalarıydı.

GSK yetkililerinden birinin aşağıdaki kabinden yanına geldiğini gördü. Büyük ihtimalle adını seslenen kişi de oydu. Adam Cheng Xin'e bakakaldı, hayranlık içindeydi. "Dr. Cheng, anladığım kadarıyla bu sizin uzayda ilk kez buluşunuz, değil mi?" diye sordu. Cheng Xin başıyla onayladıktan sonra adam gülümsedi ve kafasını salladı. "Deneyimli bir uzay yolcusu gibi görünüyorsunuz."

Cheng Xin de kendini şaşkın hissediyordu. Kütlesizliği ilk deneyimleyişi sonucunda herhangi bir rahatsızlık ya da tedir-

ginlik hissetmemişti. Hatta kendini rahatlamış hissediyordu ve baş dönmesi ya da bulantı söz konusu değildi. Âdeta buraya aitti, doğal ortamı uzaydı.

Yetkili yukarı işaret ederek, "Gelmek üzereyiz," dedi.

Cheng Xin başını kaldırdı. Destek rayını bir kez daha gördü fakat bu kez yüzeyine baktığında hareket ettiklerini fark edebildi – bu da yavaşladıklarına işaret ediyordu. Rayın sonunda dünya yörüngesinde bulunan terminal görünmeye başlamıştı. Dairesel geçitlerle birleştirilmiş, eş merkezli beş ayrı halkadan oluşuyordu. Asıl terminal merkezdeki ufak yapıydı. Eş merkezli daireler sonradan eklenmişlerdi ve dışta bulunanlar en son yapılanlardı. Yapının tamamı bulunduğu yerde yavaşça dönüyordu.

Cheng Xin etrafında farklı uzay yapılarının da belirdiğini fark etti. Yapıların bu bölgede kümelenmiş olmalarının sebebi, mühendislerin inşaat malzemelerinin taşınması konusunda uzay asansörü terminalinin yakınlığından faydalanmak istemeleriydi. Farklı şekillere sahiplerdi ve uzaktan bakıldıklarında bir grup detaylı oyuncağı andırıyorlardı – ancak yakınlarından geçildiğinde büyüklükleri hissediliyordu. Cheng Xin aralarından birinin kendisine ait olan uzay inşaat firması Hale Grup'a ait olduğunu biliyordu. AA an itibariyle şirketteydi fakat Cheng Xin tam olarak hangi bina olduğunu bilmiyordu.

Asansör devasa bir iskeletten geçti. İskeleti oluşturan destek sütunlarının fazlalığı arasında güneşin ışıkları âdeta yanıp sönüyordu. Asansör iskeletin diğer tarafına ulaştığında, terminal neredeyse göz alabildiğince uzanıyor, eşmerkezli dairelerin ardında ise Samanyolu göz kırpıyordu. Devasa yapıya nihayet ulaşmış sayılırlardı ve terminale girmeleriyle asansör bir tünele giriyormuşçasına kararmıştı. Birkaç dakika sonra ise etraf parlak ışıklarla aydınlandı: Asansör terminalin ana salonuna ulaşmıştı. Salon etraflarında dönerken, Cheng Xin ilk kez midesinin bulandığını hissetti. Fakat kabin, destek rayından ayrıldı ve platforma kenetlendi. Anlık bir titremenin

ardından kabin de istasyonla dönmeye başladı ve etrafın yeniden normale döndüğünü hissetti.

Cheng Xin, yanındaki dört kişiyle birlikte asansörden indi ve daire şeklindeki alana geçti. Platformdaki tek araç kendilerininki olduğundan, etraf fazlasıyla boş görünüyordu. Cheng Xin hemen o anda bir aşinalık hissetti: Etraf havada süzülen bilgi pencereleriyle dolu olmasına karşın, salonun ana binası bu devirde nadir rastlanan paslanmaz çelik ve kurşun alaşımları gibi metalik malzemelerden inşa edilmişti. Geçen yılların bıraktığı izleri dört bir yanında görebiliyordu ve kendini uzayda değil de eski bir tren istasyonunda gibi hissediyordu. Buraya geldiği asansör, Kriz Dönemi'nin on beşinci yılında tamamlanmıştı ve Büyük Kıtlık'ın da dahil olduğu iki yüzyılı aşkın süredir faaliyet halindeydi. Cheng Xin istasyonun insanların yerçekimsiz ortamda rahat hareket edebilmesi için küpeştelerle sarılı olduğunu fark etti. Küpeşteler çoğunlukla paslanmaz çelikten yapılmışlardı ancak aralarında bakır olanlar da mevcuttu. Yüzeylerini incelediğinde, iki yüzyılı aşkın hizmet süresi boyunca temas eden ellerin izlerini görmek, Cheng Xin'e eski zamandan kalma şehir kapılarında rastlanan izleri hatırlattı.

Küpeşteler eski bir çağdan kalmalıydı, sonuçta şu anda herkes bele ya da omuzlara takılabilen, kişiye özel ufak iticilerden faydalanıyordu. İnsanları yerçekimsiz ortamda hareket ettirecek kadar itiş gücü yaratıyor ve ufak bir kumandayla idare ediliyorlardı. Cheng Xin'in yol arkadaşları ona uzaydaki ilk dersini vermeyi denemişlerdi – iticileri nasıl kullanacağını öğretmeyi. Fakat Cheng Xin etrafta küpeşteler yardımıyla dolaşmayı tercih ediyordu. Ana salona vardıklarında, Cheng Xin duvardaki propaganda posterlerini incelemek üzere biraz durdu. Çok eski zamanlardan kalmalardı ve çoğu Güneş Sistemi savunma sisteminin inşasına ilişkin konulardan bahsediyordu. Posterlerin birinin büyük bir kısmı bir askerin görüntüsüyle kaplıydı. Asker, Cheng Xin'e tanıdık gelmeyen

bir üniforma giyiyordu ve ateşli gözleri postere bakan kişiye dönüktü. Altında ise büyük harflerle yazılmış bir satır yazı vardı: *Dünya'nın sana ihtiyacı var!* Yanında ise bütün ırklardan ve milletlerden insanların kol kola durarak bir duvar ördüğü daha büyük bir poster duruyordu. Arkalarında ise resmin çoğunluğunu kaplayan, mavi renkli BM bayrağı dalgalanıyordu. Posterde şöyle yazıyordu: *Güneş Sistemi için etimizle yeni bir büyük duvar örelim!* Her ne kadar Cheng Xin posterlere ilgi duysa da, bu posterlerin tanıdık geldikleri söylenemezdi. Geçmişi anımsatan bir tarza sahiplerdi ancak bu tarz kendisinin dahi henüz hayatta olmadığı kadar eski bir döneme aitti.

Cheng Xin'le birlikte seyahat eden GSK yetkililerinden biri, "Büyük Kıtlık döneminin ilk yıllarına aitler," dedi.

Dünyada militarizmin her şeyin ötesine geçtiği, arkasından ise inançtan hayata kadar her şeyin çöktüğü kısa ve despotik bir dönemdi bu... Fakat bu posterleri neden bugüne kadar saklamışlardı? Hatırlamak için mi, yoksa unutmak için mi?

Cheng Xin ve yanındakiler ana salondan, kesiştiği yerler de benzer şekilde dairesel olan uzun bir koridora geçtiler. Karşısında belli bir mesafe uzanan koridorun sonu görünmüyordu. Cheng Xin bunun terminale ait beş radyal geçitten biri olduğunu biliyordu. Başta tamamıyla yerçekimsiz ortamda ilerlemişlerdi, ardından ise "yerçekimi" bir tür merkezkaç kuvveti şeklinde belirmişti. Varlığı oldukça zayıftı ancak yukarı ve aşağı hissini algılamaya yetiyordu: Koridor aniden derin bir kuyuya dönüşmüş ve süzülme hissi yerini düşmeye bırakmıştı. Cheng Xin başının döndüğünü hissetti fakat "kuyu"nun duvarlarında tutunabileceği birçok küpeşte vardı. Fazla hızlı düştüğünü hissettiği takdirde, küpeştelerden birine tutunarak yavaşlayabilirdi.

Koridor ve ilk halka arasındaki birleşme noktasını geride bıraktılar. Cheng Xin sağıyla soluna baktı ve yerin sanki bir vadinin dibindeymiş gibi her iki tarafta da yukarı doğru yükseldiğini gördü. Her iki taraftaki halkaların girişleri üzerinde

kırmızı renkte parlayan uyarı levhaları mevcuttu: *İlk Halka, Yerçekimi 0.15G.* Halkanın kıvrımlı koridorunun duvarları, zaman zaman açılıp kapanan birden çok kapıyla bölünmüştü. Cheng Xin birçok yayayla karşılaştı. Mikroyerçekiminden ötürü halkanın zemininde duruyorlardı fakat hareketlerini hafif iticileri kullanarak uzun zıplayışlar halinde gerçekleştiriyorlardı.

İlk halkayı geçtikten sonra ağırlıkları biraz daha arttı ve serbest düşüş güvenli bir yolculuk biçimi olmaktan çıktı. "Kuyu"nun duvarlarında biri yukarı ve diğeri aşağı giden asansörler belirdi. Cheng Xin yukarı çıkanların rahat giyinen, Dünya sakinlerini andıran insanlar olduklarını fark etti. Kuyunun duvarında farklı boyutlarda birçok bilgi penceresi bulunuyordu ve birkaçından fazlası Cheng Xin'in yaklaşık yirmi saat önce uzay asansörüne bindiğinin haberini veriyordu. Fakat an itibariyle Cheng Xin'in etrafı dört refakatçisiyle çevriliydi ve aynı zamanda geniş çerçeveli güneş gözlüklerini takıyordu. Kimse onu tanımamıştı.

İnişe devam ederken, eşmerkezli yedi halkanın daha içinden geçtiler. Halkaların çapı genişledikçe, koridorların kıvrımları daha güç fark edilir bir hal aldı. Cheng Xin kendini tarihin katmanlarında yolculuk ediyormuş gibi hissediyordu. Her halka kendinden öncekilerden farklı bir inşaat malzemesi kullanıyor ve daha yeni görünüyordu. Her halkanın inşa şekli ve dekoratif tarzı farklı bir devri bir zaman kapsülüymüşçesine özetliyordu: Büyük Kıtlık'ın baskıcı ve militaristik tekdüzeliği; Kriz Dönemi'nin son zamanlarının optimizm ve romantizmi; Caydırma Dönemi'nin hedonistik özgürlük anlayışı ve tembelliği. Dördüncü halkaya kadar, halkaların içindeki bölmeler halkanın birer parçasıyken, beşinci halkayla birlikte halkalar birer iskelet işlevi görmeye başlamış ve halkalar dahilindeki yapılar, sonradan planlanan ve farklı tarzlarda yapılmış bölmelere dönüşmüşlerdi. Cheng Xin halkalardan aşağı doğru ilerleyişini sürdürürken, buranın bir uzay istas-

yonu olduğuna dair izlenimi yavaşça ortadan kayboldu ve etraf, dünyadaki benzer bir gündelik hayatı giderek daha çok andırmaya başladı. İstasyonun en dış halkası olan sekizinci halkaya ulaştıklarında, manzara yüzeydeki ufak bir şehirden farksızdı. Koridor yayalara açık, kalabalık bir kordonu andırıyordu. Buna 1G değerindeki standart yerçekimini de ekleyince, Cheng Xin'in uzayda, Dünya'nın otuz dört bin kilometre yukarısında olduğunu unutması işten bile değildi.

Fakat şehir manzarası çok geçmeden kayboldu ve motorlu ufak bir araç onları yeniden uzayı görebildikleri bir yere getirdi. Düztaban salonun adı "A225 Limanı"ydı ve meydanı andıran mekânda farklı tasarımlara sahip birkaç düzine uzay aracı duruyordu. Limanın bir tarafı tamamıyla açıktı, uzayı ve istasyonun etrafında dolanan yıldızları görmek mümkündü. Onlara yakın sayılabilecek bir noktada, kuvvetli bir ışık parlamaya başladı ve limanın tamamını aydınlattı. Zamanla ışık turuncudan mavinin saf bir tonuna dönüştü ve motorunu çalıştıran uzay gemisi zeminden havalandı, hızlandı ve limandaki açıklıktan uzaya doğru fırlayarak gözden kayboldu. Cheng Xin başkaları için alışılagelmiş bir teknolojik mucizeye tanıklık ediyordu ancak aynı yerde hem atmosferi koruyup hem de bölgenin tamamıyla çökmesine nasıl engel olduklarını anlayamıyordu.

Yan yana sıralanmış uzay gemilerinin yanından geçtiler ve limanın sonundaki ufak bir açıklığa ulaştılar. Orada tek başına duran ufak bir uzay gemisi duruyordu – o kadar küçüktü ki bir uzay teknesi olarak nitelendirmek daha doğru olurdu. Yanında ise kendisini bekledikleri belli olan bir grup insan duruyordu. Samanyolu limanın açık tarafından yavaşça geçti, aydınlığı teknenin ve yanında bekleyenlerin uzun gölgelerini düşürürken, içerisini gölgelerin akrep ve yelkovanı oluşturduğu büyük bir saate çevirdi.

Teknenin yanındakiler GSK ve filo tarafından bu karşılaşma için belirlenmiş özel bir ekipti. Cheng Xin üyelerin birçoğunu tanıyordu – yedi yıl önceki Kılıçtutan törenine katıl-

mışlardı. Ekibin iki lideri GSK'nın dönem başkanı ve filonun genelkurmay başkanıydı. GSK'nın dönem başkanı yeni biriydi fakat genelkurmay başkanını tanıyordu. İnsanlığın yaşadığı en uzun yedi yıl yüzlerinde kalıcı izler bırakmıştı. Sessizce el sıkışıp olanları hatırlarken kimse tek bir kelime etmedi.

Cheng Xin karşısında duran gemiyi inceledi. Kısa mesafe uzay gemileri artık farklı şekillere sahipti fakat geçmişin hayal gücünün beraberinde getirdiği aerodinamik profile sahip değildi. Uzay gemisi çok basit bir şekle sahipti: Bir küre. Yüzeyi o kadar düzgündü ki Cheng Xin iticinin nerede olduğunu dahi bulamamıştı. Gemi orta boylu eski bir otobüs büyüklüğündeydi. Üzerinde sadece seri numarası ve adı vardı. Yun Tianming'le olan randevusuna onu bu basit gemi götürecekti.

Görüşme, Dünya ve Güneş'in yerçekimi kuvvetlerinin birbirini dengelediği bir yerde gerçekleşecekti: Bir buçuk milyon kilometre ötedeki bir Lagrangian noktasında. Görüşmeyi Birinci Üç Cisim Filosu'yla canlı bağlantı kurabilen sofonlar gerçekleştirecekti. Görüşmede hem ses hem de görüntü olacaktı.

Peki ya buluşmanın uzayda gerçekleştirilme sebebi neydi? Nötrino bağlantısının mevcut olduğu bir devirde, uzayda olmakla Dünya yüzeyinde olmak arasında pek bir fark bulunmuyordu. Sofon bu isteğin sembolik olduğunu açıkladı: Buluşma, her iki dünyadan bağımsız olduğunun belli edilmesi amacıyla izole bir ortamda gerçekleştirilmeliydi. Lagrangian noktası, Cheng Xin'in konumunun nispeten stabil olmasını sağlamak için seçilmişti. Aynı zamanda buluşmaların gökcisimleri arasındaki denge noktalarında gerçekleştirilmesi, Üç Cisim geleneklerinden biriydi.

Cheng Xin bütün bunları biliyordu fakat şimdi ise ona çok daha önemli bir şey söylenmişti.

Genelkurmay başkanı, Cheng Xin'i küçük uzay gemisine götürdü. İçeride fazla yer yoktu, en fazla dört kişi alabilirdi. İkisi oturduğu anda, küre şeklindeki geminin yarısı –ikiliye bakan kısmı– şeffaf bir hal aldı. Devasa bir uzay kıyafetinin

kaskında oturuyormuş gibi görünüyorlardı. Bu türde bir uzay aracının seçilme sebebi sahip olduğu geniş görüş alanıydı.

Modern uzay araçları artık fiziksel kontrollere ihtiyaç duymuyorlar, holografik kontrol yöntemlerinden faydalanıyorlardı – bu sebeple geminin için tamamıyla boştu. Eski Çağ'dan biri bu geminin içine ilk kez girdiği takdirde, bunun içi boş bir kapsülden ibaret olduğunu düşünürdü. Cheng Xin hemen üç olağandışı objeyi fark etti, bunların araca sonradan eklendiği aşikârdı. Gövdenin şeffaf kısmının yukarısında kalan tarafına yerleştirilen yeşil, sarı ve kırmızı renkli daireler, Cheng Xin'e kendi zamanından kalma trafik ışıklarını hatırlatmıştı. Genelkurmay başkanı şu şekilde açıkladı:

"Bu üç ışık Sofon tarafından kontrol edilecek. Görüşmeniz Üç Cisimliler tarafından takip edilecek. Konuşmalarınızın içeriğinin kabul edilebilir olduğunu düşündükleri sürece yeşil ışık yanık kalacak. Eğer sizi kabul edilmeze yakın konulardan bahsettiğinize dair uyarmak isterlerse sarı ışığı yakacaklar."

Genelkurmay başkanı durdu ve kendini birazdan söyleyeceklerine hazırlamışçasına ancak bir süre sonra kırmızı ışığın ne şekilde işleyeceğini açıkladı.

"Eğer size aktarılmaması gereken bilgilerin aktarıldığını düşünürlerse kırmızı ışık yakılacak."

Arkasına döndü ve geminin şeffaf olmayan kısmına işaret etti. Cheng Xin eski dönemde kullanılan terazilerde dengeyi sağlamakta kullanılana benzer ufak bir metal parçasıyla karşılaştı.

"Bu bomba Sofon'un kontrolünde. Kırmızı ışık yandıktan üç saniye sonra aktif hale gelecek."

Cheng Xin, "Ne yok edilecek?" diye sordu. Düşündüğü kendisi değildi.

"Görüşmenin sadece bizi içeren kısmı. Tianming'in güvenliği konusunda endişelenmenize gerek yok. Sofon kırmızı ışık yansa dahi sadece bu geminin yok edileceğinin garantisini verdi; Tianming'e hiçbir şekilde zarar gelmeyecek.

"Kırmızı ışık konuşma sırasında yanabilir. Ancak, görüşme başarılı bir biçimde tamamlanmış olsa dahi, Üç Cisimliler görüşme kayıtlarını inceleyebilir ve kırmızı ışığı daha sonrasında yakmaya karar verebilir. Şimdi size önemli olan kısmı bildireceğim–" Genelkurmay başkanı bir kez daha duraksadı.

Cheng Xin'in bakışları sabitti. Başıyla onaylayarak devam etmesi konusunda telkinde bulundu.

"Işıkların trafik ışığı gibi işlemediklerini bilmeniz gerek. Çizgiyi aştığını söylemek üzere uyarmayabilirler. Yeşil sarıyı es geçerek aniden kırmızıya dönebilir."

"Pekâlâ. Anladım." Cheng Xin'in kısık sesi hafif bir esintiyi andırıyordu.

"Sofon, konuşmanızın içeriği haricinde gemi içerisinde ya da dışında konuşmanızın kaydedildiğine dair herhangi bir ekipman bulursa da kırmızı ışığı yakabilir. Bu konuda endişelenmenize gerek yok. Gemiyi herhangi bir kayıt cihazı bulunmadığından emin olmak üzere tekrar tekrar aradık ve gemideki iletişim sistemlerinin tamamını çıkardık. Geminin navigasyon sistemi dahi kayıt tutma özelliğine sahip değil. Yolculuğun tamamı geminin yapay zekâ sistemi tarafından idare edilecek ve sistem, geri dönüşünüz tamamlanana dek dış dünyayla iletişime geçmeyecek. Dr. Cheng, söylediklerimin ne anlama geldiğinden emin olana dek düşünmenizi rica ediyorum."

"Geri dönmezsem, elinize hiçbir şey geçmeyecek."

"Anlamanıza sevindim. Üzerinde durmak istediğimiz nokta bu. Dediklerini yapın ve sadece ikiniz arasındaki özel mevzuları konuşun. Farklı konulara girmeyin, ipucu ya da metaforlara dahi başvurmayın. Her an için aklınızdan çıkarmamanız gereken şey şudur ki geri dönemezseniz Dünya'nın eline hiçbir şey geçmeyecek."

"Fakat dediğinizi yaparsam ve geri dönersem, Dünya'nın eline yine bir şey geçmeyecek. İstediğim şey bu değil."

Genelkurmay başkanı, Cheng Xin'e baktı fakat doğrudan bakmadı, bakışları gövdenin şeffaf kısmındaki yansıması üze-

rindeydi. Silueti evrenle bir olmuştu ve yıldızlar, güzel gözlerinden huzur içinde yansımaktaydılar. Genelkurmay başkanı onu şu anda evrenin merkezi olarak görüyor olmalıydı, yıldızlar onun etrafında dönüyordu. Bir kez daha kendini risk almamasını söylememeye zorladı.

Aksine, arkasına işaret etti. "Bu ufak bir hidrojen bombası. Tanıdık olduğunuz ölçü birimleriyle açıklayacak olursam, beş kiloton gücünde. Eğer... korkulan son gerçekleşirse, her şey bir anda son bulacak. Hiçbir şey hissetmeyeceksiniz."

Cheng Xin genelkurmay başkanına gülümsedi. "Teşekkür ederim. Anladım."

Beş saat sonra, küçük gemi yolculuğuna başladı. 3G kuvvetiyle genel hiperyerçekimi Cheng Xin'i oturduğu yere çivilemişti – özel eğitim almamış birinin dayanabileceği en yüksek hız buydu. Arkasını gösteren bir pencerede gemisinin muazzam büyüklükteki uzay terminalinden yansıyan iticisindeki ateşi gördü. Ufak gemi şömineden fırlamış bir kıvılcımı andırıyordu, hızla küçülen terminalin ise bir noktaya dönüşmesi fazla sürmedi. Geriye sadece azametini hâlâ koruyan ve gökyüzünün yarısını kapatan Dünya kalmıştı.

Özel ekip, Cheng Xin'e rutin bir yolculuk yapacağını, eskiden gerçekleştirdiği uçak yolculuklarından daha farklı bir durum olmayacağını tekrar tekrar belirtti. Uzay terminaliyle Lagrangian noktası arasındaki mesafe bir buçuk milyon kilometre ya da astronomik birimin yüzde biri kadardı. Uzay yolculuğu anlamında oldukça kısa bir mesafeydi ve içinde bulunduğu gemi böyle kısa gezintilere fazlasıyla uygundu. Cheng Xin üç yüzyıl önce kendisini uzay mühendisliğine çeken şeylerden birinin yirminci yüzyıl sırasında insanlık tarafından elde edilen büyük bir başarı olduğunu hatırladı: On beş kişinin Ay'ın yüzeyine ayak basmayı başarmıştı. Yaptıkları yolculuk, şu anda onun yapmaya başladığı yolculuğun sadece beşte biri uzunluğundaydı.

On dakika sonra, Cheng Xin uzayda bir sürprizle karşılaştı. Güneş, Dünya'nın kıvrımlı silueti arkasından yavaşça yükseliyordu. Bulunduğu mesafede Pasifik'in dalgaları görünmezdi ve okyanus güneş ışığını yansıtan bir ayna gibiydi. Bulutlar ise aynanın üzerindeki sabun köpüğünü andırıyordu. Bu noktadan bakıldığında Güneş, Dünya'dan çok daha küçük görünüyor, koyu mavi renkte bu gezegenin doğurduğu parlak altın bir yumurtayı andırıyordu. Güneş kıvrımlı ufuk çizgisi ardından tamamen yükseldiği vakit, Dünya'nın Güneş'e bakan yüzü devasa bir hilale dönüştü. Hilal o kadar parlaktı ki Dünya'nın geri kalan kısmını karanlığa gömdü, Güneş ve hilal ise uzayda asılı duran devasa bir sembolü andırıyordu. Cheng Xin'e yeniden doğuş sembolünü hatırlatmıştı.

Bunun izlediği son gün doğuşu olabileceğini gayet iyi biliyordu. Gerçekleşecek buluşmanın sonunda, Cheng Xin ve Tianming konuşmalarını kurallara uygun şekilde gerçekleştirseler dahi, Üç Cisimliler'in yaşamasına izin vermemeleri ihtimali mevcuttu ve Cheng Xin'in de kuralları takmaya niyeti yoktu zaten. Fakat her şeyin olması gerektiği gibi olduğunu düşünüyordu; en ufak bir pişmanlığı bulunmuyordu.

Gemi yoluna devam ederken, Dünya'nın aydınlık kısmı genişledi. Cheng Xin kıtaların sınırlarını kolaylıkla seçebiliyordu ve Avustralya'yı bulmakta güçlük çekmedi. Pasifik'in ortasında yüzmeye bırakılmış kuru bir yaprağı andırıyordu. Kıta gölgeden çıkıyor ve aydınlanma çemberi tam da orta yerinde duruyordu. Warburton'da sabah vaktiydi ve Cheng Xin, Fraisse'ın ormanın kenarından çölde yükselen güneşi seyredişini düşündü.

Gemisi Dünya'yı arkada bıraktı. Ufuk çizgisinin kıvrımı geminin görüş açısından çıktığında hızlanma sona erdi. Hiperyerçekimi yok olduğu anda Cheng Xin, kendisini sıkıca tutan kollar nihayet gevşemiş gibi hissetti. Güneşe doğru yavaşça ilerliyordu ve Güneş'in ışığı diğer tüm yıldızları bastıracak türdendi. Görüş paneli şeffaflığını ayarladı ve Güneş'in

kör edici parlaklığını bastıracak seviyeye getirdi. Cheng Xin parlaklığı biraz daha azalttı ve artık Güneş dolunayı andırıyordu. Altı saat daha yolculuk edecekti. Yerçekimsiz ortamda, ay ışığını andıran güneşin ışıkları altında süzülmeye başladı.

Beş saat sonra, gemi 180 derece döndü ve yavaşlamak üzere iticilerini çalıştırdı. Gemi dönerken Cheng Xin'in güneşin yavaşça uzaklaştığını ve ardından yıldızlarla Samanyolu'nun uzun bir parşömen gibi görüşünden akıp gittiğini gördü. Gemi durduğunda, Dünya bir kez daha görüş açısının merkezindeydi. Artık ayın Dünya yüzeyinden göründüğüne benzer bir boyuttaydı ve birkaç saat önceki azameti kaybolmuştu. Artık kırılgandı, mavi renkte amniyotik sıvı içerinde yüzdüğü sıcak rahimden, soğuk ve karanlık uzaya çıkmaya hazırlanan bir fetüsü andırıyordu.

Motorların çalışmasıyla birlikte, yerçekimi, Cheng Xin'i kucaklamak üzere geri döndü. Yavaşlama aşaması yaklaşık yarım saat sürdükten sonra, iticiler anlık itmelerle ince konum ayarlarını gerçekleştirmek üzere aktif hale geldiler. Nihayet yerçekimi yeniden kayboldu ve etraf sessizliğe büründü.

Burası Lagrangian noktasıydı. Bulunduğu gemi, burada Güneş'in bir uydusuydu, Dünya'yla senkronize bir şekilde dönüyordu.

Cheng Xin saatine baktı. Yolculuk iyi planlanmıştı. Buluşmaya hâlâ on dakikası vardı. Etrafı boştu ve aklını da boşaltmak için çabaladı. Kendini akılda tutma işine hazırlıyordu: Bu buluşmadan bir şeyler elde edilebilecek tek şey beyniydi. Kendini duygusuz bir ses ve görüntü kaydı cihazına çevirmeliydi ki sonraki iki saat boyunca gördükleri ve duyduklarını en verimli şekilde hatırlayabilsindi.

Cheng Xin, uzayın bulunduğu köşesini aklında canlandırdı. Burada, Güneş'in yerçekimi Dünya'nınkine üstün geliyor ve bir denge oluşuyordu, böylece burası uzayın diğer yerlerinden farklı bir boşluğa kavuşuyordu. Boşluğun sıfır nokta-

sındaydı, evrenin diğer tüm bölgelerinden bağımsız, yalnız bir varlıktı... Bu açıdan bakarak, karmaşık duygularını bilincinden atmayı ve aklını boşaltmış, kişisel meselelerinden arınmış bir hale geçmeyi başardı.

Geminin yakınında sayılabilecek bir yerde, uzayın alt boyutunda maddeleşen bir sofonu gördü. Cheng Xin, geminin birkaç metre ötesinde üç ya da dört metre çapında bir küreyle karşılaştı. Küre, Dünya'nın önünde duruyor ve Cheng Xin'in görüş açısının büyük bir kısmını kaplıyordu. Kürenin yüzeyi kusursuz bir ayna gibiydi, Cheng Xin kendisinin ve geminin yansımalarını net bir şekilde görebiliyordu. Sofon başından beri geminin içinde miydi, yoksa yeni mi gelmişti, emin değildi.

Kürenin yüzeyi yansıtıcı özelliğini kaybetti ve küre buzdan bir top gibi şeffaf bir hal aldı. Arada bir, Cheng Xin küreyi uzayda açılmış bir deliğe benzetmekten kendini alamıyordu. Ardından, kürenin derinliklerinde kar tanelerini andıran, sayısız, parlak zerrecik belirdi ve yüzeyinde yanıp sönen bir örüntü oluşturdu. Cheng Xin karşısında duranın televizyon yayın bulamadığında beliren karlı görüntüye benzer bir parazit olduğunu fark etti.

Karlı görüntü yaklaşık üç dakika sürdü ve ardından sayısız ışık yılı öteden bir manzara belirdi. Görüntü kusursuz bir berraklığa sahipti, hiçbir bozulma ya da parazit belirtisi yoktu.

Cheng Xin ne göreceğine dair sayısız tahmin yürütmüştü. Belki de sadece ses ve yazı görecekti; belki besin değeri taşıyan bir sıvı içerisinde yüzen bir beyin görecekti; belki de Yun Tianming'i tek parça halinde görecekti. Sonuncusunun neredeyse imkânsız olduğunu düşünmesine karşın, Tianming'in nasıl bir ortamda yaşadığını hayal etmeyi denemişti. Aklından sayısız senaryo geçirmişti ancak hiçbiri gördüğünün yakınından dahi geçmiyordu.

Güneş ışığıyla yıkanan, altın rengi bir buğday tarlasındaydı.

Tarla bir dönümün onda biri büyüklüğündeydi. Mahsullerin durumu iyi görünüyordu ve hasat vakti gelmişti. Toprak ise biraz ürkütücüydü: Simsiyahtı ve içinde güneş ışığında sayısız yıldız gibi parıldayan partiküller vardı. Buğday tarlasının yanındaki toprağa basit bir kürek saplı duruyordu. Olabildiğine sıradan bir görünüşe sahipti ve sapı dahi tahtadanmış gibi görünüyordu. Buğday saplarından örülmüş bir hasır şapka küreğin tepesinde asılı duruyordu – aşınan kenarlarından atan teller, şapkanın epey eski ve aşınmış olduğuna işaret ediyordu. Buğday tarlasının arkasında başka bir tarla daha görülebiliyordu, bu tarla yeşildi ve muhtemelen mahsulü sebzeydi. Bir yel esti ve tarladaki buğdaylar kıpırdandı.

Bu kara topraklı manzaranın üzerinde ise yabancı bir gökyüzü vardı – bazısı kalın, bazısı ince, iç içe geçmiş ve tamamı gri renkte borulardan oluşan bir kubbeden ibaretti daha doğrusu. Binlerce borunun arasında iki ya da üç tanesi kırmızı renkte parlıyordu. Yaydıkları ışık oldukça parlaktı ve akkor filamanları andırıyordu. Boruların açıkta kalan kısımları tarlaları aydınlatıyor ve görünüşe bakılırsa ekinlerin ihtiyaç duyduğu enerjiyi sağlıyordu. Her boru ancak kısa bir süre yanıyor ve sönmesiyle birlikte farklı bir yerde başka bir boru aydınlanıyordu. Hareket eden ışıklar tarlaya düşen gölgeleri de aynı şekilde hareket ettiriyor, güneşin bulutlar arasına girip çıkmasına benzer bir görüntü oluşturuyordu.

Cheng Xin bu tuhaf boru düzeni karşısında şaşıp kalmıştı. Dikkatsizliğin sonucu değildi; aksine böylesi bir kaosu oluşturmak büyük efor ve özenli bir tasarım gerektirirdi. Söz konusu estetik, insanlığın değerleriyle taban tabana zıttı: Çirkin bir desensizlik içindeydiler fakat düzensizlikleri kendine has bir güzelliğe sahipti. Parıltılı borular bu kördüğüme bir canlılık katıyor, bulutların arasından göz kırpan güneş ışığını andırıyordu. Cheng Xin, bu düzenin güneş ve bulutların artistik bir yorumu olup olmadığını bile merak etti. Fakat biraz sonra kendini bu düzenin devasa bir beyin modeli olduğunu, yanıp

sönen ve parlayan boruların ise sinirsel sinyalleri temsil edebiliyor olabileceğini düşündü...

Mantığı ona bütün bu teorileri kafasından atmasını söyledi. En olası açıklama bu tertibatın bir ısı yayılım sisteminden ibaret olduğu ve aşağıda duran tarlanın ise ışıklardan bir yan etki olarak faydalandığı şeklindeydi. Karşısındaki faaliyetin amacını bilmeden ve sadece görünüşünden yola çıkarak, Cheng Xin'in sistemin insanlık tarafından anlaşılamayacak bir tür mühendislik ideali olduğu sonucuna vardı. Şaşırmıştı ama bir yandan hayran da olmuştu.

Buğday tarlasının derinliklerinden çıkan bir adam ona doğru geldi. *Tianming.*

Gümüş renkli bir ceket giyiyordu, yansıtıcı bir tür malzemeden üretilmişti. Hasır şapkası kadar eski görünüyordu fakat başka herhangi bir kusuru yoktu. Cheng Xin buğdaylardan ötürü pantolonunu göremiyordu fakat aynı malzemeden yapılmış olması kuvvetle muhtemeldi. Tianming yaklaştıkça, Cheng Xin yüzünü daha yakından görebilme imkânına kavuştu. Genç görünüyordu, üç yüzyıl önce ayrıldıkları günkü kadar gençti. Fakat fiziği daha iyiydi ve teni kavrulmuştu. Cheng Xin'in bulunduğu yöne bakmıyordu; tarladaki başaklardan birini kopardı, parmakları arasında ezdi, kabuklarını üfleyerek temizledi ve ardından buğday tanelerini ağzına attı. Tarladan çıktığında hâlâ çiğniyordu. Tam burada olduğunu bilip bilmediğini sorgulayacakken, Tianming başını kaldırdı, gülümsedi ve Cheng Xin'e el salladı.

Tianming, "Merhaba, Cheng Xin!" dedi. Gözlerinde saf bir mutluluk vardı, tarlalarda çalışan ve şehirden köyüne geri dönmüş bir kızı karşılayan bir gencin mutluluğu. Geçen üç yüzyılın önemi yok gibiydi, aralarındaki ışık yıllarının da öyle. Başından beri beraberlerdi. Cheng Xin böyle olacağını hayal etmemişti. Tianming'in bakışları, Cheng Xin'i nazik bir çift el gibi okşadı ve fazlasıyla gerilen sinirleri biraz olsun gevşedi.

Geminin tavanındaki yeşil ışık yandı.

Cheng Xin, "Merhaba!" dedi. Üç yüzyıldır derinlere gömdüğü duygular, patlamaya hazır bir volkan gibi yüzeye çıkmayı bekliyordu. Fakat Cheng Xin tüm bu duyguları bastırdı ve sessizce tekrar etti: *Ezberle, sadece ezberler, her şeyi aklında tut.* "Beni görebiliyor musun?"

"Evet." Tianming gülümsedi ve başıyla onayladı, ardından ağzına bir buğday tanesi daha attı.

"Ne yapıyorsun?"

Tianming bu soruyu şaşkınlıkla karşılamıştı. Eliyle tarlaya işaret etti. "Çiftçilik."

"Kendin için mi?"

"Tabii ki. Başka nasıl yemek yiyebilirim?"

Cheng Xin'in hafızasındaki Tianming daha farklı görünüyordu. Merdiven Projesi sırasında bezgin, zayıf ve ölmeyi bekleyen biriydi; öncesinde ise yalnız, kendini izole etmiş bir üniversite öğrencisi. Fakat her ne kadar geçmişteki Tianming kalbini dış dünyaya mühürlemiş olsa da, nasıl bir hayat yaşadığını belli ederdi – hayat hikâyesini tahmin etmek zor değildi. Şu anki Tianming ise sadece olgunluk gösteriyordu. Hikâyesini anlamak imkânsızdı ancak şaşırtıcı olaylarla, ilginçliklerle ve nefes kesici manzaralarla dolu, on tane *Odysseia Destanı*'nın erişemeyeceği türde hikâyeleri olduğu kesindi. Uzayın derinliklerinde yalnız başına süzülerek geçen üç yüzyıl, uzayların arasında akıl almaz bir hayat, bedenen ve ruhen katlanmak zorunda kaldığı sayısız keder ve zorluk – üzerinde hiçbirinin izi kalmamıştı. Yaşadıklarından geriye sadece olgunluk kalmıştı, ardında dalgalanan buğday başaklarına benzer, altın gibi bir olgunluk.

Tianming hayatta galip gelmişti.

Tianming, "Tohumları gönderdiğin için teşekkür ederim," dedi. Sesi samimiydi. "Hepsini ektim. Her nesilde ekin verdiler. Salatalıkları ise yetiştiremedim – oldukça sıkıntılılar."

Cheng Xin, Tianming'in sözlerini kafasında tarttı. *Tohumları ona benim gönderdiğimi nereden biliyor? Söylediler mi? Yoksa...*

"Tohumları yetiştirebilmek için hava ve su kültürüne ihtiyaç duyacağını düşünmüştüm. Uzay gemisinde toprak bulunacağı aklımın ucundan dahi geçmezdi."

Tianming yere eğilerek bir avuç kara toprak aldı, taneciklerinin parmaklarının arasından kaymasına izin verdi. Dökülen toprak parlıyordu. "Meteoritlerden elde edildi. Böyle bir toprak–"

Yeşil ışık söndü, sarı ışık yandı.

Görünen o ki Tianming de uyarı ışıklarını görebiliyordu. Durdu, gülümsedi ve elini kaldırdı. Yüzündeki ifade ve yaptığı jest belli ki onları dinleyenlere yönelikti. Sarı ışık söndü, yeşil ışık tekrar yandı.

Cheng Xin, "Ne kadar zaman geçti?" diye sordu. Farklı şekillerde algılanabilecek bu soruyu bilerek sormuştu: Ne zamandır ekiyordu; ya da beynini klonlanmış bir bedene ne zaman yerleştirmişlerdi; ya da Merdiven Projesi mekiği ne zaman yakalanmıştı; ya da bunlardan farklı bir cevap. Tianming'e bilgi verebilmesi için geniş imkân tanımıştı.

"Çok uzun zaman."

Tianming'in cevabı ise daha da muğlaktı. Hâlâ sakin görünüyordu fakat sarı ışık onu korkutmuş olmalıydı. Cheng Xin'in zarar görmesini istemiyordu.

Tianming, "Başta çiftçiliğe dair hiçbir şey bilmiyordum," dedi. "Başkalarını izleyerek öğrenmek istedim. Fakat, bildiğin üzere, artık gerçek çiftçiler kalmadı ve bu yüzden kendi başıma çözmem gerekti. Öğrenmem ise epey vakit aldı, neyse ki fazla yemiyorum."

Cheng Xin'in önceki tahmini tutmuştu. Tianming'in söylemek istediği şey açıktı: Eğer Dünya'da çiftçiler olsaydı, onları izleyerek öğrenebilirdi. Diğer bir deyişle, Dünya'daki sofonların elde ettiği bilgilere ulaşabiliyordu! Bu da Tianming'in Üç Cisim toplumuyla yakın bir ilişki içinde olduğunu gösteriyordu.

"Buğday çok güzel görünüyor. Hasat vakti geldi mi?"

"Evet. İyi bir yıl oldu."

"İyi bir yıl?"

"Ah, motorlar yüksek güçte çalışıyorsa iyi hasat alıyorum, yoksa–"

Sarı ışık yandı.

Yeni bir tahmin daha doğrulandı. Tavandaki borulardan oluşan karmaşa hakikaten de bir tür motor soğutma sistemiydi. Işıkları gemideki antimadde itici sistemlerinden geliyordu.

"Pekâlâ, başka bir konudan konuşalım." Cheng Xin gülümsedi. "Neler yaptığımı öğrenmek ister misin? Gidişinin ardından ben–"

"Her şeyi biliyorum. Hep seninleydim."

Tianming'in ses tonu net ve sakindi fakat Cheng Xin'in kalbini sızlatmaya yetmişti. Evet, başından beri onunlaydı, sofonlar aracılığıyla onu seyretmişti. Nasıl Kılıçtutan olduğunu, Caydırma Devri'nin son anlarında kırmızı düğmeyi nasıl fırlatıp attığını, Avustralya'da nasıl hayatta kaldığını, tarifsiz bir kederden ötürü görme yetisini nasıl kaybettiğini ve nihayet o hapı eline nasıl aldığını görmüştü... Tianming bütün bu zorlukları onunla birlikte yaşamıştı. Işık yılları öteden Cheng Xin'in yaşadığı cehenneme tanık olan Tianming'in çektiği acı şüphesiz ki dayanılmazdı. Eğer kendisini seven bu adamın ona göz kulak olabilmek için ışık yılları ötesine kadar yolculuk ettiğini bilseydi, kendini çok daha iyi hissederdi. Fakat Cheng Xin, Tianming'in uzayın derinliklerinde sonsuza dek kaybolduğunu düşünüyor ve çoğunlukla onun artık var olmadığına inanıyordu.

"Eğer bilseydim..." Cheng Xin kısık, kendi kendine sayılabilecek bir sesle mırıldandı.

Tianming kafasını iki yana salladı. "Bilemezdin."

Cheng Xin'in bastırdığı duygular yeniden yükseldi. Ağlamamak için kendini tuttu.

Cheng Xin, "O vakit... sen neler yaşadın? Bana herhangi bir şey anlatabilir misin?" diye sordu. Bu, açık bir bilgi toplama denemesiydi. Fakat bir adım atması gerekiyordu.

Tianming, "Hmm, bir düşüneyim..." dedi.

Sarı ışık yandı. Tianming henüz herhangi bir şey dememişti bile. Bu ciddi bir uyarıydı.

Tianming başını net bir şekilde iki yana salladı. "Sana hiçbir şey söyleyemem. Kesinlikle hiçbir şey."

Cheng Xin bir şey demedi. Görevine ilişkin yapabileceği her şeyi yaptığını biliyordu. Artık tek yapabileceği beklemek ve Tianming'in ne yapmak istediğini görmekti.

Tianming, "Bu şekilde konuşamayız," dedi ve iç geçirdi. Ardından, gözleriyle, devamını getirdi: *Senin iyiliğin için.*

Evet, çok tehlikeliydi. Sarı ışık halihazırda üç kez yanmıştı.

Cheng Xin kalbinden iç geçirdi. Tianming pes etmişti. Cheng Xin de görevini tamamlayamayacaktı. Fakat başka seçenek yoktu. Durumu anlıyordu.

Görevi bir kenara bıraktıklarında bulundukları bu yer, aralarındaki birkaç ışık yıllık mesafeye rağmen, ikisine ait gizli bir dünya halini aldı. Hakikaten de konuşmak için sözcüklere ihtiyaçları yoktu; gözleri söylemek istedikleri her şeyi söyleyebiliyordu. Göreve odaklanma zorunluluğu ortadan kalkınca, Cheng Xin, Tianming'in bakışlarındaki anlamı daha yakından hissedebildi. Üniversite yıllarına geri dönmüş, Tianming'in ona benzer şekilde baktığı vakitleri hatırlamıştı. Tianming hiç belli etmemeye çalışmıştı fakat Cheng Xin'in kadınsı içgüdüleri Tianming'in ilgisini hissetmişti. Şimdi ise bakışları olgunlukla birleşmiş ve ışık yılları ötesinden gelen gün ışığıyla Cheng Xin'i sıcaklık ve mutlulukla sarmıştı.

Cheng Xin bu sessizliğin sonsuza dek sürmesini istiyordu fakat Tianming yeniden söze girdi. "Cheng Xin, küçükken nasıl vakit geçirdiğimizi hatırlıyor musun?"

Cheng Xin başını hayır anlamında salladı. Soru beklenmedik ve anlaşılmazdı. *Küçükken mi?* Fakat şaşkınlığını başarılı bir biçimde sakladı.

"Birçok gece, uyumadan önce birbirimizi arar ve konuşurduk. Hikâyeler uydurur ve birbirimize anlatırdık. Senin anlat-

tığın hikâyeler hep daha iyi olmuştu. Birbirimize kaç hikâye anlatmışızdır? En az yüz tane mi?"

"Evet, öyle olsa gerek. O kadar çok hikâye vardı ki." Cheng Xin eskiden yalan söylemeyi beceremezdi fakat şu anda bu kadar iyi bir performans göstermesine şaşırmıştı.

"O hikâyelerden herhangi birini hatırlıyor musun?"

"Çok değil. Çocukluğumu geride bıraktım."

"Fakat benim için o kadar uzakta değil. Geçen yıllar boyunca, sana ve bana ait olan bu hikâyeleri anlattım, hem de tekrar tekrar."

"Kendine mi?"

"Hayır, kendime değil. Buraya geldim ve bu dünyaya bir şeyler katmam gerektiğine karar verdim. Fakat bu ne olmalıydı? Uzun süre düşündükten sonra, bu dünyaya çocukluğu getirebileceğime karar verdim ve böylece onlara hikâyelerimizi anlattım. Buradaki çocuklar hikâyelere bayıldılar. Hepsinin bir arada bulunduğu *Dünyadan Masallar* adında bir kitap dahi çıkardım, çok sevildi. Bu kitap ikimize ait – hikâyelerini çalmadım; bana anlattığın hikâyelerin tamamında senin adın da geçiyor. Anlayacağın, burada ünlü bir yazarsın."

İnsanlığın Üç Cisimliler'e ilişkin ellerinde bulunan kısıtlı bilgilere göre, Üç Cisim arasında seks iki bedenin tek bir vücutta birleşmesi anlamına geliyor. Ardından ise birleşen vücut üç ya da beş yeni parçaya bölünerek hayat buluyordu. Nesilleri bu şekilde ilerliyordu ve Tianming'in bahsettiği "çocuklar" bunlar oluyordu. Fakat bu kişiler ebeveynlerinin hatıralarının bir kısmına sahip olmalarının yanı sıra, yetişkin olarak doğmaları onları insan çocuklarından ayırıyordu. Üç Cisimliler'in bildiğimiz anlamda bir çocukluk yaşadıkları söylenemezdi. Üç Cisim'e ve insanlığa ait âlimler, iki medeniyet arasındaki kültür ve toplum farklılıklarının özünde bu biyolojik farklılığın yattığına inanıyordu.

Cheng Xin yeniden endişeye kapıldı. Tianming'in pes etmediği belliydi ve kilit bir noktadaydılar. Bir şey yapması gereki-

yordu fakat çok ama çok dikkatli olması gerekiyordu. Gülümseyerek, "Başka bir şeyden konuşamasak da, bu hikâyelerden elbet bahsedebiliriz. Onlar sadece bize aitler," dedi.

"Benim uydurduğum hikâyeleri mi konuşalım, yoksa seninkileri mi?"

"Benim uydurduklarımdan bahset. Beni çocukluğuma geri götür." Cheng Xin bir an olsun tereddüt etmemişti. Kendisi dahi Tianming'in planına bu kadar kolay ayak uydurmasına şaşırıyordu.

"Pekâlâ. O vakit başka bir şeyden konuşmayalım. Sadece hikâyelerden bahsedelim. Senin hikâyelerinden." Tianming ellerini açarak başını kaldırdı, belli ki kendisini izleyenlere sesleniyordu. Demek istediği şuydu: *Buna karşı gelmezsiniz herhalde, değil mi? Her şey yolunda.* Ardından Cheng Xin'e döndü. "Yaklaşık bir saatimiz var. Hmmm... 'Yeni Kraliyet Ressamı'na ne dersin?"

Böylece Tianming hikâyeyi anlatmaya başladı. Derin ve rahatlatıcı sesiyle kadim bir şarkıyı okuyor gibiydi. Tianming peri masalını anlatırken epey vakit geçmişti. Üç hikâye anlattı, üçü de birbiriyle bağlantılıydı. "Yeni Kraliyet Ressamı," "Açgözlü'nün Denizi" ve "Derin Suların Prensi." Son hikâyeyi bitirmesiyle birlikte, sofon ekrana sadece bir dakikaları kaldığını gösteren bir sayaç getirdi.

Ayrılma vakti gelmişti.

Cheng Xin peri masallarının tatlı rüyasından uyandı. Kalbine bir şeyin saplandığını hissetti ve neredeyse dayanılmaz bir histi bu. "Evren büyük fakat hayat evrenden de büyük. Eminim tekrar karşılaşacağız." Ancak cümlesini bitirdiği vakit, Sofon'un sözlerini neredeyse tamamen tekrar ettiğini fark etti Cheng Xin.

"O zaman bir buluşma noktası seçelim, Dünya'nın dışında, Samanyolu'nda bir yerde."

"Bana verdiğin yıldıza ne dersin? Yıldızımıza." Cheng Xin'in düşünmesi dahi gerekmemişti.

"Pekâlâ. Yıldızımızda!"

Işık yılları öteden bakışırlarken, geri sayım sıfıra ulaştı ve görüntü kayboldu, karlı ekran geri döndü. Ardından maddeleşen sofon yeniden gözden kayboldu.

Yeşil ışık söndü. Işıkların hiçbiri yanmıyordu. Cheng Xin şu anda ölümle yaşam arasında olduğunun farkındaydı. Çok uzaklarda, Birinci Üç Cisim Filosu'na ait bir gemide, Tianming'le aralarında geçen konuşma tekrar oynatılıyor ve inceleniyordu. Ölümcül kırmızı ışık her an yanabilirdi ve bu sefer uyarmak amacıyla yanan bir sarı ışık olmayacaktı.

Sofonun küre şeklindeki yansıtıcı yüzeyinde, Cheng Xin içinde bulunduğu ufak geminin ve kendisinin yansımalarını gördü. Gemisinin sofona bakan yarısı şeffaftı ve ince detaylara sahip bir kolye ucunu andırıyordu, yansıması ise bu kolye ucunun içerisindeki bir fotoğrafa benziyordu. Üzerindeki kar beyazı rengi hafif uzay kıyafetinde saf, genç ve güzel görünüyordu. Gözleri ise Cheng Xin'i dahi şaşırtmışlardı: Berrak ve sakinlerdi, içindeki dalgalı denizi biraz olsun göstermiyorlardı. Bunu, Tianming'in kalbinin üzerinde asılı duran, hoş bir kolye olarak hayal etti ve rahatladığını hissetti.

Belirsiz bir sürenin sonunda sofon gözden kayboldu. Kırmızı ışık yanmadı. Dışarıdaki uzay ise hâlâ aynıydı: Mavi Dünya uzaklarda bir kez daha belirdi, Güneş'in arkasında duruyordu. Olanların şahidi onlardı.

Cheng Xin hiperyerçekimini bir kez daha hissetti. Geminin iticileri hareket geçmişti ve eve dönüş yolculuğu başlamıştı.

Birkaç saatlik eve dönüş yolculuğu sırasında Cheng Xin geminin gövdesini tamamıyla opak olacak şekilde ayarladı. Kendini içeri hapsederek kendini âdeta bir ezber makinesine çevirdi. Tianming'in sözlerini ve hikâyelerini tekrar tekrar yineledi. İticiler durdu ve gemi mevcut hızıyla ilerlemeye devam etti; iticiler yön değiştirdi ve yavaşlama aşaması başladı –bunların hiçbirini hissetmedi. Nihayet, bir dizi sarsıntının sonunda kapı açıldı ve limanın ışıkları geminin içine doldu.

Onu, istasyona geliş yolunda ona eşlik eden görevlilerden ikisi karşıladı. Yüzleri herhangi bir ifadeden yoksundu. Sade bir selamlaşmanın ardından Cheng Xin'i limanın diğer tarafındaki kilitli bir kapıya getirdiler.

GSK yetkilisi, "Dr. Cheng, dinlenmeniz gerekiyor. Görüşme konusunda canınızı sıkmayın. İşe yarar herhangi bir bilgi elde etmenizi zaten beklemiyorduk," dedi. Ve ardından Cheng Xin'in az önce açılan kilitli kapıdan içeri girmesi için işaret etti.

Cheng Xin buranın limanın çıkışı olacağını sanmıştı fakat kendini fazlasıyla küçük bir odada buldu. Duvarların tamamı koyu renkli bir tür metalden yapılmıştı. Kapı arkasından kapandıktan sonra, kapının birleşme noktalarını dahi göremediğini fark etti. Burası bir dinlenme yeri değildi. Sade bir biçimde döşenmişti, içeride bir masa ile sandalye bulunuyordu. Masanın üzerinde ise bir mikrofon vardı. Mikrofon bu devirde oldukça ender rastlanan ve ancak yüksek kalite kayıtların yapımında kullanılan bir cihazdı. Odanın havasında sülfüre benzer, keskin bir koku vardı ve Cheng Xin teninin kaşındığını hissetti – belli ki hava statik elektrikle yüklüydü.

Oda insanla doluydu: Özel ekipteki herkes buradaydı. Cheng Xin'i karşılayan iki yetkilinin yüzleri odaya girmeleriyle birlikte değişti. Artık onlar da diğerleri kadar tedirgin ve endişeli görünüyorlardı.

Birisi Cheng Xin'e, "Burası sofonlar için bir kör nokta," dedi. Ancak o vakit, her ne kadar böylesi dar bir yer gerektirmesine rağmen, insanların nihayet kendilerini yakalarından düşmeyen kulak misafirlerinden korumanın bir yolunu bulduklarını anladı.

Genelkurmay başkanı, "Konuşmanızın tamamını tekrarlayın lütfen. Hatırlayabildiğiniz hiçbir detayı es geçmeyin. Her kelime büyük önem taşıyor olabilir."

Ardından özel ekipteki herkes odayı bir bir terk etti. En son sofondan arınmış odanın duvarlarının elektrikli olduğu-

nu ve Cheng Xin'in onlara dokunmamaya dikkat etmesi gerektiğini söyleyen mühendis çıktı.

Geriye sadece Cheng Xin kalmıştı. Masanın başına oturdu ve hatırlayabildiği her şeyi kaydetmeye başladı. Bir saat ve on dakika sonra kaydı bitirmişti. Biraz su ve süt içti, kısa bir ara verdi ve ikinci kez kayda başladı, ardından üçüncü kez. Dördüncü kez başlamaya hazırlanırken, olayları sondan başa doğru kaydetmesini, en son yaşadıklarını ilk anlatmasını istediler. Beşinci kayıt ise bir grup psikolog eşliğinde gerçekleştirildi. Cheng Xin'i yarı hipnotize bir halde tutacak bir ilaç verdiler, ne dediğini kendisi bile bilmiyordu. Göz açıp kapayıncaya kadar altı saat geçmişti.

Son kaydı tamamlamasıyla birlikte özel ekibin üyeleri odayı tekrar doldurdular. Cheng Xin'i kucakladılar ve onunla el sıkıştılar. Gözleri yaşlı halde Cheng Xin'e büyük bir iş başardığını söylüyorlardı. Fakat Cheng Xin hâlâ uyuşuktu, hâlâ bir ezber makinesi gibi hissediyordu.

Ancak uzay asansöründeki konforlu kabinine geri döndüğü vakit beynindeki ezber makinesi kapandı. Yeniden bir insan oldu. Muazzam bir yorgunluk ve duygu yoğunluğunun altında ezildiğini hissetti ve masmavi Dünya'ya yaklaşırken ağlamaya başladı. Aklında tek bir ses yankılanıyordu:

Yıldızımız. Yıldızımız...

O anda, Dünya'nın otuz bin kilometreden daha uzakta bulunan yüzeyinde, Sofon'un evi alev aldı. Sofon'un kontrol ettiği robot da evle birlikte yandı. Bu olay gerçekleşmeden önce ise Sofon dünyaya Güneş Sistemi'ndeki tüm sofonların geri çekileceğini bildirmişti.

İnsanlar Sofon'a tam olarak inanmış sayılmazlardı. Robotun aralarından ayrıldığı fakat Dünya'da ve Güneş Sistemi'nde birkaç sofonun kalmış olması daha olasıydı. Ancak gerçeği söylüyor olması da ihtimaller dahilindeydi. Sofonlar değerli birer kaynaktı. Üç Cisim medeniyetinden geriye kalanlar bir

filo uzay gemisinin içindeydi ve çok ama çok uzun zaman boyunca yeni sofonlar üretemeyeceklerdi. Ayrıca Güneş Sistemi ve Dünya'yı izlemelerine artık gerek yoktu. Filo sofonlara kör nokta işlevi görev bir bölgeye girdiği takdirde, sofonları sonsuza dek Güneş Sistemi'nde bırakmak durumunda kalabilirlerdi.

Bu durum gerçekleştirdiği takdirde, Üç Cisimliler ve insanlık arasındaki bağ tamamıyla kopacak ve bir kez kozmik yabancılar halini alacaklardı. Savaş ve kırgınlıkla dolu üç yüzyıllık bir tarih, evrenin büyüklüğü karşısında hiçbir şeydi. Kader –Sofon'un tahmini ettiği gibi– onları tekrar karşılaştırsa dahi bu karşılaşmanın uzak gelecekte gerçekleşeceği kesindi. Fakat her iki dünya da kendilerini bekleyen bir gelecek olduğundan emin değildi.

Yayın Dönemi, 7. Yıl
Tianming'in Peri Masalları

İstihbarat Çözümleme Komitesi'nin (İÇK) ilk toplantısı da sofonsuz odada gerçekleştirilmişti. Her ne kadar çoğunluk sofonların gittiği ve Güneş Sistemi'yle Dünya'nın temizlendiği görüşünde olsa da bu önlemi almaya karar vermişlerdi. Asıl endişeleri, sofonlar hâlâ burada oldukları takdirde, Yun Tianming'i tehlikeye sokma ihtimaliydi.

Tianming ve Cheng Xin arasındaki konuşma halkla paylaşılmıştı ancak Tianming'in verdiği asıl istihbarat, anlattığı üç peri masalının içeriği gizli tutulmuştu. Şeffaf ve modern bir toplumda böyle bir bilgiyi gizli tutmak ve BM ile Uluslararası Filo için oldukça güç bir işti. Fakat dünya devletlerinin bu karara ulaşmaları fazla sürmemişti: Peri masalları yayımlandığı takdirde, dünya, masalların taşıdığı sırları çözümleme konusunda kendinden geçecek ve Tianming'i açık edecekti. Tianming'in güvenliği sadece onu bir birey olarak canlı tutmaktan ibaret değildi, o bugüne kadar bir uzaylı toplumunda yer edinebilmiş ilk ve tek insandı. Bulunduğu konum insanlığın geleceği için büyük önem taşıyordu.

Tianming'in mesajını gizlilik içerisinde çözümleme işi, BM'nin otoritesinin ve yetki genişliğinin yeni bir belirtisiydi; olası bir dünya hükümetine doğru atılmış yeni bir adımdı.

Bu sofonsuz oda, Cheng Xin'in uzay istasyonunda bulunduğundan daha genişti fakat bir konferans odası denilecek genişlikte olmadığı açıktı. Sofonları dışarıda tutmak için gereken kuvvet alanı ancak belirli bir hacmi etkiliyordu.

İçeride yaklaşık otuz kişi vardı. Cheng Xin'in haricinde Eski Çağ'dan iki kişi daha vardı: parçacık hızlandırıcısı mü-

hendisi Bi Yunfeng ve fizikçi Cao Bin – her ikisi de Kılıçtutan pozisyonunun eski adaylarındandı.

Sofonsuz odadaki duvarların elektrikli olmasından ötürü, herkes yüksek voltaja dayanıklı birer koruyucu kıyafet giymişti. Dahası, bir bilgi penceresi açma alışkanlığıyla duvara dokunulma ihtimalinden ötürü, herkesin koruyucu eldivenler giymesi zorunlu tutulmuştu. Kuvvet alanında herhangi bir elektronik eşya çalışmadığından hiçbir bilgi penceresi bulunmuyordu. Kuvvet alanının dengeli bir biçimde dağılmasını sağlamak için odadaki ekipman olabildiğince az tutuluyordu. Sadece sandalyeler vardı, masa bile konmamıştı. Koruyucu kıyafetler elektrik mühendislerinden alındığından, metal odadaki toplantı eski zaman fabrikalarında üretim öncesi yapılan toplantıları andırıyordu.

Kimse kalabalığı, zorlu şartları ya da havadaki keskin koku ile derilerindeki elektriklenmeyi dert etmiyordu. Sofonların gözleminde geçen yaklaşık üç yüzyılın sonunda, uzaylı sapıklarından nihayet kurtulmuş olmanın getirdiği ani ve taze bir özgürlük hissi söz konusuydu. Belli bir alanı sofonlardan izole etme teknolojisi Büyük Göç'ün hemen ardından geliştirilmişti. Rivayetlere göre, sofonsuz odaya ilk girenler "izlenme sendromu" denilen bir durumla karşılaşmışlardı: Sarhoşlarmışçasına durmadan konuşmuş ve gizli saklı neleri varsa birbirlerine anlatmışlardı. Bir gazeteci bu durumu şöyle özetliyordu: "Cennetin bu daracık diliminde, insanlar kalplerini birbirlerine açtılar. Gözlerimize inen perde nihayet kalkmıştı."

İÇK, Uluslararası Filo'nun ve BM GSK'nın Yun Tianming'in mesajını çözümlemek için ortak yürüttüğü bir çalışmaydı. Farklı konulara ve uzmanlık alanlarına sahip yirmi beş grubun çalışmalarını denetliyordu. Bu toplantıya gelenler uzman ya da biliminsanı değil, İÇK'nın komite üyeleri ve aynı zamanda çalışma gruplarının liderleriydi.

İÇK genel başkanı öncelikle Yun Tianming ve Cheng

Xin'e Uluslararası Filo'nun ve BM'nin teşekkürlerini sundu. Tianming'i insanlık tarihindeki en cesur savaşçı olarak nitelendirdi. Uzaylı bir dünyada hayatta kalmayı başarmış ilk insandı. Yalnızdı, düşmanın kalbindeydi, akıl almaz bir yerdeydi, buna rağmen savaşmış ve kriz içindeki Dünya'ya umut olmuştu. Cheng Xin ise zekâsı ve cesareti sayesinde Tianming'in sağladığı istihbaratı Dünya'ya getirmeyi başarmıştı.

Cheng Xin kısık bir sesle söz aldı. Ayağa kalkarak gözleriyle odada bulunanları taradı. "Bütün bunlar, Merdiven Projesi'nin sonucudur. Bu girişimi anarken unutmamamız gereken biri daha var. Üç yüzyıl önce, azimli, kararlı liderliği ve eşsiz yaratıcılığı sayesinde birçok zorluğu aştı ve Merdiven Projesi'nin gerçekleşmesine olanak sağladı. Bahsettiğim kişi Thomas Wade, GSK Stratejik İstihbarat Bürosu'nun genel başkanı. Onun da teşekkürü hak ettiğini düşünüyorum."

Toplantı salonu sessizliğe gömüldü. Cheng Xin'in önerisine katılan kimse olmadı. Thomas Wade, çoğu insanın gözünde, Eski Çağ insanının içindeki karanlığın temsili, karşılarında duran –ve Wade tarafından neredeyse öldürülen– dünyalar iyisi bu kadının tamamıyla zıttıydı. Onu düşünmek dahi titremelerine yeterli olmuştu.

Genel başkan –ki kendisi aynı zamanda SİB'in genel başkanı ve aralarında üç yüzyıl olmasına rağmen Wade'in halefiydi– Cheng Xin'in teklifine karşılık hiçbir şey söylemedi. Toplantı gündemine ilişkin sıradaki maddeye geçerek devam etti. "Komite, çözümleme süreciyle ilgili temel prensibini ve ne elde etmeyi beklediğini belirledi. Mesajın elle tutulur teknik bir bilgi vereceğini düşünmesek de, araştırmaların hangi yönde ilerlemesi konusunda ipucu vereceğine inanıyoruz. Işık hızıyla yolculuk ve evrensel zararsızlık bildirimi gibi bilinmeyen teknolojilere ilişkin doğru teorik temele yönelmemizi sağlayacak bir rehber işlevi görebilir. Eğer bu kadar aşama kaydedebilirsek, insanlığa muazzam bir umut kaynağı sağlamış oluruz.

"Toplamda, elimize iki farklı istihbarat kaynağı geçti: Dr.

Cheng ve Yun Tianming arasında geçen konuşma ve anlattığı üç hikâye. İlk analizler önemli bilgilerin üç hikâyenin geneline yayılmış bir biçimde gizlendiğine işaret ediyor. Hikâyelerden önceki konuşmaya ileride fazla mesai harcamayacağız fakat bu konuşmadan öğrendiklerimizi özetlemek istiyorum.

"Öncelikle, bu mesajı gönderebilmek için Yun Tianming'in büyük bir hazırlık yaptığını biliyoruz. Yüzün üzerinde peri masalı yazdı, bu yüz peri masalının üçü gizli istihbarat bilgileri taşıyordu. Hikâyelerini uzun yıllar boyunca anlattı ve yayımladı, Üç Cisimliler'in hikâyelerine aşina olmalarını sağladı – hiç de kolay bir iş değil bu. Eğer Üç Cisimliler hikâyelerinde gizlediği sırları bugüne kadar bulamadılarsa, gelecekte de onları zararsız birer hikâye gibi görecektirler. Buna rağmen, hikâyelerine farklı bir koruma katmanı daha ekledi."

Başkan, Cheng Xin'e döndü. "Size bir soru sormak istiyorum. Tianming'in dediği gibi, birbirinizi çocukluktan beri tanıyor musunuz?"

Cheng Xin kafasını hayır anlamında salladı. "Hayır. Üniversitede tanıştık. Aynı şehirdendik fakat ilk ya da ortaokulda aynı okula gitmedik."

Cheng Xin'in yanında oturan AA, "Adi herife bak! Attığı yalan Cheng Xin'i öldürebilirdi!" diye bağırdı. Diğerleri AA'ya sinirli bakışlar attılar. AA, İÇK üyesi değildi ve buraya ancak Cheng Xin'in asistanı sıfatıyla gelmesine izin verilmişti. AA bir zamanlar önemli bir astronom olarak görev yapmıştı fakat bu alandaki özgeçmişinin kısalığı diğerlerinin onu küçük görmelerine neden oluyordu. Herkes Cheng Xin'e teknik konularda yardım eden kişinin daha kalifiye biri olması gerektiğini düşünüyordu ve bazen Cheng Xin dahi AA'nın bir biliminsanı olduğunu unutuyordu.

SİB yetkililerinden biri, "Söylediği yalanla büyük bir riske girmedi. Çocuklukları Kriz Dönemi'nin öncesine dayanıyor, sofonların Dünya'ya gelişinden önceye. Ve o vakitlerde sofon takibine takılmış olmaları da pek mümkün gözükmüyor."

"Eski Çağ kayıtlarını kontrol edebilirlerdi ama."

"Kriz Dönemi öncesinde doğmuş iki çocuğun kayıtlarına ulaşmak o kadar kolay bir iş değil. Tapu ya da okul kayıtlarına ulaşmış ve aynı ilk ya da ortaokula gitmediklerini öğrenmiş olsalar dahi, birbirlerini tanımadıkları sonucuna net bir biçimde varamazlardı. Ve gözden kaçırdığınız bir nokta daha var." SİB yetkilisi AA'yı deneyimsizliğinden ötürü küçümsediğini belli etmekten çekinmiyordu. "Tianming sofonları yönlendirebiliyordu. Kayıtları çoktan kontrol etmiş olmalı."

Başkan kaldığı yerden devam etti. "Riskin alınması gerekiyordu. Üç hikâyeyi Cheng Xin'e bağlayarak düşmanı bu hikâyelerin masumiyetleri konusunda iyiden iyiye ikna etti. Hikâyeleri anlatmasıyla geçen saat süresince sarı ışık bir kez dahi yanmadı. Ayrıca, Tianming son hikâyeyi bitirdiği anda, Sofon'un verdiği sürenin çoktan bitmiş olduğunu fark ettik. Üç Cisimliler bir merhamet göstergesi olarak görüşmeyi altı dakika uzatmış ve böylece Tianming'in hikâyesini bitirmesine olanak tanımışlar. Bu, hakikaten de hikâyelerin zararsız olduğunu düşündüklerini doğruluyor. Tianming'in, hikâyelerin Cheng Xin'e ait olduklarını belirtmesinin farklı bir sebebi vardı: Bizlere büyük önem taşıdıklarını göstermek.

"Konuşmadan çıkarabileceğimiz başka fazla bir şey bulunmuyor. Tianming'in son sözlerinin büyük önem taşıdığı konusunda ise hemfikiriz." Başkan sağ elini gayriihtiyari havaya kaldırdı, belli ki bir bilgi penceresine ulaşmak istiyordu. Herhangi bir eylem gerçekleşmediğini fark edince de utanarak devam etti. "'O zaman bir buluşma noktası seçelim, Dünya'nın dışında, Samanyolu'nda bir yerde.' Bu cümleyle kastettiği iki şey var: Birincisi, Güneş Sistemi'ne bir daha asla dönemeyeceği. İkincisi ise–" Başkan durdu ve uzaklaştırmak istediği bir şey varmışçasına elini bir kez daha salladı. "Boş verin. Devam edelim."

Odadaki hava iyiden iyiye ağırlaşmıştı. Herkes başkanın diyeceğin şeyin ne olduğunu gayet iyi biliyordu: *Yun Tianming'in Dünya'nın kurtulacağına dair çok az umudu vardı.*

Toplantıya gelenlere mavi kapaklı birer dosya dağıtıldı. Bu çağda kâğıttan dokümanlara çok ender rastlanırdı. Üzerinde sadece bir seri numarası vardı, başlığı ise bulunmuyordu.

"Bu doküman ancak burada okunabilir. Bu odanın dışına çıkarmayın ve hiçbir şekilde kayıt altına almayın. Çoğunuz bu dokümanı ilk kez okuyacaksınız. Hadi başlayalım."

Oda sessizliğe gömüldü. Herkes insanlığı kurtarabilecek bu peri masallarını okumaya başladı.

Yun Tianming'in İlk Masalı
"Yeni Kraliyet Ressamı"

Uzun zaman önce, Masalsız Krallık adında bir krallık varmış.

Bu krallıkta hiçbir hikâye bulunmuyormuş. Bir krallık için hikâyesizlik iyi bir şeymiş. Böylesi bir krallığın insanları çok mutlu olurlarmış. Hikâye demek şaşırtmacalar ve felaketler demekmiş.

Masalsız Krallık'ın zeki bir kralı, nazik bir kraliçesi, adil ve yetenekli nazırları, azimli ve dürüst bir halkı varmış. Krallıkta hayat bir ayna kadar sakinmiş: Dün bugün gibiymiş ve bugün de yarın; geçen yıl bu yıl gibiymiş ve bu yılda sonraki yıl. Hiçbir hikâye yokmuş.

Ta ki prens ve prenses büyüyene kadar.

Kralın iki oğlu varmış: Prens Derin Su ve Prens Buz Kumu. Kralın bir de kızı vardı: Prenses Çiydamlası.

Prens Derin Su çocukken Açlık Denizi'nin ortasındaki Mezar Adası'na gitmiş ve bir daha geri dönmemiş. Niye gittiğini ise başka bir hikâyeye bırakalım.

Prens Buz Kumu, kral ve kraliçenin yanında büyümüş ve ikili, oğulları konusunda ciddi anlamda endişeliymiş. Zeki bir çocukmuş fakat gaddar bir yapısı olduğunu küçük yaştan göstermiş. Hizmetçilerine sarayın dışından küçük hayvanlar toplayıp getirmelerini emreder ve hayvanların imparatoruymuş gibi davranırmış. "Kulları" aynı zamanda köleleriymiş ve ona biraz olsun karşı geldikleri takdirde kellelerinin uçurulması emrini verirmiş. Sıklıkla, oyun saati sona erdiğinde, hayvanların tamamı ölmüş ve prens bir kan gölünün ortasında histerik kahkahalar atıyor olurmuş...

Prens büyüdükçe daha kontrollü bir hal almış. Az konuşan bir adammış ve kasvetli bakışlara sahipmiş. Fakat kral kurdun

sadece dişlerini gizlediğini ve Prens Buz Kumu'nun kalbinde sokmak için doğru ânı bekleyen zehirli bir yılanın uyuduğunu biliyormuş. En nihayetinde kral veliahdı olarak prensi değil, Prenses Çiydamlası'nı seçmeye karar vermiş. Masalsız Krallık kraliçe hükümdarlığıyla yönetilecekmiş.

Eğer kral ve kraliçenin iyilik timsali karakterleri çocuklarına belli bir miktarda geçtiyse, Prens Buz Kumu'nun payı da Prenses Çiydamlası'na gitmiş olmalıymış. Akıllı ve nazikmiş, tarifsiz bir güzelliğe sahipmiş. Gündüz dolaşmaya çıktığında güneş ışığını soldurur, prensesin parıltısıyla mukayese edilemeyeceğini düşünüp utanırmış; konuştuğu vakit kuşlar susar, sözlerine kulak verirmiş; ve yürüdüğü çorak topraklar yeşerir, çiçek açarmış. Halk prensesi kraliçeleri olarak görme fikrinden heyecan duyuyormuş ve nazırlar ona yardımcı olma konusunda kararlıymışlar. Prens Buz Kumu dahi itiraz etmemiş ancak bakışları biraz daha kasvetlenmiş, biraz daha soğumuş.

Ve böylece, Masalsız Krallık hikâyelerle tanışmış.

Kral altmışıncı yaş gününde yerine kimin geçeceğine dair planlarını açıklamış. Krallık o geceyi kutlamalarla geçirmiş: Havai fişekler havayı tatlı bir bahçeye çevirmiş ve dört bir yandaki nefes kesen ışıklar sarayı kristali andıran büyülü bir yere dönüştürmüş. Etraf kahkaha ve hoş sohbetle çınlıyor ve şaraplar nehir olup akıyormuş...

Herkes mutluymuş ve Prens Buz Kumu'nun soğuk kalbi dahi erimiş gibi görünüyormuş. Tipik mutsuz sessizliğinin aksine, nazik bir şekilde babasının doğum gününü kutlamış ve kralın güneş kadar uzun ömürlü olmasını ve krallığına ışık saçmasını dilemiş. Ayrıca kralın verdiği kararı desteklediğini, Çiydamlası'nın hükümdarlığa kendisinden daha uygun olduğunu söylemiş. Küçük kız kardeşini tebrik etmiş ve babasından krallığın yönetimine dair daha çok şey öğrenmesini ve böylece gelecekteki sorumluluklarını daha iyi yerine getirebilmesini dilemiş. Samimiyeti ve cömertliği orada bulunan herkesi etkilemiş.

Kral, "Oğlum, seni böyle görmek beni çok mutlu etti," de-

miş ve prensin başını okşamış. "Hep böyle olmanı istiyorum."

Nazırlardan biri geceyi ölümsüzleştirmek adına şu anki tablonun büyük bir resminin yapılmasını ve saraya asılmasını önermiş.

Kral başını hayır anlamında sallamış. "Kraliyet ressamı çok yaşlandı. Dünyayı puslu gözlerle görüyor ve elleri o kadar çok titriyor ki artık yüzümüzdeki mutluluğu layıkıyla resmedebileceğini düşünmüyorum."

"Ben de tam o konuya geliyordum." Prens Buz Kumu yerlere kadar eğilmiş. "Baba, izin ver sana yeni bir ressam takdim edeyim."

Prens arkasına dönerek başıyla işaret etmiş, ardından yeni ressam içeri girmiş. On dört, on beş yaşlarındaki bir oğlan çocuğuymuş. Gri renkte ve kapüşonlu bir rahip pelerinine sarılı bir halde dururken, sarayın azameti ve kıymetli konukların arasındaki korkmuş bir fareye benziyormuş. Yaklaşırken pelerinine biraz daha sarılmış ve etrafındaki görünmez ağaç dallarından kaçınmak istiyormuşçasına, halihazırda ufak olan cüssesini biraz daha küçülttü.

Kral bu görüntü karşısında hayal kırıklığına uğramış. "Çok genç! Yeterli yeteneğe sahip mi?"

Prens bir kez daha eğilmiş. "Baba, bu İğne-Göz, He'ershingenmosiken'den geliyor. Büyük ressam Usta Semavi'nin en yetenekli öğrencisi. Ustasıyla çalışmaya beş yaşında başladı ve on yılın sonunda büyük ustadan öğrenebileceği her şeyi öğrendi. Dünyanın renklerine ve şekillerine bir insanın kızgın demire duyduğuna benzer bir hassaslığa sahip. Bu hassasiyeti ise fırçasıyla ifade ediyor. Usta Semavi haricinde böylesi bir yeteneğe sahip tek kişi o." Prens, İğne-Göz'e döndü. "Kraliyet ressamı olarak, kralın gözlerine bulunduğun konumdan endişe duymadan bakabilirsin."

İğne-Göz kafasını kaldırıp krala bakmış ve ardından bakışlarını yeniden indirmiş.

Kral şaşkınmış. "Çocuğum, bakışların harlanarak yanan

bir ateşin yanında çekilmiş bir kılıç kadar keskin. Gençliğinle tezat oluşturuyor."

İğne-Göz ilk kez söze girmiş. "Majesteleri, yüce hükümdar, benim gibi bir ressam parçası sizi rahatsız ettiyse beni affedin. Gözlerim bir ressamın gözleridir. Ressam, eserini öncelikle kalbinde çizmelidir. Sizin, saygınlığınızın ve bilgeliğinizin bir resmini kalbime çizdim bile. Resmime o çizimi aktaracağım."

Prens, "Kraliçeye de bakabilirsin," demiş.

İğne-Göz kraliçeye bakmış ve ardından bakışlarını yere indirmiş. "Majesteleri, yüceler yücesi kraliçe, lütfen bu basit ressamın nezaketsizliğini affedin. Sizin, soyluluğunuzun ve zarafetinizin bir resmini kalbime çizdim bile. Resmime o çizimi aktaracağım."

"Prensese, gelecekteki hükümdarına bak. Onu layıkıyla resmetmelisin."

İğne-Göz prensese çok kısa bir an için bakmış. O kısacık bakışın ardından kafasını yere eğmiş ve şöyle demiş, "Prenses hazretleri, halkımızın sevgili prensesi, saray adabından bihaber bendenizin kabalığını mazur görün. Güzelliğiniz beni öğlen güneşi gibi yaralıyor ve hayatım boyunca ilk kez fırçamın yetersizliğini hissediyorum. Ancak sizin ve eşsiz güzelliğinizin bir resmini kalbime çizdim bile. Resmime o çizimi aktaracağım."

Ardından prens, İğne-Göz'den her bir nazıra tek tek bakmasını istemiş. Ressam da prensin dediğini yapmış ve her birinin yüzüne kısa birer bakış atmış. Ardından İğne-Göz'ün bakışları yere inmiş. "Efendilerim, lütfen bu basit ressamın kusuruna bakmayın. Ancak sizlerin, yeteneklerinizin ve zekânızın birer resmini kalbime çizdim bile. Resmime o çizimleri aktaracağım."

Kutlama kaldığı yerden devam etmiş ve Prens Buz Kumu, İğne-Göz'ü bir köşeye çekmiş. Fısıldayarak, "Hepsini aklına kaydettin mi?" diye sormuş.

İğne-Göz başını kaldırmamış, kapüşonunun gölgesi yü-

zünü tamamen gizliyordu. Pelerini boşmuş, içinde gölgeden başka bir şey bulunmuyormuş gibi görünüyormuş.

"Evet, kralım."

"Her şeyi mi?"

"Her şeyi, kralım. Artık her birini vücudunda ve kafasındaki her bir saç teline kadar çizebilir ve aslıyla birebir birer kopyalarını oluşturabilirim."

Kutlamalar vakit gece yarısını geçerken son bulmuş. Sarayın ışıkları birer birer sönmüş. Günün en karanlık saati, gün ağarmadan hemen öncesidir: Ay çoktan batmış ve karanlık bulutlar gökyüzünü batıdan doğuya doğru bir perde gibi kaplamış. Dünya mürekkebe sanki bulanmış. Soğuk bir rüzgâr esmiş ve yuvalarındaki kuşlar titremiş, korkmuş çiçekler ise yapraklarını birbirine yaklaştırmış.

Saraydan hayalete benzer iki at çıkmış ve batıya doğru hızla uzaklaşmış. Atların sürücüleri İğne-Göz ile Prens Buz Kumu'ymuş. Sarayın birkaç kilometre ötesindeki bir yeraltı sığınağına gelmişler. Gecenin denize benzer karanlığının derinlerine batmış gibi görünüyormuş: Derin uykudaki soğukkanlı bir hayvanın midesi gibi nemli ve iç karartıcıymış. Gölgeleri meşalenin alevinde kıpırdanıp titriyormuş, vücutları ise upuzun iki gölgenin sonundaki birer noktadan ibaretmiş. İğne-Göz keten bir çantanın içinden bir parşömen çıkararak parşömeni açmış: Yaklaşık bir insan uzunluğunda bir resimmiş bu. Beyaz saçı ve sakalı yüzünü gümüşten alevler gibi sarıyormuş, delici bakışları ise İğne-Göz'ünkine benzer olmasına karşın daha derinmiş. Portre ressamın yeteneğini açıkça gösteriyormuş – en ufak detayına kadar çizilmiş, âdeta canlı gibiymiş.

"Kralım, bu öğretmenim –eski öğretmenim– Usta Semavi."

Prens başıyla onaylamış. "Harika. İlk olarak onu çizmekle akıllılık etmişsin."

"Evet, bunu yapmak zorundaydım, aksi takdirde o beni çizebilirdi." İğne-Göz, büyük bir dikkatle resmi nemli duvara

asmış. "Pekâlâ, şimdi sizin için yeni resimler üzerinde çalışmaya başlayabilirim."

İğne-Göz sığınağın köşesinden kar beyazı renkte bir rulo almış. "Kralım, bu He'ershingenmosiken'in kar-damarlı ağaçlarından birinin gövdesinin bir parçası. Ağaç yüz yaşına geldiğinde, gövdesi bir kâğıt gibi açılabiliyor – resim yapmak için kusursuz bir malzeme. Büyüm ancak kar-damarlı kâğıda çizdiğim sürece işe yarıyor." İğne-Göz ruloyu taş masaya koymuş, bir kısmını açmış ve obsidiyen levhanın altına yerleştirmiş. Ardından keskin bir bıçak alarak kâğıdı obsidiyen levha boyunca kesmiş. Kalıbı kaldırdığında ise kâğıdın kesilen kısmı taş masaya yapışmış haldeymiş. Saf beyaz yüzeyi âdeta kendine has bir parıltıya sahipmiş.

Ressam keten çantadan malzemelerini çıkararak masaya dizmiş. "Kralım, şu fırçalara bir bakın, He'ershinmosiken'deki kurtların kulak tüylerinden yaptım. Boyalar da aynı yerden geliyor: Kırmızıyı dev yarasaların kanından yaptım; siyah ise denizin derinliklerinde yakalanan ahtapotlardan; mavi ve sarı ise meteoritlerden... Boyaların tamamının ay-örtüsü kuşu adında dev bir tür kuşun gözyaşlarıyla karıştırılması gerekiyor..."

Prens, "Başla artık," demiş.

"Tabii, tabii. İlk kimi çizmeliyim?"

"Kralı."

İğne-Göz fırçasını almış. Rahat bir biçimde çalışıyor, fırçasıyla bir oraya, bir buraya dokunuyormuş. Zamanla kâğıt üzerinde renkler belirmeye başlamış ancak herhangi bir şekil seçmek mümkün değilmiş. Âdeta kâğıt renkli bir yağmura yakalanmış ve her tondan damlalar kâğıdın üzerine aralıksız bir biçimde düşüyormuş. Kâğıdın tamamı renklerle kaplanmış – ortaya çıkan renk cümbüşü, kudurmuş atların mahvettiği bir bahçeyi andırıyormuş. Fırça bu renk labirenti üzerinde süzülmeye devam ederken, artık ressam fırçayı değil, fırça ressamı kontrol ediyor gibiymiş. Prens olanları kenardan şaşkın bir

biçimde seyrediyormuş. Sormak istedikleri varmış fakat renklerin dansı, oluşumu ve bir araya gelişi hipnotize edici bir etkiye sahipmiş ve Prens mest olmuş haldeymiş.

Ardından aniden, dalgalı bir yüzeyin bir anda donmasına benzer biçimde, tüm noktalar bir araya gelmiş ve bütün renkler anlam kazanmış. Şekiller belirmiş ve hızla berraklaşmışlar.

Prens, kralın portresini görmüş. Sarayda en son nasıl gördüyse öyle görünüyormuş: Başında altından tacı ve üzerinde özel günlerde giydiği, nefes kesici güzellikteki kaftanı. Fakat yüzündeki ifade farklıymış: Gözlerinde saygınlık ya da bilgelikten eser yokmuş artık. Yerini ise bir dizi farklı hissin karışımına bırakmış: rüyadan uyanmış, afallamış, şaşkın ve kederli... ve bütün bu hislerin ardında ise tam anlamıyla ifade edilemeyen bir dehşet, en yakın dostu tarafından bıçaklanmaya benzer bir his varmış.

İğne-Göz, "Kralın portresi tamamlandı," demiş.

"Çok güzel." Prens başıyla portreye işaret etmiş. Portrenin gözlerinde parlayan meşaleler, kralın ruhu derin kuyularda kavruluyormuş hissi uyandırıyormuş.

Kilometrelerce uzakta bulunan sarayda, kral yatak odasında ortadan kaybolmuş. Dört farklı tanrı şeklinde oyulmuş sütunların ayakta tuttuğu yatağında, yorganları hâlâ kralın sıcaklığını taşıyor, üzerinde yattığı çarşaf ise hâlâ vücudunun şeklini koruyormuş. Fakat vücuduna dair en ufak bir iz dahi bulunmuyormuş.

Prens tamamlanan portreyi alıp yere atmış. "Bunu gerdirecek, çerçeveleyecek ve buradaki duvara asacağım. Arada bir bu portreye bakmak için buraya geleceğim. Şimdi kraliçeyi çiz."

İğne-Göz kar-damarlı kâğıttan bir parçayı daha obsidiyen levhada düzleştirmiş ve kraliçenin portresini çizmeye başlamış. Bu kez prens ressamı seyretmek için yanında durmamış ve sığınağın içini adımlayarak beklemiş. Boş sığınak prensin

adımlarıyla yankılanıyormuş. İğne-Göz bu kez resmini öncekinin yarısı süresinde tamamlamış.

"Kralım, kraliçenin portresi tamamlandı."

"Çok güzel."

Kraliçe saraydaki yatak odasında ortadan kaybolmuş. Dört farklı melek şeklinde oyulmuş sütunların ayakta tuttuğu yatağında, yorganları hâlâ kraliçenin sıcaklığını taşıyor, üzerinde yattığı çarşaf ise hâlâ vücudunun şeklini koruyormuş. Fakat vücuduna dair en ufak bir iz dahi bulunmuyormuş.

Sarayın dışındaki bir bahçede bir köpek bir şey sezmişçesine şiddetli bir biçimde birkaç kez havlamaya başlamış. Fakat sesinin sonsuz karanlık tarafından bastırılması çok sürmemiş ve hayvan korku içerisinde sessizliğe gömülmüş. Titreyen sinen köpek, gecenin karanlığında gözden kaybolmuş.

İğne-Göz, "Sırada Prenses mi var?" diye sormuş.

"Hayır, önce nazırları çiz. Onlar daha tehlikeliler. Tabii sadece babama sadık olan nazırları çiz. Onları hatırlıyor musun?"

"Tabii, her şeyi hatırlarım. Vücutları ve kafalarındaki her bir saç telini dahi–"

"Başla hadi. Acele et. Güneş doğmadan bitirmelisin."

"Bundan yana şüpheniz olmasın, kralım. Gün doğmadan, eski krala sadık her bir nazırın ve prensesin resimlerini tamamlamış olacağım."

İğne-Göz birkaç tane kar-damarlı kâğıdı düzleştirmiş ve canla başla boyamaya başlamış. Bitirdiği her portreyle birlikte, portredeki erkek ya da kadın yatağından kaybolmuş. Gece akıp giderken, Prens Buz Kumu'nun düşmanları tek tek sığınaktaki birer portreye dönüşmüşler.

Prenses Çiydamlası kapının ısrar ve şiddetle vurulması sonucunda uykusundan uyanmış. Daha önce hiç kimse kapısını

böyle vurmaya cüret etmemiş. Ayağa kalkarak kapıya gelmiş, kapı ise Wide Teyze'si tarafından çoktan açılmış.

Wide Teyzesi, Çiydamlası'na sütannelik yapmış, sonrasında da büyürken onunla ilgilenmiş. Prenses, kendini ona annesi kraliçeden dahi daha yakın hissediyormuş. Wide Teyze gözlerini kapının dışında bekleyen saray baş muhafızına dikmiş; muhafızın zırhı etrafa gecenin soğuğunu yayıyormuş.

"Sen aklını mı kaçırdın? Prensesi uyandırmaya nasıl cüret edersin! Son birkaç gecedir uykusunu tam olarak alamıyor."

Baş muhafız, Wide Teyze'yi görmezden gelmiş. Çiydamlası karşısında hafifçe eğilerek selam vermiş. "Prenses, sizi görmek isteyen biri var." Ardından kenara çekilmiş ve arkasında yaşlı bir adam belirmiş.

Yaşlı adamın beyaz saçları, yüzünü gümüşten alevler gibi çevreliyormuş. Bakışları hem keskin, hem de derinmiş. Bu, İğne-Göz'ün prense gösterdiği ilk portredeki adammış. Yüzü ve pelerini pislik içindeymiş, ayakkabıları çamura batmış ve sırtında büyük bir kanvas çanta taşıyormuş; belli ki uzun bir yolculuktan geliyormuş.

Fakat asıl tuhaf olan elinde taşıdığı şemsiyeymiş. Daha da tuhafı ise şemsiyeyi taşıma şekliymiş: Elinde tuttuğu şemsiyeyi durmadan döndürüyormuş. Şemsiyeye yakından bakıldığında ise bunun sebebi ortaya çıkmış: Sopası ve kubbesi saf siyah renktelermiş ve her bir demirin ucunda bir tür şeffaf ve ağır taştan yapılmış, ufak birer küre bulunuyormuş. Şemsiyenin demirlerini ayakta tutan mekanizma kırıkmış ve şemsiyeyi açık tutamıyormuş. Ancak şemsiyeyi bu şekilde çevirerek açık tutmak mümkünmüş.

Wide Teyze, "Yabancıların buraya girmesine nasıl izin verirsiniz? Hele bir de böyle tuhaf yaşlı bir adamın," demiş.

"Nöbetçiler onu durdurdu tabii fakat adam onlara" –Baş muhafız prensese tedirgin bakış atmış– "kral ortadan kayboldu bile," demiş.

Wide Teyze, "Neden bahsediyorsunuz? Aklınızı kaçırmışsınız!" diye bağırmış.

Fakat prenses hiçbir şey söylememiş. Elleriyle geceliğinin önünü sıkıca tutuyormuş.

"Fakat kral ortadan kayboldu, kraliçe de öyle. Adamlarım her ikisinin de odalarının boş olduğunu söylediler."

Prenses feryat etmiş ve Wide Teyze'ye tutunarak destek almış.

Yaşlı adam söze girmiş. "Prenses hazretleri, lütfen açıklamama izin verin."

Prenses, "Lütfen içeri buyurun, efendim," demiş. Ardından baş muhafıza dönmüş. "Bu kapının başında durun."

Şemsiyeyi döndürmeye devam eden yaşlı adam prensesin önünde eğilirken, böylesi bir kriz anında sakinliğini koruyabilmesinden ötürü prensese saygısını gösteriyor gibiymiş.

Wide Teyze, "Neden o şemsiyeyi bir şaklaban gibi döndürüp duruyorsunuz?" diye sormuş.

"Kral ve kraliçe gibi ortadan kaybolmamak için bu şemsiyeyi açık tutmam gerek."

Prenses, "O vakit şemsiyeyle birlikte gelin," demiş. Wide Teyze adamın şemsiyeyi çevirir halde içeri girebilmesi için kapıyı biraz daha açmış.

İçeri girdikten sonra adam sırtındaki kanvas çantayı yere bırakmış ve yorgun bir biçimde iç geçirmiş. Fakat elindeki şemsiyeyi döndürmeye devam etmiş, ucundaki taşlar mum ışığında parıldıyor ve parıltıları duvarlara hızla kayan yıldızlar gibi düşüyormuş.

"Adım Semavi, He'ershingenmosiken'den gelen bir ressamım. Yeni kraliyet ressamınız, İğne-Göz, öğrencimdir, yani öğrencimdi."

Prenses, "Kendisiyle tanıştım," demiş.

Semavi tedirgin bir biçimde, "Size baktı mı?" diye sormuş.

"Evet, tabii ki."

"Kötü, hem de çok kötü bir haber bu, Prenses!" Semavi iç geçirmiş. "O bir şeytan. Şeytani sanatını kullanarak insanları birer resme dönüştürüyor."

Wide Teyze, "Nefesinizi boşa harcamışsınız," demiş. "Ressamın işi insanları resme dönüştürmek değil midir zaten?"

Semavi, "Beni yanlış anladınız," demiş. "Portresini tamamladığı vakit, resmettiği kişi ortadan kayboluyor. Canlı bir insan, ölü bir resme dönüşüyor."

"O vakit ressamı acilen öldürmek üzere asker göndermeliyiz."

Baş muhafız başını içeri uzatmış. "Elimdeki tüm muhafızları gönderdim. İğne-Göz'ü bulamıyoruz. Harbiye nazırını bulmaya ve garnizonu hareket geçirmesini istemeye çalıştım. Fakat Usta Semavi harbiye nazırının da büyük ihtimalle ortadan kaybolmuş olduğunu söyledi."

Semavi başını salladı. "Daha fazla askerle çözülebilecek bir sorun değil bu. Prens Buz Kumu ve İğne-Göz'ün an itibariyle bu sarayın yakınlarında olmadıkları kesin. İğne-Göz şu anda dünyanın herhangi bir yerinde çiziyor olabilir ve yine de bu şekilde saraydaki herhangi birini öldürebilir."

Wide Teyze, "Prens Buz Kumu mu dediniz?" diye sormuş.

"Evet. Prens, İğne-Göz'ü bir silah olarak kullanmak, kralı ve ona sadık olan herkesi öldürerek krallığı ele geçirmek istiyor."

Semavi, prensesin, Wide Teyze'nin ya da baş muhafızın söyledikleri karşısında şaşırmadıklarını fark etmiş.

"Şu anda aciliyeti olan meseleye odaklanmalıyız! İğne-Göz prensesi her an çizebilir – şu anda onun üzerinde çalışıyor dahi olabilir." Wide Teyze kollarını prensese sarmış, âdeta onu bu şekilde korumak istiyormuş.

Semavi sözüne devam etmiş. "İğne-Göz'ü sadece ben durdurabilirim. Beni çoktan çizdi fakat bu şemsiye ortadan kaybolmamı önlüyor. Eğer onu çizersem, ortadan kaybolacaktır."

Wide Teyze, "Çizmeye başlayın o zaman!" demiş. "Şemsiyeyi sizin için tutarım."

Semavi başını bir kez daha sallamış. "Hayır. Büyü ancak kar-damarlı kâğıt üzerinde işe yarıyor. Fakat yanımdaki kâğıt düzleştirilmedi ve bu yüzden üzerine resim yapılamaz."

Wide Teyze usta ressamın kanvas çantasını açmış ve için-

deki kar-damarlı ağaç gövdesine ait parçayı çıkarmış. Ağacın kabuğu çoktan soyulmuş ve altındaki kâğıt rulosu ortaya çıkmış. Wide Teyze ve prenses bir sayfa kadar açmışlar, beyaz kâğıdın odayı aydınlatır gibi bir hali varmış. Kâğıdı yerde düzleştirmeyi denemişler fakat ne kadar bastırırlarsa bastırsınlar, bıraktıkları gibi kâğıt yeniden kıvrılıyormuş.

Ressam, "İşe yaramaz. Sadece He'ershingenmosiken'den bir obsidiyen levha kar-damarlı kâğıdı düzleştirebilir. Bu tür bir obsidiyen levhaya çok ender rastlanır ve bendeki tek levhayı da İğne-Göz çaldı."

"Bunu düzleştirecek başka bir şey yok mu gerçekten?"

"Hayır. Sadece He'ershingenmosiken'den gelen obsidiyen işe yarar. Obsidiyen levhayı İğne-Göz'den geri almayı umut ediyordum."

"He'ershingenmosiken mi? Obsidiyen mi?" Wide Teyze alnına vurmuş. "Prensesin resmi merasimlerde giydiği kıyafetleri ütülemekte kullandığım bir ütü var. He'ershingenmosiken'den gelen obsidiyenden yapıldı!"

"Bu işe yarayabilir!"

Wide Teyze odadan hızla çıkmış ve fazla geçmeden elinde parlak siyah bir ütüyle gelmiş. Wide Teyze ve prenses kar-damarlı kâğıt rulosunun bir kısmını bir kez daha açmışlar ve Wide Teyze ütüyü kâğıdın bir köşesine birkaç saniye bastırmış. Ütüyü kaldırdığında ise kâğıdın köşesinin kıvrılmadığını görmüşler.

Semavi, Wide Teyze'ye, "Şemsiyeyi benim için tutun lütfen, kâğıdı düzleştireceğim," demiş. Şemsiyeyi uzatırken, "Döndürmeye devam edin! Kapandığı takdirde ortadan kaybolurum." Semavi, Wide Teyze'yi şemsiyeyi tepesinde istediği şekilde döndürdüğünden emin olana dek izlemiş. Ardından yere çömelmiş ve kâğıdı ufak bölümler halinde düzleştirmeye başlamış.

Şemsiyenin dönüşünü seyreden prenses, "Şemsiyeyi yeni bir tenteyle tamir edemez misiniz?" diye sormuş.

"Şemsiyenin bir tentesi vardı zaten." Ressam soruya cevap verdiği esnada kâğıdı düzleştirmeye devam etmiş. "Bu şemsiyenin tuhaf bir hikâyesi var. Geçmişte, He'ershingenmosiken'deki diğer ressamlar da İğne-Göz'ün ve benim sahip olduğumuz yeteneğe sahiptiler. İnsanların yanı sıra hayvanları ve bitkileri de hapsedebiliyorlardı. Bir gün bir cehennem ejderhası topraklarımıza geldi. Ejderha siyah renkteydi, hem uçabiliyor hem de suyun derinliklerinde yüzebiliyordu. Ejderhayı üç ressam çizdi fakat uçmaya ve yüzmeye devam etti. Ardından ressamlar paralarını birleştirip büyülü bir savaşçıdan yardım istediler, savaşçı da alevli kılıcıyla ejderhayı öldürdü. Öylesine yaman bir mücadele verdiler ki He'ershingenmosiken yakınlarındaki okyanus kaynadı. Cehennem ejderhasının vücudunun büyük bir kısmı yanıp kömür olmuştu ancak küllerin içinden vücudundan birkaç parça toplayıp bu şemsiyeyi yapmayı başardım. Tentesi ejderhanın kanatlarından, çubuğu, sapı ve telleri ise ejderhanın kemiklerinden yapıldı. Tellerin ucunda gördüğünüz taşlar ise ejderhanın böbrek taşlarıdır. Şemsiye kullanan kişiyi sonsuza dek bir resme dönüştürülmekten koruma gücüne sahiptir.

"Zamanla, şemsiyenin kolları kırıldığında, kırık kolları bambuyla değiştirdim fakat şemsiyenin büyüsünü kaybettiğini gördüm. Bambuyu çıkardığımda ise büyü geri döndü. Ardından tentesini elimle ayakta tutmayı denedim fakat bu da işe yaramadı. Görünen o ki bu şemsiye hiçbir yabancı malzemeyi kabul etmiyordu. Fakat elimde ejderha kemiği kalmamıştı ve bu şemsiyeyi açık tutabilmemin tek yoluydu..."

Odanın köşesinde duran saatin sesi duyulmuş. Semavi başını kaldırdığında, güneşin neredeyse doğmak üzere olduğunu görmüş. Başını eğmiş ve ancak bir avuç genişliğinde kar-damarlı kâğıt düzleştirdiğini ve bunun resim yapmaya yetmeyeceğini fark etmiş. Ütüyü yere bırakarak iç geçirmiş.

"Vakit kalmadı. İğne-Göz'ün portresini çizmem çok fazla vakit alacaktır fakat onun prensesin resmini bitirmesi ise an

meselesi dahi olabilir. Siz ikiniz." Wide Teyze ve baş muhafıza işaret etmiş. "İğne-Göz sizi gördü mü?"

Wide Teyze, "Beni görmediğinden eminim," demiş.

Baş muhafız, "Onun saraya geldiğine uzaktan şahit oldum," demiş. "Fakat onun beni görmediğine eminim."

"Güzel." Semavi ayağa kalkmış. "Lütfen prensese Açlık Denizi'ne kadar eşlik edin ve Mezar Adası'ndaki Prens Derin Su'yu bulun."

"Fakat Açlık Denizi'ne ulaşsak dahi, Mezar Adası'na gidemeyiz. O sularda neyin–"

"Bunu, oraya vardığınızda düşünürsünüz. Tek yol bu. Güneş doğduğu vakit, krala sadık tüm nazırların resmi çizilmiş ve Prens Buz Kumu ana garnizonun ve saray muhafızlarının kontrolünü ele geçirmiş olacak. Tahta geçecek ve onu ancak Prens Derin Su durdurabilir."

Prenses, "Prens Derin Su geri dönerse, İğne-Göz onu da bir portreye çevirmeyecek midir?" diye sormuş.

"Merak etme. İğne-Göz, Prens Derin Su'yu çizemeyecek. Prens krallıkta İğne-Göz'ün çizemeyeceği tek kişi. Şansımıza ona sadece Batı tarzında çizmeyi öğrettim, Doğu tarzını öğretmedim."

Prenses ve diğer ikisi, usta ressamın neden bahsettiğini bilmiyorlarmış fakat Semavi detaylara girmemiş. Konuşmasına devam etmiş. "İğne-Göz'ü öldürmesi için Derin Su'yu saraya geri getirmelisiniz. Ardından prensesin resmini bulmalı ve yakmalısınız. Onu güvende tutmanın tek yolu bu."

"Peki ya kral ve kraliçenin resimlerini bulabilirsek–"

"Prenses hazretleri, onlar için artık çok geç. Aramızdan ayrıldılar. Artık birer resimden ibaretler. Onları bulursanız yakmayın. Hatıra olarak saklayın."

Kederin altında ezilen Prenses Çiydamlası kendini yere bırakmış ve hıçkırıklara boğulmuş.

"Prenses, yas tutmanın zamanı değil. Babanızın ve annenizin intikamını almak istiyorsanız, yola çıkmalısınız." Yaşlı

usta, Wide Teyze'ye ve baş muhafıza dönmüş. "Unutmayın, prensesin portresini bulana ve yok edene kadar şemsiyeyi üzerinde ve açık tutmalısınız. Bu korumadan bir saniyeliğine dahi mahrum kalmamalı." Şemsiyeyi Wide Teyze'nin elinde alarak çevirmeye devam etmiş. "Çok yavaş çevirmeyin çünkü o vakit kapanabilir; fakat çok hızlı da çevirmeyin çünkü şemsiye çok eski ve parçalanabilir. Şemsiye bir bakıma canlı aslında. Çok yavaş çevirirseniz bir kuş gibi şakıyacaktır. Dinleyin..." Şemsiyenin dönüşünü tentenin ucundaki taşlar düşmeye başlayıncaya dek yavaşlatmış ve şemsiyeden bülbülü andıran bir ses yayılmaya başlamış. Semavi yavaşladıkça, şemsiyenin yaydığı ses şiddetlenmiş. Yaşlı usta şemsiyeyi hızlı döndürmeye başlamış. "Eğer çok hızlı döndürürseniz, bir çan gibi çalacaktır. Aynı böyle..." Yaşlı usta şemsiyeyi daha hızlı çevirmiş ve şemsiye bir rüzgâr çanına benzer şekilde fakat daha hızlı ve şiddetli bir biçimde bağırmaya başlamış. "Pekâlâ. Artık prensesi koruyabilirsiniz." Şemsiyeyi tekrar Wide Teyze'ye vermiş.

Yaşlı gözlerle bakan Prenses Çiydamlası, "Usta Semavi, gelin birlikte gidelim," demiş.

"Hayır. Ejderha şemsiyesi ancak bir kişiyi koruyabilir. Eğer İğne-Göz tarafından çizilmiş iki kişi birlikte kullanmayı denerlerse, ikisinin hayatı korkunç bir ölümle son bulacaktır: Her iki kişinin de bir yarısı resmedilerek kaybolacak ve diğer yarısı şemsiyenin altında kalacaktır... Şimdi şemsiyeyi prensesin üzerine tutun ve gidin! Beklediğiniz her an tehlikeli artırıyor. İğne-Göz resmini her an tamamlayabilir!"

Wide Teyze şemsiyeyi yaşlı ustanın üzerinde döndürmeye devam etmiş. Prensese, ardından ressama bakmış, tereddüt içindeymiş.

"O şeytan tohumuna resim yapmayı ben öğrettim. Ölmeyi hak ediyorum. Ne bekliyorsunuz? Prensesin gözleriniz önünde ortadan kaybolmasını mı?"

Wide Teyze ürpermiş. Şemsiyeyi prensesin üzerine götürmüş.

Yaşlı ressam sakalını sıvazlayarak gülümsemiş. "Merak etmeyin. Hayatım boyunca resim yaptım. Bir resme dönüşerek ölmek çok da kötü bir son olmayacak. Öğrencimin tekniğine güveniyorum. Portrem kusursuz olacaktır..."

Konuştuğu esnada vücudu yavaşça şeffaflaşmış, ardından ise ufak bir sis bulutu gibi ortadan kaybolmuş.

Prenses Çiydamlası ressamın bulunduğu yere bakakalmış ve ardından, "Hadi gidelim. Açlık Denizi'ne gidiyoruz," diye mırıldanmış.

Wide Teyze, "Şemsiyeyi biraz tutabilir misin? Gidip eşyalarımızı toplamam gerek," demiş baş muhafıza.

Baş muhafız şemsiyeyi devralmış. "Acele et! Prens Buz Kumu'nun her yerde adamları var. Gün doğduğu takdirde buradan ayrılmakta güçlük çekebiliriz."

"Hazırlanmam gerek ama! Prenses daha önce hiç seyahate çıkmadı. Seyahat pelerinine ve botlara ihtiyacı olacak, aynı zamanda bir sürü kıyafete ve kendi özel suyuna... bir de He'ershingenmosiken'den gelen banyo sabununu almam gerek – prenses o sabunla yıkanmadığı takdirde uyuyamaz..." Wide Teyze söylenmeye devam ederek odadan ayrılmış.

Yarım saat sonra, gökyüzü hafiften aydınlanmaya başlamışken, küçük bir at arabası sarayı yan kapıdan terk etmiş. Arabayı baş muhafız sürüyormuş. Arabada ise prenses ve şemsiyeyi durmadan çeviren Wide Teyze varmış. Üçü de köylüler gibi giyinmişler ve kısa bir süre sonra araba sislerin arasında kaybolmuş.

Uzaklardaki yeraltı sığınağında ise, İğne-Göz, Prenses Çiydamlası'nın portresini daha yeni bitirmiş.

Prens Buz Kumu'na, "Bu, şu âna kadar yaptığım en güzel portre," demiş İğne-Göz.

Yun Tianming'in İkinci Masalı
"Açlık Denizi"

Sarayın dışına çıkmalarıyla birlikte baş muhafız atları olabildiğince hızlı sürmeye başlamış. Üçü de tedirginmiş. Gün aydınlanmaya devam ederken, geçtikleri her bir koruluğu ve tarlayı saran gölgelerde kendilerini bekleyen bir tehlike olduğunu hissediyorlarmış. Hava iyice aydınlandığında ise araba bir tepenin üzerine ulaşmış ve baş muhafız geldikleri yola bakabilmeleri için arabayı durdurmuş. Krallık tepenin aşağısına doğru genişliyor ve geldikleri yol dünyayı ortadan ikiye ayıran bir düz bir çizgiye benziyormuş. Çizginin sonunda ufuk çizgisinde unutulmuş bir grup oyuncak tuğlasını andıran saray duruyormuş. Peşlerinden gelen kimse yokmuş; görünen o ki Prens Buz Kumu prensesin artık var olmadığını, İğne-Göz'ün fırçası tarafından hapsedildiğini düşünüyormuş.

Yollarına biraz daha rahatlamış bir biçimde devam etmişler. Hava aydınlanmaya ve etraflarındaki her şeyi aydınlatmaya devam ederken, dünya gözleri önünde renklenen bir resmi andırıyormuş. Başta sadece muğlak çizgiler ve bulanık renklerden ibaretken, zaman geçtikçe hatları netleşmiş ve renkleri daha zengin ve daha parlak bir hal almış. Güneş doğmadan hemen önceki an ise resmin tamamlandığı anmış.

Hayatını sarayda geçirmiş prenses, daha önce hiç bu kadar parlak renklerle karşılaşmamış: ormanlar, otlaklar ve tarlaların yeşili, yaban çiçeklerinin parlak kırmızıları ve güzel sarıları, gökyüzünün göllere ve göletlere yansıyan gümüşü, kar beyazı renkteki koyun sürüleri... Güneşin gökyüzünde yükselişi, resme benzer bu dünyanın ressamının tablosu üzerine bir avuç altın tozu saçmasına benzer bir etki yaratıyormuş.

Prenses, "Dışarısı çok güzelmiş," demiş. "Sanki çoktan bir resmin içindeyiz."

Şemsiyeyi çeviren Wide Teyze, "Haklısın," demiş. "Fakat *bu resmin* içinde hayattasın. Diğer resimde ise çoktan ölmüş durumdasın."

Prensesin aklına ölen anne ve babası gelmiş. Kendini ağlamamaya zorlamış. Artık genç bir kız değil, üstlenmesi gereken sorumluluklara sahip bir kraliçe olduğunun bilincindeymiş.

Prens Derin Su hakkında konuşmaya başlamışlar.

Prenses, "Neden Mezar Adası'na sürgün edildi?" diye sormuş.

Baş muhafız, "Onun bir canavar olduğunu söylüyorlar," demiş.

Wide Teyze, "Prens Derin Su bir canavar değil!" demiş.

"Onun bir dev olduğunu söylüyorlar."

"Dev de değil. Bebekken onu kucağımda tuttum. Biliyorum."

"Denize vardığımızda siz de göreceksiniz. Prensi gören başkaları da var. Hakikaten de bir dev o."

Prenses, "Dev dahi olsa o hâlâ bir prens," demiş. "Adaya neden sürgün edildi?"

"Sürgün edilmedi. Küçükken balık tutmak üzere bir sandala bindi ve Mezar Adası'na gitti. Fakat açlık balıkları tam bu sırada ortaya çıktı. Geri dönemedi, adada büyümesi gerekti."

Güneşin doğmasıyla birlikte yollar daha fazla insan ve at arabalarıyla dolmuş. Prenses geçmişte sarayın dışına çok nadir ayak bastığından, insanlar onu tanımıyorlarmış. Sadece gözlerinin göründüğü bir peçe takıyor olsa da, prensesi gören herkes güzelliğini dile getirmekten geri kalmıyormuş. İnsanlar genç sürücünün yakışıklılığını da övüyor ve yaşlı annenin güzel kızına şemsiye tutuşunu kıkırdayarak karşılıyorlarmış – tutuş şekli de öyle komikmiş ki! Güneşli ve bulutsuz bir günmüş ve herkes bunun bir şemsiye değil de güneşlik olduğunu düşünüyormuş.

Öğle vakti gelmiş ve baş muhafız yayıyla iki tavşan vurmuş. Üçlü yolun kenarındaki ağaçların arasındaki açıklıkta oturmuşlar ve yemeklerini yemişler. Prenses Çiydamlası çimenleri okşamış, kuşların ormandan gelen şakımalarına ve uzaklardaki bir çobanın flüt çalışına kulak vermiş – bu yeni dünyayı hem merak ediyor hem de büyük keyif alıyormuş.

Fakat Wide Teyze iç geçirmiş. "Ah, Prenses, saraydan uzakta ve bu işkenceye katlanmak zorunda olduğun için çok üzgünüm."

"Dışarıda olmanın sarayda olmaktan daha iyi olduğunu düşünüyorum."

"Şaşkın kız, burası saraydan nasıl daha iyi olsun? Buranın nasıl olduğunu bilmiyorsun. Şu anda bahar mevsimindeyiz. Fakat kış gelince hava soğuyor ve yazları ise sıcak oluyor. Sert rüzgârlar ve yağmur fırtınaları var, her türlü insanla karşılaşabileceğinden hiç bahsetmiyorum bile–"

"Daha önce dışarıya dair hiçbir şey öğrenmedim. Sarayda müzik öğrendim, şiir, matematik ve artık kimsenin konuşmadığı iki dil. Fakat kimse bana dışarıda neler olduğundan bahsetmedi. Bu krallığı nasıl yönetmemi bekliyorlardı ki?"

"Prenses, nazırlarınız size yardım edecektirler."

"Bana yardım edecek nazırların hepsi birer resme dönüştüler... Ben hâlâ dışarısının daha iyi olduğunu düşünüyorum."

Sarayla deniz arasında bir günlük mesafe varmış. Fakat prenses ve yol arkadaşları anayollardan ve yerleşim yerlerinden uzak durdukları için, denize ulaşmaları gece yarısını bulmuş.

Çiydamlası gökyüzünü daha önce hiç bu kadar açık ve yıldızlarla bezeli bir biçimde görmemiş ve ilk kez gecenin ne kadar *karanlık* ve *sessiz* olabileceğini hissetmiş. Arabadaki meşale ancak ufak bir alanı aydınlatabiliyormuş ve dünyanın geride kalan kısmı kadifemsi bir karanlığa teslimmiş. Atların nal sesleri yıldızları gökyüzünden düşürecek kadar kuvvetli gibi geliyormuş. Prenses baş muhafızın koluna tutunarak durmasını söyledi.

"Dinle! Bu neyin sesi? Bir devin nefes alıp verişini andırıyor."

"Duyduğunuz denizin sesi, Prenses."

Biraz daha yol almışlar ve prenses her iki tarafta belli belirsiz şekiller olduğunu görmüş – yoksa gördükleri devasa muzlar mıymış?

"Onlar nedir?"

Baş muhafız durmuş, arabadan inmiş ve meşaleyi alarak objeleri yakından incelemeye gitmiş. "Prenses, bunları tanırsınız diye düşünüyorum."

"Tekneler mi?"

"Evet, tekneler."

"Karada neden tekne var ki?"

"Denizde açlık balıkları olduğu için."

Baş muhafızın meşalesinin ışığı uzun zaman önce terk edilmiş bir tekneyi aydınlatmış. Yarısı kuma gömülü haldeymiş ve açıkta kalan yarısı ise bir yaratığın iskeletini andırıyormuş.

"Şuraya bakın!" Prenses ileriye işaret etmiş. "Kocaman, beyaz bir yılan!"

"Korkmayın, Prenses. O bir yılan değil, bir dalga. Denize vardık."

Prenses ve şemsiyeyi üzerinde tutan Wide Teyze arabadan inmişler. Prenses, denizi daha önce sadece resimlerde görmüş ve resimdeki denizler mavi bir gökyüzünün altındaki mavi dalgaları tasvir ediyorlarmış. Fakat şu anda gördüğü deniz ise gecenin karanlık okyanusuymuş, yıldız ışıklarının yüceliğini ve gizemini taşıyor ve sıvı halde başka bir gökyüzünü andırıyormuş. Prenses bir güç onu mecbur bırakıyormuşçasına denize yönelmiş. Baş muhafız ve Wide Teyze onu durdurmuşlar.

Baş muhafız, "Fazla yaklaşmak tehlikeli olabilir," demiş.

"Çok derin olduğunu zannetmiyorum. Boğulur muyum?"

Wide Teyze, "Açlık balıkları seni parçalar ve yerler!" demiş.

Baş muhafız yakınlardaki bir kalası almış ve biraz yürü-

dükten sonra kalası denize fırlatmış. Kalas suyun yüzeyinde biraz yüzmüş ve fazla geçmeden yüzeyde beliren siyah bir gölge kalasın bulunduğu yere yönelmiş. Gizemli yaratığın vücudunun büyük bir kısmı suyun altında olduğundan, ne kadar büyük olduğunu kestirmek güçmüş. Pulları meşalenin ışığında parlıyorlarmış. Ardından, üç ya da dört yaratık daha belirmiş ve aynı kalasa yönelmiş. Gölgeler kalas için birbirleriyle mücadele etmiş ve etrafa sıçrayan sulara, keskin dişlerin ağacı kesiş ve çiğneyiş sesleri eşlik etmiş. Kısa bir süre içinde hem kalas hem de gölgeler ortadan kaybolmuş.

Baş muhafız, "Bir gemiyi dahi kısa sürede yok edebilirler," demiş.

Wide Teyze, "Mezar Adası nerede?" diye sormuş.

"Şu yönde." Baş muhafız ufuk çizgisine işaret etmiş. "Fakat şu anda göremiyoruz. Gün doğana kadar beklememiz gerek."

Sahilde kamp yapmışlar. Wide Teyze dönen şemsiyeyi baş muhafıza vermiş ve arabadan ufak bir leğen getirmiş.

"Prenses, ne yazık ki bugün banyo yapamayacaksınız. Fakat en azından yüzünüzü yıkayın."

Baş muhafız şemsiyeyi Wide Teyze'ye vermiş ve leğeni alarak su bulmaya gitmiş. Silueti gecenin karanlığına karışmış.

Wide Teyze, "Ne kadar iyi bir genç adam," diyerek esnemiş.

Baş muhafız bir leğen dolusu taze suyla geri dönmüş. Wide Teyze prensesin banyo sabununu çıkararak suya değdirmiş. Sabun suya değdiği anda ise suyun yüzeyi köpüklere bürünmüş, hatta bir kısmı leğenin kenarlarından akmış.

Baş muhafız sabun köpüğüne bakakalmış. Wide Teyze'ye dönmüş. "Sabunu görebilir miyim?"

Wide Teyze saf beyaz renkteki banyo sabununu dikkatli bir biçimde baş muhafıza uzatmış. "Sıkı tutun! Tüyden bile hafiftir. Bırakırsanız uçar gider."

Baş muhafız sabunu elinde tartmış, ağırlığı olmayan sabun beyaz bir gölgeden farksızmış. "Hakikaten de

He'ershingenmosiken sabunu bu! Elimizde böyle bir şeyin kalmış olmasına hayret ediyorum."

"Sanırsam sarayın tamamında iki kalıp kaldı – hatta krallığın tamamında. Birini yıllar öncesinde prenses için sakladım. He'ershingenmosiken'den gelen her şey farklı bir kaliteye sahiptir fakat bu objelerin sayısı giderek azalıyor." Wide Teyze banyo sabununu alıp dikkatlice yerine koymuş.

Beyaz köpükleri seyrederken, prensesin aklına yolculuklarına başladıklarından beri ilk kez sarayda geçen hayatı gelmiş. Her gece, zarif ve gösterişli mayosuyla, yüzeyi buna benzer köpüklerle kaplı bir havuza girermiş. Envaiçeşit lambanın aydınlığında baloncuklar bazen gökyüzünden koparılmış bir bulut gibi saf beyaz renkte görünür, bazen ise bir yığın mücevher gibi parıltılar saçarlarmış. Köpüklere batarken vücudunun erişte gibi yumuşadığını, eriyip köpüklere *karıştığını* hissedermiş. O kadar rahat hissedermiş ki yerinden kıpırdamak istemezmiş, hizmetçi kızların onu havuzdan çıkarmaları, kurulamaları ve ardından uyuması için yatağına yatırmaları gerekirmiş. O muazzam his ertesi sabaha kadar sürermiş.

Yüzünü He'ershingenmosiken'den gelen sabunla yıkadıktan sonra, yüzünün rahatladığını ve yumuşağını hissetmiş prenses fakat vücudu hâlâ yorgun ve kaskatıymış. Ufak bir akşam yemeği yedikten sonra, prenses kumsalda uzanmayı denemiş – önce bir battaniyenin üzerinde uzanmış fakat ardından doğrudan kumun üzerinde uyumanın daha rahat olduğunu fark etmiş. Kum günün sıcaklığının bir kısmını sahipmiş ve prensesin kendini sıcak ve dev bir avuç içinde tutuluyormuş gibi hissetmesini sağlıyormuş. Kıyıya bir ninni gibi ritmik bir biçimde vuran dalgaların eşliğinde, prenses uykuya dalmış.

Belirsiz bir vakit geçtikten sonra, Prenses Çiydamlası bir zil sesiyle uyanmış. Ses tepesinde dönen siyah şemsiyeden geliyormuş. Wide Teyze yanında derin bir uykudaymış ve şemsiyeyi çeviren muhafızların başıymış. Meşaleler çoktan sön-

dürüldüğünden gece üçünün de üzerini kadife gibi sarmış. Baş muhafızın silueti yıldızlı gökyüzünden kesilip çıkarılmış bir parçayı andırıyormuş, saçları rüzgârda dalgalanırken zırhı yıldızların ışığını yansıtıyormuş. Şemsiye baş muhafız elinde sabit bir biçimde dönüyor ve tepesinde gökyüzünün yarısını kapatan, ufak bir kubbeyi andırıyormuş. Gözlerini göremiyormuş fakat bakışlarını ve gökyüzündeki sayısız yıldızın parıltılarını üzerinde hissedebiliyormuş.

Baş muhafız, "Affedin, Prenses. Biraz fazla hızlı çevirdim," diye fısıldamış.

"Saat kaç?"

"Gece yarısını geçti."

"Denizden uzaklaşmışız gibi görünüyor."

"Meddücezir bu. Yarın sabah sular geri dönecek."

"Şemsiyeyi sırayla mı çeviriyorsunuz?"

"Evet. Wide Teyze bütün günü şemsiye çevirerek geçirdi. Gece boyunca biraz daha fazla çevirip dinlenmesine yardımcı olmayı umut ediyorum."

"Fakat bütün gün araba sürdün. Bırak ben yapayım. Biraz dinlen."

Prenses Çiydamlası ağzından çıkanlara biraz şaşırmış. Hatırlayabildiği kadarıyla hayatı boyunca ilk kez başkalarının ihtiyaçlarını düşünmek aklına gelmiş.

"Hayır, Prenses. Elleriniz yumuşak ve narinler; şemsiyeyi çevirmek su toplamalarına neden olacaktır. Bırakın devam edeyim."

"Adın nedir?"

Bütün gün boyunca birlikte yolculuk etmiş olmalarına karşın, şimdiye dek adını sormak aklının ucundan dahi geçmemiş. Öncesinde bunun gayet normal bir durum olduğunu düşünüyormuş. Şimdi ise kendini biraz suçlu hissetmeye başlamış.

"Adım Uzun-Yelken."

"Yelken mi?" Prenses etrafına bakınmış. Sahilde kamp kurdukları yer, kendilerini rüzgârdan koruyan büyük bir tekne-

nin yanıymış. Karaya vuran diğer teknelerin aksine, bu teknenin direği yerli yerindeymiş ve yıldızlara doğrultulan bir kılıcı andırıyormuş. "Yelken uzun çubuktan asılı duran kumaşa denilmiyor muydu?"

"Evet. O çubuğa da direk deniyor. Yelkeni direğe asıyorlar ki rüzgâr gemiyi hareket ettirebilsin."

"Denizdeki yelkenler bembeyazlar. Çok hoşlar."

"Sadece resimlerde öyleler. Gerçek yelkenler o kadar beyaz değiller."

"Anladığım kadarıyla He'ershingenmosiken'densin?"

"Evet. Babam He'ershingenmosikenli bir mimardı. Küçükken ailemizi buraya getirdi."

"Hiç eve gitmeyi düşündün mü – yani He'ershingenmosiken'e?"

"Pek sayılmaz. Ayrılırken o kadar küçüktüm ki pek bir şey hatırlamıyorum. Ve hatırlasam dahi bir önemi yok. Masalsız Krallık'tan asla ayrılamam."

Bulundukları yerin biraz uzağında sahile vuran dalgalar, Uzun-Yelken'in sözlerini tekrar ediyor gibilerdi: *Asla ayrılamam, asla ayrılamam...*

Prenses, "Bana dış dünyadan masallar anlat. Hiçbir şey bilmiyorum," dedi.

"Bilmeniz gerekmiyor. Masalsız Krallık'ın prensesisiniz ve krallığın size anlatacak masalı olmaması gayet doğal. Hatta şöyle ki sarayın dışında da hiç kimse çocuklarına masal anlatmıyor. Fakat benim ebeveynlerim farklıydı. Onlar He'ershingenmosiken'den gelmişlerdi ve bana bazı masallar anlattılar."

"Babam bana uzun zaman önce Masalsız Krallık'ta da masalların olduğunu söyledi."

"Bu doğru... Prenses, krallığın denizlerle çevrili olduğunu biliyorsunuz, değil mi? Saray krallığın merkezinde bulunuyor. Ne yöne giderseniz gidin, bir süre sonra sahile varıyorsunuz. Masalsız Krallık büyük bir adadan ibaret."

"Tabii ki. Bunu biliyordum."

"Geçmişte, krallığın çevresini saran denizin adı Açlık Denizi değildi. O vakitlerde açlık balıkları yoktu ve gemiler özgürce yolculuk ederlerdi. Her gün, sayısız gemi He'ershingenmosiken ve Masalsız Krallık arasında gidip gelirdi – hatta o vakitlerde buranın adı Masallı Krallık'tı ve hayat çok daha farklıydı."

"Öyle mi?"

"Hayat hikâyelerle bezeliydi, değişimle ve sürprizlerle doluydu. Krallıkta birçok kalabalık şehir vardı ve sarayın çevresi ormanlarla ve tarlalarla çevrili değildi, gelişmiş bir başkentti. Şehirlerin her yerinde, He'ershingenmosiken'den gelen değerli eşyalar ve alet edevatlar bulunurdu. Ve Masalsız –ah, yani Masallı– Krallık'ın ürünleri de su yoluyla sorunsuz bir biçimde He'ershingenmosiken'e götürülürdü. İnsanların hayatı hızlı bir atın üzerinde gitmeye benzer bir belirsizliğe sahipti: Bir an için en tepedeyken, diğerinde bir hendeğe düşebilirdiniz. Hem fırsat hem de tehlike vardı: Fakir bir insan bir gecede zengin olabilir ve zengin biri aniden tüm varlığını kaybedebilirdi. Uyandıkları anda hiç kimse o gün kendilerine ne olacağını ya da kiminle karşılaşacağını bilemezdi. Hayat heyecan verici ve büyüleyiciydi.

"Fakat bir gün, He'ershingenmosiken'den gelen bir tüccar gemisi dökme demirden fıçılar içinde nadir bir ufak balık türü getirdi. Balıklar sadece bir parmak büyüklüğünde ve siyah renktelerdi, görünüşleri ise fazlasıyla sıradandı. Tüccar pazarlarda halka gösteriler yaptı: Demirden fıçının içine bir kılıç sokuyor ve bir dizi sürtünme sesinin ardından kılıcı testereye dönüşmüş bir biçimde çıkarıyordu. Balıkların adı açlık balığıydı, He'ershingenmosiken'deki mağaraların derinliklerindeki karanlık ve derin göllerde yaşayan bir tatlısu balığıydı.

"Açlık balığı krallıkta çok iyi sattı. Balığın dişleri küçük olmalarına karşın, elmas kadar sertlerdi ve matkap başı ola-

rak kullanılabiliyorlardı. Yüzgeçleri de oldukça keskindi ve ok başları veyahut ufak bıçak yapımında faydalanılabiliyorlardı. Böylece, He'ershingenmosiken'den krallığa açlık balığı getirilmeye devam edildi. Bir seferinde ise bir tayfun sahile yakın bir yerde bir yük gemisini alabora etti ve açlık balığıyla dolu yirmiden fazla fıçı denizde kayboldu.

"Okyanusun açlık balığına iyi geldiği ortaya çıktı, boyları tatlısu hallerine kıyasla fazlasıyla büyüdü ve neredeyse bir insan uzunluğuna ulaştı. Aynı zamanda hızla ürediler ve nüfusları aniden çoğaldı. Suyun yüzeyinde ne var ne yok yemeye başladılar. Zamanında kıyıya çekilmeyen gemiler ve tekneler çiğnenerek parçalara ayrıldılar. Açlık balıkları etrafını sardıkları geminin altlarını yiyor ve büyük delikler açıyorlardı. Fakat geminin batmaya dahi fırsatı olmuyordu, eriyip yok olmuşçasına hızla yiyip bitiriyorlardı. Açlık balığı sürüleri krallık etrafında yüzmeye başladılar ve fazla geçmeden denizde bir bariyer oluşturdular.

"Ve böylece açlık balıklarının Masallı Krallık kuşatması başladı ve krallığın kıyıları terk edildi. Gelen ne gemi vardı ne de tekne. Krallık dış dünyaya kapanmış, He'ershingenmosiken'le ve dünyanın geriye kalanıyla bağları tamamen kopmuştu. Kendi kendine yeten, tarıma dayalı bir topluma dönüşmek durumunda kaldılar. Kalabalık şehirler ortadan kayboldu ve yerlerini ufak kasabalara ve çiftliklere bıraktı. Hayat sakin ve sıkıcı bir hal aldı, ne bir değişiklik ne de bir heyecan ya da sürpriz kaldı. Dün bugün gibiydi ve bugün ise yarın. İnsanlar zamanla bu duruma alıştılar ve farklı bir hayatın özlemiyle yaşamayı bıraktılar. Geçmişe dair anıları, He'ershingenmosiken'den gelen mallar gibi her geçen gün biraz daha azaldı. Hatta insanlar hem geçmişi, hem de yaşadıkları ânı unutmaya uğraştılar. Masalları istemediklerine de böyle karar verdiler ve hayatlarını masallardan arınmış bir biçimde yaşamaya başladılar. Ve böylece Masallı Krallık yerini Masalsız Krallık'a bıraktı."

Prenses Çiydamlası hikâyeye hayran kalmıştı. Ancak

Uzun-Yelken anlatmayı bıraktığında, "Denizlerin tamamı açlık balıklarıyla mı dolu?" diye sorabilmiş.

"Hayır. Sadece Masalsız Krallık kıyılarında yaşıyorlar. Gözleri iyi görenler uzaklardaki bazı deniz kuşlarının okyanus yüzeyinde yiyecek bir şeyler bulmak üzere avlandıklarını görebiliyorlar. Orada açlık balıkları bulunmuyor. Okyanus uçsuz bucaksızdır."

"Yani dünyada Masalsız Krallık ve He'ershingenmosiken haricinde başka yerler de mi var?"

"Prenses, hakikaten de dünyanın bu iki yerden ibaret olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Küçükken öğretmenim bana böyle öğretti."

"Öğretmeniniz bile bu yalana inanmıyordur. Dünya çok ama çok büyük bir yer. Okyanusun sonu yok ve bünyesinde sayısız ada bulunduruyor. Bazıları krallıktan daha küçük, bazıları ise daha büyük. Kıtalar dahi var."

"Kıta nedir?"

"Deniz kadar büyük toprak parçalarına kıta denir. Hızlı bir at üstünde dahi bir ucundan diğerine ulaşmanız aylar sürer."

"O kadar mı büyük?" Prenses iç geçirmiş. Ardından, aniden, "Beni görebiliyor musun?" diye sormuş.

"Sadece gözlerinizi görebiliyorum. İçlerinde yıldızlar var."

"O vakit içlerindeki hasreti de görebiliyorsundur. Gemiyle denize açılmak ve uzak diyarlara gitmek istiyorum."

"İmkânsız. Masalsız Krallık'ı asla terk edemeyiz, Prenses, asla ama asla... Eğer karanlıktan korktuysanız, meşaleleri yakayım."

"Pekâlâ."

Meşaleler yakılmış. Prenses Çiydamlası, Baş muhafız Uzun-Yelken'e bakmış fakat baş muhafızın başka bir yere baktığını fark etmiş.

Prenses, "Nereye bakıyorsun?" diye sormuş sessizce.

"Şuraya, Prenses – bakın."

Uzun-Yelken kumların içindeki ufak bir çimen öbeğine

işaret etmiş. Yaprakların ucundaki birkaç damlacık meşalelerin ışığında aydınlanmış.

Uzun-Yelken, "Onlara çiy damlası deniliyor," demiş.

"Ah, aynı benim gibi. Bana benziyorlar mı?"

"Benziyorlar. Kristal gibi çok güzeller."

"Gün doğduğunda, güneşin ışığında daha da güzel olacaklar."

Baş muhafız derin bir iç çekmiş. Ses çıkarmamış fakat prenses yine de hissetmiş.

"Sorun nedir?"

"Güneşin ışıklarıyla çiy damlaları buharlaşır ve ortadan kaybolurlar."

Prenses başıyla onaylamış. Gözlerine hüzün çökmüş. "O vakit bana daha da çok benziyorlar. Eğer bu şemsiye kapanırsa, ortadan kaybolacağım. Güneşteki bir çiy damlasına dönüşeceğim."

"Kaybolmanıza izin vermeyeceğim."

"İkimiz de Mezar Adası'na gidemeyeceğimizi biliyoruz ve Prens Derin Su'yu geri getiremeyeceğimizi de öyle."

"Öyle dahi olsa, sizin için şemsiyeyi sonsuza dek açık tutacağım."

Yun Tianming'in Üçüncü Masalı
"Prens Derin Su"

Prenses Çiydamlası tekrar uyandığında hava aydınlıkmış. Deniz siyahtan maviye dönmüş fakat prenses hâlâ gördüğü resimlerden tamamıyla farklı göründüğünü düşünüyormuş. Gecenin gizlediği muazzam genişliği artık gözler önündeymiş. Sabahın güneşinin ışıkları altında, denizin yüzeyi tamamıyla boşmuş. Fakat prensese göre bu boşluğun sebebi açlık balıkları değilmiş; deniz kendisi için boşmuş, aynı saraydaki havuzların boş olduğu, onu beklediği gibi. Geceleyin Uzun-Yelken'e bahsettiği hasret biraz daha derinleşmiş. Ona ait beyaz bir yelkenin denizde belirdiği ve rüzgârla gözden kaybolduncaya dek süzülüp gittiğini hayal etmiş.

Şemsiyeyi tutma sırası Wide Teyze'deymiş. Baş muhafız sahilin ilerisinden ikiliye seslenmiş. Yanına vardıklarında ise okyanusa işaret etmiş. "Bakın, orası Mezar Adası."

Prensesin ilk gördüğü ise ada değil, adada duran dev olmuş. Prens Derin Su olduğu ortadaymış. Adada yalnız bir dağ gibi duruyormuş: Teni güneşte kavrulmuş, kasları ise kaya tabakalarına benzer şekilde dalgalı ve çıkıkmış, saçları zirveye yakın ağaçlar gibi rüzgârda dalgalanıyormuş. Buz Kumu'na benziyormuş fakat kasvetli ve bezgin değilmiş; aksine, bakışları ve yüzündeki ifade izleyen kişiye deniz kadar açık biri olduğu izlenimi veriyormuş. Güneş henüz tamamıyla doğmamış olmasına rağmen devin kafası alev almışçasına daha şimdiden altın rengi aydınlığında yıkanmış. Devasa elini gözlerine siper etmiş ve bir an için bakışlarının buluştuğunu düşünen prenses şöyle bağırmış:

"Abi! Benim, kız kardeşin Çiydamlası! Küçük kız kardeşin Çiydamlası! Buradayız!"

Dev duyduğuna dair herhangi bir harekette bulunmamış. Bakışları bulundukları yerden geçip gitmiş ve başka bir yere yönelmiş. Ardından elini indirmiş, başını düşünceli bir biçimde sallamış ve arkasını dönmüş.

Prenses tedirgin bir biçimde, "Neden bizi ciddiye almıyor?" diye sormuş.

"Uzaklarda duran üç karıncayı kim fark edebilir ki?" Baş muhafız, Wide Teyze'ye dönmüş. "Prens Derin Su'nun bir dev olduğunu söylemiştim."

"Fakat onu ellerimde tutarken küçücük bir bebekti! Nasıl bu kadar büyüdü? Fakat bir dev olması iyiye alamet. Onu kimse durduramaz. Kötülük yapanlara cezalarını verir ve prensesin portresini geri alır."

Baş muhafız, "Öncelikle ona neler olduğunu anlatmamız gerekiyor," demiş.

"Oraya gitmeliyiz! Hadi Mezar Adası'na gidelim!" Prenses, Uzun-Yelken'in koluna sarılmış.

"Gidemeyiz. Bunca yıl boyunca Mezar Adası'na gidebilen hiç kimse olmadı. Ve oradaki herhangi birinin de buraya gelebilmesi mümkün değil."

"Hakikaten de hiçbir yol yok mu?" Prensesin gözlerinde yaşlar belirmiş. "Buraya onu bulmak için geldik! Neler yapmamız gerektiğini biliyor olmalısın."

Gözü yaşlı prensesi izleyen Uzun-Yelken kendini çaresiz hissetmiş. "Gerçekten de bilmiyorum. Buraya gelmek doğru bir karardı çünkü saraydan uzaklaşmanız gerekiyordu – aksi takdirde öleceğiniz ânı bekliyor olurdunuz. Fakat başından beri Mezar Adası'na ulaşamayacağımızı biliyordum. Belki... bir posta güverciniyle ona haber ulaştırabiliriz."

"Harika bir fikir! Hadi hemen gidip bir posta güvercini bulalım."

"Fakat bu ne işe yarayacak ki? Mesajımızı alsa dahi, buraya gelmesi mümkün değil. Prens Derin Su bir dev olabilir fakat o bile denizdeki açlık balıkları tarafından parçalanacaktır... Ne yapacağımıza karar vermeden önce kahvaltı yapalım. Gidip hazırlıklara başlayayım."

Wide Teyze, "Hayır, olamaz, leğenim!" diye bağırmış. Sular yükselmiş ve yükselen dalgalar prensesin geçen gece yüzünü yıkadığı ahşap leğene ulaşmış. Leğen denize doğru epey bir mesafe yüzmüş bile. Ters dönen leğenin içindeki sabunlu su, deniz yüzeyinin bir bölümünü beyaz köpüğe bulamış. Birkaç açlık balığının leğene doğru ilerlediklerini görmüşler, keskin yüzgeçleri denizi birer bıçak gibi kesiyormuş. Leğenin keskin dişleri arasında talaşa dönüşmesi an meselesiymiş.

Fakat inanılmaz bir olay gerçekleşmiş: Açlık balıkları leğene ulaşamamışlar. Köpüğe ulaştıkları gibi yüzmeyi bırakarak yüzeye çıkmışlar. Vahşi balıklar dürtülerini kaybetmiş ve yorgun düşmüş gibi görünüyorlarmış. Birkaçı kuyruklarını aheste bir biçimde ileri geri sallamışlar – amaçları ise yüzmek değilmiş, sadece ne kadar rahatladıklarının belirtisiymiş. Geriye kalanlar arasında ise beyaz karınları suyun yüzeyinde kalacak şekilde yüzenler dahi varmış.

Üçlü manzarayı sessizce izlemişler, şaşkınlarmış. Ardından prenses şöyle demiş, "Nasıl hissettiklerini sanırım biliyorum. O köpük içinde o kadar rahatlıyorsunuz ki kemikleriniz yokmuş gibi geliyor. Hareket etmek istemiyorlar."

Wide Teyze, "He'ershingenmosiken'den gelen banyo sabunu hakikaten harika. Ne yazık ki sadece iki kalıp sabun kaldı," demiş.

Baş muhafız Uzun-Yelken, "O sabun He'ershingenmosiken'de dahi kıymetlidir," demiş. "Nasıl yapıldığını biliyor musunuz? He'ershingenmosiken'de her biri oldukça yüksek bin yıllık köpük ağaçlarından oluşan, büyülü bir orman var. Normal şartlarda köpük ağaçlarının herhangi bir özel yanı yoktur fakat ne zaman güçlü bir rüzgâr esse, ağaçlardan sabun köpükleri ya-

yılmaya başlar. Rüzgâr ne kadar güçlü olursa, çıkan köpük sayısı da o kadar fazla olur. He'ershingenmosiken banyo sabunu da bu köpüklerden elde edilir fakat köpükleri toplaması hiç de kolay bir iş değildir. Köpükler rüzgârda kolaylıkla süzülür ve şeffaf olmalarından ötürü görmesi de çok zordur. Ancak köpükler kadar hızlı koşan ve böylece onlarla aynı hizada durabilen kişiler tarafından görülebilirlerdi. Bu da ancak en hızlı atları sürmekle mümkündür ve bu atlardan He'ershingenmosiken'de en fazla on tane vardır. Köpük ağaçları ne zaman köpük salmaya başlasa, sabuncular bu atlara biner ve ellerinde ince ince bezden bir ağ ile rüzgârın peşine takılırlar. Söz konusu baloncuklar farklı boyutlara sahiptirler fakat en büyük baloncuk dahi ağın içine girdiği vakit patlar ve gözün göremeyeceği kadar küçük, sayısız baloncuğa dönüşür. Bir kalıp sabun yapabilmek için buna benzer baloncuklardan yüz binlerce –hatta bazen milyonlarca– toplanması gerektiğini bir düşünün.

"Fakat sabun suya girdiği vakit, köpük ağacından yayılan her bir köpük milyonlarca yeni köpüğe dönüşür. Bu sabunun bu kadar çok köpük üretmesinin sebebi de budur işte. Köpüklerin hiçbir ağırlığı bulunmadığından, saf, hakiki He'ershingenmosiken banyo sabununun da hiçbir ağırlığı yoktur. Dünyadaki en hafif maddedir fakat çok ama çok değerlidir. Wide Teyze'deki sabun kalıplarının He'ershingenmosiken büyükelçisi tarafından kralın taç giyme töreninde hediye edildiğini zannediyorum. Ondan sonra ise–"

Uzun-Yelken aniden durmuş ve bakışlarını denize çevirmiş, derin düşünceler içerisindeymiş. Açlık balıkları beyaz köpüğün içinde tembelce yüzmeye devam ediyorlarmış. Ahşap leğen ise karşılarında sapasağlam duruyormuş.

"Mezar Adası'na gitmenin bir yolu olabileceğini düşünüyorum!" Uzun-Yelken leğene işaret etmiş. "O ufak bir bot olsaydı nasıl olurdu?"

Wide Teyze, "Kesinlikle olmaz!" demiş. "Prenses böyle bir riski nasıl alabilir?"

"Prensesten bahsetmiyordum."

Prenses, baş muhafızın bakışlarındaki kesinlikten kararını çoktan verdiğini anlamış.

"Eğer tek başına gidersen, Prens Derin Su seni nasıl tanıyacak?" Prenses'in heyecanlı yüzü kıpkırmızıymış. "Ben de gideceğim. Gitmek zorundayım!"

"Adaya varsanız dahi, bahsettiğiniz kişi olduğunuzu ona nasıl ispat edeceksiniz?" Baş muhafız prensesin üzerindeki köylü kıyafetlerine imalı imalı bakmış.

Wide Teyze hiçbir şey söylememiş. Bunun bir yolu olduğunu biliyormuş.

Prenses, "Kardeşimle kanlarımızı karşılaştırarak aradaki bağı ispat edebiliriz," demiş.

"Öyle dahi olsa, prenses gidemez. Düşüncesi bile korkutucu!" Fakat Wide Teyze'nin ses tonu kesinliğini yitirmiş.

"Burada kalırsam güvende olacağımı mı düşünüyorsun?" Prenses, Wide Teyze'nin elinde çevirdiği şemsiyeyi işaret etmiş. "Çok fazla dikkat çekeceğiz ve Buz Kumu burada izimizi bulacak. Eğer burada kalırsam, portreye dönüşmesem dahi Buz Kumu'nun ordusu beni yakalayacak. Mezar Adası'nda daha güvende olurum."

Ve böylece gitmeye karar vermişler.

Baş muhafız sahildeki en ufak sandalı bulmuş ve atların yardımıyla dalgaların ancak ucuna kadar gelebildiği bir noktaya kadar sürüklemiş. İşe yarar bir yelken bulamamış fakat sahildeki diğer teknelerden bir çift eski kürek bulmayı başarmış. Öncelikle prensesi ve şemsiyeyi taşıyan Wide Teyze'yi bindirmiş. Ardından kılıcını He'ershingenmosiken sabununa geçirerek kılıcı prensese vermiş.

"Sandal suya indiği gibi sabunu denize batırın."

Prenses başıyla onaylamış.

Uzun-Yelken sandalı suya itmiş ve su beline gelinceye dek itmeye devam etmiş, ardından kendisi de binmiş. Var gücüyle çekmeye başladığı küreklerle Mezar Adası'nın yolunu tutmuşlar.

Etraflarında açlık balıklarının siyah yüzgeçleri belirmiş ve yaklaşmaya başlamışlar. Sandalın kıç tarafında oturan prenses, kılıca takılı duran sabunu suya batırmış. Denizden bir anda fışkıran köpükler bir insan boyunda yükselmiş ve ardından geminin arkasına doğru yayılmış. Açlık balıkları köpüklere doğru yüzerken yönleri değişmeye başlamış, beyaz renkli ve yumuşacık, pelüş bir battaniyeye sarılmaya benzer bir rahatlığa kavuşmuşlar âdeta. Prenses açlık balığına ilk kez bu kadar yakından bakma fırsatı yakalamış: Karınlarındaki beyaz kısmın haricinde tamamen siyahlarmış, çelikten ve demirden yapılma makineleri andırıyorlarmış – şimdi ise köpüğün içinde süt dökmüş kediye dönmüşler.

Sandal durgun deniz üzerinde ilerleyişine devam etmiş, peşinden ise gökyüzünden denize düşmüş bir bulutu andıran, uzun ve köpüklü bir iz takip etmiş. Sayısız açlık balığı her iki taraftan akın ediyormuş ve haç ziyaretine gelmişçesine köpüklerin içinde toplanıyorlarmış. Arada bir birkaç açlık balığı sandala önden yaklaşıp altından birkaç ısırık almayı başarıyormuş – hatta biri baş muhafızın elindeki kürekten bir ısırık almayı dahi başarmış. Fakat bu balıklar da fazla geçmeden geminin arkasındaki köpük akıntısına gidiyor ve daha fazla hasar vermiyorlarmış. Prenses köpüklerin sandalın arkasında oluşturduğu saf beyaz bulut nehrini ve mayışmış açlık balıklarını seyrederken, rahibelerin Cennet tasvirlerini hatırlamış.

Kıyı giderek küçülmüş ve sandal, Mezar Adası'na yaklaşmaya başlamış.

Wide Teyze, "Bakın! Prens Derin Su'nun boyu kısalmaya başladı," diye bağırmış.

Prenses bakmış. Wide Teyze haklıymış. Prens hâlâ bir devmiş fakat sahilden gördüklerine kıyasla çok daha küçük olduğu açıkta ortadaymış. Hâlâ arkası onlara dönük duruyor ve farklı bir yönü gözlüyormuş.

Prenses bakışlarını yeniden sandalı idare etmekle uğraşan

Uzun-Yelken'e çevirmiş. Gücün vücut bulmuş halini andıran görünüşü giderek kuvvetleniyormuş: Kasları dört bir yandan fışkırıyor, ellerindeki iki kürek bir çift kanat gibi ritmik bir biçimde hareket ediyormuş ve sandalı da hareket ettiriyorlarmış. Bu adam deniz için doğmuş; hareketleri karadakine kıyasla çok daha özgür ve kendine güvenliymiş.

Wide Teyze, "Prens bizi gördü!" diye bağırmış. Mezar Adası'nda, Prens Derin Su bulundukları yöne dönmüş. Ellerinden biri onlara işaret ediyormuş, gözlerinde ise şaşkın bir ifade varmış. Ağzı bir şey bağırmak istercesine hareket etmiş. Şaşırması gayet doğalmış. Ölüm denizindeki tek sandal onlarınkiymiş. Yollarına devam ettikçe, arkalarındaki köpükten iz genişliyormuş. Bulunduğu yerden bakarken, denizde aniden bir kuyruklu yıldız belirmiş gibi görünüyor olmalıymış.

Fazla geçmeden prensin kendilerine bağırmadığını fark etmişler. Prensin ayaklarının dibinde normal boyutlarda birkaç kişi belirmiş. Uzaktan bakıldığında bu insanlar ufak görünüyorlarmış ve yüzleri seçilmiyormuş. Fakat hepsi sandalın bulunduğu yöne bakıyormuş ve aralarından el sallayanlar olmuş.

Bir zamanlar Mezar Adası'nda kimsecikler yaşamazmış. Yirmi yıl önce, Prens Derin Su balık tutmak için adaya giderken yanında bir saray muhafızını, saraydaki öğretmenlerinden birini ve birkaç nöbetçi ile hizmetçiyi götürmüş. Adaya geldikleri anda açlık balığı sürüleri civar kıyılara ulaşmış ve eve dönüş yollarını kapatmış.

Prenses ve diğerleri prensin biraz daha kısaldığını fark etmişler. Adaya yaklaştıkça, prensin boyu giderek kısalıyormuş.

Sandal adaya varmak üzereymiş artık. İçeride yaklaşık sekiz tane normal boyutlarda insan görebiliyorlarmış, çoğu kanvastan yapılma, kaba kıyafetler giyiyormuş. Prens de onlarla aynı kıyafetler içindeymiş. İki kişi sarayın resmi cübbelerini giyiyor olmalarına karşın, oldukça eski ve yıpranmış oldukları açıkça görülüyormuş. Aynı zamanda çoğunun ellerinde kılıçlar varmış. Prensi arkalarında bırakarak sahile doğru koş-

muşlar. Artık prens diğerlerinin en fazla iki katı büyüklüğündeymiş ve bir dev değilmiş.

Baş muhafız daha hızlı kürek çekmeye başlayınca sandal ileri atılmış. Dalgalar sandalı bir devin elleri gibi ittirmişler ve prensesin gövdesinin kuma oturmasıyla aniden sarsılan sandaldan düşmesine ramak kalmış. Kıyıdakiler tereddüt etmişler, açlık balıklarından çekindikleri belliymiş fakat aralarından dördü sandalı sabitlemek ve prensesin inmesine yardımcı olmak üzere suya doğru koşmuş.

Wide Teyze, "Dikkat edin! Prensesin şemsiyenin altında kalması gerek," diye bağırmış. Şemsiyeyi artık büyük bir ustalıkla kullanıyor ve prensesin üzerinde sadece tek elini kullanarak çevirebiliyormuş.

Karşılamaya gelenler şaşkınlıklarını gizlemeye gerek duymamışlar. Dönen siyah şemsiyeye ve sandalın arkasında bıraktığı ize bakıyorlarmış: He'ershingenmosiken banyo sabununun oluşturduğu beyaz köpük ve su yüzeyinde süzülen sayısız açlık balığı, denizin üzerinde siyah benekli beyaz bir yol oluşturuyor, krallık ve Mezar Adası'nı birbirine bağlıyormuş.

Prens Derin Su öne çıkmış. Artık normal bir adamdan uzun görünmüyormuş – hatta yanındakilerin ikisinden daha kısaymış. Yeni gelenlere şefkatli bir balıkçı gibi gülümsemiş fakat prenses hareketlerinde babasından esintiler görmüş. Sıcak yaşlarla dolu gözlerle, "Ağabey! Ben senin kız kardeşin Çiydamlası'yım," diye seslenmiş.

"Hakikaten kız kardeşime benziyorsun." Prens gülümsemiş ve prensese kollarını açmış. Fakat muhafızlarından bazıları prensesi durdurarak yeni gelenlerle prensin arasına girmiş. Bazıları kılıçlarını çekmiş ve şüpheli bakışlarını baş muhafıza çevirmişler. Uzun-Yelken onları görmezden gelmiş fakat prensesin yere bıraktığı kılıcı incelemek üzere eline almış. Prensin gergin muhafızlarını rahatlatmak içi kılıcı ucundan tutmuş. Mezar Adası'na yaptıkları yolculuğun kılıca takılı

duran He'ershingenmosiken sabununun sadece üçte birini tükettiğini görmüş.

Yaşlı bir adam, "Prensesin kimliğini ispat etmeniz gerekiyor," demiş. Üniforması eski ve yıpranmış olmasına karşın hâlâ bakımlıymış. Yüzü geçen yılların izlerini taşıyormuş fakat sakalı tıraş etmekten geri kalmamış. Bu ıssız adada dahi bir saray mensubu oluşuyla gelen itibarı yitirmemiş.

Wide Teyze, "Beni tanımadın mı?" diye sormuş. "Sen Muhafız Gölgeli-Orman'sın ve şurada duran ise Saray Öğretmeni Açık-Arazi."

İkisi de başlarıyla onaylamışlar. Açık-Arazi, "Wide Teyze, geçen onca yıla rağmen dinç ve sağlıklı görünüyorsun," demiş.

"Yıllar size de iyi davranmış." Wide Teyze boştaki eliyle gözlerindeki yaşları silmiş.

Muhafız Gölgeli-Orman'ın yüzündeki ifade ise değişmemiş. "Yirmi yıl geçti ve evde ne olduğuna dair en ufak bir fikrimiz yok. Prensesin kimliğini ispat etmesini talep etmek zorundayız." Prensese dönmüş. "Kanınızı test etmeye razı mısınız?"

Prenses başıyla onaylamış.

Prens, "Bunun gerekli olduğunu düşünmüyorum," demiş. "Onun kız kardeşim olduğunu biliyorum."

Muhafız, "Prens Hazretleri," demiş. "Bunun yapılması gerekiyor."

Biri iki ufak hançer getirmiş ve hançerlerden birini Muhafız Gölgeli-Orman'a ve diğerini de Saray Öğretmeni Açık-Arazi'ye vermiş. Prensin askerlerinin taşıdığı paslı kılıçların aksine, bu hançerler yeni gibi parıldıyorlarmış. Prenses elini uzatmış ve Gölgeli-Orman işaret parmağını hançerle hafifçe delmiş, hançerin ucuyla bir damla kan almış. Açık-Arazi de aynısını prense yapmış. Ardından Gölgeli-Orman her iki hançeri alarak kan damlalarını dikkatlice birbirine değdirmiş. Kırmızı kan anında maviye dönmüş.

Muhafız ağırbaşlı bir sesle, "O hakikaten de Prenses Çiydamlası," demiş. Ardından, saray öğretmeniyle birlikte, prensesin önünde diz çökmüşler. Prensin diğer adamları da dizlerinin üzerine çökmüşler. Ardından kraliyet veliahtlarının hasret gidermeleri için ayağa kalkıp geriye çekilmişler.

Prens, "Küçükken seni kucağımda tutardım," demiş. "O vakitlerde şu kadarcıktın."

Prenses hıçkırıklar içinde Masalsız Krallık'ta olanları prense anlatmış. Prens kardeşinin elini tutmuş ve anlattıklarını yarıda kesmeden dinlemiş. Zorluklarla geçen yirmi yılın izlerini taşımasına rağmen gençliğini koruyan yüzü, hikâye boyunca sakin ve sabitmiş.

Herkes hikâyeyi dinlemek üzere prens ve prensesin etrafına toplanmış fakat Uzun-Yelken biraz tuhaf davranıyormuş. Sahilde biraz öteye koştuktan sonra prense bakmış, ardından geri gelmiş, sonra yine koşarak uzaklaşmış. En nihayetinde ise Wide Teyze baş muhafızı kenara çekmiş.

Wide Teyze, "Sana söylemiştim: Prens Derin Su bir dev değil," diye fısıldamış.

Baş muhafız, "Hem *öyle*, hem de *değil*," diye fısıldamış. "Normal birine bakarken, o kişi ne kadar uzaktaysa o kadar küçük görünür, değil mi? Fakat prens öyle değil. Ne kadar uzakta olursa olsun, gözlerimize normal boyutunda görünüyor. Uzaktayken bir dev gibi görünmesinin sebebi de bu."

Wide Teyze başıyla onaylamış. "Aynı şeyi ben de fark ettim."

Prenses hikâyesini tamamladıktan sonra, Prens Derin Su sadece, "Hadi geri dönelim," demiş.

İki sandal almışlar. Prens, prenses ve arkadaşlarıyla birlikte küçük sandala katılmış; diğer sekiz gibi ise daha büyük bir sandalı, yirmi yıl önce prens ve takipçilerini buraya getiren sandalı almışlar. Küçük sandal su alıyormuş fakat kısa bir yolculuğu çıkarabilecek kadar güvenliymiş. Prensesin sandalının izlerini dikkatle takip etmişler. Köpük yer yer dağılmış gibi

görünse de, açlık balıkları hâlâ uyuşuk bir biçimde yüzmeye ve fazla hareket etmemeye devam ediyorlarmış. Arada bir sandallardan ya da küreklerden biri sudaki açlık balıklarına isabet ediyormuş fakat balıklar ciddi bir tepki vermek yerine, tembel bir biçimde yoldan çekilmekle yetiniyorlarmış. Büyük sandalın yelkenleri kısmen çalışır durumdaymış ve başı onun çekmesine, su yüzeyindeki açlık balıklarını kenara iterek ufak sandala yol açmasına karar vermişler.

"Sabunu her ihtimale karşı suya geri soksan iyi olur diye düşünüyorum. Uyanırlarsa ne yaparız?" Wide Teyze tembel açlık balığı sürülerini tedirgin bir biçimde izliyormuş.

"Zaten uyanıklar – fazla hareket etmemelerinin sebebi ise keyiflerinin yerinde olması. Fazla sabunumuz kalmadı ve kalanı da ziyan etmek istemiyorum. Gelecekte banyo yapmakta da kullanmayacağım."

Önlerindeki büyük sandaldan birisi, "Ordu!" diye bağırmış.

Krallığın kıyılarında bir süvari birliği belirmiş. Sahile karanlık bir dalga gibi akın etmişler. Atlı askerlerin zırhları ve silahları güneşin altında parlıyormuş.

Prens Derin Su, "Devam edin," demiş.

"Bizi öldürmeye geldiler!" Prensesin yüzü bembeyaz olmuş.

Prens, "Korkma," demiş ve elini nazikçe okşamış.

Çiydamlası abisine bakmış. Artık onun tahta geçmeye kendisinden daha uygun olduğunu biliyormuş.

Rüzgârı arkalarına almalarıyla birlikte dönüş yolculuğu çarptıkları açlık balıklarına rağmen çok daha kısa sürmüş. Her iki sandalın da kıyıya çıkmasıyla birlikte, süvari birliği etraflarını sağlam bir duvar gibi sarmış. Prenses ve Wide Teyze çok korkmuşlar fakat deneyimli sayılabilecek Baş muhafız Uzun-Yelken biraz daha sakinmiş. Askerlerin kılıçlarını kınlarında ve mızraklarını dik tuttuklarını fark etmiş. Daha da önemlisi gözlerindeki ifadeyi görmüş: Ağır zırh giydiklerin-

den sadece gözleri görünüyormuş fakat bakışlarının kendilerine değil, denizin üzerindeki açlık balıklarıyla dolu köpüklü yola odaklandığını fark etmiş. Uzun-Yelken bu gözlerde sadece hayranlık görüyormuş.

Yetkili bir süvari atından inmiş ve kıyıya çıkan sandallara yönelmiş. Sandallardakiler inmiş ve prensin takipçileri kılıçlarını çekerek süvariyle prens ve prensesin arasına geçmişler.

Muhafız Gölgeli-Orman, süvariye, "Bunlar Prens Derin Su ve Prenses Çiydamlası. Sözlerinize ve hareketlerinize dikkat edin!" diye bağırmış.

Süvari tek dizi üzerine çökerek başını öne eğmiş. "Biliyoruz. Fakat prensesi takip etme ve öldürme emri aldık."

"Prenses Çiydamlası tahtın yasal varisidir! Fakat Buz Kumu ise bir hain, hem kral hem de baba katilidir! Onun emirlerini nasıl yerine getirirsiniz?"

"Bunu biz de biliyoruz, bu yüzden bu emri yerine getirmeyeceğiz. Fakta Prens Buz Kumu dün öğleden sonra tahta çıktı. Biz... kimin emirlerini yerine getirmemiz gerektiğinden emin değiliz."

Gölgeli-Orman konuşmaya devam edecekmiş fakat Prens Derin Su araya girerek ona engel olmuş. Prens, süvariye dönmüş. "Prenses ve benim sizinle birlikte saraya dönmemize ne dersiniz? Buz Kumu'yla yüzleşir ve bu durumu bir nihayete erdiririz."

Tahta yeni geçen Kral Buz Kumu, kendisine bağlılık yemini eden nazırlarla birlikte sarayın en lüks salonunda kutlamalar yaptığı sırada, ulaklar Prens Derin Su ve Prenses Çiydamlası'nın bir ordunun başında saraya doğru hızla yaklaştıklarının haberini getirmişler. Bir saat içinde varacaklarmış. Salon aniden sessizleşmiş.

Buz Kumu, "Derin Su mu? Denizi nasıl geçti? Kanatları mı çıktı?" diye söylenmiş fakat yüzü yanındakilere benzer bir dehşet ya da şaşkınlık ifadesi taşımıyormuş. "Merak etmeyin.

Hayatta olduğum sürece ordu o ikisinin emirlerine uymayacaktır... İğne-Göz!"

İğne-Göz gölgelerden belirivermiş. Hâlâ gri pelerinine sarılı duruyor ve öncekine nazaran daha da kırılgan görünüyormuş.

"Kar-damarlı kâğıdını ve fırçalarını al, Derin Su'ya doğru at sürmeye başla. Onu gördüğün gibi resmini çiz. Kolay olacaktır. Fazla yakınına gitmene gerek yok. Ufuk çizgisinde görünür görünmez, onu rahat bir şekilde görebildiğini fark edeceksin."

"Nasıl isterseniz, kralım." İğne-Göz bir fare gibi sessizce uzaklaşmış.

"Çiydamlası'na gelecek olursak, basit bir kız ne yapabilir ki? Şemsiyesini elinden söküp alacağım." Buz Kumu maşrapasını havaya kaldırmış.

Kutlama ziyafeti gergin bir atmosferle sona ermiş. Nazırlar endişeli bakışlarla ayrılmışlar ve salonda sadece Buz Kumu kalmış.

Buz Kumu, bir süre sonra İğne-Göz'ün geri döndüğünü görmüş. Buz Kumu'nun kalbi teklemiş – sebebi ise İğne-Göz'ün ellerinin boş olması ya da görünüşü değilmiş: Eskiden ne kadar hassas ve dikkatli görünüyorsa şimdi de öyle görünüyormuş. Aksine, normalde bir sincap gibi sessizce ilerleyen İğne-Göz'ün kalp atışına benzer, bastırılması güç ve gürültülü ayak seslerini duyabilmiş olmasıyla alakalıymış.

İğne-Göz bakışlarını yere indirerek, "Prens Derin Su'yu gördüm," demiş. "Fakat onu çizemedim."

"Kanatları mı vardı?" Buz Kumu'nun sesi soğukmuş.

"Öyle dahi olsa onu yine de çizebilirdim. Kanatlarındaki her bir tüyü çizebilir ve onu gerçekçi bir biçimde resmedebilirdim. Fakat, kralım, gerçek kanatlanmış olmasından dahi daha korkunç: Perspektif kurallarını hiçe sayıyor."

"Perspektif nedir?"

"Perspektif prensipleri uzaktaki bir objenin yakındakine

göre daha küçük görünmesini zorunlu kılar. Ben Batı geleneklerinde yetişmiş bir ressamım ve Batı resmi perspektif kurallarına göre hareket eder. Prens Derin Su'yu çizemem."

"Perspektif kurallarına uymayan resim ekolleri de mi var?"

"Evet. Kralım, Doğu ekolünde yapılmış şu resimlere bir bakın." İğne-Göz salondaki duvarın birinde asılı duran, parşömen üzerine fırçayla yapılmış manzara resmine işaret etmiş. Parşömen resimdeki negatif alanın, yani boşluğun, su ve sisi andırdığı, zarif ve semavi bir manzarayı taşıyormuş. Tür, yakınındaki renkli ve somut yağlı boya tablolarla ciddi anlamda tezat oluşturuyormuş. "Parşömendeki resmin perspektif kurallarına uymadığını görüyorsunuz. Fakat ben Doğu resmine dair herhangi bir eğitim almadım. Semavi Usta öğretmeyi reddetti – belki de bugünün geleceğini görmüştü."

"Çıkabilirsin." Buz Kumu'nun yüzü ifadesizmiş.

"Tabii. Derin Su birazdan saraya gelecek. Beni öldürecek, sizi de öyle. Fakat çaresizce ölmeyi beklemeyeceğim. Kendi canımı muazzam bir portreyle kendim alacağım." İğne-Göz kralın huzurundan ayrılmış, bu kez sessizmiş adımları.

Buz Kumu muhafızlarını çağırmış. "Kılıcımı getirin."

Salonun dışından kalabalık nal sesleri duyulmuş: Başta uzaktan geliyormuş, ardından gök gürültüsüne benzer şekilde şiddetlenmiş. Sesler sarayın dışında aniden kesilmiş.

Buz Kumu ayağa kalkmış ve kılıcıyla salondan ayrılmış. Derin Su'yun sarayın önündeki basamakları tırmandığını ve Çiydamlası'nın yanında elinde şemsiyeyi taşıyan Wide Teyze'yle arkasında olduğunu görmüş. Basamakların ardındaki meydanda ise sıkışık düzende bekleyen ordu varmış. Askerler sessizce bekliyorlar, her iki tarafa da yakınlık göstermiyorlarmış. Buz Kumu, Derin Su'yu ilk gördüğünde, normal bir insanın iki katı uzunluğunda görünmüş gözüne. Fakat yaklaşıkça normal bir insan boyutlarına dönüyormuş.

Buz Kumu bir an için yirmi yılı aşkın bir süre öncesine, çocukluğuna dönmüş. Açlık balıklarının Mezar Adası çevresin-

de toplandıklarını biliyormuş fakat buna rağmen Derin Su'ya balık tutmak için oraya gitmesi konusunda telkinde bulunmuş. O vakitlerde, babaları bir tür hastalıktan mustaripmiş ve Derin Su'ya Mezar Adası'ndaki balıkların yağının babalarının hastalığını iyileştirebileceğini söylemiş. Normalde fazlasıyla dikkatli hareket eden Derin Su, Buz Kumu'na inanmış ve geri dönmemek üzere ayrılmış. Bu, Buz Kumu'nun yaptığı planlar arasında en çok gurur duyduklarından biriymiş ve krallıktaki kimsenin bundan haberi yokmuş.

Buz Kumu'nun düşünceleri yaşadıkları âna geri dönmüş. Derin Su basamakları tırmanmış ve sarayın kapısında, kürsünün üzerindeymiş. Normal bir insan uzunluğundaymış.

Buz Kumu, "Kardeşim," demiş. "Seni ve Çiydamlası'nı gördüğüme sevindim. Fakat bu krallık benim ve ben bu krallığın kralıyım. Bana bağlılık yemini edin."

Derin Su'nun bir eli paslı kılıcındaymış, diğerini ise Buz Kumu'na doğrultmuş. "Affedilemez suçlar işledin."

Buz Kumu kıkırdamış. "İğne-Göz seni çizememiş olabilir fakat ben senin kalbini deşeceğim." Kılıcını çekmiş.

Hem Buz Kumu, hem de Derin Su kılıçla savaşma konusunda maharetlilermiş fakat Derin Su perspektif kurallına uymadığından, Buz Kumu'nun rakibinin ne kadar uzakta olduğunu kestirmesi mümkün değilmiş. Dövüş, Derin Su'nun kılıcını Buz Kumu'nun göğsüne saplamasıyla çabuk bir sona ermiş. Buz Kumu merdivenlerden aşağı yuvarlanmış ve taş basamakları baştan aşağı kana bulamış.

Tezahüratlar eden ordu, Prens Derin Su ve Prenses Çiydamlası'na bağlılık yemini etmiş.

Derin Su ve Buz Kumu mücadele ederlerken, Baş muhafız Uzun-Yelken de sarayda İğne-Göz'ü arıyormuş. Biri ressamın sarayın dip köşelerinden birinde bulunan atölyesine gittiğini söylemiş. Baş muhafız, kapıda tek bir nöbetçinin bulunduğunu görmüş. Uzun-Yelken'in emrinde çalışmış askerlerden biriymiş.

Nöbetçi, "Bir saat önce geldi," demiş. "O vakitten beridir içeride."

Baş muhafız kapıyı kırarak içeri girmiş.

Atölyenin penceresi yokmuş. İki gümüş şamdanda yanan mumlar tamamıyla erimiş sayılırmış ve atölye bir yeraltı sığınağı kadar loşmuş. İçerisi boşmuş.

Fakat Uzun-Yelken şövalenin üzerindeki resmi görmüş. Bu resim daha yeni tamamlanmış ve boyası dahi henüz kurumamış: İğne-Göz'ün kendi portresiymiş bu. Hakikaten de bir şahesermiş. Başka bir dünyaya açılmış bir pencere gibiymiş ve İğne-Göz pencerede durmuş, içeriyi seyrediyormuş âdeta. Kar-damarlı kâğıdın köşesi bunun bir tablo olduğunu belli etse de, baş muhafız tablodaki adamın keskin bakışlarından kaçınmak istemiş.

Uzun-Yelken etrafına bakınmış ve duvarda asılı duran diğer portreleri görmüş: kral, kraliçe ve sadık nazırlarını. Prenses Çiydamlası'nın portresini de görmüş, portredeki prensesin güzelliği bu loş atölyeyi cennetten bir köşeymişçesine aydınlatıyormuş. Portredeki gözler ruhuna dokunmuş ve Uzun-Yelken kendini karşısındaki güzelliğin etkisine kapılırken bulmuş. Buna rağmen, Uzun-Yelken kendini toparlamayı başarmış. Tabloyu indirmiş, çerçeveyi atmış ve rulo haline getirdiği resmi yakındaki mumların biriyle ateşe vermiş.

Ateşler resmi tüketirken kapı açılmış ve hakiki Prenses Çiydamlası içeri girmiş. Üzerine hâlâ bir köylü kıyafeti varmış ve siyah şemsiyeyi kendisi çeviriyormuş.

"Wide Teyze nerede?"

"Dışarıda kalmasını söyledim; Söylemek istediğim bazı şeyler var... sadece sana söylemek istediğim."

"Portreniz artık yok." Uzun-Yelken yerde hâlâ kor halinde duran küllere işaret etmiş. "Artık şemsiyeye ihtiyacınız yok."

Prenses şemsiyenin dönüşünü yavaşlatmış ve şemsiye bir bülbül gibi feryat etmeye başlamış. Şemsiye kapanmaya başlarken feryadı şiddetlenmiş ve hızlanmış, son olarak ise cüce-

kargaların çığlıklarına benzer bir hal almış – ölümden önceki son uyarıymış bu. Ardından şemsiye kapanmış ve uçlara sıralanan taştan küreler bir dizi sert tıkırtıyla yerlerine geçmişler.

Prenses hâlâ hayattaymış.

Baş muhafız prensese bakmış ve rahat bir nefes almış. Küllere dönmüş. "Yazık oldu. Portre çok güzeldi ve sizin de görmenizi isterdim. Fakat beklemeye cesaret edemedim... hakikaten de çok ama çok güzeldi."

"Benden de mi güzeldi?"

"O sizdi."

Prenses iki kalıp He'ershingenmosiken sabununu yanında getirmiş. Kalıpları bırakmış ve kütlesiz beyaz sabunlar havada birer tüy gibi süzülmüşler.

Prenses, "Krallıktan ayrılacağım ve denizlere yelken açacağım. Benimle gelir misin?" diye sormuş.

"Ne? Prens Derin Su taç giyme töreninin yarın yapılacağını açıkladı bile. Sizi bütün kalbiyle destekleyeceğine yemin etti."

Prenses kafasını sallamış. "Abim kral olmaya benden daha uygun. Ve Mezar Adası'nda mahsur kalmamış olmasaydı, tahta yine o geçerdi. Kral olduğu vakit yüksek bir yere çıkabilir ve böylece tüm krallık onu görebilir. Ben ise bir kraliçe olmak istemiyorum. Dışarıda olmayı sarayda olmaktan daha çok seviyorum. Hayatımın geri kalanını Masalsız Krallık'ta geçirmek istemiyorum. Hikâyeleri olan bir yere gitmek istiyorum."

"O hayat tehlikelerle ve zorluklarla doludur."

"Korkmuyorum." Prensesin gözleri mumun ışığında hayatın parıltısıyla parlamışlar. Uzun-Yelken etrafındaki her şeyin aydınlanmaya başladığını hissetmiş.

"Ben de korkmuyorum. Prenses, sizi denizlerin sonuna kadar takip edeceğim, dünyanın sonuna kadar."

"O vakit krallıktan ayrılan son iki kişi biz olacağız." Prenses uzanmış ve havada süzülen iki sabun kalıbını eline almış.

"Yelkenli bir gemiyle gidelim."

"Evet, kar beyazı yelkenleri olsun."

Ertesi sabah, krallığın bir yerindeki bir sahilde, insanlar denizde beyaz bir yelkenin belirdiğini görmüşler. Arkasında ise köpükten buluta benzer upuzun bir iz varmış. Doğan günün ışığıyla birlikte krallıktan uzaklaşmışlar.

O günden sonra, krallıktaki hiç kimse Prenses Çiydamlası'na ya da Uzun-Yelken'e ne olduğunu bilmemiş. Hatta krallık dış dünyadan herhangi bir haber alamamış. Prenses, He'ershingenmosiken sabununun son iki kalıbını da yanında götürmüş ve kimsenin açlık balıklarının oluşturduğu bariyeri aşması mümkün değilmiş. Fakat kimse şikâyet etmemiş. İnsanlar sakin hayatlarına alışmışlar. Bu masaldan sonra, Masalsız Krallık'ta başka hiçbir masal anlatılmayacakmış.

Fakat bazen, gecenin geç saatlerinde, bazı insanlar masal olmayan masallar anlatırlarmış: Prenses Çiydamlası ve Uzun-Yelken'in hayatlarını hayal ederlermiş. Herkes farklı şeyler hayal edermiş fakat hepsi ikilinin egzotik ve gizemli krallıklara yolculuk ettiğinde, deniz kadar büyük kıtalara ulaştığında fikir birliğine varırmış. Hayatlarının deniz ya da kara fark etmeksizin gezerek ve büyük bir mutlulukla geçip gideceğini hayal ederlermiş.

Yayın Dönemi, 7. Yıl
Yun Tianming'in Peri Masalları

Sofonsuz odada, okumayı bitirenler kendi aralarında konuşmaya başlamışlardı ancak çoğunun aklı hâlâ Masalsız Krallık'ın dünyasında, denizinde, prensesinde ve prenslerindeydi. Bazıları derin düşüncelere dalmıştı; bazıları dokümanlara bakıyor, sadece bakarak bir şeyleri keşfedebilmeyi umut ediyorlardı.

AA, Cheng Xin'e, "Prenses sana çok benziyormuş," dedi.

"Burada ciddi bir konuyla uğraşıyoruz, biraz odaklanmayı dene lütfen... ve ayrıca ben o kadar hassas mıyım?! Şemsiyeyi kendim taşırdım." Cheng Xin dokümanı okumaya gerek duymayan tek kişiydi. Hikâyeler aklına kazınmıştı. Prenses Çiydamlası'nın bir nebze kendisinden esinlenilerek yaratılıp yaratılmadığını birçok kez düşünmüştü tabii. Fakat baş muhafız Yun Tianming'e benzemiyordu.

Benim bir şekilde yelken açıp buralardan gideceğimi mi düşünüyor? Başka bir adamla?

Başkan herkesin okumayı bitirdiğini fark ettiğinde katılanların fikirlerini paylaşmalarını istedi – İÇK bünyesinde çalışan farklı grupların ilerleyen aşamada ne tür adımlar atabileceğine dair önerilerde bulundu.

Edebi analiz grubunu temsil eden komite üyesi ilk sözü almak için izin istedi. Bu grup son anda eklenmişti ve çoğunluğunu yazarlar ile Eski Çağ edebiyatıyla ilgilenen âlimler oluşturuyordu. Çok düşük bir ihtimal de olsa –ki böyle bir ihtimal imkânsıza yakındı– işe yarayabilecekleri düşünülmüştü.

Söz alan kişi çocuk hikâyeleri yazan biriydi. "Şu andan itibaren grubumun işe yarar herhangi bir katkıda bulunmasının

pek mümkün olmadığını biliyorum. Fakat söylemek istediğim birkaç şey var." Adam mavi kapaklı dokümanı kaldırdı. "Üzgünüm fakat bu mesajın çözülebileceğine inanmıyorum."

Başkan, "Neden böyle bir şey söylediniz?" diye sordu.

"Daha açık konuşayım, burada insanlığın geleceğe yönelik hayatta kalma çabalarına ilişkin stratejik bir doğrultu belirlemeye çalışıyoruz. Eğer böyle bir mesaj hakikaten varsa, her ne olursa olsun, kesin bir anlam taşıması gerekir. Muğlak, çok anlamlı bilgileri alıp stratejik planlamalarda kullanamayız. Fakat edebiyatın kalbinde muğlaklık ve çok anlamlılık vardır. Güvenlik endişelerinden ötürü bu üç hikâyenin ardında asıl yatan anlamın fazlasıyla derine gömüldüğünü ve bunun da yorumlamaları daha muğlak ve çok anlamlı kıldığından eminim. Yüzleştiğimiz asıl zorluk bu üç hikâyeden herhangi bir anlam elde edememek değil, akla yatkın birçok yorumlama yapabilmek ve hiçbirinden emin olamamaktır.

"Konuyla doğrudan alakalı olmayan başka bir şey söylememe daha izin verin. Bir yazar olarak bu eserlerin yazarına saygılarımı sunmak isterim. Peri masalı olarak oldukça başarılılar."

Ertesi gün, İÇK'nın Yun Tianming'in mesajını çözümlemeye yönelik çalışmaları tam gaz başladı. Çocuk hikâyeleri yazarının uyarısındaki haklılık payını anlamaları fazla sürmedi.

Yun Tianming'in üç masalı metafor ve sembolizm bakımından oldukça zengindi; her detay farklı şekilde yorumlanabiliyor ve her yorumlama öyle ya da böyle desteklenebiliyordu fakat yazarın hangi mesajı kastettiğini anlamak ve bu sebepten de herhangi bir yorumlamayı stratejik istihbarat olarak kabul etmek imkânsızdı.

Örneğin, herkes, insanları tablolara hapsetmenin oldukça açık bir metafor olduğunda hemfikirdi. Fakat farklı alanlarda çalışan uzmanlar tek bir yorumlamada fikir birliğine varamıyorlardı. Bazıları resimlerin modern dünyadaki dijitalleşme

akımına işaret ettiğini ve böylece hikâyedeki bu detayın insanların karanlık orman saldırılarından dijital ortama aktarılarak kurtulabileceğine işaret ettiğine inanıyordu. Ayrıca, bu fikri savunan âlimler resme aktarılan insanların gerçek dünyadaki insanlara artık zarar veremediğini ve insanları dijital ortama aktarmanın evrensel zararsızlık bildirimini gerçekleştirme yollarından biri olabileceğini belirttiler.

Fakat diğer bir grup ise resimlerin farklı boyutlara işaret ettiğini savunuyordu. Gerçek dünya ve resimlerin dünyası farklı boyutlarda bulunuyordu ve bir kişinin resmi yapıldığında, o kişi üçüncü boyuttan kayboluyordu. Bu, akıllara *Mavi Uzay* ve *Yerçekimi*'nin dördüncü boyut parçacığında deneyimlediklerini getirmişti, bu da Tianming'in insanlığa anlatmak istediği şeyin dördüncü boyutu sığınabilecekleri bir yer olarak kullanabilecekleri ya da evrensel zararsızlık bildirimini dördüncü boyut aracılığıyla iletebilecekleri olduğuna işaret ediyordu. Bazı âlimler, Prens Derin Su'nun perspektif kurallarını hiçe saymasını yazarın dördüncü boyut parçacığına işaret ettiğine dair başka ipucu olarak görüyorlardı.

Peki ya açlık balıklarının anlamı neydi? Bazıları sayılarının fazlalığına, gizliliklerini koruma alışkanlıklarına, şiddet ve agresiflik yanlısı oluşlarına odaklanıyor ve karanlık orman durumundaki kozmik medeniyeti bir bütün olarak temsil ettiği sonucuna varıyordu. Açlık balıklarının saldırmayı unutacakları kadar rahatlamalarına olanak tanıyan sabun, evrensel zararsızlık bildirimi ardında yatan birtakım bilinmeyen prensipleri sembolize ediyordu. Diğerleri ise tamamen zıt bir sonuca varmışlardı: Açlık balıklarının, insanlık tarafından inşa edilmesi gereken akıllı makineler olduklarına inanıyorlardı. Bu makineler boyut olarak ufak ve kendi başlarına çoğalabilme özelliğine sahip olmalılardı. Uzaya salındıkları gibi Kuiper Kuşağı'nda ya da Oort Bulutu'nda bulunan materyalleri kullanarak çoğalacak ve Güneş Sistemi'ni koruyacak bir bariyer oluşturacak sayıya ulaşacaklardı. Bariyerin Güneş'e yönelen

fotoit saldırılarını durdurmak ya da Güneş Sistemi'nin belli bir mesafeden görünüşünü değiştirerek evrensel zararsızlık bildirimini yerine getirmek gibi farklı fonksiyonları olacaktı.

Shoaling Yorumlaması adını alan bu yorumlama, tüm yorumlamalar arasında en popüler olanıydı. Diğer hipotezlere kıyasla, Shoaling Yorumlaması nispeten açık bir teknik yol planı sunuyordu ve Dünya Bilim Akademisi tarafından detaylı inceleme konusu olarak kabul edilen ilk yorumlama oldu. Fakat İÇK, Shoaling Yorumlaması'ndan pek ümitli değildi – fikir teknik olarak akla yatkın görünse de, araştırmalar, Güneş Sistemi etrafında bariyer oluşturacak "balık sürülerinin" üretilmesinin on binlerce yıl süreceğini ortaya çıkardı. Dahası, yapay zekâ makinelerinin kısıtlı yetenekleri koruma ve zararsızlık bildirimi fonksiyonlarının en iyi ihtimalle kullanışsız çözümler olacakları anlamına geliyordu. Sonuç olarak Shoaling Yorumlaması'nın rafa kaldırılması gerekti.

Dönen şemsiyeye yönelik de sayısız yorumlamada bulunuldu, gizemli kar-damarlı kâğıda, obsidiyen levhaya ve He'ershingenmosiken'den gelen banyo sabununa da öyle...

Aynen çocuk kitabı yazarının söylediği gibi, tüm bu yorumlamalar akla yatkın görünüyorlardı fakat asıl anlamı hangisinin taşıdığını belirlemek imkânsızdı.

Ancak üç masalın içeriklerinin tamamı muğlak ve çok anlamlı değildi tabii. İÇK uzmanları, hikâyedeki en az bir detayın net bir istihbarat bilgisi olduğunu ve belki de Yun Tianming'in mesajının çözümünde anahtar işlevi göreceğini düşünüyorlardı.

Hikâyedeki karakterlerin bahsettiği o tuhaf yerin ismi: *He'ershingenmosiken.*

Tianming, Cheng Xin'e masallarını Çincede anlatmıştı. İnsanlar çoğu yer isminin ve karakterlerin isimlerinin Çincede birer anlama sahip olduklarını fark etmişlerdi: Masalsız Krallık, Açlık Denizi, Mezar Adası, Prenses Çiydamlası, Prens Buz Kumu, Prens Derin Su, İğne-Göz, Usta Semavi, Baş muhafız

Uzun-Yelken, Wide Teyze vb. Ancak, bu isimlere fonetik yazımı farklı bir şeye işaret eden başka bir isim daha eşlik ediyordu. Fonetik olarak Çincede tuhaf olmasının yanı sıra, oldukça uzun bir isimdi. İsmin hikâyede tekrar tekrar geçmesi de açık bir şekilde olağandışı bir duruma işaret ediyordu: İğne-Göz ve Usta Semavi, He'ershingenmosiken'den gelmişlerdi; kullandıkları kar-damarlı kâğıt da He'ershingenmosiken'den gelmişti; kâğıdı düzleştirmekte kullanılan obsidiyen levha ve ütü de He'ershingenmosiken'den gelmişti; banyo sabunu He'ershingenmosiken'dendi; Baş muhafız Uzun-Yelken, He'ershingenmosiken'de doğmuştu; açlık balıkları He'ershingenmosiken'den getirilmişlerdi... Yazar bu ismin önemine tekrar tekrar dikkat çekiyor gibiydi fakat He'ershingenmosiken'e dair detaylı herhangi bir tasvir bulunmuyordu. Masalsız Krallık'a benzer, başka bir büyük ada mıydı? Bir kıta mıydı? Takımada mıydı?

Uzmanlar bu ismin hangi dile ait olduğundan dahi emin değillerdi. Yun Tianming, Merdiven Projesi mekiğiyle gittiğinde, İngilizcesi pek iyi sayılmazdı ve üçüncü bir dil bilmiyordu – fakat ilerleyen vakitte yeni bir dil öğrenmiş olması ihtimaller dahilindeydi. İsim İngilizceye benzemiyordu ve Latin dillerinden birine ait olup olmadığı dahi belli değildi. Üç Cisim dili seslerle ifade edilmediğinden ya da konuşulmadığından, ismin Üç Cisimcede olması da mümkün değildi.

Âlimler ismi dünyanın tüm dillerinde hecelemeye çalıştılar, farklı alanlardan yardım almayı, internette ve her tür özel veri tabanında aramayı denediler fakat bu araştırmalardan herhangi bir sonuç elde edilemedi. İnsanlığın en parlak zekâları dahi bu ismin karşısında çaresizdi.

Farklı takım liderleri Cheng Xin'e aynı şeyi sorup duruyorlardı: İsmin telaffuzunu doğru hatırladığından emin miydi? Cheng Xin kendinden emindi: İsmin ne kadar tuhaf bir okunuşa sahip olduğunu hemen fark etmiş ve aklında tutabilmek için özellikle dikkat etmişti. Ayrıca isim masalın farklı

yerlerinde sık sık geçiyordu ve yanlış hatırlaması kesinlikle mümkün değildi.

İÇK'nın analizlerinden herhangi bir sonuç elde edilmedi. Böyle zorluklar beklenmiyor değildi: Eğer insanlık, Yun Tianming'in masallarını kolaylıkla çözümleyerek stratejik istihbarat elde edebilseydi, aynı şeyi Üç Cisimliler de yapabilirdi. Asıl istihbarat bilgisi derinlere saklanmış olmalıydı. Farklı gruplara mensup uzmanlar yorulmuşlardı ve sofonsuz odadaki statik elektrik ile keskin koku herkesin sinirlerini germeye başlamıştı. Her grup farklı fikirler üzerine herhangi bir sonuca varamadan tartışan alt gruplara bölünmüştü.

Çözümleme çabaları çıkmaza girerken, İÇK'dakiler şüpheye düşmeye başladılar. Hakikaten bu üç masal herhangi bir stratejik istihbarat unsuru taşıyor muydu? Şüphenin temelinde Yun Tianming'in kendisi vardı. Sonuçta, Eski Çağ'daki bir üniversite öğrencisinin donanımına sahipti, ki bu da bugünün ortaokul öğrencisine denk bir bilgi birikimiydi. Görev öncesi hayatında çoğunlukla rutin, basit işlerde çalışmış ve gelişmiş bilimsel araştırmalarda bulunmamış veyahut temel bilimsel teorilerin nedenlerini sorgulamamıştı. Tabii yakalandıktan ve klonlandıktan sonra çalışacak çok vakti olmuştu fakat uzmanlar onun Üç Cisimliler'in gelişmiş teknolojilerini, özellikle de bu teknolojileri destekleyen temel teorileri anlayabileceğinden şüphelilerdi.

Daha da kötüsü, günler geçtikçe İÇK'da bazı önüne geçilemez komplikasyonlar oluşmaya başladı. Başta herkes bilmeceyi insanlığın geleceğini kurtarmak için bir bütün halinde çözmeyi umuyordu. Fakat ilerleyen vakitte çeşitli politik güçlerin ve ilgili kesimlerin gruplara etkisi kendilerini belli etmeye başladı: Uluslararası Filo, BM, çeşitli ulus devletleri, çok uluslu şirketler, dinler ve daha niceleri. Bütün bu gruplar, masalları kendi politik hedef ve çıkarlarına göre yorumlamak istiyor, yorumlama sürecini ise kendi politik ajandalarını da-

yatmak için yeni bir fırsat olarak görüyorlardı. Masallar bir anda akla gelebilecek her türlü senaryoyu taşıyabilecek birer sepete dönüşmüşlerdi. İÇK'nın işi değişmiş ve farklı gruplar arasındaki münazaralar politik ve çıkarcı bir hal almış, bu da morali olumsuz etkilemişti.

Fakat İÇK'nın herhangi bir ilerleme kaydedememesinin olumlu bir etkisi de vardı: İnsanların bir mucize gerçekleşeceği yanılgısından kurtulmalarını sağlamıştı. Aslına bakılırsa, halk bir mucizenin varlığına inanmayı uzun zaman önce bırakmıştı, sebebi ise Yun Tianming'in mesajının varlığından haberdar dahi olmamalarıydı. Halkın politik kesimler üzerinde oluşturduğu baskılar Uluslararası Filo ve BM'nin dikkatini Yun Tianming'in mesajından, Dünya medeniyetini ellerindeki teknolojileri kullanarak kurtarmanın yollarını aramaya yöneltmişti.

Evrensel ölçekte bakıldığında, Üç Cisim'in yok edilişi hemen yanı başımızda gerçekleşmiş, insanlara bir yıldızın yok edilişini başından sonuna kadar detaylı bir biçimde inceleme ve muazzam miktarlarda veri toplama imkânı tanımıştı. Yok olan yıldızın kütle ve ana sekanstaki konumuyla Güneş'e fazlasıyla benzer olması, insanlığa Güneş'in olası bir karanlık orman saldırısı sonucunda yok edilişini inceleyebileceği detaylı bir matematiksel model yaratma imkânı tanıyordu. Nitekim bu konuya ilişkin araştırmalara Üç Cisim'in yok edilişi Dünya'dan tanık olunduğu anda ve büyük bir kararlılıkla başlanmıştı. Araştırmanın sonucu ise Sığınak Projesi'ydi ve kitlesel anlamda dikkati Yun Tianming'in mesajından kendi üzerine çekmişti.

Geçmişin Dışında Bir Zaman'dan Alıntı Sığınak Projesi: Dünya Medeniyeti İçin Yeni Bir Nuh'un Gemisi

1. Dünya'nın koordinatlarının açığa çıkmasıyla karanlık orman saldırısının gerçekleşmesi arasında geçecek tahmini süre: İyimser senaryo: Yüz ila yüz elli yıl. Ortalama senaryo: Elli ila seksen yıl. Kötümser senaryo: On ila otuz yıl. İnsan ırkının kurtuluşu için yapılan planlarda yetmiş yıllık bir süreç baz alınmıştır.

2. Kurtarılması gereken insan sayısı: Dünya nüfusundaki azalma oranı göz önünde bulundurulduğunda, sayı yetmiş yıl içerisinde altı yüz ila sekiz yüz milyon arasında değişecektir.

3. Olası bir karanlık orman saldırısına dair beklentiler: Üç Cisim'in yıldızından alınan verilerden yola çıkılarak, benzer bir saldırı Güneş'e yapıldığı takdirde oluşacak patlamanın matematiksel bir modeli yaratıldı. Model üzerinde yürütülen simülasyonlar, Güneş'e bir fotoit isabet ettiği takdirde, Mars gerisindeki tüm gezegenlerin yok edileceğini gösterdi. Merkür ve Venüs saldırının hemen ardından buharlaşırdı. Dünya kütlesinin bir kısmını ve küre şeklini korurdu fakat kabuğun tamamı ve manto tabakasının bir kısmı soyulurdu. Mars yaklaşık yüz kilometre kalınlığında bir katmanı kaybederdi. İlerleyen süreçte ise geriye kalan gezegenlerin tamamı güneş patlamasıyla açığa çıkan materyallerden ötürü ivmelerini kaybeder ve Güneş'in faal haldeki çekirdeğine çekilirdi.

Model güneş patlamasının yıkıcı gücünün –radyasyon ve güneşten kopan malzemelerin çarpma etkileri de dahil olmak üzere– Güneş'le aradaki mesafenin karesiyle ters orantılı ola-

cağını gösterdi. Bu da yıkıcı etkinin Güneş'ten yeterince uzakta olan objeleri etkilemeyecek kadar hızlı azalacağı anlamına geliyordu. Bu da dış gezegenlerin patlamadan sağ kurtulmalarını sağlayacaktı.

Saldırının ilk aşamasında, Jüpiter'in yüzeyi ciddi anlamda etkilenecek fakat uyduları da dahil olmak üzere genel yapısında herhangi bir zarar oluşmayacaktı. Satürn, Uranüs ve Neptün de sadece yüzeysel hasar görecek ve ciddi bir hasarla karşılaşmayacaktı. Güneşten yayılan materyaller gezegenlerin yörüngelerini bir miktar yavaşlatacak fakat ilerleyen zamanda spiral bir nebulaya dönüşecek olan materyallerin açısal hızı dış gezegenlerin dönüş hızına uyacak ve yörüngelerini daha fazla etkilemeyecekti.

Gaz bulutundan oluşan dört gezegen, Jüpiter, Satürn, Uranüs ve Neptün, olası bir karanlık orman saldırısını nispeten zararsız atlatacaktı. Sığınak Projesi'nin temelini bu sonuç oluşturuyordu.

4. İnsanlığın kurtuluşuna ilişkin rafa kaldırılan planlar

a. Uzaya Kaçış Planı: Teknik olarak imkânsız. İnsanlığın eldeki süre zarfında uzayda yön bulmaya ilişkin ilerlemeleri kaydetmesi mümkün değildi. Uzaya kaçış gemilerine toplam nüfusun ancak binde biri sığacaktı. Dahası, bu gemilerin yakıtlarının bitmesi ya da uzun dönem yaşam desteği ve ekolojik geri dönüşüm sistemlerinin onarılmaz bir hatayla karşılaşmaları durumlarından önce yaşanabilir bir gezegen bulmaları ve ulaşmaları oldukça düşük bir ihtimaldi.

Bu ve bunun gibi toplam nüfusun ancak çok küçük bir kısmının kurtarılmasını sağlayan planlar, insan ırkının temel ve ahlaki değerlerini de hiçe saymak anlamına geliyordu. Sosyal ayaklanmalara ve toplumsal çöküşe sebep olma ihtimalleri de bu planları politik anlamda uygulamaya geçirilmez kılıyordu.

b. Uzun-mesafeli Kaçınma Planı: Uygulanma ihtimali aşırı düşük. Bu plan, Güneş'in patlayıcı ve yok edici etkisinden yeterince uzakta, insanların yaşayabileceği bir habitat inşa et-

meyi amaçlıyordu. Patlama modeli ve yakın gelecekte mühendislik tekniklerinde uzay şehirlerini güçlendirmesi beklenen gelişmeler göz önünde bulundurulduğunda, güvenli mesafenin Güneş'ten en az altmış AB uzaklıkta olması gerekiyordu ki bu mesafe Kuiper Kuşağı'nın ötesine denk geliyordu. O mesafede, bir uzay şehri kurmakta kullanılabilecek malzemeler sınırlı olacaktı. Aynı malzeme kıtlığı, şehir kurulsa dahi, insan nüfusuyla birlikte sürdürülebilirliğini imkânsıza indirgeyecekti.

5. Sığınak Projesi: Gaz bulutundan oluşan dört gezegen kalkan olarak kullanılarak, karanlık orman saldırısı sonucunda oluşacak güneş patlamasından kaçınılabilirdi. Dört gezegenin gölgesinde, güneşten uzakta, insan nüfusunun tamamına ev sahipliği yapacak uzay şehirleri inşa edilebilirdi. Bu uzay şehirleri gezegenlerin yakınında duracaklar fakat uydulara olmayacaklardı. Bunun yerine, gezegenlerin yörüngesiyle eşzamanlı biçimde Güneş'in etrafında dönecek ve gölgelerinde kalmaya devam edeceklerdi. Bu plan, her biri on beş milyon kişiye ev sahipliği yapma kapasitesine sahip, toplam elli uzay şehrinin kurulmasını amaçlıyordu. Şehirlerin yirmisi Jüpiter'in, yirmisi Satürn'ün, altısı Uranüs'ün ve dördü Neptün'ün gölgesinde kurulacaktı.

6. Sığınak Projesi'ne İlişkin Teknik Zorluklar: İnsanlık, bu planın gerektirdiği teknolojilerin tamamına hâkimdi. Uluslararası Filo, uzay şehirleri kurma konusunda geniş bir deneyime sahipti ve halihazırda Jüpiter'in yörüngesinde hatırı sayılır büyüklükte bir üs bulunuyordu. Şehirlerin konumlarını belirlemek gibi eldeki süre zarfında giderilebilecek birtakım zorluklar mevcuttu. Uzay şehirleri gezegenlerin uyduları olmayıp sadece yakınlarında bulunacağından, şehirlerin gezegenlere düşmelerine engel olmak amacıyla yerçekimini dengeleyecek ve aradaki mesafeyi koruyacak itici sistemler kurulacaktı. İlk olarak şehirlerin L2 Lagrangian noktalarında kurulmaları ve böylece her uzay şehrinin yakınında bulunduğu gezegenin

periyodik yörüngesine, fazla enerji harcamaya ihtiyaç durmadan uyum sağlamaları amaçlanmıştı. Ancak ilerleyen vakitte L2 Lagrangian noktalarının, gezegenlerden yeterli korumanın sağlanamayacağı kadar uzakta oldukları ortaya çıktı.

7. Karanlık orman saldırı sonrası insanlığın Güneş Sistemi'nde hayatta kalması: Güneş'in yok olmasının ardından, uzay şehirleri enerji kaynağı olarak nükleer füzyondan faydalanırlardı. O vakit geldiğinde, Güneş Sistemi spiral şeklinde bir nebulaya dönüşmüş olacak ve güneşten yayılan malzemeler kolaylıkla toplanabilen, sınırsız bir füzyon yakıtı işlevi görürdü. İnsanlığın uzun dönem enerji ihtiyaçlarını karşılamak amacıyla, Güneş'in çekirdeğinden füzyon yakıtı elde etmek de mümkün olurdu. Her şehre, saldırı öncesinde Dünya yüzeyine ulaşan miktara eşdeğer enerji sağlayan, yapay birer güneş yerleştirilebilirdi. Enerji verimliliği açısından bakıldığında, uzay şehirlerinin füzyon yakıtını Güneş'e oranla milyarda bir hızla tüketecekleri göz önünde bulundurulduğunda, insanlığın elindeki enerji kaynakları saldırı öncesi döneme kıyasla katbekat fazla olacaktı. Güneş Sistemi'ndeki füzyon malzemelerinin muazzam bir verimsizlikle kullanıldığı göz önünde bulundurulduğunda, Güneş'in yok edilişi bu bağlamda bir iyileşme olarak görülebilirdi.

Karanlık orman saldırı sonrası nebulanın bir nebze yatışmasının ardından, uzay şehirlerinin tamamının bariyer gezegenlerini terk etmeleri ve Güneş Sistemi'nde kendilerine daha uygun noktalar bulmaları mümkün olurdu. Nebuladan zarar görmeleri ve kolaylıkla kaynak toplayabilmeleri için eliptik düzlemde yol almaları tavsiyesinde bulunulabilirdi. Uzay şehirlerinin sayılarını sınırlayan tek kaynağın su olacağından, Europa'da bulunan 160 kilometre derinliğindeki okyanus, Dünya okyanuslarının tamamından büyük hacme sahip bir su kaynağı sağlayacak ve nüfusu on ila yirmi milyon arasında değişen binden fazla uzay şehrine yetebilecekti. Nebulanın kendisinden de su elde etme imkânı bulunacaktı.

Sonuç olarak, saldırı sonrasında oluşacak Güneş Sistemi nebulası on milyar kişiye kolaylıkla ev sahipliği yapabilecek ve insanlık medeniyetinin gelişmeye devam etmesine olanak tanıyacaktı.

8. Sığınak Projesi'nin uluslararası ilişkilere etkisi: İnsanlığın yepyeni bir Dünya inşa etmesi, eşine daha önce hiç rastlanmamış bir plandı. Karşısındaki en büyük engel ise teknik değil, uluslararası politikaları ilgilendiren meselelerdi. Halk, Sığınak Projesi'nin Dünya'nın kaynaklarını tüketeceğini ve küresel refah, siyaset ve ekonomik gelişmeleri tersine çevireceğinden hatta ikinci bir Büyük Kıtlık'a sebep olabileceğinden korkuyordu. Fakat Uluslararası Filo ve BM böylesi bir tehlikeden kaçınılabileceğinde hemfikirdi. Sığınak Projesi tamamıyla Güneş Sistemi'nde ve Dünya'nın dışında bulunan, çoğunluğu dört dış gezegenin uydularından, Satürn, Uranüs ve Neptün'ün halkalarından elde edilecek kaynaklarla yapılacak şekilde tasarlanmıştı. Dünya'nın sahip olduğu kaynaklara ya da ekonomisine herhangi bir zarar vermeyecekti. Hatta uzay kaynaklarının kullanımı belli bir noktaya geldiğinde, projenin Dünya'nın ekonomisine yarar sağlaması da mümkündü.

9. Sığınak Projesi'ne genel bakış: Gezegenlerden kaynak elde etmeyi ve işlemeyi sağlayacak endüstriyel altyapıyı kurmak yirmi, uzay şehirlerini kurmak ise altmış yıl sürecekti. İki aşamanın on yıllık kısımları aynı anda gerçekleşecekti.

10. İkinci bir karanlık orman saldırısı ihtimali: İlk karanlık orman saldırısının sonuçları çoğu uzak gözlemciyi Güneş Sistemi'nde hayatın son bulduğuna ikna edecekti. Aynı zamanda, Güneş'in yok edilişiyle birlikte uzaktan ekonomik bir saldırı gerçekleştirmekle kullanılabilecek başka bir enerji kaynağı kalmayacaktı. Bu da ikinci bir karanlık orman saldırısı ihtimalini oldukça düşük kılıyordu. 187J3X1'in saldırı sonrası bulunduğu durum da bu görüşü desteklemekteydi.

Yayın Dönemi, 7. Yıl
Yun Tianming'in Masalları

Sığınak Projesi için hazırlıklar devam ederken, Yun Tianming toplum bilincinden silindi. İÇK, mesajı çözümleme çalışmalarına devam ediyordu ancak bu GSK'nın sayısız projelerinden biri olarak görülmekten öte değildi. Masallardan önemli bir stratejik istihbarat unsuru elde etmeye ilişkin umut her geçen gün azalıyordu. Hatta İÇK'nın bazı üyeleri, Sığınak Projesi'ni Yun Tianming'in peri masallarıyla ilişkilendirdiler ve planın doğruluğuna işaret eden birçok yorumlama elde ettiler. Örneğin, doğal olarak şemsiyeyi savunmaya yönelik bir tür yapı olarak yorumladılar. Biri tentenin ucundaki taşların dış gezegenleri temsil ediyor olabileceğine işaret etti ancak Güneş Sistemi'nde kalkan işlevi görebilecek sadece dört gezegen mevcuttu. Tianming'in masalları tentenin kaç kolu olduğundan bahsetmiyordu fakat bir şemsiye için dört destek kolu biraz azdı sanki. Çoğu insan bu yorumlamalara inanmıyordu tabii fakat Tianming'in masalları Kitabı Mukaddes'le karşılaştırılabilecek bir kimliğe bürünmüşlerdi bir nevi.

Bu esnada masalların yorumlanması hususunda beklenmedik bir ilerleme kaydedildi.

艾 AA, bir gün Cheng Xin'i görmeye geldi. Cheng Xin'le birlikte İÇK görüşmelerine gelmeyi uzun zaman önce bırakmış, enerjisinin tamamını Hale Grup'u Sığınak Projesi'ne dahil etme çalışmalarına adamıştı. Jüpiter'in yörüngesi dışında yeni bir dünya kurmak bir uzay inşaat şirketi için paha biçilmez bir fırsattı. Ve inşa edilecek uzay şehirlerinin malze-

meleri dört dış gezegenin "hale"lerinden elde edilecekken, şirketinizin adının Hale* Grup olması kadar güzel ne olabilirdi ki?

AA, "Bir kalıp sabun istiyorum," dedi.

Cheng Xin onu duymazlıktan geldi. Gözleri önündeki e-kitaptan ayrılmadı ve AA'ya füzyon fiziği hakkında bir soru sordu. Uyandığından beri, Cheng Xin kendini modern bilim öğrenmeye adamıştı. Eski Çağ uzay yolculuğu teknolojileri tamamıyla yok olmuştu ve en ufak uzay mekiği dahi iticilerinde nükleer füzyondan faydalanıyordu. Cheng Xin temel fizikle başladı ve hızla ilerleme kaydetti. Hatta geçen yıllar öğrenme sürecinde tahmin ettiği kadar büyük bir engel oluşturmamıştı: Temel teoremlerdeki değişimlerin çoğu, Caydırma Dönemi'nin başlangıcından sonra gerçekleşmişti. Özenli ve gayretli bir çalışmayla, Eski Çağ'dan çoğu biliminsanı ve mühendisin kendi mesleklerini icra etmeleri mümkündü.

AA, Cheng Xin'in kitabını kapadı. "Bana bir banyo sabunu ver!"

"Sabunum yok. Gerçek banyo sabununun peri masallarındaki gibi büyülü özellikleri olmadığını biliyorsun, değil mi?" Cheng Xin'in aslen demek istediği şey ise AA'nın çocuk gibi davranmayı bırakmasıydı.

"Biliyorum. Fakat köpükleri seviyorum. Prenses gibi bir köpük banyosu yapmak istiyorum!"

Modern banyoların köpüklerle hiçbir alakası yoktu. Sabun ve benzer temizlik ürünleri yüzyılı aşkın bir süre önce kaybolmuşlardı. Modern anlamda banyo iki şekilde yapılıyordu: Süpersonik dalgalarla ya da temizleme bileşenleriyle. Temizleme bileşenleri gözün göremeyeceği büyüklükteki nanobotlardı. Suyla ya da susuz kullanılabiliyorlardı. Teni ve diğer yüzeyleri anında temizliyorlardı.

Cheng Xin'in AA'yla birlikte banyo sabunu almaya gitme-

---

* (İng.) Hale. *–yhn*

si gerekmişti. Geçmişte ne zaman depresyona girse, AA onu böyle dışarı sürüklerdi.

Devasa bir orman şeklindeki şehir karşılarında beklerken, seçeneklerini gözden geçirdiler ve banyo sabununu en iyi ihtimalle bir müzede bulabileceklerine karar verdiler. Arayışları, şehir tarih müzesinin Eski Çağ'dan kalma gündelik ihtiyaçların giderilmesinde kullanılan eşyaların sergilendiği bölümünde son buldu: Küçük ev aletleri, kıyafetler, mobilyalar gibi envaiçeşit obje mevcuttu. Bu objeler iyi korunmuşlardı hatta bazıları yeni gibi görünüyordu. Mantıken, Cheng Xin bu eşyaların yüzyıllar öncesinden kaldıklarını kabul edemiyordu; onun için bunlar daha dünden kalma gibilerdi. Uyandığından beri çok şey gerçekleşmiş olmasına karşın, bu yeni çağ ona hâlâ bir rüya gibi geliyordu. Ruhu inatla geçmişte yaşamaya devam ediyordu.

Banyo sabunu, çamaşır deterjanı gibi farklı temizlik ürünleriyle birlikte bir vitrinde sergileniyordu. Cheng Xin şeffaf sabun kalıbına baktı ve sabunun üzerine basılmış tanıdık kartal simgesini gördü: Nice Grup'a ait bir üründü. Aynı hikâyedeki sabun gibi saf beyazdı.

Müze müdürü banyo sabununun değerli bir obje olduğunu ve satılık olmadığı söylese de, ardından akıl almaz bir fiyat sunmaktan çekinmedi.

Cheng Xin, AA'ya, "Temizlik malzemeleri üretecek ufak bir fabrika kurmaya yetecek bir meblağ bu," dedi.

"Yani? Senin için yıllardır CEO'luk yapıyorum. Bana bir hediye vermen gerek. Hem kimbilir? Belki gelecekte değeri artar."

Ve böylece banyo sabununu satın aldılar. Cheng Xin, AA'ya eğer gerçekten de bir köpük banyosu yapmak istiyorsa, bir şişe banyo köpüğü almasının daha iyi olabileceğini söyledi. Fakat AA sabunda ısrarcıydı çünkü prenses sabunla yıkanmıştı. Banyo sabunu vitrinden dikkatlice alındıktan sonra, Cheng Xin sabunu eline aldı ve üzerinden iki yüzyılı aşkın

süre geçmiş olmasına karşın, sabunun kokusunu az da olsa koruduğunu fark etti.

AA, eve döndükten sonra sabunun paketini açtı ve sabunla birlikte banyoya girdi. Ardından küvetin musluğunun açılma sesi geldi.

Cheng Xin kapıyı tıklattı. "Sabunla yıkanmamanı tavsiye ederim. Sabun alkali yapıdadır. Daha önce hiç kullanmadığın için tenine zarar verebilir."

AA cevap vermedi. Epey vakit geçtikten ve su sesi kesildikten sonra banyonun kapısı açıldı. Cheng Xin, AA'nın kıyafetlerini henüz çıkarmamış olduğunu gördü. Beyaz bir sayfa kâğıdı Cheng Xin'e doğru sallayan AA, "Origamiyle gemi yapmayı biliyor musun?" diye sordu.

Cheng Xin kâğıdı alırken, "Bu da kaybolan sanatlardan biri herhalde?" diye sordu.

"Herhalde. Artık kâğıda çok nadir rastlıyoruz."

Cheng Xin oturdu ve kâğıdı katlamaya başladı. Düşünceleri üniversitedeki o yağmurlu güne döndü. Tianming'le barajın yakınında oturmuş ve kâğıttan ufak gemilerin sis ve yağmurun içinde gözden kayboluşunu seyretmişlerdi. Ardından ise Tianming'in masallarının sonundaki beyaz yelken üzerine düşündü...

AA katlanan kâğıdı eline alıp hayranlıkla inceledi. Ardından Cheng Xin'e kendisini takip ederek banyoya girmesini işaret etti. Ufak bir çakıyla sabun kalıbının köşesinden minik bir parça kesti, geminin kıç tarafına bir delik açtı ve sabun parçasını deliğe sıkıştırdı. Cheng Xin'e gizemli bir şekilde gülümsedikten sonra gemiyi küvetin sakin sularına bıraktı.

Kâğıttan gemi, küvetin bir ucundan diğerine doğru kendi başına ilerlemeye başladı.

Cheng Xin hemen anladı. Sabun suda çözünürken, suyun botun arkasında kalan kısmındaki yüzey gerilimini düşürüyordu. Fakat suyun geminin önünde kalan kısmında yüzey gerilimi değişmiyor ve gemiyi öne çekiyordu.

Cheng Xin düşünceleri âdeta bir şimşekle aydınlanmıştı. Gözünde küvetin suları uzayın karanlığına dönüştü ve beyaz kâğıttan gemi bu sonsuz denizi ışık hızında kat etmeye başladı...

Ardından Cheng Xin başka bir şeyi hatırladı: Tianming'in can güvenliğini.

Aklının telleri, üzerine bir el kapanmışçasına titremeye ani bir biçimde son verdi. Cheng Xin kendini bakışlarını gemiden kaçırmaya zorladı ve elinden geldiğince bıkmış ve ilgisiz bir tavır takınmayı denedi. Gemi küvetin diğer ucuna ulaşmış ve durmuştu. Gemiyi küvetin içinden aldı, suyunu silkeledi ve lavabonun üzerine koydu. Az kalsın gemiyi klozete atacak ve üzerine sifonu çekecekti fakat bunun aşırıya kaçabileceğini düşündü. Ancak gemiyi suya geri koymama konusunda kararını vermişti.

Tehlike.

Cheng Xin, Güneş Sistemi'nde hiçbir sofonun kalmadığı görüşüne daha yakın olsa da dikkatli olmakta fayda vardı.

Cheng Xin ve AA'nın bakışları birleşti. Birbirlerinin gözlerinde aynı şeyi gördüler: İçlerinde dans eden heyecanı. Cheng Xin bakışlarını kaçırdı. "Saçma oyunlarla harcayacak vaktim yok. Köpük banyosu yapmak istiyorsan yapabilirsin." Banyodan ayrıldı.

AA da peşinden geldi. Kendilerine birer bardak şarap doldurdular ve rasgele konulardan konuşmaya başladılar. Öncelikle, Hale Grup'un Sığınak Projesi'ndeki geleceğini tartıştılar. Ardından farklı yüzyıllarda geçen üniversite hayatlarını konuştular. Ardından ise günümüzde hayatın nasıl olduğunu. AA, Cheng Xin'e yeni çağda bu kadar yaşamış olmasına karşın, neden hoşlandığı kimsenin çıkmadığını sordu ve Cheng Xin ise henüz normal bir hayat yaşamaya hazır olmadığı cevabını verdi. Cheng Xin ise AA'nın çok fazla erkekle çıkması sorununu dile getirdi – erkek arkadaşlarını Cheng Xin'le tanıştırması normaldi fakat teker teker tanıştırması muhakkak ki daha iyi

olurdu. Ayrıca yaşadıkları dönemlerin moda akımlarını ve kadınlarının zevklerini konuştular, benzer ve farklı yanlarını...

Dil, heyecanlarını paylaşmak için kullandıkları bir araçtan ibaretti. Durmadılar, sessizliğin mutluluklarına engel olmasına izin vermeyeceklerdi. Nihayet, konuşmanın dinleyicinin fark edemeyeceği bir anında, Cheng Xin, "Bükümsel–" dedi.

Cümlesini ise gözleriyle tamamladı: *İtiş?*

AA başıyla onayladı. Gözleri, *Evet, bükümsel itiş!* dedi.

Zamanın Dışında Bir Geçmiş'ten Alıntı
Uzayı Bükerek Hareket Etmek

Uzay düz değil, kıvrımlıydı. Eğer bir insan, evreni büyük, ince bir zar olarak düşünürse, yüzeyi bir kâseyi andıracaktı. Zarın tamamı ise bir baloncuğa dahi benzetilebilirdi. Yer yer bakıldığında zar düz görünebilirdi fakat uzayın eğimi değişmez bir gerçekti.

Eski Çağ'da uzay yolculuğuna ilişkin birçok iddialı fikir ortaya atılmıştı. Bunlardan biri uzayın katlanmasını içeriyordu. Uzayı kıvrımı artmış gibi hayal ediyor ve bir kâğıt gibi katlayarak milyonlarca ışık yılı uzaklıktaki iki noktayı üst üste getiriyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse bu bir uzay yolculuğu tekniği değil, "uzayı sürüklemek"ti. Varış yerine yönelmeyi değil, uzayı bükerek varış noktasını yanınıza getirmeyi amaçlıyordu.

Ancak Tanrı'nın gerçekleştirebileceği türde bir plandı bu – ve temel teorinin beraberinde getirdiği sınırlamalar göz önünde bulundurulduğunda, Tanrı'nın dahi yapıp yapamayacağı muallaktaydı.

İlerleyen zamanlarda, uzayın kıvrımlarını yön bulmada kullanmaya yönelik daha makul ve sınırları belli bir fikir ortaya atıldı. Uzayın arkasında kalan kısmını düzleştirebilecek ve kıvrımını azaltabilecek bir uzay gemisi, uzayın önünde kalan daha kıvrımlı tarafının kendisini ileri çekmesini sağlayabilirdi. Bükümsel itişin ardında yatan fikir buydu işte.

Uzayın katlanmasının aksine, bükümsel itiş bir uzay gemisini varış noktasına anında götürmüyordu fakat bu şekilde, herhangi bir olumsuz yanı olmadan ışık hızına ulaşmayı mümkün kılabilirdi.

Yun Tianming'in mesajının doğru şekilde yorumlanmasına dek, ışık hızına dair yüzlerce farklı fikir gibi bükümsel itiş de bir rüyadan ibaretti. Kimse bunun teorik ya da pratik anlamda gerçekleştirilebileceğini bilmiyordu.

Yayın Dönemi, 7. Yıl
Yun Tianming'in Peri Masalları

Büyük bir sevinç içerisindeki AA, Cheng Xin'e, "Caydırma Dönemi öncesinde, üzerinde animasyonlu resimler bulunan kıyafetler modaydı. O vakitlerde, herkes yanıp sönen bir Noel ağacı gibi gezerdi, şimdi ise sadece çocuklar öyle giyiniyor. Klasik tarzda kıyafetler yine revaçta," dedi.

Fakat AA'nın gözleri tamamen farklı şeyler söylüyordu. Gözlerindeki ışık sönmüştü. *Oldukça iyi bir yorumlama ancak yine de emin olmamız imkânsız. Bunu asla doğrulayamayız.*

Cheng Xin, "En çok değerli metallerin ve mücevherlerin artık var olmamalarına şaşırıyorum! Altın artık basit bir metal ve ikimizin de bardakları elmastan yapılma... geldiğim yerde –şey, yani zamanda– şu boyutlarda, ufacık bir elmas sahibi olmanın tüm genç kızların hayali olduğunu biliyor muydun?" dedi.

Gözleri ise şöyle diyordu, *Hayır, AA, bu kez farklı. Emin olabiliriz.*

"Eh, en azından alüminyum ucuzdu. Elektroliz keşfedilmeden önce, alüminyum da değerli bir metaldi. Bazı kralların taçlarını alüminyumdan yaptırdıklarını dahi duymuştum."

Nasıl emin olabiliriz ki?

Cheng Xin yapmak istediğini sadece gözleriyle ifade edemiyordu. İÇK bir seferinde ona evinde sofonsuz bir oda yapmayı teklif etmişti. Bu inşaat aşırı miktarda gürültülü ekipman kullanımı gerektireceğinden Cheng Xin bu teklifi reddetmişti. Şimdi ise bu karardan pişmanlık duyuyordu.

Cheng Xin, "Kar-damarlı kâğıt," diye fısıldadı.

AA'nın gözleri bir kez daha parladı. Heyecanın alevleri bu kez daha kuvvetli yanıyordu.

"Düzleştirebilecek başka bir şey yok mu."

"Hayır. Sadece He'ershingenmosiken'den gelen obsidiyen işe yarayacaktır. Obsidiyen levhamı İğne-Göz'den geri almayı umuyordum."

Odanın köşesinde duran saatin sesi duyulmuş. Semavi başını kaldırdığında, güneşin neredeyse doğmak üzere olduğunu görmüş. Başını eğmiş ve ancak bir avuç genişliğinde kar-damarlı kâğıt düzleştirdiğini ve bunun resim yapmaya yetmeyeceğini fark etmiş. Ütüyü yere bırakmış ve iç geçirmiş.

Tomar, kâğıdın yuvarlanarak katlanmış ve kıvrılmış haline verilen isimdi; bir kısmı açılıyor ve düzleştiriliyor, kıvrımı azaltılıyordu.

Şüphesiz ki bu bükümsel itişle hareket eden bir geminin önünde ve arkasındaki farklılığa işaret ediyordu. Başka bir anlama gelemezdi.

Cheng Xin ayağa kalkarak, "Hadi gidelim," dedi.

AA, "Evet," dedi. En yakındaki sofonsuz odaya ulaşmaları gerekiyordu.

İki gün sonra, İÇK başkanı bir komite toplantısında tüm çalışma gruplarının başlarının bükümsel itiş yorumlamasını desteklediklerini açıkladı.

Yun Tianming, Dünya'ya Üç Cisim gemilerinin uzayı büken iticiler kullandıklarını söylüyordu.

Bu büyük önem taşıyan bir stratejik istihbarattı. Işık hızı araştırmalarına dair izlenebilecek yollardan en makul olanının bükümsel itiş olduğu doğrulanmıştı. Karanlık geceyi aydınlatan bir fener gibi, insanlığa uzay yolculuğu teknolojisini ne şekilde ileri götürebileceğini göstermişti.

Aynı derecede öneme sahip bir başka şey ise bu yorumlamayla birlikte Tianming'in mesajını üç masala ne şekilde sakladığına dair modelin elde edilmiş olduğu gerçeğiydi. İki temel metottan faydalanmıştı: iki katmanlı metaforlar ve iki boyutlu metaforlar.

Masallardaki iki katmanlı metaforlar asıl anlama doğrudan işaret etmez, çok daha basit başka bir şeyi gösterirlerdi. İlk metaforun gidişatı ise ikinci metaforu tamamlar ve böylece asıl bilgiye ulaşılırdı. Elimizdeki örnekte, prensesin sandalı, He'ershingenmosiken sabunu ve Açlık Denizi bir araya gelerek, sabun tarafından hareket ettirilen kâğıttan bir gemiyi anlatan metaforu oluşturuyordu. Kâğıttan gemi ise bükümsel itişe işaret ediyordu. Önceki yorumlama çabalarının başarısız olmasının altında yatan sebep, insanların verilmek istenen mesajın tek katmanlı bir metaforla gizlenmiş olduğunu varsayma eğilimleriydi.

İki boyutlu metaforlar, stratejik istihbarat aktarımında kullanılan yazım tekniklerinin oluşturduğu muğlaklıkları çözmek için kullanılan bir teknikti. İki katmanlı bir metaforun ardından, tek katmanlı bir destekleyici metafor eklenerek, iki katmanlı metaforun doğruluğu teyit edilirdi. Elimizdeki örnekte, kıvrık haldeki kar-damarlı kâğıt ve kâğıdın düzleştirmek için ütülenmesinin gerekmesi, uzayın kıvrımlı yapısını bir metaforla açıklıyor ve sabunun hareket ettirdiği sandal yorumlamasını teyit ediyordu. Masallar iki boyutlu bir düzlem olarak görüldüğünde, iki katmanlı metafordan koordinatlardan ancak biri elde edilebilirdi; yorumlamayı düzleme sabitleyen ise tek katmanlı destek metaforunun sağladığı ikinci koordinattı. Böylece, bu tek katmanlı metafora taşıyıcı koordinat da denebilirdi. Tek başına bir anlam ifade etmezken, iki katmanlı metaforla bir araya geldiğinde, edebi dilin doğasında bulunan muğlaklıkların çözülmesini sağlıyordu.

SİB uzmanlarından biri, "Zekice ve sofistike bir sistem," dedi hayranlıkla.

Komite üyelerinin tamamı Cheng Xin ve AA'yı tebrik ettiler. O güne kadar hor görülen AA, komite üyeleri arasındaki konumunun ciddi manada yükseldiğini gördü.

Cheng Xin'in gözleri nemlenmişti. Tianming'i düşünüyordu, uzayın bitmek bilmeyen gecesinde ve kurnaz bir uzaylı

toplumun içinde, yalnız başına çabalayarak geçen günlerini. İnsanlığa bu önemli mesajı iletebilmek için öncelikle beynini bu metaforik sistemi geliştirmeye yormuş, ardından, yalnız başına geçen yıllarını yüzü aşkın peri masalı yazmaya ve istihbarat raporunu masallardan üçüne dikkatlice gizlemeye harcamıştı. Üç yüzyıl önce, Tianming, Cheng Xin'e bir yıldız hediye etmişti; şimdi ise insanlığa umut oluyordu.

Sonrasında, mesajı çözümleme işlemi istikrarlı bir biçimde ilerlemeye başladı. Metaforik sistemin keşfinin yanı sıra, çoğunluğun tahmin ettiği fakat doğrulayamadığı başka bir sonuç daha ortaya çıktı: Mesajın başarıyla çözümlenen ilk kısmı Güneş Sistemi'nden kaçmayı içeriyorken, geriye kalanının ise zararsızlık bildirimiyle ilgili olması kuvvetle muhtemeldi.

Mütercimlerin üç masala gizlenen mesajın geriye kalan kısmının, çözümledikleri bölüme kıyasla çok daha karmaşık olduğunu fark etmeleri ise fazla sürmedi.

Komite başkanı, sonraki İÇK toplantısında, aynı masaldakine benzeyen özel yapım bir şemsiye getirdi. Siyah şemsiyenin sekiz kolu vardı ve her bir kolun ucunda küre şeklinde ufak birer taş bulunuyordu. Bu devirde şemsiyelere artık rastlanmıyordu. İnsanlar yağmurdan korunabilmek için el feneri büyüklüğünde ve görünmez bir tente şeklinde hava akımı sağlayarak kullanıcıyı yağmurdan koruyan, yağmurkalkanı adında bir cihaz kullanıyorlardı. Çoğu kişi şemsiyenin ne olduğunu biliyordu ve onları filmlerde görmüşlerdi fakat çok azının nasıl kullanıldığına dair bir fikri vardı. Merak içinde, başkanın getirdiği şemsiyeyi kurcalamaya başladılar ve tentesinin aynı hikâyede olduğunu gibi ancak çevirerek açık tutulabildiğini fark ettiler. Çok hızlı ya da çok yavaş çevirdikleri takdirde ilgili uyarı seslerine maruz kalıyorlardı.

Şemsiyeyi çeviren biri, "Epey yorucu bir işmiş," diye söylendi.

Herkes prensesin şemsiyeyi gün boyunca durmadan çevirmeyi başaran sütannesine ayrı bir saygı duymaya başlamıştı.

AA şemsiyeyi devraldı. Elleri diğerleri kadar güçlü değildi ve tente inmeye başladı. Herkes uyarı maiyetindeki kuş çığlığını işitti.

Cheng Xin, başkan şemsiyeyi açtığından beri gözlerini üzerinden ayırmamıştı. Şimdi ise AA'ya, "Durma sakın!" diye bağırdı.

AA daha hızlı çevirmeye başladı ve ses kesildi.

Cheng Xin, "Biraz daha hızlı," dedi.

AA var gücüyle çevirmeye başladı ve rüzgâr çanlarına benzer ses duyulmaya başlandı. Ardından Cheng Xin, AA'dan yavaşlamasını istedi ve kuş çığlığı geri döndü. Bu şekilde bir süre devam ettiler.

Cheng Xin, "Bunun bir şemsiyeyle alakası yok!" dedi. "Fakat artık ne olduğunu biliyorum."

Yanında duran Bi Yunfeng başıyla onayladı. "Ben de öyle." Ardından Cao Bin'e döndü. "Büyük ihtimalle sadece üçümüzün tanıyabileceği bir obje bu."

Cao heyecanla, "Evet," dedi. "Fakat bizim zamanımızda dahi ender rastlanan bir şeydi bu."

Bazıları geçmişten gelen bu üç kişiye bakıyordu; diğerleri ise şemsiyeye. Herkes şaşkındı fakat aynı zamanda bir beklenti içindeydi.

Cheng Xin, "Bu bir santrifüj düzenleyicisi," dedi. "Buharlı motorlarda kullanılırdı."

"O da nedir? Bir tür kumanda devresi mi?"

Bi Yunfeng başını hayır anlamında salladı. "Bu icat edildiğinde dünya elektrikle henüz tanışmamıştı."

Cao Bin açıklamaya geçti. "Bu, on sekizinci yüzyıldan kalma, buhar makinelerinin hızını ayarlamaya yarayan bir cihazdı. Merkezi bir makaraya ve contaya bağlı duran ve uçlarında küre şeklinde ağırlıkların bulunduğu, iki ya da dört taşıyıcı kola sahipti – daha az kolu olmasının haricinde, görünüş olarak bu şemsiyeden pek de farklı değildi. Buhar makinesinin çalışması makarayı döndürür. Fazla hızlı döndüğünde, metal

küreler merkezkaç kuvvetiyle taşıyıcı kolları yukarı kaldırır, kolların contayı çekişiyle de contaya bağlı duran gaz vanasının açıklığı azalır, böylece silindire giren sıvı miktarını ve motorun hızını düşürür. Öte yandan, çok yavaş döndüğündeyse, metal kürelerin ağırlığı –aynı bir şemsiye gibi– taşıyıcı kolları aşağı indirir, böylelikle gaz vanasının açıklığını ve motorun hızını artırır... Endüstriyel anlamda otomatik kontrol sistemlerinin en eski örneklerinden biriydi bu."

Böylece şemsiyeye ilişkin iki katmanlı metaforun ilk katı çözülmüştü. Fakat sabunun hareket ettirdiği teknenin aksine, santrifüj düzenleyicisi herhangi bir şeye net olarak işaret etmiyordu. Bu seferki iki katlı metaforu birçok şekilde yorumlamak mümkündü ve şu iki yorum öne çıkıyordu: otomatik kontrollü ters geribesleme ve sürekli hız.

Mütercimler iki katmanlı bu metaforun destek koordinatlarını bulmak için çalışmaya başladılar. Fazla geçmeden Prens Derin Su'ya odaklandılar. İzleyicinin gözünde prensin boyu mesafe fark etmeksizin sabit kalıyordu. Bu da birçok şekilde yorumlanabilirdi ve yine iki ihtimale odaklandılar: sinyal gücünün mesafeye bağlı olarak zayıflamadığı bir bilgi aktarım metodu ya da referans çerçevesi fark etmeksizin sabit kalan fiziksel bir miktar.

Şemsiyenin metaforik anlamlarıyla birlikte incelediğinde, hakiki anlam hemen ortaya çıktı: Referans çerçevesiyle değişmeyen, sabit bir hız.

Belli ki ışık hızından bahsediyordu.

Beklemedikleri bir anda, mütercimler şemsiye metaforuna ilişkin bir destek koordinatı daha buldular.

He'ershingenmosiken banyo sabunu da bu köpüklerden elde edilir fakat köpükleri toplaması hiç de kolay bir iş değildir. Köpükler rüzgârda kolaylıkla süzülür... Ancak köpükler kadar hızlı koşan ve böylece onlarla aynı hizada durabilen kişiler tarafından görülebilirlerdi. Bu da ancak en hızlı atları sürmekle mümkündür... Sabuncular bu atlara biner ve ellerinde ince ince bezden bir

ağ ile rüzgârın peşine takılırlar... Köpüklerin hiçbir ağırlığı bulunmadığından, saf, hakiki He'ershingenmosiken banyo sabunun hiçbir ağırlığı yoktur. Dünyadaki en hafif maddedir...

Daha hızlısı yok; kütlesi ya da hacmi bulunmuyor – bunun ışığı anlatan, tek katmanlı bir metafor olduğu açıktı.

Her şey şemsiyenin ışığı temsil ettiğine işaret ediyordu fakat köpük ağaçlarından köpük toplamanın iki anlamı olabilirdi: ışığın gücünü toplamak ya da ışık hızını azaltmak.

Mütercimlerin çoğu ilk yorumun insanlığın stratejik hedefleriyle ilgili olmadığını düşündüğünden, ikinci yorumlamaya ağırlık verildi.

Mesajın ne anlama geldiğini henüz tam olarak anlayamamış olmalarına karşın, mütercimler ikinci yorum üzerinde tartışıyor, ışık hızını düşürmekle ile evrensel zararsızlık bildirimi arasındaki bağlantıya odaklanıyorlardı.

"Güneş Sistemi sınırlarında ışık hızını yavaşlatabildiğimizi varsayalım. Böylece, Kuiper Kuşağı'nın ya da Neptün'ün yörüngesi içinde, evrensel ölçekte uzak sayılabilecek bir mesafeden gözlemlenebilecek bir etki yaratabiliriz."

Bu fikir herkesi heyecanlandırmıştı.

"Güneş Sistemi içerisinde ışık hızını yüzde on azalttık diyelim – bu evrensel bir izleyicinin zararsız olduğumuzu düşünmesini sağlayacak mıdır?"

"Şüphesiz sağlar. İnsanlığın ışık hızından faydalanan uzay gemileri olsaydı, Güneş Sistemi'nden çıkmaları daha uzun sürecekti. Fakat genel anlamda *büyük* bir fark yaratmayacaktır."

"Evrene gerçekten zararsız olduğumuzu göstermek istiyorsak, yüzde onluk bir azaltma yeterli olmayacaktır. Işık hızını asıl miktarının yüzde onuna hatta belki de yüzde birine indirmemiz gerekebilir. İzleyiciler kendimizi gemilerin Güneş Sistemi'nden çıkmalarının çok uzun zaman alacağı bir tampon bölgeyle çevirdiğimizi görürler. Bu da kendilerini daha güvende hissetmelerini sağlayacaktır."

"Fakat bu mantıkla, ışık hızını yüzde birin onda birine

dahi indirmek yetersiz olacaktır. Düşünsenize: Saniyede üç yüz bin kilometre hızla dahi, Güneş Sistemi'nden çıkmamız fazla sürmeyecektir. Ayrıca, insanlığın fiziksel bir değişmezi uzayın elli astronomik birim çapındaki bir bölgesinde değiştirme yeteneğine sahip olması, ciddi anlamda gelişmiş bir teknolojiye sahip olduğumuzu bildirmekle aynı kapıya çıkacaktır. Evrensel zararsızlık bildirimi değil, evrensel tehdit bildirimi yayımlamış oluruz!"

Şemsiyenin iki katmanlı metaforunu, Prens Derin Su'nun ve köpük ağaçlarının sağladıkları destek koordinatlarını kullanarak, mütercimler çıkarımlarının genel akışını belirlemeyi başardılar fakat belirli bir stratejik istihbarat unsuruna ulaşamadılar. Metafor artık iki boyutlu değil, üç boyutluydu. Bazıları yeni bir destek koordinatının varlığına dair tahminler yürütmeye başladı ve mütercimler hikâyeleri dur durak bilmeden taradı fakat herhangi bir sonuca ulaşılamadı.

İşte o anda, He'ershingenmosiken isminin gizemi nihayet çözüldü.

İÇK'ya tek görevi He'ershingenmosiken ismiyle ilgilenmek olan bir dil çalışma grubu eklenmişti. Dilbilimi tarihçisi ve filolog olan Palermo'nun gruba eklenmesinin sebebi ise uzmanlık alanının diğerlerinden farklı olmasıydı. Tek bir dil ailesine odaklanmamış, farklı dil ailelerine ait birçok kadim dil üzerinde çalışmıştı. Fakat Palermo dahi bu tuhaf isim hakkında herhangi bir yorum yapamamıştı. Elde ettiği başarı ise sahip olduğunu mesleki donanımdan çok, şansın beklenmedik bir biçimde yaver gidişiyle alakalıydı.

Palermo bir sabah uyandıktan sonra, sarışın bir İskandinav olan kız arkadaşı ona daha önce hiç memleketinde bulunup bulunmadığını sordu.

"Norveç mi? Hayır, hiç bulunmadım."

"O vakit neden rüyanda o iki yerin isimlerini tekrar ediyordun?"

"Ne isimleri?"

"Helseggen ve Mosken."

İsimler Palermo'ya bir yerden tanıdık geliyorlardı. Kız arkadaşının İÇK'yla alakası olmadığından, bunu onun ağzından duymak biraz ürkütücüydü. "*He'ershingenmosiken* mi demek istedin?"

"Evet ama ikisini ağzında yuvarlayıp birlikte söylüyorsun."

"Ben tek bir yerin adını söylüyorum. Çinceden çeviri – yani çıkan sesler tam olarak doğru değil. Heceleri rastlantısal biçimde böldüğün takdirde, farklı dillerde birçok yerin ismine denk gelme ihtimali doğacaktır."

"Fakat bu iki yer de Norveç'te bulunuyor."

"Sadece bir rastlantıdan ibaret."

"O zaman şöyle söyleyeyim, sıradan bir Norveçli'nin bileceği türden yerler de değiller. Kadim, artık kullanılmayan isimler bunlar. Onları tanımamın tek sebebi Norveç tarihine çalışıyor olmamdı. İkisi de Nordland Beldesi'nde bulunuyor."

"Canım, bu sadece bir rastlantı. Hece örgüsünü istediğin yerden bölebilirsin."

"Ah, hadi ama, dalga geçme benimle! Helseggen'in bir dağ ve Mosken'in de Loften takımadasında ufak bir ada olduğunu biliyor olmalısın."

"Hakikaten bilmiyordum. Dinle, dilbilimde bazen dili bilmeyen bir dinleyicinin heceleri rasgele bölmesi ve bilinçsiz dahi olsa öbeklere doğru şekilde ayırabilmesi gibi tuhaf bir durumdan bahsedilir. Şu an yaşadığımız şey de bu."

İÇK'da çalıştığı süre boyunca Palermo buna benzer rasgele hece ayırmalarına fazla rastladığından, kız arkadaşının "keşfini" dikkate almamıştı. Fakat az sonra söyleyeceği şey ise her şeyi değiştirecekti.

"Peki, o vakit bir şey daha belirtmeme izin ver: Helseggen denizin yanı başında bulunuyor. Zirveden Mosken'i görebiliyorsun – Helseggen'in en yakınındaki ada o!"

Cheng Xin, iki gün sonra, Mosken Adası'ndan Helseggen'in sarp yamaçlarını seyrediyordu. Yamaçlar siyah renkteydi ve hava kapalı olduğundan deniz de siyaha bürünmüştü. Sadece yamaçların denizle buluştuğu yerdeki dalgalar beyaz bir çizgi şeklindelerdi. Cheng Xin, buraya gelmeden önce, bu yerin Kuzey Kutup Dairesi içinde bulunduğunu ve sıcak su akıntılarının mevsimi nispeten yumuşattığını duymuştu. Fakat denizden esen rüzgâr onu dondurmaya yetmişti.

Dik ve sarp Loften Adaları buzullar tarafından oyulmuş ve Kuzey Denizi ile Vestfjornden'in derinlikleri arasında, Kuzey Buzdenizi'ni ve İskandinav Yarımadası'nı birbirinden ayıran bir duvara benzer, 160 kilometrelik bir bariyer oluşturmuştu. Adalar arasındaki akıntılar güçlü ve hızlılardı. Geçmişte adada az da olsa nüfus vardı ve çoğunluğunu deneyimli balıkçılar oluşturuyordu. Şimdi ise deniz mahsullerinin çoğu su tarımıyla elde edildiğinden, açık deniz balıkçılığı neredeyse tamamen ortadan kaybolmuştu. Adalar bir kez daha ıssızlaşmış ve büyük ihtimalle Vikingler zamanında göründüklerine benzer bir görüntüye bürünmüşlerdi.

Mosken, takımada içindeki ufak bir adadan ibaretti, Helseggen ise adsız bir dağdı – bu isimler Kriz Dönemi'nin sonunda değişmişlerdi.

Dünyanın sonundaki bu terk edilmiş ve virane yer karşısında, Cheng Xin yine de kendini huzura kavuşmuş hissediyordu. Yakın zamanda, hayatının artık bir anlam ifade etmediğini düşünmüştü fakat şimdi ise yaşamaya devam etmesi için birçok sebebi vardı. Kurşun rengi gökyüzünün kenarında beliren incecik maviliği gördü ve açıklıktan birkaç dakikalığına beliren güneş, bu soğuk dünyayı anında değiştirdi. Cheng Xin'e Tianming'in hikâyelerinden bir cümleyi hatırlattı: *...Resme benzer bu dünyanın ressamının tablosu üzerine bir avuç altın tozu saçmasına benzer bir etki yaratmış.* Hayatının özetiydi bu, çaresizliğe saklanmış bir umut, soğukta hissedilen sıcaklıktı.

AA de onunla gelmişti, aralarında, Bi Yunfeng, Cao Bin ve

dilbilimci Palermo'nun da bulunduğu birkaç İÇK uzmanı da öyle.

Mosken'de yaşayan tek kişi Jason adında yaşlı bir adamdı. Seksen yaşını geçkindi ve Eski Çağ'dan gelmişti. Kare şeklindeki yüzü geçen yılların izini taşıyor ve Cheng Xin'e Fraisse'ı hatırlatıyordu. Helseggen ve Mosken yakınlarında özel bir şey olup olmadığını sorduklarında, Jason adanın batı ucuna işaret etti.

"Var tabii. Şuraya bakın."

Beyaz renkli bir deniz feneri gördüler. Henüz alacakaranlık olmasına karşın, deniz feneri ritmik bir biçimde yanıp sönüyordu.

AA, "Bu ne işe yarıyor ki?" diye sordu.

"Hah! Zamane çocukları işte..." Jason başını salladı. "Geçmiş zamanlardan kalma bir yön bulma aracıdır bu. Eski Çağ'da deniz feneri ve parıldak tasarlamaktan sorumlu bir mühendistim. Aslına bakarsanız, günümüzde var olmasalar da deniz fenerleri Kriz Dönemi'ne kadar faaliyette kaldılar. Bu deniz fenerini buraya dikmemin sebebi ise çocukların bir zamanlar böyle bir şeyin var olduğunu bilmelerini istemem."

İÇK üyelerinin tamamı deniz feneriyle ilgileniyorlardı. Onlara buhar makinelerinde kullanılan santrifüj düzenleyicilerini, zamana yenik düşerek kaybolmuş başka bir teknolojiyi hatırlatıyordu. Fakat kısa bir soruşturma bunun aradıkları şey olamayacağını gösterdi. Deniz feneri yakın zamanda inşa edilmiş, o günün güçlü ve hafif inşaat malzemelerinden faydalanılmıştı. Jason'ın deniz fenerini tamamlaması sadece iki hafta sürmüştü. Ayrıca, Jason, Mosken'in tarihinde bir deniz feneri olmadığından da emindi. Bu da, sadece zamanlamadan yola çıkarak, deniz fenerinin Tianming'in mesajıyla alakası olmadığını ortaya koyuyordu.

Biri, "Burada özel başka bir şey var mı?" diye sordu.

Jason omuz silkerek soğuk havaya ve denize işaret etti. "Burada ne olabilir ki? Bu kasvetli ve ürkütücü yerden hoş-

lanmıyorum fakat başka bir yere deniz feneri inşa etmeme izin vermediler."

Böylelikle herkes Helseggen'e gitmeye ve etrafa bakınmaya karar verdi. Tam helikoptere bineceklerken, AA'nın Jason'ın ufak teknesiyle gezesi geldi.

Jason, "Olur tabii fakat bugün güçlü dalgalar var, çocuğum. Deniz tutar," dedi.

AA düzlüğün sonundaki dağa işaret etti. "Pek uzakta olduğu söylenemez."

Jason kafasını hayır anlamında salladı. "Dümdüz gidemem. Bugün olmaz. Uzun yoldan gitmemiz gerek."

"Neden?"

"Girdaptan ötürü tabii ki. Yutamayacağı tekne yoktur."

Cheng Xin'in grubu öncelikle birbirlerine, ardından Jason'a baktılar. Birisi, "Burada özel olan hiçbir şey bulunmadığını söylemiştin," dedi.

"Moskstraumen biz buranın yerlileri için özel bir şey değildir. Denizin bir parçası. Sıklıkla rastlayabilirsiniz."

"Nerede?"

"Hemen orada. Göremeyebilirsiniz fakat sesini duyabilirsiniz."

Sessizleştiler ve denizden uzaklarda dörtnala koşan binlerce ata benzer bir gümbürtü geldiğini işittiler.

Helikopter onları girdabı incelemeye götürebilirdi fakat Cheng Xin oraya bir tekneyle gitmek istiyordu ve diğerleri de bu teklifi kabul ettiler. Adadaki tek tekne olan Jason'ınki beş ya da altı kişiyi taşıyabilirdi. Cheng Xin, AA, Bi Yunfeng, Cao Bin ve Palermo tekneye binerlerken, diğerleri helikoptere bindiler.

Tekne, Mosken Adası'ndan ayrıldı ve dalgaların üzerinde sekerek ilerlemeye başladı. Açık denizde rüzgâr çok daha güçlü ve soğuktu, tuzlu su durmaksızın yüzlerini dövüyordu. Denizin yüzeyi koyu gri renkteydi ve kararan gün ışığında tekinsiz ve gizemli bir havaya sahipti. Gümbürtü giderek arttı fakat girdabı bir türlü göremediler.

Cao Bin, "Ah, şimdi hatırladım!" diye bağırdı.

Cheng Xin de hatırlamıştı. Tianming'in sofonlar aracılığıyla bu yer hakkında yeni bir şey öğrendiği ihtimalini değerlendirmişti fakat asıl cevap çok daha basitti.

Cheng Xin, "Edgar Allan Poe," dedi.

AA, "Bir dakika, kim?" diye sordu.

"On dokuzuncu yüzyıldan bir yazar."

Jason, "Doğru. Poe, 'Girdaba İniş' adında Mosken'i konu alan bir hikâye yazmıştı. Gençken okumuştum. Fazlasıyla abartılı bir eser. Girdabın yüzeyinin kırk beş derece açıda oluştuğunu yazdığını hatırlıyorum. Tamamıyla absürt."

Yazılı edebiyat yüzyılı aşkın süre önce yok olmuştu. "Edebiyat" ve "yazarlar" hâlâ mevcuttu fakat anlatılar dijital imgelerle inşa ediliyordu. Klasik yazılı romanlar ve hikâyeler artık eski birer kalıntı olarak görülüyorlardı. Büyük Kıtlık, aralarında Poe'nun da bulunduğu, eski zamandan kalma birçok yazarın eserlerinin yok olmasına neden olmuştu.

Gümbürtü biraz daha kuvvetlendi. Birisi, "Girdap nerede?" diye sordu.

Jason deniz yüzeyine işaret etti. "Girdap burada yüzeyin altında duruyor. Şu hizaya bakın: Mosktraumen'i görebilmek için o hizayı aşmak gerekir." Yolcular, bembeyaz köpüren uçlarının hilal şeklinde uzandığı, dengesiz bir dizi dalgayla karşılaştılar.

Bi Yunfeng, "Geçelim o zaman!" dedi.

Jason ters bir bakışla karşılık verdi. "Yaşamla ölümü ayıran bir çizgiden bahsediyorsunuz. Bu çizgiyi geçen bir tekne, geriye dönemez."

"Bir teknenin girdapta tur atmasıyla içine çekilmesi arasında ne kadar süre var?"

"Kırk dakika ile bir saat arasında."

"O vakit sorun olmayacaktır. Helikopter bizi zamanında kurtarır."

"Fakat teknem–"

"Zararınızı karşılayacağız."

AA, "Bir kalıp sabundan daha ucuzdur," diyerek araya girdi. Jason, AA'nın neden bahsettiğini bilmiyordu.

Jason dikkatle tekneyi dalgaların üzerine sürdü ve aralarından geçti. Tekne öncelikle şiddetli bir biçimde sağa sola savruldu, ardından toparladı. Görünmez bir güç âdeta tekneyi kontrolü altına almıştı ve rayların üzerindeymişçesine dalgalarla aynı yönde ilerlemeye başladı.

Jason, "Girdaba yakalandık," diye çığırdı. "Tanrım, ilk kez bu kadar yaklaşıyorum!"

Mosktraumen sanki bir dağın tepesindelermişçesine altlarında belirdi. Huni şeklindeki canavarsı çöküntünün çapı yaklaşık bir kilometreydi. Yüzeyi, Poe'nun söylediği gibi kırk beş derece falan değildi fakat en az otuz derece vardı. Girdabın yüzeyi katıymışçasına pürüzsüzdü. Tekne henüz girdabın kenarında bulunduğundan, fazla hızlı dönmüyordu. Fakat merkeze yaklaştıkça dönüş hızı arttı. Merkezdeki küçük delik ise girdabın en yüksek hıza ulaştığı yerdi ve kemikleri titreten gümbürtü de oradan geliyordu. Gümbürtü her şeyi parçalarına ayırabilecek ve varlığını sona erdirebilecek türde, akıl almaz bir gücü ortaya koyuyordu.

AA, "Girdaptan zorla çıkamayacağımıza inanmıyorum," dedi. Jason'a, "Tam güçle dümdüz git!" diye bağırdı.

Jason kızın dediğini yaptı. Elektrikle çalışan teknenin motoru, kısık sesiyle girdabın gümbürtüsü karşısında bir sivrisineği andırıyordu. Tekne girdabın kenarındaki dalga kemerine ulaştı ve kurtulacakmış gibi göründü fakat son anda ivmesini kaybederek yönünü şaşırmış bir çakıl taşına benzer şekilde köpüklere doğru yön değiştirdi.

Jason, "Şimdi anladınız mı buranın cehennemin kapısı olduğunu. Basit bir teknenin dönebileceği türde bir yer değil," dedi.

Tekne girdabın o kadar aşağısına inmişti ki kenarındaki köpüren dalgalar artık gözden kaybolmuşlardı. Arkalarında

deniz suyundan bir dağ duruyordu ve girdabın diğer tarafında da sadece dağın yavaş hareket eden tepesini görebiliyorlardı. Herkes, karşı konulamaz bir gücün merhametine kalmış olmanın korkusu içindeydi. Tek tesellileri tepesinde süzülen helikopterin varlığıydı.

Jason, "Akşam yemeği yiyelim," dedi. Güneş henüz bulutların ardında kaybolmamıştı fakat Kutup yazı olduğundan, saat çoktan dokuz olmuştu. Jason dolaptan büyük bir mezgit çıkardı ve taze tutulduğunu söyledi. Ardından üç şişe şarap çıkardı, balığı geniş metal bir tabağa koydu ve üzerine bir şişe şarap döktü. Çakmağıyla balığı ateşe verdi ve bunun yerel bir balık pişirme yöntemi olduğunu söyledi. Beş dakika sonra, yanmaya devam eden balıktan parçalar koparmaya ve yemeye başladı. Yolcular da onu taklit ederek balığın, şarabın ve girdabın muazzamlığının tadını çıkardılar.

Jason, Cheng Xin'e, "Çocuğum, seni tanıyorum," dedi. "Sen Kılıçtutan'dın. Buraya yanındakilerle birlikte önemli bir görev için geldiğinizden eminim fakat sakinliğinizi korumalısınız. Kıyametten kaçamayız, bu yüzden ânın tadını çıkarmalıyız."

AA, "Helikopter olmasa sakinliğini koruyamayacağına bahse girerim," dedi.

"Hah, çocuğum, korurdum aslında. Kesinlikle korurdum. Eski Çağ'da ölümcül bir hastalığa yakalandığımı öğrendiğim vakit sadece kırk yaşındaydım. Fakat korkmuş değildim, hibernasyona girmeyi dahi planlamıyordum. Ancak şoka girdikten sonra doktorlar beni hibernasyona sokmuşlar. Uyandığım vakit, Caydırma Dönemi çoktan gelmişti. Bana yeni bir hayat verildiğini düşündüm fakat bu bir aldatmacaymış. Ölüm biraz geri çekilmiş olsa da yolun sonunda beni beklemeye devam ediyormuş...

"Deniz fenerini bitirdiğim gün, uzaktan nasıl göründüğüne bakmak üzere teknemle denize açıldım. Ve aniden aklıma bir şey geldi: İlelebet yanacak tek deniz feneri ölümdür. Ne-

reye yelken açarsanız açın, yolun sonunda ona döneceksiniz. Dünyadaki her şeyi geçip gider fakat Ölüm baki kalır."

Girdaba girmelerinin üzerinden yirmi dakika geçmişti ve tekne girdabın üçte birlik kısmını geride bırakmıştı. Tekne iyiden iyiye yana yatmış olmasına karşın, merkezkaç kuvveti yolcuların suya dökülmelerine engel oluyordu. Sudan duvar, görüş açılarını tamamen kaplıyordu ve artık girdabın diğer tarafına dahi baksalar, yukarıyı göremiyorlardı. Herkes gökyüzüne bakmaktan kaçınıyordu, sebebi ise girdabın içinde, tekne sudan duvarla birlikte dönerken, hareketi hissetmenin neredeyse imkânsız olmasıydı – tekne sudan yapılma bir leğenin kenarında yapışmış gibiydi. Fakat yukarı baktıkları takdirde hareket ettiklerini anında idrak ediyorlardı. Bulutlarla dolu gökyüzü giderek daha hızlı dönmeye başlıyor, başlarını döndürüyordu. Merkezkaç kuvveti girdabın aşağı taraflarında daha güçlü olduğundan, botun altındaki sudan duvar daha pürüzsüz ve sağlam bir hal almış, buzu andırmaya başlamıştı. Girdabın merkezinden gelen gümbürtü ise diğer tüm sesleri bastırıyor ve konuşmayı imkânsız kılıyordu. Güneş batıdan, bulut örtüsündeki çatlaklardan göz kırpıyor ve altın rengi bir huzmesi girdaba ulaşıyordu. Fakat aydınlığı girdabın merkezinde bekleyen korkunç ağıza ulaşmamıştı. Sudan duvarın ancak ufak bir bölümünü aydınlatmakla kalmış ve girdabın dibini daha da karanlık ve korkunç kılmıştı. Sis ve pus girdabın merkezinden dönerek çıkıyor, yerli yerinde dönen bu cehennem ağzının içine düşen ışık huzmesi üzerinde bir gökkuşağı oluşturuyordu.

"Poe'nun girdabın içindeki bir gökkuşağını da tasvir ettiğini hatırlıyorum. Sanırım ay ışığında dahi olabilir. Buna, Zaman ve Sonsuzluk arasında bir köprü demişti." Jason bağırıyordu fakat dediklerini hiç kimse duyamıyordu.

Helikopter imdatlarına yetişti. Teknenin iki ya da üç metre üzerinde süzülerek, herkesin tırmanarak kurtulabileceği ipten bir merdiven sarkıttı. Ardından boş tekne canavarsı girdabın

içinde sürüklenmeye ve dönmeye devam etti. Yarım bıraktıkları mezgit ve mavi ateşten geriye kalanlar hâlâ parlıyordu.

Helikopter girdabın ağzı üzerinde süzülmeye devam ederken, helikopterden aşağıya, dönmeye devam eden girdaba baktılar ve fazla geçmeden midelerinin bulandığını ve başlarının döndüğünü hissettiler. Biri helikopterin yön bulma sistemine gerekli bilgileri girdi ve aracın dönüşüyle girdabınkini senkronize hale getirdi. Böylece girdap hareketsiz gibi görünürken, dünyanın geri kalanı –gökyüzü, deniz ve dağlar– etraflarında dönmeye başladı. Girdap dünyanın merkezi halini almış gibi görünüyordu ve izleyenlerin mide bulantısı biraz olsun azalmamıştı. AA yediği balığın tamamını çıkardı.

Aşağıdaki girdabı seyrederken, Cheng Xin'in aklında yeni bir girdap belirdi: Yüz milyarlarca gümüş yıldız, evrenin oluşturduğu denizde yüzüyor, tek bir turu iki yüz elli milyon yılda tamamlıyordu – Samanyolu'ydu bu. Dünya bu girdaptaki bir toz zerresi kadar büyük değildi ve Moskstraumen ise Dünya-tozundaki bir toz zerresinden ibaretti.

Yarım saat sonra tekne girdabın içine düştü ve aniden gözden kayboldu. Değişmeyen gümbürtünün içinde, teknenin parçalandığına benzer bir ses duyar gibi oldular.

Helikopter, Jason'ı Mosken'e bıraktı ve Cheng Xin ona olabildiğince çabuk bir şekilde yeni bir tekne getireceklerini söyledi. Ardından birbirlerine veda ettiler ve helikopter, en yakın sofonsuz odanın bulunduğu Oslo'ya doğru yola çıktı.

Yolculuk boyunca herkes düşüncelere gömülmüş halde kaldı, göz teması dahi kurmadılar.

Moskstraumen'in anlamı o kadar açıktı ki üzerine kafa yormalarına dahi gerek kalmamıştı.

Fakat bir soru varlığını sürdürüyordu: Işık hızını düşürmenin kara deliklerle ne ilgisi vardı? Kara deliklerin evrensel zararsızlık bildirimiyle ne ilgisi vardı?

Kara delikler ışık hızını değiştiremezlerdi; tek yapabileceği dalga boyunu değiştirmekti.

Vakum içerisinde ışık hızını onda, yüzde hatta binde birine düşürmek, sırasıyla, saniyede otuz bin, üç bin ve üç yüz kilometreye denk geliyordu. Kara deliklerin bu durumda ne gibi bir işlevleri olduğunu anlamak güçtü.

Aşılması gereken bir sınırla karşı karşıyaydılar – alışılmış düşünme yöntemleriyle yapılması zor fakat insanlığın sahip olduğu en muazzam beyinlerin toplandığı bu grup için kolay bir işti bu. Konu sıradışı fikirler olunca, Cao Bin özellikle öne çıkıyordu. Üç yüzyılda bulunmuş bir fizikçi olarak, diğerlerinin bilmediği bir şey biliyordu: Eski Çağ'da bir araştırma grubu bir laboratuvarın içinde gerçekleştirdiği deneyde ışık hızını saniyede on yedi metreye, bisikletli birinden daha yavaş bir hıza düşürmeyi başarmıştı. Tabii bu ışık hızını vakum içerisinde düşürmekle aynı şey değildi fakat aklındaki fikrin çok da delice olmadığını ortaya koyuyordu.

Peki ya ışık hızını biraz daha azaltıp saniyede otuz kilometreye düşürseler ne olurdu? Kara deliklere ihtiyaç duyarlar mıydı? Hâlâ önceki işlemle tamamıyla aynı gibi görünüyordu... ancak!

Cao Bin, "On altı nokta yedi," diye bağırdı. Gözlerindeki ateş hızla diğerlerine de sıçradı.

Güneş Sistemi'nin üçüncü kozmik hızı saniyede 16.7 kilometreydi. Dünya'dan çıkan bir uzay gemisi bu limiti aşmadan Güneş Sistemi'ni terk edemezdi.

Işık da aynı şekildeydi.

Eğer vakumdan geçirilmiş ışık hızı Güneş Sistemi içerisinde saniyede 16.7 kilometreye düşürülürse, Güneş'in yerçekiminden kurtulamaz ve böylece Güneş Sistemi'ni bir kara deliğe dönüştürürdü. Bu, söz konusu obje Güneş Sistemi'nin kendi dahi olsa, bir objenin Schwarzschild alanının değiştirilmesinin kaçınılmaz sonucuydu. Daha açık bir ifadeyle, Schwarzschild alanı büyük tutulduğu takdirde, gereken hız limiti daha bile düşebilirdi.

Hiçbir şey ışık hızını aşamayacağından, eğer ışık Güneş

Sistemi'nin olay ufkunu terk edemezse, başka hiçbir şey de terk edemeyecekti. Güneş Sistemi evrenin geri kalanından izole edilmiş olacaktı.

Ve böylece tamamıyla güvenli bir hal alacaktı – en azından evrenin geriye kalanı için.

Güneş Sistemi'ni uzaktan gözleyen bir medeniyet, ışık hızının düşürülmesiyle ortaya çıkan kara deliği nasıl görecekti? İki ihtimal vardı: Teknolojik anlamda ilkel izleyiciler için Güneş Sistemi gözden kaybolmuş olacaktı; teknolojik anlamda gelişmiş izleyiciler içinse kara deliği saptamaları mümkün olacak fakat sistemin güvenli olduğunu hemen anlayacaklardı.

Uzaktaki bir yıldızı düşünün, güç bela görünen bir noktayı. O noktaya bakan herkesin, "Ah, bu yıldız güvenliymiş, bu yıldızdan bize zarar gelmez," dediğini.

Evrensel zararsızlık bildirimi buydu. Görünüşe bakılırsa imkânsızı gerçekleştirmek mümkündü.

Mütercimler, Açlık Denizi'ni düşündüler, Masalsız Krallık'ın evrenin geri kalanından bir denizle ayrılışını. Yeni bir destek koordinatına ihtiyaçları yoktu – her şey ortadaydı.

İlerleyen zamanda, insanlar ışık hızının azaltılmasıyla oluşan kara deliklere "kara alan" diyeceklerdi. Işık hızının değişmediği kara deliklere kıyasla, ışık hızının azaltıldığı bir kara deliğin Schwarzschild alanı çok daha genişti. İçerisi uzay-zaman aykırılığı değil, ziyadesiyle geniş bir alandı.

Helikopter bulutların üzerinde yol almaya devam etti. Saat akşam 11'i geçmişti ve batıdan yavaşça batan güneşten geriye sadece bir hilal kalmıştı. Akşam güneşinin altın ışıklarında, herkes ışığın saniyede 16.7 kilometre hızla hareket ettiği bir hayatı hayal etmeyi denedi, böylesi bir gün batımında yavaşça hareket eden güneş ışığını.

Şimdiye dek, Yun Tianming'in masallarındaki yapboz parçalarının çoğu yerlerine oturmuştu. Fakat tek bir parça hâlâ

belirsizdi: İğne-Göz'ün resimleri. Mütercimler iki katmanlı metaforu belirleyememiş ve herhangi bir destek koordinatı bulamamışlardı. Bazıları, resimlerin Moskstraumen için farklı bir destek koordinatı olduğunu, kara alana ait olay ufkunu temsil ettiğini düşünüyordu. Dışarıdan bakan birinin bakış açısına göre, kara alana giren her şey sonsuza dek olay ufkunda sabit kalacaktı ve bu da resmedilmeye benzetilebilirdi. Ancak mütercimlerin çoğu bu konuda aynı şekilde düşünmüyordu. Moskstraumen'in anlamı oldukça açıktı ve Tianming destek koordinatı olarak Açlık Denizi'ni kullanmıştı. Başka bir destek koordinatına daha gerek yoktu.

Sonuç olarak yapbozun son parçası çözümlenemedi. *Milo'lu Venüs*'ün kolu gibi, İğne-Göz'ün resimleri de gizemlerini korudular. Fakat bu detay üç masalın temelini oluşturmuş ve zarif bir amansızlığı, benzersiz bir gaddarlığı ve güzel bir ölümü tasvir etmişken, yaşam ve ölüme dair büyük bir sırra da işaret etmiş olmalıydı.

Zamanın Dışında Bir Geçmiş'ten Alıntı
Dünya Medeniyeti İçin Üç Kurtuluş Yolu

1. Sığınak Projesi: Tamamıyla bilinen teknolojilere dayanması ve herhangi bir teorik bilinmeyen içermemesi nedeniyle, en çok başarılı olma umudu vaat eden plan buydu. Bir bakıma, Sığınak Projesi insanlığın doğal gelişiminin devamı olarak görülebilirdi. Karanlık orman saldırısı tehlikesi olmasa dahi, insanlığın Güneş Sistemi'nin geri kalanını kolonileştirme vakti gelmişti. Sığınak Projesi eforun belli bir noktaya odaklanmasını sağlamış ve hedefleri netleştirmişti.

Ayrıca bu sadece Dünya tarafından geliştirilmiş bir plandı; Yun Tianming'in mesajından herhangi bir şey alınmamıştı.

2. Kara Alan Planı: Bu plan, Güneş Sistemi'ni evrensel zararsızlık bildirimi göndermek üzere ışık hızının düşürüldüğü bir kara deliğe çevirmeyi içeriyordu. Seçenekler arasında gerçekleştirmesi teknik anlamda en zor olanı buydu. 50 AB (ya da 7.5 milyar kilometre) çapında bir alanın fiziksel sabitinin değiştirilmesi anlamına geliyordu. Bu plana Tanrı'nın Mühendislik Projesi lakabı takılmıştı. Muazzam miktarda teorik bilinmeyen söz konusuydu.

Fakat Kara Alan Planı başarılı olduğu takdirde, Dünya medeniyetine en büyük korumayı sağlayacaktı. Evrensel zararsızlık bildirimi işlevinin yanı sıra, kara alan oldukça efektif koruyucu bir bariyer işlevi de görecekti. Dışarıdan gelecek fotoit gibi saldırı unsurları, gereken yıkıcı etkiyi oluşturabilmek için oldukça yüksek, ışık hızının değiştirilmiş miktarının kat kat üzerinde bir hızla hareket ediyor olurdu. İzafiyet teorisine göre, böylesi bir objenin bariyeri geçtiği gibi (yeni ve azaltılmış) ışık hızıyla devam etmesi gerekir ve kinetik enerji fazlası

kütleye dönüşürdü. Objenin kara alana ilk giren kısmı aniden yavaşlar ve çok daha büyük bir kütleye sahip olur, objenin ışık hızının değişmemiş halinde yoluna devam eden kısmı ise ilk kısma çarpar ve böylece saldırı unsurunu yok ederdi. Hesaplamalar, damlacıklar gibi yüksek etkileşimli malzemeden yapılmış objelerin dahi kara alanın sınırlarına girdikleri gibi yok olacaklarını ortaya koymuştu. Bu sebeple projeye "kozmik kasa" lakabı da verildi.

Kara Alanı Planı'nın başka bir avantajı daha vardı: Üç seçeneğin arasında, insanlığın varlığını Dünya'nın tanıdık yüzeyinde yaşamasını ve uzayda sürgün hayatı yaşamak zorunda kalmamasını sağlayan tek seçenekti.

Fakat Dünya medeniyeti büyük bir bedel ödeyecekti. Güneş Sistemi evrenin geriye kalanından tamamıyla ayrılacak, insanlık, parçası oldukları evreni 16 milyar ışık yılından yüz astronomik birime indirgeyecekti. Dahası, böylesi bir dünyada yaşamanın nasıl olacağını tahmin etmek imkânsızdı. Elektronik eşyaların ve kuantum bilgisayarlarının aşırı düşük hızlarda çalışmaları gerekecekti, bu da insanlığın yeniden düşük teknolojiye sahip bir topluma gerilemesi anlamına gelebilirdi. Bu, sofonların teknolojiye vurduğu kilitten dahi büyük bir engel olabilirdi. Kara Alanı Planı evrensel bir zararsızlık bildirimi olmasının yanında kendimizi teknolojik anlamda sakat bırakmamız anlamına geliyordu. İnsanlar düşürülmüş ışık hızının oluşturduğu kapandan asla kurtulamayacaklardı.

3. Işık Hızında Uzay Yolculuğu Planı: Bükümsel itişe ilişkin teorik temel bilinmiyor olsa da, bu planı gerçekleştirmenin Kara Alan Planı'ndan kolay olacağı kesindi.

Gelgelelim ışık hızında uzay seyahati, Dünya medeniyetine herhangi bir güvenlik sağlayamazdı. Sadece yıldızlara kaçmamıza yarardı. Üç plan arasında en fazla bilinmeyeni içeren plan buydu. Başarılı olsa dahi, uzayın sonsuz boşluğuna kaçmış insan ırkına mensup bireyleri bilinmeyen tehlikeler

bekleyecekti. Ayrıca, böylesi bir kaçış sayısız politik engel ve tuzağı beraberinde getiriyordu.

Yine de insanlığın bir kısmı ışık hızını, hayatta kalmadan hariç sebeplerden ötürü saplantı haline getirmişti.

Yayın Dönemi'nde yaşamış insanlar içinse en mantıklı yol, aynı anda üç plan üzerinde de çalışmaya başlamaktı.

Yayın Dönemi, 8. Yıl
Kader'in Seçimi

Cheng Xin, Hale Grup'un merkezine geldi.

Buraya ilk gelişiydi. Yönetiminde asla rol sahibi olmamıştı, sebebi ise, bilinçaltında, Cheng Xin asla böylesi büyük bir servetin kendine ya da Yun Tianming'e ait olduğunu düşünmüş olmamasıydı. Yıldız onlarındı fakat yıldızın ürettiği servet topluma aitti.

Fakat şimdi, belki de, Hale Grup hayalini gerçekleştirmesine yardımcı olabilirdi.

Şirket merkezi devasa bir ağacın tamamını kaplıyordu. İlginç bir şekilde, ağaçtaki binaların tamamı şeffaftı. Dahası, inşaat malzemelerinin kırılma indisi havanınkine yakın olduğundan, bina içlerindeki yapılar görünür haldelerdi. Kişi hem hareket halindeki sayısız çalışanı, hem de bilgi penceresini aynı anda görebiliyordu. Asılı duran yapılar, içleri rengârenk karıncalarla dolu, şeffaf birer karınca çiftliğini andırıyordu.

Cheng Xin, ağacın tepesindeki büyükçe konferans salonunda, Hale Grup'un üst düzey yöneticilerinin çoğuyla tanışma fırsatı buldu. Hepsi genç, zeki ve hayat doluydu. Çoğu, Cheng Xin'le ilk kez tanışıyordu ve hayranlıklarını, ona duydukları sevgiyi gizlemekten çekinmiyorlardı.

Toplantının sonunda, büyük ve boş salonda sadece Cheng Xin ve AA kaldığında, şirketin geleceği hakkında konuşmaya başladılar. Yun Tianming'in mesajı ve çözümleme süreci toplumdan gizli tutulmuştu. Uluslararası Filo ve BM, Tianming'i korumak için sonuçları zamana yayarak açıklamayı ve Dünya'daki araştırma çalışmalarının sonucu olarak göstermeyi planlıyordu. Elde edilen bilgilerin kaynağını gizleyebilmek

için araya birtakım yanlış araştırma sonuçları da eklenecekti.

Cheng Xin şeffaf zemine alışmıştı ve yükseklik korkusunu nihayet yenmişti. Konferans salonunda birkaç büyük bilgi penceresi süzülüyor, Hale Grup'un –aralarında yere eşzamanlı yörüngeye inşa edilen dev haçın da bulunduğu– Dünya yörüngesinde gerçekleştirdiği inşaat projelerinin birkaçından canlı yayın yapıyordu. Tianming'in yeniden ortaya çıkmasıyla birlikte, toplumun bir mucizeye yönelik umutları giderek azalmış ve Sığınak Projesi'nin başlamasıyla dini coşku da sönmüştü. Kilise dev haç projesine kaynak sağlamayı sonlandırmış ve inşaat yarıda bırakılmıştı. Şimdi ise söküm aşamasında bulunduğundan geriye kocaman bir "1" kalmıştı – ki bu da ziyadesiyle manidar bir görüntüye sahipti.

AA, "'Kara alan' isminden hoşlanmıyorum," dedi. "'Kara mezar' daha uygun bence kendimiz için kazdığımız bir mezar."

Cheng Xin, şeffaf zeminin altından gözüken şehre baktı. "Ben öyle düşünmüyorum. Bulunduğum dönemde, Dünya evrenin geri kalanından tamamıyla ayrılmıştı. Herkes yüzeyde yaşar ve yıldızlara nadiren bakardı. İnsanlar bu şekilde beş bin yıl yaşadılar ve sen bunun iyi bir hayat olmayacağını söylüyorsun. Şimdi bile, Güneş Sistemi temelde evrenin geri kalanından ayrı sayılır. Uzayın derinliklerinde yaşayan tek insan grubu, o iki uzay gemisinde yaşayan bin küsur kişiden ibaret."

"Fakat kendimizi yıldızlardan soyutlarsak, rüyaların son bulacağını düşünüyorum."

"Hiç de bile. Eski zamanlarda da neşe ve mutluluk vardı, o zamanın insanlarının rüyaları da bizimkilerden geri kalır yanı yoktu. Kara alanın içinde dahi olsak, yıldızları görmeye devam edeceğiz... aradaki tek fark neye benzeyeceklerini kimsenin bilmemesi... Şahsen, 'kara alan'dan ben de hoşlanmıyorum."

"Hoşlanmadığını biliyorum."

"Işık hızıyla hareket eden gemilerden hoşlanıyorum."

"Biz de öyle. Hale Grup ışık hızında hareket eden uzay gemileri inşa etmeli!"

Cheng Xin, "Benimle hemfikir olmayacağını düşünmüştüm," dedi. "Temel araştırmalara ciddi yatırımlar yapılmasını gerektiriyor."

"Basit bir kapitalist olduğumu mu düşünüyorsun? Eh, haklısın aslında. Öyleyim, yönetim kurulu üyeleri de öyle. Kârımızı maksimumda tutmak istiyoruz. Fakat bu ışık hızından faydalanan uzay gemileri fikriyle çelişmiyor. Siyasi açıdan bakıldığında, hükümet en büyük kaynağı Sığınak Projesi'ne ve kara alana aktaracak fakat ışık hızıyla hareket eden uzay gemileri girişimcilere kalacak... Yatırımlarımızı Sığınak Projesi'ne yapmalı, ardından elde edilen kârın bir kısmıyla da ışık hızından faydalanan uzay gemileri üzerinde çalışmalıyız."

"Ben şöyle düşünüyorum, AA: Bükümsel itiş ve kara alanın bazı temel teorileri paylaşıyor olmaları kuvvetle muhtemel. Hükümetin ve Dünya Bilimleri Akademisi'nin araştırmanın bir kısmını bitirmesini bekleyebilir, ardından üzerine koyarak bükümsel itişe odaklanabiliriz."

"Pekâlâ. Hale Grup Bilim Akademisi'ni de kurup bilim insanlarını işe alalım o zaman. Çoğu ışık hızıyla hareket eden uzay gemilerinin hayaliyle yaşadı fakat ulusal ya da uluslararası projelerde bu konu üzerine çalışma imkânı bulamıyorlar–"

AA'nın sözü aniden beliren bir bilgi penceresi akınıyla kesildi. Her ebattan pencere dört bir yandan renkli bir çığ gibi akmış, Hale Grup'un projelerinden yayın yapan pencereleri geride bırakmıştı. Böylesi bir "pencere çığı" ancak önemli ve ani bir olay durumunda gerçekleşiyordu fakat genellikle bilgi çokluğu insanların tam olarak ne olduğunu anlayabilmelerine engel oluyordu. AA ve Cheng Xin de benzer durumdalardı. Pencerelerin çoğunun karmaşık yazılarla ve hareketli imgelerle kaplı olduğunu gördüler ancak tek bir resmin bulunduğu pencereler anlaşılabilir haldeydi. Cheng Xin, pencerelerin bi-

rinde, gökyüzüne bakan birkaç yüzle karşılaştı, ardından kamera yakınlaşarak dehşete kapılmış birkaç çift gözü ve onlara eşlik eden çığlıklar kakofonisini aktardı...

AA'nın sekreterini gösteren yeni bir pencere açıldı. AA ve Cheng Xin'e bakan kadının yüzü dehşet ve şok içindeydi.

Sekreter, "Uyarı geldi! Saldırı yapılmış!" diye bağırdı.

AA, "Detaylar nedir?" diye sordu.

"Güneş Sistemi erken uyarı sistemi bünyesindeki ilk gözlem kulesini aktif hale getirdiler ve anında bir fotoite rastladılar!"

"Hangi yönde? Ne uzaklıkta?"

"Bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum. Tek bildiğim–"

Cheng Xin, "Bu resmi bir uyarı mı?" diye sordu sakince.

"Sanmıyorum. Fakat bütün basın çalkalanıyor. Gerçek olduğuna eminim! Hadi uzay limanına gidelim ve kaçıp canımızı kurtaralım!" Penceredeki sekreter gözden kayboldu.

Cheng Xin ve AA yoğun bir şekilde kümelenen bilgi pencereleri arasından geçtiler ve konferans salonunun şeffaf duvarına ulaştılar. Paniğin aşağılarındaki şehri çoktan kontrol altına aldığını gördüler. Dışarıda uçan araba sayısının ciddi manada artmasıyla oluşan kaosta, her araba tam gaz kalabalığa dalıyordu. Arabalardan biri dev ağaçtaki binalardan birine çarptı ve bir ateş topuna dönüştü. Fazla geçmeden, şehrin iki yerinde daha alevler ve duman bulutları belirdi...

AA birkaç bilgi penceresini seçti ve dikkatle inceledi. Cheng Xin ise İÇK üyelerine ulaşmaya çalışıyordu. Çoğunun telefonları meşguldü ve Cheng Xin komite üyelerinden ancak ikisiyle konuşabilmişti. Aralarından biri, aynı Cheng Xin ve AA gibi, olanlardan bihaberdi. GSK yetkilisi olan diğeri ise Güneş Sistemi erken uyarı sistemindeki İzleme Ünitesi 1'in ciddi bir anomali saptadığını doğruladı fakat detayları bilmediğini söyledi. Uluslararası Filo'nun ve BM'nin resmi bir karanlık orman saldırısı bildirimi yapmadığını da belirtti fakat yine de ümitli değildi.

"Alarmın verilmemiş olmasına dair iki ihtimal var: Bir, hiçbir şey olmadı. İki, fotoit çok yakında ve alarm hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

AA okuduklarından belirgin tek bir bilgi alabilmişti: Fotoitin ekliptik bir düzlemde yaklaştığını. Yönüne ve Güneş'ten tam olarak ne uzaklıkta olduğuna ve fotoitin ne zaman çarpacağına dair tahminler hakkında çelişkili haberler söz konusuydu: Bazıları dünyanın bir ayı kaldığını iddia ediyordu; diğerleri ise sadece birkaç saati.

AA, "*Hale*'ye gitmeliyiz," dedi.

"Yeterli vaktimiz var mı ki?"

Hale, Hale Grup'a ait bir uzay gemisiydi. An itibariyle şirketin dünya yörüngesindeki genel merkezinde park halindeydi. Eğer alarm doğruysa, tek umutları gemiye binip Jüpiter'e yönelmek ve fotoit çarpmadan önce gezegenin arkasına saklanmaktı. Jüpiter ise ters tarafta, yani Dünya'ya en yakın konumunda bulunduğundan, geminin Jüpiter'e ulaşması yirmi beş ila otuz gün sürecekti ki bu fotoitin çarpabileceği en geç süreye denk geliyordu. Fakat bu tahmin fazlasıyla tutarsızdı: Erken uyarı sistemi hâlâ inşaat halindeydi ve böylesi erken bir uyarı vermesi mümkün değildi.

AA, "Burada ölmeyi beklemektense bir şeyler yapmalıyız!" dedi. Cheng Xin'i konferans salonundan dışarı sürükledi ve ağacın üzerindeki park yerine götürdü. Uçan bir arabadan eğilerek kaçındılar fakat AA'nın aklına bir şey gelmiş olacaktı ki tekrar içeri girdi. Birkaç dakika sonra, elinde keman çantasını andıran, dikdörtgen bir objeyle geri döndü. Çantayı açtı, içindekini çıkardı ve çantayı geride bırakarak çıkardığı şeyi arabaya götürdü.

Cheng Xin, AA'nın elindekine baktı ve neye yaradığını anladı: Bu bir tüfekti, aradaki tek fark ise mermi değil, lazer atıyor olmasıydı.

Cheng Xin, "Bunu neden getiriyorsun?" diye sordu.

"Uzay limanının insanlarla dolu olacağı kesin – neler ola-

cağını kim bilebilir?" AA, tüfeği arka koltuğa attı ve arabayı uçurmaya başladı.

Her şehrin ufak uzay araçlarını barındıran birer uzay limanı vardı – eski zamanın hava limanlarıyla benzer yerlerdiler.

Uçan araba hava trafiğine karıştı. Sinek sürüsü andıran trafikteki tüm arabalar uzay limanına doğru gidiyordu. Zeminde oluşturdukları uzun ve akan gölge, şehir kan kaybediyormuş gibi bir görüntü oluşturuyordu.

İleride, yaklaşık bir düzine beyaz çizgi mavi gökyüzüne doğru yükseldi. Uzay gemilerinin arkalarında bıraktığı izlerdi bunlar. Doğrudan yukarı yükseliyorlar ve ardından doğuya dönerek gözden kayboluyorlardı. Yerde beliren ve yukarı yükselen beyaz çizgilerin sonu gelmiyordu, her çizginin başında güneşten daha parlak birer ateş topu bulunuyordu: Gemilerin füzyon iticilerinden çıkan alevler.

Cheng Xin arabanın içindeki bilgi penceresinde Dünya yörüngesine yakın bir yeri gösteren canlı bir yayınla karşılaştı. Bronz arkaplan üzerinde sayısız beyaz çizgi yükseliyor ve yukarı doğru ilerliyordu. Sayıları giderek artıyor, yoğunlaşıyor, Dünya beyaz saç uzatıyormuş gibi bir izlenim yaratıyordu. Beyaz çizgilerin başlarındaki ateş toplarıysa uzaya kaçan ateş böceklerini andırıyordu. İnsanlık tarihindeki en büyük uzaya kaçıştı bu.

Arabaları uzay limanına ulaştı. Aşağılarında yüz civarı uzay gemisi diziliydi ve dahası da uzaktaki hangardan çıkmayı bekliyordu. Uzay uçakları kullanımdan kalkalı epey zaman oluyordu ve modern gemiler dikey kalkışla çalışıyordu. Cheng Xin'in uzay asansörü istasyonunda gördüğü tuhaf şekilli uzay gemisinin aksine, bu gemilerin tamamı aerodinamik tasarımlara ve üç ya da dört kuyruk kanadına sahiplerdi.

AA hangarı önden aramış ve Hale Grup'un gemilerinden birinin platforma getirilmesini istemişti. Geminin yerini bulup arabalarını hemen yanına indirdi.

Cheng Xin etraflarındaki uzay gemilerine baktı. Hepsi

farklı boyutlardaydı: Küçük olanlar sadece birkaç metre boyundaydı ve devasa top mermilerini andırıyorlardı. Böylesi araçların Dünya'nın yerçekiminden kaçabilmeleri pek mümkün görünmüyordu. Boyları eski uçaklara benzer büyüklükteki daha büyük uzay gemileri de vardı. Hale Grup'un gemisi orta boydu, yaklaşık on metre uzunluğundaydı ve damlacıklara benzer, yansıtıcı bir yüzeye sahipti. Gemi kalkış noktasında acele olarak getirilebilmesi için tekerlekli bir kalkış platformunun üzerine park edilmişti. Yörüngede bekleyen *Hale*'ye ulaşabilmek için bu gemiyi kullanacaklardı.

Kalkış alanından kuvvetli bir gümbürtü geldi, çıkan ses Cheng Xin'e nedense Moskstraumen'i hatırlatmıştı. Yer titredi ve bacaklarının uyuştuğunu hissetti. Kalkış alanında beliren büyük parıltıyı, ateş topu halinde göğe yükselen ve gökyüzündeki duman bulutlarına bir yenisini ekleyen bir uzay gemisi takip etti. Beyaz sis bulutu üzerlerine doğru ilerledi ve tuhaf bir yanık kokusunu da beraberinde getirdi. Sis, geminin motoru tarafından değil, kalkış platformunun altındaki soğutma havuzunda kaynayan sudan geliyordu. Kalkış alanı ve gemiler, boğucu ve bunaltıcı buhar bulutunda kaybolurken, insanların tedirginliği biraz daha arttı.

AA ve Cheng Xin gemiye binmek üzere ince bir merdivene çıktılar. Sis dağılırken, Cheng Xin pek de uzak sayılmayan bir noktada toplanmış çocukları gördü. On yaşın altındaki ilkokul çocukları gibi görünüyorlardı, üzerlerinde okul üniformaları vardı. Yanlarında genç bir öğretmen duruyordu. Uzun saçları sert esintilerle dağılmıştı ve çaresizce etrafına bakıyordu.

Cheng Xin, "Biraz bekleyebilir miyiz?" diye sordu.

AA çocukların bulunduğu tarafa baktı ve Cheng Xin'in ne demek istediğini anladı. "Pekâlâ. Git. Kalkış platformunda sıra bize gelene kadar bekleyeceğiz zaten. Biraz sürecektir."

Prensipte, gemiler yeryüzündeki herhangi bir düz zeminden kalkabilirlerdi. Ancak, füzyon iticisinin ürettiği aşırı yük-

sek sıcaklıktaki plazmanın yüzeye zarar vermesini önleyebilmek için, gemiler bir kalkış platformu kullanıyordu. Kalkış platformu bir soğutma havuzuna ve plazmayı güvenli bir şekilde yansıtacak kanallara sahipti.

Cheng Xin'in gördüğü öğretmen yaklaştı, yanına geldi ve onu tuttu. "Bu gemi sizin, değil mi? Lütfen, çocukları kurtarın, ne olur!" Bukleleri alnına yapışmıştı, yüzü gözyaşları ve yoğunlaşan sisle ıslanmıştı. Çocuklar da yanlarına geldiler, Cheng Xin'e bakan gözleri beklenti içindeydi. "Buraya uzay kampı için geldiler ve yörüngeye gitmeyi bekliyorlardı. Fakat alarm verildi ve bizi almak yerine başkalarını gönderdiler."

AA yanlarına gelirken, "Geminiz nerede?" diye sordu.

"Gitti. Lütfen, lütfen!"

Cheng Xin, AA'ya, "Onları da alalım," dedi.

AA birkaç saniye boyunca Cheng Xin'i izledi. *Dünya'da milyarlarca insan var. Hepsini kurtarabileceğini mi sanıyorsun?"*

Cheng Xin'in bakışları taviz vermedi.

AA başını salladı. "Sadece üçünü alabiliriz."

"Fakat gemimizin kapasitesi on sekiz!"

"*Hale* maksimum hızda ancak beş kişi alabiliyor çünkü bünyesinde derin-su-statüsüne uygun sadece beş kapsül bulunuyor. Derin-su statüsünde olmayan herhangi biri ezilip kıymaya dönüşecektir."

Aldığı cevap karşısında şaşkındı Cheng Xin. Derin-su hızlandırma sıvısı sadece yıldızlararası yolculuk eden gemiler için gerekliydi. Fakat o *Hale*'nin gezegenlerarası yolculuğa uygun bir gemi olduğunu düşünmüştü sadece, Güneş Sistemi'nin dışına çıkabileceğinden habersizdi.

"Pekâlâ. O vakit üçünü götürün!" Öğretmen, Cheng Xin'i bırakarak AA'ya sarıldı, bu şansı kaçırmaktan korkuyordu.

AA, "O vakit üçünü seç," dedi.

Öğretmen, AA'yı bırakarak ona bakakaldı, önceki halinden daha derin bir korku içindeydi. "Nasıl seçebilirim ki? Nasıl..." Etrafına baktı, çocukların gözlerine bakmaya cesaret

edemiyordu. Âdeta acı çekiyordu, çocukların bakışları yakıyordu onu.

AA, "İyi, ben seçeyim," dedi. Çocuklara dönerek gülümsedi. "Herkes beni dinlesin. Size üç soru soracağım. Doğru yanıtları kim verirse bizimle gelecek." Öğretmenin ve Cheng Xin'in şaşkın bakışlarını görmezden gelerek parmağını kaldırdı. "İlk soru: Sönük bir ışık var diyelim. Bir dakika sonra yanıp sönüyor. Yarım dakika sonra tekrar yanıp sönüyor. On beş saniye sonra yine yanıp sönüyor. Bu şekilde, her seferinde bir önekinin yarısı süresinde yanıp sönmeye devam ediyor. İki dakika geçtiğinde kaç kere yanıp söndüğünü öğrenmek istiyorum."

Çocuklardan biri, "Yüz!" deyiverdi.

AA başını iki yana salladı. "Yanlış."

"Bin!"

"Hayır. Dikkatli düşünün."

Uzun bir sessizliğin sonunda, kısık bir ses yükseldi. Konuşan kişi zarif ve ufak bir kızdı ve bunca gürültü arasında sesini işitmek güçtü. "Sonsuz kez."

AA küçük kıza işaret ederek, "Gel buraya," dedi. Yanına geldiğinde kızı arkasına aldı. "İkinci soru: Kalınlığı belirsiz bir halatımız var diyelim. Bir ucundan diğerine kadar yanması bir saat sürüyor. Bu halatı kullanarak on beş dakika süre geçtiğini nasıl belirlersiniz? Unutmayın, kalınlığı belirsiz!"

Bu kez, çocuklardan hiçbiri söze girmedi ve derin düşüncelere daldılar. Kısa süre sonra, bir erkek çocuğu elini kaldırdı. "Halatın iki ucundan tutup katlarız ve her iki ucu da aynı anda yakarız."

AA başıyla onayladı. "Gel buraya." Çocuğu kızın yanında durmak üzere arkasına çekti. "Üçüncü soru: seksen iki, elli, yirmi altı. Sonraki sayı nedir?"

Bir kız, "On!" diye bağırdı.

AA başparmağıyla onayladı. "Aferin. Gel yanıma." Ardından başıyla Cheng Xin'e işaret etti, üç çocuğu aldı ve gemiye yöneldi.

Cheng Xin gemiye binmek üzere peşlerinden merdivene doğru gitti. Arkasına döndü. Geride kalan çocuklar ve öğretmenleri ona güneş bir daha doğmayacakmış gibi bakıyorlardı. Gözyaşları önündeki manzarayı bulanıklaştırdı ve basamakları çıkarken, yüreğini delen binlerce oktan farksız, çaresiz bakışları hâlâ hissedebiliyordu. Daha önce de böyle hissetmişti, Kılıçtutan olarak kariyerinin son anlarında ve bir de Avusturalya'da Sofon insan ırkını ortadan kaldırma planını paylaştığında. Ölümden beter bir acıydı.

Geminin içindeki kabin genişti; on sekiz koltuk iki sıra halinde yerleştirilmişti. Kabin dikey olduğundan, herkesin koltuklarına ulaşabilmek için merdiven tırmanması gerekmişti. Cheng Xin, Tianming'le buluşmak üzere bindiği küre şeklindeki mekikte benzer bir hissiyatı deneyimliyordu – gemi bir kabuktan ibaret gibiydi, motorun ve kontrol sistemlerini koyacak yeri nereden bulduklarını anlayamıyordu. Eski Çağ'daki kimyasal roketleri düşündü, her biri bir gökdelen büyüklüğünde olmalarına karşın, asıl mesele tepedeki ufak kapsülden ibaretti.

Geminin içerisinde herhangi bir kontrol paneli göremiyordu ve etrafta birkaç bilgi penceresinden başka bir şey yoktu. Geminin yapay zekâsı AA'yı tanımış gibiydi. O içeri girdiği anda, pencereler onun etrafına toplandı. Etrafta gezip çocukların ve Cheng Xin'in emniyet kemerlerini kontrol ederken, AA'yla birlikte hareket ettiler.

AA, Cheng Xin'e, "Bana öyle bakma. Onlara birer şans verdim. Hayatta kalmak için mücadele şarttır," diye fısıldadı.

Erkek çocuk, "Teyze, yüzeydekiler ölecekler mi?" diye sordu.

"Herkes bir gün ölecek. Mesele bunun ne zaman gerçekleşeceği." AA, Cheng Xin'in yanına oturdu. Kemerini bağlamadı fakat bilgi pencerelerini incelemeye devam etti. "Kahretsin. Önümüzde yirmi dokuz gemi daha var."

Uzay limanında toplam sekiz adet kalkış platformu vardı.

Her kalkış sonrasında soğutma havuzlarının sularının değişmesi gerektiğinden, platformun on dakika kadar soğuması gerekiyordu.

Bekleme süresi hayatta kalıp kalmayacaklarına etki etmeyecekti. Jüpiter'e yapacakları yolculuk bir ay sürecekti. Eğer karanlık orman saldırısı onlar varmadan gerçekleşirse, yerde ya da uzayda olmaları arasında herhangi bir fark olmayacaktı. Ancak, olası gecikmelerin hiç kalkamamalarına sebep olabilme gibi bir tehlikesi bulunuyordu.

Toplum daha şimdiden kaosa sürüklenmiş haldeydi. Hayatta kalma içgüdüsüyle hareket ederek, şehrin on milyon sakini uzay limanına akın ediyordu. Eski zaman uçaklarına benzer şekilde uzay gemileri de ancak kısıtlı sayıda insanı, kısa bir süre boyunca taşıyabiliyordu. Özel bir uzay aracına sahip olmak, eskinin özel uçağıyla eşdeğer bir ayrıcalık, nüfusun büyük çoğunluğu için erişilemeyecek bir rüyaydı. Uzay asansörüne rağmen, nüfusun en fazla yüzde birinin yakın-Dünya yörüngesine ulaşma imkânı vardı. Jüpiter'e yolculuk edebilenler ise o yüzde birlik kısmın onda birini oluşturacaktı.

Gemide pencere bulunmuyordu fakat bilgi pencerelerinden birkaçı dışarıyı gösteriyordu. Öbek öbek insanın park alanına akın ettiğini gördüler. Kalabalık her geminin etrafını sarıyor, yumruklarını havaya savurarak bağırıyor, gemilerden birine sıkışabilmeyi umuyordu. Bu esnada, uzay limanının dışında park halinde duran uçan arabalardan bazıları yeniden havalandılar. Arabaların içleri boştu ve sürücüleri uzay gemilerinin kalkışına engel olabilmek için arabaları uzaktan kumandayla kontrol ediyordu. Uçan arabalar gökyüzünde sıralanarak kalkış platformları üzerinde süzülen, karanlık bir bariyer oluşturmaya başladı. Fazla geçmeden, hiç kimsenin kalkış yapma imkânı kalmayacaktı.

Cheng Xin bilgi penceresini küçülttü ve arkasında oturan üç çocuğu teselli etmek üzere döndü. AA bir çığlık attı. Cheng Xin arkasına döndü ve kabinin tamamını kaplayacak şekilde

büyütülmüş bir pencereyle karşılaştı. Pencerede, yan yana duran gemilerin arasında beliren kör edici bir ateş topu vardı.

Birileri park yerindeki insanların arasında kalkışa geçmişti!

Nükleer füzyon iticilerinin ürettiği plazma, eski zamana ait kimyasal roketlerin ürettiğine kıyasla onlarca kat daha güçlüydü. Düz bir yüzeyden kalkış yapıldığı takdirde, plazma yeri anında eritiyor ve dört bir yana dağılıyordu. Otuz metre çapında hiç kimsenin hayatta kalması mümkün değildi. Ekranda ateş topundan etrafa yayılan sayısız siyah noktayı görmek mümkündü. Noktalardan biri yakındaki bir gemiye yapıştı ve siyah bir iz bıraktı: Yanmış bir ceset. Kalkan geminin yanındaki birçok gemi de devrilmeye başladı, sebebi büyük ihtimalle kalkış platformlarının erimiş olmasıydı.

Kalabalık sessizleşti. Kafalarını kaldırdılar ve düzinelerce insanı öldüren geminin park yerinden yükseldiğini, gürültülü bir biçimde ve arkasında beyaz bir iz bırakarak ilerlediğini, ardından doğuya döndüğünü izlediler. Gözlerine inanamamış gibi görünüyorlardı. Birkaç saniye sonra yeni bir gemi kalkışa geçti, bu kez daha da yakınlarındaydı. Gümbürtü, alevler ve aşırı ısınmış hava dalgaları kalabalığı topyekûn paniğe sürükledi. Ardından bir üçüncüsü geldi, dördüncüsü... park yerindeki gemiler tek tek kalkışa geçiyorlardı. Ateş toplarının içinde, yanmış bedenlerden geriye kalanlar havaya dağılıyor, park yerini bir krematoryuma çeviriyordu.

AA dehşet verici bu görüntüyü seyretti ve alt dudağını ısırdı. Ardından pencereyi kapadı ve ufak bir pencerede bir şeyler yazmaya başladı.

Cheng Xin, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Kalkışa geçiyoruz."

"Hayır."

"Baksana." AA ufak bir pencereyi Cheng Xin'e attı, pencere yakınlarındaki birkaç gemiyi gösteriyordu. Her bir geminin kuyruk çıkışına birer soğutma döngüsü takılmıştı. Döngüler füzyon reaktörlerinin ürettiği sıcaklığı dağıtmaya yarıyordu.

Cheng Xin etraflarındaki gemilerin tamamının döngülerinin soluk bir kırmızı renkte parlamaya başladığını gördü, reaktörlerinin kalkış için harekete geçirildiği anlamına geliyordu bu.

AA, "Onlardan önce kalkış yapmamız gerek," dedi. Eğer bu gemilerden herhangi biri kalkarsa, plazmanın, geri kalan gemilerin platformlarını eritmesi ve devrilmelerine sebep olması kuvvetle muhtemeldi.

"Hayır. Dur." Cheng Xin'in sesi sakin ve kendinden emindi. Daha kötü felaketlerle karşılaşmıştı ve bu seferkini sükûnetle karşılayacaktı.

"Neden?" AA'nın sesi ise benzer bir sakinlikteydi.

"Çünkü etrafımızda insanlar var."

AA yazmayı kesti ve arkasına dönerek Cheng Xin'le yüzleşti. "Birazdan, sen, ben, kalabalık ve Dünya'nın kendisi ufak parçalara ayrılacak. O karmaşanın içinde hangi ölümün onurlu, hangisinin aşağılık olduğunu seçebilecek misin?"

"Değerlerimiz hâlâ hayattalar, en azından şimdilik. Hale Grup'un genel başkanı benim. Bu gemi Hale Grup'a ait ve sen de bu şirketin bir çalışanısın. Bu kararı verme yetkisi bana ait."

AA, Cheng Xin'e bir süre daha baktı, ardından başıyla onayladı ve kontrol penceresini kapadı. Ardından diğer tüm bilgi pencerelerini de kapadı ve böylece kabini dışarıdaki çıldırmış, mahşer yerine dönmüş dünyadan soyutladı.

Cheng Xin, "Teşekkürler," dedi.

AA hiçbir şey söylemedi. Fakat ardından ayağa fırladı, aklına bir şey gelmiş gibi görünüyordu. Boş koltukların birinde duran lazer tüfeğini aldı ve merdivenden aşağı tırmandı. "Kemerlerinizi açmayın. Gemi her an devrilebilir."

Cheng Xin, "Ne yapacaksın?" diye sordu.

"Eğer biz gidemiyorsak, onlar da gidemeyecek. Canları cehenneme."

AA kabin kapısını açtı, dışarı çıktı ve hemen arkasından kapatarak kimsenin içeri girememesi için kilitledi. Ardından

basamakları indi ve en yakındaki geminin kuyruk kanadına ateş etmeye başladı. Kuyruk kanadından dumanlar yükselmeye başladı, parmak büyüklüğünde ufak bir delik açılmıştı. Ki bu da yeterliydi. Gemi içindeki otokontrol sistemi, kuyruk kanadının aldığı hasarı fark edecek ve kalkış sekansını yerine getirmeyi reddedecekti. Geminin içindekiler tarafından giderilemeyecek bir prosedürdü bu. Geminin etrafındaki soğutma halkasının kaybolmaya başlaması, reaktörün kapandığı anlamına geliyordu. AA bir çember halinde hareket etmeye ve etraflarındaki sekiz geminin kuyruk kanatlarını tek tek vurmaya başladı. Kalabalık topyekûn panik halinde olduğundan, hiç kimse sıcak dalgalarının, dumanın ve tozun içinde onun ne yaptığını fark etmedi.

Diğer gemilerden birinin kapısı açıldı ve zarif kıyafetli bir kadın aşağı indi. Geminin kuyruğu etrafında gezindi ve fazla geçmeden deliğin farkına vardı. İsteri halinde ağlamaya başladı, ardından da yerde çırpınmaya. Kalkış platformuna kafa atmayı denedi fakat kimse onu dikkate almadı. Kalabalığın tek umursadığı, gemisinin açık bırakılan kapısıydı. Merdivenlerde yukarı akın ettiler ve uçuşa uygun olmayan geminin içine doluştular.

AA merdivenleri geri tırmandı ve kafasını dışarı çıkaran Cheng Xin'i geri itti. Ardından içeri girdi ve kapıyı kapadı. Sonrasında ise kusmaya başladı.

Öğürtüleri nihayet son bulduğunda, AA, "Dışarısı... barbekü gibi kokuyor," dedi.

Üstlerindeki sıradaki koltuktan kafasını uzatan kız, "Ölecek miyiz?" diye sordu.

AA, "Evrende gerçekleşecek nefes kesici bir manzaraya tanıklık edeceğiz," dedi, yüzünde ise tuhaf bir ifade vardı.

"Ne manzarası?"

"Harika bir şey. Güneş devasa bir havai fişek gösterisine dönüşecek."

"Peki ya sonra?"

"Sonra... hiçbir şey olmayacak. Hiçbir şey yoksa ne olabilir ki?" AA yukarı tırmandı ve üç çocuğun başlarını okşadı. Onlara yalan söylemeyecekti. Eğer sorularını cevaplayabilecek kadar akıllılarsa, durumun vahametini anlayacak zekâya da sahiplerdi.

Bir kez daha, AA ve Cheng Xin yan yana oturdular. Cheng Xin elini AA'nın elinin üzerine koydu. "Üzgünüm."

AA gülümsedi. Cheng Xin'in tanıdığı bir gülümsemeydi bu. AA'nın gözleri hep genç kalmışlardı, dünyanın karanlığını deneyimlemek onu Cheng Xin kadar yıpratmamıştı. Cheng Xin, AA karşısında kendini daha olgun hissediyordu fakat bir o kadar da güçsüzdü.

"Merak etme. Hayatımız angarya işlerle uğraşarak geçti zaten. Sonumuzun bu olacağı belliydi. En azından artık rahat bir nefes alabiliriz." AA iç geçirdi.

Eğer *Hale* hakikaten de gezegenlerarası yolculuk yapabilen bir gemiyse, Jüpiter'e tahminlerinden daha hızlı ulaşması mümkündü. Dünya ve Jüpiter arasındaki mesafe, maksimum hıza çıkmasına olanak sağlayacak kadar uzun olmasa da, seyahatin tamamı en fazla iki hafta sürmeliydi.

AA, Cheng Xin'in ne düşündüğünü sezmişti sanki. "Erken uyarı sistemi düzgün bir şekilde çalışıyor olsa dahi, en fazla bir gün öncesinden haberimiz olabilirdi... Fakat şimdi, üzerine biraz kafa yorduktan sonra, büyük olasılıkla yanlış alarm verildiğini düşünmeye başladım."

Cheng Xin, biraz önce otoritesine boyun eğen AA'nın davranışının ardında yatan sebep bu muydu, emin değildi.

AA'nın teorisi çabucak doğruluk kazandı. Aynı zamanda İÇK üyesi olan bir GSK yetkilisi, Cheng Xin'i aradı ve Uluslararası Filo ile BM'nin alarmın yanlış olduğuna dair ortak bir açıklama yayımladıklarını bildirdi. Karanlık orman saldırısına dair herhangi bir belirtiye rastlanmamıştı. AA birkaç bilgi penceresi açtı ve hepsi Uluslararası Filo'nun ve BM'nin ortak açıklamasını canlı olarak yayımlıyorlardı. Dışarıda, izinsiz

kalkışlar durdurulmuştu. Kargaşa henüz sona ermemişti fakat en azından durum daha da kötüleşmeyecekti.

Dışarısı biraz daha sakinleşince, Cheng Xin ve AA gemiden çıktılar. Manzara bir savaş alanını andırıyordu. Etraf yanmış cesetlerle kaplıydı, bazıları kömür olmuştu, birkaçı ise hâlâ yanmaktaydı. Gemilerin çoğu yerde yatarken, bir kısmı da birbirlerine yaslanmış haldelerdi. Park yerinden toplam dokuz gemi kalkmıştı ve arkalarında bıraktıkları izler gökyüzünde açık birer yara gibi net bir şekilde görünüyorlardı. Kalabalık biraz olsun normale dönmüştü. Bazıları hâlâ sıcak olan zeminde oturuyordu, bazıları şaşkınlık içinde oldukları yerde duruyor, bazıları ise etrafta boş boş dolanıyorlardı – ve herkes yaşadıkları şey gerçek mi yoksa kâbus mu diye sorguluyormuş gibi görünüyordu. Polis asayişi sağlamak üzere olay yerine intikal etmişti ve kurtarma operasyonları başlatılmıştı.

AA, Cheng Xin'e, "Bir sonraki uyarı gerçek olabilir," dedi. "Benimle birlikte Jüpiter'in arkasına gelmelisin. Hale Grup, Sığınak Projesi için bir uzay şehri inşa edecek."

Cheng Xin, AA'ya bir soruyla karşılık verdi; "*Hale*'ye tam olarak ne oldu?"

"Aynı ismi taşıyan gemiden değil, gezegenlerarası yolculuk edebilen, minyatür bir gemiden bahsediyoruz. Gezegen içi yolculuklarda yirmi, gezegenlerarası yolculuklarda ise beş kişi taşıma kapasitesine sahip. Yönetim kurulu bu gemiyi senin için yaptırma kararı aldı ve Jüpiter'deki gezici ofisin olarak kullanabileceksin."

Gezegen içi bir uzay gemisiyle gezegenlerarası seyahat edebilen bir uzay gemisi arasındaki fark, tek motorlu bir vapurla on binlerce ton yük taşıyan bir transatlantik yük gemisi arasındaki farka benzerdi. Uzay gemilerinde fark boyutlardan ibaret değildi tabii ki – gezegenlerarası yolculuk edebilen küçük uzay gemileri de vardı. Gezegensel gemilere kıyasla, gezegenlerarası gemiler daha gelişmiş itici sistemlere ve ekolojik dönüşüm sistemlerine sahipti. Her sistemin üç ya da

dört yedek sistemi de bulunuyordu. Cheng Xin yeni *Hale*'yle Jüpiter'in gölgesine gitmeye karar verdiği takdirde, gemi –her ne olursa olsun– onu ömrünün geri kalanı boyunca idare edebilecek kapasiteye sahip olacaktı.

Cheng Xin başını hayır anlamında salladı. "Benim yerime sen gitmelisin. *Hale*'yi al. Şirketin günlük faaliyetlerine iştirak etmiyorum ve Dünya'da kalmamda da bir sakınca yok."

"Sadece hayatta kalan birkaç kişiden biri olmak istemiyorsun."

"Burada milyarlarca insanla birlikteyim. Ne olursa olsun, eğer milyarlarca kişiye aynı anda olacaksa, korkutucu olmayacaktır."

AA, Cheng Xin'i her iki omzundan tutarak, "Senin için endişeleniyorum," dedi. "Birkaç milyar insanla birlikte öleceğin için değil, ölümden beter şeyler deneyimleyeceğin için."

"Korktuğunu çoktan yaşadım ben."

"Eğer ışık hızıyla uzay seyahati rüyasını kovalamaya devam edersen, buna benzer daha çok şey yaşayacaksın. Dayanabileceğini hakikaten düşünüyor musun?"

Yanlış alarm, Büyük Göç'ten sonraki en büyük toplumsal çalkantıydı. Kısa sürmüş ve nispeten sınırlı hasara sebep olmuş olmasına karşın, dünyanın bilinçaltında kalıcı bir iz bırakmıştı.

Dünya üzerindeki binlerce uzay limanında etrafı kalabalıkla çevrili uzay gemileri havalanmış ve füzyon iticilerinin alevleri on binden fazla insanın canını almıştı. Uzay asansörlerinin kalkış istasyonlarında silahlı çatışmalar yaşanmıştı. Uzay limanlarının aksine, uzay asansörlerinde gerçekleşen olaylar farklı ulusları içeriyordu. Bazı ülkeler uluslararası uzay asansörünün tropik sularda bulunan karargâhını işgal etmeyi denemiş ve sadece alarmın yanlış olduğunun zamanında öğrenilmesi sayesinde topyekûn savaşın önüne geçilebilmişti. Dünya'nın ve hatta Mars'ın yörüngesinde, insanlar uzay gemilerine binebilmek için birbirine girmişlerdi.

Hayatta kalabilmek için başkalarını öldürmeye hazır aşağılıkların yanı sıra, yanlış alarm sürecinde toplumun midesini bulandıran farklı bir şey daha keşfedildi: Ay yörüngesinin Ay'ın karanlık tarafında kalan kısmında, gezegenlerarası ve yarı-gezegenlerarası onlarca uzay gemisi inşa edilmekteydi. Yarı-gezegenlerarası gemiler, gezegenlerarası gemilerin sahip olduğu ekolojik dönüşüm sistemlerine sahip olmalarına karşın, sadece gezegensel uçuşa uygun itici sistemlere sahiplerdi. Bu lüks yatlardan bazıları büyük şirketlere aitti, bazıları ise aşırı zengin kişilerindi. Tamamı küçük gemilerdi ve ekolojik dönüşüm sistemleriyle ancak birkaç kişiyi idare edebilirlerdi. Tek bir amaca hizmet ediyorlardı: Dev gezegenlerin gölgesinde geçecek uzun bir inziva sürecine.

İnşası devam eden erken uyarı sistemi ancak yirmi dört saatlik bir uyarı sağlayabilecekti. Eğer hakikaten bir karanlık orman saldırısı gerçekleşirse, hiçbir uzay gemisinin Dünya'ya en yakın bariyer gezegen olan Jüpiter'e ulaşacak vakti olmayacaktı. Gerçek şu ki, Dünya bir ölüm denizinin üzerinde sallanıyordu. Herkes bunun bilincindeydi ve yanlış alarm esnasında çıkan çatışmalar, hayatta kalma içgüdüsünün akla üstün gelmesinden kaynaklanan, anlamsız ve kitlesel bir cinnet halinden ibaretti. An itibariyle, Jüpiter'de yaşayan yaklaşık elli bin kişi vardı – çoğu Jüpiter üssünde yaşayan uzay kuvvetleri personeliydi, onlara Sığınak Projesi için ön çalışma yapan bir kısım görevli eşlik ediyordu. Jüpiter'de olmak için yeterli sebeplere sahiplerdi ve toplum onlara içerlemiyordu. Fakat gizlice inşa edilen gezegenlerarası gemiler tamamlandığında, sahipleri Jüpiter'in gölgesinde sonsuza dek yaşayabileceklerdi.

Kişiler ya da şirketler tarafından gezegenlerarası seyahat edebilen gemiler yaptırılması hususunda yasal olarak –en azından şimdilik– herhangi bir uluslararası ya da ulusal sınırlama bulunmuyordu ve dış gezegenlerin ardına saklanmak, Kaçış akımıyla aynı şey değildi. Fakat bu durum insanlık tari-

hindeki en büyük adaletsizlik olarak görülüyordu: Ölüm karşısında eşit olmamak.

Tarih boyunca adaletsizlik varlığını ekonomi ve sosyal statü gibi alanlarda gösterirken, ölüm herkese aynı şekilde davranmıştı. Yegâne bir eşitlik söz konusu değildi tabii: Örneğin, sağlık hizmetleri eşit şekilde dağıtılmamıştı; zenginler doğal afetleri fakirlerden daha kolay atlatıyordu; savaş durumunda askerler ve sivillerin hayatta kalma oranları aynı değildi ve buna benzer örnekler çoğaltılabilirdi. Fakat böyle bir duruma ilk kez rastlanıyordu: dünya nüfusunun binde birinin onda biri güvenli bir biçimde saklanırken, milyarlarca insanı Dünya'da ölüme terk edeceklerdi.

Yaşadığımız günü geçelim, eski zamanlarda dahi, böylesi bir adaletsizliğin ortaya çıkması kabul edilemezdi.

Bu da doğrudan ışık hızıyla hareket edebilen uzay gemilerine dair, uluslararası çapta eleştirel bir görüşün ortaya çıkmasına sebep oldu.

Jüpiter'in ya da Satürn'ün arkasındaki uzay gemileri bir karanlık orman saldırısından canlı kurtulabilecek olmalarına karşın, o gemilerdeki hayat öyle ahım şahım olmayacaktı. Ekolojik dönüşüm sistemleri gemiyi her ne kadar konforlu kılsalar da, gemidekiler Güneş Sistemi'nin dış gezegenleri yakınında, soğuk ve izole bir şekilde yaşayacaklardı. Fakat İkinci Üç Cisim Filosu gözlemlerinin ortaya koyduğu üzere, bükümsel itişten faydalanan bir uzay gemisinin ışık hızına neredeyse hiç vakit kaybetmeden geçmesi mümkündü. Işık hızını kullanan bir uzay gemisi Dünya'dan Jüpiter'e bir saatten kısa sürede gidebilirdi ve erken uyarı sistemi bu pencereyi rahatlıkla tanıyacaktı. Böylece ışık hızını kullanan uzay gemilerine sahip güçlü ve zengin bireyler, refah içinde Dünya'da yaşamaya devam edebilecek ve geride bıraktıkları milyarlarca kişiyi düşünmeden, son anda kaçabileceklerdi. Bu toplumun kabul edemeyeceği bir ihtimaldi. Yanlış alarmın ortaya koyduğu dehşet verici manzaralar toplumun hâlâ aklındaydı ve

çoğu kişi ışık hızına sahip gemilerin ortaya çıkışının dünyayı kaosa sürükleyeceği konusunda hemfikirdi. Bu sebeple ışık hızını kullanan uzay gemileri yapılmasına ilişkin çalışmalar karşısında tarihte daha önce görülmemiş engeller baş gösterdi.

Yanlış alarm, bilgi delisi topluma verilen hassas haberlerin oluşturduğu etkinin patlayıcı bir biçimde katlanarak artmasının sonucuydu. Kaynağı erken uyarı sistemine ait ilk gözlem ünitesinin saptadığı bir anomaliydi. Anomali gerçekti fakat sebebinin fotoitlerle hiçbir ilgisi yoktu.

Zamanın Dışında Bir Geçmiş'ten Alıntı
Uzay Nöbetçileri: Güneş Sistemi Erken Uyarı Sistemi

Geçmişte Dünya fotoitlerle sadece iki kez karşılaşmıştı: 187J3X1'in ve Üç Cisim medeniyetinin yok edilişlerinde. Bu sebeple söz konusu duruma ilişkin sahip olunan bilgi sınırlıydı. Sadece fotoitin ışık hızına yakın bir hızla ilerlediği biliniyor fakat hacmine, durağan kütlesine ya da ışık hızına yaklaştığı esnada ulaştığı bağıl kütleye dair hiçbir şey bilinmiyordu. Hedefine zarar vermek için büyük bir bağıl kütlenin ürettiği muazzam kinetik enerjiden başka bir şeyi kullanmayan fotoitin bir yıldıza saldırmanın en ilkel yolu olduğu kesindi. Herhangi bir objeyi ışık hızına yakın bir hıza ulaştırabilecek teknolojiye sahip bir medeniyet, ufak kütleye sahip bir "mermi"ye ciddi anlamda yok edici bir güç yükleyebiliyordu. Bu hakikaten de "ekonomik" bir çözümdü.

Fotoitlere dair en değerli veri, Üç Cisim sisteminin yok edilişinden hemen önce elde edilmişti. Biliminsanları önemli bir keşif yapmışlardı. Aşırı yüksek ivmesi sebebiyle, uzaya ve uzay tozlarına dağılmış atomlarla çarpışan fotoit, gözle görülür ışık ya da gama ışını şeklinde radyasyon salınımı gerçekleştiriyordu. Radyasyonun kendine has özellikleri vardı. Fotoitler fazlasıyla küçük olduklarından, doğrudan gözlemlenmeleri imkânsızdı. Fakat radyasyonun karakteristik özellikleri takip edilebilirdi.

İlk bakışta, ışık hızına yakın bir hızla hareket eden fotoitlerin önceden saptanması imkânsız gibi görünmüştü. Bu, neredeyse ürettikleri radyasyon kadar hızlı hareket ettikleri ve

hedeflerine neredeyse aynı anda vardıkları anlamına geliyordu. Diğer bir deyişle, gözlemleyen kişi olayın ışık konisinin dışında kalıyordu.

Fakat gerçek daha karmaşıktı. Durağan kütleye sahip hiçbir objenin ışık hızına ulaşması mümkün değildi. Fotoitin hızı ışık hızına yaklaşmasına rağmen, ışık hızından biraz daha yavaştı. Aradaki fark fotoitin saldığı radyasyonun, fotoitten biraz daha hızlı ilerlediği anlamına geliyordu. Eğer fotoitin uzun bir mesafe kat etmesi gerektiyse, bu fark katlanarak artıyordu. Dahası, fotoitin hedefine yaklaştığı rota her zaman için düz değildi. Bir kütlesi olduğundan, yakınındaki uzay cisimlerinin çekim alanlarından kaçamıyor ve bu yüzden rotası bir miktar kıvrımlı oluyordu. Söz konusu kıvrım aynı çekim alanında bulunan ışığın kıvrımından çok daha fazlaydı. Fotoitin hedefine ulaşabilmesi için, belirlenen rota bu etkiyi dikkate almak zorundaydı. Bu da fotoitin takip ettiği rotanın radyasyonunun kat ettiği yoldan daha uzun olduğu anlamına geliyordu.

Bu iki sebepten ötürü, fotoitin radyasyonu Güneş Sistemi'ne fotoitten önce gelecekti. Yirmi dört saatlik tahmini uyarı periyodu, fotoitlerin salınımlarının algılanabileceği maksimum mesafe göz önünde bulundurularak hesaplanmıştı. Radyasyon Dünya'ya ulaştığında, fotoitin kendisi 180 AB uzaklıkta olacaktı.

Fakat bu en iyi ihtimaldi. Fotoit yakındaki bir uzay gemisinden ateşlendiği takdirde, neredeyse hiçbir uyarı gerçekleşmeyecekti – Üç Cisim'e olan da buydu.

Güneş Sistemi erken uyarı sistemi bünyesinde otuz beş gözlem ünitesinin inşa edilmesi planlanıyordu. Üniteler gökyüzünü her yöne doğru tarayarak fotoit salınımlarını takip edeceklerdi.

Yayın Dönemi, 8. Yıl
Kader'in Seçimi

Yanlış alarmdan iki gün önce; Gözlem Ünitesi 1

Gözlem Ünitesi 1, Kriz Dönemi'nden kalma Ringier-Fitzroy İstasyonu'ndan ibaretti aslında. Yetmiş yılı aşkın bir süre önce, bu gözlem istasyonu güçlü-etkileşimli uzay mekiklerini –damlacıkları– keşfetmişti. İstasyon hâlâ asteroit kuşağının dışında bulunuyordu fakat ekipmanlarının tamamı yenilenmişti. Görünür ışık teleskobunu ele alalım mesela; mercekleri daha büyüktü ve ilk merceğin çapı bin iki yüz metreden iki bin metreye, ufak bir kasabasının sığabileceği genişliğe çıkarılmıştı. Bu devasa mercekler doğrudan asteroit kuşağından elde edilen malzemelerle yapılmıştı. İlki beş yüz metre çapındaki orta boy bir mercekti. Tamamlanan mercek güneş ışığını asteroitlere yöneltmekte kullanılmış ve eriyen taşlardan elde edilen saf cam yeni merceklere dönüştürülmüştü. Toplamda, altı mercek birbirinden hatırı sayılır mesafe uzaklıkta ve on kilometre uzunluğundaki bir sütun halinde uzayda konumlandırılmıştı. Gözlem istasyonu ise merceklerin oluşturduğu sütunun sonunda bulunuyor ve bünyesinde ancak iki kişilik bir ekibi barındırabiliyordu.

Ekip hâlâ bir biliminsanı ve bir askeri yetkiliden oluşuyordu. Askeri yetkili fotoit salınımlarını gözlemlemekle görevliyken, biliminsanı astronomik ve kozmolojik araştırmalar gerçekleştiriyordu. Böylece, üç yüzyıl önce General Fitzroy ve Doktor Ringier'in başlattığı vardiyalı gözlem geleneği devam ediyordu.

Tarihteki en büyük teleskobun test sürecini tamamlamasının ve ilk görüntüsünü –kırk yedi ışık yılı uzaklıktaki bir yıldızı– başarılı bir biçimde kaydetmesinin ardından, ekipteki astronom, Widnall, oğlu olmuş gibi heyecanlanmıştı. Konuya hâkim olmayan kimseler, önceki teleskopların Güneş Sistemi dışındaki yıldızların sadece aydınlığını artırabildiğini, herhangi bir şekil belirleyemediklerini bilmiyorlardı. Teleskop ne kadar güçlü olursa olsun, yıldızlar hep ufak noktalar halinde beliriyor, daha ufak teleskoplara kıyasla sadece çok az daha büyük görünüyorlardı. Fakat şimdi, aşırı güçlü bu teleskobun aracılığıyla, ilk kez disk şeklinde bir yıldıza rastlamışlardı. On metre uzaktaki bir pinpon topuna benzer ufak bir şekle sahip olmasına ve detayları belli olmamasına karşın, astronominin görünür ışık dalında çığır açan bir gelişmeydi bu.

Widnall dramatik bir biçimde, "Astronominin gözlerindeki kataraktlar alındı!" dedi ve yaşlı gözlerini sildi.

Fakat Teğmen Vasilenko pek etkilenmemişti. "Buradaki rolümüzü hatırlaman gerektiğini düşünüyorum: Bizler birer nöbetçiyiz. Eski zamanda, cephedeki ahşap bir kulede konuşlanırdık, etrafımız çorak bir çölle ya da karlarla kaplı olurdu. Buz gibi rüzgârda dikilir ve düşmanın geleceği yönü gözlerdik. Tankların ya da atlıların ufukta belirdiklerini gördüğümüz gibi, ülkemize telsizle ya da dumanla düşman işgalinin başladığının haberini verirdik... Benzer bir kafa yapısına bürünmek gerek. Kendini bir gözlemevindeymiş gibi düşünme."

Widnall'ın gözleri bir an için teleskobun görüntüsünü gösteren terminalden alıp istasyonun penceresinden dışarı baktı. Uzakta süzülen tuhaf şekilli birkaç kaya görebiliyordu: Cam üretim operasyonundan geri kalan asteroitlerin parçalarıydılar. Soğuk gün ışığında ağır ağır dönerken, âdeta uzayın ıssızlığını pekiştiriyorlardı. Karşısındaki manzara teğmenin bahsettiği "kafa yapısı"na benzer bir his uyandırmıştı.

Widnall, "Hakikaten de bir fotoite rastlarsak eğer, hiç uyarı vermesek daha iyi olur. Zaten bir anlam da ifade etmeyecek.

Çarpanın ne olduğunu bilmeden, aniden ölmek daha güzel bir son. Fakat sen birkaç milyar insana yirmi dört saat boyunca işkence etmemiz gerek diyorsun. Bana kalırsa bu insanlığa karşı işlenmiş bir suçtur."

"O mantıktan yola çıkarsak, kaderimizden en uzun süre boyunca haberdar olacak iki kişi olarak dünyadaki en şanssız insanlar olmalıyız."

Gözlemevi, Uluslararası Filo'dan teleskobu yeniden ayarlaması ve Üç Cisim sisteminden geriye kalanları gözlemlemesi emrini aldı. Widnall bu kez Vasilenko'ya karşı çıkmadı, o mahvolan dünyayı görmeyi kendisi de istiyordu.

Süzülen mercekler yerlerini değiştirmek üzere hareket etmeye başladılar, çerçevelerine monte edilmiş plazma iticilerden mavi alevler fışkırdı. Mercekler varlıklarını daha yeni belli ediyorlardı, mavi alevlerin oluşturduğu çember, teleskobun şeklini ortaya çıkarıyordu. On kilometre uzunluğundaki mercek grubu yavaşça döndü, teleskop Üç Cisim sisteminin bulunduğu yöne geldiğinde ise durdu. Ardından mercekler odaklanmak üzere aşağı ve yukarı hareket ettiler. Nihayet alevlerin çoğu söndü ve geriye kalan birkaç parıltı merceklerin ince odak ayarlamalarına işaret ediyordu.

Teleskobun henüz işlemediği görüntülere bakıldığında, uzayın sonsuzluğunda tüye benzer beyaz bir leke gibi görünen Üç Cisim sistemi oldukça sıradan bir görüntüye sahipti. Fakat görüntünün işlenmesi tamamlandıktan ve yakınlaştıktan sonra, ekranın tamamını kaplayan, nefes kesici bir nebulaya dönüştü. Yıldızın patlamasının üzerinden yedi yıl geçmişti, yani şu anda gördükleri patlamanın üç yıl sonrasıydı. Yerçekiminin ve patlayan yıldızın açısal ivmesinin etkisiyle, nebulanın keskin ve salınımlı huzmeleri, bulutlara benzer yumuşak hatlı bir bulanıklığa dönüşmüş ve bu da merkezkaç kuvvetinin etkisiyle dönüp düzleşerek bir spiral halini almıştı. Nebulanın üzerinde geriye kalan iki yıldızı görmek mümkündü. Biri bir disk halinde görünürken, daha uzakta ve bir

ışık noktası şeklinde görünen diğer yıldızı ancak hareketini arkaplandaki yıldızlarla kıyaslayarak saptamak mümkündü.

Felaketten kurtulan iki yıldız, Üç Cisim'de nesiller boyu yaşayanların hayalini kurduğu iki yıldızlı ve dengeli bir sistem oluşturmuşlardı fakat tamamı yaşanılmaz hale gelen sistemde aydınlıklarından faydalanacak hiçbir canlı kalmamıştı. Karanlık orman saldırısının üç yıldızdan sadece birini hedef almasının tek sebebinin ekonomik olmadığı, daha sinsi bir sebebinin de bulunduğu böylece ortaya çıkmıştı: Sistem bir ya da iki yıldıza sahip olmaya devam ettiği sürece, nebuladaki malzeme yıldızlar tarafından emilmeye devam edilecek ve bu işlem sonucunda ortaya ciddi miktarda radyasyon çıkacaktı. Üç Cisim sistemi artık bir radyasyon ocağı, hayat ve medeniyet için bir ölüm diyarıydı. Nebulanın parlamasına ve teleskopta bu kadar berrak ve parıltılı görünmesine sebep olan bu güçlü radyasyondu.

Vasilenko, "Emei Dağı'nın tepesindeki bulutları hatırlattılar," dedi. "Çin'deki bir dağ. Zirvesinden enfes bir ay manzarası seyretmek mümkün. Orada geçirdiğim gece, zirve etrafını saran uçsuz bucaksız bulutların arasında süzülür gibi bir görüntüye bürünmüş ve gökyüzündeki ayın gümüş rengini almıştı. Bu görüntüye fazlasıyla benziyordu."

Kırk trilyon kilometreden fazla mesafe ötedeki gümüş rengi mezarlığı seyretmek, Widnall'ın içindeki filozofu ortaya çıkarmıştı. "Bilimsel açıdan bakıldığında, 'yok etmek' tam olarak doğru bir tabir sayılmaz. Hiçbir şey kaybolmadı. Eskiden orada bulunan maddenin tamamı hâlâ yerli yerinde, açısal ivme de öyle. Değişen tek şey maddenin düzeni, aynı karıştırılan bir deste oyun kâğıdı gibi. Fakat hayat pokerde elinizin sıralı gelmesi gibidir: Deste tekrar karıştığı gibi ortadan kaybolur."

Widnall görüntüyü biraz daha inceledi ve önemli bir keşifte bulundu.

"*Bu* da neyin nesi?" Görüntünün, nebulanın bir miktar

uzağındaki bir noktasını işaret etti. Ölçeğe vurulduğunda, nebulanın merkezinden otuz AB uzaklıktaydı.

Vasilenko gözlerini noktaya dikti. Bir astronomun deneyimine sahip değildi ve ilk başta olağandışı herhangi bir şey göremedi. Fakat bir süre sonra, zifiri karanlığın üzerinde çember şekliyle bir sabun köpüğünü andıran, belli belirsiz bir şekille karşılaştı.

"Oldukça büyük. Çapı yaklaşık... on astronomik birim. Toz mu bu?"

"Kesinlikle değil. Uzay tozu buna benzer şekillere sahip değil."

"Daha önce hiç görmedin mi?"

"Kimse göremezdi. Her ne ise şeffaf bir yapıya ve seçilmesi oldukça güç sınırlara sahip. Geçmişteki en büyük teleskop dahi saptayamayacaktır bunu."

Widnall bu yeni ve tuhaf objenin iki yıldıza göre konumunu belirlemek ve nebulanın dönüşünü gözlemlemeyi denemek için görüntüden biraz uzaklaştı. Nebula, ekranda bir kez daha beyaz bir lekeye dönüştü.

Üç Cisim sisteminden yaklaşık altı bin AB uzaklıkta, Widnall yeni bir "sabun köpüğü" buldu. Bu, ilkinden çok daha büyüktü ve çapı yaklaşık elli astronomik birimdi. İçine Üç Cisim sistemini ve Güneş Sistemi'ni sığdırabilecek kadar büyük.

Vasilenko, "Aman Tanrım!" diye bağırdı. "Onun neresi olduğunu biliyor musun?"

Widnall bir süre ekrana bakakaldı ve ardından, tedirgin bir biçimde, "İkinci Üç Cisim Filosu'nun ışık hızına geçtiği yer orası, değil mi?"

"Aynen öyle."

"Emin misin?"

"Eski işim uzayın bu kısmını gözlemlemeyi içeriyordu. Orayı, avucumun içi gibi biliyorum."

Kaçınılmaz bir sonuca varmışlardı: Bükümsel itişten faydalanan uzay gemileri ışık hızına geçerken arkalarında iz bı-

rakıyorlardı. Bıraktıkları izler zamanla ortadan kaybolmuyor, aksine genişliyor ve uzayın bulundukları kısmının doğasını değiştiriyorlardı.

Köpüklerden ilki, ufak olanı, Üç Cisim sisteminin içindeydi. Varlığı farklı şekillerde açıklanabilirdi. Belki de ilk başta Üç Cisimliler bükümsel itişin geride iz bıraktığını bilmiyorlardı ve köpük, motor testleri ya da test uçuşları esnasında ortaya çıkmıştı; ya da izlerden haberdarlardı fakat yıldız sistemlerinin içinde bırakmaları bir kazaydı. Fakat böylesi izleri bırakmaktan kaçınmayı amaçladıkları kesindi. On bir yıl önce, İkinci Üç Cisim Filosu bir yıl boyunca normal yollarla hareket etmiş ancak evlerinden altı bin AB uzaklığa ulaştıklarında bükümsel itiş motorlarını çalıştırarak, ışık hızına geçmişlerdi. İzleri evlerinden olabildiğince uzakta bırakmayı amaçlıyorlardı fakat bu karara vardıklarında iş işten geçmişti.

O vakitlerde, İkinci Üç Cisim Filosu'nun davranışları insanları şaşırtmıştı. En ikna edici açıklama 415 geminin ışık hızına geçişiyle gezegenlerine zarar vermek istememeleri olmuştu. Ancak şimdi bükümsel itiş izleriyle Üç Cisim'in yerini açık etmemek için kaçındıkları ortaya çıkmıştı. İkinci Üç Cisim Filosu'nun ışık hızından Güneş Sistemi'nden altmış AB uzaktayken çıkması da aynı sebeptendi.

Widnall ve Vasilenko birbirlerine baktılar ve gözlerinde beliren dehşeti ikisi de görebiliyordu. Aynı sonuca varmışlardı.

Widnall, "Bunu vakit kaybetmeden bildirmeliyiz," dedi.

"Fakat rapor verme vaktimize daha var. Şimdi vereceğimiz bir rapor, alarm olarak kabul edilecektir."

"*Bu* bir alarm zaten! İnsanlara yerimizi açık etmemelerini söylemeliyiz."

"O kadar da değil. Işık hızıyla hareket eden gemiler üzerinde çalışmaya daha yeni başladık. Yarım yüzyılda inşa etmeyi başarabilmemiz oldukça etkileyici olurdu."

"Peki ya ilk testler benzer bir sonuca sebep olursa? Bel-

ki de Güneş Sistemi'nin bir yerlerinde böylesi testlere çoktan başlamışlardır!"

Ve böylece bu bilgiler Uluslararası Filo'ya alarm seviyesinde bir nötrino huzmesiyle iletildi, ardından GSK'ya aktarıldı. Orada ise sızdırılan haber bir fotoit saldırısı zannedildi ve dünyada iki günlük bir paniğin oluşmasına sebep oldu.

Yerdeki bir roket kalkış platformunda nasıl yanık izleri bırakıyorsa, ışık hızına geçen gemiler de arkalarında bükümsel izler bırakıyorlardı. Gemi ışık hızına ulaştığında, hareketine eylemsizliğini koruyarak devam ediyor ve daha fazla iz bırakmıyordu. Benzer izlerin, geminin ışık hızından çıktığında da ortaya çıkması kuvvetle muhtemeldi. Bu izlerin uzayda ne süreyle kalacağı bilinmiyordu. Tahminler bükümsel itişten dolayı uzayda bir tür şekil bozukluğu olduğuna ve uzun zaman kalabileceğine işaret ediyordu – hatta belki de sonsuza dek.

Sofon'un uzaktan bakıldığında Üç Cisim'in Güneş Sistemi'nden daha tehlikeli göründüğünü söylemesini, Üç Cisim sistemindeki on AB çapındaki bükümsel itiş izine ve karanlık orman saldırısının bu izden ötürü gerçekleştiği sonucuna bağlamak mümkündü. İz ve Üç Cisim'in yerinin bildirilmesi, Üç Cisim sisteminin tehlike seviyesini artırmış ve sonunu kesinleştirmişti.

Gözlem Ünitesi 1, ertesi ay süresince, uzayın farklı yerlerinde altı bükümsel itiş izi daha saptadı. Boyutları on beş ila yüz elli AB arasında değişmesine karşın, tamamı küreye benzer şekillere sahiptiler. Köpüklerden biri Güneş Sistemi'nden sadece altı bin AB uzaklığındaydı ve İkinci Üç Cisim Filosu'nun ışık hızından çıktığı esnada bıraktığı iz gibi görünüyordu. Diğer izlerin yönleri ve uzaklıkları ise İkinci Üç Cisim Filosu'yla tamamıyla alakasız gibi görünüyordu. Görünen o ki bükümsel itiş izleri evrende sıklıkla rastlanan bir durumdu.

Mavi Uzay ve *Yerçekimi*'nin dördüncü boyut parçacığı içindeki keşfinden sonra, evrende üstün zekâ sahibi birçok farklı medeniyetin bulunduğuna dair yeni ve doğrudan bir kanıttı bu.

İzlerden biri Güneş'ten sadece 1.4 ışık yılı uzaklıkta, Oort Bulutu'nun yakınındaydı. Görünen o ki bir uzay gemisi ışık hızına geçmeden önce orada bir süre beklemişti. Kimse bunun ne zaman gerçekleştiğini bilmiyordu.

Bükümsel itiş izinin keşfi halihazırda şüpheyle bakılan ışık hızıyla uzay yolculuğu fikrini olası bir plan olmaktan tamamıyla çıkardı. Uluslararası Filo ve BM, acele bir şekilde bükümsel itişe dair araştırma ve geliştirme çalışmalarını yasaklayan bir yasa çıkardı ve dünya milletleri de bu örneği takip ettiler. Bu, üç yüzyıl önce nükleer silahlanmaya karşı imzalanan anlaşmalardan sonraki en büyük teknoloji karşıtı yasaydı.

İnsanlığın elinde iki seçenek kalmıştı: Sığınak Projesi ya da Kara Alan Planı.

Zamanın Dışında Bir Geçmiş'ten Alıntı
Sonsuz Gecenin Dehşeti

Görünüşte, ışık hızıyla uzay yolculuğuna dair araştırma ve geliştirme çalışmalarının son bulma sebebi açıktı: Dünya medeniyetinin bükümsel itiş sonucunda oluşan izlerle ciddi anlamda açık edilmesinden kaçınmak ve Güneş Sistemi'ni evrenin bilinmeyen yerlerinden izleyenlerin, daha erken bir karanlık orman saldırısı gerçekleştirmesine sebep olabilecek türde bir tehlike belirtisi yaratmaya engel olmak. Fakat daha derin sebepler de vardı.

Eski Çağ'dan Kriz Dönemi'ne kadar, insanlık yıldızlara umutla bakmıştı. Fakat yıldızlara attıkları ilk birkaç adım felaket ve acıyla sonuçlanmıştı. Kıyamet Günü Savaşı trajedisi insanlığın evrendeki kırılganlığını gözler önüne sermiş ve Karanlığa Karşı Verilen Savaş insanlığın hevesini ciddi anlamda kırmıştı. İlerleyen vakitlerde gerçekleşen, *Tunç Çağı*'nın yargılanması, *Yerçekimi*'nin *Mavi Uzay* tarafından ele geçirilmesi ve evrensel dalga yayınına sebep olması gibi olaylar, bu yaraları iyiden iyiye derinleştirmiş ve acının insanlığın bu konudaki felsefesine işlemesine neden olmuştu.

İşin doğrusu, toplumun çoğu, ışık hızından faydalanan uzay gemileri konusunda umursamaz bir tavır içindeydi. Böylesi gemilerin kendi ömürleri bitmeden tamamlanabileceğine inansalar dahi, onlardan faydalanabileceklerini düşünmüyorlardı.

Hayatta kalabilme konusunda en pratik yol gibi görünen Sığınak Projesi'ne daha çok önem veriliyordu. Kara Alan Planı'na da önem veriliyordu tabii, sonuçta korku dolu üç yüzyıl, insanları huzurlu bir hayatın özlemiyle doldurmuştu

ve Kara Alan Planı onlara bu hayatı vaat ediyordu. İnsanlar evrenin geri kalanından izole olma fikrini hayal kırıklığıyla karşılasalar da, Güneş Sistemi bu hayal kırıklığı göz ardı edilebilecek kadar büyüktü. Sığınak Projesi'nin Kara Alan Planı'ndan daha fazla ilgi çekmesinin asıl sebebi ise konu hakkında herhangi bir bilgi sahibi olmayan birinin dahi ışık hızını yavaşlatmanın ciddi teknik zorlukları beraberinde getireceğini görebiliyor ve İnsan gibi basit bir varlığın Tanrı'nın Mühendislik Projesi'ni tamamlamasının pek mümkün olmadığını düşünüyor olmasıydı.

Öte yandan, ışık hızını kullanan uzay gemileri yapılması fikrine değişmez bir biçimde karşı çıkanlar da, ateşli bir biçimde savunanlar da toplumun elit tabakasına mensuplardı.

Işık hızıyla uzay yolculuğu araştırmalarını destekleyen grup, insanlığın nihai güvenliğini sağlayabilmek için Samanyolu'na açılması ve uzak yıldızlara yerleşmesi gerektiğine inanıyorlardı. Bu merhametsiz evrende sadece dışa açılan medeniyetlerin hayatta kalma şansları vardı ve yalnızlık politikaları felaketle son bulurdu. Bu kişiler Sığınak Projesi'ne karşı çıkmıyorlardı fakat Kara Alan Planı'ndan tiksiniyor, bunu, insanlığın kendi mezarını kazma denemesi olarak görüyorlardı. Kara alanın insanlığın uzun dönemde hayatta kalabilmesini sağlayacağı sonucuna varılmış olmasına karşın, böylesi bir hayatın medeniyetin ölümü olacağına inanıyorlardı.

Işık hızıyla yolculuk eden araçların araştırılmasına karşı çıkan grup ise politik sebeplerden ötürü karşı çıkıyordu buna. İnsan medeniyetinin ideale yakın bir demokrasiye ulaşana dek büyük sıkıntılar çektiğini fakat uzaya yöneldiği anda toplumsal anlamda net bir gerileme yaşayacağını düşünüyorlardı. Uzay insanlığın kötü yanını ayyuka çıkaran, çarpık bir ayna gibiydi. *Tunç Çağı* savunucularından Sebastian Schneider'ın dile getirdiği bir sözü slogan edinmişlerdi:

İnsanlar uzayda kayboldukları vakit, totaliter düzene geçmeleri sadece beş dakika sürüyor.

Demokratik, medeni bir Dünya'nın Samanyolu boyunca sayısız totaliter tohuma dönüşmesi fikri bu gruba kabul edilemez geliyordu.

İnsanlık evinin kapısını açan ve dışarıya göz ucuyla bakan bir çocuktu. Sonsuz gece onu o kadar korkutmuştu ki geniş ve saf karanlık karşısında titremekten ve kapıyı sıkıca kapatmaktan başka bir çare görememişti.

Yayın Dönemi, 8. Yıl
Güneş-Dünya Lagrangian Noktası

Cheng Xin bir kez daha uzayın Güneş ve Dünya yerçekiminin birbirlerini dengelediği noktasına dönmüştü. Yun Tianming'le buluşmasının üzerinden bir yıl geçmişti ve bu kez çok daha rahattı. Buraya, Sığınak Projesi simülasyon testine gönüllü olmak için gelmişti.

Uluslararası Filo ve BM, bu simülasyonu birlikte gerçekleştiriyorlardı. Hedefi, olası bir güneş patlaması durumunda dev gezegenlerin bariyer olarak ne derece başarılı olacaklarını test etmekti.

Devasa boyutta bir hidrojen bombası patlayan güneş rolünü oynayacaktı. Nükleer bombaların gücü artık TNT karşılığıyla hesaplanmıyordu fakat bu bombanın tahrip gücü yaklaşık üç yüz megaton olacaktı. Güneş patlamasının fiziksel şartlarını gerçekçi bir biçimde oluşturabilmek için, hidrojen bombası güneşe benzer yapıda ve patlama esnasında etrafa saçılacak, kalın bir kabukla kaplanmıştı. Sekiz gezegen ise asteroit parçaları kullanılarak şekillendirilmişti. Aralarından güneşe yakın dört gezegeni temsil edenler yaklaşık on metre çapındaydılar; dış gezegenleri temsil edenler ise her biri yüz metreye yakın çaplarıyla çok daha büyüklerdi. Sekiz asteroit parçası hidrojen bombasının etrafına gezegenlerin güneşe uzaklıklarıyla orantılı bir biçimde yerleştirilmişlerdi ve böylece ufak bir Güneş Sistemi model elde edilmişti. "Merkür" dört kilometreyle "Güneş"e en yakın ve "Neptün" ise üç yüz kilometreyle en uzak olandı. Test, Güneş ve gezegenlerin çekim etkilerini asgariye indirebilmek ve sistemin olabildiğince uzun süre boyunca stabil kalabilmesini sağlayabilmek amacıyla Lagrangian noktasına gerçekleştiriliyordu.

Bilimsel olarak böylesi bir deneye gerek olduğu söylenemezdi. Eldeki verileri kullanarak gerçekleştirilen bir bilgisayar simülasyonu, güvenilir bir veri elde etmek için fazlasıyla yeterliydi. Fiziksel testler yapılması gerekse dahi, bu testler laboratuvar ortamında gerçekleştirilebilirlerdi. Ölçeğin çok daha küçük olması gerekirdi belki fakat dikkatli bir tasarım süreciyle daha kesin bir sonuç elde edilebilirdi. Bilimsel bir deney olarak bakıldığında, uzayda gerçekleştirilen büyük ölçekli bu simülasyon aptallık olarak nitelendirilebilecek düzeyde acemiceydi.

Fakat simülasyonu düşünen, tasarlayan ve gerçekleştiren deneyciler, bu testin asıl amacının bilim olmadığını anlıyorlardı. Sığınak Projesi'ne ilişkin uluslararası güveni güçlendirmeyi amaçlayan, geniş kapsamlı bir propagandaydı bu. Testin net ve görsel anlamda vurucu olması gerekiyordu ki dünyaya izletilebilsinler.

Işık hızıyla uzay yolculuğuna ilişkin araştırmaların tamamen durdurulmasının ardından, Dünya'da Kriz Dönemi'ndekine benzer bir durum oluşmuştu. O vakitlerde, Üç Cisim işgaline karşı savunma iki alanda yoğunlaşmıştı: Biri Güneş Sistemi savunma sistemleri inşa etmekti ve diğeri ise Duvarabakan Projesi'ydi. Şimdi ise insanlığın hayatta kalmaya yönelik öne çıkan projesi Sığınak Projesi'ydi ve Kara Alan Planı, Duvarabakan Projesi'ne benzer bilinmeyenlerle dolu bir kumardan ibaretti. İki plan bir arada yürütülüyordu fakat kara alanlara yönelik sadece teorik araştırma yapmak mümkün olduğundan sınırlı kaynak ayrılıyordu. Sığınak Projesi ise insanlığı toplumsal bazda ve ciddi anlamda etkiliyor, toplumun desteğini canlı tutmak için sürekli efor sarf edilmesi gerekiyordu.

Gözlem ekipmanlarını temsili gezegenlerin arkasında bırakmak, "dış gezegenlerin" kalkan etkisini test etmek için yeterliydi ya da canlı hayvanlar kullanılabilirdi. Fakat ciddi bir reaksiyon alabilmek için, organizatörler canlı insan deneklerin gerekli olduğuna karar vermişlerdi, bu yüzden gönüllü seçmek konusunda dünya çapında bir kampanya başlatıldı.

Cheng Xin'e başvurmasını öneren kişi 艾 AA'ydı. AA, Sığınak Projesi'ne girmeye hazırlanan Hale Grup'un toplumun gözündeki imajını yükseltmek için bunun kaçmaz bir fırsat olduğunu düşünüyordu. Cheng Xin ve AA testin dikkatle planlandığının da farkındalardı. Tekinsiz görünüyor olabilirdi fakat herhangi bir risk söz konusu değildi.

Cheng Xin'in uzay gemisi, Jüpiter'i temsil eden asteroit parçacığının gölgesinde durdu. Alışılmışın dışında bir şekle sahip bu asteroit bir patatesi andırıyordu. Yüz on metre uzunluğundaydı ve eni yaklaşık yetmiş metreydi. İki haftalık bir süreçte asteroit kuşağındaki evinden alınmış ve buraya sürüklenmişti. Yolculuğu boyunca, elinde fazla vakit bulunan bir sanatsal mühendis tarafından asteroidin üzerine hakiki Jüpiter'de bulunan halkalar ve hatta Büyük Kırmızı Nokta eklenmişti. Ortaya çıkan asteroit ise Jüpiter'e benzemiyor, Tepegözvari kırmızı bir göze sahip bir uzay canavarını andırıyordu.

Son yolculuğundakine benzer şekilde, Cheng Xin'in uzay aracı güneşin nefes kesici güzelliğine karşı yol aldı. Asteroidin gölgesine girdiği anda ise her şey bir anda karardı, bunun sebebi uzayda güneş ışığını dağıtma işlevini gerçekleştiren havanın bulunmamasıydı. Asteroidin diğer tarafında duran Güneş yoktu âdeta. Cheng Xin kendini gecenin zifiri karanlığında bir uçurumun dibinde gibi hissetti.

Asteroit kalkan olarak karşısında duruyor olmasa dahi, elli kilometre ötede Güneş'in yerini tutan hidrojen bombasını görmesi mümkün olmayacaktı. Ancak diğer yöne baktığında, temsili "Satürn"ü görebiliyordu. Ölçeğe vurulduğunda "Güneş"ten yüz ve "Jüpiter"den elli kilometre uzaktaydı. Buradaki asteroit parçacığıyla benzer boyuttaydı ve Cheng Xin uzayın karanlığı karşısında hakiki Güneş'in aydınlattığı cismin şeklini seçebiliyordu. Yaklaşık iki yüz kilometre ötedeki "Uranüs"ü de görebiliyordu lakin o parlak bir noktadan ibaretti ve diğer yıldızlardan ayırt etmesi güçtü. "Gezegenler"in geriye kalanı ise görünmüyorlardı.

Cheng Xin'in mekiğinin yanı sıra, Jüpiter'in arkasına park eden on dokuz uzay aracı daha vardı. Birlikte, gaz devlerinin arkasına kurulacak yirmi uzay şehrini temsil ediyorlardı. Uzay gemileri asteroidin arkasına üç sıra halinde dizilmişlerdi ve Cheng Xin en ön sırada, asteroitten yaklaşık on metre uzakta duruyordu. Gemilerde yüzden fazla gönüllü bulunuyordu. İlk başta AA da Cheng Xin'le gelmeyi planlamıştı ancak şirket işleri bu plana mani olmuştu. Bu sebeple Cheng Xin'in gemisi, "Jüpiter"in gölgesindeki gemilerden yalnız bir yolcu taşıyan tek gemi olabilirdi.

Yaklaşık bir buçuk milyon kilometre uzaklıktaki parlak mavi Dünya'yı görebiliyorlardı. Üç milyarı aşkın kişi testi canlı yayından takip ediyordu.

Geri sayım, patlamaya yaklaşık on dakika kaldığını bildirdi. İletişim kanalları sessizleşti. Aniden bir adamın sesi duyuldu.

"Merhaba. Yanında duruyorum."

Cheng Xin sesi tanıdığı anda ürpermesine engel olamadı. Mekiği ilk sıradaki beş gemiden biriydi. Sağına baktığında bir yıl önce kullandığına benzer, küre şeklinde bir mekiğin hemen yanında durduğunu gördü. Gövdesinin neredeyse yarısı şeffaftı ve içinde beş yolcu bulunduğunu görebiliyordu. En yakında oturan Thomas Wade idi ve ona el sallıyordu. Cheng Xin, Wade'i hemen tanımıştı, sebebi ise diğer yolcuların aksine ince uzay giysisi giymiyor olmasıydı; bunun yerine uzaydan nefretini göstermek istiyormuşçasına siyah deri ceketini giymekle yetinmişti. Ceketinin boşta duran kolu ise hâlâ bir protez yaptırmadığını gösteriyordu.

Wade, "Gemileri yanaştıralım ki gelebileyim," dedi. Yanaştırma sekansını başlatmak için Cheng Xin'in onayını beklemedi. Wade'in bulunduğu mekik yanaşma manevrası iticilerini çalıştırdı ve Cheng Xin'in mekiğine yavaşça yaklaştı. Cheng Xin de istemeye istemeye yanaşma sekansını başlattı. Ufak bir sarsıntının ardından, iki gemi kenetlendi ve her iki

aracın kabin kapıları sessizce açıldı. Gemiler arasındaki basınç dengelenirken, Cheng Xin'in kulakları açıldı.

Wade süzülerek yanına geldi. Uzayda fazla vakit geçirmiş olamazdı fakat Cheng Xin gibi o da doğuştan deneyimliydi. Tek kolu olmasına karşın kütlesiz ortamda hareketleri yerçekimi hâlâ mevcutmuşçasına sabit ve netti. Kabinin içi loştu. Dünya'dan yansıyan Güneş ışığı asteroitten bir kez daha yansıyor ve mekiğin içine düşüyordu. Cheng Xin, bu soluk ışıkta Wade'e baktı ve geçen sekiz yılda pek değişmediğini gördü. Avustralya'da nasıl görünüyorsa aşağı yukarı aynı şekilde görünüyordu.

Cheng Xin, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, tedirginliğini ses tonuna yansıtmamaya çalışıyordu. Fakat bu adamın karşısında soğukkanlılığını koruma konusunda başından beri güçlük çekmişti. Son birkaç yılda başından geçenlerin ardından, yüreğindeki her şey karşısındaki asteroit kadar pürüzsüz hale gelene dek aşınmıştı fakat Wade'in varlığı değişmeyen tek bir sivri köşe gibiydi.

"Hapisten geçen ay çıktım." Wade ceketinin cebinden yarım bir puro çıkardı – halbuki burada yakması mümkün değildi. "Hükmüm kısaltıldı. On bir yılda tahliye olan bir katil – senin için adil olmadığını biliyorum."

"Hepimizin yasalara uyması gerekir. Adil olmayan herhangi bir durum yok."

"Her konuda yasaları takip etmek mi gerek? Buna ışık hızıyla yolculuk da dahil mi?"

Geçen sefer olduğu gibi, Wade vakit kaybetmeden konuya girmişti. Cheng Xin cevap vermedi.

Wade, "Işık hızıyla hareket eden gemileri neden istiyorsun?" diye sordu. Dönerek gözlerini Cheng Xin'e dikti.

Cheng Xin, "Çünkü insanlığı yükseltebilecek tek seçenek bu," dedi. Wade'in bakışlarına korkusuzca karşılık vermişti.

Wade başıyla onayladı ve puroyu ağzından çıkardı. "Çok doğru. Sen de yücelerden birisin."

Cheng Xin, Wade'e baktı. Gözleri sessiz bir soru soruyorlardı.

"Neyin doğru olduğunu biliyorsun, gerçekleştirmek için gereken cesarete ve görev aşkına da sahipsin. Bu seni olağandışı kılıyor."

Cheng Xin, "Fakat?" diyerek araya girdi.

"Fakat bu işi tamamlayacak yeteneğe ya da iradeye sahip değilsin. Aynı ideali paylaşıyoruz. Ben de ışık hızıyla hareket eden gemilerin yapılmasını istiyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bana ver."

"Neyi sana vereyim?"

"Sahip olduğun her şeyi. Şirketini, servetini, otoriteni, konumunu – ve eğer mümkünse, ününü ve başarını. Hepsini kullanacağım ve ideallerin için, insanlığın büyüklüğü için, ışık hızıyla hareket eden uzay gemileri inşa edeceğim."

Mekiğin iticileri bir kez daha çalıştılar. Asteroidin yerçekimi çok az olmasına karşın, mekiğin yavaşça kendisine düşmesine yetecek miktardaydı. İticiler mekiğini belirlenen noktaya geri getirdiler. Plazma çıkışı asteroit parçacığının yüzeyini aydınlattı ve üzerine boyanan kırmızı nokta aniden açılmış bir göze benzedi. Cheng Xin'in yüreği daraldı, sebebi bu göz müydü yoksa Wade'in sözleri miydi bilmiyordu. Wade devasa göze baktı, bakışları sert ve soğuktu, bir miktar da alay içeriyordu.

Cheng Xin hiçbir şey söylemedi. Söyleyecek bir şey bulamıyordu.

Wade, "Aynı hatayı iki kez yapma," dedi. Her söz, Cheng Xin'in yüreğini birer balyoz darbesi gibi dövüyordu.

Zaman gelmişti: Hidrojen bombası patladı. Atmosfer engeli olmadan, enerjisinin neredeyse tamamı radyasyon halinde etrafa yayıldı. Yaklaşık dört yüz kilometre ötedeki canlı yayında Güneş'in yanında bir ateş topu belirdi. Fazla geçmeden, ateş topunun parlaklığı Güneş'i aştı ve kamera filtreleri par-

laklığı aceleyle azalttılar. Biri buna bu mesafeden ve doğrudan baktığı takdirde, kalıcı olarak kör olması kaçınılmazdı. Ateş topu en yüksek parlaklığına ulaştığında, kameranın objektifinde saf bir beyazlıktan başka bir şey yoktu. Alev, evrenin tamamını yutmaya hazır gibi görünüyordu.

Dev kayanın gölgesine sığınan Cheng Xin ve Wade bu manzaraya tanık olmadılar. Kabinin içindeki canlı yayın kapalıydı ancak arkalarında duran "Satürn"ün parlaklığının aniden arttığını görebiliyorlardı. Ardından "Jüpiter"in "Güneş"e bakan yüzünde oluşan lavlar, mekiğin etrafından süzülerek geçti. Asteroidin kenarından süzülen lav kırmızı bir parıltıya sahipti ancak bir süre süzüldükten sonra nükleer patlamadan yansıyan ışık baştaki kırmızı parıltısını aştı ve ince lav sızıntıları nefes kesici güzellikte birer havai fişek gösterisine dönüştüler. Mekikten görünen manzara Dünya'nın yüzeyine akan gümüş renkte bir şelaleyi andırıyordu. An itibariyle Güneş'e yakın dört gezegeni temsil eden asteroit parçacıkları yok olmuşlardı ve dört dış gezegeni temsil eden, ebatça büyük asteroit parçacıkları ise bir tarafına alev silahı tutulmuş birer top dondurmayı andırıyorlardı. Patlamaya dönük taraf erimiş ve düz bir yarım küre halini almıştı ve her "gezegen"de gümüş rengi bir lav akıntısı başlamıştı. Radyasyonun "Jüpiter"e ulaşmasının üzerinden on saniye geçmişti ki, patlayan hidrojen bombasını saran kabuğun parçalarını içeren temsili güneşten kopan malzemeler, devasa asteroit parçacığına yapıştı, sarsılmasına ve "Güneş"ten hafifçe uzaklaşmasına neden oldu. Mekiğin iticileri harekete geçerek asteroitle aradaki mesafenin korunmasını sağladı.

Ateş topu varlığını yaklaşık otuz saniye kadar sürdürdü ve ardından söndü. Uzay, ışığı yeni kapatılmış bir holü andırıyordu. Yaklaşık bir AB uzaklıktaki hakiki Güneş ise solgun görünüyordu. Ateş topu yok olurken, asteroit parçacığının ışığı emen ve kırmızı renkte parlayan kısmı görünür hale geldi. Başta oldukça parlak bir ışık yaymasına karşın, uzayın soğukluğuyla soluk bir kırmızı parıltıya dönüşmesi fazla sürmedi.

Parçacığın kenarlarındaki katılaşmış lav tabakası ise damlataştan uzun bir çembere dönüştü.

Dört devasa asteroit parçacığının arkasına saklanan elli uzay gemisi de zarar görmemişti.

Canlı yayın Dünya'ya yaklaşık beş saniye sonra ulaştı ve bütün dünya tezahüratlara büründü. Geleceğe yönelik umut, aynı hidrojen bombası gibi patlamıştı. Sığınak Projesi simülasyon deneyi istenen başarıya ulaşmıştı.

Wade, "Aynı hatayı iki kez yapma," diye tekrarladı, sanki olup bitenler aralarındaki konuşmayı kısa bir süreliğine bölen bir gürültüden ibaretti.

Cheng Xin, gözlerini Wade'in geldiği mekiğe dikti. Uzay kıyafetleri giymiş dört adam başından beri bu yöne bakıyorlardı, az önce gerçekleşen muazzam manzarayla ilgileri yoktu. Cheng Xin test için on binlerce insanın gönüllü olduğunu ve sadece ünlü ya da önemli kişilerin seçildiğini biliyordu. Wade hapisten yeni çıkmış olmasına karşın, halihazırda güçlü takipçilere –ya da en azından bu dört adama– sahipti, uzay mekiği de büyük ihtimalle kendisine aitti. On bir yıl önce Kılıçtutan pozisyonu için mücadele ederken dahi, kendisine sadık birçok takipçiye ve onlardan da fazla destekçiye sahipti. Gizli bir organizasyon kurduğuna dair dedikodular dolaşıyordu, belki de o organizasyon hayatta kalmıştı. Wade nükleer yakıt gibi bir adamdı. Kurşundan bir kaba dahi koyulsa, gücünü ve tehdit unsurunu hissediyordunuz.

Cheng Xin, "Düşünmeme izin ver," dedi.

"Tabii ki düşünmen gerek." Wade, Cheng Xin'i başıyla selamladı, ardından sessizce gemisine geri süzüldü. Kabin kapısı kapandı ve iki gemi birbirinden ayrıldılar.

Dünya'nın bulunduğu tarafta soğuyan lav parçacıkları, uzayın yıldızlı arkaplanında bir toz bulutunu andırıyorlardı. Cheng Xin yüreğindeki tedirginliğin farkındaydı ve kendini evrende süzülen bir toz zerresi gibi hissediyordu.

Geri dönüş yolunda, mekiğiyle Dünya'nın arasındaki mesafe üç yüz bin kilometreye düştüğünde ve iletişimdeki gecikme ortadan kaybolduğunda, Cheng Xin, Wade'le buluşmasından bahsetmek için AA'yı aradı.

AA tereddüt etmeden, "Dediğini yap," dedi. "Ona istediği her şeyi ver."

"Sen..." Cheng Xin bilgi penceresindeki AA'ya bakakaldı, şaşkındı. AA'nın en büyük engel olacağını düşünmüştü.

"O haklı. Bunu gerçekleştirecek kapasiteye sahip değilsin. Denemesi bile seni mahvedecek! Fakat o başarabilir. O şerefsiz, iblis, katil, iş erbabı, siyasi zorba, kafayı teknolojiyle bozmuş kaçık... o başarabilir. Başaracak iradeye ve yeteneğe sahip, o yüzden bırak yapsın! Bahsettiğimiz cehennem azabından farksız bir iş, o yüzden kenara çekil ve yanmasına izin ver."

"Peki ya sen?"

AA gülümsedi. "Onun emrinde asla çalışmam. Işık hızıyla çalışan gemileri yasakladıklarından beni, ben de korkmaya başladım. Hak ettiğimi alacak ve gidip hoşuma giden bir şeyler yapacağım. Umarım sen de yaparsın."

Cheng Xin iki gün sonra, Hale Grup merkezinin en üst katındaki şeffaf konferans salonunda, Wade ile buluştu.

Cheng Xin, "Sana istediğin her şeyi verebilirim," dedi.

Wade, "O vakit hibernasyona gireceksin," dedi. "Aksi takdirde varlığın işimize engel olabilir."

Cheng Xin başıyla onayladı. "Evet. Planım bu."

"Başarıya ulaştığımız gün seni uyandıracağız ve bu başarı senin de başarın olacak. O gün geldiğinde, ışık hızıyla hareket eden gemiler hâlâ yasadışıysa, sorumluluğu üstleneceğiz. Eğer böylesi gemiler dünyada bir yer sahibilerse, bu onur sana ait olacak... En az yarım yüzyıl süreceğini zannediyorum, belki daha da fazla. Bizler yaşlanmış olacağız fakat sen genç kalacaksın."

"Tek bir şartım var."

"Söyle."

"Eğer bu proje insanlığa zarar verme potansiyeline erişirse, beni uyandıracaksın. Son karar bana ait olacak ve sana verdiğim otoriteyi geri alma hakkına sahip olacağım."

"Bunu kabul edemem."

"O vakit konuşacak bir şeyimiz yok. Sana hiçbir şey vermiyorum."

"Cheng Xin, yapmamız gerekebilecekleri bildiğini sanıyordum. Bazen, birinin–"

"Unut gitsin. Herkes kendi yoluna."

Wade, Cheng Xin'e baktı. Gözlerinde onda görülmesi çok ender hisler vardı: tereddüt ve hatta çaresizlik. Bu hisleri Wade'de görmek, ateşi suda görmek daha beklenmedikti. "Düşünmeme izin ver."

Wade döndü ve şeffaf duvarlardan birinin yanına gitti, dışarıdaki metropolit ormana baktı. Üç yüzyıl önce o gece, BM'nin karşısındaki meydanda, Cheng Xin bu adamın New York Şehri ışıklarının aydınlattığı siluetini bir kez daha görmüştü.

Yaklaşık iki dakika sonra, Wade arkasına döndü. Şeffaf duvarın başında durmaya devam eden Wade, odanın diğer ucundaki Cheng Xin'e baktı. "Pekâlâ. Kabul ediyorum."

Cheng Xin üç yüzyıl önce arkasını döndükten sonra, ona, "Sadece bir beyin göndereceğiz," dediğini hatırladı. O sözler tarihin akışını değiştirmişti.

"Anlaşmamızı yerine getirmeye zorlayacak pek bir seçeneğim bulunmuyor. Sadece verdiğin söze güvenebilirim."

O gülümseme, buzdaki çatlağı andıran gülümseme, Wade'in yüzüne bir kez daha yayıldı. "Sözümü tutmadığım takdirde, senin işine geleceğinin gayet de farkındasın. Fakat ne yazık ki sözümü tutacağım."

Wade geri geldi ve ceketini düzeltti ancak üzerinde daha fazla kırışıklık belirdi. Cheng Xin'in karşısında geçti ve ciddiyetle şöyle dedi, "Işık hızıyla uzay yolculuğunu araştırırken,

insanlığa zarar verebilecek herhangi bir şey keşfettiğimiz takdirde, tehlikenin türü ne olursa olsun seni uyandıracağımıza söz veriyorum. Son söz senin olacak ve istediğin takdirde gücümün tamamını geri alabileceksin."

AA, Wade'le yapılan görüşmeyi duyunca Cheng Xin'e, "O vakit ben de seninle beraber hibernasyona gireceğim. Hale Grup'u geri almak için hazır olmalıyız."

Cheng Xin, "Sözünü tutacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu.

AA doğrudan karşıya baktı, âdeta Wade'in hayaletini izliyordu. "Evet. Şeytanın dediğini yapacağını düşünüyorum. Fakat onun da söylediği gibi, bunun senin adına iyi bir şey olmaması ihtimal dahilinde. Kendini kurtarabilirdin, Cheng Xin fakat kurtarmadın."

On gün sonra, Thomas Wade, Hale Grup'un başkanı oldu ve bütün operasyonlarını kontrolü altına aldı.

Cheng Xin ve AA hibernasyona girdiler. Bilinçleri soğukta yavaşça kapandı. Nehirde uzunca bir süre sürüklenmeye benzer bir histi. Yorulmuş, kıyıya çıkmış, durmuşlardı. Bu esnada ise nehrin gözleri önünde akışını, tanıdık suların gözden kayboluşunu seyretmişlerdi.

Zamanın nehrinden kısa süreliğine ayrıldıkları sırada insanlığın hikâyesi ise devam etti.

IV. KISIM

Sığınak Dönemi, 11. Yıl
Sığınak Dünyası

#37813, hibernasyonun sona erdi. 62 yıl, 8 ay, 21 gün ve 13 saattir uyuyordun. Geriye kalan hibernasyon hakkın 238 yıl, 3 ay ve 9 gündür. Asya Hibernasyon Merkezi #1, Sığınak Devri, Yıl 11, Mayıs 9, 14:17.

Bilgi penceresi, henüz yeni uyanmış olan Cheng Xin'in önünde yaklaşık bir dakika süzüldükten sonra kayboldu. Cheng Xin, kafasını kaldırıp pürüzsüz metal tavana baktı. En son hibernasyona girdiği devirde, belirli bir yere baktığı takdirde tavan bakışlarını fark eder ve karşısına bir bilgi penceresi getirirdi. Fakat tavan tepki vermedi. Başını çevirecek güce kavuşmuş olmamasına karşın, odanın belli bir kısmını görebiliyordu: Duvarların tamamı metaldendi ve hiçbir bilgi penceresi yoktu. Hava da boştu, herhangi bir holografik ekran göremiyordu. Duvardaki metal tanıdıktı: Paslanmaz çelik ya da alüminyum alaşımıydı ve herhangi bir dekorasyon söz konusu değildi.

Görüş alanında bir hemşire belirdi. Oldukça gençti ve Cheng Xin'e bakmıyordu. Aksine, hemşire yatağın etrafında geziniyor, büyük ihtimalle vücuduna bağlı duran tıbbi ekipmanları çıkarıyordu. Cheng Xin'in vücudu hemşirenin ne yaptığını sezemiyordu fakat hemşirenin tanıdık bir yanı vardı – kıyafeti. Cheng Xin'in uyanık olduğu son devirde, insanlar kendi kendini temizleyen ve hep yeni gibi görünen kıyafetler giyerlerdi fakat bu hemşirenin beyaz üniforması yıpranma belirtileri gösteriyordu. Temizdi fakat eski olduğunu, geçen zamanın belirtilerini görebiliyordu.

Tavan hareket etmeye başladı. Cheng Xin'in yatağı uyanma

odasından çıkarılıyordu. Hemşirenin yatağı ittiğini fark ettiğinde şaşırdı – yatağın itilmesi gerekiyordu demek ki.

Koridor da boş metal duvarlardan yapılmıştı. Birtakım tavan ışıklarının haricinde, hiçbir dekorasyon ögesi bulunmuyordu. Işıklar ise yeterince basitlerdi ve Cheng Xin ışıklardan birinin çerçevesinin yerinden çıkık olduğunu, tavandan aşağı salladığını gördü. Çerçeveyle tavan arasında ise... kablolar vardı.

Cheng Xin uyandığı vakit gördüğü bilgi penceresini hatırlamaya çalıştı fakat orada olduğundan emin bile değildi. An itibariyle halüsinasyon görmüş gibi geliyordu.

Koridorda birçok yaya vardı ve kimse Cheng Xin'e dikkat etmiyordu. İnsanların giydikleri kıyafetlere odaklandı. Hastane yetkililerinden birkaçı beyaz üniformalar giyiyordu ve geriye kalanlar ise iş tulumuna benzer basit ve düz kıyafetler giyiyorlardı. Cheng Xin, buradaki çoğu kişinin Eski Çağ'dan geldiği izlenimine kapıldı fakat yanıldığını anlaması fazla sürmedi. Eski Çağ'ın üzerinden uzun zaman geçmişti ve insan ırkı halihazırda dört çağ değiştirmişti. Bu kadar çok Eski Çağ insanının bir arada bulunması imkânsızdı.

Kapıldığı izlenimin asıl sebebi ise eski erkeklere benzeyen erkeklere rastlamış olmasıydı.

Caydırma Dönemi'nde ortadan kaybolan erkekler geri dönmüştü. Bu, Cheng Xin'in aşina olduğu anlamda erkekliğin geri döndüğü bir çağdı.

Herkesin acelesi var gibiydi. Bu da büyük değişimin başka bir belirtisiydi: Geride kalan çağın beraberinde getirdiği aylaklık ve rahatlık gitmişti, toplum bir kez daha bezgin bir hale bürünmüştü. Bu devirde hiç kimse aylaklık sınıfına mensup değildi, hayatlarını çalışarak kazanmaları gerekiyordu.

Cheng Xin'in yatağı ufak bir odaya alındı. Hemşire, "37813 numara herhangi bir komplikasyon yaşamadan uyandı," diye seslendi. "Yirmi sekiz numaralı istirahat odasında." Ardından hemşire odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapadı. Cheng Xin kapıyı çekerek kapaması gerektiğini fark etti.

Odada yalnız başınaydı. Uzun süre boyunca kontrol etmeye gelen kimse olmadı, kendisine büyük dikkat ve özen gösterildiği önceki iki uyanış deneyimiyle taban tabana zıt bir durumdu. İki şeyden emindi: İlki, bu devirde hibernasyon ve uyanış sıklıkla rastlanan durumlardı. İkincisi, uyandığından kimsenin haberi yok gibiydi.

Cheng Xin, hareket kabiliyetini kısmen geri kazandıktan sonra başını çevirdi ve pencereyi gördü. Hibernasyona girmeden önce dünyanın nasıl göründüğünü hatırlıyordu: Hibernasyon merkezi şehrin kenarındaki devasa bir ağaçtaydı ve muazzam yaprak-şehri görebildiği tepeye yakın yaprakların birindeydi. Fakat şimdi pencereden baktığındaysa, sadece yerden yükselen, aynı şekle ve tasarıma sahip sıradan birkaç yapı görebiliyordu. Güneşin üzerinden yansıma şekillerine bakıldığında, onların da metalden yapıldığı belli oluyordu. Yapılar karşısında kendisini Eski Çağ'a dönmüş gibi hissediyordu Cheng Xin.

Aniden çok uzun bir rüyadan uyanmış olabileceği ihtimalini sorguladı. Caydırma Dönemi, Yayın Dönemi – hepsi birer rüyaydı. Ancak hatıraları fazlasıyla net olsa da hepsi gerçekdışı ve fantastikti. Zamanın akışına üç kez ara vermemiş ve Eski Çağ'da bulunmaya devam etmiş olabilir miydi?

Yatağının yanında beliren holografik ekran, şüphelerine bir son verdi. Ekranda sadece doktoru ve hemşireyi çağırabileceği birkaç basit düğme vardı. Bulunduğu yer hibernasyondan uyanış aşamasına oldukça aşina gibi görünüyordu: Pencere tam da Cheng Xin elini hareket ettirebilme yetisini geri kazandığında belirmişti. Fakat ufak bir pencereydi; etrafın bilgi pencereleriyle dolup taştığı aşırı-bilgi toplumu artık yoktu.

Son iki uyanışının aksine, Cheng Xin çabucak toparladı. Hava karardığında, yataktan kalkabilecek ve az da olsa yürüyebilecek durumdaydı. Merkezin sadece en temel ihtiyaçları karşıladığını fark etti. Bir ara gelen doktorun yaptığı üstünkörü

muayene haricinde, Cheng Xin her şeyi kendi başına yapmak durumunda kalmıştı. Kendini hâlâ zayıf hissederken, kendi başına yıkanması gerekmişti. Yemekleri ise holografik ekrandan istemese getiren olur muydu bilmiyordu. Cheng Xin aşırı ilgi durumunun sona ermesinden rahatsız değildi, geride kalan çağların insanın her türlü ihtiyacını karşılayan aşırı cömertliğine hiçbir zaman tam anlamıyla alışamamıştı. Özünde hâlâ bir Eski Çağ kadınıydı ve burada kendini evinde gibi hissediyordu.

Ertesi sabah, biri Cheng Xin'i görmeye geldi. Cao Bin'i hemen tanımıştı. Bir zamanlar en genç Kılıçtutan adayı olan fizikçi, artık çok daha yaşlıydı ve saçlarında birkaç tel beyaz belirmişti. Ancak altmış iki yıl yaşlanmış gibi bir hali de yoktu.

"Thomas Wade Beyefendi gelip seni almamı istedi."

"Ne oldu?" Uyandırılma şartlarını hatırlayan Cheng Xin'in yüreği sıkıştı.

"Oraya vardığımız vakit konuşuruz." Cao Bin durdu, ardından ekledi, "Gerçeklere dayanan bir karar verebilmen için, öncelikle sana bu yeni dünyayı gezdireceğim."

Cheng Xin, "Sana ne oldu? Geride kalan altmış yıl boyunca uyanık değildin herhalde," diye sordu.

"Hibernasyona seninle aynı vakitte girdim. On yedi yıl sonra, güneş çevresi parçacık hızlandırıcısı aktif hale geldi ve temel teorik araştırmalar için uyandırıldım. Bu süreç on beş yıl sürdü. Ardından da araştırmalarım teknik uygulamalara dönüştü ve bana ihtiyaç kalmadı, bu yüzden iki yıl öncesine kadar süren yeni bir hibernasyon dönemine girdim."

"Bükümsel itiş projesi nasıl gidiyor?"

"Bazı gelişmeler var tabii... Onu sonra konuşuruz." Cao Bin'in bu konuşmayı iple çekmediği aşikârdı.

Cheng Xin yeniden dışarı baktı. Rüzgâr esti ve pencerenin önündeki ufak bir ağaç kıpırdadı. Yukarıdan bir bulut geçince metalik yapıların parıltısı bir süreliğine soldu. Böylesi basit bir dünyanın ışık hızıyla hareket eden uzay gemileriyle ne gibi bir alakası olabilirdi ki?"

Cao Bin, Cheng Xin'in bakışlarını takip etti ve güldü. "Uyandığımda hissettiğim gibi hissediyor olmalısın – bu devir seni hayal kırıklığına uğrattı, değil mi? Eğer istersen dışarı çıkalım ve etrafa bir göz atalım."

Cheng Xin, yarım saat sonra bu devre uygun beyaz bir kıyafet giydi ve Cao Bin'le birlikte hibernasyon merkezinin balkonuna çıktı. Şehir karşısında uzanırken, Cheng Xin bir kez daha zamanın geriye aktığı hissine kapıldı. Caydırma Devri'nde ilk kez uyandığında, devasa orman-şehirleri görmenin üzerindeki etkisi tarifsizdi. Onun üzerine bir daha asla tanıdık bir şehir profili göreceğini düşünmemişti: Şehrin planı oldukça sıradandı, neredeyse tüm yapılar aynı anda inşa edilmiş gibilerdi. Tamamı tekdüze ve belirli bir düzen içerisinde duran yapılar, sadece fayda gözeterek ve estetik kaygılardan arınmış bir şekilde tasarlanmış gibi duruyorlardı. Dikdörtgen şeklindeki yapılarda herhangi bir yüzey dekorasyonu bulunmuyordu ve dış yüzeyleri metalik gri renkteydi – Cheng Xin'e tuhaf bir biçimde çocukluğundaki alüminyum beslenme çantalarını hatırlatmışlardı. Nizami ve sıkışık bir düzende, göz alabildiğince uzanıyorlardı. Ufuk çizgisinde zemin bir dağ gibi yükseliyor ve şehir dağ sırasına doğru devam ediyordu.

Cheng Xin, "Burası neresi?" diye sordu.

"Hmm, hava neden kapalı ki? Diğer tarafı göremiyoruz." Cao Bin sorusuna cevap vermedi fakat hava durumunun Cheng Xin'in bu dünyayı anlayışıyla alakası varmışçasına, hayal kırıklığına uğramış bir biçimde başıyla gökyüzüne işaret etti. Fakat Cheng Xin'in de gökyüzünün tuhaflığını fark etmesi fazla sürmedi.

Güneş bulutların aşağısındaydı.

Dağılmaya başlayan bulutların ardında büyük bir açıklık belirdi. Açıklıktan baktığında, Cheng Xin mavi gökyüzüyle karşılaşmadı; karşılaştığı şey... daha fazla topraktı.

Gökyüzündeki topraklar etrafındaki şehirle büyük ölçüde benzerlik gösteren yapılarla kaplıydı, aradaki tek fark an

itibariyle "aşağı" –ya da "yukarı"– bakıyor oluşuydu. Cao Bin'in bahsettiği diğer taraf bu olmalıydı. Cheng Xin uzaklarda yükselen "dağ sırası"nın tahmin ettiği gibi olmadığını, "gökyüzü"yle birleşene dek yükseldiğini idrak etti. Dünya dev bir silindirdi ve bu silindirin içinde duruyordu.

Cao Bin, "Jüpiter'in gölgesindeki Asya 1 Uzay Şehri'ndesin," dedi.

Az önce aşırı tanıdık görünen yeni dünya karşısında şoka uğramıştı. Cheng Xin nihayet tam anlamıyla uyandığını hissetti.

Cao Bin, öğleden sonra Cheng Xin'i şehrin kuzey ucundaki geçiş terminaline götürdü.

Alışkanlıklardan ötürü, uzay şehrinin merkez ekseni kuzey-güney şeklinde yönlendirilmişti. Hibernasyon merkezinden bir otobüse bindiler – yerde giden normal bir otobüstü; büyük ihtimalle elektrikle çalışıyordu fakat eski zaman otobüslerinden ayırt etmek imkânsızdı. Otobüs kalabalıktı ve Cheng Xin ile Cao Bin'in en arkadaki son iki koltuğa oturmalarıyla birlikte, otobüse onlardan sonra binen yolcular ayakta gitmek zorunda kaldılar. Cheng Xin otobüse en son ne zaman bindiğini düşündü – Eski Çağ'dayken bile toplu taşıma kullanmayı uzun süre önce bırakmıştı.

Otobüs yavaş hareket ediyordu, bu da Cheng Xin'e etrafı dilediğince izleme fırsatı tanıdı. Onun için artık her şeyin farklı bir anlamı vardı. Tarladaki başaklara benzer şekilde sıralanan binaların pencerenin önünden akıp gidişini seyrediyordu; aralarına parklar ve havuzlar serpiştirilmişti; bahçeleri maviye boyanmış iki okul gördü; yolun her iki tarafının kahverengi, Dünya'dakinden hiç farklı görünmeyen türde bir toprakla kaplı olduğunu gördü. Yolun kenarında Çin'in şemsiye ağaçlarını andıran geniş yapraklı ağaçlar sıralanmıştı ve yer yer reklam panoları beliriyordu – Cheng Xin gördüğü ürünlerin ya da markaların çoğunu tanımıyordu fakat reklam tarzları tanıdıktı.

Eski Çağ'la aradaki en temel fark dünyanın tamamıyla metalden inşa edilmiş gibi görünmesiydi. Yapılar metaldi ve otobüsün içi de çoğunlukla metalden yapılmış gibi görünüyordu. Plastik göremiyordu, kompozit malzeme de öyle.

Cheng Xin en çok da otobüsteki diğer yolculara dikkat ediyordu. Karşı sırada, biri kucağında siyah bir evrak çantası taşıyan, diğeri ise üzeri yağ lekeleriyle kaplı, sarı bir iş tulumu giyen iki adam oturuyordu. Adamın ayağının yanında bir alet çantası duruyordu ve Cheng Xin'in tanıyamadığı bazı aletlerin ucu çantadan dışarı çıkmıştı: Eski çağdan kalma bir darbeli matkabı andırıyordu ancak tamamıyla şeffaftı. Adamın yüzü fiziksel emek gerektiren bir işte çalışmanın getirdiği yorgunluğa ve hissizliğe sahipti. Cheng Xin benzer yüz ifadelerini Eski Çağ şehirlerindeki göçmen işçilerde görmüştü. Önünde ise genç bir çift oturuyordu. Adam kadının kulağına bir şeyler fısıldıyordu, kadın ise kâh kıkırdıyor, kâh elindeki karton kaptaki pembe şeyi kaşıklıyordu – Cheng Xin dondurmayı kokusundan tanıdı, üç yüzyıl önceki hatıralarından hiç de farklı değildi. Koridor tarafında orta yaşlı iki kadın oturuyordu – Cheng Xin'in tanıdığı türden insanlardı: Günlük yaşantının angarya işleri karşısında bezmişlerdi ve artık görünüşlerine ya da modaya ayak uydurup uydurmadıklarına dikkat etmiyorlardı. Böyle kadınlar Caydırma Dönemi'nde ya da Yayın Dönemi'nde yoktu. O vakitlerde kadınların hepsi ipeksi ve narin bir tene sahiplerdi. Yaşları her ne olursa olsun, yaşlarına özgü bir güzellik ve rafinelik taşırlardı. Cheng Xin konuşmalarına kulak misafiri oldu:

"Yanlış biliyorsun. Sabah pazarıyla akşam pazarının fiyatları birbirine benziyor. Tembellik etme. Batı tarafındaki toptancılara git."

"Ellerinde fazla mal olmuyor, zaten olsa da toptancı fiyatlarına satmıyorlar."

"Geç vakitte gitmen lazım, yediden sonra. Sebze satıcıları gitmiş olacaktır ve geriye kalanlar da toptancı fiyatlarına satacaktırlar."

Cheng Xin otobüsteki başka konuşmalara da kısmen kulak misafiri oldu.

"Şehir hükümeti, atmosferik sistemdekinden daha farklı, çok daha komplike. Oraya vardığın vakit, ofis siyasetlerine dikkat etmeye çalış. Başta kimseye fazla yaklaşma fakat kimseden kendini soyutlama." ... "Isınmaya ayrı para ödememiz adil değil; elektrik faturasına dahil olması gerekirdi." ... "Eğer o aptalı oyundan biraz daha erken çıkarsalar, böyle ağır bir mağlubiyet almazlardı." ... "Moralini bozma. Şehir kurulduğundan beri buradayım, buna rağmen ne kadar para kazandığımı düşünüyorsun?" ... "O balık tazeliğini yitirmiş. Buğulama yapmayı aklından çıkar." ... "Geçen gün, yörünge düzeltmeleri yaptıkları esnada, Dördüncü Park'ın suları bir kez daha taştı ve büyük bir alanın su basmasına sebep oldu." ... "Kız ondan hoşlanmıyorsa, çocuğun daha fazla uzatmaması gerekir." ... "Bu gerçek olamaz. Kaliteli bir çakma olduğunu dahi düşünmüyorum. Şaka mı yapıyorsun? O fiyata mı?"...

Cheng Xin'in yüreği ısınmıştı ve kendini mutlu hissediyordu. Caydırma Dönemi'nde ilk kez uyandığından beri, şu an hissettiklerini bulmaya çalışıyordu. Bir daha asla ulaşamayacağını düşünmüştü. Etrafındaki konuşmaları susuzluğunu dindirmeye çalışırcasına emdi ve Cao Bin'in şehri tasvir edişine pek dikkat etmedi.

Asya 1 Uzay Şehri, Sığınak Projesi kapsamında inşa edilen yapıların ilklerindendi. Dönerek ürettiği merkezkaç kuvvetiyle yerçekimine benzer bir etki yaratan, sıradan bir silindir şeklindeydi. Otuz kilometre uzunluğu ve yedi kilometre çapıyla 659 kilometrekarelik kullanılabilir alana sahip olan şehir, kadim Pekin şehrinin yarısına yakın bir yüzölçümüne sahipti. Burada bir zamanlar yirmi milyon insan yaşıyordu fakat yeni şehirlerin kurulmasıyla nüfus dokuz milyona kadar düşmüş ve şehrin nüfus yoğunluğu azalmıştı...

Cheng Xin gökyüzünde yeni bir güneşin belirdiğini gördü. Cao Bin uzay şehrinde toplam üç yapay güneşin bulunduğu-

nu, hepsinin merkez eksen üzerinde ve onar kilometre aralıklarla süzüldüğünü anlattı. Üç güneş nükleer füzyonla enerji üretiyor ve yirmi dört saatlik düzende parlayıp sönüyordu.

Cheng Xin bir dizi sarsıntı hissetti. Otobüs durağa çoktan gelmişti ve titreşimler yerin derinliklerinden geliyor gibiydi. Sırtında bir baskı hissetti fakat otobüs hareketsizliğini korudu. Pencerenin dışında, yapay güneşlerin yer değiştirmeleriyle ağaçların ve yapıların gölgelerinin aniden açı değiştirdiklerini görebiliyordu. Fakat fazla geçmeden güneşler eski konumlarına geri döndüler. Cheng Xin yolculardan hiçbirinin olanları şaşkınlıkla karşılamadığını fark etti.

Cao Bin, "Uzay şehri konumunu ayarlıyordu," dedi.

Otuz dakika sonra, otobüs son durağa ulaştı. Otobüsten inmesiyle birlikte onu mest eden gündelik hayat manzaralarının ortadan kaybolduğunu gördü. Karşısında nefesini kesecek büyüklükte bir duvar duruyordu. Dünyanın sonuna gelmiş gibiydi – ve hakikaten de *gelmişti.* Burası şehrin "en kuzey" noktasıydı – sekiz kilometre çapında büyük bir diskti. Bulunduğu noktadan diskin tamamını göremiyordu fakat yerin her iki tarafında yükseldiğini anlayabilmişti. Diskin üzeri –şehrin diğer tarafı– neredeyse Everest Dağı kadar yüksekti. Diskin dışından merkezine doğru giden, dört kilometre uzunluğunda, birçok radyal hat bulunuyordu. Bu hatların her biri birer asansör yuvasıydı ve merkez ise uzay şehrinin aktarma istasyonu işlevini görüyordu.

Asansöre binmeden önce, Cheng Xin daha şimdiden fazlasıyla tanıdık gelen şehre baktı. Buradan bakınca üç güneşi şehrin diğer ucuna doğru sıralanmış halde görmek mümkündü. Alacakaranlıktı, kör edici turuncu-beyaz ışıklar yerlerini hafif bir kırmızılığa bırakmış, şehir insanın içini ısıtan altın rengi bir aydınlığa bürünmüştü. Cheng Xin yakınlarda beyaz okul üniformaları giyen birkaç kızın sohbet ettiklerini ve gülüştüklerini gördü, saçları rüzgârda uçuşuyor ve akşam güneşinin altın rengiyle parıldıyordu.

Asansör kabininin içi oldukça genişti, büyük bir salonu andırıyordu. Şehre dönük tarafı şeffaftı ve kabini bir gözlem odasına çeviriyordu. Her koltuk birer emniyet kemerine sahipti, sebebi ise asansör yükseldikçe yerçekiminin hızla azalmasıydı. Dışarıyı seyrederlerken yerin aşağıda kaldığını, "gökyüzü"nün ise yeni bir yer olarak netleştiğini gördüler. Asansör çemberin merkezine ulaştığında, yerçekimi ve dışarı bakıldığındaki "yukarı" ya da "aşağı" hissi tamamen kaybolmuştu. Şehir bu eksenle döndüğünden, dört bir yanları yerle kaplıydı. Burada, şehrin manzarası tarifsiz bir güzelliğe sahipti.

Üç güneşin aydınlığı ay ışığına benzer bir solukluğa büründü ve renkleri gümüşe döndü. Buradan bakıldığında, üç güneş –ya da ay– birbirinin üzerine bindirilmiş gibi görünüyordu. Bulutların tamamı yerçekimsiz bölgeye odaklanmış ve şehrin ortasında bir uçtan diğer uca giden, beyaz sis şeklinde bir eksen oluşturmuşlardı. Kırk beş kilometre ötedeki "güney" ucu net bir şekilde görmek mümkündü. Cao Bin, Cheng Xin'e şehrin iticilerinin orada bulunduğunu söyledi. Şehrin ışıkları yeni yeni yanıyorlardı. Cheng Xin etrafının ışıklardan bir denizle çevrili olduğunu ve bu denizin uzaklara doğru devam ettiğini görüyordu. Âdeta duvarı hoş bir halıyla kaplanmış derin bir kuyunun içine bakıyordu.

Cheng Xin bakışlarını şehrin belirli bir noktasına sabitledi ve Eski Çağ'daki evinin bulunduğu muhite benzer şekilde dizilmiş bir bina grubuna rastladı. O bölgede sıradan bir apartmanı ve ikinci katındaki bir pencereyi hayal etti: Mavi perdelerinden içeriye hafif bir ışık sızıyordu, perdelerin arkasında ise anne ve babası bekliyordu...

Gözyaşlarına engel olması mümkün değildi.

Caydırma Dönemi'nde ilk kez uyandığından beri, Cheng Xin yeni devirlere uyum sağlamayı hiçbir türlü başaramamış, hep başka bir devirden gelen yabancı biri gibi hissetmişti. Fakat yarım yüzyıl sonra burada, Dünya'dan sekiz yüz milyon

kilometre uzaktaki Jüpiter'in arkasında kendini tekrar evinde hissedeceğini hayal dahi edemezdi. Üç yüzyılı aşkın süre öncesinden aşina olduğu her şey bir çift görünmez el tarafından alınmış, devasa bir resim gibi dürülmüş ve etrafında yavaşça dönen dünya olarak buraya yerleştirilmişti.

Cheng Xin ve Cao Bin kütlesiz bir koridora girdiler. Bu, insanların kablolarda bulunan tutamaçlara tutunarak kendilerini hareket ettirdikleri bir tüptü. Çember üzerinde yer alan asansörleri kullananlar şehirden çıkmak üzere burada toplanıyorlardı ve akın halinde koridora doluyorlardı. Koridorun dairesel duvarında bir bilgi penceresi belirdi, penceredeki hareketli görüntüler çoğunlukla haberlerden ve reklamlardan ibaretti. Fakat pencereler sayıca azlardı ve nizami bir biçimde sıralanmışlardı, önceki çağın lüzumsuz ve aşırı bilgi pencerelerinden farklılardı.

Cheng Xin insanı boğan aşırı bilgi çağının bittiğinin farkına varmıştı. Görünüşe bakılırsa bu dünyada bilgi sınırlıydı ve doğrudandı. Peki bunun sebebi Sığınak Dünyası'nın siyasi ve ekonomik sistemleri olabilir miydi?

Koridordan çıkarken, Cheng Xin'in dikkatini ilk olarak tepesinde dönen yıldızlar çekti. Dönüşleri fazlasıyla hızlıydı ve başını döndürmüştü. Etrafındaki manzara ciddi anlamda açıldı. Uzay şehrinin "üstünde" bulunan, sekiz kilometre çapında bir meydandalardı. Burası şehrin uzay limanıydı ve çoğu uzay aracı burada park halindeydi. Gemilerin çoğu, Cheng Xin'in altmış yıl önce gördüklerine benzer şekildelerdi fakat çoğunun boyutları daha küçüktü. Birçoğu eski zaman otomobillerine benzer boyutlardaydı. Cheng Xin uzay gemilerinin iticilerinden çıkan alevlerin yarım yüzyıl öncesinden hatırladığına kıyasla çok daha soluk olduğunu fark etti. Koyu mavi bir parlaklığa sahiplerdi ve artık insanı kör etmiyorlardı. Bu, büyük ihtimalle minyatür füzyon motorlarının çok daha efektif olduklarına işaret ediyordu.

Cheng Xin çıkışın etrafında yüz metre yarıçapına denk gelen bir alanın göze çarpan kırmızı bir daireyle çevrili olduğunu fark etti. İşlevini hemen anlamıştı: Uzay şehri dönüyordu ve bu dairenin dışında merkezkaç kuvveti ciddi anlamda güç kazanıyordu. Uyarı dairesinin dışına çıkmak merkezkaç kuvvetinde hatırı sayılır bir değişikliğe işaret ediyordu ve dairenin dışına park edilen araçların zincirlenmeleri gerekirken, yayaların yerlerinden fırlamamak için manyetik ayakkabılar giymeleri gerekiyordu.

Burası oldukça soğuktu. Ancak yakındaki bir gemi kalktığı vakit, motorunun sıcaklığıyla kısa bir süreliğine ısınıyordu insan. Cheng Xin ürperdi – sebebi ise sadece soğuk değil, aynı zamanda uzayla tamamen iç içe olduğunu fark etmesiyle ilgiliydi! Fakat etrafındaki hava ve hava basıncı gerçekti, soğuk esintileri de hissedebiliyordu. Kapalı bir alanda atmosfer yaratabilme teknolojisi daha da ilerlemiş ve açık uzayda atmosfer idare edebilecek seviyeye ulaşmış gibi görünüyordu.

Cao Bin, Cheng Xin'in şaşkınlığını fark etti ve şöyle dedi, "Ah, an itibariyle 'yerden' yaklaşık on metre yukarısına kadar ulaşan bir atmosferi idare edebiliyoruz." Cao Bin de bu dünyada yeni sayılırdı fakat Cheng Xin'e büyü gibi görünen teknolojik gelişmelerden çoktan sıkılmıştı. Ona çok daha etkileyici manzaralar göstermek istiyordu.

Dönen yıldızların oluşturduğu arkaplanda, Cheng Xin, Sığınak Dünyası'nı gördü.

Bulundukları noktadan, Jüpiter'in arkasındaki uzay şehirlerinin çoğu görülebiliyordu. Üzerinde bulunduğu dahil olmak üzere yirmi iki şehir gördü ve üzerinde bulundukları şehrin altında kalan dört şehir daha vardı. Yirmi altı şehrin tamamı (planlanandan altı tane daha fazla yapılmıştı) Jüpiter'in gölgesinde saklanıyordu. Dörtlü rahat sıralar halinde dizilen şehirler, Cheng Xin'e altmış yıl önce devasa uzay kayasının ardına saklanan uzay gemilerini hatırlattı. Asya Bir'in bir tarafında Kuzey Amerika Bir ve Okyanusya Bir, diğer tarafında ise

Asya Üç vardı. Asya Bir ve her iki taraftaki komşuları arasında sadece elli kilometre mesafe vardı ve Cheng Xin gezegenleri andıran şehirlerin büyüklüğünü hissedebiliyordu. Sıradaki dört şehir yüz elli kilometre ötedeydi ve buradan bakarak büyüklüklerini kestirmek zordu. En uzaktaki uzay şehirleri ise bin beş yüz kilometre ötelerdi ve buradan bakıldığında hassas oyuncakları andırıyorlardı.

Cheng Xin, uzay şehirlerini, nehrin akıntısından kaçınabilmek için büyük bir taşın arkasına saklanan bir balık sürüsüne benzetti.

Asya Bir'e en yakın şehir olan Kuzey Amerika Bir tam bir küre şeklindeydi. O ve silindir şeklindeki Asya Bir, uzay şehri tasarımlarının en uç noktalarını temsil ediyorlardı. Diğer uzay şehirlerinin çoğu –major ve minör eksenlerin oranları şehirden şehre değişse de– Amerikan futbolu topu şeklindelerdi. Diğer birkaç uzay şehri de sıradışı şekillere sahiplerdi: çubukların çıktığı bir tekerlek, bir makara ve buna benzer şekiller.

Üç gaz devinin arkasında, toplamda otuz sekiz uzay şehrinin bulunduğu, üç uzay şehri topluluğu daha vardı. Yirmi altısı Satürn'ün, dördü Uranüs'ün ve sekizi Neptün'ün arkasındaydı. O şehirler daha güvenli konumlardalardı ancak çevreleri çok daha ıssızdı.

Uzay şehirlerinden biri aniden mavi bir ışık saçtı. Âdeta uzayda ufak mavi bir yıldız belirmiş, meydandaki insanların ve uzay gemilerinin gölgelerini düşürmüştü. Cao Bin, Cheng Xin'e bunun şehrin konumunu değiştirmek üzere iticilerinin ateşlenmesinden kaynaklandığını söyledi. Uzay şehirleri Güneş'in etrafında Jüpiter'e paralel şekilde ve yörüngesinin hemen dışında dönüyorlardı. Jüpiter'in yerçekimi zamanla şehirleri birbirlerine yaklaştırıyordu ve şehirlerin iticiler yardımıyla sürekli olarak konumlarını ayarlamaları gerekiyordu. Bu işlem büyük miktarda enerji gerektiriyordu. Bir ara, şehirleri Jüpiter'in uydularına çevirme ve ancak karanlık orman saldırısı uyarısı geldiği takdirde yeni yörüngelerine kaydırma

fikri ortaya atılmıştı. Ancak erken uyarı sistemi mükemmelleştirilene ve güvenilir olarak kabul edilene kadar, uzay şehirlerinden hiçbiri böyle bir risk alma taraftarı değildi.

"Şanslısın! Şimdi sadece üç günde bir gerçekleşen bir manzaraya tanık olacaksın." Cao Bin uzaya işaret etti. Cheng Xin uzakta ufak beyaz bir nokta gördü, giderek büyüyordu. Fazla geçmeden, pinpon topu büyüklüğünde beyaz bir küre halini almıştı.

"Europa mı o?"

"Aynen öyle. Yörüngesine ciddi anlamda yakınız. Ayaklarını sağlam bas ve paniğe kapılma."

Cheng Xin, Cao'nun ne demek istediğini anlamaya çalıştı. Gökcisimlerinin ağır hatta fark edilemeyecek şekilde hareket ettiklerini düşünmüştü hep – sonuçta Dünya'dan bu şekilde görünüyorlardı. Fakat ardından uzay şehrinin Jüpiter'in uydularından biri olmadığını ve Jüpiter'in yakınında sabit durduğunu hatırladı. Europa ise oldukça hızlı hareket eden bir uyduydu. Hızının saniyede yaklaşık on dört kilometre olduğunu hatırladı. Uzay şehri, Europa'nın yörüngesine yeterince yakınsa, bunun anlamı...

Beyaz küre hızla büyüdü – o kadar hızlıydı ki gördüklerine inanmakta güçlük çekiyordu. Europa fazla geçmeden gökyüzünün büyük bir kısmını kapladı ve bir pinpon topundan devasa bir gezegene dönüştü. "Aşağı" ve "yukarı" kavramları aniden değişmişti ve Cheng Xin, Asya Bir o beyaz gezegene doğru düşüyormuş gibi hissediyordu. Ardından, üç yüz bin kilometre çapındaki uydu üzerlerinden geçti ve bir an için gökyüzünün tamamını kapladı. Uzay şehri, Europa'nın buzlu okyanuslarının fazlasıyla yakınından geçerken, Cheng Xin donmuş zeminde devasa bir avuç izini andıran iç içe geçmiş çizgileri net bir şekilde görebiliyordu. Europa'nın geçişiyle hareketlenen hava etrafında sert bir rüzgâra dönüşmüştü ve Cheng Xin görünmez bir kuvvetin kendisini solundan sağına doğru çektiğini hissetti – manyetik ayakkabılar giyiyor olma-

saydı, yerden kopup gideceğinden emindi. Yakınında yere sabitlenmemiş her şey ve uzay gemilerine bağlı birkaç kablo havalanmıştı. Ardından ürkütücü bir gümbürtü yükseldi – uzay şehrinin muazzam boyutlardaki iskeleti, Europa'nın hızla değişen çekim alanına reaksiyon gösteriyordu. Europa'nın Asya Bir'in yanından geçmesi sadece üç dakika sürdü ve ardından şehrin diğer tarafına geçmesiyle birlikte hızla küçülmeye başladı. Ön iki sıradaki sekiz uzay şehri Europa'nın yarattığı değişikliğe göre konumlarını ayarlamak üzere iticilerini çalıştırdılar. Gökyüzü sekiz ateş topuyla aydınlandı.

Titreyen bir sesle, "O... o ne kadar yakınımızdan geçti?" diye sordu Cheng Xin.

"Az önce deneyimlediğin, yani en yakın geçiş, yüz elli kilometre uzaklıkta gerçekleşiyor. Sürtünerek geçiyoruz gibi bir şey yani. Başka seçeneğimiz olduğu söylenemez. Jüpiter'in on üç uydusu bulunuyor ve uzay şehirlerinin, uyduların tamamından kaçınması mümkün değil. Europa'nın yörüngesi ekvatordan çok ufak bir eğime sahip ve bu yüzden oradaki şehirlerin fazlasıyla yakınından geçiyor. Jüpiter'in gölgesindeki gezegenlerin su ihtiyacı çoğunlukla buradan karşılanıyor ve üzerine endüstriyel tesisler kurduk. Fakat karanlık orman saldırısı gerçekleştiği vakit, bütün bunları feda etmemiz gerekecek. Güneş patlamasının sonrasında, Jüpiter'in uydularının tamamının yörüngeleri ciddi anlamda değişecek. O vakit geldiğinde uzay şehirlerini uydulardan kaçınacak şekilde hareket ettirmek oldukça komplike bir iş olacak."

Cao Bin buraya gelirken kullandığı mekiği buldu. Ufaktı, eski zaman otomobillerini andırıyordu ve iki kişilikti. Cheng Xin uzaya böyle ufak bir araçta gitme konusunda tedirgindi, halbuki tedirginliğinin yersiz olduğunu biliyordu. Cao Bin, yapay zekâya Kuzey Amerika Bir'e gitmesini söyledi ve mekik havalandı.

Cheng Xin yerle aralarındaki mesafenin hızla arttığını gördü ve mekik dönen şehre teğet gelecek şekilde uçmaya

başladı. Sekiz kilometre çapındaki meydan fazla geçmeden karşısındaydı, bu manzarayı ise Asya Bir'in tamamı takip etti. Silindirin arkasında koyu sarı renkte, devasa, geniş bir alan belirdi. Cheng Xin, ancak bu sarı alanın sınırları belirdiği vakit Jüpiter'e baktığını anlayabildi. Burada, gaz devinin gölgesinde, her şey soğuk ve karanlıktı. Güneş ise hiç var olmamış gibiydi. Sadece kalın atmosfer tabakasına yayılan sıvı helyum ve hidrojenin oluşturduğu, rüya gören birinin göz kapakları ardında hareket eden göz bebeklerini andıran bulanık ışık lekeleri mevcuttu. Jüpiter'in büyüklüğü karşısında afallamıştı Cheng Xin. Buradan gezegenin sınırının ancak ufak bir kısmını görebiliyordu ve gördüğü kısmın eğimi yok denecek kadar azdı. Gezegen her şeyi kapatan, karanlık bir bariyer gibiydi ve Cheng Xin'in bir kez daha dünyanın sonundaki dev bir duvarın karşısında duruyormuş gibi hissetmesine neden olmuştu.

Cao Bin, geçen üç gün boyunca, Cheng Xin'i dört uzay şehrine daha götürdü.

İlki, Asya Bir'e en yakın şehir olan Kuzey Amerika Bir'di. Küre şeklinde inşa edilmesinin en büyük avantajı, merkezdeki tek bir yapay güneşin şehrin tamamını aydınlatmaya yetmesiydi fakat böylesi bir tasarımın dezavantajı da açıktı: Yerçekimi enleme göre değişiyordu. Ekvator yerçekiminin en yüksek olduğu yerdi ve enlem boyunca ilerledikçe yerçekimi azalıyordu. Kutuplarda yerçekimi yoktu. Farklı bölgelerde yaşayanlar, farklı yerçekimi şartlarında yaşamaya alışmak zorunda kalmışlardı.

Asya Bir'in aksine, ufak uzay gemileri kuzey kutbundan şehre doğrudan giriş yapabiliyorlardı. Mekik içeri girdiği vakit dünyanın tamamı mekiğin etrafında dönmeye başlamış ve mekiğin inişe geçmeden önce şehrin dönüşüne senkronize olması gerekmişti. Cheng Xin ve Cao Bin, aşağı enlemlerdeki bölgelere gidebilmek için yüksek hızlı bir raylı sistem kullandılar. Bu araç, Asya Bir'deki otobüsten çok daha hızlı ilerliyor-

du. Cheng Xin buradaki binaların daha yoğun ve yüksek olduklarını fark etti, aynı bir metropolü andırıyorlardı. Yüksek enlemlerde, özellikle de yerçekiminin düşük olduğu bölgelerde, binaların yüksekliği karşısında kürenin hacmi haricinde bir sınırlama bulunmuyordu. Kutuplara yakın bölgelerde yüksekliği on kilometreye varan ve güneşe uzanan dikenleri andıran binalar dahi vardı.

Kuzey Amerika Bir ilk tamamlanan şehirlerdendi. Yirmi kilometrelik yarıçapı ve yirmi milyonluk nüfusuyla, nüfus bakımından en yoğun şehirdi. Jüpiter gölgesindeki şehirler için bir ticaret merkezi işlevi görüyordu.

Burada, Cheng Xin, Asya Bir'de bulunmayan, harika bir manzarayla karşılaştı: Ekvator halkası okyanusuyla. Aslına bakılırsa, uzay şehirlerinin çoğu farklı genişliklerde halka-okyanuslara sahipti ve Asya Bir'in eksikliği özel sayılabilecek bir durumdu. Küre ya da Amerikan futbolu topu şeklindeki şehirlerde, ekvator, şehrin yapay yerçekimi içindeki en alt noktaydı ve şehrin suyunun tamamı bu noktada toplanıyor, şehir için ışıl ışıl köpüren bir kemer oluşturuyordu. Kıyıda duran biri, okyanusun her iki tarafta yükseldiğine ve güneşin ardındaki "gökyüzü"nü ikiye böldüğünü görebilirdi. Cheng Xin ve Cao Bin hızlı bir tekneye bindiler ve denizdeki altmış kilometrelik yolculuklarını bu şekilde gerçekleştirdiler. Denizin suyu Europa'dan geliyordu, berraktı, soğuktu ve ışığını her iki taraftaki gökdelenlerin üzerine yansıtıyordu. Şehir konum ayarlamaları sırasında hızlandığı vakit oluşabilecek taşkınlara engel olmak için, Jüpiter'e yakın kıyılardaki su yolları daha yüksek tutulmuştu. Buna rağmen, şehrin beklenmedik manevralar yapması gerektiği vakitlerde, ufak sel baskınları oluşabiliyordu.

Sonrasında, Cao Bin, Cheng Xin'i klasik bir Amerikan futbolu tasarımına sahip Avrupa Dört'e götürdü. Şehrin ayırt edici özelliği ortak bir yapay güneşe sahip olmamasıydı. Her bölge

kendi minyatür füzyon güneşine sahipti ve aydınlatma iki yüz ila üç yüz metre yükseklik arasında bulunan küçük güneşlerle sağlanıyordu. Bu yaklaşımın avantajı ise kütlesiz eksenin daha efektif bir biçimde değerlendirilebilmesiydi. Avrupa Dört'ün ekseni uzay şehirleri arasındaki en uzun –ya da en yüksek– bina tarafından doldurulmuştu. Kırk kilometre uzunluğundaydı ve şehrin kuzey ile güney kutuplarını birleştiriyordu. Binanın içinde yerçekimi bulunmadığından, çoğunlukla uzay limanı ve eğlence merkezlerinin bulunduğu muhit olarak kullanılıyordu.

Avrupa Dört, dört buçuk milyonluk nüfusuyla, uzay şehirleri arasındaki en az nüfusa sahip olandı. Sığınak Dünyası'ndaki en zengin şehirdi. Minyatür güneşlerin aydınlattığı enfes evler Cheng Xin'in başını döndürmüştü. Her evin kendine ait yüzme havuzu vardı ve birkaç evde ise geniş bahçeler mevcuttu. Huzur dolu ekvator denizi beyaz noktaları andıran yelkenlilerle bezeliydi, kıyıda oturan insanlar ise keyifle balık tutuyorlardı. Cheng Xin bir yatın yavaşça geçişini seyretti ve yat eski Dünya'dakiler kadar lüks görünüyordu. Yatta canlı müziğin eşlik ettiği bir kokteyl düzenleniyordu... Böylesi bir hayatın Dünya'dan sekiz yüz milyon kilometre ötede, Jüpiter'in gölgesinde yaşanabiliyor olmasına hayran kalmıştı.

Pasifik Bir ise Avrupa Dört'ün tam tersiydi. Sığınak Projesi dahilinde tamamlanan ilk şehirdi ve Kuzey Amerika Bir gibi o da küre şeklindeydi. Pasifik Bir, diğer Jüpiter şehirlerinin aksine, Jüpiter'in uydusu olarak hareket ediyordu.

Sığınak Projesi'nin ilk yıllarında, Pasifik Bir'in inşaatında milyonlarca inşaat işçisi çalışmıştı. Proje ilerledikçe, Pasifik Bir inşaat malzemelerinin tutulduğu bir depo olarak kullanılmaya başlanmıştı. İlerleyen zamanda bu deneysel erken dönem şehrinin sayısız kusurunun ortaya çıkmasıyla, Pasifik Bir terk edilmişti. Ancak Sığınak Dünyası'na göçün tamamlanmasının ardından bir şehir hükümeti ve kolluk kuvvetleri

kuran insanlar, nihayet yeniden burada yaşamaya başlamışlardı. Yine de söz konusu otoriteler şehrin sadece temel altyapıya ilişkin konularıyla ilgileniyorlardı ve toplum kendi kendini idare etmek durumundaydı. Pasifik Bir insanların oturma izni almadan göç edebildikleri tek şehirdi. Nüfusun çoğunu işsiz ve evsiz gezginler, çeşitli sebeplerden ötürü sosyal güvencesini kaydetmiş insanlar ve bohem sanatçılar oluşturuyordu. İlerleyen zamanda ise radikal siyasi örgütlere ev sahipliği yapmaya başlamıştı.

Pasifik Bir'in iticileri bulunmuyordu ve içinde yapay bir güneş de mevcut değildi. Aynı zamanda dönmüyordu da, bu sebepten ötürü yerçekimi yoktu.

Şehre girmesiyle birlikte, Cheng Xin peri masallarından çıkma bir şehirle karşılaştı. Âdeta bir zamanlar bolluk ve bereket içinde yaşayan bir şehir aniden yerçekimini kaybetmiş ve her şey havada süzülmeye başlamıştı. Pasifik Bir sonsuz gecede yaşayan bir şehirdi ve her yapı aydınlatmayı kendine ait bir nükleer bataryayla hallediyordu. Şehirdeki yapıların çoğu terk edilmiş inşaat malzemelerinden yapılmış, basit kulübelerdi. "Aşağı" ya da "yukarı" olmadığından, kulübelerin çoğu küp şeklinde yapılmışlardı ve altı yüzlerinde de (aynı zamanda kapı işlevi gören) pencereler bulunuyordu. Bazıları küre şeklindeydi ve havada süzülen yapıların birbirlerine çarpmaları kaçınılmaz olduğundan, dayanıklılıkları daha yüksekti.

Tüm yapılar belirli bir konumda bulunmayıp sürekli olarak havada süzüldüklerinden, Pasifik Bir'de toprak sahipliği kavramı yoktu. Prensip olarak her vatandaşın şehrin herhangi bir yerini kullanma izni bulunuyordu. Şehirde hatırı sayılır miktarda, kulübesi dahi bulunmayan evsiz insan vardı. Kişisel eşyalarının etrafa saçılmalarını engellemek için tamamını geniş bir filede taşıyorlar ve fileyi bir sopaya bağlayarak arkalarından sürüklüyorlardı. Şehirde ulaşım basitti: Araba, yerçekimsiz teleferik ya da kişisel iticiler yoktu. Şehir sakinleri kendilerini yapılardan destek alarak itiyor ve süzülüyorlardı.

Yapılar şehrin içine yoğun bir düzende yayıldıklarından, kişinin bu şekilde her yere ulaşması mümkündü fakat bu ulaşım şekli büyük yetenek gerektiriyordu. Şehir sakinlerinin binalar arasında oradan oraya uçuşmaları, Cheng Xin'e daldan dala atlayan şebekleri hatırlattı.

Cheng Xin ve Cao Bin açık bir ateşin etrafına toplanmış bir grup evsizin yanından geçtiler. Böylesi bir ateş diğer tüm şehirlerde yasaktı. Yakıt, bir tür yanabilir inşaat malzemesine benziyordu. Yerçekimsizlikten ötürü alevler yükselmiyor, bunun yerine olduğu yerde süzülen bir ateş topu oluşturuyordu. İçiş şekilleri de ilginçti. Alkolü şişeden dışarı boşaltıyor, sıvı kürecikler oluşturuyorlardı. Ardından bu pejmürde kıyafetli ve bakımsız adamlar, alkol kürecikleriyle birlikte süzülüyor, o kürecikleri ağızlarıyla yakalıyor ve bu şekilde yutuyorlardı. Sarhoşlardan biri istifra etti ve ağzından boşalan kusmuğun etkisiyle geri fırlayarak havada taklalar atmaya başladı...

Cheng Xin ve Cao Bin bir pazar yerine ulaştılar. Bütün mallar havada süzülüyor ve birkaç ışığın aydınlattığı heterojen bir karmaşa halinde bulunuyorlardı, satıcılar ve müşteriler ise bu karmaşanın içinde süzülüyorlardı. Böylesi bir karışıklıkta neyin kime ait olduğunu anlamak güçtü fakat müşteri bir parçayı yakından incelediği takdirde, o parçanın satıcısı pazarlık etmek üzere yanında bitiveriyordu. Satıştaki eşyalar kıyafetleri, elektronik aletleri, yiyecek ve alkolü, farklı kapasitelere sahip nükleer pilleri, ufak silahları ve daha nicelerini içeriyordu. Satışta olan bazı egzotik antikalar da vardı. Bir yerde çok yüksek fiyatlara satılan birkaç metal parçasına rastladılar. Satıcı bunların Güneş Sistemi'nin uzak kesimlerinden toplandığını ve Kıyamet Günü Savaşı'nda yok edilen uzay gemilerine ait olduklarını söyledi – gerçeği söyleyip söylemediğini anlamanın ise hiçbir yolu yoktu.

Cheng Xin antika kitaplar satan bir satıcıyla karşılaşmayı beklemiyordu. Kitapların birkaçını inceledi – onun için antika sayılmayacak kitaplardı bunlar. Kitapların tamamı bir bu-

lut halinde süzülüyordu ve ışıkta birçoğunun sayfaları beyaz kanatlı kuşları andırıyordu... Cheng Xin karşısında süzülen, ufak ahşap bir kutu gördü. Üzerinde puro yazıyordu. Kutuyu yakaladı ve genç bir çocuk kendini ittirerek yanlarına geldi, kutudakinin iki yüz yıla yakın süredir korunduğuna ve hakiki Havana puroları olduğuna dair yeminler etmeye başladı. Biraz kuruduklarından ötürü, Cheng Xin için Güneş Sistemi'nin başka hiçbir yerinde bulamayacağı bir fiyata bırakmaya razı olduğunu söyledi. Hatta Cheng Xin'e alacağı ürünü göstermek için kutuyu açtı. Cheng Xin ikna oldu ve puroları satın aldı.

Cao Bin, Cheng Xin'i şehrin kıyısına götürdü – küre şeklindeki gövdenin iç yüzeyine. Gövdeye asılı duran hiçbir yapı bulunmuyordu ve toprak da yoktu – her yer şehrin kurulduğu günkü gibi boş bırakılmıştı. Böyle ufak bir bölgede eğimi sezmek imkânsızdı ve geniş, düz bir meydanda duruyor gibilerdi. Üzerlerinde, şehirdeki yapılar yoğun bir şekilde süzülüyor ve şehrin ışıkları "meydan"a yansıyordu. Cheng Xin gövdenin göz alabildiğince uzanan, türlü türlü grafitiyle kaplı olduğunu gördü. Canlı, çılgın, pervasız, belki biraz ahlaksız fakat enerji dolu çizimlerdi bunlar. Değişken ve belirsiz ışıkların aydınlığında, üstlerindeki şehirden dökülen hayallermişçesine âdeta hayat buluyorlardı.

Cao Bin, Cheng Xin'i şehrin derinliklerine götürmedi. Anlattığı kadarıyla şehrin merkezi karmakarışıktı ve hatta şiddete meyilliydi. Çeteler birbirleriyle çatışıyorlardı ve birkaç sene önce bu çete savaşlarının birinde gövde delinmiş, büyük bir basınç kaybı kazası yaşanmıştı. İlerleyen vakitte çeteler sözsüz bir tür anlaşmaya varmış ve meselelerini şehrin merkezinde, gövdeden uzakta halletmeye başlamışlardı.

Cao Bin, Cheng Xin'e Federasyon Hükümeti'nin Pasifik Bir'de bir sosyal yardım sistemi kurulması konusunda büyük yatırımlar yaptığını da söyledi. Altı milyon civarı nüfusun çoğu işsizdi fakat en azından temel ihtiyaçlarını giderebiliyorlardı.

"Karanlık orman saldırısı gerçekleştiği takdirde burada ne olacak?"

"Yok olacaklar. Bu şehrin iticileri bulunmuyor ve bulunsaydı dahi, Jüpiter'in gölgesine hareket ettirmek ve orada tutmak imkânsız olur. Bak..." Cao Bin süzülen yapılardan birine işaret etti. "Şehir hızlandığı takdirde, her şey gövdeyi delip geçer. Ardından şehir altı delik bir torbadan farksız bir hal alır. Karanlık orman saldırısı uyarısı aldığımız takdirde, nüfusu diğer şehirlere tahliye etmekten başka seçeneğimiz yok."

Sonsuz gecede süzülen şehri terk ederlerken, Cheng Xin mekiğin penceresinden şehre baktı. Yoksulluk ve evsizliğin hüküm sürdüğü bir şehirdi fakat aynı zamanda kendine has, zengin bir hayata sahipti. Bu açıdan, ünlü Song Hanedanı tablosu *Qingming Festivali Sırasında Nehrin Başında*'yı andırıyordu.

Geçen devire kıyasla, Sığınak Dünyası'nın ideal bir toplum olmadığının farkındaydı. Güneş Sistemi'nin dışına göç, geçen yılların getirdiği gelişimle ortadan kaybolmuş birtakım rahatsızlık verici toplumsal sorunların yeniden ortaya çıkmasına sebep olmuştu. Bunu gerileme olarak değil de, ağır bir ivmeyle başlayan bir yükseliş, keşif ve yeni diyarlara yerleşmeye dair bir gereklilik olarak görmek gerekirdi.

Cao Bin, Pasifik Bir'den ayrılmalarının ardından, Cheng Xin'i ilginç şekillere sahip birkaç başka uzay şehrine daha götürdü. Aralarından biri, Pasifik Bir'e oldukça yakın olan bir şehir, çubuklara sahip bir tekerlek şeklindeydi ve Cheng Xin'in altmış yıl önce ziyaret ettiği uzay asansörü istasyonundan pek de farklı sayılmazdı.

Cheng Xin şehirlerin tasarımları karşısında biraz şaşırmıştı. Mühendislik açısından bakıldığında, tekerlek mantıklı bir şekildi. İnşası diğer şehirlerin kullandığı, büyük, içi boş kabuklardan daha kolaydı ve tamamlandığında bir tekerleğin felaketler karşısındaki dayanıklılığının daha yüksek olmasının yanı sıra, genişletilmesi de daha kolaydı.

Cao Bin'in Cheng Xin'in sorusuna verdiği cevap kısa ve özdü. "Dünya-hissi."

"Ne?"

"Bir dünyanın içinde olduğunu hissetmek. Bir uzay şehrinin yeterli geniş alana ve olabildiğince açık görüş mesafesine sahip olması lazımdır ki yaşayanlar bir dünyada yaşadıklarını hissedebilsinler. Kullanılabilir iç alan anlamında boş kabuk şeklindeki şehirlerden pek farklı olmasa da, tekerlek şeklinde bir şehirde yaşayan insanlar, dar bir tüpün ya da tüpler dizisinin içinde yaşadıklarının her zaman farkında olmak durumundadırlar."

Daha tuhaf tasarımlara şehirler de vardı. Bunların çoğu, kalıcı nüfusa sahip olmayan endüstri ya da tarım merkezleriydi. Örneğin, Kaynak Bir adında bir şehir mevcuttu. Yüz yirmi kilometre uzunluğundaydı ancak sadece üç kilometrelik çapıyla ince bir çubuk gibiydi. Uzun bir eksen etrafında dönmüyor, merkezinden, uçtan uca dönüyordu. Şehrin içi kademelere ayrılmıştı ve kademeler arasındaki yerçekimi ciddi anlamda farklılık gösteriyordu. Yaşamaya sadece birkaç kademe uygunken, diğerleri farklı yerçekimi ortamlarına uyarlanmış endüstri dallarına ayrılmışlardı. Cao Bin'in söylediğine göre, Satürn ve Uranüs'ün yakınlarında, çubuk şeklindeki bu şehirlerden iki ya da daha fazlasının birleşerek haç ya da yıldız şekli oluşturduğu şehir öbekleri bulunuyordu.

Sığınak Projesi'nin ilk şehir öbeği, Jüpiter ve Satürn'ün yakınlarında kurulmuştu. İlerleyen zamanlarda, Uranüs ve Neptün yakınındaki şehirlerin tamamlanmasıyla birlikte yeni şehir konseptleri de ortaya çıkmıştı. En önemli fikir ise şehirlerin kenetlenmesi fikriydi. Güneş Sistemi'nin kıyısındaki bu öbeklerin her birinde, şehirlerin birbirleriyle kenetlenmesi amacıyla bir ya da birden fazla standart kenetlenme girişi bulunuyordu. Kenetlenme, şehir sakinlerinin yaşayabileceği alanı artırıyor ve dünya hissini pekiştiriyor, ekonomik gelişime ciddi manada katkıda bulunuyordu. Dahası, farklı şehirlerin

atmosferlerinin ve ekolojik sistemleri birleşiyor, bu da işleyişlerini ve idarelerini kolaylaştırıyordu.

An itibariyle çoğu şehir kendi dönüş eksenlerine sabitlenmiş haldelerdi. Bu şekilde, kenetlenme sonrasında yerçekimi dağılımında herhangi bir değişiklik yaşamadan dönüşün devamı sağlanabiliyordu. Kenetlenen şehirlerin sadece kendi eksenleri etrafında dönme gereksinimini kaldıracak ve farklı yönlerde genişlemesini sağlayacak paralel ya da dikey kenetlenme önerileri de mevcuttu. Fakat bu tür kenetlenmelerin dönüş açıları, şehir içindeki yerçekimi dağılımını ciddi anlamda değiştirecekti ve bu önerilere ilişkin henüz herhangi bir test gerçekleştirilmemişti.

Şu âna kadarki en büyük şehir öbeği, sekiz şehirden dördü dönüş eksenleri boyunca kenetlenerek yüz kilometre uzunluğuna ulaşan Neptün şehir öbeğiydi. Gerektiği takdirde –örneğin, karanlık orman saldırısı uyarısı geldiğinde– şehir öbeği, her şehrin hareket kabiliyetini artırmak amacıyla parçalara ayrılabiliyordu. İnsanlar her gezegenin gölgesindeki şehirlerin bir araya gelebilmelerini ve böylece insanlığın dört birleşmiş dünyada yaşamasını umut ediyordu.

Toplamda, Jüpiter, Satürn, Uranüs ve Neptün'ün arkasında altmış dört büyük uzay şehri bulunuyordu, orta ve küçük boyutlarda yüzü aşkın şehir ve bunlara ek olarak sayısız uzay istasyonu da vardı. Sığınak Dünyası'nda dokuz yüz milyon insan yaşamaktaydı.

Bu, insan ırkının neredeyse tamamıydı. Karanlık orman saldırısı daha gerçekleşmeden, Dünya medeniyeti kendisini bekleyen zorlu günlere hazırlanmıştı.

Her uzay şehri siyasi anlamda birer eyalete denkti. Dört gezegenin arkasındaki uzay şehri gruplarının birleşimi Güneş Sistemi Federasyonu'nu oluşturuyordu, eski BM ise Federasyon Hükümeti'ne dönüşmüştü. Dünya tarihindeki köklü medeniyetlerin birçoğu şehir devleti evresinden geçiyordu – ve şimdi, Güneş Sistemi'nin sınırında, şehir devletleri geri dönmüştü.

Dünya'da ise neredeyse hiç kimse kalmamıştı. Yaklaşık beş milyon kişi ikamet ediyordu. Bunlar evlerini terk etmek istemeyen ve ölümün her an gelebilecek olmasından korkmayan kişilerdi. Sığınak Dünyası'nda yaşayan birçok kadın ve erkek ise Dünya'ya turistik seyahatler düzenliyor, her seyahatte canlarını tehlikeye atıyorlardı. Zaman geçtikçe, karanlık orman saldırısı ihtimali biraz daha artıyordu ve insanlar Sığınak Dünyası'nda yaşamaya alışmışlardı. Yeni yerleşkeleriyle ilgilendikçe, evlerine duydukları özlem azalmış, Dünya'yı ziyaret eden kişi sayısı da giderek düşmüştü. Halk artık evden gelecek haberleri pek umursamıyordu ve doğanın yükselişe geçişinden umursayacak kadar bile haberdar değillerdi. Ormanlar ve otlaklar artık her kıtayı kaplıyordu, geride kalanların dışarı çıktıklarında kendilerini vahşi hayvanlara karşı korumak üzere silah taşımaları gerekiyordu fakat söylentiler herkesin krallar gibi yaşadığından, herkesin büyük malikânelere, kendilerine ait ormanlara ve göllere sahip olduğundan bahsediyordu. Dünya'nın tamamı, Güneş Sistemi Federasyonu'na bağlı tek bir şehirdi artık.

Cheng Xin ve Cao Bin'in ufak mekiği an itibariyle Jüpiter şehirlerinin dış kesimindeydi. Jüpiter'in heybeti ve karanlığı karşısında, bu şehirlerin her biri dev bir uçurumun dibindeki barakalar gibi çok küçük, çok yalnızdı. Uzaktan bakıldığında, belli belirsiz birer mum ışığını andırıyorlardı. Küçük olmalarına karşın, bu sonsuz soğuğun ve kasvetin ortasında, her yorgun yolcunun tek ulaşmak istediği yer olan evin, sahip olduğu sıcaklığın tek belirtileriydiler. Cheng Xin'in aklına ortaokuldayken okuduğu, Cumhuriyet dönemine ait ve uzun zaman önce unutulmuş Çinli bir şairin eseri geldi:

Güneş battı.
Dağ, ağaç, kaya, nehir–
Heybetli yapılar gölgelere teslim oldular.
İnsanlar merak içinde lambalarını yaktılar,
Görebildikleri ne var, ne yok, tadını çıkardılar,
Dilediklerini bulmanın umuduyla.*

* Xu Yunuo (1894-1958). *–yhn*

Sığınak Dönemi, 11. Yıl
Işık Hızı İki

Cheng Xin ve Cao Bin'in yolculuklarının son durağı, orta büyüklükteki bir uzay şehri olan Hale Şehri'ydi. Orta büyüklükteki uzay şehirleri, içleri iki yüz kilometrekarenin altında fakat elli kilometrekarenin üzerinde olan yerlerdi. Bu şehirler genelde büyük şehir öbeklerine yakın dururlardı fakat Jüpiter şehir grubunun uzağında hatta Jüpiter'in gölgesinin neredeyse dışında duran Hale Şehri ve Işık Hızı İki birer istisnaydı.

Hale Şehri'ne gelmeden önce, mekikle Işık Hızı İki'nin yanından geçtiler. Cao Bin, Cheng Xin'e Işık Hızı İki'nin eskiden bir bilim şehri ve ışık hızını azaltmanın ve böylece kara alan durumuna geçebilmenin araştırıldığı iki araştırma merkezinden biri olduğunu fakat artık terk edildiğini söyledi. Şehir Cheng Xin'in ilgisini çekmişti ve durup ziyaret etmek istiyordu. Tereddütlü bir biçimde, Cao Bin mekiği şehrin bulunduğu tarafa çevirdi.

Cao Bin, "Neden sadece dışarıdan bakmıyoruz?" dedi. "İçeri girmesek daha iyi olur."

"Tehlikeli mi?"

"Evet."

"Fakat Pasifik Bir'in içine girdik, orası da tehlikeliydi."

"Aynı şey değil. Işık Hızı İki'nin içinde hiç kimse yok. Orası... bir hayalet şehir. En azından herkes öyle olduğunu söylüyor."

Cheng Xin, mekik yaklaşırken şehrin hakikaten de harap durumda olduğunu fark etti. Dönmüyordu, dışı kırıklar ve çatlaklarla kaplıydı. Bazı yerlerde, şehrin yüzeyi sökülmüş ve altındaki iskelet ortaya çıkmıştı. Mekiğin arama ışıklarının ay-

dınlattığı dev harabeyi incelerken, Cheng Xin hem hayranlık hem de korku hissediyordu. Harabeyi kıyıya vurmuş bir balinaya benzetti. Aynı yerde çok uzun yıllar geçirmiş, hayatını kaybetmiş, geriye sadece çatlamış derisi ve kemikleri kalmıştı. Atina'daki Akropolis'ten daha eski ve bünyesinde daha fazla sır barındıran bir yeri geziyormuş gibi hissediyordu.

Mekiklerinden kat kat büyük geniş bir çatlağa yavaşça yaklaştılar. İskeletteki destek kirişleri de eğilip bükülmüşlerdi ve içeri giden bir açıklık oluşturuyorlardı. Arama ışığının oluşturduğu huzme, Cheng Xin'in uzaktaki tamamıyla çıplak "zemin"i görebilmesini sağlıyordu. Uzay şehrinin içine doğru kısa bir iniş gerçekleştirdikten sonra mekik durdu ve arama ışığını etraflarında gezdirdi. Cheng Xin "zemin"in dört bir yanlarında da aynı çıplaklıkta olduğunu gördü. Herhangi bir yapı bulunmamasının yanı sıra, insanların bir zamanlar burada yaşadığına dair en ufak bir iz dahi yoktu. "Zemin"den şehrin iskeletini oluşturan iç içe geçmiş kirişleri görmek mümkündü.

Cheng Xin, "Bu boş bir kabuktan mı ibaret?" diye sordu.

"Hayır."

Cao Bin, cesaretini tartmak istercesine birkaç saniyeliğine Cheng Xin'e baktı. Ardından uzanıp mekiğin arama ışıklarını kapadı.

Başta, Cheng Xin'in tek görebildiği karanlıktı. Yıldız ışığı karşısındaki çatlaktan sızıyor ve kendini kırık bir çatıdan gökyüzünü seyreder gibi hissediyordu. Gözleri zamanla karanlığa alıştı ve harap haldeki uzay şehrinin içinin tamamıyla karanlık olmadığını, soluk, belli belirsiz mavi bir ışıkla aydınlandığını fark etti. Cheng Xin ürperdi. Kendini sakinleşmeye zorladı ve kaynağı aramaya başladı. Mavi ışık uzay şehrinin merkezinden geliyordu.

Işık kaynağı düzensiz bir şekilde yanıp sönüyor ve seğiren bir göze benziyordu. Tuhaf gölgelerle kaplı boş zemin, geceleyin ufuk çizgisinde çakan şimşekleri andırıyordu.

Işığın bulunduğu yöne işaret ederek, "Işığa kara deliğe düşen uzay tozları sebep oluyor," dedi Cao Bin. Cheng Xin'in korkusunu bir nebze dindirmek istiyordu.

"Orada bir kara delik mi var?"

"Evet. Buradan... en fazla beş kilometre uzakta. Yirmi nanometre genişliğinde Schwarzschild alanına ve Jüpiter'in uydusu Leda'ya eşit kütleye sahip, mikroskobik bir kara delik."

Fosforlu mavi ışığın aydınlığında, Cao Bin, Cheng Xin'e Işık Hızı İki'nin ve 高 Way'in* hikâyesini anlattı.

Işık hızını azaltmaya yönelik araştırmalar, Sığınak Projesi'yle aşağı yukarı aynı vakitlerde başlamıştı. Kara Alanı Planı insanlığın hayatta kalışına dair ikinci seçenek olduğundan, uluslararası topluluklar konuya muazzam kaynak ayırmış ve Sığınak Projesi konuyla ilgili araştırmaların yapılması için büyük bir uzay şehri dahi inşa etmişti. Söz konusu şehir, Satürn grubunda bulunan Işık Hızı Bir'di. Fakat altmış yıllık yoğun çalışmalar sonucunda hiçbir önemli gelişme hatta teorik temellerde herhangi bir ilerleme dahi gerçekleşmemişti.

Işık hızını belirli şartlarda düşürmek zor bir iş değildi. 2008 yılı gibi erken bir vakitte dahi araştırmacılar, laboratuvar ortamında ışık hızını saniyede on yedi metre gibi muazzam bir miktara düşürmeyi başarmışlardı. Fakat bu ışık hızını uzay boşluğunda düşürmekten farklı bir temele dayanıyordu. İlki atomların sadece belirlenen şartlar tarafından emilmelerini ve geri salınmalarını gerektiriyordu – ışık, atomlar arasında normal hızında hareket etmeye devam ediyordu. Bu, Kara Alan Planı'nın işine yaramıyordu.

Işık hızının uzay boşluğundaki hali evrenin temel değişmezlerinden biriydi. Bunu değiştirmek ise fizik kurallarını değiştirmeye eşdeğerdi. Bu sebepten, ışık hızını azaltmak fiziğin temellerinde çığır açan gelişmeler ve hatırı sayılır miktarda

---

* "艾 AA" gibi "高 Way" de İngilizce-Çince karışımı bir kelimedir. ("高" soyadı olduğundan öne yazılır ve "Gao" şeklinde telaffuz edilir.)

şans gerekiyordu. Altmış yılın sonunda, temel araştırmalardan elde edilen elle tutulur tek sonuç güneş çevresi parçacık hızlandırıcısıydı. Bu da Kara Alan Planı'na dahil en büyük projenin başarısını getirdi: Kara Delik Projesi.

Biliminsanları ışık hızını değiştirme konusunda her türlü aşırı fiziksel tekniğe başvurdular. Sahip olunan en güçlü manyetik alanın kullanımına dahi başvuruldu. Fakat uzay boşluğundaki ışığı etkilemenin en iyi yolu kütleçekimsel bir alandan faydalanmaktı. Laboratuvar ortamında kütleçekimsel bir alan oluşturmak aşırı zor olacağından, tek seçeneğin bir kara delikten faydalanmak olduğuna karar verildi. Güneş çevresi parçacık hızlandırıcısı mikroskobik boyutlarda kara delikler yaratma kapasitesine sahipti.

Kara Delik Projesi'nin başında 高 Way vardı. Cao Bin onunla birkaç sene çalışmıştı. Cheng Xin'e tanıttığı adama yönelik karmaşık hislerini pek gizlemedi.

"Adam ileri derece otizmliydi – ve hayır, kendini izole etmeye karar vermiş bir türlü dâhiden değil, ciddi bir zihinsel hastalıktan bahsediyorum. Tamamıyla içine kapanıktı, insanlarla iletişim kurmakta ciddi sorunlar yaşıyordu ve daha önce bir kadına dokunmuşluğu bile yoktu. Profesyonel anlamdaki muazzam başarısı ancak bu devirde gerçekleşebilecek bir durumdu fakat başarılarına karşın, üstleri ve meslektaşlarının birçoğu onu yüksek kapasiteli bir zekâ bataryasından öte görmüyorlardı. Hastalığı ona işkence ediyordu ve kendini değiştirmeyi denedi, bu da onu diğer dâhilerden ayıran bir özellikti.

"Şeyden, hmm, sanırım Yayın Dönemi'nin sekizinci yılından itibaren, kendini ışık hızının düşürülmesine dair teorik çalışmalara adadı. Zamanla, ışık hızıyla kendi kişiliği arasında tuhaf bir bağlantı kurmaya başladığını düşünüyorum – eğer ışık hızını değiştirebilirse, o vakit kendini de değiştirebilecekti.

"Fakat ışık hızının uzay boşluğundaki hali evrendeki en stabil şeydi. Işık hızını azaltmaya yönelik çalışmalar, oluşa-

bilecek sonuçları düşünmeden ışığa işkenceye etmeye benziyordu. İnsanlar ışığa her şeyi yapmayı denediler: Vurdular, büktüler, kırdılar, parçaladılar, uzattılar, ezdiler ve hatta yok ettiler – fakat sonuç, en iyi ihtimalle, vakumdaki sıklığının değişmesiydi. Fakat aşılması imkânsız bir duvarı andıran ışık sabit kaldı. On yılların sonunda, teorisyenler ve deneyciler karamsarlığa düştüler. Bir söz vardı: Eğer bir Tanrı varsa, yarattıkları arasında açılmayacak şekilde mühürlediği tek sır ışığa aitti.

"高 Way için karamsarlığın farklı bir katmanı daha vardı. Hibernasyona girdiğim vakit, o neredeyse elli yaşındaydı. Hâlâ bir kadınla beraber olmamıştı ve kaderinin en az ışık hızı kadar inatçı olduğunu düşünüyordu; böylece daha da içe kapanık ve kendini soyutlayan bir hal aldı.

"Kara Delik Projesi, Sığınak Dönemi'nin ilk yılında başladı ve on bir yıl sürdü. Planı yapanlar pek umutlu değillerdi. Teorik hesaplamalar ve astronomik gözlemler, kara deliklerin dahi ışığın hızını değiştiremediklerini gösteriyordu. Evrenin iblisleri olarak adlandırılabilecek bu hadiseler kütleçekimsel alanlarını kullanarak ışığın sadece yönünü ve sıklığını değiştirebiliyor, uzay boşluğu içindeki hızını ise katiyen etkilemiyorlardı. Ancak Kara Alan Planı'na devam edebilmek için süper güçlü kütleçekimsel alanlarla deney şartları oluşturmak gerekiyordu ve bunun sağlanması da kara deliklere bağlıydı. Buna ek olarak, kara alan özünde ışık hızının azaltıldığı büyük ölçekli bir kara delik olduğundan, mikroskobik boyutlarda ve normal ışık hızına sahip bir kara deliği incelemek beklenmedik bilgiler elde etmemizi sağlayabilirdi.

"Güneş çevresi parçacık hızlandırıcısı, mikroskobik boyutlarda kara delikler üretme kapasitesine sahipti fakat bu ufak kara deliklerin buharlaşması fazla sürmüyordu. Stabil bir kara delik elde edebilmek için, mikroskobik bir kara delik, hızlandırıcıdan çıktığı gibi alındı ve ardından Leda'ya enjekte edildi.

"Leda, sekiz kilometrelik çapıyla, Jüpiter'in en küçük uy-

dusuydu. Büyük bir kayadan öte bir şey değildi. Kara deliği oluşturmadan önce, uyduyu yüksek yörüngesinden aşağı indirdiler ve aynı şehir grupları gibi Jüpiter'e paralel şekilde güneşin etrafında dönen bir gökcismine dönüştürdüler. Ancak, şehir grubunun aksine, Leda an itibariyle bulunduğumuz yer olan Güneş-Jüpiter L2 Lagrangian noktasında bulunuyordu. Bu, Jüpiter'le arasındaki mesafeyi sürekli ayarlama ihtiyacı duymadan koruyabilmesini sağlıyordu. O vakitte, Leda insanlığın uzayda hareket ettirebildiği en büyük gökcismiydi.

"Mikroskobik kara deliğin Leda'ya enjekte edilmesinin ardından, kara delik Leda'nın kütlesini emmeye ve hızla büyümeye başladı. Bu esnada ise kara deliğe düşen malzemelerin oluşturduğu yoğun radyasyon, kara deliği saran kaya tabakasını eritti. Fazla geçmeden sekiz kilometre çapındaki Leda tamamıyla erimiş ve patates şeklindeki gökcismi kırmızı renkte parlayan bir lav topuna dönüşmüştü. Lav topu yavaşça küçüldü fakat parlaklığı giderek arttı, ta ki kör edici bir parlamaya gözden kaybolunca ya dek. Gözlemler, radyasyon sebebiyle dışa verilen az miktarda malzeme haricinde, Leda'nın kütlesinin büyük bir kısmının kara delik tarafından emildiğini ortaya koydu. Kara delik stabilitesini korudu ve Schwarzschild alanı –ya da olay ufku genişliği– tek bir temel partikülden, yirmi bir nanometreye çıktı.

"Kara deliğin etrafına bir uzay şehri kurdular – Işık Hızı İki'yi. Kara delik, boş, dönmeyen ve içi uzay boşluğuna bağlı uzay şehrinin merkezinde sabitlendi. Aslına bakılırsa, özünde, kara delik için yapılmış devasa bir muhafazaydı bu. Kara deliği inceleyecek personel ve ekipmanlar dışarıdan getiriliyordu.

"Araştırmalar uzun yıllar sürdü. Bu, insanlığın bir kara delik örneğini laboratuvarda ilk kez inceleme fırsatıydı, sayesinde teorik fizik ve temel kozmoloji alanlarında birçok keşif yapıldı. Fakat bunların hiçbiri ışık hızını uzay boşluğunda yavaşlatma sorusuna cevap olmadı.

"Kara delik örneği üzerindeki çalışmaların başlamasından altı yıl sonra 高 Way öldü. Dünya Bilim Akademisi'nin resmi kayıtlarına göre, Way deney sırasında 'yanlışlıkla' kara deliğin içine düşmüştü.

"Bilimin temel prensiplerinden haberdar olan herkes, Gao'nun kara deliğe 'çekilmiş' olmasının neredeyse imkânsız olduğunu biliyordu. Kara deliklerin ışığın dahi kaçamadığı tuzaklar olmalarının sebebi, –yıldız çökmesiyle oluşan büyük bir kara delik muazzam bir çekim gücüne sahip olsa da– genel çekim güçlerinin karşı konulamaz seviyelerde bulunması değil, çekim alanlarının yoğunluğudur. Uzaktan bakıldığında, bir kara deliğin çekim gücü denk kütleye sahip normal bir maddenin çekim gücünden farksızdır. Eğer Güneş çöker ve bir kara deliğe dönüşürse, Dünya ve diğer gezegenler deliğe çekilmeden yörüngelerinde dönmeye devam edecektir. Kara deliğin çekim gücünün tuhaflıkları, sadece kaynağa fazla yaklaştığınız takdirde kendini gösterir.

"Işık Hızı İki'de kara deliğin etrafı beş bin metre çapında koruyucu bir ağ ile sarılıydı. Araştırma personelinin girmesine izin verilmiyordu. Leda'nın çapı sadece sekiz bin metre olduğundan, kara deliğin bu mesafedeki çekim gücü, Leda'nın ilk halinin çekim gücünden pek fazla değildi. Güçlü bir çekme söz konusu değildi – o ortamdaki biri kütlesiz sayılırdı ve uzay kıyafetlerindeki iticilerle çekim gücünden kolaylıkla kurtulabilirdi. Bu yüzden de Gao kara deliğe çekilmiş olamazdı.

"Stabil bir kara delik örneğinin elde edilmesinden itibaren, 高 Way, kara deliği bir saplantı haline getirmişti. Işık hızıyla yıllarca uğraşan ve saniyede üç yüz bin kilometreye yaklaşan bu sabitin tek hanesini dahi değiştiremeyen Gao üzgündü, tam bir beceriksiz olduğunu düşünüyordu. Işık hızı doğanın temel yasalarından biri olduğundan, doğanın yasalarından hem nefret etmeye, hem de korkmaya başlamıştı. Fakat şimdi, gözlerinin önünde, Leda'yı yirmi nanometreye indirgeyen bir

şey duruyordu. Olay ufkunun, o uzay-zaman tekilliğinin içinde, doğanın yasaları işlemiyordu.

高 Way sıklıkla koruyucu ağa yaslanır ve bakışlarını beş kilometre uzaklıktaki kara delikten saatlerce ayırmazdı. Şu an yaptığımıza benzer şekilde, o da ışıldayışını seyrederdi ve bazen kara deliğin onunla konuştuğunu iddia eder, ışığının yanıp sönüşünün çözümleyebileceği bir mesaj olduğunu söylerdi.

"Gao'nun ortadan kayboluşuna kimse tanık olmadı, eğer kaydı vardıysa da hiç ortaya çıkmadı. Kara Delik Projesi'nin baş fizikçilerinden biriydi ve koruyucu ağı açmak için gereken şifreye sahipti. İçeri girdiğine ve kara deliğe artık geri dönemeyeceği kadar yaklaştığına eminim... Büyük ihtimalle saplantı haline getirdiği bu objeye yakından bakmak ya da belki de doğanın kanunlarının işlemediği bu tekilliğe girerek yaşadıklarından kaçmak istedi.

"高 Way'in deliğe çekilmesinin ardından gerçekleşenler ise neredeyse tarif edilemeyecek kadar garipti. Biliminsanları kara deliği uzaktan kumandalı mikroskoplarla incelediler ve kara deliğin olay ufkunda –yirmi bir nanometre çapındaki kürenin yüzeyine bu ad veriliyor– bir insan figürü olduğunu keşfettiler. 高 Way'in kara deliğin olay ufkundan geçişiydi bu.

"Genel izafiyete göre, uzak bir izleyicinin olay ufkunun yakınındaki bir saatin yavaşladığını göreceği kabul edilir. 高 Way'in olay ufkuna düşüşü de benzer şekilde yavaşlayacak ve sonsuza kadar devam edecektir.

"高 Way'in kendi açısından düşünüldüğünde ise, o olay ufkunu çoktan geçmiş olacaktır.

"Daha da tuhafı, insan figürünün orantılı ölçülere sahip olmasıydı. Kara deliğin fazla küçük olmasından kaynaklanmıştı belki fakat gelgit kuvvetleri herhangi bir etki etmiş gibi görünmüyordu. Nanometre ölçeğine kadar küçülmüştü fakat uzayın o bölgeye denk gelen kısmı fazlasıyla kıvrımlıydı. 高 Way'in vücudunun olay ufkunda zarar görmediğine inanan

birden çok fizikçi mevcuttu. Diğer bir deyişle, an itibariyle 高 Way muhtemelen hâlâ hayatta.

"Ve bu da, 高 Way'in olay ufkundan geçmiş ve an itibariyle ölmüş olması gerekmesine rağmen, hayat sigortası şirketinin ödeme yapmayı reddetmesine neden oluyor. Sigorta sözleşmesi dünyamızın kanunlarına göre düzenlendiğinden, 高 Way'in öldüğünü kanıtlamanın hiçbir yolu yok. Uzlaşma sürecini başlatmak dahi mümkün değil. Sigorta şirketi uzlaşma sürecinin ancak kazanın tamamlandığı vakit başlayabileceğini iddia ediyor fakat 高 Way kara deliğe düşmeye devam ediyor, kaza henüz sona ermediği ve asla da sona ermeyecek.

"Ardından bir kadın, Dünya Bilim Akademisi'ne dava açtı ve bu kara delik örneğine ilişkin tüm araştırmaların sonlandırılmasını talep etti. O esnada, uzaktan gözlemle elde edilebilecek herhangi bir sonuç kalmamıştı. İşe yarar sonuçlar elde edebilmek için, gelecek araştırmalarda kara deliğin bir şekilde manipüle edilmesi gerekiyordu. Deliğe deneysel objeler gönderilmesi bir seçenekti fakat sonucunda ortaya çıkacak yüksek radyasyon salınımı olay ufku civarındaki uzay-zaman tekilliğini tehlikeye sokabilirdi. Eğer 高 Way hâlâ hayattaysa, bu deneyler onun hayatını riske atabilirdi. Kadın açtığı davayı kazanamadı fakat bu kara deliğe ilişkin araştırmalar farklı sebeplerden ötürü durdu ve Işık Hızı II terk edildi. Şimdi ise kara deliğin buharlaşmasını beklemekten başka çaremiz yok, bu da yaklaşık yarım yüzyıl içerisinde gerçekleşecek.

"Bununla birlikte, artık en azından bir kadının 高 Way'i sevdiğini ancak onun bunu asla öğrenemediğini biliyoruz. O kadın ilerleyen vakitlerde buraya düzenli olarak gelmeye devam etti, kara deliğe radyo ve nötrino mesajları göndermeyi denedi. Büyük harflerle mektup yazıp koruyucu ağın üzerine tutturmayı dahi denedi, düşmeye devam eden 高 Way'in görebilmesini umut ederek. Fakat kendi açısından düşünüldüğünde, 高 Way olay ufkundan çoktan geçmiş ve tekilliğe ulaşmıştı... Anlayacağın, karışık bir durumdu."

Cheng Xin gözlerini karanlığın derinliklerindeki mavi parıltıya dikti. Artık orada, olay ufkunda, bir adam olduğunu ve o adamın sonsuza dek düşmeye devam edeceğini biliyordu. Bu dünyadan bakıldığında hâlâ hayattayken, bulunduğu dünyada çoktan ölmüştü... Sayısız tuhaf kadere, sayısız akıl almaz hayat eşlik ediyordu...

Cheng Xin yanıp sönen kara deliğin hakikaten de bir mesaj gönderdiğini hissediyordu artık, hatta birinin göz kırptığını. Bakışlarını kaçırdı, yüreği en az uzaydaki bu harabe kadar boşalmıştı sanki. Yavaşça, Cao Bin'e, "Hale Şehri'ne gidelim," dedi.

Sığınak Dönemi, 11. Yıl
Hale Şehri

Hale Şehri'ne yaklaşırlarken, Cheng Xin ve Cao Bin'in mekiği Federasyon Filosu'nun kuşatmasıyla karşılaştı. Yirmiyi aşkın yıldız sınıfı savaş gemisi, Hale Şehri'nin etrafını sarmıştı ve kuşatma iki haftadır devam ediyordu.

Yıldız sınıfı gemiler muazzam büyüklüktelerdi fakat uzay şehrinin yanında devasa bir transatlantiğin yanındaki sandallara benziyorlardı. Federasyon Filosu gemilerinin büyük bir kısmını bu kuşatmayı gerçekleştirmek üzere Hale Şehri'ne göndermişti.

İki Üç Cisim Filosu'nun uzayın derinliklerinde kaybolmasının ve Üç Cisimliler'in insanlıkla olan iletişimlerini tamamen kaybetmelerinin ardından, insanlığa yönelik dış tehditler tamamıyla farklı bir şekle bürünmüştü. Üç Cisim istilasına karşı savaşmak için kurulan Uluslararası Filo var oluş sebebini kaybetmiş, zamanla önemini yitirmiş ve nihayet dağılmıştı. Uluslararası Filo'ya ait Güneş Sistemi Filosu ise Güneş Sistemi Federasyonu'na geçmişti. Bu, tarih boyunca ilk kez insanlığa ait silahlı kuvvetlerin çoğunun bir dünya hükümetinin kontrolüne geçişiydi. Geniş çaplı bir uzay filosuna sahip olma gereği kalmadığından, büyük ölçüde küçülmeye gidilmişti. Sığınak Projesi'nin başlamasının ardından, o vakitlerde boşta duran yüzü aşkın yıldız sınıfı savaş gemisinin çoğu sivil kullanıma uygun hale getirilmişti. Silahları ve ekolojik dönüşüm sistemleri çıkarıldıktan sonra, Sığınak Projesi'nde gezegenlerarası endüstriyel nakliye gemileri olarak iş görmeye başlamışlardı. Geride kalan altmışı aşkın yıl boyunca, pahalı olmaları sebebiyle hiçbir yeni savaş gemisi

inşa edilmemişti. İki ya da üç yıldız sınıfı savaş gemisi inşa etmekle, büyük bir uzay şehri inşa etmek aynı miktarda yatırım gerektiriyordu. Dahası, artık yeni savaş gemilerine ihtiyaç kalmamıştı. Federasyon Filosu tüm varlığını erken uyarı sisteminin inşasına adamıştı.

Kuşatma emrini algılayan mekik ilerleyişini durdurdu. Askeri bir devriye botu gemilerine yaklaştı. Oldukça ufaktı ve uzaktan bakıldığında, Cheng Xin sadece iticilerinin parıltısını görebiliyordu – gövdesi ancak biraz yaklaştığında kendini belli etmişti. Devriye botu mekiğe kenetlendiğinde, Cheng Xin içerideki üniformalı kişilere bakma fırsatı buldu. Askeri üniformaları geçen devirden çok farklıydı ve daha eski bir devrin tarzını yansıtıyor gibiydi. Üniformalar üzerinde uzaya ilişkin daha az imge vardı ve eski Dünya ordularının üniformalarını andırıyordu.

Gemilerin birleşmesinin ardından süzülerek gelen adam orta yaşlıydı ve üzerinde bir takım elbise vardı. Yerçekimsiz ortamda dahi zarafetle ve sakinlikle hareket ediyor, iki kişilik güvertede hiç de huzursuz görünmüyordu.

"İyi günler. Adım Blair, Federasyon başkanının özel temsilcisiyim. Birazdan, son kez olmak üzere, Hale Şehri kent meclisiyle uzlaşmayı deneyeceğim. Sizinle gemimden de konuşabilirdim fakat Eski Çağ geleneklerine saygımdan ötürü buraya bizzat gelmeye karar verdim."

Cheng Xin bu devirdeki politikacıların dahi değiştiğini fark etti. Geçen devrin iddialı ve sözünü esirgemeyen tavırları yerlerini sağduyuya, itidale ve kibarlığa bırakmıştı.

"Federasyon Hükümeti, Hale Şehri'ne yönelik topyekûn bir kuşatma başlattı ve kimsenin girmesine ya da çıkmasına izin verilmiyor. Ancak, buradaki yolcunun Dr. Cheng Xin olduğunu biliyoruz." Özel temsilci, Cheng Xin'i selamladı. "Size geçme izni vereceğiz ve Hale Şehri'ne girişinize yardımcı olacağız. Nüfuzunuzu kent meclisini dengesiz ve yasadışı bu başkaldırıya bir son vermesine ve durumun daha da kötüleş-

mesine engel olmakta kullanacağınızı umut ediyoruz. Sizlere ilettiklerim bizzat Federasyon başkanının dilekleridir."

Özel temsilci elini salladı ve bir bilgi penceresi açtı. Federasyon başkanı pencerede belirdi. Arkasında duran ofiste Sığınak Dünyası'na mensup farklı şehirlerin bayrakları duruyordu, Cheng Xin ise hiçbirine aşina değildi. Ulus devletleri uzun zaman önce ortadan kaybolmuşlardı, bayrakları da öyle. Başkan, Asya kökenli ve normal görünüşte bir adamdı. Yüzü yorgun görünüyordu ve Cheng Xin'i selamladıktan sonra şöyle dedi, "Temsilci Blair doğru söylüyor. Federasyon Hükümeti'nin isteği budur. Bay Wade son kararın sizin elinizde olduğunu söyledi fakat bu iddiaya tam olarak inandığımızı söyleyemeyiz. Yine de size bol şans diliyoruz. Hâlâ ziyadesiyle genç göründüğünüzü görmekten mutluluk duyuyorum. Ancak, belki de bu iş için biraz fazla gençsinizdir."

Başkan pencereden ayrıldığında, Blair, Cheng Xin'e şöyle dedi, "Halihazırda duruma ilişkin az çok bilgi sahibi olduğunuzu biliyorum fakat yine de size genel bir açıklama yapmak isterim. Objektif ve adil olmaya çalışacağım."

Cheng Xin temsilcinin de, başkanın da sadece kendisiyle konuştuğunu, Cao Bin'in varlığını görmezden geldiğini, bunu yaparken de ona duydukları derin kini belirttiklerini fark etti. Doğruyu söylemek gerekirse, Cao Bin, Cheng Xin'e durumu çoktan açıklamıştı ve temsilcinin söyledikleri, onun anlattıklarından pek de farklı sayılmazdı.

Thomas Wade'in Hale Grup'un başına geçmesiyle birlikte, şirket Sığınak Projesi'ndeki kilit müteahhitlerden biri halini aldı. Sekiz yıl içinde on kat büyüme gerçekleştirdi ve dünyadaki en büyük ekonomik varlıklardan biri oldu. Wade'in kendisi önemli bir girişimci sayılmazdı; evet, hatta şirketin işlerini yönetme konusunda 艾 AA kadar bile başarılı değildi. Şirketin büyümesi, yetki verdiği yeni yönetim kurulunun eseriydi. Şirketin yönetimine kişisel olarak müdahil olmuyordu ve olma

isteği de yoktu fakat şirketin elde ettiği kârın çoğu Wade tarafından alınıyor ve ışık hızıyla uzay yolculuğu araştırmalarında kullanılıyordu.

Hale Grup, Sığınak Projesi başlar başlamaz, bir araştırma merkezi olması amacıyla Hale Şehri'ni inşa etti. Şehrin itici ihtiyacını ve konum düzenlemeleri için gereken kaynak tüketimini ortadan kaldırmak için Hale Şehri'ni Güneş-Jüpiter L2 Lagrangian noktasına kurmanın uygun olacağına karar verildi. Hale Şehri, Federasyon Hükümeti'nin yetki alanı dışındaki tek bilim şehriydi. Hale Şehri inşa edilirken, Wade bir yandan da güneş çevresi parçacık hızlandırıcısının inşasına başladı, projeye sıklıkla Güneş'in etrafını bir halkayla çevirmesinden ötürü, "Güneş Sistemi'ne Çekilen Büyük Bir Set," olarak hitap edildi.

Hale Grup, yarım asır boyunca kendini ışık hızıyla yolculuğa ilişkin temel araştırmalara adadı. Caydırma Dönemi'nden itibaren, büyük şirketler temel araştırmalara sıklıkla ilgi göstermişlerdi. Yeni ekonomik sistemde temel araştırmalar muazzam kâr kaynakları olabiliyorlardı. Bu sebepten ötürü, Hale Grup'un davranışları çok da tuhaf karşılanmamıştı. Hale Grup'un nihai hedefinin ışık hızıyla hareket edebilen uzay gemileri inşa etmek olduğu bilinen bir sırdı fakat temel araştırmalardan öteye gitmediği sürece, Federasyon Hükümeti'nin herhangi bir suçlamada bulunması mümkün değildi. Ancak, hükümet Hale Grup'a ilişkin şüphelerini sürdürmüş ve şirketi birçok kez soruşturmuştu. Yarım asır boyunca, şirket ve hükümet arasındaki ilişki dostaneydi. Işık hızıyla hareket eden uzay gemileri ve Kara Alan Planı çoğunlukla benzer temel araştırmaları gerektirdiğinden, Hale Grup ve Dünya Bilim Akademisi sağlıklı bir ortak çalışma ortamı sürdürdüler. Örneğin, Akademi'nin Kara Delik Projesi, kara delik örneğini Hale Grup'un güneş çevresi parçacık hızlandırıcısını kullanarak elde etmişti.

Ancak Hale Grup, altı yıl önce birden bükümsel itişten fay-

dalanan gemiler yapmayı planladığını ilan etti. Böylesi açık bir meydan okuma uluslararası topluluklardan büyük tepki çekti. Sonrasına ise Hale Grup ve Federasyon Hükümeti arasında sular durulmadı. Birden çok uzlaşma görüşmesinin ardından, Hale Grup bükümsel itiş sürücüleri denemeye hazır hale geldiklerinde, Dünya medeniyetinin yerini açık etmemek amacıyla test bölgesinin Güneş'ten beş yüz AB uzakta belirleneceğinin sözünü verdi. Fakat Federasyon Hükümeti ışık hızıyla hareket eden gemilerin üzerinde çalışılmasının dahi Federasyon'un yasalarının ve anayasasının ayaklar altına alınması anlamına geldiğini düşünüyordu. Işık hızıyla hareket eden gemilerin tek tehlikesi arkalarında bıraktığı iz değil, Sığınak Dünyası'nda yeni elde edilen toplumsal istikrarın zarar görmesiydi ve böyle bir ihtimale kesinlikle göz yumulamazdı. Hükümetin, Hale Şehri'ne ve güneş çevresi parçacık hızlandırıcısına el koymasına, Hale Grup'un bükümsel itişe ilişkin teorik araştırmalarına ve teknik geliştirmelerine nihai bir son vermesine izin veren bir yasa kabul edildi. Bu sürecin ardından, Hale Grup'un davranışları yakından takip edilecekti.

Hale Grup ise cevap olarak Güneş Sistemi Federasyonu'ndan bağımsızlığını ilan etti. Böylece, Hale Grup ve Federasyon arasındaki gerginlik daha da büyüdü.

Uluslararası topluluklar, Hale Grup'un bağımsızlık ilanını fazla ciddiye almamıştı. Aslına bakılırsa, Sığınak Dönemi'nin başlamasıyla birlikte, uzay şehirleri ve Federasyon Hükümeti arasındaki fikir ayrılıklarına sıklıkla rastlandığı söylenebilirdi. Örneğin, uzaktaki Uranüs ve Neptün şehir gruplarına mensup iki uzay şehri, Afrika İki ve Hint Okyanusu Bir de geçmişte bağımsızlıklarını ilan etmişler fakat bu çabalarından herhangi bir sonuç elde edememişlerdi. Federasyon Filosu geçmişteki büyüklüğünün yakınından dahi geçemiyor olmasına karşın, tekil uzay şehirlerine yönelik karşı konulamaz bir güç niteliğine hâlâ sahipti. Yasalar gereği, uzay şehirlerinin bağımsız askeri güçlere sahip olmaları yasaktı – ancak ve ancak uzay

savaşı kapasitesine sahip olmayan ulusal bir ordu barındırabilirlerdi. Sığınak Dünyası'nın ekonomisi fazlasıyla iç içe olduğundan, herhangi bir uzay şehrinin kuşatma altında iki aydan fazla dayanabilmesi de mümkün değildi.

Cao Bin, "Şu aşamada Wade'i ben de anlayamıyorum," dedi. "İleri görüşlü bir adam ve büyük resme bakmasını biliyor, her adımını da sonuçlarını düşünerek atıyor. Durum böyleyken bağımsızlık ilan etmenin amacı nedir? Federasyon Hükümeti'ne Hale Şehri'ni güç kullanarak ele geçirmesi için aptalca bir sebep vermeye benziyor."

Temsilci çoktan gitmişti ve içinde artık sadece Cheng Xin ve Cao Bin'in bulunduğu mekik, Hale Şehri'ne doğru yoluna devam ediyordu. Karşılarında halka şeklinde bir yapı belirdi ve Cao Bin mekiğe halkaya yaklaşmasını ve yavaşlamasını söyledi. Halkanın pürüzsüz metalik yüzeyi yıldızların ışıltısını uzun çizgiler halinde yansıtıyor ve mekiğin görüntüsünü çarpıtıyor, akla *Mavi Uzay* ve *Yerçekimi*'nin karşılaştığı dördüncü boyut parçacığını getiriyordu. Mekik durdu ve halkanın yanında süzülmeye başladı. Cheng Xin halkanın çapının yaklaşık iki yüz metre olduğunu düşünüyordu ve kalınlığı da elli metre civarındaydı.

Cao Bin hayran bir ses tonuyla, "Güneş çevresi parçacık hızlandırıcısına bakıyorsun," dedi.

"Biraz... küçükmüş."

"Ah, affedersin; tam açıklayamadım. Bu parçacık hızlandırıcısının halkalarından biri. Bunun gibi her biri diğerinden bir nokta beş milyon kilometre uzaklıkta üç bin iki yüz halka bulunuyor ve Güneş'in etrafında, Jüpiter'in yörüngesine yakın bir konumda büyük bir çember oluşturuyorlar. Partiküller bu halkaların merkezinden geçiyor, halkanın oluşturduğu güç alanı sayesinde hızlanarak sonraki halkaya geçiyor ve tekrar hızlanıyor... Bu esnada bir partikülün Güneş'in etrafında birden çok tur atması mümkün."

Cao Bin geçmişte Cheng Xin'e güneş çevresi parçacık hız-

landırıcısından bahsettiğinde, Cheng Xin onu uzayda asılı duran devasa bir simit gibi hayal etmişti. Fakat Güneş'in etrafında gerçek bir "Büyük Set" çekmek, Merkür'ün yörüngesi içinde olsa dahi, Tanrı'nın Mühendislik Projesi'ne yakın zorlukta bir iş olurdu. Cheng Xin nihayet dünya şartlarındaki bir parçacık hızlandırıcısının vakum oluşturabilmek için kapalı bir tüpe ihtiyaç duyduğunu ancak uzayın kendisinin vakum ihtiyacını gördüğünü fark etti. Hızlandırılan parçacıklar uzayda öylece uçabilir, bir halkadan diğerine doğru hızlanabilirlerdi. Cheng Xin sonrakini görmek için halkanın ötesine bakmaktan kendini alamadı.

"Sonraki halka bir nokta beş milyon kilometre uzaklıkta, bu da Dünya ve Ay arasındaki mesafenin dört ya da beş katına denk geliyor. Görebilmen mümkün değil," dedi. "Bu, bir parçacığı büyük patlamaya denk enerji seviyelerine çıkarabilecek kapasiteye sahip bir parçacık hızlandırıcısı. Gemilerin, hızlandırıcının yörüngesinin yakınından dahi geçmelerine izin verilmiyor. Birkaç yıl önce bir yük gemisini yanlışlıkla yörüngeye girmesinden ve hızlandırılmış bir parçacık huzmesinin gemiye isabet etmesinden ötürü kaybettik. Aşırı yüksek enerjiye sahip parçacıklar gemiye isabet etti, parçanın etkisiyle oluşan ikincil dalgalar ise gemiyi ve taşıdığı milyonlarca tonluk hammaddeyi buharlaştırdı."

Cao Bin, Cheng Xin'e güneş çevresi parçacık hızlandırıcısının baş tasarımcısının Bi Yunfeng olduğunu da söyledi. Geride kalan altmışı aşkın yılın otuz beşini bu projede çalışarak ve gerisini de hibernasyonda geçirmişti. Geçen yıl uyandırılmıştı fakat artık Cao Bin'den çok daha yaşlıydı.

"Babalık şanslı ama ya. Eski Çağ'da parçacık hızlandırıcısında çalışmıştı ve şimdi, üç yüzyıl sonra, güneş çevresinde çalışan bir parçacık hızlandırıcısı inşa ediyor. Bu başarılı bir kariyer değil de nedir? Fakat bazı radikal fikirleri bulunuyor ve Hale Şehri'nin özgürlüğünü hararetli bir biçimde destekliyor."

Toplum ve siyasetçiler, ışık hızıyla hareket eden gemilere karşı olsalar da, birçok biliminsanı bu çalışmaları destekliyordu. Hale Şehri ışık hızıyla uzay yolculuğu için yanıp tutuşan biliminsanları için kutsal bir mekân haline gelmiş ve birçok başarılı araştırmacıyı kendisine çekmişti. Federasyona bağlı bilimsel kurumlarda çalışan biliminsanları dahi Hale Şehri'yle –açık ya da gizli bir şekilde– işbirliği yapıyordu. Bu, Hale Şehri'nin çoğu dalda temel araştırmalar konusunda en uç noktaya ulaşmasını sağlamıştı.

Mekik halkadan ayrılarak yoluna devam etti. Hale Şehri hemen karşılarındaydı. Bu uzay şehri az rastlanan uzay tekerleği şeklinde inşa edilmişti. Dayanıklılığı artırmasına karşın, iç hacmi düşürüyor ve "dünya-hissi"ni veremiyordu. Hale Şehri'nin sakinlerinin dünya-hissine ihtiyaç duymadıkları çünkü evrenin tamamını kendi dünyaları olarak gördükleri anlatılırdı.

Mekik dev tekerleğin eksenine girdi, Cheng Xin ve Cao Bin'in şehre giriş yapabilmek için sekiz kilometre uzunluğunda bir tünelden geçmeleri gerekecekti. Bu, tekerlek planına göre yapılmış uzay şehirlerinin en kullanışsız yanlarından biriydi. Cheng Xin'e altmış yılı aşkın süre önce uzay asansörünün ana istasyonunda yaşadığı deneyimi hatırlattı ve kendini o geniş alanı bir tren istasyonuna benzetişini düşünürken buldu. Fakat buranın hissiyatı farklıydı. Hale Şehri o istasyondan en az on kat daha büyüktü ve içerisi hem daha genişti, hem de yıkık dökük bir görüntüye sahip değildi.

Tüneldeki asansörde yerçekimi kendini göstermeye başladı. 1G kuvvetine ulaştıklarında ise şehre ulaşmışlardı. Bilim şehri üç kısımdan oluşuyordu: Hale Bilim Akademisi, Hale Mühendislik Akademisi ve güneş çevresi parçacık hızlandırıcısına ait Kontrol Merkezi. Şehir hakikaten de otuz kilometre uzunluğunda ve halka şeklinde bir tüneldi. Kabuk şeklindeki şehirler kadar açık ya da geniş olmamasına karşın, klostrofobik de sayılmazdı.

Cheng Xin ilk başta şehirde herhangi bir motorlu taşıt göremedi. Şehir sakinlerinin çoğu bisiklet kullanıyorlardı, yol kenarları park halinde ve herkesin kullanımına açık bisikletlerle doluydu. Fakat Cheng Xin ve Cao Bin'i almak için üzeri açık, ufak bir motorlu araç yanaştı.

Halkanın içindeki yapay yerçekimi dışa doğru çektiğinden, şehir bu yüzeye kurulmuştu. Halkanın iç yüzeyine yansıtılan holografik mavi gökyüzü ve beyaz bulutlar ise şehrin dünyahissi eksikliğini bir nebze kapatıyordu. Üzerlerinden cıvıldayarak bir kuş sürüsü geçti ve Cheng Xin bu kuşların hologram değil, gerçek olduklarını fark etti. Burada, Cheng Xin diğer uzay şehirlerinde hissetmediği bir rahatlık hissediyordu. Etraf bol miktarda ağaç ve çimenlikle kaplıydı. Binaların hiçbiri fazla yüksek değildi. Bilim Akademisi'ne ait binalar beyaza, Mühendislik Akademisi'ne ait olanlar ise maviye boyanmıştı fakat her bina kendine hastı. Narin yapılar yarıya kadar yeşil bitkilerle kaplanmış ve Cheng Xin'in kendini bir üniversite kampüsünde gibi hissetmesine neden olmuştu.

Cheng Xin gezintisinde ilginç bir manzaraya rastladı. Antik Yunan tapınaklarına benzer bir kalıntı vardı. Taştan bir platformun üzerinde sarmaşıklara teslim olmuş birkaç kırık Yunan sütunu bulunuyordu. Sütunların ortasında ise gün ışığına doğru keyifle su fışkırtan bir çeşme duruyordu. Gündelik kıyafetler giymiş birkaç kadın ve erkek sütunlara yaslanıyorlar ya da çeşmenin yanındaki çimenlerde rahat bir biçimde uzanıyorlardı. Şehrin Federasyon Filosu'nun kuşatması altında olduğunu umursamıyor gibilerdi.

Kalıntıların yanındaki çimenlerin üzerinde birkaç heykel duruyordu. Cheng Xin'in dikkati heykellerden birine kaydı: Zırhlı bir eldiven, kılıcıyla bir havuzdaki yıldızdan örülmüş çelenkleri topluyor ve akan su aralıksız bir biçimde çelenklerden aşağı damlıyordu. Bu görüntü Cheng Xin'in hafızasının derinliklerindeki bir anıya dokunmuştu fakat bunu tam ola-

rak nerede gördüğünü hatırlayamıyordu. Gözden kaybolunca-ya dek, bindikleri aracın içinden heykeli seyretti.

Araba mavi renkli bir binanın önünde durdu. Üzerinde "Mühendislik Akademisi, Temel Teknoloji 021" yazan bir laboratuvardı. Cheng Xin laboratuvarın önündeki çimenlikte Wade ve Bi Yunfeng'i gördü.

Wade, Hale Grup'un başına geçtiğinden beri hibernasyona girmemişti ve an itibariyle 110 yaşındaydı. Saçını ve sakalını kısa tutuyordu, her ikisi de bembeyaz olmuştu. Bastonu yoktu ve yürüyüşü dengeliydi fakat beli biraz öne eğilmişti ve gömleğinin kollarından biri hâlâ boştu. Bakışları kesiştiği anda, Cheng Xin zamanın bu adamı alt edemediğini fark etti. İçindeki, geçen yıllar boyunca yıpranmamış, aksine biraz daha güçlenmişti – karın ve buzun erimesiyle ortaya çıkan bir kaya gibiydi.

Bi Yunfeng'in Wade'den çok daha genç olması gerekiyordu fakat ondan daha yaşlı gözüküyordu. Cheng Xin'i görmek için sabırsızlanıyordu ve ona bir şey göstermek istiyormuş gibi bir hali vardı.

Wade, "Merhaba, küçük kız," dedi. "Artık üç katın yaşındayım." Gülümsemesi hâlâ Cheng Xin'in içini ısıtmıyordu fakat eskisi gibi buzlu suyu da andırmıyordu.

Cheng Xin bu iki yaşlı adamı karışık duygularla karşıladı. İdealleri için altmış yılı aşkın süredir mücadele ediyorlardı ve şimdi ise hayatlarının sonuna yaklaşmışlardı. O ise Caydırma Dönemi'nde ilk kez uyandığından beri birçok imtihandan geçmişti – fakat gerçek şu ki, hibernasyonun dışında sadece dört yıl geçirmişti. An itibariyle 33 yaşındaydı, ortalama ömrün 150 yıl olduğu bu toplumda genç bir kadındı.

Cheng Xin ikiliyi selamladı ve ardından kimse gereksiz kelam etmekle vakit kaybetmedi. Wade, Cheng Xin'i bir laboratuvara götürdü, Bi Yunfeng ve Cao Bin de peşlerinden geldiler. Geniş, penceresiz bir odaya girdiler. Tanıdık asitli koku Cheng

Xin'e sofonsuz bir odada olduklarının haberini veriyordu. Altmış yıldan fazla süre geçmiş olmasına karşın, insanlar hâlâ sofonların Güneş Sistemi'nden ayrılıp ayrılmadığını bilmiyordu ve belki de bu durumdan asla emin olamayacaklardı. Oda yakın zamanda aletler ve ekipmanlarla dolu olmalıydı fakat odanın merkezini boşaltmak için aceleyle bir rasgele bir yığın hale getirilmiş ve duvarın birinin dibine itilmişlerdi. Odanın ortasında tek bir makine duruyordu. Makinenin etrafındaki kaos ve boşluk, bastırılamaz bir heyecanı gözler önüne seriyor, beklenmedik bir anda paha biçilemez bir hazine bulan bir grup hazine avcısının eşyalarını kenara attıklarını ve hazinelerini odanın orta yerine dikkatlice getirdiklerine benzer bir izlenim oluşturuyordu.

Makinenin komplike yapısı, Cheng Xin'e Eski Çağ'dan kalma ve minyatür boyutlarda bir tokamakı andırıyordu. Makinenin gövdesi siyah renkte, düz, metalik ve üzerinden metrelerce uzanan bir düzlem tarafından enlemesine kesilmişti ve küre şeklindeydi. Bu düzlem küreyi bel yüksekliğinde tutuyor ve sağlam ayaklarıyla bir laboratuvar tezgâhı işlevi de görüyordu. Tezgâhın yüzeyi birkaç alet ve hareketli kollara takılı çevirteçler haricinde boştu.

Tezgâhın altında kalan metal yarımküre farklı kalınlıklarda tüplerle kaplıydı ve hepsi kürenin görünmez merkezine gidiyor, makinenin Hertz boynuzlarıyla kaplı bir deniz mayını gibi görünmesini sağlıyordu. Görünen o ki, tasarım bir tür enerjiyi merkeze odaklayacak şekilde yapılmıştı.

Tezgâhın üzerindeki yarımküre ise şeffaf camdandı. İki yarımküre metal düzlem tarafından ikiye bölünmüş bir bütünü oluşturuyorlar, basit şeffaflıkla karmaşık somutluğun zıtlığını gözler önüne seriyorlardı.

Cheng Xin, camdan kubbenin içine baktığında, sadece birkaç santimetrelik kenarları ve dikdörtgen şekliyle bir sigara kutusunu andıran, yüzeyi ise ayna gibi pürüzsüz ve yansıtıcı özelliğe sahip, ufak, metalik bir platform gördü. Camdan kub-

benin altındaki platform ufak ve kırılgan bir sahneyi andırıyordu; düzlemin altındaki mekanizma ise performansa eşlik edecek orkestraydı, tabii nasıl bir performansla karşılaşacakları muammaydı.

Wade, "Fiziksel bir parçanın bu büyük ânı deneyimlemesine izin ver," dedi. Wade, Cheng Xin'in yanına geldi ve elindeki makası havaya kaldırdı, Bi Yunfeng ise camdan kubbeyi kaldırdı. Cheng Xin gerildi fakat geri çekilmedi. Dikkatlice, platformdaki bir aletin yardımıyla, Wade, Cheng Xin'in saçından bir teli tuttu ve ucundan ufak bir parça aldı. Saç parçasını aletle tuttu, inceledi ve fazla uzun olduğuna karar verdi. Kestiği saçı ortadan ikiye bölerek iki ya da üç milimetrelik, neredeyse görünmeyecek bir kısmını bıraktı. Wade açılan cam kubbenin yanına gitti ve saçı pürüzsüz metal yüzeyin üzerine dikkatlice yerleştirdi. Yaşı yüzü geçkin olmasına ve tek kolu bulunmasına karşın, Wade'in hareketleri net ve sabitti, en ufak bir titreme yoktu.

Wade, "Gel, dikkatle izle," dedi.

Cheng Xin bakmak için camdan kubbeye doğru eğildi. Saçının pürüzsüz yüzeyin üzerinde durduğunu görebiliyordu. Platformun üzerinde kırmızı bir çizgi vardı ve saçı çizginin bir tarafındaydı.

Wade, Bi Yunfeng'e başıyla işaret etti ve o da havada bir kontrol penceresi açarak makineyi çalıştırdı. Cheng Xin aşağı baktı ve makineye bağlı duran birkaç tüpün, Üç Cisim gemisinde gördüğüne benzer şekilde kırmızı renkte parlamaya başladıklarını gördü. Kulağına bir gümbürtü geldi fakat herhangi bir sıcaklık hissetmedi. Bakışlarını yeniden ufak platforma getirdi ve platformdan yayılan görünmez bir tuhaflık olduğunu, yüzünü hafif bir rüzgâr gibi okşadığını hissetti. Bunun bir illüzyon olup olmadığından emin değildi.

Cheng Xin saçının kırmızı çizginin diğer tarafına geçtiğini gördü fakat hareket edişini görmemişti.

Bir dizi gümbürtünün ardından makine durdu.

Wade, "Ne gördün?" diye sordu.

"Üç milimetrelik bir saç parçasını iki santimetre hareket ettirmek için yarım yüzyıl harcadın," dedi.

Wade, "Bükümsel itişti bu," dedi.

Bi Yunfeng, "Eğer aynı tekniği kullanarak saçı hızlandırmaya devam edersek, on metre içerisinde ışık hızına ulaşacaktır," dedi. "Bunu şu anda elde edemeyiz tabii, burada da deneyemeyiz. Yaptığımız takdirde, bu saç parçasının ışık hızına geçmesi dahi Hale Şehri'ni yok etmeye yetecektir."

Cheng Xin uzayı bükerek iki santimetre hareket ettirilen saç parçası üzerine düşünmeye devam etti. "Barutu bulduğunuzu ve bir kestane fişeği yaptığınızı fakat amacınızın bir uzay roketi yapmak olduğunu söylüyorsunuz. Bu ikisi arasında bin yıllık bir sürecin bulunması ihtimaller dahilinde."

Bi Yunfeng, "Karşılaştırman yanlış," dedi. "Enerjiyle kütlenin arasındaki ilişkiyi belirleyen denklemi bulduk ve radyoaktivite prensibini keşfettik. Amacımız ise atom bombasını üretmek. Bu iki başarı arasındaki süre on yıllardan ibaret."

"Elli yıl içerisinde, bükümsel itişten faydalanan ve ışık hızıyla yolculuk etme kapasitesine sahip gemiler yapabileceğiz. Muazzam miktarda teknik test ve geliştirme işi gerekecek. Kartlarımızı masaya açmalıyız ki hükümet geri çekilsin ve bize bu işleri gerçekleştirebileceğimiz ortamı sağlasın."

"Fakat olaya şu anki yaklaşma şekliniz her şeyi kaybetmenize sebep olacak."

Wade, "Her şey senin kararına bağlı," dedi. "Oradaki filoya karşı savunmasız olduğumuzu düşünüyor olmalısın. Yanılıyorsun." Kapıya işaret etti. "İçeri gel."

Kırk ya da elli kişilik bir grup asker uygun adımla yürümeye başladılar ve fazla geçmeden içeriyi doldurdular. Hepsi siyah renkte uzay kamuflajı giymiş, genç erkeklerdi ve varlıkları odanın kararmasına neden olmuş gibiydi. Üzerlerindeki askeriye sınıfı hafif uzay kıyafetleri, normal asker üniformalarından farksız görünüyordu fakat kasklarını ve yaşam destek

çantalarını taktıkları gibi uzaya çıkmaları mümkündü. Cheng Xin taşıdıkları silahlar karşısında ise şaşkındı: Eski Çağ'dan kalma tüfeklerdi bunlar. Belki yeni yapılmışlardı fakat tasarımları eskiydi ve tamamen mekaniklerdi, elle çalışan sürgü ve tetik mekanizmalarına sahiplerdi. Taşıdıkları mühimmat ise gözlemini doğruluyordu: Herkes parlak sarı renkte kartuşlar taşıyan iki palaska giyiyordu.

Bu çağda böyle bir grup görmek, Eski Çağ'da oklarla ve kılıçlarla savaşa giden bir ordu görmekten farksızdı. Cheng Xin geçmişin varlığını hem eski silahlarından, hem de görüntülerinden ötürü hissetmişti. Birlik ruhuna sahiplerdi: Sadece kıyafetleri ve ekipmanları değil, ruhları da birdi. İnce uzay kıyafetlerinin altında beliren kaslı vücutlarıyla amansız ve güçlü görünüyorlardı. Sert ve belirgin hatlara sahip yüzlerindeki ifadeler oldukça benzerdi: Kendinden emin, can almaktan da vermekten de kaçınmayacak türde, demir gibi bir kararlılıktı bu.

"Bu şehrimize ait savunma kuvvetleri ordusu." Wade hazırolda bekleyen askerlere işaret etti. "Hale Şehri'ni ve ışık hızıyla hareket eden gemiler yapma idealini korumak için sadece onlara sahibiz. Ordunun neredeyse tamamı burada – dışarıda birkaç kişi daha var fakat toplamda yüzden fazla değiller. Ekipmanlarına gelecek olursak..." Wade askerlerden birinin tüfeğini aldı ve sürgüsünü çekti. "Gözlerine inanabilirsin: Eski silahları yeni malzemelerle ürettik. Mermiler ise itici olarak baruttan faydalanmıyor, eski silahlara kıyasla çok daha yüksek atış mesafesine ve isabet kabiliyetine sahipler. Özlerinde ilkel silahlar olmalarına karşın, uzayda, iki bin kilometre uzaklıktaki bir gemiyi bu tüfeklerle vurmak mümkün. Bunun saçmalık olduğunu düşünebilirsin, ben de öyle düşünürdüm fakat şöyle bir durum var." Tüfeği askere geri verdi ve palaskasından bir şarjör çıkardı. "Dediğim gibi, şarjörler eski zaman tasarımlarından faydalanıyor fakat mermiler tamamıyla yeni. O kadar yeni ki gelecekten geldiklerini dahi

söyleyebiliriz. Mermi süper iletken bir malzemeden yapıldı ve içinde ise saf vakum var. Bir manyetik alan yardımıyla, merminin içindeki bilyenin kovana temas etmesi engelleniyor. Bilye ise antimaddeden yapıldı."

Bi Yunfeng'in sesi gurur doluydu. "Güneş çevresi parçacık hızlandırıcısı sadece temel araştırma deneylerinde değil, aynı zamanda antimadde elde etmekte kullanıldı. Geçen dört yıl boyunca, aralıksız bir şekilde antimadde ürettik diyebiliriz. An itibariyle bu mermilerden elimizde on beş bin tane bulunuyor."

Wade'in elinde tuttuğu ilkel görünüşlü şarjör, Cheng Xin'in buz kesmesine sebep oldu. Süper iletken merminin içindeki manyetik alanın güvenilirliğinden endişe duyuyordu: En ufak bir tutukluk, Hale Şehri'nin göz alıcı bir patlamayla yok olması için yeterliydi. Her bir askerin göğsünde asılı duran, altın rengi palaskalara baktı: Ölüm tanrısının zincirleriydi bunlar. Tek bir palaskada, Sığınak Dünyası'nın tamamını yok edebilecek güç vardı."

Wade konuşmasına kaldığı yerden devam etti. "Saldırı için uzaya çıkmamıza dahi gerek yok. Filo şehre yaklaşana dek bekleyebiliriz. Yirmi civarı gemilerine düzinelerce hatta yüzlerce mermi sıkabiliriz – tek bir mermi bir gemiyi yok etmeye yetecektir. İlkel olmasına karşın, etkili ve esnek bir strateji bu. Tek bir askerin bir savaş gemisini yok edecek gücü var. Ayrıca, diğer uzay şehirlerinde tabancalı ajanlarımız var." Şarjörü askerin palaskasına geri taktı. "Savaş istemiyoruz. Son müzakereler sırasında Federasyon temsilcisine silahlarımızı gösterecek ve stratejimizi anlatacağız. Federasyon Hükümeti'nin savaşın sonuçlarını tartacaklarını ve Hale Şehri'ne yönelik tehditlerini geri çekeceklerini umuyoruz. Fazla bir şey istemiyoruz, tek isteğimiz Güneş'ten yüzlerce AB uzaklıkta ve bükümsel itiş testlerine ayrılmış bir araştırma tesisine sahip olmak."

Cao Bin, "Eğer savaşa girersek, başarılı olacağımızın ga-

rantisini verebilir misin?" diye sordu. Şu âna kadar tek kelime etmemişti. Bi Yunfeng'in aksine, Cao Bin savaş taraftarı gibi görünmüyordu.

Wade sakince, "Hayır," diye yanıtladı. "Fakat onlar da veremezler. Sadece deneyebiliriz."

Cheng Xin, Wade'in elindeki antimadde mermiyi gördüğü anda ne yapması gerektiğini anlamıştı. Federasyon Filosu konusunda fazla endişelenmiyordu – bu taktikle baş edebilmek için kendi yollarını bulacaklarına inanıyordu. Aklı tek bir şeye odaklanmıştı:

Ayrıca, diğer uzay şehirlerinde tabancalı ajanlarımız var.

Eğer savaş çıkarsa, diğer uzay şehirlerine saklanmış gerilla ajanlar antimadde mermilerinden birini gayet basit bir durummuşçasına yere ateşleyebilir, oluşan madde-antimadde etkileşimi ise şehrin ince kabuğunu anında parçalar ve içindeki her şeyi yakıp kül ederdi. Sonrasında ise dönmeye başlayan uzay şehri parçalara ayrılır ve milyonlarca insan ölürdü.

Uzay şehirleri birer yumurta kadar narindi.

Wade uzay şehirlerine saldıracağına dair herhangi bir şey söylememişti fakat saldırmayacağını da söylememişti. 133 yıl önce kendisine doğrulttuğu silahı hatırladı – yüreğine kazınmış bir görüntüydü bu. Birinin böyle bir karar verebilmek için ne kadar soğukkanlı olması gerektiğini düşündü fakat bu adamın özü aşırı rasyonalizm kaynaklı saf delilikten ve soğukkanlılıktan oluşuyordu. Üç yüzyıl öncesinde tanıdığı genç Wade'i görür gibi oldu: "İlerlemek zorundasınız, ilerleyişinizi hiçbir şey durdurmamalı!"

Wade diğer uzay şehirlerine saldırmak istemiyor olsa dahi, emrindekiler böyle bir karar verirse ne olacaktı?

Cheng Xin'in korkusunu doğrularcasına, askerlerden biri ona hitap etti. "Dr. Cheng, sonuna kadar savaşacağımızdan şüpheniz olmasın."

Başka bir asker daha söze girdi. "Sizin için, Bay Wade için ya da bu şehir için savaşmıyoruz." Gökyüzünü işaret etti ve

gözlerinde bir parıltı belirdi sanki. "Bizden almaya çalıştıklarının ne olduğunu biliyor musunuz? Şehir ya da ışık hızıyla hareket eden gemiler değil, evrenin Güneş Sistemi dışında kalan kısmının tamamını! Dışarıda milyarlarca gezegen var fakat gitmemize izin vermiyorlar; bizi ve soyumuzu bu yere, Güneş Sistemi adındaki elli astronomik birimlik bu hapishaneye hapsetmek istiyorlar. Özgürlük için savaşıyoruz, evrende özgür bir şekilde yaşamak için. Amacımız eski çağlardan bugüne kadar gelen bir özgürlük çabasıdır. Sonuna kadar savaşacağız. Bunu öz-savunma birliğindeki herkes adına söylüyorum."

Diğer askerler Cheng Xin'e bakarak başlarıyla onayladılar, gözlerinde ise amansız ve soğuk bir ifade vardı.

Gelecek yıllarda, Cheng Xin askerin sözlerini sayısız kez hatırlayacaktı. Fakat o anda, sözleri onu etkilememişti. Dünyanın karardığını hissetti ve dehşete kapıldı. Bir kez daha BM karargâhının karşısında durduğunu ve kollarında 130 yıl önce taşıdığı bebeği taşıdığını hissetti. Kollarındaki bebeğin aç bir kurt sürüsüyle karşılaştığını ve onu ne pahasına olursa olsun koruması gerektiğini düşünüyordu.

Wade'e, "Sözünü tutacak mısın?" diye sordu.

Wade başıyla onayladı. "Tabii ki. Aksi takdirde buraya gelmeni neden isteyeyim?"

"O vakit savaşa dair tüm hazırlıklara bir son verin ve direnmeyi bırakın. Antimadde mermilerini Federasyon Hükümeti'ne teslim edin. Diğer şehirlere gönderdiğiniz ajanları derhal geri çağırın!"

Askerler bakışlarını Cheng Xin'e çevirdiler, âdeta onu gözleriyle yakıp kül etmek istiyorlardı. İki taraf arasındaki güç farkı muazzamdı. Buz gibi birer savaş makinesiyle karşı karşıyaydı. Her asker yüzden fazla hidrojen bombası taşıyordu, başlarındaki deli ve güçlü liderle birlikte her türlü direnci kırabilecek, kudretli bir siyah tekerlekten farksızlardı. Cheng Xin bu dev tekerleğin önündeki bir tek çimenden fazlası de-

ğildi, ilerleyişini durdurmaya dahi gücü yetmezdi. Fakat elinden geleni yapmalıydı.

Ancak işler beklediği gibi gelişmedi. Askerlerin bakışları tek tek kendisinden Wade'e döndü. Boğucu baskı giderek azalmıştı fakat nefes almakta hâlâ güçlük çekiyordu. Wade camdan kubbenin altında bulunan ve Cheng Xin'in saçının üzerinde durduğu platformu kutsal bir sunağı izlercesine seyretmeye devam ediyordu. Cheng Xin, Wade'in bir vakit savaşçılarını bu sunağın etrafına topladığını ve onlara savaştan bahsettiğini tahmin edebiliyordu.

Wade, "Neden üzerine biraz daha düşünmüyorsun?" dedi.

"Gerek yok." Cheng Xin'in sesi demir gibiydi. "Son kararımı verdim. Direnişinize bir son verin ve Hale Şehri'ndeki antimaddenin tamamını teslim edin."

Wade kafasını kaldırdı ve Cheng Xin'e kendisinden beklenmeyecek türde bir çaresizlik ve yalvarışla baktı. Sözüne yavaşça devam etti. "İnsanlığımızı yitirirsek, birçok şeyden oluruz fakat içgüdülerimizi yitirirsek, her şeyden oluruz."

Cheng Xin etrafındakilere bakarak, "Ben insanlığı seçiyorum," dedi. "Sizlerin de aynı seçimi yapacağınıza inanıyorum."

Bi Yunfeng söze girmek üzereydi fakat Wade ona engel oldu. Gözlerinin feri söndü. İçinde bir şey yok olmuş, sonsuza dek kaybolmuştu. Yılların ağırlığı altında aniden ezildi ve yorgun göründü. Metal platformdan tek eliyle destek alarak birinin getirdiği sandalyeye yavaşça oturdu. Ardından elini kaldırdı ve önündeki platforma işaret etti, kafası hâlâ öne eğikti. "Silahlarınızı teslim edin. Bütün mühimmatlarınızı burada bırakın."

Başta kimse hareket etmedi. Fakat Cheng Xin bir şeyin yumuşadığını hissetti. O karanlık güç dağılıyordu. Askerler bakışlarını Wade'den ayırdılar ve tek bir noktaya bakmamaya başladılar. Nihayet biri harekete geçti ve palaskalarını platformun üzerine bıraktı. Hareketleri zarif olmasına karşın,

şarjörlerin metale sürtünürken çıkardıkları ses, Cheng Xin'i ürpertmeye yetmişti. Palaskalar metal platformun üzerindeki altın rengi iki yılanı andırıyordu. İkinci bir asker geldi ve palaskalarını bıraktı, ardından bir başkası. Platformun altından bir yığınla kaplanması fazla sürmedi. Şarjörlerin tamamı toplandıktan sonra, metalik sesler sona erdi ve etraf yeniden sessizliğe büründü.

Wade, "Sığınak Dünyası'ndaki ajanlarımıza silah bırakmalarını ve Federasyon Hükümeti'ne teslim olmalarını söyleyin," dedi. "Hale Şehri, filonun şehrin kontrolünü ele alması konusunda işbirliği yapacaktır. Herhangi bir aşırılığa başvurmayın."

"Pekâlâ," dedi biri. Palaskalarından arınan adamların siyah uzay kıyafetleri odayı daha da karartmıştı.

Wade öz savunma birliğine odayı terk etmelerini işaret etti. Sessizce çıktılar ve oda kara bulutlar dağılmışçasına aydınlandı. Wade güçlükle ayağa kalktı, antimadde şarjörlerinin etrafında gezindi ve yavaşça camdan kubbeyi açtı. Bükümsel itiş platformuna üfledi ve Cheng Xin'in saçı gözden kayboldu. Kubbeyi kapadı, Cheng Xin'e döndü ve gülümsedi. "Gördün mü, sözümü tuttum, küçük kız."

Hale Şehri Olayı'ndan sonra, Federasyon Hükümeti antimadde silahlarının varlığını açıklamakta acele etmedi. Uluslararası toplum olayın tahmin ettikleri şekilde sonuçlandığını düşünüyordu ve bu sebeple kimse ciddi bir tepki vermedi. Güneş çevresi parçacık çarpıştırıcısının yaratıcıları olarak, Hale Grup dünya çapında prestij sahibiydi. Toplumun ortak görüşü affedilmeleri, herhangi birine karşı hukuki işlem başlatılmaması ve Hale Şehri'nin özerk statüsüne olabildiğince kısa sürede dönmesi yönündeydi. Hale Grup gelecekte bükümsel itişe yönelik araştırma ve geliştirme çalışmalarında bulunmayacağına söz verdiği ve Federasyon kontrolünde faaliyet göstermeyi kabul ettiği takdirde, çalışmalarına kaldığı yerden devam edebilmeliydi.

Fakat bir hafta sonra, Federasyon Filosu Yönetimi ele ge-

çirdikleri antimadde mermilerini toplumla paylaştı. Altın renkli Ölüm yığını karşısında herkes şaşkındı.

Hale Grup yasadışı bir organizasyon ilan edildi ve Federasyon Hükümeti tüm mallarına el koydu, güneş çevresi parçacık çarpıştırıcısının ise kontrolünü ele aldı. Federasyon Filosu, Hale Şehri'ni uzunca bir süre işgal altında tutacağını açıkladı ve Bilim ile Mühendislik Akademileri kapatıldı. Aralarında Wade, öz savunma birliği ve diğer Hale Grup liderlerinin bulunduğu üç yüzü aşkın kişi tutuklandı.

Thomas Wade, federasyon mahkemesinde gerçekleştirilen duruşmada, insanlığa yönelik suçlar, savaş suçları ve bükümsel itiş araştırmalarını engelleyen yasaların ihlali suçlamalarından suçlu bulundu. Cezası ise ölümdü.

Cheng Xin, Wade'i son bir kez görmek üzere Güneş Sistemi Federasyonu'nun başkenti olan Dünya Bir'in yakınındaki hapishaneye gitti. Aralarındaki şeffaf bariyerden birbirlerine baktılar ve hiçbir şey söylemediler. Cheng Xin karşısında duran 110 yaşındaki bu yaşlı adamın kurumaya yüz tutmuş bir kuyunun dibindeki su kadar durgun olduğunu gördü. Bir daha dalgalanmayacaktı.

Cheng Xin, Pasifik Bir'den aldığı puro dolu kutuyu bariyerden içeri uzattı. Wade kutuyu açtı, on puronun üçünü aldı ve kutuyu açıklıktan geri itti.

Wade, "Gerisini içmeye vaktim olmayacak," dedi.

Cheng Xin, "Bana biraz kendinden bahset. Yaptıklarından, hayatından. Ardından geleceklere senden bahsetmek istiyorum," dedi.

Wade kafasını hayır anlamında salladı. "Şu âna kadar ölmüş ve ölecek sayısız insandan biriyim. Anlatacak ne var ki?"

Cheng Xin aralarındakinin şeffaf bir bariyerden ibaret olmadığını, aynı zamanda bu dünyadaki en derin uçurumun, aşılması mümkün olmayan bir uçurumun da onları birbirinden ayırdığını biliyordu.

Cheng Xin, "Peki ya senin bana söyleyeceğin herhangi bir şey var mı?" diye sordu. Cevabını duymak istemesine kendisi de şaşırmıştı.

"Purolar için teşekkürler."

Cheng Xin, Wade'in kendisine söylemek istediğinin bu olduğunu uzun bir süre geçtikten sonra anladı. Son sözleriydi bunlar. Başka bir şey söylemeyecekti.

Sessizce oturdular, birbirlerine bakmadılar bile. Zaman, ikisini de boğan donuk bir göldü. Ardından, konumunu ayarlayan şehrin zangırtıları Cheng Xin'i kendine getirdi. Yavaşça ayağa kalktı ve sessizce veda etti.

Hapishaneden çıktığında, Cheng Xin purolardan birini çıkardı ve gardiyanlardan birinin çakmağını ödünç aldı. Hayatı boyunca ilk kez bir puro içiyordu. Tuhaftır ki öksürmedi. Beyaz dumanın başkentin güneşinde yükselişini izledi Cheng Xin. Gözlerinde yaşlarla, Wade'le birlikte geçirdiği üç yüzyıl gibi ortadan kayboluşunu izledi.

Üç gün sonra, kuvvetli bir lazer Thomas'ı Wade'i saniyenin binde birlik biriminde buharlaştırdı.

Cheng Xin, Asya Bir'in hibernasyon ünitesine gitti ve 艾 AA'yı uyandırdı. Dünya'ya geri döndüler.

Hale'yle döndüler. Hale Grup'un dağılmasının ve mallarına el konulmasının ardından, Federasyon Hükümeti şirketin büyük servetinin ufak bir kısmını Cheng Xin'e geri verdi. Miktar, Hale Grup'un Wade'in kontrolüne geçtiği vakitteki değeri kadardı. Hatırı sayılır bir miktardı ancak ortadan kalkan şirketin değeriyle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. *Hale,* Cheng Xin'e geri verilen malların arasındaydı – tabii bu ismi taşıyan üçüncü gemiydi. Üç kişi kapasiteli ve gezegenlerarası yolculuk yapabilen bir uzay gemisiydi. Geminin ekolojik dönüşüm sistemi konforlu ve rafineydi, ufak ve güzel bir bahçeyi andırıyordu.

Cheng Xin ve AA, Dünya'nın artık neredeyse kimsenin yaşamadığı kıtalarını gezdiler. Sonsuz ormanları aştılar, meralarda dörtnala at bindiler, boş sahillerde gezindiler. Şehirlerin çoğu

ormanlar ve sarmaşıklara teslim olmuş, geride kalanlara medeniyetten ufak parçalar bırakmışlardı. Dünya'nın toplam nüfusu, Neolitik Çağ'ın sonlarına doğru sahip olunan sayıyla neredeyse eşdeğerdi.

Avustralya'ya geri döndüler. Hayat sadece Kanberra'da devam ediyordu ve Avustralya Federal Hükümeti adında ufak bir köy hükümeti mevcuttu. Sofon'un insanlığı yok etme planını açıkladığı parlamento binası hâlâ yerli yerindeydi fakat yoğun bitki örtüsü kapılarını mühürlemişti ve seksen metre yüksekliğindeki bayrak direği sarmaşıklara teslim olmuştu. Hükümet arşivlerinde Fraisse'ın kayıtlarını buldular. Yüz elli yaşına kadar yaşamıştı fakat en nihayetinde zaman onu alt etmişti. On yılı aşkın bir süre önce ölmüştü.

Mosken Adası'na gittiler. Jason'ın inşa ettiği deniz feneri yerli yerindeydi fakat artık yanmıyordu. Bölgede hiç kimse yaşamıyordu. Moskstraumen'in gümbürtüsünü bir kez daha işittiler fakat görebildikleri tek şey batan Güneş'in aydınlattığı boş denizdi.

Gelecekleri de benzer şekilde boştu.

AA, "Neden saldırıdan, Güneş'ten sonraki Dünya'ya gitmiyoruz? Ancak o vakit huzura erişebiliriz."

Cheng Xin de o vakte gitmek istiyordu fakat amacı huzura erişmek değildi. Yıkıcı bir savaşa engel olmuş ve milyonların gözünde tapılası birine dönüşmüştü. Artık bu devirde yaşayamazdı. Dünya medeniyetinin karanlık orman saldırısını atlattığını ve yükseldiğini görmek istiyordu – yüreğini ancak bu teselli edebilirdi. Saldırı sonrası nebulada hayatın nasıl olacağını düşündü. Orada, gerçek huzura hatta belki de mutluluğa kavuşabilirdi. Hayat yolculuğunun son durağı bu olacaktı.

Daha otuz üç yaşındaydı.

Cheng Xin ve AA, *Hale*'yle Jüpiter şehir grubuna geri döndüler ve Asya Bir'de bir kez daha uykuya daldılar. İki yüz yıl yatacaklarını ancak karanlık orman saldırısı bu süre dolmadan gerçekleştiği takdirde uyandırılmak istediklerini belirttiler.

Ve ardından uykuya daldılar. Rüyasız bir uykuya.

V. KISIM

Sığınak Dönemi, 67. Yıl
Samanyolu'nun Orion Kolu

Veriyi incelemek Şarkıcı'nın işi; koordinatların doğruluğunu belirlemek ise Şarkıcı'nın keyfiydi.

Şarkıcı yaptığı işin önemli olmadığını biliyordu – sadece parçaların arasını dolduruyordu. Fakat yapılması gereken bir işti ve yaptığı işten keyif alıyordu.

Konu keyif almaktan açılmışken, bu tohum yetiştiği dünyadan ayrıldığı vakit, o dünya hâlâ keyifle dolu olurdu. Fakat zaman geçmiş ve o dünya diğerleriyle savaşmaya başlamış, keyif ortadan kaybolmuştu. Şimdi ise zamanın on binin üzerinde zerresi geride kalmıştı. Ne geldiği dünyada ne de bu tohumda keyiften geriye bir şey kalmıştı. Geçmişin mutluluğu klasik müzikte yaşıyordu ve o şarkıları söylemek geriye kalan sayılı keyif unsurundan biriydi.

Şarkıcı veriyi incelerken o klasik müzik parçalarından birini okumaya başladı.

Sevgilimi gördüğüm gibi,
Yanında bitiyorum;
Ona hediyemi sunuyorum,
Zamanın somut bir parçasını.
Üzeri hoş işlemelerle kaplı,
Dokusu ise sığ sulardaki çamur kadar yumuşak.

Şarkıcı fazla şikâyet etmezdi. Hayatta kalmak ciddi anlamda düşünme ve akli güç gerektiriyordu.

Evrende entropi artmış ve düzen azalmıştı. Süreç, devasa bir denge kuşunun sonsuz kanatlarını varlık kavramının üzerine bastırışına benziyordu. Düşük miktarda entropiye sahip varlıklar ise farklılardı. Onlar entropilerini azaltıyor ve daha

düzenli bir hal alıyorlar, mürekkep rengi bir denizde yükselen fosfor bulutlarını andırıyorlardı. Anlamdı bu, en yüksek anlam, keyiften de öte bir kavramdı. Bu anlamı koruyabilmek için düşük entropili varlıkların yaşamaya devam etmeleri gerekiyordu.

Bunun ötesinde herhangi bir anlamın üzerine düşünmeye gerek yoktu. Üzerine düşünerek hiçbir sonuç elde edilmeyen ve tehlikeli bir konuydu bu. Düşünce kulesinin zirvesinde ne olduğunu düşünmek ise daha da gereksizdi – belki de bir zirvesi dahi yoktu.

Koordinatlara geri dönme vakti. Koordinatların birçoğu, aynı tohumun geldiği dünyanın gökyüzünde gezinen böcekler gibi, uzayda durmadan hareket halindeydi. Koordinatları toplamak ana çekirdeğin göreviydi, uzayda hareket eden tüm mesajları topluyor ve filtreliyordu: orta çeper, uzun çeper, yarı-yakın çeper ve belki de bir gün kısa çeper. Ana çekirdek bütün yıldızların konumlarını biliyordu. Çeşitli harita projeksiyonlarını ve konum şemalarını alınan verilerle karşılaştırarak, mesajların çıkış noktasının koordinatlarını belirleyebiliyordu. Ana çekirdeğin beş yüz milyon zaman zerresi öncesine dayanan konum şemalarını dahi saptayabildiği söylenirdi. Şarkıcı böyle anlamsız bir şeye asla kalkışmamıştı. Zamanın o kadar gerisinde uzaydaki düşük düzenli öbekler sayıca az ve birbirlerinden uzaktalardı, saklanma ve temizlenme genlerini de henüz edinmemişlerdi. Fakat şimdi–

Kendini iyi sakla; iyi temizle.

Koordinatların arasından sadece birkaçı doğruydu. Yalan koordinatlara kanmak, boş dünyaları temizlemek anlamına geliyordu. İsraftı yani. Ve başka zararları da vardı. Söz konusu boş dünyalar gelecekte işe yarayabilirlerdi. Yalan koordinatların gönderilme sebeplerini anlayamıyordu – ama hak ettiklerini bir gün göreceklerdi.

Doğru koordinatlar ise belli başlı kalıplara sahiplerdi. Örneğin, koordinatlar bir öbek halinde alındığında yalan olma

ihtimalleri artıyordu. Fakat bu kalıplar bulgusaldı. Koordinatların doğruluğunu belirlemek öngörü gerektiriyordu. Tohumun ana çekirdeği bu işlemi gerçekleştirme kapasitesine sahip değildi, ana gezegendeki süper çekirdeğin dahi gerçekleştiremeyeceği bir işlemdi. Düşük entropiye sahip varlıkların yerini tutacak herhangi bir şeyin bulunmama sebeplerinden biri buydu.

Şarkıcı'da bu beceri, bu öngörü mevcuttu fakat bu bir hüner ya da içgüdü değildi; aksine, on binlerce zaman zerresi boyunca elde edilen deneyimlerin mükemmelleştirdiği bir şeydi. Bir dizi koordinat konuya yabancı birinin gözünde basit bir matristen ibaret olabilirdi fakat Şarkıcı için canlı bir kavramdı. En ufak detayı dahi ona bir şeyler anlatıyordu. Örneğin, kaç referans noktasına sahipti? Hedef yıldızı hangi teknikle işaretlemişti? Bunlara benzer birçok ince detay mevcuttu. Ana çekirdek söz konusu koordinata ilişkin tarihi kayıtlar, koordinatın yayımlandığı kaynağın yönü, saati ve buna benzer birtakım bilgileri sağlıyordu. Bir araya geldiklerinde organik bir bütünü oluşturuyorlar ve Şarkıcı'nın koordinatı yayımlayanı bir bakıma anlamasını sağlıyorlardı. Şarkıcı'nın ruhu uzayın ve zamanın büyük boşluğunu geçiyor, yayıncının ruhuyla bir oluyor, hissettiği korkuyu ve endişeyi hissediyor, ana gezegende alışık olmadıkları nefret, kıskançlık, açgözlülük gibi farklı hislerle de karşılaşıyordu. Korku bir koordinatın doğruluğunu onaylayan unsurdu. Düşük düzenli mevcudiyetler için korku, en kesin var oluş kanıtıydı.

Şarkıcı, tam o esnada tohumun yolu üzerinde sayılabilecek bir yerde bir dizi doğrulanmış koordinata rastladı. Koordinatlar uzun çeperliydi ve Şarkıcı dahi koordinatların doğruluğuna inanmasını sağlayanın ne olduğunu bilemedi – öngörü tam olarak açıklanabilen bir durum değildi. Temizlemeye karar verdi. Meşgul sayılmazdı ve yapacağı iş şarkı söylemesine engel olmayacaktı. Yanlış dahi olsa, çok da ziyanı olmazdı. Temizlik hassasiyet gerektiren bir iş değildi ve hedefi birebir

tutturması gerekmiyordu. Acelesi de yoktu. Sadece bir ara yapması gerekiyordu. Mevkiinin prestijli olmamasının sebeplerinden biri de buydu.

Şarkıcı tohumun haznesinden bir parça aldı, ardından koordinatların belirttiği yıldızı aramaya koyuldu. Şarkıcı'nın bakışlarına eşik eden ana çekirdek, yıldızlı gökyüzünde yay çizen bir mızrağı andırıyordu. Şarkıcı parçayı bir güç alanı dokunacıyla tuttu ve fırlatmaya hazırlandı. Fakat ardından koordinatların belirttiği yeri gördü ve vazgeçti.

Üç yıldızdan biri yoktu. Bulunduğu yerde bir boşluk balinasının dışkısını andıran, beyaz bir toz bulutu vardı.

Çoktan temizlenmiş. Bir şey yapmam gerekmiyor.

Şarkıcı parçayı hazneye geri koydu.

Epey çabuk halledilmiş.

Yıldızı yok eden parçanın kaynağını belirlemek üzere ana çekirdeği çalıştırdı. Başarı ihtimali sıfıra yakın ve neredeyse anlamsız bir işlemdi fakat prosedürler bunun gerçekleştirilmesini gerektiriyordu. Süreç fazla sürmeden tamamlandı ve her zaman olduğu gibi herhangi bir sonuç elde edilemedi.

Şarkıcı fazla geçmeden temizlemenin neden bu kadar hızlı gerçekleştiğini anladı. Yok edilen dünyanın yakınında bir yavaş sisle karşılaştı. Yavaş sis söz konusu dünyadan yarım yapı uzaktaydı. Tek başına gözlemlendiğinde, sisin nereden geldiğini görmek mümkün değildi fakat yayının yapıldığı koordinatlar dikkate alındığında, sisin o gezegene ait olduğu ortaya çıkıyordu. Yavaş sis gezegenin taşıdığı tehlikeyi gösteriyordu ve çabuk temizlenmesinin sebebi de buydu. Görünen o ki kendisinden daha keskin öngörüye sahip düşük entropili varlıklar da vardı; fakat bunda şaşılacak bir şey yoktu. Büyük'ün bir sözü vardı: *Evrende, ne kadar hızlı olursan ol, senden hızlı biri olacaktır; ne kadar yavaş olursan ol, senden yavaş biri olacaktır.*

Yayımlanan koordinatların her biri zaman içerisinde temizlenecekti; tek fark bunun ne zaman olacağıyla ilgiliydi. Düşük

entropili bir varlık koordinatların yalan olduğunu düşünebilirdi fakat milyonlarca düşük entropili gezegende temizleme işiyle uğraşan milyarlarca varlık bulunuyordu – elbet birisi koordinatların doğru olduğunu düşünecekti. Düşük entropili varlıkların tamamı temizleme genine sahipti ve temizlik bir içgüdüydü. Aynı zamanda kolay bir işti. Evren potansiyel güç kaynaklarıyla doluydu – onlardan birini tetiklemek yeterliydi. O kadar az emek gerektiriyordu ki şarkı söylemeye ara vermesine bile gerek kalmıyordu.

Şarkıcı sabırlı olduğu takdirde, doğru koordinatların tamamı zaman içerisinde başka, bilinmeyen düşük entropili varlıklar tarafından temizlenirdi. Fakat koordinatları bizzat alan ve hatta gösterdikleri dünyaya göz atan Şarkıcı, gezegenle arasında bir bağ olduğunu düşünüyordu. Bu bağlantının tek yönlü olduğunu düşünmek safça olurdu. Çift taraflı keşif yasasını hatırladı: Eğer düşük entropili bir dünya görülebiliyorsa, görülen dünya da izleyiciyi görebiliyordur – ya da zamanla görecektir. Bu yüzden, temizliği başkasının yapmasını beklemek tehlikeliydi.

Sıradaki iş ise artık işe yaramaz bir hal alan koordinatları mezar adındaki veri tabanına aktarmaktı. Bu da prosedürün gerektirdiği bir adımdı. Ölen birinin kişisel eşyalarıyla gömülmesine benzer şekilde, konuma ilişkin diğer tüm bilgiler de veri tabanına gidiyordu tabii. Ana gezegende gelenek böyleydi.

Gezegenin "kişisel eşyaları"nın arasında Şarkıcı'nın dikkatini çeken bir şey vardı. Ölü gezegenin orta çeperle üç kez iletişim kurduğu başka bir yer vardı. Orta çeper, iletişim teknikleri arasında en işe yaramaz olanıydı, diğer bir adı da ilkel çeperdi. İletişimin çoğu uzun çeperle gerçekleştirilmesine karşın, kısa çeperin dahi iletişimde kullanılabileceği söyleniyordu. Doğruysa, söz konusu mesajları iletenlerin tanrılardan farksız oldukları anlamına gelirdi. Fakat Şarkıcı ilkel çeperden hoşlanıyordu. İlkel çeperin basit bir güzelliğe sahip

olduğunu, keyifle dolu bir çağı simgelediğini düşünüyordu. Anlamamasına karşın güzel buluyordu onları. Anlaması gerekmiyordu da; koordinat haricinde, ilkel çeper mesajlarında herhangi işe yarar bir bilgi de yoktu zaten. Müziğin tadını çıkarmak yeterliydi.

Fakat bu kez, Şarkıcı mesajın bir kısmını anlayabilmişti, sebebi ise beraberinde çözümleyici bir sistemle gelmiş olmasıydı! Şarkıcı mesajın sadece ufak bir kısmını çözebilmiş olmasına karşın, bu, muazzam bir tarihe tanıklık etmesine yetmişti.

İlk olarak ikincil konum ilkel çeperle bir mesaj yayımlamıştı. Şarkıcı'nın dünyasında eski zamanlarda yaşamış ozanların zitherlerinin tellerini tıngırdattığı gibi, o dünyaya ait düşük entropili varlıklar da yıldızlarını sakarca tıngırdatmıştı – Şarkıcı onlara Yıldız-Çalgıcıları demeye karar verdi. Çözümleyici sistemle gelen mesaj buydu.

Çözümleyici sistem ilkel ve güç bela çalışıyor olmasına karşın, Şarkıcı'nın üç-yıldızlı ölü dünyanın aynı şifreleme şekliyle bir mesaj daha gönderdiğini görmesine yetmişti – görünüşe bakılırsa Yıldız-Çalgıcıları'nın gönderdiği ilk mesaja cevap veriyorlardı! Bu kadarına dahi inanması güçken, Yıldız-Çalgıcıları bir mesaj daha göndermişlerdi!

İlginç. Hem de çok ilginç!

Şarkıcı ne saklanma genine ne de saklanma içgüdüsüne sahip olan düşük entropili dünyaların bulunduğundan haberdardı fakat onlardan biriyle ilk kez karşılaşıyordu. Tabii, iki dünya arasındaki bu üç mesaj yerlerini tam olarak belli etmeyecekti fakat iki dünya arasındaki mesafeyi ortaya çıkarmaya yetmişti. Mesafe fazlasıyla büyük olsa da sıkıntı değildi; fakat mesafe kısaydı, sadece 416 yapıydı – iki dünya neredeyse üst üsteydi. Bu da birinin koordinatları ortaya çıktıysa, diğerinin de çıkacağı anlamına geliyordu – bu an meselesiydi.

Yıldız-Çalgıcıları'nın koordinatları bu şekilde ortaya çıkmıştı.

İlk üç konuşmanın üzerinden dokuz zaman zerresi geçmişken, bir kayıt daha belirdi: Yıldız-Çalgıcıları, yeni bir yayın yapmak üzere yıldızlarını bir kez daha tıngırdatmışlardı... yeni bir dizi koordinat daha çıkmıştı! Ana çekirdek bunun bir koordinat sistemi olduğundan emindi. Şarkıcı koordinatların gösterdiği yıldıza baktı ve onun da yaklaşık otuz beş zaman zerresi önce temizlendiğini gördü.

Şarkıcı yanılma ihtimali üzerine düşündü. Yıldız-Çalgıcıları saklanma genine sahip olmalıydılar. Temizlik genine sahip oldukları kesindi, durum böyleyken saklanma genine sahip olmamaları imkânsızdı. Fakat çoğu koordinat yayıncısı gibi, onların da kendi kendilerini temizleme kapasiteleri bulunmuyordu.

İlginç. Oldukça ilginç.

Üç yıldızlı dünyayı temizleyen her kimse, Yıldız-Çalgıcıları'nın dünyasını neden temizlememişti ki? Bu konuda birçok ihtimal mevcuttu. Belki de bu üç mesajı fark etmemişlerdi – ilkel çeper mesajları genellikle pek dikkat çekmezlerdi. Fakat evrendeki milyonlarca gezegen düşünüldüğünde, *birileri* fark etmiş olmalıydı – Şarkıcı fark edenlerden sadece biriydi. Şarkıcı olmasa dahi, başka bir düşük entropili varlık onları fark ederdi; bu sadece zaman meselesiydi. Ya da belki de *fark etmişlerdi* fakat saklanma genine sahip olmayan, düşük düzenli bir grubun tehdit unsuru oluşturmayacağına ve onları temizlemekle uğraşmaya gerek olmadığına karar vermişlerdi.

Fakat bu bir hata olurdu, çok büyük bir hata! Genel olarak konuşursak, eğer Yıldız-Çalgıcıları gibi düşük entropili varlıklar saklanma genine gerçekten de sahip değillerse, o vakit kendilerini açık etmekten çekinmeyecek ve korkmadan saldıracaklardı.

En azından ortadan kaldırılana kadar.

Ancak, burada da görüldüğü üzere, durum çok daha karmaşıktı. İlk üç mesajı, dokuz zaman zerresi sonra gelen koordinatlar takip etmişti. Ardından, altmış zaman zerresi

sonra, farklı bir yerden yeni bir uzun çeper koordinat bildirimi yapılmış ve üç yıldızlı dünyaya işaret edilmişti. Olaylar zinciri tekinsiz bir resme işaret ediyordu, tehlike unsuru oluşturabilecek bir resme. Üç yıldızlı dünyaya yönelik temizleme işlemi on iki zaman zerresi önce gerçekleşmişti, bu da Yıldız-Çalgıcıları'nın koordinatlarının açık edildiğini anlamış oldukları anlamına geliyordu. Tek şansları kendilerini yavaş sisle gizlemek ve böylece başkalarının onları zararsız görmelerini sağlamaktı.

Fakat böyle yapmamışlardı. Belki de bu yeteneğe sahip değillerdi? Fakat yıldız tıngırdatmalarıyla ilkel çeper mesaj göndermeleri arasında bu yeteneği edinebilecekleri kadar vakit geçmiş olmalıydı.

Belki de kendilerini gizlemek istemiyorlardı.

Eğer öyleyse, bu da Yıldız-Çalgıcıları'nı çok tehlikeli kılıyordu; yok edilen dünyadan bile daha tehlikeli.

Kendini iyi gizle; iyi temizle.

Şarkıcı, Yıldız-Çalgıcıları'nın dünyasına baktı. Bir milyarı aşkın zaman zerresi kalmış, sıradan bir yıldızdı. Bünyesinde sekiz gezegen vardı: Dördü devasa ve akışkan yapıdaydı, dördü ise katı haldeydi. Şarkıcı'nın tecrübeleri ona ilkel çeperli mesajı gönderen düşük entropili varlıkların katı haldeki gezegenlerden birinde yaşadıklarını söylüyordu.

Şarkıcı büyük gözü kullanıma hazır hale getirdi – hiç yapmadığı bir işe kalkışmıştı; otoritesini aşan bir durumdu bu.

Tohumun Büyük'ü, "Ne yapıyorsun?" diye sordu. "Büyük göz meşgul."

"Düşük entropili dünyalardan birine bakmak istiyorum."

"Yaptığın iş yakından inceleme gerektirmiyor."

"Merak ettiğim bir şeyler var."

"Büyük gözün daha önemli hedefleri gözlemlemesi gerek. Senin merakına ayıracak vakti yok. İşine geri dön."

Şarkıcı isteğini tekrarlamadı. Temizleme sorumlusu, tohumdaki en düşük mevkie sahipti. Herkes onu hor görüyor,

yaptığı işin basit ve önemsiz olduğunu düşüyordu. Fakat yayımlanan koordinatların sıklıkla kendilerini gizli tutan büyük çoğunluktan daha ciddi bir tehlike unsuru oluşturduğunu unutuyorlardı.

Geriye bir tek temizleme işlemi kalmıştı. Şarkıcı hazneden bir parça daha aldı, ardından Yıldız-Çalgıcıları temizlemekte bir parça kullanamayacağını fark etti. Yıldız sistemleri yok edilen dünyadan farklı bir yapıya sahipti: Kör noktaları vardı. Parça kullanmak geride bir şey bırakabilir ve yapılan işi anlamsız kılabilirdi. İkili vektör kâğıdı kullanmalıydı. Fakat Şarkıcı'nın hazneden ikili vektör kâğıdı alma izni yoktu; Büyük'ten izin alması gerekiyordu.

"Temizlik için ikili vektör kâğıdına ihtiyacım var."

Büyük, "İzin verildi," dedi.

İkili vektör kâğıdı, Şarkıcı'nın önünde süzüldü. Paketinde duruyor ve kristal şeffaflığında görünüyordu. Basit bir obje olmasına karşın, Şarkıcı'nın fazlasıyla sevdiği bir objeydi. Pahalı aletleri çok sevmiyordu; çok vahşi geliyorlardı ona. İkili vektör kâğıdının kırılgan fakat bir o kadar da amansız yapısı hoşuna gidiyordu, ölümü bir şarkıya dönüştürebilecek türde bir estetiğe sahipti.

Buna rağmen, Şarkıcı'yı huzursuz eden bir şey vardı. "Soru dahi sormadan almama izin vermendeki sebep nedir?"

"Çok masraflı bir şey verdiğim söylenemez."

"Fakat bunu çok sık kullanırsak–"

"Evrenin her tarafında kullanılan bir şeyden bahsediyoruz."

"Evet, bu doğru. Fakat geçmişte elimizden geldiğince kontrollü davranırdık. Şimdi ise–"

"Bir şey mi duydun?" Büyük, Şarkıcı'nın düşüncelerini karıştırmaya başladı ve Şarkıcı ürperdi. Büyük'ün Şarkıcı'nın aklında gezinen dedikoduları bulması fazla sürmedi. Büyük bir günah işlememişti – aklından geçenler tohumda herkesin bildiği bir sırdı aslında.

Dedikodunun konusu, geldikleri gezegenle dış gezegenler arasındaki bir savaştı. Eskiden, savaşa dair haberler daha sık gelirdi fakat bir süre sonra haberler kesilmişti ve bu da savaşın iyi gitmediğine hatta belki de bir krize sürüklenildiğine işaret ediyordu. Fakat gezegenleri, dış gezegenlerle birlikte var olamazdı. Dış gezegenlerin yok edilmeleri gerekiyordu, aksi takdirde yok edilen kendi gezegenleri olacaktı. Eğer savaş kazanılamazsa, o vakit...

Şarkıcı, "Dünyamız iki boyuta indirgenmeye karar verdi mi?" diye sordu. Büyük ne soracağını o daha sormadan biliyordu.

Büyük cevap vermedi fakat bu da başlı başına bir cevaptı.

Eğer dedikodular doğruysa, o vakit büyük bir matem yaşanacaktı. Şarkıcı böyle bir hayat yaşamayı düşünemiyordu bile. Değerler skalasında, hayatta kalmak her şeyin ötesindeydi. Hayat tehlikeye girdiği vakit, düşük entropili varlıkların tamamı kötünün iyisini seçmekten çekinmezlerdi.

Şarkıcı bütün bu düşünceleri idrak organından attı. Aklı bunlarla meşgul olmamalıydı ve bu düşünceler onu endişelendirmekten başka bir işe yaramazlardı. Şarkısına nerede ara verdiğini hatırlamayı denedi. Kaldığı yeri bulması biraz zaman aldı. Şarkıcı, şarkısına kaldığı yerden devam etti:

Üzeri hoş işlemelerle kaplı,
Dokusu ise sığ sulardaki çamur kadar yumuşak.
Vücudunu zamana buluyor,
Ve varlığın kıyısına uçalım diye beni kendisine çekiyor.
Ruhani bir uçuş bu:
Yıldızları birer hayalet gibi görüyoruz;
Yıldızların gözünde ise birer hayaletiz.

Şarkıcı şarkısına devam ederken, ikili vektör kâğıdını güç alanı dokunacıyla aldı ve umarsızca Yıldız-Çalgıcıları'na fırlattı.

Sığınak Dönemi, 67. Yıl
Hale

Cheng Xin kendini yerçekimsiz bir ortamda uyanık halde buldu.

Hibernasyon normal uyku gibi değildi. Kullanılan cihaz geçen zamanın hissedilmesine engel oluyordu. Sürecin tamamında kişi ancak hibernasyona girdiği ilk saati ve çıkmadan önceki bir saati hissedebiliyordu. Hibernasyon süresince ne kadar vakit geçerse geçsin, öznel olarak, uykudaki kişi iki saatten fazla uyumuş gibi hissetmiyordu. Bu yüzden de uyanma aşaması her seferinde keskin bir değişim içeriyor, benliğin zamanda bir kapıdan geçmiş ve yeni bir dünyaya adım atmış gibi hissetmesiyle sonuçlanıyordu.

Cheng Xin kendini küre şeklinde beyaz bir boşlukta buldu. 艾AA'nın da yanında süzüldüğünü gördü, onun da üzerinde beyaz renkte ve vücudu saran hibernasyon giysisi vardı. Saçları ıslaktı ve uzuvları kuvvetsizce iki yana açılmışlardı; görünen o ki AA da yeni uyandırılmıştı. Bakışlarının buluşmasıyla, Cheng Xin konuşmayı denedi fakat soğuğun beraberinde getirdiği uyuşukluk henüz geçmemişti, bu yüzden herhangi bir ses çıkaramadı. Aynı durumda olduğunu ve hiçbir şey bilmediğini anlatmak istercesine AA başını salladı.

Cheng Xin bulundukları yerin batan güneşin ışığına benzer, altın renkli bir aydınlıkla dolduğunu fark etti. Işık daire şeklinde bir pencereden geliyordu – bir gemi penceresinden. Pencerenin dışında, Cheng Xin sadece bulanık uzun çizgiler ve dönen kısa çizgiler görebiliyordu. Mavi ve sarı renklerde ve paralel düzende duran çizgiler, fırtınalarla ve taşkınlarla kaplı bir dünyayı, Jüpiter'in yüzeyini açığa çıkarıyorlardı. Cheng

Xin, Jüpiter'in yüzeyinin hatırladığından çok daha parlak olduğunu fark etti.

İşin tuhafı ise ortadaki fırtına bulut öbeğinin oluşturduğu kemerin ona Sarı Nehri hatırlatmasıydı. Tabii, bu "Sarı Nehir"deki bir gelgitin, Dünya'nın tamamını içine alabilecek genişlikte olduğunun farkındaydı. Cheng Xin bu arkaplanın üzerinde bir obje saptadı. Objenin gövdesi, farklı çaplarda bölümleri bulunan uzun bir sütun şeklindeydi. Ana sütuna farklı noktalardan dikey olarak bağlanan üç kısa silindir bulunuyordu. Bu düzenek ise sütun ekseninde yavaş bir şekilde dönüyordu. Cheng Xin baktığı şeyin sekiz farklı uzay şehrinin birleşmesiyle ortaya çıkan bir uzay şehri olduğuna karar verdi.

Büyüleyici başka bir şeyin daha farkına varmıştı: Bulundukları yer, birleşik uzay şehrine göre hareketsizdi fakat arkaplandaki Jüpiter hareket halindeydi. Jüpiter'in parlaklığına bakıldığında, an itibariyle Güneş'e bakan tarafındalardı ve birleşik uzay şehrinin gölgesi Jüpiter'in gazlarla kaplı yüzeyine düşüyordu. Bir süre sonra, Jüpiter'in aydınlanma çizgisi belirerek Jüpiter'in gündüzünü gecesinden ayırdı ve Cheng Xin, canavarsı bir gözü andıran Büyük Kırmızı Nokta'nın görüş alanına girdiğini gördü. Her şey, bulundukları yerin ve birleşik şehrin Jüpiter'in gölgesinde olmadığını ve Jüpiter'e paralel bir biçimde Güneş'in etrafında hareket etmediklerini doğruluyordu; aksine, Jüpiter'in uyduları halini almış ve gaz devinin etrafında dönmeye başlamışlardı.

Cheng Xin, "Neredeyiz?" diye sordu. Nihayet boğuk bir sesle konuşmayı başarmıştı fakat vücudunu hâlâ hareket ettiremiyordu.

AA kafasını hayır anlamında bir kez daha salladı. "Bilmiyorum. Sanırım bir uzay gemisindeyiz."

Jüpiter'in altın rengi parıltısında bir rüyadaymış gibi süzülmeye devam ettiler.

"*Hale*'desiniz."

Ses hemen yanlarında beliren bir bilgi penceresinden gelmişti. Pencerede saçları bembeyaz olmuş, yaşlı bir adam duruyordu. Cheng Xin adamın Cao Bin olduğunu anladı. Yaşına baktığında, bir kez daha uzun bir süre zarfını uyuyarak geçirdiğini anladı. Cao Bin, Cheng Xin'e Sığınak Çağı'nın 67. yılında ve Mayıs ayının on dokuzunda olduklarını söyledi. Son ve kısa uyanışının üzerinden elli altı yıl geçmişti.

Zamanın dışında kalarak hayattan kaçmış ve insanların yaşlanışını neredeyse bir anda gerçekleşen olaylar gibi seyretmişti. Kalbi pişmanlık ve suçluluk duygusuyla doldu. Bugünden itibaren, ne olursa olsun, bir daha hibernasyona girmemeye karar verdi.

Cao Bin onlara *Hale* adını taşıyan son uzay gemisinde bulunduklarını söyledi. Gemi daha üç yıl önce inşa edilmişti. Hale Şehri Olayı'nın ardından, yarım yüzyılı aşkın süre önce, Bi Yunfeng'le birlikte hüküm giymiş ancak kısa süre tutuklu kaldıktan sonra serbest bırakılmışlardı. Cao Bin on yılı aşkın süre önce ölen Bi Yunfeng'in iyi dileklerini Cheng Xin ve AA'ya iletti. Cheng Xin'in gözleri doldu.

Cao Bin ayrıca onlara Jüpiter öbeğinde artık elli iki büyük uzay şehri bulunduğunu ve çoğunun birleşerek daha büyük uzay şehirleri oluşturduklarını söyledi. An itibariyle gördükleri Jüpiter Birleşkesi İki'ydi. Erken Uyarı Sistemi'nin yirmi yıl önce mükemmelleştirilmesinin ardından, bütün şehirler Jüpiter uyduları olmaya karar vermişlerdi. Ancak alarm verildikten sonra şehirler ayrılacak ve saklanmaya gideceklerdi.

"Şehirlerde hayat bir kez daha cenneti andıran bir hal aldı. Göremeyecek olman çok yazık çünkü vakit kalmadı." Cao Bin durdu. Cheng Xin ve AA tedirgin bir şekilde bakıştılar. Cao Bin'in bu kadar çok konuşmasının arkasında yatan sebebin bu ânı geciktirmek olduğunu fark ettiler.

"Saldırı alarmı mı verildi?"

Cao Bin başıyla onayladı. "Evet, alarm verildi. Geçen yarım yüzyıl boyunca iki yanlış alarm verildi ve her ikisinde de

sizi neredeyse uyandıracaktık. Fakat bu kez gerçek. Çocuklarım –yüz on iki yaşına geldim, bu yüzden size bu şekilde hitap edebileceğimi düşünüyorum– karanlık orman saldırısı nihayet gerçekleşti."

Cheng Xin'in yüreği daraldı. Bunun sebebi saldırının gerçekleşmesi değildi – insanlık bu âna yüzyılı aşkın süredir hazırlanıyordu. Aksine, ters giden bir şeyler olduğunu hissetmesinden ötürüydü. AA ve kendisi özel olarak belirttikleri için uyandırılmışlardı. Bu aşamada uyandırılmaları en azından dört ya da beş saat alırdı, bu da alarm verilmesinin üzerinden belli bir süre geçtiği anlamına geliyordu. Fakat pencerenin dışında, Jüpiter Birleşkesi İki ne parçalara ayrılmıştı ne de yörüngesini değiştirmişti, hiçbir şey olmamışçasına, Jüpiter'in uydusu olarak süzülmeye devam ediyordu. Cao Bin'e döndüler: Asırlık dostlarının yüzündeki ifade, altında muazzam bir çaresizliği saklarcasına sakindi.

AA, "Şu an neredesin?" diye sordu.

Cao Bin, "Erken uyarı sistemindeyim," diyerek arkasına işaret etti.

Cheng Xin, Cao Bin'in arkasında kontrol merkezini andıran bir salon gördü. Bilgi pencereleri neredeyse her yeri kaplıyorlardı. Pencereler salonda geziniyor fakat aralıksız bir şekilde açılmaya devam eden pencereler dahi yeni açılanların arkasında kalıyorlardı – yıkılan bir barajın yarattığı taşkından farksızdı. Fakat salondaki insanlar hiçbir şey yapmıyor gibilerdi. Yarısı askeri üniforma giyiyordu fakat tamamı ya bir masaya yaslanmış biçimde ya da ayakta öylece duruyordu. Herkesin gözlerinde boş birer bakış ve yüzlerinde Cao Bin'in yüzündekine benzer, uğursuz fakat sakin birer ifade vardı.

Böyle olmamalıydı.

Sığınağa çekilmiş, saldırıyı atlatabilecek bir dünyaya benzemiyordu. Üç yüzyıl öncesini andırıyordu –hayır, an itibariyle dört yüzyıl geçmişti– Üç Cisim Krizi'nin çıktığı vakti. O vakitlerde, SİB ve GSK ofislerinde, Cheng Xin bu atmos-

fere ve benzer ifadelere rastlamıştı: Evrendeki bir tür süper gücün yarattığı çaresizlikti bu, *Pes ettik*, diyen bir uyuşukluk ve umarsızlık.

Kontrol merkezindeki çoğu kişi sessizdi fakat birkaçı aralarında kederli bir biçimde fısıldaşıyordu. Cheng Xin hissiz bir biçimde oturan bir adam gördü. Önündeki masada duran bir fincan devrilmiş ve içindeki mavi sıvı masadan pantolonuna dökülmüştü fakat adam umursamıyordu. Diğer tarafta, daha karmaşık ve gelişmeye devam eden bir durumu açıklar gibi görünen, büyük bir bilgi penceresinin karşısında, askeri üniformalı bir adam, sivil bir kadını kucaklıyordu. Kadının yüzü ıslak gibiydi...

"Neden Jüpiter'in gölgesine girmiyoruz?" AA pencerenin dışında duran birleşik şehre işaret etti.

Cao Bin bakışlarını yere indirerek, "Hiçbir anlamı yok. Sığınak işe yaramayacak," dedi.

Cheng Xin, "Fotoit, Güneş'ten ne kadar uzakta?" diye sordu.

"Fotoit yok."

"O vakit ne ile karşılaştınız?"

Cao Bin bedbaht bir kahkaha attı. "Bir kâğıt parçasıyla."

Sığınak Dönemi, 66. Yıl
Güneş Sistemi'nin Dışı

Cheng Xin'in uyanışından bir yıl önce, erken uyarı sistemi Oort Bulutu'nun sınırları yakınından ışık hızına yakın bir hızla geçen, tanımlanamayan bir obje saptadı. En yakın konumunda, objeyle Güneş'in arasındaki mesafe sadece 1.3 ışık yılıydı. Obje muazzam bir hacme sahipti ve ışık hızına yakın hızıyla uzaydaki toz ve atomlarla etkileşiminin sonucunda ortaya çıkan radyasyon korkunçtu. Erken uyarı sistemi objenin uçuşu esnasında uzay tozuyla kaplı bir alandan kaçınmak üzere ufak bir yön değişikliğinde bulunduğuna ve ardından eski rotasına döndüğüne de tanık oldu. Belli ki bu bir uzay gemisiydi.

Galaktik insanların aksine, Güneş Sistemi'nde yaşayan insanların Üç Cisimliler haricinde uzaylı bir medeniyetle ilk karşılaşmalarıydı bu.

Geride kalan üç yanlış alarmdan alınan derslerden ötürü, Federasyon Hükümeti bu keşfi kamuya açıklamadı. Bu gelişmeden Sığınak Dünyası'nda en fazla bin kişi haberdardı. Uzay gemisinin Güneş Sistemi'ne en yakın olduğu birkaç gün boyunca, bu kişiler aşırı bir tedirginlik ve korku halinde yaşadılar. Sayıları onları aşmayan uzay gözlem ünitesinin oluşturduğu erken uyarı sisteminde, (Jüpiter öbeğindeki bir uzay şehri olan) erken uyarı merkezinde, Federasyon Filosu Kumandanlığı'nın harp merkezinde ve Güneş Sistemi Federasyonu'nu başkanının ofisinde, insanlar nefeslerini tuttular ve gölün dibinde saklanmış, üzerindeki balıkçı teknesinin geçmesini bekleyen bir balık sürüsü gibi uzay gemisinin rotasını izlediler. İlerleyen zamanlarda bu kişilerin korku

seviyesi ayyuka çıktı: Radyo dalgalarıyla iletişim kurmuyor, sessiz adımlarla yürüyor ve sadece fısıldaşarak konuşuyorlardı... Gerçek şu ki, herkes yaptıklarının anlamsız olduğunun bilincindeydi, sebebi ise erken uyarı sisteminin gözlemlediği olayın bir yıl ve dört ay önce gerçekleşmiş olmasıydı. An itibariyle uzay gemisi çoktan gitmişti.

Uzaylı bir medeniyete ait bu uzay gemisinin uzaklaşmasının ardından, bu kişiler rahatlayamadılar. Erken uyarı sistemi tedirginlik verici başka bir keşif daha yapmıştı. Tuhaf uzay gemisi, Güneş'e bir fotoit göndermemişti fakat başka bir şey bırakmıştı. Bu obje de Güneş'e doğru ışık hızında atılmıştı fakat fotoitlere benzer bir salınım göstermiyordu ve elektromanyetik izi bulunmuyordu. Erken uyarı sistemi objenin varlığını kütleçekimsel dalgalar aracılığıyla fark edebilmişti. Obje aralıksız bir biçimde, sabit güce ve sıklığa sahip, kütleçekimsel dalgalar yayıyordu. Dalgaların herhangi bir mesaj taşımadığı aşikârdı ve bu, gönderilen objenin fiziksel özellikleriyle alakalı olmalıydı. Erken uyarı sistemi söz konusu kütleçekimsel dalgaları keşfettiğinde, kaynağın uzaylı gemisi olduğu düşünüldü. Fakat fazla geçmeden kaynağın uzay gemisinden farklı olduğunu ve Güneş Sistemi'ne ışık hızıyla yaklaştığını öğrendiler.

Gözlemlenen veriler üzerinde yapılan analizler objenin doğrudan Güneş'i hedef almadığını ortaya çıkardı. O anki rotasına bakıldığında, Güneş'in hemen yanından geçecek ve Mars'ın yörüngesine girecekti. Hedefinin Güneş olması durumunda, bu korkunç bir hata yaptıkları anlamına gelirdi. Bu da objenin bir fotoitten farklı olduğuna dair yeni bir kanıttı: Önceki iki fotoit saldırısından elde edilen verilerin tamamı, fotoitin ateşlenmesiyle birlikte, hedef aldığı yıldıza doğru net ve (yıldızın hareketini göz önünde bulundurarak) olabildiğince düz bir yol aldığı, herhangi bir rota değişimine gerek duymadığı görülüyordu. Buradan fotoitin ışık hızında hareket eden ve hareketsizliğe sahip bir objeden ibaret olduğu sonu-

cuna varılabilirdi. Kütleçekimsel dalgaların takibi sonucunda bu objenin rotasında herhangi bir değişiklik yapmadığı ve hedefinin Güneş olmadığı ortaya çıktı. Bu, konuyu takip eden herkesin yüreğine bir nebze su serpmişti.

Obje, Güneş'ten 150 AB uzaklıktayken, yaydığı kütleçekimsel dalgaların sıklığı hızla azalmaya başladı. Erken uyarı sistemi bunun objenin yavaşlamasından dolayı gerçekleştiğini keşfetti. Birkaç gün içerisinde, objenin hızı ışık hızından ışık hızının binde birine düştü ve azalmaya devam etti. Bu derece düşük bir hız Güneş'i tehdit etmeye yeterli olmadığı anlamına geliyordu ve insanların yüreğine biraz daha su serpmişti. Dahası, bu hızdayken, insan yapımı bir uzay gemisinin objeyle aynı hızda hareket edebilmesi mümkündü. Diğer bir deyişle, gemilerimizi gönderebilir ve onun yolunu kesebilirdik.

Vahiy ve *Alaska*, Neptün şehir öbeğinden ayrıldılar ve ikili düzende bilinmeyen objeyi araştırmak üzere uçuşa geçtiler.

Her iki gemi de kütleçekimsel dalga alım özelliğine ve kısa mesafede yayının kaynağını kesin bir biçimde saptayabilen bir konumlama ağına sahipti. Yayın Dönemi'nden beri kütleçekimsel dalga alma ve gönderme özelliğine sahip birçok gemi üretilmişti. Fakat bu gemilerde kullanılan tasarım konseptleri, eski dönemdeki anten gemilere oranla çok daha farklıydı. En büyük yeniliklerden biri kütleçekimsel dalga anteninin geminin kendisinden ayrılması ve böylece iki ayrı ünite elde edilmesiydi. Anten farklı gemilerle birleştirilebiliyor ve zamanla kullanılamaz hale geldiği takdirde değiştirilebiliyordu. *Vahiy* ve *Alaska* sadece orta boyutlu gemilerdi fakat kütleçekimsel dalga antenlerinin büyük yer kaplamalarından ötürü, büyük gemilerle eşit hacme sahiplerdi. İki gemi, Eski Çağ'daki helyum dolu hava araçlarını andırıyorlardı: Muazzam bir görüntüye sahiplerdi fakat etkin yükleri gaz çuvalının altında asılı duran ufak sepetten ibaretti.

İki geminin limandan ayrılışlarından on gün sonra, Gene-

ral Vasilenko ve 白 Ice* aşırı hafif uzay kıyafetlerini ve manyetik ayakkabılarını giyinip *Vahiy*'in kütleçekimsel dalga anteni üzerinde uzay yürüyüşüne çıktılar. Geminin içine kıyasla buranın çok daha geniş olması ve antenin etrafında gezinmenin, toprakta gezinmeye benzer bir his uyandırmasından ötürü, bu gezintilerden keyif alıyorlardı. İlk keşif ekibinin liderleriydiler: Vasilenko kumandan konumundaydı ve 白 Ice da teknik konulardan sorumluydu.

Yayın Dönemi'nde, Aleksey Vasilenko erken uyarı sisteminde gözlemcilik yapmıştı. Widnall'la birlikte Üç Cisim'e ait ışık hızıyla hareket eden gemilerin arkalarında bıraktıkları ve ilk yanlış alarma sebebiyet veren izleri keşfetmişlerdi. Kazanın ardından, Teğmen Vasilenko günah keçisi ilan edilmiş ve hak etmediği bir biçimde ihraç edilmişti. Fakat Vasilenko verilen cezanın adil olmadığını düşünüyor ve tarihin er ya da geç adını temizlemesini umut ediyordu, bu yüzden de hibernasyona girmişti. Zaman geçtikçe, ışık hızı izlerinin keşfi önem kazandı ve ilk yanlış alarmın oluşturduğu hasar unutuldu. Vasilenko, Sığınak Dönemi'nin dokuzuncu yılında uyandı ve eski rütbesi ona iade edildi, aldığı terfiler sonucunda da an itibariyle sahip olduğu Güneş Federasyonu Uzay Kuvvetleri koramiralliği rütbesine ulaştı. Ancak yaşı seksene merdiven dayamıştı. Yanında gezinen 白 Ice'a bakarken, hayatın ne kadar adaletsiz olduğunu düşündü: Bu adam kendisinden seksen yıl önce doğmuştu ve Kriz Dönemi'nden geliyordu; buna rağmen, hibernasyondan sadece kırk yaşını biraz geçkin çıkmıştı.

白 Ice'ın asıl adı Bai Aisi'ydi. Uyanışının ardından zamana ayak uydurduğunu ve geride kalmadığını belli etmek istediğinden, İngilizce ve Çince yaygın bir isim seçmişti. Ding Yi'nin yanında doktora eğitimini gerçekleştiren bir öğrenciydi ve Kriz Dönemi'nin sonlarına doğru hibernasyona girmiş, yirmi iki yıl gibi kısa bir süre önce uyandırılmıştı. Genelde, hi-

---

* Çince "白" soyadı "Bai" şeklinde telaffuz edilir.

bernasyon cihazında bu kadar uzun süre geçirmek, yeni çağa uyum sağlamakta zorluk çekmek anlamına geliyordu fakat kuramsal fizik bir istisnaydı. Sofon kilidi, Eski Çağ fizikçilerinin Caydırma Dönemi'nde hâlâ söz sahibi olabilmelerini sağlamıştı ve güneş çevresi parçacık çarpıştırıcısının inşasıyla kuramsal fiziğe dair bütün temeller âdeta yeni karılmış bir deste iskambil kartı altüst olmuştu.

Eski Çağ zamanında, süper sicim teorisi ileri bir teori olarak görülmüştü, yirmi ikinci asır fiziği olarak. Güneş çevresi parçacık çarpıştırıcısı, deneyler aracılığıyla süper sicim teorisinin doğrulanmasına olanak sağlamıştı. Gelgelelim elde edilen sonuçlar çok korkunçtu. Reddedilmesi gereken konseptlerin sayısı, teyit edilen tahminlerin çok ama çok üzerindeydi. Üç Cisimliler'in insanlarla paylaştığı sonuçların büyük kısmının yanlış olduğu ortaya çıkmıştı. Üç Cisimliler'in daha sonraki zamanlarda eriştiği teknoloji seviyesi göz önüne alındığında, temel teoride böylesi hatalar yapabilmiş olmaları akıl kârı değildi. Bu durumda varılabilen tek sonuç, temel teori gibi alanlarda bile insanlığa yalan söylemiş olduklarıydı.

白 Ice güneş çevresi parçacık çarpıştırıcısı tarafından doğrulanan birkaç kuramsal modelden bazılarını sunmuştu. Uyandığı vakitlerde, fizik başlangıç noktasına geri dönmeye benzer bir durumdaydı. Fazla geçmeden rüştünü ispat ederek birçok ödül kazanmış ve yaklaşık on yılın ardından, bir kez daha alanında öncü bir isim halini almıştı.

"Tanıdık geliyor mu?" Vasilenko etraflarına işaret etti.

白 Ice, "Kesinlikle. Fakat artık insanlık özgüvenini ve kibrini yitirmiş durumda," dedi.

白 Ice'ın söyledikleri Vasilenko'yu etkilemişti. Geminin geldiği yola baktı. Neptün ufak mavi bir noktadan, Güneş ise soluk, antenin yüzeyine gölge dahi düşürmekten aciz bir ışık kaynağından ibaretti. Onca yıl önce iki bin tane yıldız sınıfı geminin oluşturduğu o nefes kesici ordu neredeydi? O günlerden geriye yüzden fazla mürettebatı bulunmayan bu iki

yalnız gemi kalmıştı. *Alaska* yaklaşık yüz bin kilometre ötedeydi fakat görebilecekleri mesafede değildi. O gemi sadece konumlama ağının diğer ucu işlevini görmüyor, aynı zamanda *Vahiy*'dekine benzer başka bir keşif ekibini taşıyordu. Donanma komutanlığı, *Alaska*'daki ekibi destek çıkmaları için göreve dahi etmişti, bu da görevde oluşabilecek risk ve tehlikelere karşı her türlü hazırlığın yapıldığı anlamına geliyordu. Burada, Güneş Sistemi'nin soğuk ve ıssız bu köşesinde, ayaklarının altındaki anten, evrendeki yalnız bir adayı andırıyordu. Vasilenko iç geçirmek istedi fakat bu düşüncesinden vazgeçti. Uzay kıyafetinin cebinden bir şey çıkardı ve aralarında yavaşça dönerek süzülmesine izin verdi.

"Şuna bir bak."

Obje bir tür hayvanın kemiğine benziyordu. Gerçek şu ki, bu bir tür metalik makine parçasıydı; yıldızların dondurucu ışığı, metalin pürüzsüz yüzeyinden yansıyordu.

Vasilenko dönen objeye işaret etti. "Yaklaşık yüz saat önce, geminin rotasında süzülen, metalik bir enkaz bulutuyla karşılaştık. Drone yardımıyla toplanan birkaç parça eşyadan biri de buydu: Kriz Dönemi'nin sonundaki yıldız sınıfı savaş gemilerinden birinin nükleer füzyon reaktörüne ait soğutucunun bir parçası."

白 Ice hayran bir tonla, "Kıyamet Günü Savaşı'ndan mı?" diye sordu.

"Evet. Aynı zamanda bir koltuğun kolçağını ve geminin ön kısmından bir parça bulduk."

Neredeyse iki yüz yıl öncesine dayanan, kadim bir savaş meydanının yakınından geçiyorlardı. Sığınak Projesi'nin başlamasıyla birlikte, insanlar bu eski kalıntılara sıklıkla rastlamaya başlamışlardı. Bazıları müzelere yerleştirilirken, diğerleri kara borsada alınıp satılıyordu. 白 Ice parçayı eline aldı ve soğukluğunun uzay kıyafetinin eldiveninden geçtiğini, iliklerine kadar ulaştığını hissetti. Elinden bıraktığı parça, içinde bir ruh varmışçasına, yavaş dönüşüne kaldığı yerden devam

etti. 白 Ice bakışlarını kaçırarak uzaklara çevirdi. Görebildiği tek şey dipsiz, bomboş bir hiçlikti. İki bin savaş gemisi ve milyonlarca cansız beden, uzayın bu ıssız yerinde neredeyse iki yüz yıldır süzülüyorlardı. Canlarını feda edenlerin kanlarının buzdan gaza dönüşüp buharlaşmasının üzerinden çok uzun zaman geçmişti.

白 Ice, "Bu seferki keşfimiz damlacıklardan bile daha tehlikeli olabilir," dedi.

"Doğru. O vakitlerde, Üç Cisimliler'i az çok tanıyorduk. Fakat bunu yaratan ve gönderen dünyaya ilişkin en ufak bir fikrimiz yok... Dr. Bai, ne ile karşılaşacağımıza dair herhangi bir tahmininiz var mı?"

"Sadece devasa bir obje kütleçekimsel dalgalar yayabilir, o yüzden hem kütle hem de hacim olarak büyük bir objeyle hatta belki de bir uzay gemisiyle karşılaşacağımızı tahmin ediyorum... Eh, bu işte beklenmeyeni beklemek gerek ama."

İki gemi belirlenen rotada bir hafta daha yol aldılar, ta ki kütleçekimsel dalga yayınının kaynağıyla aralarındaki mesafe bir milyon kilometre civarına düşünceye kadar. Keşif ekipleri hızları sıfıra düşünceye dek yavaşladılar ve Güneş'e doğru hızlanmaya başladılar. Böylece, tanımlanamayan obje keşif ekibine yetiştiğinde, birbirlerine paralel bir biçimde uçacaklardı. Yakın mesafe keşiflerin çoğu *Vahiy* tarafından gerçekleştirilecekti; *Alaska* ise yaklaşık yüz bin kilometrelik bir mesafeden gözlem yapacaktı.

Aradaki mesafe azalmaya devam etti; *Vahiy* ve obje arasındaki mesafe artık on bin kilometre civarındaydı. Kütleçekimsel dalga yayını oldukça netti ve konumu kesin bir biçimde belirlemekte kullanılabilirdi. Fakat bu mesafeden dahi ne radardan bir yankı alınabiliyor ne de görünür ışık mesafesinde herhangi bir şey saptanabiliyordu. Aradaki mesafe bin kilometreye düştüğü vakit dahi kütleçekimsel dalga yayınının kaynağının bulunduğu yerde hiçbir şey göremiyorlardı.

Vahiy'in mürettebatı paniklemeye başlamıştı. Yola çıkmadan önce farklı ihtimaller üzerinde bolca kafa patlatmışlardı fakat hedeflerinin neredeyse tepesine çıkmış kadar yaklaşmalarına karşın onu göremeyecekleri akıllarının ucundan dahi geçmemişti. Vasilenko, Neptün'deki üsle ne yapmaları gerektiği konusunda iletişime geçti ve kırk dakika sonra hedefe aralarında yüz elli kilometre kalıncaya dek yaklaşmaları emrini aldı.

Nihayet, görünür ışık saptama sistemleri bir şeye rastladı: Gemideki basit bir teleskopla dahi gözlenebilen, kütleçekimsel dalga yayınının kaynağındaki ufak beyaz bir noktaydı bu. *Vahiy* araştırma için bir drone gönderdi. Drone hedefe doğru uçtu, aralarındaki mesafe hızla azaldı: beş yüz kilometre, elli kilometre, beş yüz metre... Nihayet, drone hedefle arasında beş metrelik mesafe kala durdu. Drone'un yayınladığı net holografik görüntü, Güneş'e ateşlenen bu dünyadışı objeyi her iki geminin mürettebatlarının da görmesini sağladı.

Karşılarında bir kâğıt parçası duruyordu.

Bu objeyi daha iyi bir şekilde tanımlamak mümkün değildi. Resmiyette, objeye dikdörtgen şeklinde zar-benzeri yapılı obje denildi: Uzunluk: 8.5 cm; genişlik: 5.2 cm; bir kredi kartından çok az daha büyüktü. O kadar inceydi ki kalınlığını ölçmek mümkün değildi. Yüzeyi saf beyazdı, aynı bir kâğıt parçasına benziyordu.

Keşif ekibinin üyeleri dünyanın en başarılı subayları ve profesyonellerinden oluşuyordu, serinkanlı ve rasyonel zekâlara sahiptiler. Fakat içgüdüleri baskın gelmişti. Hepsi, devasa, işgalci objelerle karşılaşmayı bekliyordu. Bazıları, Europa büyüklüğünde bir uzay gemisiyle karşılaşacaklarını düşünüyordu – kütleçekimsel dalga yayınının kuvveti düşünüldüğünde, çok da uzak bir ihtimal değildi.

Karşılarında bir kâğıt parçası görünce –ona bu adı vermişlerdi– herkes rahat bir nefes aldı. Akıllarının bir köşesinde tedbiri elden bırakmamak vardı hâlâ. Objenin her iki uzay

gemisini de yok edebilecek güçte bir silah olması kesinlikle pekâlâ mümkündü. Fakat Güneş Sistemi'nin tamamına karşı bir tehdit unsuru oluşturma ihtimaline inanmakta güçlük çekiyorlardı. Görünüşüne bakıldığında hassas, zararsız görünüyor, geceleyin gökyüzünde süzülen, beyaz bir tüyü andırıyordu. İnsanlar kâğıt üzerine mektup yazmayı bırakalı uzun zaman olmuştu fakat eski dünyaya ait dönem filmlerinden bu olguya aşinalardı. Bu da karşılarında duran kâğıt parçasını biraz romantik dahi kılıyordu.

Araştırmalarına devam ettiklerinde, kâğıt parçasının herhangi bir dalga aralığında elektromanyetik radyasyon yansıtmadığını fark ettiler. Kâğıdın beyaz rengi ışığın yansıması değil, objenin bizzat kendi ışığıydı. Görünür ışık dahil olmak üzere elektromanyetik radyasyon türlerinin tamamı kâğıdın içinden öylece geçiyor ve bu da kâğıdın tamamen şeffaf olduğunu ortaya koyuyordu. Yakın mesafeden çekilen fotoğraflar, kâğıdın arkasındaki yıldızları resmediyordu fakat yaydığı beyaz ışığın ve uzayın karanlık arkaplanının yarattığı parazitten ötürü, uzaktan bakıldığında opak ve beyaz bir obje olarak görünüyordu. Görünüşte dahi olsa, obje zararsız gibiydi.

Hakikaten bir mektup göndermiş olabilirler miydi?

İlk gönderdikleri drone uygun aletlere sahip olmadığından, kâğıdı yakalamak için mekanik bir kola ve kapatılabilir bir tutacağa sahip başka bir drone gönderildi. Mekanik kolun ucunda duran tutacak kâğıda doğru yaklaşırken, her iki gemidekiler de yürekleri ağzında bekliyorlardı.

Bu da tanıdık bir sahneydi.

Tutacak kâğıdın üzerine kapandı ve mekanik kol geri çekildi.

Fakat kâğıt olduğu yerde kaldı.

Aynı işlem birçok kez denendi ve her seferinde aynı sonuç elde edildi. *Vahiy*'deki drone operatörleri, mekanik kolu hareket ettirerek kâğıda dokunmayı denediler. Kol kâğıdın içinden geçerken, her iki objede de herhangi bir zarar görünmüyordu.

Ne kol herhangi bir direnç hissetmişti, ne de kâğıt yönünü değiştirmişti. Nihayet, operatör kâğıdı itmek için drone'u yavaşça yaklaştırmayı denedi. Drone'un gövdesinin temas ettiği kâğıt gözden kayboldu ve ilerleyişine devam eden aracın kıç tarafından, herhangi bir değişime uğramamış bir halde çıktı. Kâğıdın drone'un içinde bulunduğu süreçte ise göstergeler herhangi bir anomali saptamadılar.

An itibariyle, keşif ekibinin üyeleri bu kâğıt parçasının sıradan bir obje olmadığının farkına varmışlardı. Fiziksel dünyadaki hiçbir şeyle etkileşime girmeyen, illüzyona benzer bir şeydi. Aynı zamanda her ne olursa olsun konumunu koruyan, ufak bir kozmik boyut modeline de benziyordu. Konumunu –daha doğrusu, doğrultusunu– hiçbir temasla değiştirmek mümkün değildi.

白 Ice objeyi yakından incelemeye karar verdi. Vasilenko ona eşlik etme konusunda ısrarcıydı. İlk keşif ekibinin iki liderinin birlikte gitmeleri tartışmalı bir karardı ve Neptün'deki üsten onay alabilmek için kırk dakika beklemesi gerekti. Vasilenko'nun ısrarı ve ikinci bir ekibin hazır bulunması sebebiyle, istekleri tereddütle de olsa kabul edildi.

İkili bir uzay mekiği içerisinde kâğıt parçasının yolunu tuttular. *Vahiy* ve devasa kütleçekimsel dalga yayını anteni gözden kaybolurken, 白 Ice evrendeki tek destek kaynağından uzaklaştığını düşündü ve yüreğine bir korku düştü.

Vasilenko, "Hocan, Dr. Ding, o da yıllar önce seninle aynı şekilde hissetmiş olmalı," dedi. Tamamıyla sakin görünüyordu.

白 Ice, Vasilenko'nun yaptığı yorumu sessiz kalarak onayladı. İki yüzyıl öncesinde yaşayan Ding Yi'yle ruhsal bir bağ kurduğunu hissediyordu. İkisi de büyük bir bilinmezliğe yönelmişti, benzer bilinmezlikte kaderlere sahiplerdi.

"Merak etme. Bu kez sezgilerimize güvenebiliriz." Vasilenko, 白 Ice'ın omzuna vurdu fakat 白 Ice teselli olacak durumda değildi.

Mekik kâğıt parçasının yanındaydı artık. Uzay kıyafetlerini kontrol etmelerinin ardından mekiğin kapağını açtılar ve uzayla bir oldular. Mekiğin konumunu kâğıt parçası üzerlerinde ve sadece yarım metre uzaklıkta kalıncaya dek ince ayardan geçirdiler. Ufak beyaz yüzeyi tamamıyla pürüzsüzdü ve içinden baktıklarında arkaplandaki yıldızları görebilmeleri, objenin ışık yaydığını ve şeffaflığını doğrular nitelikteydi. Yaydığı beyaz ışık arkasında kalan yıldızların bir miktar bulanık görünmesine sebep oluyordu.

Kendilerini mekiğin içerisinde gözleri objenin oluşturduğu düzlemle aynı seviyeye gelinceye dek yükselttiler. Tam da kameranın gösterdiği üzere, kâğıdın kalınlığı bulunmuyordu. Profilden bakıldığında gözden kayboluyordu. Vasilenko elini kâğıda doğru uzattı fakat 白 Ice ona engel oldu.

白 Ice hiddetle, "Ne yapıyorsun?" diye sordu. Cümlesini ise bakışları tamamladı. *Öğretmenime olanları düşün.*

"Eğer bu hakikaten bir mektupsa, belki de taşıdığı mesaj ancak bilinç sahibi bir varlığın doğrudan temasta bulunmasıyla kendini gösterecektir." Vasilenko, 白 Ice'ın elini kenara itti.

Vasilenko eldivenli eliyle kâğıda dokundu. Eli kâğıdın içinden geçti ve objeye herhangi bir zarar vermedi. Vasilenko herhangi bir tür telepatik mesaj da almadı. Elini kâğıdın içinden bir kez daha geçirdi ve durdu, ufak beyaz düzlemin elini ikiye ayırmasına izin verdi. Buna rağmen bir şey hissetmedi. Kâğıt içinden geçen elin oluşturduğu kesit alanının dış hatlarını gösteriyordu: Belli ki kâğıda zarar gelmemiş, elin içinden öylece geçmişti. Vasilenko elini geri çekti ve kâğıt olduğu gibi kaldı – ya da, daha doğru bir deyişle, saniyede iki yüz kilometre hızla Güneş Sistemi'ne doğru ilerlemeye devam etti.

白 Ice da kâğıda dokunmayı denedi ve ardından elini geri çekti. "Bizimkisiyle hiçbir ilgisi bulunmayan bir evrenden gelen bir projeksiyona benziyor."

Vasilenko'nun endişeleri ise daha temel konulara ilişkindi.

"Eğer hiçbir şeyden etkilenmiyorsa, gemiye getirme ve geniş çaplı analiz yapma imkânımız bulunmuyor demektir."

白 Ice güldü. "Onu halletmesi kolay. Francis Bacon'ın anlattığı hikâyeyi unuttun mu? 'Dağ Muhammed'e gelmezse, Muhammed dağa gider.'"

Ve böylece, *Vahiy* yavaşça kâğıda doğru yaklaştı, temas etti ve geminin içine girmesine izin verdi. Daha da yavaş manevralarla laboratuvar kabininin merkezine geçmesini sağladı. İnceleme esnasında kâğıdı hareket ettirmenin tek yolu, gemiyi hareket ettirmekten geçiyordu. Araştırılan objeyle etkileşime geçmenin zorluğu başta sıkıntı yaratsa da, *Vahiy*, Kuiper Kuşağı'nda birtakım ufak objeleri incelemek için tasarlanmıştı ve muazzam bir hareket kabiliyetine sahipti. Kütleçekimsel dalga anteninde yüksek netliğe sahip on iki itici bulunuyordu. Geminin yapay zekâsı gereken ayarlamalara alışmasıyla birlikte, objeyle etkileşim hızlı ve net bir hal aldı. Madem kâğıt Dünya'daki herhangi bir şeyden etkilenmiyordu, o vakit onu etkilemeden araştıracaklardı.

Bu da tuhaf bir manzaraya sebebiyet vermişti: Kâğıt, *Vahiy*'in merkezinde duruyordu fakat geminin kâğıtla herhangi bir bağlantısı bulunmuyordu. İki objenin tek ortak yanları aynı yeri kaplamaları ve Güneş Sistemi'ne doğru aynı hızla ilerlemeleriydi.

Uzay gemisinin içinde, arkaplan ışığının fazlasıyla güçlü olmasından ötürü objenin şeffaflığı daha da belirgin bir hal almıştı. Artık bir kâğıt parçasını değil, varlığını ancak yaydığı soluk ışıkla belli eden, şeffaf bir filmi andırıyordu. Gemidekiler ise ona kâğıt parçası demeye devam ediyorlardı. İçerideki kuvvetli ışık kâğıdı görmeyi zaman zaman zorlaştırdığından, araştırmacıların laboratuvardaki ışıkları bir miktar kısmaları gerekti.

Araştırmacıların yaptığı ilk şey, kâğıt parçasının kütlesini belirlemeye çalışmak oldu. Bunu yapmanın tek muhtemel yolu da objenin yerçekimini ölçmekten geçiyordu. Ancak, en

ince ayarlarda dahi, yerçekimi ölçer hiçbir şey göstermiyor, kâğıdın kütlesinin ciddi anlamda küçük hatta belki de sıfır olduğuna işaret ediyordu. İkinci ihtimal göz önünde bulundurulduğunda, bazıları objenin makro yapıdaki bir foton ya da nötrino olabileceğini düşündüler fakat sahip olduğu geometrik yapı bunun aksine işaret ediyordu.

Tüm dalga boylarındaki elektromanyetik dalgaların kâğıdın içinden herhangi bir kırılma yaşamadan geçmelerinden ötürü, kâğıda ilişkin hiçbir analiz gerçekleştirilemiyordu. Gücü fark etmeksizin, hiçbir manyetik alandan etkilenmiyor gibi görünüyordu. Obje herhangi bir iç aksama sahip gibi de görünmüyordu.

Yirmi saat geçmiş fakat keşif ekibi kâğıt hakkında hiçbir bilgi elde edememişti. Ancak gözlemlemeyi başardıkları tek bir şey vardı: Yaydığı ışığın ve kütleçekimsel dalgaların yoğunluğu azalıyordu. Bu da yayılan ışık ve kütleçekimsel dalgaların bir tür buharlaşma olduğuna işaret ediyordu. Kâğıdın varlığına yönelik bu ikili haricinde herhangi bir belirtiye sahip olmadıklarından, bunların ortadan kaybolması kâğıdın ortadan kaybolmasıyla aynı anlama gelecekti.

Üs, keşif ekibine büyük bir araştırma gemisi olan *Yarın*'ın Neptün şehir öbeğinden yola çıktığını ve keşif ekibiyle yedi gün içerisinde buluşacağını bildirdi. *Yarın* daha gelişmiş araştırma ekipmanlarına sahipti ve kâğıdı daha derinlemesine araştırabilirdi.

Kâğıda alışmalarıyla birlikte, *Vahiy*'deki takım tedbiri elden bırakmaya ve araya koydukları mesafeyi göz ardı etmeye başladılar. Objenin yaşadıkları evrenle etkileşime girmediğini ve herhangi bir zararlı radyasyon yaymadığını biliyorlardı. Ona rahat bir biçimde dokunuyor, vücutlarından geçmesine izin veriyorlardı. Hatta birisi kâğıdın gözlerinden ve beyninden geçmesine izin vermiş ve arkadaşından manzaranın fotoğrafını çekmesini istemişti.

白 Ice bunu görünce küplere bindi. "Kesin şunu! Bu bir

şaka değil," diye bağırdı. Yirmi saati aşkın süre boyunca laboratuvarda aralıksız çalışmanın ardından, 白 Ice laboratuvardan ayrılarak kabinine döndü.

白 Ice kabinin ışığını kapatıp uyumayı denedi. Fakat karanlıkta kendini huzursuz hissetti; beyaz parıltısıyla, kâğıt her an odasına süzülecekmiş gibi hissediyordu. Bu yüzden ışığı tekrar yaktı, loş ışığın ve hatıraların eşliğinde süzülmeye başladı.

Öğretmenine son kez veda etmesinin üzerinden yüz doksan iki yıl geçmişti.

Alacakaranlıktı, Ding Yi'yle birlikte yeraltı şehrinden çıkmış ve arabalarıyla çölün yolunu tutmuşlardı. Ding Yi gezmek ve düşünmek için çöle gelmekten hoşlanıyordu hatta çölde ders dahi vermişti. Öğrencileri bu deneyimden nefret ediyorlardı fakat bu eksantrik alışkanlığını şu şekilde açıklıyordu: "Issız yerleri seviyorum. Hayat, fiziğe odaklanmanıza engel oluyor."

Hava güzeldi o gün. Ne rüzgâr ne de kum fırtınası vardı ve baharın ilk günleri temiz havayı beraberinde getirmişti. Öğretmen ve öğrenci birlikte bir kum tepesinin üzerine uzandılar. Kuzey Çin çölü batan güneşin ışıklarıyla yıkanıyordu. Normalde, Bai Aisi sıralanan kum tepelerini bir kadının vücuduna benzetirdi –bu benzetmeyi Ding Yi'nin kendisinden duymuş dahi olabilirdi– fakat an itibariyle onları açıktaki bir beyine benzetiyordu. Beyin, altın rengi alacakaranlıkta kıvrımlarını ve katlarını gözler önüne seriyordu. Gökyüzüne baktı. O gün, tozlu hava hasret kaldıkları ve aydınlanmasına ramak kalmış bir zihni andıran maviliği biraz olsun görmelerine izin vermişti.

Ding Yi, "Aisi, sana başkalarına anlatmaman gereken birkaç şey söylemek istiyorum. Geri dönmezsem dahi kimseye söyleme bunları. Belli bir sebepten ötürü söylemiyorum. Sadece arkamdan gülünmesini istemiyorum."

"Profesör Ding, neden bunu bana anlatmak için geri dönmemizi beklemiyorsunuz?"

Bai Aisi, Ding Yi'yi teselli etmeye çalışmıyordu. Söylediklerinde samimiydi. İnsanlığın Üç Cisim filosuna karşı aldığı zaferin sarhoşluğunu henüz üzerinden atamamıştı ve Ding Yi'nin damlacığa yapacağı yolculuğun ciddi bir tehlike içereceğini düşünmüyordu.

"Öncelikle bir soruya cevap ver lütfen." Ding Yi, Bai Aisi'nin sorusunu duymazdan geldi ve batıya doğru ilerleyen güneşin aydınlattığı çöle işaret etti. "Belirsizlik ilkesini bir dakikalığına aklından çıkar ve her şeyin belirlenebilir olduğunu varsay. Başlangıç şartlarını bildiğin takdirde, zamanın herhangi bir noktasına dair her şeyi hesaplaman ve türetmen mümkün olacaktır. Şimdi ise Dünya'ya ilişkin her türlü verinin milyarlarca yıl önce uzaylı bir bilim canlısına verildiğini varsay. Söz konusunu canlının bu çölün varlığını sadece hesaplamalarla elde etmesi mümkün müdür?"

Bai Aisi öğretmeninin sorusu üzerine düşündü. "Hayır. Bu çöl Dünya'nın doğal evriminin değil, insan etkisinin bir sonucu. Medeniyetlerin davranışları fizik kurallarıyla saptanamaz."

"Çok güzel. O vakit neden bizler ve meslektaşlarımız günümüz evreninin şartlarını açıklamaya ve geleceğini kestirmeye çalışırken, sadece fizik kurallarına dayalı tümdengelimlerden faydalanıyoruz?"

Ding Yi'nin sözleri Bai Aisi'yi şaşırtmıştı. Geçmişte hiç böyle sözler ettiğine rastlamamıştı.

Bai Aisi, "Bunun fiziğin ötesinde olduğunu düşünüyorum. Fiziğin amacı doğanın temel yasalarını ortaya çıkarmaktır. Dünya'nın insan etkisiyle çölleştirilmesi fiziğin doğrudan kullanımıyla saptanamasa da, belli kuralları takip ettiği gerçeğini değiştirmiyor. Evrenin kuralları değişmezdir."

"Heh heh heh heh." Ding Yi'nin kahkahasında keyif belirtisi yoktu. İlerleyen vakitte hatırladığı üzere, Bai Aisi o âna

kadar duyduğu en sinsi kahkaha olduğunu düşünmüştü. Mazoşist bir keyfe işaret ediyor, her şeyin hiçliğe çöküşüne tanık oluşun beraberinde getirdiği heyecanı ifade ediyordu. Mutluluğu, dehşeti gizlemekte kullanıyordu; ta ki dehşetin kendisi bir keyfe dönüşünceye dek. "Ettiğin son söz! Sıklıkla kendimi bu şekilde avuttum. Envaiçeşit yemeğin bulunduğu bu ziyafette kimsenin dokunamadığı lanet bir masanın bulunduğunu düşünmeye zorladım kendimi... Kendi kendime tekrar edip durdum. Ve ölmeden bir kez daha tekrar edeceğim."

Bai Aisi, Ding Yi'nin aklının başka bir yerde olduğunu ve rüya görüyormuşçasına konuştuğunu düşündü. Ne diyeceğini bilemiyordu.

Ding Yi devam etti, "Krizin başında, sofonlar parçacık çarpıştırıcısına müdahale ettikleri vakitlerde, intihar eden birkaç kişi oldu. O vakitlerde, yaptıklarının hiçbir anlam ifade etmediğini düşündüm. Teorisyenler böylesi deneysel veriler elde ettiklerine sevinmelilerdi! Fakat şimdi anlıyorum. O insanlar benim bildiğimden fazlasını biliyorlardı. Örneğin Yang Dong. Benden çok daha fazlasını biliyor ve çok daha ilerisini düşünüyordu. Büyük ihtimalle şu anda dahi bilmediğimiz şeyleri biliyordu. İllüzyon yaratma özelliğine sadece sofonların mı sahip olduğunu düşünüyorsun? Ya da illüzyonların sadece parçacık çarpıştırıcısı içinde bulunduğunu? Evrenin geri kalanının bir bakire kadar saf olduğunu, onu keşfetmemizi beklediğini mi düşünüyorsun? Ne yazık ki o bütün bildikleriyle çekip gitti."

"Belki de sizinle daha çok konuşmuş olsaydı canını almaya karar vermezdi."

"Belki de ben de onunla giderdim."

Ding Yi kumda bir çukur açtı ve kenarda kalan kumun şelale gibi geri akışını seyretti. "Eğer geri dönmezsem, odamdaki her şey sana aittir. Başından beri yanımda getirdiğim Eski Çağ'dan kalma eşyalara ilgi duyduğunu biliyorum."

"Bu doğru, özellikle o pipolara bayılıyorum... Fakat onları alacağımı zannetmiyorum."

"Umarım haklısındır. Bir miktar da param var–"

"Profesör, lütfen!"

"Paramı hibernasyona girmekte kullanmanı istiyorum. Ne kadar uzun kalırsan o kadar iyi – tabii, hibernasyona girmek istediğini varsayarak konuşuyorum. Bunu istememin iki sebebi var: Biri, yolun sonunda neyin beklediğini görmeni istiyorum – fiziğin yolunun sonunda. İkinci ise... böyle bir şey nasıl söylenir bilemiyorum. Hayatını boşa harcamanı istemiyorum. Diğerleri fiziğin hakikaten de var olduğuna karar verdiklerinde, fizikle uğraşmak için bol miktarda vaktin olacak."

"Bu... Yang Dong'un söyleyeceği türde bir şeye benziyor."

"Belki de düşündüğümüz kadar mantıksız değildir."

Bai Aisi, Ding Yi'nin kumda kazdığı çukurun hızla büyümeye başladığını fark etti. Ayağa kalktılar ve büyümeye devam eden, giderek derinleşen çukurdan uzaklaştılar. Çukurunun dibinin gölgelere teslim olması fazla sürmedi. Kum dönerek çukurun içine akıyordu ve çok geçmeden çapı yüz metreye yaklaşmış, yakınlarındaki bir kum tepesi gözden kaybolmuştu. Bai Aisi arabaya koştu ve sürücü koltuğuna oturdu; Ding Yi de diğer taraftan arabaya bindi. Bai Aisi arabanın yavaşça çukura doğru ilerlediğini, altından kayan kumla birlikte sürüklendiğini fark etti. Kontağı çevirdi ve tekerlekler dönmeye başladı fakat araba geri sürüklenmeye devam etti.

Ding Yi aynı sinsi kahkahayla bir kez daha güldü. "Heh heh heh heh..."

Bai Aisi aracın elektrikli motorunu en yüksek devire getirdi, tekerlekler delicesine dönmeye ve etrafa kum saçmaya başladılar. Fakat araba masa örtüsüyle beraber çekilen bir tabak gibi kum çukuruna ilerlemeye devam etti.

"Niagara Şelaleleri! Heh heh heh heh..."

Bai Aisi arkasına baktı ve kanını donduran bir görüntüyle karşılaştı: Çukur, görüş alanının tamamını kaplıyordu artık. Çölün tamamını yutmuştu, dünya ise devasa bir dipsiz çukura dönüşmüştü. Çukurun kenarında, aşağı dökülen kumlar

sarı renkte nefes kesici bir şelaleyi andırıyordu. Ding Yi'nin tasviri yetersizdi: Niagara Şelaleleri bu dehşet verici kum şelalesine kıyasla fazlasıyla küçüktü. Çukurun kenarına yakın bir yerde başlayan kum şelalesi ufuk çizgisi boyunca devam ediyor ve kocaman bir halka oluşturuyordu. Kum girdaplarının gümbürtüsü dünyanın parçalandığını düşündüren bir his uyandırıyordu. Araba çukura doğru kaymaya devam etti, kayışı giderek hızlanıyordu. Bai Aisi gazı kökledi ve ağırlığını direksiyona verdi fakat fark eden hiçbir şey olmadı.

Ding Yi sinsi kahkahasına devam ederek, "Seni aptal. Hakikaten kaçabileceğimizi mi düşündün?" dedi. "Kaçış hızı! Kaçabilmek için ihtiyaç duyduğumuz hızı neden hesaplamıyorsun? Kıçınla mı düşünüyorsun? Heh heh heh heh..."

Araba çukurun kenarını aştı ve kum şelalesinden aşağı düştü. Hiçliğe doğru düşerlerken etraflarında yağmaya devam eden kum hareketsiz gibi görünüyordu. Bai Aisi saf bir korkuyla bağırdı fakat kendi sesini duyamadı. Duyabildiği tek şey Ding Yi'nin yabani kahkahasıydı.

"Hahahahaha... Ne ziyafette dokunulmamış bir masa vardır ne de evrende dokunulmamış bir bakire... yehehehehehee... vahahahahahaaa..."

白 Ice kâbusundan uyandı ve soğuk terler içinde kaldığını fark etti. Etrafı havada süzülen ter zerrecikleriyle çevriliydi. Vücudu kaskatı kesilmiş bir halde, olduğu yerde bir süre daha süzüldü ve ardından kabininden hızla çıkarak Vasilenko'nunkine yöneldi. Kapının açılması biraz zaman aldı, Vasilenko da uyuyordu.

"General! O şeyi, kâğıt parçası dedikleri o objeyi geminin içinde tutmayın! Yani demek istediğim, *Vahiy*'in objenin etrafını sarmasına daha fazla izin vermeyin. Vakit kaybetmeden ayrılmalı ve olabildiğince uzaklaşmalıyız!"

"Ne keşfettiniz?"

"Hiçbir şey. Kötü şeyler seziyorum."

"Pek iyi görünmüyorsun. Yorgun musun? Biraz fazla endişelendiğini düşünüyorum. O şey... Herhangi bir şey olduğunu düşünmüyorum. İçinde hiçbir şey yok. Zararsız olsa gerek."

白 Ice, Vasilenko'yu omuzlarından tuttu ve gözlerinin içine baktı. "Kibirli olmayın!"

"Ne?"

"Kibirli olmayın. Hayatta kalmaya engel olan zayıflık ve cehalet değil, kibirdir. Damlacığı hatırlayın!"

白 Ice'ın son cümlesi istediği etkiyi yaratmıştı. Vasilenko, 白 Ice'a sessizce birkaç saniye baktı, ardından başıyla onayladı. "Pekâlâ, Doktor Bai, sözünü dinleyeceğim. *Vahiy* kâğıttan ayrılacak ve bin kilometre uzaklaşacak. Gözleme devam edilmesi için sadece bir mekik bırakacağız... İki bin kilometre mi uzaklaşalım yoksa?"

白 Ice, Vasilenko'yu bıraktı ve alnındaki teri sildi. "Kararını sen ver. Bana göre ne kadar uzak, o kadar iyi. Resmi raporumu olabildiğince çabuk bir şekilde yazacak ve Karargâh'a teorilerimden bahsedeceğim." 白 Ice sendeleyerek ve süzülerek uzaklaştı.

Vahiy, kâğıt parçasından ayrıldı. Obje geminin gövdesini aştı ve yeniden uzayla buluştu. Arkaplan yeniden karardığından, obje bir kez daha opak bir kâğıt parçasını andırıyordu. *Vahiy,* kâğıt parçasından aralarındaki mesafe iki bin kilometre oluncaya dek uzaklaştı, ardından paralel bir biçimde yol almaya ve *Yarın*'ı beklemeye başladı. İki kişilik mürettebata sahip bir mekik, kâğıdın on metre uzağında kaldı ve sürekli olarak gözlemlemeye devam etti.

Kâğıt parçasının yaydığı kütleçekimsel dalgalar güçsüzleşmeye devam etti ve ışığı zamanla azaldı.

Vahiy'de ise 白 Ice kendini laboratuvara kapattı. Etrafında, her biri geminin kuantum bilgisayarına bağlı bir düzineden fazla bilgi penceresi mevcuttu ve muazzam hesaplamalar gerçekleştiriyorlardı. Pencereler denklemlerle, eğrilerle ve mat-

rislerle kaplıydılar. Etrafı pencerelerle çevrili olan 白 Ice, kapana kısılmış bir hayvan gibi tedirgin ve asabiydi.

Vahiy'den ayrılışından elli saat sonra, kâğıt parçasından yayılan kütleçekimsel dalgalar tamamıyla kayboldu. Yaydığı beyaz ışık da iki kez parladı ve gözden kayboldu. Kâğıt parçası artık yoktu.

Vasilenko, "Buharlaştı mı?" diye sordu.

"Sanmıyorum. Fakat artık onu göremiyoruz." 白 Ice başını yorgun bir biçimde salladı ve etrafındaki bilgi pencerelerini tek tek kapadı.

Kâğıda dair hiçbir sinyalin saptanamadığı başka bir saatin ardından, Vasilenko mekiğe *Vahiy*'e geri dönme emrini verdi. Ancak mekikte görev yapan iki mürettebat emri uygulamadılar; telsiz aralarında geçen hararetli bir konuşmayı aktarıyordu.

"Aşağıya bak! Neler oluyor?"

"Yükseliyor!"

"Dokunma sakın! Çık dışarı!"

"Bacağım! Ahhh–"

Çığlığın ardından, *Vahiy*'deki gözlem terminali mekikteki mürettebattan birinin mekiği terk ettiğini ve kaçmak için kıyafetindeki iticileri çalıştırdığını gösterdi. Parlak bir ışıkla karşılaştılar; kaynağı ise mekiğin erimeye başlayan alt kısmıydı! Mekik aşırı sıcak bir cam levhanın üzerine düşmüş bir top dondurmayı andırıyordu: Altı eriyor ve yayılıyordu. "Cam" görünmüyordu ve varlığı sadece mekiğin eriyik malzemesinden anlaşılabiliyordu. Birikinti olabildiğince ince bir tabaka şeklinde yayıldı ve bir cam levhanın üzerine yayılmış havai fişek patlamalarını andıran, büyüleyici ve rengârenk ışıklar saçtı.

Kaçan mürettebat bir süre süzüldü fakat ardından eriyik mekiğin belli ettiği düzlemin yerçekimini tarafından çekilmeye başladı. Ayakları düzleme temas ettiği anda eriyerek parıltılı birer birikintiye dönüştüler. Vücudunun geri kalanı da

düzlemin üzerine yayılmaya başladı ve ölmeden önce ancak aniden yarıda kesilen bir çığlık atabildi.

"Herkes hiperyerçekimi koltuklarına geçsin! Tam yol ileri!"

Vasilenko emri, kaçmaya çalışan mürettebatın ayağının düzleme temas ettiğini gördüğü anda vermişti. *Vahiy* yıldız sınıfı bir gemi değildi, bu yüzden Tam Yol hızlanışı halinde mürettebatın koruyucu derin-su durumuna geçmesi gerekmiyordu. Fakat hiperyerçekimi herkesin koltuklarına çivilenmesine yetmişti. Emir aceleyle verildiğinden, koltuklarına zamanında geçemeyen ve geminin kıç tarafına düşerek yaralanan birkaç kişi olmuştu. *Vahiy*'in egzoz delikleri uzayın karanlık gecesini kilometrelerce aydınlatan, parlak bir plazma şeridiyle canlandılar. Uzaklarda, mekiğin erimeye devam ettiği yerde, yabanılda beliren tekinsiz parıltıları andıran fosforlu parıltıyı görebiliyorlardı.

Gözlem terminalindeki yakınlaştırılmış görüntüde, mekiğin sadece üst kısmının kaldığını görebiliyorlardı. Onun da kusursuz düzlemin bir parçası olması fazla sürmedi. Ölen mürettebatın cesedi de düzlemle birleşmiş, insan şeklinde, devasa bir parıltıya dönüşmüştü. Vücudu kalınlığını yitirmiş ve düzlemin bir parçası olmuştu. Alanı geniş olmasına karşın, hacme sahip değildi.

Vahiy'in pilotu, "Hareket etmiyoruz," dedi. Hiperyerçekimi etkisi altında konuşmakta güçlük çekiyordu. "Gemi hızlanmıyor."

Vasilenko, "Ne saçmalıyorsun sen?" diye bağırmak istedi fakat hiperyerçekimi bağırışını bir fısıltıya çevirdi.

Hakikaten de pilotun yanılması gerekiyor gibi görünüyordu. Gemideki herkes hiperyerçekimi etkisiyle koltuğuna çivilenmişti, bu da geminin aşırı hızlanma durumunda olduğu anlamına geliyordu. Yolcuların geminin uzayda hareket edip etmediğini anlaması imkânsızdı. Referans noktası olarak alabilecekleri tüm gök cisimlerinin fazlasıyla uzakta olması, ıraklık açısını hızlı bir şekilde idrak etmelerine engel oluyor-

du. Ancak, geminin navigasyon sistemi en ufak hızlanma ya da hareket belirtisini algılama kapasitesine sahipti; yanılıyor olması mümkün değildi.

Vahiy hiperyerçekimi etkisi altındaydı fakat hızlanmıyordu. Bir güç tarafından uzayda bulunduğu bu yere çivilenmişti.

白 Ice, "Hızlanıyoruz," dedi zayıf bir sesle. "Fakat uzayın bu kısmı aksi yöne akıyor, bu yüzden hareketimizi sıfıra indirgiyor."

"Uzay akıyor mu? Nereye akıyor?"

"Oraya tabii ki."

白 Ice elini kaldıramadı, an itibariyle ciddi anlamda ağırdı. Fakat herkes nereyi kastettiğini biliyordu. *Vahiy* ölüm sessizliğine bürünmüştü. Normalde, hiperyerçekimi insanların kendilerini koruyucu bir güç eşliğinde tehlikeden kaçıyormuşçasına güvende hissetmelerini sağlardı. Fakat an itibariyle basıktı ve bir mezar kadar boğucuydu.

Buz, "Karargâh'la iletişime geçin," dedi. "Vaktimiz yok, bu yüzden bunu resmi raporumuz olarak bildireceğiz."

"Bağlantı sağlandı."

"General, bir keresinde 'Bunun herhangi bir şey olduğunu düşünmüyorum. İçinde hiçbir şey yok,' demiştiniz. Haklıydınız. O kâğıt parçası herhangi bir şey değildi ve içinde hiçbir şey yoktu. Uzaydan ibaretti, aynı etrafımızı saran uzay gibi herhangi bir şey değildi ve hiçbir şeyi içermiyordu. Fakat arada bir fark var: İki boyutlu olması. O bir blok değil, bir dilim. Kalınlığa sahip olmayan bir dilim."

"Buharlaşmamış mıydı?"

"Etrafını saran koruyucu alan buharlaştı. Koruyucu alan iki boyutlu uzayı üç boyutlu uzaydan ayıran bir ambalaj işlevi görüyordu. Fakat artık ikisi doğrudan temas halindeler. *Mavi Uzay* ve *Yerçekimi*'nin ne gördüğünü hatırlıyor musunuz?"

Kimse cevap vermedi fakat neden bahsettiğini herkes hatırlamıştı: Uçurumdan akan bir şelaleye benzer şekilde, dört boyutlu uzayın üçüncü boyuta düşüşünden.

"Aynı dördüncü boyutun üçüncü boyuta çöküşü gibi, üçüncü boyutun da ikinci boyuta çökmesi, aradaki boyutun katlanarak ve bükülerek kuantum âlemine geçmesi mümkündür. İki boyutlu uzay diliminin oluşturduğu alan –ki varlığı sadece bu alandan ibaret– hızla büyüyecek, uzayın çökmeye devam etmesine neden olacak... An itibariyle uzayın ikinci boyuta çöken bir kısmında bulunuyoruz ve zamanla Güneş Sistemi'nin tamamı bulunduğumuz duruma düşecek. Diğer bir deyişle, Güneş Sistemi dümdüz bir resme dönüşecek."

"Kaçabilir miyiz?"

"Kaçmaya çalışmanın şelale akıntısına karşı kürek çekmekten farkı yok. Belli bir hızı aşmadığımız takdirde, uçurumdan aşağı düşmememiz mümkün değil. Havaya bir çakıl taşı atmak gibi düşünün: Ne kadar yükseğe atarsanız atın, taş elbet geri düşecektir. Güneş Sistemi'nin tamamı an itibariyle çöküş bölgesinde bulunuyor ve kaçmaya çalışan herkesin kaçış hızına ulaşması gerekiyor."

"Kaçış hızı nedir?"

"Ayrı ayrı dört kez hesapladım. Doğru sonuca ulaştığımdan eminim."

"Nedir peki?!"

Vahiy ve *Alaska*'nın güvertelerinde bulunanlar nefeslerini tuttu ve insanlığın elçileri olarak bu son hesaplamanın sonucuna kulak verdi.

白 Ice ulaştığı sonucu sakin bir biçimde dile getirdi. "Işık hızı."

Navigasyon sistemi *Vahiy*'in yöneldiği tarafın zıttı yönünde ilerlemeye başladığını bildirdi. İki boyutlu uzaya doğru ağır ağır ilerlemeye başlamıştı fakat hızı artıyordu. Geminin iticileri hâlâ Tam Yol ileri gitmeye çalışıyorlardı. Bu, en azından geminin düşüş hızını düşürerek kaçınılmazı geciktirecekti.

İki bin kilometre ötedeki düzlemde, iki boyuta indirgenen mekiğin ve mürettebatın parıltıları çoktan yok olmuştu. Dördüncü boyuttan üçüncü boyuta düşüşe kıyasla, üçüncü

boyuttan ikinci boyuta düşüş çok daha az enerji salınımına sebep oluyordu. İki boyutlu iki yapı yıldızların ışığında apaçık belliydi. İki boyutlu mekiğin üzerinde, mürettebat kabini, füzyon reaktörü ve diğer her şeyin üçüncü boyuttaki detaylarının ikinci boyuta geçmiş hallerini ve kabinde kalan askerin bükülmüş siluetini görmek mümkündü. Mürettebatın diğer üyesinin kemikleri ve damarları net bir şekilde seçiliyor, aynı zamanda vücudunun kısımları belli oluyordu. İki boyuta düşüş sürecinde, üç boyutlu bir objeye ait her nokta geometrik prensipler doğrultusunda aktarılmış, mekiğin ve içindekilerin üç boyutlu hallerine en uygun ve en eksiksiz tasvirleri elde edilmişti. İç aksamın tamamı iki boyutlu düzlemde yan yana sıralanmış ve hiçbir parça gizli kalmamıştı. Aktarılma işlemi ise bir mühendislik şemasından çok daha farklıydı ve ortaya çıkan imgelere bakarak üç boyutlu hallerini hayal etmek oldukça güçtü. Mühendislik şemalarıyla aradaki en büyük fark iki boyutlu açılımın aynı anda birçok katmanda gerçekleşmesiydi: Üç boyutlu yapıların ve detaylarının tamamı, birbirlerine paralel biçimde iki boyuta geçmişlerdi ve bir bakıma dördüncü boyuttan üçüncü boyutu gözlemlemeye benzer bir etki yaratıyorlardı. Ortaya çıkan görüntü fraktal çizimleriyle ciddi anlamda benzerlik gösteriyordu: İmgenin belli bir kısmına ne kadar yakınlaşırsanız yakınlaşın, yapısının karmaşıklığında herhangi bir azalma olmuyordu. Ancak fraktaller teorik kavramlardı – asıl suretleri imgenin çözünürlüğüyle sınırlıydı ve belli bir miktarda yakınlaştığınızda, imge fraktal yapısını yitiriyordu. İki boyuta indirgenmiş üç boyutlu objelerin karmaşıklığı ise gerçekti: Çözünürlük temel partiküller seviyesindeydi. *Vahiy*'in gözlem terminali görüntüyü ancak sınırlı bir çözünürlükte gösterebilmesine karşın, görüntünün karmaşıklığı ve detayların çokluğu, gözlemleyenleri sersemletmeye yetmişti. Karşılarında evrenin en karmaşık resmi duruyordu; ona uzun süre bakan birinin aklını kaçırması işten bile değildi.

Tabii, artık ne mekik ne de mürettebatı herhangi bir kalınlığa sahipti.

Düzlemin an itibariyle ne kadar genişlediği belirsizdi; varlığını sadece üzerindeki iki imge belli ediyordu.

Vahiy'in düzleme, kalınlığı bulunmayan o hiçliğe doğru kayış hızı arttı.

"Millet, üzülmeyin. Güneş Sistemi'ndeki hiç kimse kaçamayacak hatta ne bir bakteri ne de bir virüs. Hepimiz bu muazzam resmin bir parçası olacağız." 白 Ice sakin ve metanetli görünüyordu.

Vasilenko, "Hızlanmayı sona erdir," dedi. "Birkaç dakikanın ne gibi bir öneri olabilir? En azından sonumuzu rahat bir şekilde nefes alarak karşılayalım."

Vahiy'in motoru durdu. Geminin kıç tarafındaki plazma sütunu yok oldu ve gemi uzayda çaresizce kaymaya başladı. Aslına bakılırsa, gemi iki boyutlu uzay parçasına doğru hızlanmaya devam ediyordu fakat gemi uzayın bulunduğu bölgesiyle birlikte hareket ettiğinden, içeridekilerin hızlanmanın sebep olduğu yerçekimini hissetmeleri mümkün değildi. Kütlesizliğin tadını çıkardılar ve diledikleri gibi derin nefesler aldılar.

白 Ice, "Ne düşünüyorum biliyor musun? Yun Tianming'in peri masallarında bahsettiği İğne-Göz'ün resimlerini," dedi.

Vahiy'dakilerden sadece birkaçı Yun Tianming'in gizli mesajından haberdardı. Şimdi, bir anda, hepsi hikâyelerdeki bu detayın ne anlama geldiğini anlamıştı. Basit bir metafordu ve fazlasıyla direkt olmasından ötürü herhangi bir destek koordinatına sahip değildi. Yun, hikâyelerine böylesi açık bir metafor koyarak büyük bir riske girdiğini düşünmüş olmalıydı fakat mesajın büyük önem taşımasından ötürü şansını denemesi gerekmişti.

Mavi Uzay ve *Yerçekimi*'nin keşiflerinden elde edilen bilgilerle, insanlığın bu metaforu anlayabileceğini düşünmüş olmalıydı. Ne yazık ki insanların anlama kabiliyetlerine fazla güvenmişti.

Bu kilit bilgiyi çözümleyememiş olmaları, insanlığın geleceğe yönelik ümitlerinin tamamını Sığınak Projesi'ne yoğunlaştırmasına neden olmuştu.

İnsanlığın tanık olduğu her iki karanlık orman saldırısının da fotoitlerle gerçekleştirildiği doğruydu fakat dikkat çekici bir gerçeği görmezden gelmişlerdi: Söz konusu iki gezegen sistemi, Güneş Sistemi'nden farklı bir düzene sahipti. 187J3X1 adlı yıldızın Jüpiter'e benzer üç adet devasa gezegeni bulunuyordu ve her üçü de güneşlerine ciddi derecede yakın bir yörüngeye sahiplerdi. Güneşten uzaklıkları, Jüpiter'le Güneş arasındaki mesafenin yüzde üçü kadardı, Merkür'ün yörüngesinden dahi daha yakınlardı. Güneşlerine neredeyse sürtünecek kadar yakın olduklarından, güneş patlaması tamamen ortadan kaybolmalarına sebep olmuştu ve gezegenlerin bariyer olarak kullanılmaları mümkün değildi. Üç Cisimlilerin sisteminde ise tek bir gezegen vardı, Üç Cisim.

Yıldızın etrafında varlığını sürdüren bir gezegen sistemi uzaktan gözlenebilen bir karakteristikti. Yeterli gelişmişliğe sahip bir medeniyet için ufak bir bakış bile yeterliydi.

İnsanlar gaz devlerini bariyer olarak kullanmayı akıl edebildilerse, böylesi gelişmiş medeniyetlerin gözlemcileri edemez miydi?

Hayatta kalmaya engel olan zayıflık ve cehalet değil, kibirdir.

Vahiy'le düzlemin arasındaki mesafe artık bin kilometrenin altındaydı; düşüşü giderek hızlanıyordu.

Vasilenko, "Görevlerinizi layıkıyla yerine getirdiğiniz için hepinize teşekkür ediyorum. Birlikte uzun süre görev yapmış olmasak da, beraber uyumlu çalıştık," dedi.

白 Ice, "İnsan ırkının her üyesine de teşekkür etmek istiyorum," dedi. "Bir zamanlar, Güneş Sistemi'nde hep beraber yaşamıştık."

Vahiy ikinci boyuta düştü. Düzleşme aşaması sadece birkaç saniye sürdü. Havai fişeklere benzer ışıklar, uzayın karanlığını bir kez daha aydınlattılar. Bu, *Alaska*'dan, yüz bin kilometre

öteden net bir şekilde görülebilen iki boyutlu ve devasa bir görüntüydü. *Vahiy*'deki her bireyi seçebilmek mümkündü: El ele tutuşmuş bir biçimde, yan yana duruyorlardı. Vücutlarındaki her bir hücre iki boyutlu düzende gözler önüne serilmiş durumdaydı.

Yok edilişin bu ihtişamlı tablosuna ilk işlenenler onlar olmuşlardı.

Sığınak Dönemi, 68. Yıl
Plüton

Cheng Xin kısık bir sesle, "Dünya'ya geri dönelim," dedi. Kaos ve karanlığa teslim olmuş, karman çorman düşünceleri arasında aklına gelen ilk fikir bu olmuştu.

Cao Bin, "Dünya, sonu beklemek için kötü bir yer değil. Düşen bir yaprak köküne dönmeyi arzu eder. Fakat *Hale*, Plüton'a gidecek," dedi.

"Plüton'a mı?"

"Plüton an itibariyle iki boyutlu düzlemden nispeten en uzakta bulunuyor. Federasyon Hükümeti dünyaya saldırıya dair resmi açıklamayı yapmaya hazırlanıyor ve ardından birçok gemi oraya yönelecek. Nihai sonuç değişmeyecek olmasına karşın, en azından daha fazla zamanımız olacak."

"Ne kadar daha fazla?"

"Güneş Sistemi'nin Kuiper Kuşağı'nda kalan kısmının tamamı sekiz ila on gün içerisinde ikinci boyuta çökecek."

AA, "Kafa yormaya değecek kadar uzun bir süre değil. Hadi Dünya'ya geri dönelim," dedi.

"Federasyon Hükümeti sizden bir şey yapmanızı istiyor."

"Şu durumda ne yapabiliriz ki?"

"Önemli bir şey değil. Önemli hiçbir şey kalmadı. Fakat biri teoride üç boyutlu bir objenin ikinci boyuta indirgenmiş görüntüsünü işleyebilecek ve yeniden üç boyutlu hale getirebilecek bir görüntü işleme yazılımı olabileceği fikrini öne sürdü. Uzak gelecekte, gelişmiş bir medeniyetin ikinci boyuta indirgenmiş görüntüyü kullanarak dünyamızın üç boyutlu bir tasvirini ortaya çıkarabileceğini umut ediyoruz. Ölü bir tasvir dahi olsa, insan medeniyetinin unutulmamasını sağlayacaktır."

"Dünya Medeniyeti Müzesi, Plüton'da bulunuyor. İnsanlığın kıymetli eşyalarının büyük bir kısmı orada tutuluyor. Müze yüzeyin altında gömülü duruyor ve düzleme çöküş sürecinde kıymetli eşyaların gezegenin kabuğuyla karışmalarından ve zarar görmelerinden endişe duyuyoruz. Sizden bu hazinelerden bir kısmını *Hale*'ye yükleyerek Plüton'dan almanızı ve ikinci boyuta ayrı ayrı çökebilmeleri için uzaya dağıtmanızı istiyoruz. Böylece ikinci boyuta yapıları zarar görmeden çökebilecekler. Sanırım bunu bir tür kurtarma görevi olarak da nitelendirebiliriz... Söz konusu fikrin bilimkurgudan öteye gitmesinin çok zor olduğunu kabul ediyorum tabii fakat an itibariyle bir şeyler yapmak, hiçbir yapmamaktan daha iyidir."

"Ayrıca, Luo Ji de Plüton'da bulunuyor. Sizi görmek istiyor."

AA, "Luo Ji mi? Luo Ji hayatta mı?!" diye çığırdı.

"Evet. Neredeyse iki yüz yaşında."

Cheng Xin, "Pekâlâ. Plüton'a gidelim o vakit," dedi. Geçmişte, bu olağanüstü bir yolculuk olurdu. Şimdi ise hiçbir şeyin önemi yoktu.

Hoş bir erkek sesi duyuldu. "Plüton'a mı gitmek istiyorsunuz?"

AA, "Sen kimsin?" diye sordu.

"Ben *Hale*, *Hale*'nin yapay zekâsı. Plüton'a mı gitmek istiyorsunuz?"

"Evet. Ne yapmamız gerekiyor?"

"Talebi onaylamanız yeterli. Herhangi bir şey yapmanız gerekmiyor. Yolculuğu sizin için ben tamamlayacağım."

"Evet, Plüton'a gitmek istiyoruz."

"Yetkilendirme onaylandı. İşleniyor. *Hale* üç dakika içerisinde 1G hızıyla yola çıkacak. Lütfen yerçekimi yönüne dikkat ediniz."

Cao Bin, "Güzel. Erkenden yola çıkmanız iyi. Saldırı alarmı verildiğinde, topyekûn kaos oluşması ihtimali var. Tekrar konuşma şansı bulacağımızı umut ediyorum." AA ve Cheng

Xin'in veda etmesine fırsat vermeden Cao Bin pencereyi kapadı. O anda, AA, Cheng Xin ve *Hale*, Cao Bin'in öncelikleri arasında değillerdi.

Pencerenin dışında, birleşik şehrin kabuğunda beliren birkaç mavi yansımayı görebiliyorlardı – *Hale*'nin iticilerinin yaydığı aydınlığın yansımalarıydı bunlar. Cheng Xin ve AA, küre şeklindeki salonun bir ucuna doğru düştüklerini ve vücutlarının ağırlaştığını hissettiler. İvmelerinin 1G'ye ulaşması fazla sürmedi. Hibernasyonun zayıflığını henüz üzerinden atamayan ikili doğrulup pencereden bir kez daha dışarı baktıklarında, Jüpiter'in tamamıyla karşılaştılar. Büyüklüğünü koruyordu ve gözle görülemeyecek kadar yavaş bir biçimde küçülüyordu.

Geminin yapay zekâsı, AA ve Cheng Xin'i gemiye aşina olmaları amacıyla bir tura çıkardı. Kendisinden öncekiler gibi, bu yeni *Hale* de en fazla dört kişi kapasiteli, yıldız sınıfı, lüks bir uzay gemisiydi. Gemideki boş alanın büyük çoğunluğunu ekolojik dönüşüm sistemi kaplıyordu. Temel hesaplamalara göre, gemideki ekolojik dönüşüm sisteminde ciddi anlamda aşırıya kaçılmıştı – kırk kişinin bulunabileceği bir alana sadece dört kişiyi idare etmesi gereken bir sistem kurulmuştu. Sistem birbirinin aynısı dört farklı altsisteme ayrılmıştı ve hem birbirine bağlı, hem de birbirinin yedeği olarak görev yapıyorlardı. Eğer dört sistemden biri kaza sonucu devredışı kalırsa, diğer üçlü devredışı kalan sistemi çalışır hale getirebiliyordu. *Hale*'nin diğer ayırt edici özelliği ise orta boyuttaki yekpare bir gezegene doğrudan iniş yapabilme özelliğiydi. Bu, yıldız sınıfı gemiler arasında nadir rastlanan bir özellikti – benzer gemiler genellikle gezegenlere iniş işlemini ufak mekiklerle hallediyordu. Herhangi bir gezegenin çekim kuyusuna girebilmek için geminin çok kuvvetli bir gövdeye sahip olması gerekiyordu ve bu da maliyeti artırıyordu. Dahası, atmosfer içi uçuş için aerodinamik bir tasarım gerekiyordu ve bu da yıldız sınıfı gemilerle pek rastlanmayan başka bir özellikti. Bütün bu

tasarım özellikleri, dış uzayda Dünya benzeri başka bir gezegen bulduğu takdirde, *Hale*'nin hatırı sayılır bir süre boyunca yaşanabilir bir üs işlevi görebileceği anlamına geliyordu. Belki de Plüton'dan kıymetli eşya kurtarma görevinin *Hale*'yi verilmesinin altında yatan sebep buydu.

Geminin içinde de alışılmışın dışında farklı özellikler bulunuyordu. Örneğin, her biri yirmi ila otuz metrekare arasında değişen, altı farklı bölüm bulunuyordu. Her bölüm hızlanma ve yavaşlama esnasında yönünü yerçekimine göre ayarlayabiliyor, yapay yerçekimi oluşturacak şekilde gemiden bağımsız dönüş gerçekleştirebiliyordu. Her bölüm doğadan farklı bir kesiti içeriyordu: üzerinden akan bir derenin bulunduğu, yemyeşil bir çimenlik; ortasında bir çeşme bulunan bir koruluk; berrak suların dalgalar halinde kıyıya vurduğu bir sahil... âdeta Dünya'nın en güzel yerleri bir dizi inci gibi bir araya getirilmiş ve ufak fakat enfes manzaraları oluşturmuştu. Bu kadar ufak bir gemi için buna benzer özellikler fazlasıyla lükstü.

Cheng Xin, *Hale* için hem hayıflanıyor hem de üzülüyordu. Böylesi mükemmel ve ufak bir dünya modeli fazla geçmeden dümdüz bir resme dönüşecekti. Yok olmanın eşiğindeki diğer yüce şeylerin üzerine düşünmemeyi denedi – yok ediliş, düşüncelerini kapkara ve geniş bir çift kanat gibi kaplıyordu ve Cheng Xin'in başını kaldırıp bakmaya cesareti yoktu.

Yola çıkmalarından iki saat sonra, *Hale*, Güneş Sistemi Federasyonu Hükümeti'nin yayımladığı resmi karanlık orman saldırısı bildirimini aldı. Bildirimi alımlı ve göze genç görünen bir kadın başkan gerçekleştirdi. Mavi renkli Federasyon bayrağının karşısında geçmiş, ifadeden arınmış bir yüzle konuşuyordu. Cheng Xin mavi bayrağın eski BM bayrağını andırdığını fark etti, bayrağın üzerindeki Güneş'e ait diyagramın yerini ise Dünya'nınkisi almıştı. İnsanlık tarihinin sonunu ilan eden bu önemli doküman oldukça kısaydı:

Erken uyarı sistemi, beş saat önce, dünyamıza karşı bir karanlık orman saldırısı gerçekleştirildiğini doğruladı.

Saldırı boyutsal bir biçimde gerçekleşecek ve uzayın Güneş Sistemi'nin bulunduğu kısmının üçüncü boyuttan ikinci boyuta çökmesine neden olacak. Sonucunda ise bütün canlı hayatı sona erecek.

Sürecin yaklaşık sekiz ila on gün arasında değişmesi bekleniyor. An itibariyle çöküş devam etmekte, hızı ve kapsamı ise hızla büyüyor.

Çöküş bölgesinden kaçmak için gereken hızın ise ışık hızı olduğunu belirledik.

Bir saat önce, Federasyon Hükümeti ve Parlamentosu, Kaçış'a ilişkin tüm yasaları geçersiz kılan bir önergeyi onayladı. Ancak, hükümetimiz bütün yurttaşlara kaçış hızının insan yapımı tüm uzay araçlarının maksimum hızının üzerinde olduğunu hatırlatmak istemekte. Başarılı bir şekilde kaçabilme ihtimaliniz sıfırdır.

Federasyon Hükümeti, Parlamento, Yüce Divan ve Federasyon Filosu son âna dek görevlerinin başında olacaktır.

AA ve Cheng Xin haberleri daha fazla izleme gereği duymadı. Cao Bin'in söylediği üzere, Sığınak Dünyası'nın cennete benzer bir seviyeye yaklaşmış olması mümkündü. Cennetin nasıl bir yere benzediğini görmek isteseler de, bakmaya cesaret edemediler. Her şeyin sonunun felaket olduğu kesinleşmişken, ne kadar güzel bir manzarayla karşılaşırlarsa, o kadar fazla acı çekeceklerdi. Her halükarda görecekleri ölümün dehşetiyle yıkılmaya başlamış bir cennet olacaktı.

Hale'nin hızlanışı sona erdi. Arkasında, Jüpiter ufak sarı bir noktadan ibaretti. Yolculuğun sonraki birkaç günü uyku makinesi yardımıyla çekilen deliksiz uykularda geçti. Sonun öncesindeki gecede yapılan bu yalnız yolculukta, bitmek tükenmek bilmeyen, deli divane düşünceler dahi bir insanın paramparça olması için yeterliydi.

Geminin Plüton'a ulaşmasıyla birlikte, *Hale*'nin yapay zekâsı, AA ve Cheng Xin'i rüyasız uykularından uyandırdı.

Geminin penceresinden ve monitöründen Plüton'un tamamını görmek mümkündü. İlk bakışta, cüce gezegenin sürekli kapalı duran bir gözü andıran karanlık yüzüyle karşılaştılar. Güneş'ten ciddi anlamda uzaktalardı ve bu sebeple aydınlığı fazlasıyla soluktu. Ancak *Hale*, gezegenin yörüngesine girdiği vakit, yüzeydeki renkleri görebildiler: Plüton'un kabuğu mavi ve siyah yamalarla kaplı gibi görünüyordu. Siyahlar kayaları oluşturuyordu – tam olarak siyah renkte oldukları söylenemezdi fakat aksini iddia etmeye yetecek miktarda ışık yoktu. Mavi ise katılaşmış nitrojen ve metan gazıydı. İki yüzyıl önce, Plüton'un yerberisine yaklaştığı ve Neptün'ün yörüngesi içinde bulunduğu vakitlerde, yüzeyi tamamıyla farklı bir görüntüye bürünmüştü. Buz tabakası kısmen erimiş ve ince bir atmosfer oluşturmuştu. Uzaktan bakıldığı takdirde sarının koyu bir tonuna sahip olacaktı.

Hale inişe devam etti. Dünya'da bu iş heyecan verici olduğu kadar ürkütücü bir atmosfere girişi içerecek olmasına karşın, *Hale* uzayın sessiz vakumu içerisinde uçmaya ve iticilerinin gücüyle yavaşlamaya devam etti. Mavi-siyah arkaplanda, insanın dikkatini çeken beyaz bir satır yazı belirdi:

DÜNYA MEDENİYETİ

Yazı, Latin ve Çin harflerini içeren modern bir alfabeyle yazılmıştı. Peşinden aynı şeyi farklı dillerde ve daha ufak boyutlarda tekrar eden birkaç satır yazı daha geliyordu. Cheng Xin aralarından hiçbirinin "müze" demediğini fark etti. Gemi hâlâ yüzeyin yüz kilometre üzerindeydi, bu da yazının devasa boyutlarda olduğu anlamına geliyordu. Cheng Xin harflerin boyutlarını tam olarak kestirememişti fakat her biri şehir büyüklüğünde olan bu harflerin insanoğlu tarafından üretilmiş en büyük yazı karakterleri olduğundan emindi. *Hale*'yle yüzey arasında yaklaşık on bin metrelik mesafe kaldığında, dev harflerden bir tanesi görüş alanlarını tamamen kapatıyordu. *Hale* nihayet geniş bir iniş platformuna, Çin alfabesindeki *qui* (球) karakterinin tepesindeki noktaya, yani *Dünya* kelimesinin bir parçasına iniş yaptı.

Geminin yapay zekâsının yol göstermesiyle, Cheng Xin ve AA hafif uzay kıyafetlerini giydiler ve *Hale*'den inerek Plüton'un yüzeyine adım attılar. Etraflarındaki dondurucu sıcaklıktan ötürü, uzay kıyafetlerinin ısıtma sistemleri tam kapasite çalışıyorlardı. İniş pisti boştu, beyaz renkteydi ve yıldız ışığında fosforlu bir aydınlığa sahip gibiydi. Üzerindeki sayısız yanık izi zaman içerisinde buraya inen ve buradan kalkan birçok uzay gemisinin olduğuna işaret etse de, an itibariyle burada *Hale*'den başka bir gemi bulunmuyordu.

Sığınak Dönemi sırasında, Plüton eski Dünya'daki Antarktika'ya benzer bir hal almıştı. Burada temelli olarak kimse yaşamıyordu ve ziyaret etmeye de çok az kişi geliyordu.

Gökyüzünde, yıldızlar arasında hızla yol alan, siyah bir küre vardı. Büyük fakat yüzeyi karanlıkla kaplı bu gök cismi, Plüton'un uydusu Charon'du. Kütlesi, Plüton'un onda biriydi ve etrafında dönüş sağladıkları benzer kütle merkezleriyle, neredeyse iki gezegenli bir sistem oluşturmaktaydılar.

Hale arama ışıklarını yaktı. Atmosferin bulunmamasından ötürü görünür bir ışık huzmesi yoktu. Uzaktaki dikdörtgen şeklinde bir cismin üzerinde aydınlık bir daire oluşturdu. Beyaz zeminin üzerindeki tek yapı siyah renkli bu monolitti. Gerçek dünyanın bir soyut bir temsiliymişçesine, tuhaf bir basitliği vardı monolitin.

Cheng Xin, "Bu bir yerden tanıdık geliyor," dedi.

"Bu nedir bilmiyorum ama içimde kötü bir his var."

Cheng Xin ile AA monolite doğru ilerlemeye başladılar. Plüton'un yerçekimi Dünya'nınkinin sadece onda biri olduğundan yollarına sekerek devam ettiler. Yol üzerinde monolite giden yolu gösteren ok işaretleri olduğunu fark ettiler. Monolitin büyüklüğünü ise ancak ona ulaştıkları vakit layıkıyla kavrayabildiler. Kafalarını kaldırdıklarında, yıldızlı gökyüzünden bir parça koparılmış gibi göründü. Etraflarına baktılar ve diğer yönlerde de oklar bulunduğunu, hepsinin monolite işaret ettiğini gördüler. Monolitin dibinde başka bir belirgin

çıkıntı daha vardı: Yaklaşık bir metre çapında metal bir çark. Şaşırdıkları asıl nokta ise çarkın elle idare edilmesi gerektiğiydi. Çarkın üzerinde monolitin siyah zemini üzerine beyaz oklarla işlenmiş bir diyagram bulunuyordu. Oklardan birinin yanında yarı açık bir kapı resmedilirken, diğerinde kapalı bir kapı resmedilmişti. Cheng Xin yerde bulunan ve monolite işaret eden okları incelemek üzere döndü. Hepsi basit, net ve sözsüz olan bu yönergeler karşısında tuhaf bir hissiyata kapılan Cheng Xin'in zihninden geçenleri ise AA dile getirdi.

"Bu şeyler... bunların insanlar için hazırlandığını düşünmüyorum."

Çarkı saat yönünde çevirdiler. Sertti fakat bir süre sonra monolitin yüzeyinde bir kapı açıldı. Bir miktar gaz kaçtı ve hemen ardından içerideki su buharı arama ışığında parıldayarak buz kristallerine dönüştü. Kapıdan içeri girdiler ve yine bir çarkla idare edilen başka bir kapıyla karşılaştılar. Bu kez, çarkın üzerinde bir hava kilidinin içinde bulunduklarını ve ikinciyi açmadan önce ilkini kapatmaları gerektiğini söyleyen basit ve yazılı yönergeler vardı. Alışılmışın dışında bir durumdu bu, neredeyse Kriz Dönemi'nin sonlarından beri, basınçlı yapıların kapılarını uzayın vakumuna açabilmek için hava kilidi kullanılmasına gerek duyulmuyordu.

Cheng Xin ve AA üzerindeki çarkı çevirerek girdikleri kapıyı kapadılar. Arama ışığı dışarıda kalmıştı. Karanlığın beraberinde getirdiği dehşeti defedebilmek için uzay kıyafetlerindeki ışıkları yakacaklarken, dar hava kilidinin tavanında duran ufak lambayı fark ettiler. Burada elektrik olduğuna dair ilk belirtiydi bu. İkinci kapıyı açacak çarkı döndürmeye başladılar. Cheng Xin ilk kapıyı kapatmasalar dahi, ikinci kapıyı açabilecek olduklarından emindi. Havanın sızmasını engelleyen tek şey yönergelerin takip edilmesiydi. Böylesi düşük teknolojili bir mekânda, hatalara engel olacak herhangi bir otokontrol mekanizması bulunamazdı.

Hava akımıyla yere devrilmelerine ramak kalmış ve hızla

yükselen sıcaklık vizörlerinin buğulanmasına sebep olmuştu. Fakat uzay kıyafetleri hava basıncının ve içeriğinin nefes almaya uygun olduğunu bildirdi; kasklarını çıkarabilirlerdi.

Soluk ışık veren bir dizi lambanın aydınlattığı, yerin altına doğru giden bir tünel gördüler. Tünelin karanlık duvarları lambaların soluk ışığını emiyor ve böylece lambaların arasında kalan yerlerin zifiri karanlığa gömülmesine neden oluyordu. Tünelin zemini aşağı eğimli ve pürüzsüz bir yokuştu. Yokuş neredeyse kırk beş derecelik dik bir açıya sahip olmasına karşın, merdiven tercih edilmemişti. Bu tasarımın iki sebebi olabilirdi: Ya düşük yerçekiminde merdivene ihtiyaç yoktu ya da bu yol insanlar için inşa edilmemişti.

AA, "Asansör yok mu?" diye sordu. Aşağıya doğru giden dik yokuş onu korkutmuştu.

"Asansör zamanla bozulabilir. Bu yapının çok uzun yıllar boyunca ayakta kalabilmesi amaçlanıyordu." Ses tünelin diğer ucundan, yaşlı bir adamın belirdiği yerden geldi. Loş ışıkta, uzun beyaz saçları ve sakalı düşük yerçekiminde süzülmekteydiler. Kendilerine ait bir parıltıya sahip gibilerdi.

AA, "Sen Luo Ji misin?" diye bağırdı.

"Başka kim olacak ki? Çocuklarım, bacaklarım artık pek iyi işlemiyorlar, o yüzden sizleri karşılamak üzere yukarı gelmeyişimi mazur görün. Lütfen siz aşağı gelin."

Cheng Xin ve AA yokuşu geniş zıplayışlarla indiler. Yerçekiminin düşük olmasından ötürü bu yaptıkları herhangi bir tehlike teşkil etmiyordu. Yaşlı adama yaklaşırlarken, karşılarında duranın hakikaten de Luo Ji olduğunu gördüler. Üzerinde uzun, beyaz bir *changshan* yani Çin tarzı bir cübbe vardı ve bastonuna yaslanıyordu. Bir miktar kamburu çıkmıştı fakat sesi hâlâ dinç ve yüksekti.

Yokuşun bittiği yerde, Cheng Xin saygıyla eğilerek selam verdi. "Saygıdeğer Atamız, merhaba."

"Haha, böyle şeylere gerek yok." Luo Ji el salladı. "Eskiden... meslektaştık." Cheng Xin'e o yaşta birinden beklenmeye-

cek keyifte gözlerle baktı. "Hâlâ çok gençsin. Bir zamanlar seni sadece Kılıçtutan olarak gördüğümü hatırlıyorum, ardından ise zamanla çekici ve genç bir kadına dönüştün. Hahahah..."

Luo Ji, Cheng Xin'in ve AA'nın gözlerinde değişivermişti. Azametli Kılıçtutan gitmişti. Karşılarında duran alaycı ve şakacı Luo Ji'nin dört yüzyıl önce, Duvarabakan olmadan önceki Luo Ji'nin geri dönüşü olduğunu bilmiyorlardı. Eski Luo Ji hibernasyondan uyanırcasına geri dönmüştü fakat geçen zaman onu yıpratmış, ermişliğini katbekat artırmıştı.

AA, "Ne olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu.

"Tabii ki, çocuğum." Bastonuyla arkasına işaret etti. "Bütün o gerizekâlılar uzay gemilerine bindiler ve gittiler. Kaçamayacaklarını biliyorlardı, buna rağmen kaçmayı denediler. Aptallık."

Dünya Medeniyeti Müzesi'nde çalışan işçilerden bahsediyordu.

Luo Ji, Cheng Xin'e, "İkimiz de kendimizi boş yere meşgul ettik," dedi.

Luo Ji'nin ne dediğini anlaması biraz vakit aldı fakat duygu ve hatıra seli Luo Ji'nin sonraki sözleriyle yarıda kesildi. "Unut gitsin. *Carpe diem* başından beri doğru yoldu. Artık *carpe* için *diem* kalmamış olmasına karşın, daha fazla bela bulmaya çalışmanın anlamı yok. Hadi gidelim. Bana destek olmanıza gerek yok. Siz daha burada nasıl yürüyeceğinizi bile öğrenemediniz."

Luo Ji'nin iki yüzü aşkın yaşı göz önünde bulundurulduğunda, böyle düşük yerçekimli bir ortamda hareket etmenin zorluğu fazla yavaş değil, fazla hızlı hareket etmekteydi. Baston destekten çok, fren işlevi görüyordu.

Bir süre sonra önlerinde bir açıklık belirdi. Cheng Xin ve AA çok daha geniş ve büyük bir tünelde olduklarını fark ettiler – hatta bir mağarada. Tavan çok yüksekteydi fakat mekân hâlâ bir dizi soluk ışıklı lambayla aydınlanıyordu. Mağara oldukça yeni görünüyordu ve diğer ucu karanlıktaydı.

Luo Ji, "Burası müzenin ana salonu," dedi.

"Kıymetli eşyalar nerede?"

"Diğer uçta bulunan salonlarda. Onlar çok önemli değiller. Dayanıklılıklarını ne kadar koruyabilirler ki? On bin yıl mı? Yüz bin yıl mı? Hadi bir milyon olsun. O vakit gelinceye dek hepsi toza dönüşmüş olacaktır. Fakat bunlar–" Luo Ji etraflarına işaret etti. "–bunların yüz milyonlarca yıl boyunca korunmaları gerekiyordu. Ne oldu, buranın hâlâ bir müze olduğunu mu düşünüyorsunuz? Hayır, burayı ziyarete kimse gelmiyor. Burası ziyaretçilere açık bir yer değil. Bu bir mezar taşı – insanlığın mezar taşı."

Cheng Xin etrafındaki kasvetli ve boş mağaraya baktı ve o âna kadar gördüklerini düşündü. Hakikaten de her şey ölüme işaret ediyordu.

"Böyle bir fikir kimin aklına geldi ki?" AA etrafına bakındı.

"Bunu çok genç olduğun için soruyorsun." Luo Ji, kendisiyle Cheng Xin'e işaret etti. "Zamanımızda, insanlar sıklıkla mezarlarını daha ölmeden seçerlerdi. İnsanlığa uygun bir mezarlık bulmak kolay değil fakat bir mezar taşı dikmek mümkün." Cheng Xin'e döndü. "Genel Sekreter Say'i hatırlıyor musun?"

Cheng Xin başıyla onayladı. "Tabii ki."

Cheng Xin, dört yüzyıl önce SİB için çalıştığı vakitlerde, BM genel sekreteri Say'le farklı toplantılarda birkaç kez karşılaşmıştı. Son görüşmeleri bir SİB toplantısındaydı. Wade de oradaydı. Cheng Xin, büyük bir ekranda, Say'e Merdiven Projesi'ne ilişkin bir PowerPoint sunumu yapmıştı. Ardından, Say, Cheng Xin'in yanına gelmiş, ona doğru eğilmiş ve şöyle fısıldamıştı, "Senin gibi düşünen daha fazla insana ihtiyacımız var."

"Gerçek bir vizyonerdi. Geçen yıllar boyunca onu sıklıkla düşündüm. Hakikaten de neredeyse dört yüz yıl önce ölmüş olduğuna inanabiliyor musun?" Luo Ji iki eliyle bastonuna yaslandı ve iç geçirdi. "Bunu ilk düşünen Say'di. Medeniyeti-

miz yok olduktan sonra insanlığın mirası olarak adlandırılabilecek ve yıllara meydana okuyacak bir şey yapmak, bize dair bir iz bırakmak istiyordu. İnsanlığa ait kültürel hazinelerle ve bilgilerle dolu insansız bir gemi planı vardı ancak çalışmaları bir tür Kaçış örneği olarak kabul edildi ve ölümüyle birlikte de rafa kaldırıldı. Dünyanın her an sona erebileceğinin düşünüldüğü bir zamandı bu. Üç yüzyıl sonra, Sığınak Projesi'nin başlamasıyla birlikte, insanlar tekrar hatırladı. İnsanlığın dünyanın her an sona erebileceği bir zamanda yaşadığını. Yeni Federasyon Hükümeti, Sığınak Projesi yapılırken bir mezar taşı da inşa etmeye karar verdi fakat resmi kayıtlarda kötümserlik belirtisi olarak görülmemesi için Dünya Medeniyeti Müzesi olarak adlandırdı. Mezar taşı komitesinin başkanı olarak da beni seçtiler.

"Başta, bilgilerin çok uzun yıllar boyunca nasıl saklanabileceğine dair, geniş çaplı bir araştırmaya giriştik. İlk hedefimiz bir milyar yıldı. Hah! Bir milyar. O aptallar bunun kolay olacağını düşündüler – sonuçta, eğer Sığınak Dünyası'nı inşa edebiliyorsak, bu ne kadar zor olabilirdi ki? Fakat fazla geçmeden kuantum tarzı modern depolama cihazlarının koskoca bir kütüphaneyi bir pirinç tanesine sığdırabilme gibi bir avantajı varken, bilgiyi kayıp yaşamadan ancak iki bin yıl saklayabileceğini fark ettiler. O aşamadan sonra, saklanan veriler kurtarılamaz hale geleceklerdi. Hatta bu süre sadece en yüksek kaliteli depolama cihazları için geçerliydi. Daha sıradan cihazlar beş yüz yıl içerisinde kullanılamaz hale geleceklerdi. Bir anda ayrık ve acelesi olmayan bir projeden, ilginç ve çözülmesi fayda getirecek bir soruna dönüşmüştü. Beş yüz yıl elle tutulur bir süreydi – sonuçta sen ve ben sadece dört yüz yıl geriden geliyoruz, değil mi? Böylece hükümet müzeye ilişkin tüm çalışmaları durdurdu ve modern dünyaya ait önemli verilerin beş yüz yıl sonra okunabilecek şekilde nasıl saklanabileceği üzerinde çalışmaya başladı, heh heh... Zamanla, sorun üzerinde çalışması için özel bir enstitü kurularak bizlerin

yeniden müzeye, daha doğrusu mezar taşına odaklanmamız sağlandı.

"Söz konusu verilerin uzun ömürlülüğü olduğunda, biliminsanları bizim zamanımızdan kalma teknolojilerin daha iyi olduklarını keşfettiler. Eski Çağ'dan kalmasına karşın hâlâ kurtarılabilir veri taşıyan USB belleklere ve sabit disklere rastladılar! Yapılan deneyler bu cihazların yüksek kaliteli oldukları takdirde beş yüz yıla yakın süre boyunca bilgileri güvenle saklayabileceklerini ortaya koydu. Bizim çağdan kalma optik diskler ise daha bile dayanıklılardı. Özel bir tür metalden yapıldıkları takdirde, iki yüz bin yıl boyunca sorunsuz bir biçimde veri saklamaları mümkündü. Fakat sınırımız buydu. Eldeki veri depolama teknikleriyle bilgiyi iki yüz bin yıl boyunca saklayabiliyorduk fakat bir milyar yıla ulaşmamız gerekiyordu!

"Hükümete, an itibariyle sahip olduğumuz teknolojilerle, müzede saklanacak temel bilgilerin tekabül ettiği on gigabayt görüntü ve bir gigabayt yazıyı bir milyar yıl boyunca saklamanın imkânsız olduğunu bildirdik. İnanmadıklarında ise onlara durumu kanıtlamamız gerekti. En nihayetinde gereken süreyi yüz milyon yıla indirmeyi kabul ettiler.

"Fakat bu bile aşırı zor bir işti. Bu kadar uzun süre boyunca hayatta kalabilmiş bilgilere ulaşmayı denedik. Tarih öncesi çanak çömlek üzerine çizilmiş desenler yaklaşık on bin yıl dayanabiliyorlardı. Avrupa'daki mağara resimleri ise ortalama kırk bin yıl önce çizilmişlerdi. Atalarımız hominidlerin ilk aletleri yapmasıyla birlikte taşların üzerine bıraktığı izleri bilgi kalıntısı olarak sayarsak, o vakit en erken örneklere iki buçuk milyon yıl önce yaşanmış olan Pliyosen Çağ'da rastlanmıştı. Ve aslına bakılırsa yüz milyon yıl öncesine dayanan izlere de rastlamıştık, tabii onları bırakanlar insan değil, dinozorlardı.

"Araştırmalar devam etti fakat herhangi bir ilerleme kaydedilemedi. Sonuca ulaşan başka uzmanlar da vardı fakat elde ettikleri sonuçları dile getirmek istemiyorlardı. Onlara,

'Merak etmeyin. Başka bir seçenek bulamadığımız takdirde, ulaştığınız sonuçları tuhaf ya da akıl almaz olsalar dahi kabul etmemiz gerekecek,' dedim. Yaşadıklarımdan daha tuhaf ya da akıl almaz herhangi bir şey olamayacağını söyledim ve onlara gülmeyeceğimin sözünü verdim. Böylece, her alandaki en gelişmiş teorilere ve tekniklere dayanarak, teorik araştırmaları ve deneyleri esas alarak, farklı önerileri analiz ederek ve karşılaştırarak, bilgiyi yaklaşık yüz milyon yıl boyunca saklamanın bir yolu olduğunu söylediler. Ve bunun uygulanabilir tek yöntem olduğunun altını çizdiler. Ve bu da–" Luo Ji bastonunu kaldırdı, beyaz saçları ve sakalı havada dalgalanırken, Kızıl Deniz'i bölen Musa'yı andırıyordu. Sözünü ciddiyetle şöyle tamamladı: "–kelimeleri taşlara kazımakla mümkün."

AA kıkırdadı. Fakat Cheng Xin gülmüyordu. Afallamıştı.

"Kelimeleri taşlara kazımak." Luo Ji mağaranın duvarlarına işaret etti.

Cheng Xin duvarlardan birinin başına geçti. Soluk ışıkta, yoğun ve kıvrımlı bir yazı metniyle ve aynı zamanda imgelerle dolu olduğunu gördü. Kaya orijinal değildi ve metalle birleştirilmiş gibi görünüyordu ya da yüzeyi sağlam bir tür titanyum alaşımı veyahut altınla kaplanmıştı. Ancak temele bakıldığında, taşın üzerine yazı yazmaktan farksızdı. Kıvrımlı metnin karakterleri küçük değillerdi: Her bir harf ya da karakter bir santimetrekare büyüklüğündeydi. Bu, bilginin uzun ömürlülüğünü sağlamak için yapılan tercihlerden biriydi. Küçük harfle yazılmış metinleri koruması daha güçtü.

Luo Ji, "Tabii, bu yaklaşım saklanabilecek bilgi kapasitesini ciddi manada düşürmüş, biri planlanan miktarın binde birinden azıyla bırakmıştı. Fakat bu sınırlamayı kabul etmekten başka çareleri yoktu," dedi.

AA, "Bu lambalar hakikaten tuhaflar," dedi.

Cheng Xin mağara duvarındaki lambaya baktı. Öncelikle, şekli dikkatini çekti: Meşaleyi duvardan dışarı uzanan bir kol taşıyordu. Bunun tanıdık bir tasarım olduğunu düşündü fakat

AA'nın aklından geçen belli ki bu değildi. Meşale şeklindeki lamba çok tuhaf görünüyordu. Boyutu ve yapısı eski zamandan kalma bir arama ışığını andırıyordu fakat yaydığı ışık neredeyse bir akkor telli ampul kadardı ve oldukça zayıftı. Kalın dokulu siperliği de geçince aydınlığı neredeyse bir mumdan farksız kalıyordu.

Luo Ji, "O tarafta bu tesise elektrik sağlayan makineler, yani bir nevi elektrik santrali var. Bu lamba muazzam bir başarının eseri. İçinde herhangi bir filaman ya da yanıcı gaz bulunmuyor ve içinde parlaklığı sağlayan ne tür bir elementten faydalandıklarını da bilmiyorum fakat yüz bin yıl boyunca aydınlık verebilme kapasitesine sahip. İçeri girdiğiniz kapılar ise normal şartlarda beş yüz bin yıl boyunca çalışır durumda kalacak. Sonrasında ise kapılar deforme olacak ve içeri girmek isteyen her kim olursa kapıları kırması gerekecek. O vakit geldiğinde, lambalar söneli dört yüz bin yılı aşkın süre geçmiş ve burada karanlık hüküm sürüyor olacak. Fakat bu yüz milyon yıllık bir yolculuğun sadece başlangıcını oluşturacak."

Cheng Xin uzay kıyafetinin eldivenini çıkardı ve soğuk taşa kazınmış karakterleri okşadı. Ardından mağaranın duvarına yaslandı ve hissiz bir biçimde lambalara baktı. Bu tasarımı nerede gördüğünü hatırlamıştı: Paris'teki Panthéon'da. Rousseau'nun mezarında da aynı buna benzer bir el bir meşaleyi tutuyordu. Karşısında duran soluk sarı ışıklar artık elektriği değil, sönmeye yüz tutmuş ufak alevleri andırıyordu.

Luo Ji, "Pek konuşkan değilsin," dedi. Sesi, Cheng Xin'in özlemini çektiği yoğun bir ilgiyle doluydu.

AA, "Cheng Xin hep böyleydi," dedi.

"Ah, eskiden konuşmayı çok severdim fakat ardından nasıl konuşacağımı unuttum. Fakat şimdi ise yeniden öğrendim. Konuşmadan duramıyorum, çocuk gibiyim. Umarım sizleri rahatsız etmiyorumdur?"

Cheng Xin güçlükle gülümsedi. "Hiç de bile. Sadece... bütün bunlara bakınca, ne diyeceğimi bilemiyorum."

Doğru. Diyecek ne vardı ki? Medeniyetleri beş bin yıl hayatta kalan, deli bir koşudan ibaretti. İlerleme ilerlemeyi doğurmuştu; sayısız mucize yeni mucizeleri beraberinde getirmişti; insanlık tanrılara has güçler edinmiş gibi görünmüştü; fakat yolun sonunda, hakiki gücün sahibinin zaman olduğu ortaya çıkmıştı. Arkada bir iz bırakmak, bir dünya yaratmaktan daha zordu. Medeniyetin sonuna geldiklerinde, yapabilecekleri tek şey uzak geçmişte –insanlık daha bir bebekken– yaptıklarını tekrarlamaktı:

Kayalara yazı yazmak.

Cheng Xin duvardaki yazıları dikkatle inceledi. Kadın ve erkeği tasvir eden bir oymayla başlıyordu, belki de gelecekteki kâşiflere insanların nasıl göründüğünü tarif etmeyi amaçlamışlardı. Fakat Eski Çağ'daki Pioneer mekiklerinin taşıdığı metal plaklardaki kaskatı görünüşlü erkek ve kadın tasvirlerinin aksine, ifadelerindeki canlılık ve duruşlarıyla Adem ve Havva'yı andırıyorlardı.

Cheng Xin duvar boyunca yürüdü. Erkek ve kadın tasvirlerinin ardından, eski hazinelerden kopyalanmış olmaları muhtemel bir dizi hiyeroglif ve çivi yazısı belirdi. Bazılarının ne anlama geldiğini modern insanın dahi bilmediği ihtimal dahilindeyken, gelecekte burayı keşfeden uzaylıların anlaması ne derece mümkündü ki? Daha ileride, Çin şiirinin örnekleriyle karşılaştı – daha doğrusu, karakterlerin dizilişi oymaların şiirle alakalı olduklarına işaret ediyordu. Fakat karakterlerden hiçbiri tanımıyordu; sadece Qin hanedanlığı öncesine dayandığını anlayabilmişti.

Luo Ji, "Bu *Klasik Şiir,* İsa'dan bin yıl öncesine dayanıyor," dedi. "Yürümeye devam edersen, Klasik Yunan felsefesinden kesitlerle karşılaşacaksın. Okuyabileceğin harfler ve karakterler görmek istiyorsan, onlarca metre yürümen gerekecek."

Yunan harflerinin altında, Cheng Xin etrafı taş sütunlarla çevrili bir agorada tartışan, basit görünümlü cübbelere sahip âlimlerin tasvir edildiği başka bir oymayla karşılaştı.

Cheng Xin aklına tuhaf bir fikir geldi. Arkasına döndü ve mağara oymalarının başladığı yere doğru baktı fakat görmek istediği şeyi göremedi.

Luo Ji, "Bir Rosetta Taşı mı arıyorsun?" diye sordu.

"Evet. Anlamalarına yardımcı olacak herhangi bir sistem geliştirmediniz mi?"

"Çocuğum, burada taş yazılarından bahsediyoruz, bilgisayardan değil. Öyle bir şeyi buraya nasıl sığdırabiliriz?"

AA mağara duvarına baktı ve ardından Luo Ji'ye döndü. "Buraya bizlerin dahi anlamadığı şeyler oyduğumuzu ve bir gün uzaylı bir canlının onları okuyabilmesini umut ettiğimizi mi söylüyorsunuz?"

Doğru, uzak gelecekten gelen kâşifler için duvarlara kazınan insan klasikleri büyük ihtimalle Lineer A dilini, Girit hiyerogliflerini ve kimsenin okumadığı başka yazı türlerini andıracaktı. Belki de kimsenin okuyabileceğine dair herhangi bir umut söz konusu değildi. Bu anıtı diken kişiler zamanın gücünü layıkıyla idrak ettikleri vakit, yok olmuş bir medeniyetin çok uzun yıllar boyunca hayatta kalabilecek herhangi bir işaret bırakabileceğine inanmaya bir son vermişlerdi. Luo Ji'nin de dediği gibi, burası bir müze değildi.

Müzeler ziyaretçiler için inşa edilirdi; mezar taşı ise ölüler için.

Üçlü ilerlemeye devam ettiler, Luo Ji'nin bastonu yerde ritmik bir şekilde takırdıyordu.

"Sıklıkla burada gezer ve kendi çılgın fikirlerim üzerine düşünürüm." Luo Ji durdu ve zırhlı, elinde mızrak taşıyan bir eski zaman askerine ait oymaya işaret etti. "Bu, Büyük İskender'in fetihlerini tasvir ediyor. Biraz daha doğuya gitseydi, Savaşan Eyaletler Dönemi'nin sonundaki Qin'le karşılaşacaktı – acaba sonuç nasıl olurdu? Ve tarih nasıl değişirdi?" Biraz daha yürüdüler ve Luo Ji mağara duvarına bir kez daha işaret etti. Duvardaki yazılar değişmişti. "Ah, Han Hanedanlığı'na ulaştık. Buradan ilerisine kadar, Çin iki kez

birleşme yaşadı. Birleşik topraklar ve birleşik bir düşünme sistemi, medeniyetin bekası için iyi midir? Han Hanedanlığı, Konfüçyusçuluğu her şeyin üzerine koydu fakat Bahar ve Güz döneminde gerçekleşen düşünce okullarının çokluğu devam etseydi, ileride ne sonuçlar ortaya çıkabilirdi? Günümüz ne derece farklı olabilirdi?" Luo Ji bastonuyla olduğu yerde bir daire çizdi. "Tarihin her ânına ilişkin kaçan sayısız fırsata rastlamak mümkün."

Cheng Xin sessizce, "Aynı hayat gibi," dedi.

"Ah, hayır hayır hayır." Luo Ji başını şiddetle iki yana salladı. "En azından benim için değil. Herhangi bir şeyi kaçırdığımı düşünmüyorum, hahah." Cheng Xin'e baktı. "Çocuğum, kaçırdığın şeyler olduğunu mu düşünüyorsun? O vakit gelecekte hiçbir fırsatı elinden kaçırmamaya çalış."

AA soğuk bir tonla, "Gelecek diye bir şey kalmadı artık," dedi. Luo Ji'nin bunayıp bunamadığını merak ediyordu.

Mağaranın sonuna geldiler. Bu yeraltı mezarını incelemek için arkasına dönen Luo Ji iç geçirdi. "Bu yeri yüz milyon yıl boyunca hayatta kalması için tasarladık fakat yüz yıl bile yaşamayacak."

AA, "Kimbilir? Belki de iki boyutlu bir medeniyet bütün bunları görebilecektir," dedi.

"İlginç bir bakış açısı! Umarım haklısındır... Bakın, burası hazineleri sakladığımız yer. Toplamda üç salonumuz var."

Cheng Xin ve AA önlerindeki alanın bir kez daha açıldığını fark ettiler. Bulundukları salon, sergi salonundan çok bir depoyu andırıyordu. Hazinelerin tamamı birbirinin tıpatıp aynısı metal kutulara yerleştirilmişti ve kutuların her birinin üzerinde detaylı açıklamalar mevcuttu.

Luo Ji bastonuyla yakınındaki kutulardan birini dürttü. "Dediğim gibi, bunlar çok önemli değiller. Aralarında bir milyon yıla yakın süre boyunca hayatta kalabilecek heykeller bulunsa da, bu objelerin çoğunun ömrü elli bin yılın altında. Fakat sizlere heykelleri götürmemenizi tavsiye ederim: Yerçe-

kimi hareket ettirilmelerini kolaylaştırsa da, fazla yer kaplıyorlar... Pekâlâ, istediğiniz ne varsa seçin."

AA heyecanla etrafına bakındı. "Tabloları alalım derim. Eski klasikleri ve kadim el yazmalarını unutabiliriz – onları anlayan kimse çıkmayacaktır." Metal kutulardan birinin başına geçti ve üzerindeki düğmeye benzeyen şeye bastı fakat kutu kendi başına açılmadı ve nasıl açılabileceğine dair herhangi bir rehber bulunmuyordu. Cheng Xin yanına geldi ve kutunun kapağını zorlayarak açtı. AA kutudan bir yağlı boya tablo çıkardı.

AA, "Görünen o ki tablolar da epey yer kaplıyorlar," dedi.

Luo Ji başka bir kutunun üzerinden bir takım çalışma kıyafeti aldı ve cebinden ufak bir bıçak ile tornavida çıkardı. "Çerçevesi fazla yer kaplıyor. Çıkarabilirsin."

AA tornavidayı eline aldı fakat tabloyu sökmeye tam başlayacaktı ki Cheng Xin, "Hayır!" diye bağırdı. Tablo, Van Gogh'un *Yıldızlı Gece*'siydi.

Cheng Xin'in şaşkınlığının tek sebebi tablonun değeri değildi. Bu tabloyu daha önce de görmüştü. Dört yüzyıl önce, SİB'de çalışmaya başlamasından hemen sonra, bir hafta sonu New York'taki Modern Sanat Müzesi'ni gezmiş ve Van Gogh'un eserlerinden birkaçını görmüştü. Van Gogh'un boşluk temsili Cheng Xin'i derinden etkilemişti. Van Gogh'un bilinçaltında, boşluk belli bir yapıya sahip gibi görünüyordu. Cheng Xin o vakitlerde bir teorik fizik uzmanı olmamasına karşın, sicim teorisine hâkimdi ve teorinin aynı materyal objeler gibi boşluğun da mikroskobik boyutlarda birçok titreşimli sicimden oluştuğunu iddia ettiğini biliyordu. Van Gogh bu sicimleri bizzat belli etmişti: Resimlerinde, mekânlar –örneğin dağlar, buğday tarlaları, evler ve ağaçlar– titreşen ufak sicimlerle bezeliydi. *Yıldızlı Gece,* Cheng Xin'in bilinçaltında kalıcı bir iz bırakmıştı ve onu dört yüzyıl sonra bir kez daha Plüton'da gördüğüne fazlasıyla şaşırmıştı.

"Çerçeveden kurtulun. Böylece yanınıza daha fazlasını ala-

bilirsiniz." Luo Ji bastonunu dikkatsizce salladı. "Bu objelerin hâlâ bir şehir kadar değerli olduğunu mu düşünüyorsun? Şimdi bir şehrin bile zerre değeri bulunmuyor."

Ve böylece belki de beş yüz yaşındaki çerçeveyi söktüler fakat kanvası bükerek resme zarar vermeyi istemediklerinden destek levhasına dokunmadılar. Aynı işlemi diğer yağlı boya tablolara uygulayarak devam ettiler ve fazla geçmeden zemin boş çerçevelerle kaplandı. Luo Ji yanlarına geldi ve elini ufak bir tablonun üzerine koydu.

"Bunu bana bırakır mısınız?"

Cheng Xin ve AA tabloyu kenara taşıdılar ve duvarın yanındaki bir kutunun üzerine bıraktılar. Söz konusu tablonun *Mona Lisa* olduğunu gördüklerinde ise şaşırdılar.

Cheng Xin ve AA çerçeveleri sökmeye devam ettiler. AA, "Yaşlı ama aklı yerinde. En pahalı parçayı kendisine ayırdı."

"Sebebinin bu olduğunu zannetmiyorum."

"Belki de bir zamanlar Mona Lisa adında bir kadına aşıktı ha?"

Luo Ji, *Mona Lisa*'nın yanına oturdu ve yaşlı çerçevesini tek eliyle dikkatle okşadı. "Burada olduğunu bilmiyordum. Bilsem seni görmek için sık sık gelirdim," diye mırıldandı.

Cheng Xin, Luo Ji'nin tabloya bakmadığını fark etti. Tablonun ötesine, âdeta zamanın derinliklerine bakıyordu. Cheng Xin kadim gözlerinin yaşlarla dolduğunu gördü fakat haklı mıydı, yoksa değil miydi bilmiyordu.

Plüton'un kabuğu altında yatan büyük mezarın içinde, yüz bin yıl boyunca yanacak, soluk ışıklı lambaların aydınlığında, Mona Lisa'nın gülümsemesi âdeta bir görünüp bir kayboluyordu. İnsanlığı neredeyse dokuz yüzyıldır düşündüren gülümseme, şimdi, yaklaşan Ölüm gibi hem her şeyi anlatıyormuş, hem de hiçbir şeyi anlatmıyormuşçasına daha gizemli ve daha ürkütücü görünüyordu.

Sığınak Dönemi, 68. Yıl
İki Boyutlu Güneş Sistemi

Cheng Xin ve AA, hazinelerin ilk partisini yüzeye taşıdılar. Çerçevesi çıkarılmış bir düzineye yakın tablonun dışında, Batı Zhou Dönemi'nden kalma iki bronz ritüel kabını ve oldukça eski bazı kitapları aldılar. Standart yerçekiminde bunların tamamını taşımaları mümkün olmayacakken, Plüton'un zayıf çekim gücünde fazla çaba sarf etmeleri gerekmemişti. Hava kilidinden geçerken, dış kapıyı açmadan önce iç kapıyı kapattıklarından emin oldular; aksi takdirde hem kendileri hem de hazineler kaçan havayla dışarı fırlarlardı. Dış kapıyı açtıkları anda, hava kilidinin içerisindeki az miktarda hava kristalleşerek buzlu bir esintiye dönüştü. Başta, buz kristallerini aydınlatanın *Hale*'nin arama ışıkları olduğunu düşündüler fakat esintinin dinmesiyle *Hale*'nin arama ışıklarının çoktan kapanmış olduğunu fark ettiler. Uzaydaki bir tür ışık kaynağı Plüton'un yüzeyini aydınlatıyor, *Hale*'nin ve monolitin uzun gölgeleri beyaz zemine düşüyordu. Kafalarını kaldırdılar ve yaşadıkları şokla iki adım geriledilerler.

Uzaydaki devasa bir çift göz tarafından izleniyorlardı.

Parıltılı iki dev oval uzayda asılı duruyor ve aynı bir çift göze benziyordu. "Ak"ları beyaz veyahut açık sarı renkteyken, "bebek"leri karanlıktı.

AA, "O Neptün ve diğeri ise Ura – ah, hayır, Satürn'müş!" dedi.

Her iki gaz devi de ikinci boyuta geçmişlerdi. Uranüs'ün yörüngesi Satürn'ün dışındaydı ancak Uranüs an itibariyle Güneş'in diğer tarafında bulunduğundan, ikinci boyuta ilk geçen Satürn olmuştu. Devasa gezegenlerin çökmüş halleri

birer daireyi andırmalıydı fakat Plüton'dan baktıkları açıdan ötürü oval gibi görünüyorlardı. İki boyutlu gezegenler şeffaf ve eş merkezli halkalar halindelerdi. Neptün genel hatlarıyla üç halkadan oluşuyordu: En dışta, mavinin parlak ve canlı bir tonuna sahip, kirpikleri ve göz farını andıran halka, hidrojen ve helyumdan oluşan atmosferdi. Ortadaki halka ise biliminsanlarının bir zamanlar su-amonyak okyanusu zannettikleri, yirmi bin kilometre kalınlığındaki manto tabakasıydı. Koyu renkteki merkez ise kayaların ve buzların oluşturduğu, Dünya'nın tamamıyla eşdeğer kütleye sahip olan çekirdekti. Satürn de benzer bir yapıya sahipti, aradaki tek fark ise dıştaki mavi halkaya sahip olmamasıydı.

Her büyük halka, her biri detaylı yapılarla dolu, birçok küçük halkadan oluşuyordu. Gezegenleri incelemeye devam ederlerken, iki devasa göz artık yeni kesilmiş bir ağacın halkalarını andırmaya başlamışlardı. Her iki boyutlu gezegenin etrafında yaklaşık bir düzine küçük daire bulunuyordu – bunlar, gezegenlerin düzleşen uydularıydı. Satürn'ün dışında ise soluk ve büyük bir daire daha vardı – halkaları. Güneş'i gökyüzünde saptamak ise hâlâ mümkündü, sarı renkte ışık saçan, ufak bir diskti. İki gezegen hâlâ güneşin diğer tarafında bulunduklarından, ikinci boyuta çöküşleriyle ortaya nefes kesici bir manzara çıkmıştı.

Her iki gezegenin de artık kalınlığı bulunmuyordu.

Cheng Xin ve AA, iki boyutlu gezegenlerin yaydığı ışıkta, hazineleri beyaz iniş pisti üzerinde bekleyen *Hale*'ye taşıdı. Geminin pürüzsüz ve aerodinamik yüzeyi bir şaka aynasından farksızdı, iki boyutlu gezegenlerin yansımaları geminin üzerinde uzun ve akıcı şekiller alıyordu. Geminin şekli insana ister istemez damlacıkları hatırlatıyor, iç rahatlatan bir güç ve hafiflik hissi uyandırıyordu. AA, Plüton'a giderlerken, Cheng Xin'e *Hale*'nin gövdesinin büyük çoğunluğunun yüksek etkileşimli malzemelerle yapıldığını düşündüğünü söylemişti.

Yaklaşmalarıyla geminin altındaki kapı sessizce kayarak

açıldı. Kalıntıları hava merdiveninden yukarıya ve kabinin içine taşıdılar, kasklarını çıkardılar ve sıcacık ufak dünyalarında derin bir nefes aldılar. Yürekleri huzurla doldu – henüz bilinçli bir biçimde haberleri olmamasına karşın, daha şimdiden gemiyi *evleri* gibi görmeye başlamışlardı.

Cheng Xin, geminin yapay zekâsına Neptün ya da Satürn'den herhangi bir mesaj alıp almadığını sordu. Soruyu sorduğu anda ise bilgi pencereleri onları boğmaya niyetli rengârenk bir çığ gibi akmaya başladı. Manzara onlara yüz on sekiz yıl önceki sahte alarmı hatırlatmıştı. O vakitte, bilgi pencerelerinin çoğu haber kaynaklarına aitti fakat şimdi ise haber medyası tamamen kaybolmuş gibi görünüyordu. Bilgi pencerelerinin büyük bir çoğunluğu anlaşılır görüntüler taşımıyor gibiydi – bazıları bulanıktı, diğerleri titriyordu ve çoğu anlamsız yakın çekimleri içeriyordu. Fakat pencerelerin birkaçında enfes renklere sahip, aktıkça ve kaydıkça karmaşık ve detaylı yapılar ortaya çıkaran lekeler bulunuyordu. İki boyutlu evreni gösteriyor olmaları kuvvetle muhtemeldi.

AA, yapay zekâdan görüntüleri filtrelemesini istedi. Yapay zekâ onlara ne tür bilgileri görmek istediklerini sordu. Cheng Xin uzay şehirlerine ilişkin bilgileri göstermesini istedi. Pencere akını sona erdi ve yerini nizami bir dizi pencere aldı. Pencerelerden biri büyüdü ve diğerlerinin önüne geçti. Yapay zekâ bu görüntünün on iki saat önce Neptün öbeğindeki Avrupa Altı şehrinde kaydedildiğini söyledi. Şehir saldırı bildirimiyle ayrılan birleşik şehrin bir parçasıydı.

Görüntü sabitti ve görüş alanı genişti. Kamera büyük ihtimalle şehrin bir ucunda bulunuyordu ve şehrin neredeyse tamamı görülebiliyordu.

Avrupa Altı'da elektrik kesikti ve sadece şehrin uzak ucundaki birkaç arama ışığının gidip gelen ışıklarının oluşturduğu daireler mevcuttu. Şehrin ekseni boyunca dizilen yapay füzyon güneşlerinin üçü de gümüş rengi birer aya dönüşmüş, aydınlık veriyor fakat sıcaklık sağlamıyorlardı. Amerikan fut-

bolu topu şeklindeki standart şehirlerden biriydi fakat şehrin içindeki yapılar Cheng Xin'in hatırladığından çok daha farklılardı. Sığınak Dünyası refaha ermişti ve şehirdeki yapılar monoton ve tekdüzeliklerinden arınmışlardı. Çok daha yükseklerdi ve her biri kendine has tasarımlara sahipti. Bazı gökdelenlerin uçları neredeyse şehrin eksenine değiyordu. Ağaç şeklindeki yapılar da yeniden ortaya çıkmışlardı ve yaprakları daha sıkışık olmalarına karşın, Dünya'dakiler kadar büyük görünüyorlardı. Geceleyin etraf aydınlandığında, şehrin güzelliğini ve ihtişamını hayal etmek güç değildi. Fakat şimdi, soğuk ay ışığının aydınlığında ve ağaç-yapıların geniş gölgelerinde, şehrin geri kalanı devasa bir ormanın gölgesine sığınmış bir yıkıntıyı andırıyordu.

Şehir dönmeyi bırakmıştı ve yerçekimi ortadan kaybolmuştu. Sayısız obje havada süzülüyordu – araçlar, eşyalar ve hatta koskocaman binalar.

Şehrin ekseninde, iki kutbu birbirine bağlayan siyah bir bulut öbeği belirdi. Geminin yapay zekâsı görüntünün bir kısmını dikdörtgen içine alarak yakınlaştı, yeni bir bilgi penceresi oluşturdu. Cheng Xin ve AA kara bulutun şehrin ortasına doğru süzülen insanlar tarafından oluşturulduğunu gördüklerinde neye uğradıklarını şaşırdılar. Bazı kişiler bir araya gelerek bir öbek oluşturmuşlardı; bazıları ise el ele tutuşarak bir çizgi halinde bekliyorlardı; fakat çoğunluğu yalnız başına süzülüyordu. Herkes kask ve vücutlarının her tarafını kapatan kıyafetler giyiyordu – büyük ihtimalle uzay kıyafetleriydi bunlar. Cheng Xin'in son hibernasyonundan önce dahi, gündelik kıyafetlerle uzay kıyafetlerini ayırt etmek oldukça güçtü. Herkesin üzerinde bir yaşam destek ünitesi var gibi görünüyordu – bazıları sırtında taşıyordu, bazıları ise ellerinde tutuyordu. Fakat insanların çoğu kasklarının vizörünü açık tutuyordu ve şehrin içinde hafif bir rüzgârın estiğini görmek mümkündü, bu da şehrin hâlâ nefes alınabilir bir atmosfere sahip olduğuna işaret ediyordu. Birçoğu güneşlerin etrafında

belki de hem aydınlık hem de biraz sıcaklık bulma umuduyla toplanmışlardı ancak ne yazık ki füzyon güneşlerinin aydınlığı artık soğuk bir ışıktan ibaretti. Gümüş rengi ışık insan bulutunun aralarından sızıyor ve etraflarında bulunan şehri benekle gölgelerle süslüyordu.

Geminin yapay zekâsının verdiği bilgiye göre, Avrupa Altı'nın altı milyon sakininin yarısı araçlarıyla şehri çoktan terk etmişlerdi. Geriye kalan üç milyonun bir kısmının şehirden kaçabilme imkânı bulunmuyordu fakat çoğunluğu kaçmaya dair herhangi bir umudun bulunmadığının bilincindeydi. Gemilerden bazıları bir mucize sonucunda çöküş bölgesinden kaçmayı ve dış uzaya ulaşmayı başarsa dahi, çoğu gemide hayatın uzun süreli devamı için gereken ekolojik dönüşüm sistemleri bulunmuyordu. Dış uzayda sonsuza dek hayatta kalabilecek yıldız sınıfı gemiler, herkesin elde edemediği bir lüks olma statüsünü hâlâ koruyordu. Buradaki insanlar ölümü tanıdıkları bir yerde beklemeye karar vermişlerdi.

Görüntünün sesi kısılmamıştı fakat Cheng Xin hiçbir şey duyamıyordu. İnsan-bulutu ve şehir ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü. Herkes tek bir yöne doğru bakıyordu. Şehrin o kısmı diğerlerinden farklı değildi, iç içe geçmiş sokak ve sıra sıra binalarla doluydu. Herkes bekliyordu. Tatsız ve soğuk ay ışığında, insanların yüzleri birer hayalet kadar beyazdı. Karşısındaki manzara Cheng Xin'e Avustralya'da 126 yıl önce yaşanan kanlı şafağı hatırlattı. O gün, Cheng Xin bir karınca kolonisini seyreder gibi hissetmişti. Karşısında bir karartı şeklinde duran insan bulutu da havada süzülen bir karınca sürüsünden farksızdı.

İnsan bulutundan birinin çığlığı duyuldu. Şehrin ekvatorunda parıltılı bir nokta belirmişti, herkesin sabırla seyretmeye devam ettiği yerde. Zifiri karanlık bir evin çatısında açılan ve içeriye güneş ışığını davet eden bir açıklık gibiydi.

Avrupa Altı'nın iki boyutlu uzayla ilk kez temasa geçtiği yerdi orası.

Işık hızla büyüdü ve parıltılı bir oval şeklini aldı. Yaydığı ışık etraftaki sayısız yüksek bina tarafından onlarca huzmeye ayrıldı ve şehrin ekseninde süzülen insanları aydınlattı. Uzay şehri dibi açılmış ve dümdüz bir denize batmaya başlamış devasa bir gemiyi andırıyordu artık. İki boyutlu uzayın bulunduğu düzlem su gibi yükseliyor, temas eden her şey hemen o anda ikinci boyuta geçiyordu. Bina öbekleri kesiliyor, iki boyutlu görüntüleri düzleme yansıyordu. Şehrin kesit alanı düzleşen şehrin sadece ufak bir kısmını oluşturduğundan, ikinci boyuta indirgenen yapıların çoğunluğu şehrin gövdesini oluşturan oval şeklin dışına uzanıyordu. Yükselen ve genişleyen düzlemin üzerinde, nefes kesici güzellikte renkler ve karmaşık yapılar aralıksız bir biçimde beliriyor ve dört bir yana doğru genişliyor, düzlemin içinden bakıldığı takdirde rengârenk yaratıkların koşuştuğu bir merceği andırmasına neden oluyordu. Şehirde hâlâ hava bulunduğundan, üç boyutlu dünyanın ikinci boyuta düşüşünü duyabiliyorlardı: Yapılar ve şehir camdan özel olarak oyulmuş da tamamının üzerinden ise bir silindir geçiyormuşçasına, keskin ve kulağı delecek türde ezilme sesleri işitiyorlardı.

Düzlem yükselmeye devam ettikçe, insan-bulutu görünmez bir el tarafından kaldırılan bir perdeymişçesine diğer yönde yayılmaya başladı. Manzara, Cheng Xin'e bir seferinde karşılaştığı muazzam büyüklükteki kuş sürüsünü hatırlattı. Sürü, alacakaranlık gökyüzünde şekil değiştiren, birleşik bir organizmayı andırmıştı.

Çok geçmeden, düzlem şehrin üçte birini yuttu ve eksene doğru çılgınca yanıp sönerek ve yükselerek ilerlemeye devam etti. İnsanların bir kısmı düzleme geçmeye başlamışlardı bile. Ya uzay kıyafetlerindeki aksaklıklardan ötürü geride kalmışlardı ya da pes etmişlerdi. Düzleme bir anda ve renkli bir mürekkep damlası gibi yayılıyorlar, ikinci boyutta her biri diğerinden farklı birer görüntü halinde geçiyorlardı. Yapay zekânın gösterdiği yakınlaştırılmış görüntülerden birinde, iki

boyutlu düzleme birbirlerini kucaklamış bir şekilde atlayan bir çiftle karşılaştılar. Düzleştikten sonra dahi –her ne kadar duruşları perspektif prensiplerinden habersiz bir çocuk tarafından çizilmiş gibi tuhaf görünse de– yan yana duran iki figürün kucaklaştığını görmek mümkündü. Yakınlarında ise düzleme düşerken saniyenin onda biri kadar daha fazla yaşasın diye bebeğini diğer tarafa doğru havaya kaldıran bir anne duruyordu. Anne ve çocuğu da bu devasa portreye olabildiğince canlı bir biçimde işlenmişlerdi. Düzlem yükselmeye devam ederken, üzerine düşen insan yağmuru yoğunlaşmaya başladı. İki boyutlu insan figürleri düzlemin üzerine bir sel gibi aktı, çoğunluğu ise uzay şehrinin sınırları dışına kadar taştı.

İki boyutlu düzlem şehrin eksenine yaklaştığı vakit, hayatta kalan nüfusun büyük bir çoğunluğu şehrin uzak ucuna çekilmişti bile. Şehrin yarısı gitmişti ve artık insanlar "yukarı" baktıklarında aşina oldukları şehri değil, Avrupa Altı'nın üçüncü boyutta kalan kısmı üzerine çöken, allak bullak bir hal almış, iki boyutlu bir gökyüzünü görüyorlardı. Şehrin kuzey kutbundaki ana yoldan kaçış artık mümkün olmadığından, insanlar şehrin ekvatorunda bulunan üç acil çıkışa yöneldiler. Yerçekimsiz kalabalık çıkışların etrafında dağları andıran yığınlar oluşturdu.

İki boyutlu düzlem şehrin eksenini geçti ve üç güneşi yuttu fakat ikinci boyuta geçiş işlemi esnasında ortaya çıkan ışık dünyayı öncesine nazaran çok daha aydınlık bir yere çevirdi.

Islığa benzer kısık bir ses duyulmaya başlandı: Şehirden uzaya hava kaçıyordu. Ekvatorda bulunan ve her biri bir futbol sahası büyüklüğündeki üç acil çıkış sonuna kadar açıktı. Dışarısı ise hâlâ üçüncü boyuttaydı.

Geminin yapay zekâsı yeni bir bilgi penceresini öne çıkardı. Bu, Avrupa Altı'yı yukarıdan gösteren uzaydaki bir görüntü kaydıydı. Uzay şehrinin ikinci boyuta indirgenmiş kısmı görünmez düzlem üzerinde yayılıyor, üçüncü boyutta kalan ve hızla çökmeye devam eden kısmın ise kendisiyle karşılaştırıl-

dığında uçsuz bucaksız bir okyanusta nefes almaya çıkan bir balina gibi ufacık görünmesine neden oluyordu. Şehrin farklı yerlerinden üç siyah duman bulutu yükseldi ve uzaya çıkarak dağıldı; "duman" bulutları basıncını kaybeden uzay şehrindeki sert rüzgârlarla dışarı savrulan insanlardan oluşuyordu. Yapayalnız kalan üç boyutlu ada, iki boyutlu denize batmaya ve erimeye devam etti. On dakikadan az bir sürede, Avrupa Altı'nın tamamı iki boyutlu portrenin bir parçası halini aldı.

Avrupa Altı'nın oluşturduğu tablo o kadar genişti ki tam olarak ne kadar büyüklüğe sahip olduğunu saptamak dahi güçtü. Ölü bir şehirdi fakat belki de bunu şehrin 1:1 bir çizimi olarak adlandırmak daha doğruydu. Çizim şehri en ufak detayına kadar resmediyordu; her bir vida, lif, pire ve hatta bakteri mevcuttu. Öylesine detaylı bir çizimdi ki en ufak atoma kadar görmek mümkündü. Üçüncü boyutta var olan her bir atom, ikinci boyuttaki yerlerine kesin bir simetriyle aktarılmışlardı. Bu çizime ilişkin temel prensiplere göre üst üste binen ya da gizli kalan hiçbir parçanın bulunmaması ve en ufak detayın dahi düzlemin üzerinde sergilenmesi gerekiyordu. Burada, karmaşıklık yüceliğin yerine bakan bir kavramdan ibaretti. Çizimi yorumlaması kolay değildi – şehrin genel planını ve büyük yapıların bazılarını saptamak mümkündü, örneğin dev ağaçlar ikinci boyutta da birer ağaç gibi görünüyorlardı. Fakat diğer binalar düzleştikten sonra çok daha farklı görünüyorlardı: İki boyutlu çizime bakarak üç boyutlu hallerini hayal edebilmek neredeyse imkânsızdı. Ancak, doğru matematik modele sahip bir görüntü işleme yazılımının bunu yapabileceği kesindi.

Bilgi penceresine bakıldığında, düzleşen diğer iki uzay şehrini de uzaklarda görmek mümkündü. Şehirler uzayın karanlığında dümdüz birer kıta şeklinde süzülüyor, düzlemin üzerinde birbirlerine bakıyorlardı. Fakat kamera da –muhtemelen bir drone'a bağlı duruyordu– ikinci boyuta çekilmeye başladı ve Avrupa Altı fazla geçmeden ekranın tamamını kapladı.

Bir milyona yakın insan acil çıkışlardan Avrupa Altı'yı terk etmişti; şimdi ise etraflarını saran ve ikinci boyuta çökmeye başlayan uzayın üç boyutlu kısmında sıkışmış bir halde, şelaleye kapılmış bir karınca sürüsü gibi ikinci boyutun bulunduğu düzleme doğru düşüyorlardı. İnsanların düzlemin üzerine düşüşü görkemli bir yağmurdan farksızdı ve şehirdeki insanların ikinci boyuta geçmiş halleri çok daha büyüktü. Korkunç boyutlara sahip iki boyutlu yapılara kıyasla çok küçük kalsalar da, ikinci boyuta düşen insanlar çok büyük yer kaplıyor ve bu muazzam tablo içinde insanı güç bela andıran, ufak birer ize dönüşüyorlardı.

Bilgi penceresindeki üç boyutlu uzayda yeni objeler belirmeye başladı: Avrupa Altı'dan bir süre önce kaçan uzay tekneleri ve mekikler. Füzyon reaktörleri tam güçle çalışıyordu fakat buna rağmen düzleme düşmeye devam ediyorlardı. Bir an için, Cheng Xin füzyon iticilerinin mavi alevin dipsiz düzlemi deldiğini düşündü fakat aslında yayılan plazma ikinci boyuta geçmişti. İki boyutlu alevlerin etkilediği bölgelerde bulunan yapılar eğilmiş ve çarpık şekillere bürünmüşlerdi. Devasa resmin bir parçası olma sırası uzay tekneleri ve mekiklerdeydi. Üst üste binmeme prensibine uygun şekilde, ikinci boyuta geçen şehir yeni objelere yer açacak şekilde genişledi. Resmin tamamı bir gölü ve yüzeyinden yayılan ufak dalgaları andırıyordu.

Kamera düzleme doğru düşüşüne devam etti. Cheng Xin yaklaşan iki boyutlu şehri seyrediyor, şehirde hareket belirtisi görebilmeyi umut ediyordu. Fakat az önceki plazma alevlerinin yarattığı çarpıklık haricinde, düz şehirdeki her şey hareketsizdi. Benzer şekilde, iki boyutlu vücutlar hiçbir şekilde hareket etmiyor ve hayatta olduklarına dair en ufak bir belirti göstermiyorlardı.

Ölü bir dünyaydı bu. Ölü bir resim.

Kamera düzleme biraz daha yaklaştı, iki boyutlu bir vücuda doğru düşüyordu. Vücudun uzuvları hızla ekranı kapladı

ve ardından kas liflerine ve kan damarlarına ilişkin karmaşık örüntüler belirdi. Belki de hayal görüyordu fakat Cheng Xin kırmızı renkli ve iki boyutlu kan hücrelerinin iki boyutlu kan damarlarında hareket ettiğini görür gibi oldu. Sonrasında ise görüntü gözden kayboldu.

Cheng Xin ve AA hazineleri getirmek üzere ikinci turlarına başladılar. İkisi de bu işin anlamsız olduğunu düşünüyorlardı. İkinci boyuta indirgenen şehirleri gözlemledikten sonra, sürecin üç boyutlu dünyaya ilişkin bilgilerin büyük çoğunluğunu koruduğunu anlamışlardı. Olası bir bilgi kaybı atomik seviyenin üzerinde çıkmayacaktı. Yansıtma sürecindeki üst üste binmeme prensibinden ötürü, Plüton'un düzleşen kabuğu müzedeki hazinelerle iç içe girmeyecekti ve böylece hazinelere ilişkin bilgiler korunmuş olacaklardı. Fakat bu görevi bir kez kabul etmişlerdi ve bu yüzden bitireceklerdi. Cao Bin'in de dediği gibi, bir şeyler yapmak hiçbir şey yapmamaktan daha iyiydi.

Hale'den ayrıldılar ve düzleşen iki gezegenin hâlâ üzerlerinde süzüldüğünü ancak artık çok daha soluk göründüklerini fark ettiler. Bu durum, gezegenlerin altında beliren uzun ve parıltılı kemerin olduğundan bile daha belirgin bir hal almasını sağlamıştı. Sayısız parıltılı noktanın oluşturduğu bir kolyeyi andıran ışık kemeri, gökyüzünün bir ucundan diğerine doğru uzanıyordu.

Cheng Xin, "Asteroit kuşağı mı o?" diye sordu.

AA, "Evet. Sırada Mars var," dedi.

"Mars an itibariyle Güneş'in diğer tarafında bulunuyor."

İkili sessizliğe büründü. Düzleşen asteroit kuşağına bakmadan, siyah monolite doğru yürümeye başladılar.

Sırada Dünya vardı.

Müzenin büyük salonunda, Luo Ji'nin bir grup hazineyi götürmeleri için çoktan hazırlamış olduğunu gördüler. Aralarından birçoğu Çin işi fırça boyama parşömenlerdi. AA par-

şömenlerden birini açtı: *Qingming Festivali Sırasında Nehrin Başında.*

Cheng Xin ve AA artık böylesi değerli sanat eserlerini görmenin getirdiği hayranlık ve keyif hislerini yitirmişti – dışarıda gerçekleşen yıkımın azameti karşısında, eski bir resimden öteye gitmiyordu bu. Gelecekte, düzleşen Güneş Sistemi'nin oluşturduğu heybetli resmi görmeye gelen kâşifler, bu yirmi dört santimetreye beş metrelik dikdörtgenin bir zamanlar çok özel bir yere sahip olduğunu hayal etmekte güçlük çekeceklerdi.

Cheng Xin ve AA, Luo Ji'den kendileriyle birlikte *Hale*'ye gelmesini istediler. Luo Ji gemiyi görmek istediğini söyledi ve bir uzay kıyafeti aramaya koyuldu.

Hazineleri monolitten dışarı çıkaran üçlüyü düzleşmeye başlayan bir Dünya manzarası karşıladı.

Dünya ikinci boyuta çöken ilk yekpare gezegendi. Neptün ve Satürn'e kıyasla, ikinci boyuta indirgenmiş Dünya'ya ait "ağaç halkaları" çok daha ince detaylarla bezeliydi–sarı renkli manto tabakası yavaşça yerini koyu kırmızı renkli nikel-demir çekirdeğe bırakıyordu– fakat toplam alan gaz devlerinden çok daha küçüktü.

Hayal ettiklerinin aksine, mavinin herhangi bir tonuyla karşılaşmamışlardı.

Luo Ji, "Okyanuslarımıza ne oldu?" diye sordu.

AA, "Dış halkalara yakın bir yerde olmalılar... Fakat suyun ikinci boyuta geçmiş hali şeffaf, bu yüzden göremiyoruz," dedi.

Üçlü hazineleri sessizce *Hale*'ye taşıdı. Aynı keskin bir bıçağın açtığı taze yaranın hemen hissedilmediği gibi, onlar da gezegenlerinin acısını henüz hissedebilmiş değillerdi.

Fakat düzleşen Dünya kendine has mucizelerini sergiliyordu. En dış dairede, bir süre sonra beyaz bir halka belirdi. Başta güç bela seçilirken, kısa süre sonra uzayın siyah arkaplanı üzerinde net bir şekilde görülmeye başlandı. Beyaz halka saftı,

kusursuzdu fakat sayısız küçük beyaz zerreden yapılmış bir makyajı andırırcasına yer yer farklılık gösteriyordu.

Cheng Xin, "Okyanuslarımız!" dedi.

AA, "Su iki boyutlu düzlemde dondu," dedi. "Orası soğuk olsa gerek."

"Ah–" Luo Ji sakalını okşamayı denemişti fakat vizörünün takılı olduğunu unutmuştu.

Üçlü hazinelerle dolu kutuları *Hale*'ye taşıdılar. Luo Ji geminin yerleşim planına aşina gibiydi, ambarına Cheng Xin'e ya da AA'ya yerini sorma gereği duymadan yönelmişti. Hazinelerin taşınmasını tamamladıktan sonra, geminin oturma bölümüne geçtiler. Luo Ji yapay zekâdan bir fincan çay istedi ve kısa süre sonra, Cheng Xin ve AA'nın daha önce görmediği ufak bir robot Luo Ji'nin çayını getirdi. Belli ki Luo Ji'nin bu gemiye ilişkin iki kadının haberdar olmadığı bir geçmişi vardı. Hikâyeyi merak ediyorlardı fakat öncelikle halletmeleri daha önemli işler vardı.

Cheng Xin yapay zekâdan Dünya'dan gelen haberleri oynatmasını istedi fakat yapay zekâ gezegenden sadece birkaç bildirim aldığını, söz konusu bildirimlerin ise görsel ve işitsel içeriklerini anlamanın neredeyse imkânsız olduğunu söyledi. Açılan birkaç bilgi penceresine baktılar ve sadece insansız kameralar tarafından çekilmiş bulanık görüntülerle karşılaştılar. Yapay zekâ, Dünya yakınında bulunan bir uzay aracı gözlem sisteminin çektiği görüntüyü ekleyebileceğini söyledi. Yeni, büyük bir pencere açıldı ve düzleşen Dünya ekranı doldurdu.

Üçlünün aklına ilk gelen şey görüntünün gerçekdışı olduğuydu hatta yapay zekânın onları kandırmak üzere bu görüntüyü kendi üretmiş olduğundan dahi şüphelendiler.

AA, "Bu da neyin nesi?" diye feryat etti.

"Dünya'nın yedi saat önceki hali. Kamera elli astronomik birim uzaklıkta bulunuyor ve görüntü açısal yakınlaştırma yöntemiyle dört yüz elli kez kat yakınlaştırılmış durumda."

Teleskopik mercekle çekilmiş holografik görüntü kaydı-

na biraz daha yakından baktılar. Düzleşen Dünya'nın gövdesi net bir şekilde görülüyordu ve "ağaç halkaları"nın, çıplak gözle bakıldığındaki halinden çok daha sık oldukları ortaya çıkmıştı. Çöküş büyük ihtimalle çoktan tamamlanmıştı ve iki boyutlu Dünya'nın ışığı sönüyordu. Fakat onları asıl şaşırtan Dünya'nın etrafındaki beyaz halkaydı – okyanusun iki boyutlu ve donmuş hali. Halkayı oluşturan zerreleri net bir şekilde görebiliyorlardı; hepsi birer kar tanesiydiler! Altıgen şeklinde ve akıl almaz büyüklüklere sahip kar taneleriydiler ve her biri diğerinden farklı kristal kollardan oluşuyordu – nadide, kelimelerin tarif edemeyeceği türde bir güzelliğe sahiplerdi. Elli AB uzaklıktan kar tanelerini görmek başlı başına inanılmazdı ve düzlemin üzerinde üst üste binmeden sıralanan bu devasa kar taneleri, inanılmazlık hissini perçinler niteliktelerdi. Kar tanelerine dair tamamıyla sanatsal bir yaklaşımı andırıyorlardı ve kuvvetli dekoratif yönleriyle iki boyutlu donmuş denizi bir tür sahne sanatına çeviriyorlardı.

AA, "Kar tanelerinin büyüklüğü ne kadar?" diye sordu.

"Çoğunun çapı dört bin ila beş bin kilometre arasında değişiyor." Geminin yapay zekâsı şaşırma yetisine sahip olmayışını belli eden sakin ses tonuyla konuşmaya devam etti.

Cheng Xin, "Aydan daha büyükler!" dedi.

Yapay zekâ birkaç farklı pencere daha açtı ve her birinde yakınlaştırılmış birer kar tanesi belirdi. Görüntülere bakarak boyutlarını kestirebilmek mümkün değildi. Büyüteçle bakılan ufak birer ruh zerreciğini andıran kar tanelerinin her biri avuca dokunduğu anda ufak bir damlacığa dönüşecekmiş gibi görünüyordu.

"Ah..." Luo Ji bir kez daha elini sakalına götürdü ve bu kez başarılı oldu.

AA, "Nasıl oluşmuşlar?" diye sordu.

Yapay zekâ, "Bilmiyorum," dedi. "Suyun astronomik ölçeklerde kristalleşmesine dair herhangi bir bilgiye ulaşamıyorum."

Üçüncü boyutta, kar taneleri buz kristallerinin büyüme prensiplerine göre oluşuyorlardı. Teoride, bu yasalar kar tanelerinin boyutlarına ilişkin herhangi bir sınırlama içermiyorlardı. Kaydedilen en büyük kar tanesinin çapı otuz sekiz santimetreydi.

Buz kristallerinin büyüme prensiplerinin iki boyutlu uzayda nasıl işlediğini kimse bilmiyordu. Artık her nasıl işliyorsa, buz kristallerinin beş bin kilometre uzunluğunda oluşmasına olanak sağlıyordu.

Cheng Xin, "Neptün ve Satürn'de su bulunuyor, ayrıca amonyak da kristalleşebiliyor. Neden bu büyük kar tanelerini oralarda görmedik?" diye sordu.

Yapay zekâ cevabını bilmediğini söyledi.

Luo Ji gözlerini kıstı ve Dünya'nın iki boyutlu halinin keyifli bir biçimde seyre daldı. "Okyanuslar bu şekilde pek bir hoş görünüyor, değil mi? Böylesi hoş bir çelenk ancak Dünya'ya yaraşırdı."

Cheng Xin, "Ormanların nasıl göründüğünü görmeyi çok istiyorum, çimenlerin, kadim şehirlerin," dedi sessizce.

Keder nihayet etkisini gösterdi ve AA hıçkırıklara boğuldu. Cheng Xin bakışlarını kar taneleriyle bezeli okyanustan çevirdi ve gözleri yaşlarla dolarken ses çıkarmadı. Luo Ji başını salladı, iç geçirdi ve çayını yudumlamaya devam etti. Kederleri aynı iki boyutlu düzlemin kendilerinin de son durağı olacağı düşüncesiyle az da olsa yatışıyordu.

O düzlemin üzerindeki sonsuz uykularına Toprak Ana'nın yanında yatacaklardı.

Üçlü hazineleri taşımak amacıyla üçüncü bir tura çıktılar. *Hale*'den ayrıldılar, bakışlarını gökyüzüne çevirdiler ve iki boyutlu üç gezegeni gördüler. Neptün, Satürn ve Dünya biraz daha büyümüşlerdi ve asteroit kuşağı biraz daha genişlemişti. Gördükleri halüsinasyon değildi. Yapay zekâya sordular.

"Navigasyon sistemi Güneş Sistemi'nin dolaşımsal referans

çerçevesinde bir kopma olduğunu algıladı. Bir numaralı referans çerçevesi olduğu gibi devam ediyor. Sistem içerisindeki referans noktaları –Güneş, Merkür, Mars, Jüpiter, Uranüs, Plüton, bazı asteroitler ve Kuiper Kuşağı'na ait objeler– hâlâ baştaki kriterlere sahipler. İki numaralı referans çerçevesi ise ciddi değişmelere uğradı. Neptün, Satürn, Dünya ve bazı asteroitler referans noktası olma özelliklerini yitirdiler. Bir numaralı referans çerçevesi iki numaraya doğru ilerliyor ve bu da tanık olduğunuz doğa olayına sebebiyet veriyor."

Gökyüzünün diğer tarafında, yıldızların karşısında hareket halinde birçok ışık noktası belirdi – Güneş Sistemi'nden kaçmaya çalışan gemiler. Aralarından mavi renkte parlayan bazıları arkalarında uzun izler bırakıyordu. Gemilerden bazıları üçlünün yanından geçtiler, hem de oldukça yakınlarından. Tam güç çalışan motorlarının parlak ışıkları, kendilerini izleyen üçlünün uzun ve hareketli gölgelerini düşürdü. Gemilerden hiçbiri Plüton'a inmeye çalışmadı.

Fakat çöküş bölgesinden kaçmak imkânsızdı. *Hale*'nin yapay zekâsı şunu söylemeye çalışıyordu: Üç boyutlu uzayın Güneş Sistemi'nin bulunduğu kısmı, görünmez eller tarafından iki boyutlu ve dipsiz bir kuyuya çekilen büyük bir halıdan farksızdı. O gemiler halının üzerinde debelenen solucanlardan ibarettiler – halihazırda çok azı kalan zamanlarını dişe dokunur miktarda uzatmaları mümkün değildi.

Luo Ji, "Kendi başınıza gidin," dedi. "Birkaç parça daha alın yeter. Burada beklemek istiyorum. Kaçırmak istemiyorum." Cheng Xin ve AA, Luo Ji'nin neyi kaçırmak istemediğini gayet iyi biliyorlardı fakat o manzarayla karşılaşmak istemediler.

Yer altındaki büyük salona geri dönen Cheng Xin ve AA'nın uzun uzadıya eşya seçmeye hevesleri kalmadığından, rasgele birkaç parça hazine aldılar. Cheng Xin Neandertal kafatasını da almak istedi fakat AA kafatasını kenara attı.

AA, "O resimde yeterince kafatası olacak," dedi.

Cheng Xin, AA'nın haklı olduğunu biliyordu. Neandertallerin en yaşlıları en fazla birkaç yüz bin yıl önce yaşamıştı. En iyi ihtimalle, düzleşen Güneş Sistemi'ni birkaç yüz bin yıl boyunca ziyaret eden kimse olmayacaktı. Neandertallerle modern insan aynı türe mensupmuş gibi görüneceklerdi. Cheng Xin etrafındaki diğer hazinelere bakındı ve aralarından onu heyecanlandıran hiçbir şey çıkmadı. Ne o ânı yaşayan kendileri ne de onları uzak gelecekten seyreden gizemli gözlemciler için, buradaki hiçbir şey dışarıda sona eren hayattan daha önemli değildi.

Loş ışıklı salona son bir kez daha baktılar ve yanlarına aldıkları hazinelerle ayrıldılar. *Mona Lisa* yüzündeki uğursuz ve tekinsiz gülümsemeyle gidişlerini seyretti.

Yüzeye çıktıklarında, gökyüzünde yeni bir iki boyutlu gezegenin belirdiğini gördüler: Merkür (Venüs an itibariyle Güneş'in diğer tarafında bulunuyordu). İki boyutlu Dünya'dan daha küçük görünüyordu fakat ikinci boyuta çöküşünün yeni gerçekleşmiş olmasından kaynaklanan aydınlıkla çok daha parlaktı.

Cheng Xin ve AA, hazineleri geminin ambarına yerleştirdikten sonra, *Hale*'den dışarı çıktılar. Dışarıda bekleyen Luo Ji bastonuna yaslanmış bir şekilde şöyle dedi, "Pekâlâ. Sanırım bu kadarı yeterli. Daha fazlasını taşımanın bir anlamı yok zaten."

İki kadın yaşlı adamla hemfikirdiler. Luo Ji'yle birlikte Plüton'da durup oyunun en görkemli sahnesini izlemeye koyuldular: Güneş'in düzleşmesini.

An itibariyle, Plüton, Güneş'ten kırk beş AB uzaktaydı. Öncesinde, Plüton ve Güneş üç boyutlu uzayın aynı bölgesinde bulunduklarından, aralarındaki mesafe değişmemişti. Fakat Güneş'in iki boyutlu düzleme temasıyla hareketi kesilmiş, Plüton'unsa etrafındaki uzayla birlikte düzleme doğru düşüşü devam etmiş ve aradaki mesafe hızla azalmıştı.

Güneş ikinci boyuta geçmeye başlayınca, çıplak gözle an-

cak parlaklığının ve boyutunun aniden arttığı görülebilmişti. Boyutunun böyle artışının sebebi, düzleşen Güneş'in düzlem üzerinde kapladığı yerin hızla büyümesiydi fakat uzaktan bakıldığında büyüyen Güneş'in kendisiymiş gibi görünüyordu. *Hale*'nin yapay zekâsı teleskopik mercekten aldığı holografik bir görüntü akışını gösterebilmek için geminin dışına büyük bir bilgi penceresi yansıttı fakat Plüton Güneş'e doğru çekilmeye devam ederken, yıldızın ikinci boyuta çöküşüyle ortaya çıkan nefes kesici manzarayı çıplak gözle dahi görmek mümkün hale gelmişti.

Güneş ikinci boyuta geçmeye başladığı anda, düzlemin üzerinde bir daire belirdi. Düzlemsel Güneş'in çapının Güneş'ten geriye kalan kısmın çapını aşması ise fazla sürmedi. Bu süreç sadece otuz saniye sürmüştü. Yedi yüz bin kilometrelik ortalama güneş alanı esasıyla, iki boyutlu Güneş'in çevresi saniyede yirmi bin kilometre hızla büyümekteydi. Düzlemsel Güneş büyümeye devam ediyor ve iki boyutlu düzlemin üzerinde alevden bir denize dönüşüyordu, üç boyutlu Güneş ise kan kırmızı renkteki bu alev denizine yavaşça batıyordu.

Dört yüzyıl önce, Ye Wenjie, Kızıl Sahil Üssü'nün zirvesinde oturmuş ve hayatının son anlarını buna benzer bir gün batımını izleyerek geçirmişti. Yüreği bir zitherin kopmaya ramak kalan teli gibi atmaya çabalarken, siyah bir sis gözlerini perdelemeye başlamıştı. Batıdaki ufuk çizgisinde, bulutlardan bir denize batan Güneş'in erir gibi bir hali vardı. Güneş'in kanı bulutlara ve gökyüzüne dağılıyor, çevresini kızıla boyuyordu. Ye Wenjie buna insanlığın son günbatımı demişti.

Ve şimdi, Güneş hakikaten de eriyordu, kanı ise ölümcül bir düzleme akıyordu. Bu, son gün batımıydı.

Uzaklarda, iniş pistinin yakınlarından beyaz bir sis yükseldi. Plüton'un katı nitrojen ve amonyak tabakası süblimleşmiş, yerini bıraktığı taze ve ince atmosfer gün ışığını dağıtmaya başlamıştı. Gökyüzü simsiyah değildi artık, yer yer mora çalıyordu.

Üç boyutlu Güneş batarken, iki boyutlu Güneş doğuyordu. Düz bir yıldız ışığını düzlemin içinde yansıtma özelliğini koruyordu ve böylece iki boyutlu Güneş Sistemi'nin ilk gün doğumu gerçekleşti. İkinci boyuttaki dört gezegenin –Neptün, Satürn, Dünya ve Merkür– güneşe bakan kenarları altın rengi bir parıltıya büründüler ancak bu aydınlık sadece ışığa dönük kıvrımlı kenarlarına vurdu. Dünya'nın etrafını saran devasa kar taneleri eridi ve beyaz renkte buhara dönüştü, buhar ise iki boyutlu güneş rüzgârlarıyla iki boyutlu uzaya dağıldı. Buharın bir kısmı altın rengi güneş ışığını emdi ve Dünya'nın rüzgârda dalgalanan saçları varmış gibi görünmesine neden oldu.

Bir saat sonra, Güneş'in ikinci boyuta geçişi tamamlanmıştı.

Plüton'dan bakıldığında, Güneş devasa bir oval şeklinde görülüyordu. İki boyutlu gezegenler onun yanında ufak birer parçacık gibi kalıyorlardı. Gezegenlerin aksine, Güneş "ağaç halkaları"na sahip değildi fakat çekirdeğinin etrafında eş merkezli üç bölgeye ayrılmıştı. Merkez fazlasıyla parlaktı ve hiçbir detay seçilemiyordu – büyük ihtimalle burası Güneş'in çekirdeğine tekabül eden kısımdı. Çekirdeğin dışındaki geniş bölge ise Güneş'in radyasyon bölgesi olmalıydı – hücre benzeri, yakından bakıldığında kaotik, uzaktan bir bütün halinde gözlemlendiğinde ise muhteşem örüntüleri ve düzeni takip ettiği ortaya çıkan sayısız yapının oluştuğu, bölündüğü, birleştiği ve yok olduğu, kırmızı renkli ve iki boyutlu kaynar bir okyanus. Dışı ise Güneş'in ısıyayım alanıydı. Aynı eski halinde olduğu gibi, güneşsel materyal akımlarıyla ısı uzaya taşınıyordu. Fakat kontrolsüz bir yapıya sahip olan radyasyon alanının aksine, yeni ısıyayım alanı, benzer şekil ve boyutlarda, iç içe geçmiş ve düzenli bir biçimde sıralanmış, halka şeklinde ısıyayım döngülerinden oluşuyordu. Altın rengi akımlar dairesel kenardan dışarıya sıçrıyorlar, her biri Güneş'in etrafına umarsızca dans eden zarif birer dansçıyı andıran, çok sayıda ve

iki boyutlu uzantılar oluşturuyorlardı. Hatta "dansçılar"dan bazıları Güneş'ten kaçmayı başarıyor ve iki boyutlu evrenin uzaklarına doğru yol alıyordu.

AA, "Güneş ikinci boyutta hâlâ hayatta mı?" diye sordu. Üçünün de umut ettiği şeyi dile getiren o olmuştu. İçinde hayat sona ermiş olmasına karşın, herkes, Güneş'in düzleşen Güneş Sistemi'ne ışık ve sıcaklık vermesini umut ediyordu.

Fakat AA'nın umutlarının tükenmesi fazla sürmedi.

Düzleşen Güneş sönmeye başladı. Çekirdeğin ışığı hızla tükendi ve kısa süre sonra içindeki dairesel yapılar görülebilir hale geldiler. Radyasyon bölgesi de dinmekteydi. Kaynama sakinleşmiş ve kıvamlı bir yapıya dönüşmüştü. Isıyayım bölgesindeki döngüler çarpık bir hal aldılar, parçalandılar ve fazla geçmeden dağıldılar. Güneş'in etrafını saran altın dansçılar ise kurumuş yapraklar gibi soldular ve canlılıklarını kaybettiler. En azından artık yerçekiminin iki boyutlu evrende faaliyet göstermeye devam ettiğini söylemek mümkündü. Güneşsel uzantılar güneşin radyasyonunun desteğini kaybettiler ve yerçekiminin etkisiyle tekrar Güneş'in kenarına doğru çekilmeye başladılar. Nihayet, güneşin dansçıları yerçekimine yenik düştü ve ağır bir şekilde yıkıldı, ta ki Güneş'in atmosferi etrafını saran ince ve pürüzsüz bir halkadan ibaret kalana kadar. Güneş'in sönmesiyle, gezegenlerin kenarlarındaki altın rengi ışıltılar da dindi ve Dünya'nın süblimleşen okyanusundan oluşan iki boyutlu saçları, altın rengi ışıltısını yitirdi.

Üç boyutlu âlemden ikinci boyuta çöken her şey ölüyordu. Kalınlığa sahip olmayan bu tabloda canlı kalan hiçbir şey olmuyordu.

Belki de iki boyutlu bir evrenin kendine has güneşi, gezegenleri ve hayatı olabilirdi fakat onların tamamıyla farklı prensipler doğrultusunda yaşamaları gerekirdi.

Üçlü düzleşen Güneş'e odaklanmışken, Venüs ve Mars da ikinci boyuta geçtiler. Ancak Güneş'le kıyasladığında, bu

iki gezegenin ikinci boyuta geçişleri gayet sıradandı. Mars ve Venüs'ün düzleşmiş halleri, "ağaç halkaları" bakımından Dünya'yla oldukça benzerlerdi. Mars'ın dış halkasında boş kalan birçok yer vardı. Bu bölgeler Mars kabuğunda suyun bulunduğu yerlerdi ve gezegende insanlığın düşündüğünden çok daha fazla miktarda su bulunduğuna işaret ediyorlardı. Bir süre sonra, Mars'taki su da opak bir beyaz renge büründü fakat devasa kar taneleri belirmedi. Düzleşen Venüs'ün etrafında belirmişlerdi fakat sayıları Dünya'daki kadar fazla değildi ve sahip oldukları sarı renk, Venüs'teki kar tanelerinin su kristalleri olmadığını gösteriyordu. Bir süre sonra, Güneş'in diğer tarafındaki asteroitler de düzleştiler ve Güneş Sistemi gerdanlığının diğer ucunu tamamladılar.

Plüton'un açık mor renkli gökyüzünden küçük kar taneleri dökülmeye başladı – üç boyutlu kar taneleri. Güneş'in düzleşmesi sırasında ortaya çıkan enerji patlaması sonucunda süblimleşen nitrojen ve amonyağın, Güneş'in sönmesiyle çakılan sıcaklık sonucuyla donarak kara dönüşmeleriyle oluşmuşlardı. Kar yağışı yoğunlaştı, kısa süre içinde monolitin ve *Hale*'nin üzeri kalın bir kar tabakasıyla kaplandı. Bulut bulunmamasına karşın, Plüton'un gökyüzü yoğun bir kar yağışına büründü ve iki boyutlu Güneş ile gezegenler bu kar perdesinin ardında bulanık bir hal aldılar. Dünya artık daha ufak görünüyordu.

"Kendinizi evde gibi hissetmiyor musunuz?" AA ellerini kaldırarak karlar içinde döndü.

Cheng Xin, "Tam da aynı şeyi düşünüyordum," diyerek başıyla onayladı. O da karı Dünya'ya özgü bir şey olarak düşünüyordu ve düzleşen Dünya'nın çevresindeki devasa kar taneleri bu hissiyatını doğrulamıştı. Güneş Sistemi'nin ucundaki bu soğuk ve karanlık gezegene yağan kar, Cheng Xin'i beklenmedik bir biçimde bir evin sıcaklığına benzer bir hisse kavuşturmuştu.

Luo Ji, AA ve Cheng Xin'in kar tanelerini yakalamaya ça-

lışmalarını izledi. "Hey, siz ikiniz! Sakın ha eldivenlerinizi çıkarayım demeyin!"

Cheng Xin hakikaten eldivenlerini çıkarma ve kara çıplak elleriyle dokunma dürtüsünü hissetmişti. O hafif soğukluğu hissetmek, kristalleşmiş kar tanelerinin vücut ısısıyla erimelerini seyretmek istemişti... fakat aklı bu dürtüyü yerine getirmeyecek kadar yerindeydi tabii ki. Nitrojen-amonyak karışımından oluşan kar taneleri -210 Santigrat derece sıcaklığa sahiplerdi. Eldivenlerini çıkardığı takdirde, eli cam kadar kırılgan ve sert bir hal alacak, Dünya'daymış hissi ise anında kaybolacaktı.

"Ev diye bir yer kalmadı." Luo Ji başını salladı ve bastonuna yaslandı. "Ev artık bir resimden ibaret."

Nitrojen-amonyak karı fazla sürmedi. Kar yağışı yavaşladı ve nitrojen-amonyak bileşimli atmosferin getirdiği mor bulanıklık kayboldu. Gökyüzü bir kez daha tamamıyla şeffaf ve karanlık bir hal aldı. Güneş'in ve diğer gezegenlerin biraz daha büyüdüklerini gördüler, bu da Plüton'un iki boyutlu hiçliğe biraz daha yaklaştığı anlamına geliyordu.

Kar durunca, ufuk çizgisinde parlak bir ışık belirdi. Işığın yoğunluğu giderek büyüdü ve fazla geçmeden sönmekte olan iki boyutlu Güneş'in parlaklığını aştı. Detayları göremiyor olmalarına karşın, bunun, Güneş Sistemi'nin en büyük gezegeni Jüpiter'in ikinci boyuta geçişinden kaynaklandığını biliyorlardı. Plüton yavaş dönüyordu ve Güneş Sistemi'nin düzleşen kısmı ufuk çizgisinin altında kalmıştı, bu yüzden Jüpiter'in çöküşüne tanık olmayacaklarını düşünmüşlerdi fakat görünen o ki ikinci boyuta düşüş hızlanmıştı.

Hale'nin yapay zekâsına Jüpiter'den gelen herhangi bir yayın olup olmadığını sordular. An itibariyle çok az fotoğraf ya da görüntü kaydı mevcuttu ve çoğu çözümlenemez haldeydi. Gelen mesajların neredeyse tamamı sesten ibaretti. Güneş Sistemi'nden geriye kalan bölgenin tamamı aklını kaçırmış bir grup insanla dolmuşçasına, kanalların tamamı çoğunlu-

ğunu insan seslerinin oluşturduğu gürültülerle dolmuştu. Ağlayanlar vardı, çığlık atanlar, hıçkırıklara boğulanlar, isteri halinde gülenler... hatta şarkı söyleyenler bile vardı. Arkaplandaki gürültü öylesine kaotikti ki söyledikleri şarkıyı anlamayı imkânsız kılıyordu, sadece söyledikleri her ne ise birlikte söylediklerini idrak etmek mümkündü. İlahiye benzer, ağır ve anlam yüklü bir ezgiydi. Cheng Xin, yapay zekâya Federasyon Hükümeti'ne ait herhangi bir resmi bildiri olup olmadığı sordu. Yapay zekâ hükümete ilişkin bütün resmi iletişim faaliyetlerinin Dünya'nın düzleşmesiyle birlikte son bulduğunu söyledi. Görünüşe bakılırsa Federasyon Hükümeti, Güneş Sistemi son buluncaya dek görevini yerine getireceğine dair sözünü tutamamıştı.

Kaçmaya çalışan uzay gemileri Plüton'un yakınından akmaya devam ettiler.

Luo Ji, "Çocuklar, gitme vakti geldi," dedi.

Cheng Xin, "Birlikte gidelim," dedi.

"Ne anlamı var ki?" Luo Ji başını sallayarak gülümsedi. Bastonuyla monolite işaret etti. "Orada daha rahatım."

AA, "Pekâlâ. O vakit Uranüs düzleşene kadar bekleyeceğiz, böylece seninle daha fazla vakit geçirebiliriz," dedi. Hakikaten de ısrar etmenin herhangi bir anlamı yok gibi görünüyordu. Luo Ji *Hale*'ye binse dahi, kaçınılmazı sadece bir saat daha geciktirecekti. O vakte ihtiyaç duymuyordu. Gerçeği söylemek gerekirse, yerine getirmeleri gereken bir sorumlulukları olmasa, Cheng Xin ve AA'nın da o bir saate ihtiyaçları olduğu söylenemezdi.

Luo Ji, "Hayır. Hemen gitmelisiniz!" dedi. Bastonunu yere sertçe vurdu ve bunun sonucunda düşük yerçekimi sebebiyle biraz havalandı. "Çöküşün an itibariyle ne hızla gerçekleştiğini kimse bilmiyor. Görevinizi yerine getirin! İletişim halinde kalacağız, bunun da zaten birlikte olmaktan pek bir farkı yok."

Cheng Xin bir an için tereddüt etti, ardından başıyla onayladı. "Pekâlâ. Yola çıkacağız. İletişim halinde kalacağız ama!"

"Tabii ki." Luo Ji bastonunu havaya kaldırarak vedalaştı ve monolite doğru yürümek üzere arkasına döndü. Yerçekiminin azlığından ötürü karlı zemin üzerinde süzülen yaşlı adamın bastonuyla kendini yavaşlatması gerekmişti. Cheng Xin ve AA, Duvarabakan'ın, Kılıçtutan'ın ve insanlığın son mezar koruyucusunun yaşlı bedeninin monolitin kapısı ardında kayboluşunu izlediler.

Cheng Xin ve AA, *Hale*'ye geri döndüler. Gemi hemen havalandı ve iticileri karların dört bir saçılmasına neden oldu. Fazla geçmeden gemi Plüton'un kaçış hızına ulaştı –saniyede bir kilometreden çok az daha hızlıydı– ve yörüngeye çıktı. Pencereden baktıklarında beyazlıkların Plüton yüzeyindeki mavi ve siyah lekelere katıldıklarını gördüler. Farklı dillerde ve kocaman harflerle yazılan "Dünya Medeniyeti" yazısı karla kaplanmıştı ve okunmaz bir hale gelmişti. İki gök cismi arasındaki mesafe o kadar azdı ki, *Hale*, Plüton ve Charon arasından bir kanyondan geçer gibi geçti.

An itibariyle bu "kanyon"da hareket eden sayısız yıldız bulunuyordu – kaçmaya çalışan uzay gemileri. Gemilerin tamamı *Hale*'den çok daha hızlı hareket ediyorlardı. Aralarından biri *Hale*'nin yüz kilometreden az mesafe uzağından hızla geçti ve Charon'un pürüzsüz yüzeyi iticilerinin parıltısıyla aydınlandı. Üçgen şeklindeki gövdesini ve iticilerinden çıkan on kilometre uzunluğundaki mavi alevleri net bir şekilde görebiliyorlardı.

Yapay zekâ, "Bu *Mycenae*, ekolojik dönüşüm sistemi bulunmayan, orta boyutta ve gezegenlerarası seyahat edebilen bir uzay gemisi. Güneş Sistemi'nden ayrılmasının ardından, içindeki bir yolcu gemideki sistemlerin tamamını bu iş için kullansa dahi beş yıldan fazla idare etmesi mümkün değil."

Yapay zekâ, *Mycenae*'nin Güneş Sistemi'nden çıkamayacağını bilmiyordu. Kaçmaya çalışan diğer tüm gemiler gibi, o da üçüncü boyutta en fazla üç saat daha geçirebilecekti.

Hale, Plüton-Charon kanyonundan geçti ve iki karan-

lık gezegeni geride bırakarak, açık uzaya ulaştı. İki boyutlu Güneş'in ve düzleşme işlemi sona ermek üzere olan Jüpiter'in tamamını görebiliyorlardı. Şu anda, Uranüs dışında, Güneş Sistemi'nin büyük çoğunluğu düzleme geçmiş durumdaydı.

AA, "Ah, tanrım! Yıldızlı gökyüzü!" diye bağırdı.

Cheng Xin, AA'nın Van Gogh'un tablosundan bahsettiğini biliyordu. Haklıydı, evren hakikaten de o resmi andırıyordu. Aklındaki resim gözleri önünde duran iki boyutlu Güneş Sistemi'nin neredeyse birebir kopyasıydı. Devasa gezegenler gökyüzünü dolduruyordu ve gezegenlerin kapladığı alanlar, aralarındaki boşlukları dahi aşıyormuş gibi görünüyordu. Fakat gezegenlerin büyüklüğü onlara herhangi bir önem katmıyordu. Aksine, uzay-zamanda var olan girdapları andırıyorlardı. Evrende, uzayın her yeri delilik ve dehşet arasında fışkıran dondurucu alevler gibi akmaya, köpürmeye ve titremeye devam ediyordu. Güneş, gezegenler, maddenin ve var oluşun tamamı, uzay-zamanın yarattığı çalkantı sonucunda oluşan halüsinasyonları andırıyorlardı.

Cheng Xin, Van Gogh'un tablosuna her baktığında deneyimlediği tuhaf hissi bir kez daha hatırladı. Resimdeki her şey –yanıyormuş gibi görünen ağaçlar, geceleyin resmedilen köy ve dağlar– perspektif ve derinliğe sahipti ancak tepelerindeki yıldızlı gecede üçüncü boyuta dair en ufak bir belirti yoktu, uzayda asılı duran bir resmi andırıyordu.

Çünkü yıldızlı gece iki boyutluydu.

Van Gogh böyle bir şeyi 1889 yılında nasıl resmetmişti? Akıl sağlığıyla ilgili ikinci bir kez sorun yaşayan Van Gogh'un sahip olduğu ruhla ve hezeyan içindeki bilinciyle beş yüzyıl ileri sıçraması ve karşılarında duran bu manzarayı görmesi mümkün müydü? Ya da belki de tam tersiydi: Geleceği görmüştü ve bu Kıyamet Günü manzarası akıl sağlığını yitirmesine, nihayetinde ise intihar etmesine neden olmuştu.

"Çocuklar, her şey yolunda mı? Şimdi ne yapacaksınız?" Luo Ji yeni bir pencerede belirdi. Uzay kıyafetini çıkarmış-

tı, beyaz saçı ve sakalı düşük yerçekiminde sudaymışçasına süzülüyorlardı. Arkasında ise yüz milyon yıl hayatta kalması amaçlanan tünel duruyordu.

AA, "Merhaba! Hazineleri uzaya atmaya başlayacağız," dedi. "Fakat *Yıldızlı Gece*'yi saklamak istiyoruz."

"Hepsini saklayın. Hiçbirini atmayın. Onları alın ve gidin."

Cheng Xin ve AA birbirlerine baktılar. AA, "Nereye gidelim?" diye sordu.

"İstediğiniz herhangi bir yere. Samanyolu'ndaki herhangi bir yere gidebilirsiniz. Ömrünüz süresinde Andromeda Galaksisi'ne dahi ulaşabileceğinizi tahmin ediyorum. *Hale* ışık hızıyla seyahat edebilme özelliğine sahip. Dünya'nın tek bükümsel itiş motoru o gemide bulunuyor."

Tarifsiz bir şok. AA ve Cheng Xin ağızlarını dahi açamadılar.

Luo Ji, "Bükümsel itiş araştırmalarına gizli bir şekilde devam eden bir grup biliminsanından biriydim," dedi. "Hale Şehri'nde çalışanlar, Wade öldükten sonra pes etmediler. Hapsedilenlerin serbest bırakılmalarının ardından, yeni bir gizli araştırma karargâhı daha kuruldu, Hale Grup yeniden canlandırıldı ve yoluna devam edebilecek kadar gelişim gösterdi. Karargâh neredeydi biliyor musun? Güneş Sistemi'nde çok az kişinin ayak bastığı başka bir yer olan Merkür'de. Dört yüzyıl önce, başka bir Duvarabakan olan Manuel Rey Diaz, hidrojen bombaları yardımıyla Merkür'ün yüzeyinde bir krater açtı. Karargâh bu kraterin içine inşa edildi ve inşası otuz yıldan fazla sürdü. Karargâhın tamamının üzeri bir kubbeyle kapatıldı. Güneşteki hareketlilikleri araştıracak bir enstitü olduğunu söylediler."

Parlak bir ışık huzmesi geminin penceresinden akın etti. AA ve Cheng Xin duymazlıktan geldiler fakat geminin yapay zekâsı Uranüs'ün de "hal değişikliği" geçirdiğini ve ikinci boyuta geçtiğini açıkladı. Artık, Plüton'la iki boyutlu evren arasına hiçbir şey kalmamıştı.

"Wade'in ölümünden otuz beş yıl sonra, bükümsel itişle ilgili araştırmalar Merkür'deki karargâhta yeniden başladı. Senin saçının iki milimetrelik kısmını iki santimetre hareket ettirmeyi başardıkları yerden başladılar. Her ne kadar farklı sebeplerden ötürü birkaç kez sekteye uğrasa da, araştırma yarım yüzyıl boyunca devam etti ve bu süreçte teorik araştırmadan teknolojik geliştirme aşamasına. Geliştirme sürecinin son aşamalarında, geniş çaplı bükümsel itiş deneyleri gerçekleştirmeleri gerekti. Bu, sınırlı kaynaklara sahip Merkür üssü için sıkıntı yaratacak bir durumdu ve yapılacak deneyin ortaya çıkaracağı yan etkilerin büyüklüğünü, karargâhın asıl amacını ortaya çıkaracaktı. Gerçek şu ki, son elli yıl boyunca karargâha giren çıkana bakıldığında, Federasyon Hükümeti'nin Merkür üssünün ne yaptığına dair hiçbir bilgi sahibi olmaması imkânsızdı fakat deneylerin küçük çapta olmaları ve araştırmaların tamamının farklı projelerin ardına saklanması, hükümetin karargâhın aktivitelerini görmezden gelmesini sağlamıştı. Geniş çaplı deneyler ise hükümetin işbirliğini gerektirecekti. Hükümetle görüştük ve görüşmeler olumlu bir şekilde sonuçlandılar."

Cheng Xin, "Işık hızıyla hareket eden gemileri yasaklayan yasaları kaldırdılar mı?" diye sordu.

"Hayır, alakası bile yok. Hükümet bizimle işbirliği yaptı çünkü..." Luo Ji bastonunu yere vurdu ve duraksadı. "O konuya şimdi girmeyelim. Birkaç yıl önce, üç bükümsel itiş motorunu tamamladık ve üç insansız test gerçekleştirdik. Bir Numaralı Motor, Güneş'ten yüz elli astronomik birim uzaklıkta ışık hızına girdi ve ışık hızıyla bir süre yolculuk ettikten sonra buraya geri döndü. Motorun kendisi için bu deney yaklaşık on dakika sürdü ancak bizler için motorun dönüşü üç yıl sonra gerçekleşti. İkinci teste iki ve üç numaralı motorlar aynı anda çıktılar. An itibariyle her iki motor da Oort Bulutu'nun dışında bulunuyorlar ve altı yıl içerisinde Güneş Sistemi'ne dönmeleri bekleniyor.

"Halihazırda testleri tamamlanmış olan Bir Numaralı Motor, *Hale*'ye takıldı."

AA, "Fakat nasıl olur da Cheng Xin ve beni yalnız başımıza gönderirler?" diye bağırdı. "Yanımızda en azından iki erkek olmalıydı."

Luo Ji başını salladı. "Vakit yoktu. Hale Grup ve Federasyon Hükümeti arasındaki işbirliği gizlilik içinde gerçekleşti. Bükümsel itiş motorlarının varlığından çok az kişi haberdardı, Güneş Sistemi'ndeki tek motorun nereye takıldığını bilenlerin sayısı ise daha bile az. Ve büyük bir tehlike söz konusuydu. Her şeyin sonu geldiğinde insanların neler yapabileceğini kim bilebilir ki? Herkes *Hale* için çatışacak ve belki de geriye hiçbir şey kalmayacaktı. Bu yüzden karanlık orman saldırısının gerçekleştiği haberini halka açıklamadan önce *Hale*'yi Sığınak Dünyası'ndan uzaklaştırmamız gerekti. Hakikaten vaktimiz kalmamıştı. Cao Bin, *Hale*'yi Plüton'a gönderdi çünkü beni de yanınıza almanızı istiyordu. *Hale*'nin Jüpiter'den ışık hızına geçip gitmesini sağlamalıydı."

AA, "Neden bizimle gelmedin?" diye bağırdı.

"Yeterince uzun yaşadım. Gemiye binsem dahi fazla uzun yaşamazdım. Burada bir mezar koruyucusu olarak kalmayı tercih ettim."

Cheng Xin, "Seni almak için geri dönebiliriz," dedi.

"Sakın ha! Vakit kalmadı!"

Üç boyutlu uzayda bulundukları yer hızla ikinci boyuta doğru sürükleniyordu. *Hale*'nin görüş açısının büyük bir kısmı, an itibariyle tamamıyla sönmüş, koyu kırmızı renkte ve devasa boyutlarda bir okyanusu andıran iki boyutlu Güneş'le kaplıydı. Cheng Xin ve AA düzlemin tamamıyla düz değil, dalgalı bir yapıda olduğunu fark ettiler! Düzlemin üzerinde geniş bir dalgalanma vardı. *Mavi Uzay* ve *Yerçekimi*'nin dördüncü boyuta geçmekte kullandıkları bükülme noktalarını bulmalarını sağlayan dalgayla benzerlik gösteriyordu. Düzlemin iki boyutlu herhangi bir obje bulunmadığı yerlerinde

dahi dalgalanma mevcuttu. Dalgalar sadece iki boyutlu uzayın üçüncü boyutta ve yeterince geniş alanda bulunduğu noktalarda belirgindi.

Hale'nin kendisinde ise hızlanan düşüşten kaynaklanan uzay-zaman bozulması, uzayın düşüş yönünde doğru esnemeye başlamasıyla görünür bir hal almıştı. Cheng Xin daire şeklindeki pencerelerin oval göründüklerini fark etti, zarif bir vücuda sahip AA'nın ise kısa boylu ve tıknaz göründüğünü. Fakat Cheng Xin ve AA herhangi bir rahatsızlık hissetmiyorlardı, geminin sistemleri de sorunsuz bir şekilde faaliyetlerini sürdürüyordu.

Cheng Xin, yapay zekâya, "Plüton'a dön!" emrini verdi. Ardından Luo Ji'nin bulunduğu pencereye döndü. "Geri geleceğiz. Yeterli vakit var – Uranüs hâlâ düzleşme aşamasında."

Yapay zekâ robotik bir sesle karşılık verdi, "İletişim mesafesindeki yetkili kullanıcılar arasında, en yüksek yetki Luo Ji'ye sahip. *Hale*'nin Plüton'a geri dönmesi emrini ancak o verebilir."

Luo Ji tünelin başından gülümsedi. "Gelmek isteseydim, en başında sizinle birlikte gemiye binerdim zaten. Evden uzağa yolculuk yapmak için fazla yaşlıyım. Benim için endişelenmeyin, çocuklar. Dediğim gibi, kaçırdığım bir şey olduğunu düşünmüyorum. Bükümsel itişe hazırlan!"

Luo Ji'nin son cümlesi geminin yapay zekâsınaydı.

Yapay zekâ, "Rota parametreleri nedir?" diye sordu.

"Şu anki rotanızı koruyun. Nereye gitmek istediğinizi bilmiyorum ve sizlerin de bildiğinizi zannetmiyorum. Eğer aklınıza gidecek bir yer gelirse, yıldız haritasında göstermeniz yeterli. Gemi elli bin ışık yılı içerisindeki çoğu yıldıza otomatik yönlendirmeyle gidebilme özelliğine sahip."

Yapay zekâ, "Anlaşıldı," dedi. "Otuz saniye içerisinde bükümsel itişe geçilecek."

AA, "Derin-su sıvısına yatırılmamız gerekmiyor mu?" diye sordu, halbuki bilinen itiş yasalarına göre düşünüldüğünde,

böylesi bir hızlanmanın onu içine yatırıldığı sıvı fark etmeksizin bir pankek gibi dümdüz edeceğini biliyordu.

"Herhangi bir hazırlığa ihtiyacınız yok. Bu itiş yöntemi uzayın manipüle edilmesiyle gerçekleşiyor, bu yüzden herhangi bir hiperyerçekimi söz konusu değil. Bükümsel itiş motoru aktif. Sistem normal parametrelerde seyrediyor. İleri büküm oranı: Üç nokta kırk bire bir. *Hale* altmış dört dakika, on sekiz saniye içerisinde ışık hızına girecek."

Cheng Xin ve AA için yapay zekânın yaptığı anons bir Tam Duruş emri gibiydi çünkü her şey aniden sessizleşmişti. Sessizliğin nükleer füzyon motorunun kapatılmasından kaynaklandığını anlamışlardı fakat füzyon reaktörünün ve iticilerin uğultuları yerini başka bir gürültüye bırakmadan kaybolmuşlardı. Başka bir motorun çalıştığına inanmak güçtü.

Fakat bükümsel itişe dair belirtiler başlamıştı. Uzaydaki kırılma yavaşça ortadan kayboldu: Pencereler yeniden daire şeklini aldı ve AA eski zarif vücudunu geri kazandı. Pencerelerden bakıldığında, kaçmaya çalışan diğer gemilerin *Hale*'nin yanından geçtiklerini görebiliyorlardı fakat artık çok daha yavaş geçiyorlardı.

Geminin yapay zekâsı kaçmaya çalışan gemiler arasındaki mesajlaşmalardan bazılarını oynatmaya başladı – belki de bunu yapmasının sebebi mesajların *Hale*'yi ilgilendirdiğini düşünmesiydi.

Kadının biri, "Şu gemiye bir bakın! Nasıl oluyor da bu kadar çabuk hızlanabiliyor?" diye çığırdı.

Bir adam ise, "Ah! İçindeki insanlar ezilip kıymaya dönmüş olmalılar!" dedi.

Başka bir adamın sesi duyuldu. "Sizi ahmaklar. Eğer o kadar hızlı olsalardı, geminin kendisi de parçalanırdı. Fakat gemiye bir bakın: Gayet normal görünüyor. Füzyon motoru değil, tamamıyla farklı bir şey kullanıyorlar."

"Bükümsel itiş mi? Işık hızında hareket eden bir gemi mi? Işık hızında hareket eden bir gemi o!"

"Dedikodular doğruydu demek. Kaçabilmek için gizlice ışık hızıyla hareket edebilen uzay gemileri inşa etmişler..."

"Aaahhhhh..."

"Hey, ileride başka gemi var mı? O gemiyi durdurun. Çarpın. Eğer biz öleceksek, başka kimse yaşamamalı!"

"Kaçış hızına ulaşabilirler! Kaçabilir ve hayatta kalabilirler! Ahhhhh! Işık hızıyla giden o gemiyi istiyorum! Durdurun onları; durun ve içerideki herkesi öldürün!"

Yeni bir çığlık – fakat bu çığlığın sahibi geminin içinde duran AA idi. "Nasıl iki tane Plüton olabilir ki?"

Cheng Xin, AA'nın baktığı bilgi penceresine döndü. Pencere, Plüton'un geminin gözlem sistemiyle çekilmiş bir görüntüsünü gösteriyordu. Plüton bir miktar uzakta kalmış olmasına karşın, Plüton ve Charon'un kopyalandığı ve ikizlerinin yanlarında durdukları net bir şekilde görülüyordu. Cheng Xin ikinci boyuttaki düzleşmiş bazı objelerin de kopyalandığını fark etti. Ortaya çıkan etki bir görüntünün bir kısmını görüntü işleme yazılımıyla seçip, kopyalayıp ardından kopyayı biraz daha kenara kaydırmaya benziyordu.

Luo Ji, "Buna *Hale*'nin geride bıraktığı izin içerisinde kalan ışığın yavaşlaması sebep oluyor," dedi. Görüntüsü bozulmaya başlamıştı fakat sesi hâlâ net bir şekilde geliyordu. "Plüton hareket etmeye devam ediyor. Gördüğünüz Plüton'lardan biri yavaşlayan ışıktan kaynaklanıyor. Plüton, *Hale*'nin geride bıraktığı izden çıktığı vakit, ışığın normal hızda hareket eden kısmı ikinci bir görüntü ortaya koyuyor. Bu yüzden çift görüyorsunuz."

"Işık yavaşlıyor mu?" Cheng Xin büyük bir sırrın açığa çıktığına benzer bir hisse kapıldı.

Luo Ji kaldığı yerden devam etti. "Bükümsel itişi sabunun hareket ettirdiği ufak bir kâğıt gemiyle keşfettiğinizi biliyorum. Size şunu sormama izin verin: Gemi küvetin diğer tarafına ulaştığında, gemiyi başladığı yere götürüp aynı şeyi tekrar denediniz mi?"

Denememişlerdi. Sofonlardan korktukları için, Cheng Xin kâğıttan gemiyi kenara atmıştı. Fakat ne olacağını tahmin etmek artık daha kolaydı.

Cheng Xin, "Gemi hareket etmeyecek ya da en azından daha yavaş hareket edecek," dedi. "Yapılan ilk yolculuk, küvetteki suyun yüzey geriliminin azalmasına yetti."

"Aynen öyle. Aynı prensip ışık hızıyla hareket eden gemiler için de geçerli. Bükümsel itişle hareket eden bir geminin arkasında bıraktığı iz, uzayın yapısını değiştiriyor. Eğer ikinci bir bükümsel itişli gemi ilkinin iz bıraktığı yere bırakılırsa, ikinci gemi neredeyse hareket dahi edemeyecektir. Işık hızında hareket eden gemilerin bıraktığı izde hareket etmek isteyen bir geminin, öncekinden daha güçlü bir bükümsel itiş motoruna sahip olması gerekir. Uzayın yapısı değişmiş kısmında bükümsel itişten faydalanmak ve en yüksek hıza çıkmak her şekilde mümkün olacaktır fakat ikinci geminin ulaşabileceği maksimum hız, ilkinden çok daha düşük kalacaktır. Diğer bir deyişle, uzay boşluğunun ışık hızıyla hareket eden gemilerin bıraktığı ize denk gelen kısmında, ışık hızı daha düşük olacaktır."

"Ne kadar daha düşük?"

"Teoride sıfıra kadar düşmesi mümkün olsa da gerçekte bunu başarabilmek mümkün değil. Fakat *Hale*'deki motorun bükülme miktarını en yüksek seviyeye çıkardığınız takdire, geride bıraktığı izin içerisinde ışık hızını tam olarak aradığımız seviyeye indirmek mümkün: Saniyede on altı nokta yedi kilometreye."

AA, Luo Ji'ye bakakalmış bir biçimde, "Ve o zaman da ortaya..." dedi.

Cheng Xin, *Kara alanı elde ediyoruz,* diye geçirdi aklından.

Luo Ji, "Kara alan çıkıyor," diye tamamladı. "Tabii, bir yıldızı ve bağlı olduğu gezegenler sistemini kapsayacak bir kara alanı tek bir gemiyle elde etmek mümkün değil. Böyle bir şeyi başarabilmek için bükümsel itiş motoruna sahip binden faz-

la gemiye ihtiyaç duyacağımızı hesapladık. Eğer bu gemilerin tamamı Güneş'in yakınından yola çıkar ve her yöne doğru ışık hızında hareket ederlerse, bıraktıkları izler genişleyecek ve birbirleriyle birleşecek, Güneş Sistemi'nin tamamını içine alan bir küre oluşturacaklardı. Işığın bu kürenin içindeki hızı saniyede on altı nokta yedi kilometre olacak, böylece ışık hızının yavaşlatılmasıyla oluşan bir kara deliği, diğer bir deyişle kara alanı oluşturacaktı."

"Demek ki kara alan ışık hızında hareket eden gemilerin bir ürünü olacaktı..."

Evrende, bükümsel itiş motorlarının arkalarında bıraktığı iz bir tehlike işareti olabileceği gibi zararsızlık bildirimi de olabilirdi. Uzak bir dünyanın yakınındaki bir iz ilkine sebep olmuşken, başka bir dünyayı içine alan bir küre ikincisi olabilirdi. Bunu bir ilmeğe benzetebilirdiniz, elinizde tuttuğunuz takdirde tehlike ve saldırganlık ifade ederken, tuttuğunuz ilmeği boynunuza geçirdiğiniz takdirde zararsızlığınızı ifade ederdi.

"Doğru fakat bunu çok geç öğrendik. Deneylerle uğraşanlar, bükümsel itiş üzerine çalışırken, teorisyenleri dikkate almadan devam ettiler. Wade'in tarzını bilirsin. Deneysel keşiflerin tamamını teoriyle açıklamak mümkün olmadı fakat teorik bir temel olmayışı bazı verilerin görmezden gelinmesine neden oldu. Araştırmanın ilk yıllarında –elde ettikleri en büyük başarının saçını hareket ettirmek olduğu vakitlerde– bükümsel itiş sonucunda oluşan izlerin ufak ve zayıf oluşu, her ne kadar tuhaf bir şeyler olduğuna ilişkin bolca belirti bulunmasına karşın kimse tarafından dikkate alınmadı. Örneğin: İzin genişlemesinin ardından, yavaşlayan ışık hızı etrafta kuantum devre kullanan bilgisayarların bozulmasına neden oldu fakat bu durumu araştıran kimse olmadı. Vakit geçtikten, deneylerin ölçeği büyüdükten sonra, insanlar ışık hızı izlerinin taşıdığı sırrı nihayet çözdüler. Federasyon Hükümeti'nin bizimle ortak çalışmayı kabul etmesinin sebebi

de buydu. Hatta ellerindeki büyük kaynakları ışık hızında hareket eden uzay gemilerin yapımına sundular fakat yeterince vaktimiz yoktu." Luo Ji başını sallayarak iç geçirdi.

Cheng Xin, Luo Ji'nin söylemeye dilinin varmadığı şeyi söyledi. "Hale Şehri Olayı'yla Merkür üssünün kuruluşu arasında otuz beş yıl vardı. Otuz beş değerli yıl boşa gitti."

Luo Ji başıyla onayladı. Cheng Xin, yaşlı adamın bakışlarının artık merhametli olmadıklarını, aksine Kıyamet Günü'nde yanacak ateşleri andırdığını düşündü. Bakışları, *Çocuğum, bak nelere sebep oldun,* der gibiydi.

Cheng Xin insanlığa hayatta kalabilmesi için sunulan üç yoldan –Sığınak Projesi, Kara Alanı Planı ve ışık hızında hareket eden gemiler– sadece ışık hızında hareket eden gemilerin doğru yol olduğunu artık anlamıştı.

Yun Tianming bunu belirtmek istemişti fakat Cheng Xin ise bunu görmezden gelmişti.

Wade'i durdurmasaydı, Hale Şehri bağımsızlığına kavuşabilirdi. Bağımsızlığı kısa soluklu olsa dahi, ışık hızı izlerinin etkilerini keşfedebilir ve hükümetin ışık hızında hareket eden gemilere karşı tutumunu değiştirebilirdi. İnsanlığın ışık hızında hareket edebilen bin tane uzay gemisi inşa edecek ve düzlemsel saldırıdan kaçınmasını sağlayacak kara alanı oluşturacak vakti olabilirdi.

İnsanlık da ikiye bölünebilirdi: Bir kısmı yıldızları keşfetmek üzere ayrılır, geriye kalanlar ise kara alanda kalır ve istedikleri sakin hayatı yaşardı. İki taraf da istediğini elde etmiş olurdu.

Cheng Xin ölümcül bir hata daha yapmıştı.

Kendisine iki kez sadece Tanrı'nın gerisinde kalacak türde bir otorite bahşedilmiş ve her ikisinde de dünyayı sevgi adına felakete sürüklemişti. Yaptığı hatayı düzeltecek kimse yoktu artık.

Cheng Xin birinden nefret etmeye başladı: Wade'den. Sözünü tuttuğu için ondan nefret ediyordu. Neden? Erkek gururun-

dan ötürü mü, yoksa Cheng Xin için mi yapmıştı bunu? Cheng Xin, Wade'in bükümsel itiş izlerinin etkilerinden haberdar olmadığının bilincindeydi. Işık hızında hareket eden gemileri inşa etme amacı, Hale Şehri'nde konuşan o asker tarafından net bir şekilde açıklanmıştı: Özgürlük için, evrende özgür birer birey olarak yaşayabilmek, bizi bekleyen milyarlarca yıldıza ulaşabilmek için verilen bir savaştı onlarınki. Cheng Xin, Wade'in ışık hızında yolculuğun insanlığın hayatta kalması için tek yolunu bildiği takdirde, sözünü tutmayacağına inanıyordu.

Fakat kendi payını öylesine kesip atamazdı. Söz sahibi olup olmadığının önemi yoktu – eğer böyle bir otorite ona verildiyse, gerekeni yapması gerekiyordu.

Cheng Xin, kısa bir süre önce Plüton'da, hayatının en rahat anlarından birini yaşamıştı. Hakikaten de dünyanın sonunu karşılamak kolaydı: Bütün sorumluluklar bitmişti, endişeler ve tedirginlikler de öyle. Hayat annenin rahminden çıkıldığı anki kadar basit ve saf bir hal almıştı. Cheng Xin'in sadece şairane ve sanatsal sonunu, Güneş Sistemi'nin devasa tablosuna katılacağı ânı beklemesi gerekiyordu.

Fakat şimdi her şey tepetaklak olmuştu. Kozmolojinin başlangıcı bize bir paradoks sunmuştu: Eğer evren sonsuzsa, o vakit evrenin her noktası sonsuz sayıda gökcisminin sahip olduğu sonsuz miktarda yerçekiminin biriken etkisini hissederdi. An itibariyle Cheng Xin sonsuz yerçekimini hakikaten hissediyordu. Gücünü evrenin dört bir yanından alıyor ve Cheng Xin'in ruhunu paramparça ediyordu. 127 yıl önce Kılıçtutan olarak geçirdiği son anların dehşeti, dört milyar yıllık tarihle birlikte üzerine çökmüş ve onu boğmaya başlamıştı. Gökyüzü üzerine dikilmiş gözlerle doluydu: dinozorların, trilobitlerin, karıncaların, kuşların, kelebeklerin, bakterilerin gözleriyle... sadece Dünya tarihi boyunca yaşamış erkek ve kadınlar bile yüz milyar çift göze denk geliyordu.

Cheng Xin, AA'nın gözlerine baktı. Bakışlarında yatan anlamı gayet iyi biliyordu: *Sonunda ölümden kötü bir şey yaşadın.*

Cheng Xin, yaşamaya devam etmekten başka seçeneği olmadığını biliyordu. O ve AA insanlıktan geri kalan son iki kişiydi. Ölümü insanlığın yarısının ölmesi anlamına gelirdi. Yaşamak ise yaptığı hatanın bedelini ödemesi için uygun bir cezaydı.

Fakat gelecek belirsizdi. Yüreğinde, uzay artık siyah değil, renksizdi. Herhangi bir yere gitmenin ne anlamı olabilirdi ki?

Cheng Xin, "Nereye gitmeliyiz?" diye mırıldandı.

Luo Ji, "Gidin ve bulun onları," dedi. Görüntüsü iyiden iyiye bulanıklaşmıştı ve artık sadece siyah beyazdı.

Sözleri, Cheng Xin'in kararan düşüncelerini bir şimşek gibi aydınlattı. AA'yla birbirlerine baktılar ve kastettiği "onlar"ın kim olduğunu hemen anladılar.

Luo Ji konuşmasına devam etti, "Hâlâ hayattalar. Sığınak Dünyası beş yıl önce bir kütleçekimsel dalga mesajı aldı. Kısa bir mesajdı ve nerede olduklarını söylemiyordu. *Hale* belirli aralıklarla kütleçekimsel dalga mesajları gönderecek. Belki siz onları bulursunuz; belki de onlar sizi."

Luo Ji'nin siyah beyaz görüntüsü de kayboldu fakat sesini hâlâ duyabiliyorlardı. Son bir şey söyledi, "Ah, artık benim de resmin bir parçası olma vaktim geldi. İyi yolculuklar, çocuklarım."

Plüton'la bağlantı kesildi.

Monitörde, Plüton'un aydınlandığını ve ikinci boyutta genişlediğini gördüler. Plüton'da müzenin bulunduğu kısmı ikinci boyuta ilk geçen yer oldu.

Hale'nin hızının yarattığı Doppler etkisi artık görünür haldeydi. İlerideki yıldızların rengi maviye dönerken, arkalarındaki yıldızlar kırmızımsı bir renk almışlardı. Renk değişimi iki boyutlu Güneş Sistemi'nde net bir şekilde görünüyordu.

Dışarıda, kaçmaya çalışan uzay gemilerinden hiçbiri görünmüyordu; *Hale* hepsini geride bırakmıştı. Kaçan gemilerin hepsi cama çarpan birer yağmur damlası gibi iki boyutlu düzleme dökülmeye başlamışlardı.

Güneş Sistemi yönünden gelen mesajlar artık iyice azalmıştı. Doppler etkisinden ötürü aniden yükselen sesler tuhaftı, bazen de şarkı söylemeye benzer bir şekilde çıkıyorlardı.

"Çok yakınız! Arkamızda mısınız?" ... "Bunu yapma! Hayır!" ... "Acı yok. Dediklerime kulak ver, hemen geçecek." ... "Bütün bunlara rağmen, söylediklerime hâlâ inanmıyor musun? İyi, keyfin bilir." ... "Evet, tatlım, incecik olacağız." ... "Buraya gel! Hep birlikte olmalıyız."

Cheng Xin ve AA sadece dinlediler. Sesler giderek azaldı ve aralarında geçen süreler arttı. Otuz dakikanın sonunda, Güneş Sistemi'nden gelen son sesi işittiler:

"Ahhhhhhh..."

Ses yarıda kesildi. Güneş Sistemi adındaki devasa tablo tamamlanmıştı.

Hale düzleme doğru düşmeye devam etti. Halihazırda ulaştığı hız düşüşünü yavaşlatıyordu fakat gemi henüz kaçış hızına erişememişti. Şu anda, Güneş Sistemi'nde *Hale*'den başka insan yapımı üç boyutlu obje kalmamıştı, Cheng Xin ve AA ise tabloya katılmayan tek insanlardı. *Hale* düzleme fazlasıyla yakındı ve bulundukları açıdan iki boyutlu Güneş'i seyretmek, sahilden denizi seyretmeye benziyordu: Işığı iyiden iyiye dinmiş ve koyu kırmızı bir renge bürünmüş yıldız, uzaklara doğru uçsuz bucaksız bir şekilde uzanıyordu. Yeni düzleşen Plüton iyice büyümüştü ve çıplak gözle fark edilebilecek bir hızda büyümeye devam ediyordu. Cheng Xin, Plüton'un "ağaç halkaları"nı inceledi ve müzeye dair bir şeyler bulmaya çalıştı fakat nafileydi – müze çok küçük kalıyordu. Düzleme düşen devasa bir şelaleyi andıran üçüncü boyutun sonu gelmeyecek gibi görünüyordu. Cheng Xin bükümsel itiş motorunun gemiyi ışık hızına çıkarmaya yeteceğinden şüphe duymaya başlamıştı. Her şeyin sona ermesini umut ediyordu.

Bu düşüncelerle boğuşurken, geminin yapay zekâsının sesi duyuldu.

"*Hale* yüz seksen saniye içerisinde ışık hızına geçecek. Lütfen bir varış noktası seçin."

AA, "Nereye gideceğimizi bilmiyoruz," dedi.

"Işık hızına geçtikten sonra da bir yer seçebilirsiniz. Ancak ışık hızında geçecek süre pek uzun olmayacağından, varış yerini ıskalama ihtimali doğabilir. Şimdi seçmeniz daha sağlıklı olacaktır."

Cheng Xin, "Onları nerede bulacağımızı bilmiyoruz," dedi. Varlıkları geleceğe dair bir miktar ışık olsa da kendini hâlâ kayıp hissediyordu.

AA, Cheng Xin'in ellerine sarıldı. "Unuttun mu? Bu evrende onların haricinde *biri* daha var."

Evet. O hâlâ hayatta. Cheng Xin sızlayan yüreği altında ezildiğini hissetti. Daha önce hiç kimseyi görmeyi Yun Tianming'i görmek istediği kadar istememişti.

AA, "Onunla bir randevun var," dedi.

Cheng Xin mekanik bir tonla, "Evet, bir randevumuz var," diye yineledi. Kapıldığı duygu seli karşısında âdeta uyuşmuştu.

"O vakit yıldızına gidelim."

"Evet, yıldızımıza gidelim!" Cheng Xin geminin yapay zekâsına döndü. "DX3906'yı bulabilir misin? Kriz Dönemi'nin başında ona bu numarayı atamışlardı."

"Evet. An itibariyle yıldızın numarası S74390E2. Lütfen doğrulayın."

Karşılarında büyük bir holografik yıldız haritası belirdi. Güneş Sistemi'ne beş yüz ışık yılı mesafesindeki her şeyi gösteriyordu. Yıldızlardan biri kırmızı renkte parlıyor ve beyaz bir ok işaretiyle gösteriliyordu. Cheng Xin o yıldızı gayet iyi tanıyordu.

"İşte bu. Oraya gidelim."

"Rota belirlendi ve onaylandı. *Hale* elli saniye içinde ışık hızına geçecek."

Holografik yıldız haritası kayboldu. Hatta geminin gövdesi de tamamen kayboldu ve Cheng Xin ile AA kendilerini uzayda süzülürken buldular. Yapay zekâ bu görünüş modunu ilk kez aktifleştiriyordu. Karşılarında yıldızdan bir denizi andıran

ve şu anda sahip olduğu mavi renkle onlara bir denizi hatırlatan Samanyolu duruyordu. Arkalarında ise kan kırmızı renge bürünmüş, iki boyutlu Güneş Sistemi.

Evren titredi ve şekil değiştirdi. Karşılarında duran tüm yıldızlar ileri sıçrarken, âdeta evrenin yarısı karanlık bir kâseye dönüşmüş ve yıldızların tamamı dibine çöküyor gibiydi. Geminin ilerisinde bir araya geldiler ve birleşerek kendisini oluşturan yıldızları ayrı ayrı saptamayı imkânsız kılan dev bir safire dönüştüler. Arada bir yıldızlardan bazıları safirden kopuyor, uzayın saf siyahında hızla ilerleyerek geminin arkasına geçiyor ve yol boyunca durmadan renk değiştiriyordu: Maviden yeşile, ardından sarıya ve geminin arkasına ulaştıklarında ise kırmızıya dönüyorlardı. Gemiden geriye bakıldığında, kırmızı bir top halinde bir araya gelen iki boyutlu Güneş Sistemi ve yıldızlar, evrenin sonunda bekleyen bir kamp ateşine benziyorlardı.

Hale ışık hızıyla Yun Tianming'in Cheng Xin'e verdiği yıldıza doğru uçmaya başladı.

VI. KISIM

Galaksi Dönemi, 409. Yıl
Yıldızımız

Hale bükümsel itiş motorunu kapadı ve ışık hızında ilerleyişini sürdürdü.

AA, yolculuk süresince her ne kadar nafile olduğunu bilse de, Cheng Xin'i teselli etmeyi denedi.

"Güneş Sistemi'nin yok olmasından ötürü kendini suçlaman çok saçma. Kim olduğunu zannediyorsun ki? Dünya'yı taşıyabileceğini falan mı zannediyordun? Wade'i durdurmasaydın dahi, savaşın sonucunu kestirmen mümkün değildi.

"Hale Şehri bağımsızlık kazanabilir miydi? Bundan Wade dahi emin değildi. Federasyon Hükümeti ve Filosu'nu birkaç antimadde mermisiyle korkutmak mümkün olacak mıydı cidden? Belki Hale Şehri birkaç savaş gemisini hatta bir uzay şehrini yok ederdi fakat günün sonunda, Hale Şehri, Federasyon Hükümeti tarafından yok edilirdi. Ve tarihin o versiyonunda ne Merkür karargâhı olurdu ne de bir ikinci şans.

"Hale Şehri bağımsızlığını kazanmayı başarsa, bükümsel itiş üzerine araştırmaya devam etse, izlerin yavaşlatıcı etkilerini keşfetse ve Federasyon Hükümeti'yle yaptığı işbirliğiyle ışık hızında hareket eden bini aşkın uzay gemisini zamanında yapsa dahi, insanların kara alanı inşa etmeyi kabul edeceğini mi düşünüyorsun? İnsanların Sığınak Dünyası'nın bir karanlık orman saldırısını atlatabileceğinden ne kadar emin olduklarını hatırla – kendilerini kara alanda izole etmeyi neden kabul etsinlerdi ki?"

AA'nın sözleri Cheng Xin'in düşünceleri üzerinden bir nilüfer yaprağı üzerinden kayan damlalar gibi kayıp gittiler ve geride hiçbir iz bırakmadılar. Cheng Xin'in tek düşüncesi Yun

Tianming'i bulmak ve ona her şeyi anlatmaktı. Aklında, iki yüz seksen yedi ışık yıllık bir yolculuğun uzun sürmesi gerekiyordu fakat geminin yapay zekâsı elindeki zaman çerçevesine göre sadece elli iki saat süreceğini söylemişti. Her şey Cheng Xin'e gerçekdışı geliyordu, âdeta ölmüştü ve başka bir dünyaya geçmişti.

Cheng Xin zamanının büyük bir kısmını gemideki pencerelerden uzayı seyrederek geçirdi. Karşısında duran mavi kümeden atlayan, geminin yanından geçen ve arkalarındaki kırmızı kümeye katılan her yıldızın, *Hale*'nin geride bıraktığı yıldızlardan biri olduğunu biliyordu. Kayan yıldızları saydı ve maviden kırmızıya dönüşlerini seyretti – hipnotize edici bir manzara olduğu kesindi. Bir süre sonra uykuya daldı.

Cheng Xin uyandığı vakit, *Hale* varış noktasına varmak üzereydi. Yüz seksen derece dönmüş ve yavaşlamak için bükümsel itiş motorunu çalıştırmıştı – gemi an itibariyle kendi izine karşı yol alıyordu. Gemi yavaşlarken, mavi ve kırmızı renkli kümeler iki farklı havai fişek grubu gibi patlamaya başladılar ve fazla geçmeden geminin etrafını saran yıldızlardan bir denize dönüştüler. Geminin yavaşlayışı zamanla kırmızı ve mavi yıldız kaymalarını sona erdirdi. Cheng Xin ve AA oldukça uzakta bulunan Samanyolu'nun hâlâ aynı şekilde durduğunu gördüler fakat arkalarındaki yıldızların hiçbiri tanıdık değildi. Güneş Sistemi uzun zaman önce ortadan kaybolmuştu.

Geminin yapay zekâsı, "Şu anda Güneş Sistemi'nden iki yüz seksen altı buçuk ışık yılı uzaktayız," dedi.

AA, "Yani orada daha şimdiden iki yüz seksen altı yıl mı geçti?" diye sordu.

"Oranın zamanına göre düşünürseniz, evet."

Cheng Xin iç geçirdi. Güneş Sistemi için şu anki halinde iki yüz seksen altı ya da iki nokta seksen altı milyon yıl geçmesi arasında herhangi bir fark var mıydı? Fakat Cheng Xin'in aklında başka bir şey vardı.

"İkinci boyuta çöküş ne zaman son bulacak?"

Soru AA'nın da nutkunun tutulmasına sebep oldu. Hakikaten ama; ne zaman duracaktı, yoksa hiç durmayacak mıydı? O iki boyutlu ufak zarfın içerisinde zamanı geldiğinde durmasını sağlayacak bir talimat var mıydı? Cheng Xin ve AA üç boyutlu uzayın ikinci boyuta çöküşü hakkında herhangi bir teorik bilgiye sahip değillerdi fakat içgüdüleri onlara iki boyutlu uzaya sonsuz genişleyişini durdurmasını söyleyen bir talimat yerleştirdiği fikrini doğaüstü buluyorlardı, doğaüstü ve imkânsız.

Çöküş hiçbir zaman bitmeyecek miydi?

Bunun üzerine düşünmemek en iyisiydi.

DX3906 adlı yıldız Güneş'e benzer boyutlardaydı. *Hale* yavaşlamaya başlarken sıradan bir yıldız gibi görünmeye devam ediyordu; fakat bükümsel itiş motorları durduğunda, aydınlığı Güneş'ten daha kırmızı görünen bir disk görünüşüne büründü.

Hale füzyon reaktörünü çalıştırdı ve gemideki sessizlik son buldu. Motorun uğultusu gemiyi doldurdu ve gemideki her yüzey bir miktar titredi. Geminin yapay zekâsı gözlem sisteminin topladığı verileri analiz etti ve bu güneş sistemine ilişkin temel bilgileri sundu: DX3906'nın iki gezegeni vardı, ikisi de yekpare türdeydi. Yıldızdan uzaktaki gezegen Mars boyutlarındaydı fakat atmosfere sahip değildi ve gri renkteydi – bu yüzden Cheng Xin ve AA ona Gri Gezegen demeye karar verdiler. Yıldıza yakın duran diğer gezegen ise Dünya'ya benzer boyutlardaydı ve yüzeyi Dünya'yı andırıyordu: Oksijen ve birçok yaşam belirtisi taşıyan bir atmosfere sahipti fakat tarıma ya da endüstriye yönelik herhangi bir iz görünmüyordu. Dünya gibi mavi renkte olduğundan, gezegene Mavi Gezegen adını verdiler.

AA araştırmalarının doğrulanmasından büyük mutluluk duymuştu. Dört yüz yılı aşkın süre önce, yıldıza bağlı gezegenler bulunduğunu keşfeden kişi AA'ydı. Öncesinde insanlar onun gezegeni bulunmayan, boş bir yıldız olduğunu düşünmekteydiler. Yaptığı çalışmalar, AA'nın Cheng Xin'le tanışma-

sına vesile olmuştu. O rastlantı olmasaydı, tamamıyla farklı bir hayatı olacaktı. Kader tuhaf bir şeydi: Dört yüzyıl önce, teleskopla o uzaktaki yıldıza baktığında, AA böyle bir günün geleceğini ve burayı ziyaret edeceğini hayal bile edemezdi.

Cheng Xin, "O vakitlerde bu iki gezegeni görebilmiş miydin?" diye sordu.

"Hayır. Görünür ışık mesafesinde saptaması imkânsızlardı. Belki Güneş Sistemi erken uyarı sistemindeki teleskoplarla görülebilirlerdi fakat benim tek yapabildiğim kütleçekimsel güneş merceklerinden elde edilen verilerle var oldukları sonucuna varmaktı... İki gezegenin görünüşleri hakkında teorilerim vardı ve görünen o ki haklı da çıktım."

Hale, Güneş Sistemi'yle DX3906'nın bağlı bulunduğu gezegenler sistemi arasındaki iki yüz seksen altı ışık yılı mesafeyi (kendi zaman çerçevesine göre) sadece elli iki saatte kat etmişti fakat gezegen sisteminin dışıyla Mavi Gezegen arasındaki altmış AB'lik mesafeyi ışık hızı altındaki hızlarıyla aşmaları tam sekiz günlerini aldı. *Hale*, Mavi Gezegen'e yaklaşırken, Cheng Xin ve AA gezegenin Dünya'yla gösterdiği benzerliğin yüzeysel olduğunu gördüler. Gezegenin maviliği bir okyanustan değil, gezegeni kaplayan bitki örtüsünden kaynaklanıyordu. Mavi Gezegen'in okyanusları açık sarı renktelerdi ve gezegen yüzeyinin sadece beşte birini kaplıyorlardı. Mavi Gezegen soğuk bir dünyaydı; kıtasal yüzeyinin üçte biri mavi bitki örtüsüyle, geriye kalanı ise karla kaplıydı. Okyanusun çoğu donuktu ve sadece ekvator yakınlarındaki ufak bölgeler sıvı haldeydi.

Hale, Mavi Gezegen'in yörüngesine girdi ve inişe geçti. Fakat geminin yapay zekâsı yeni bir keşifte bulundu. "Yüzeyde bir sinyal saptandı. Kriz Dönemi'nin başlangıcına ait iletişim formatlarını kullanan bir iniş yardım aracı bu. Talimatlarını takip etmemi ister misiniz?"

Cheng Xin ve AA heyecanla birbirlerine baktılar. Cheng Xin, "Evet!" dedi. "İniş talimatlarını uygula."

"Hiperyerçekimi 4G'ye yaklaşacak. İniş için lütfen korunaklı yerlerinize geçiniz. İniş işlemi yerinize güvenli bir şekilde geçtiğinizde başlayacaktır."

AA, "Sence bu o mu?" diye sordu.

Cheng Xin başını iki yana salladı. Hayatı boyunca, yaşadığı mutluluklar muazzam felaketlerin arasına girmekten öteye gidememişlerdi. Şimdi ise mutluluktan korkar olmuştu.

Cheng Xin ve AA hiperyerçekimi koltuklarına oturdu ve koltuklar onları sıkan devasa eller gibi etraflarına kapandı. *Hale* yavaşladı, alçaldı ve bir dizi güçlü sarsıntının ardından Mavi Gezegen'in atmosferine girdi. Geminin gözlem sisteminde mavi ve beyaz kıtaların görüş açılarına girdiğini görebiliyorlardı.

Hale, yirmi dakika sonra ekvatora yakın bir yere indi. Geminin yapay zekâsı Cheng Xin ve AA'nın koltuklarından kalkmadan önce on dakika beklemelerini, vücutlarının Mavi Gezegen'in Dünya'yla benzerlik gösteren yerçekimine alışmasına izin vermelerini önerdi. Pencereden ve gözlem sistemlerinin bulunduğu terminallerden baktıklarında geminin mavi bir otlağın ortasına indiğini görebiliyorlardı. Fazla uzak sayılmayan bir yerde ise karla kaplı sıradağları görmek mümkündü – indikleri yer sıradağların etekleriydi. Gökyüzü açık sarı renkteydi, okyanusun uzaydan görünüşünü andırıyordu. Gökyüzünde açık kırmızı renkte bir güneş parlıyordu. Mavi Gezegen'de öğle vaktiydi fakat güneşin rengi Dünya'daki alacakaranlığa benzer bir hava yaratmıştı.

Cheng Xin ve AA çevrelerini çok dikkatli incelemediler. Dikkatleri *Hale*'nin yanına park edilmiş başka bir ufak aracın üzerindeydi. Dört ya da beş metre yüksekliğinde, koyu gri renkte bir dış yüzeye sahip ufak bir gemiydi. Aerodinamik bir profile sahipti fakat kuyruk kanatları ufaktı. Uzay yolculuğuna değil de, gezegen-atmosfer arası yolculuğa uygun gibi görünüyordu.

Geminin yanında ise üzerinde beyaz bir ceket ve koyu

renkli pantolon giymiş bir adam duruyordu. *Hale*'nin yarattığı türbülans adamın saçlarını dağıtmıştı.

AA, "Bu o mu?" diye sordu.

Cheng Xin başını hayır anlamında salladı. Bunun Yun Tianming olmadığını hemen anlamıştı.

Adam mavi otlardan denizi aşarak *Hale*'ye doğru yürüdü. Yavaş yürüyordu ve duruşu yorgunluk belirtileri taşıyordu. Şaşkınlık ya da heyecan belirtisi göstermiyordu, *Hale*'nin gelmesini gayet doğal karşılamış gibi bir hali vardı. Gemiden biraz uzakta durdu ve otların içinde sabırla beklemeye başladı.

AA, "Yakışıklıymış," dedi.

Adam kırklı yaşlarında gibi görünüyordu. Görünüşe bakılırsa Doğu Asyalı'ydı ve geniş alnı ve zeki ama nazik gözleriyle hakikaten de Yun Tianming'den daha yakışıklıydı. Bakışları insanı her an için bir şeyler düşündüğüne inandırıyordu, âdeta evrende –*Hale* dahil olmak üzere– hiçbir şey onu şaşırtamayacakmış, sadece biraz daha fazla düşünmesine sebep olacakmış gibi bir havaya sahipti. Ellerini kaldırdı ve başının etrafında gezdirdi, kasklarını kastediyordu. Ardından başını ve bir elini sallayarak onlara kask takmaları gerekmediğini anlatmaya çalıştı.

Geminin yapay zekâsı da hemfikirdi. "Atmosfer bileşimi: yüzde otuz beş oranında oksijen, yüzde altmış oranında nitrojen, üç yüzde iki oranında karbondioksit, eser miktarda soy gazlar. Nefes alınabilir. Fakat atmosfer basıncı Dünya standardına oranla sadece sıfır nokta elli üç. Yorucu fiziksel aktivitelerde bulunmayın."

AA, "Geminin yanında duran biyolojik varlığın türü nedir?" diye sordu.

Yapay zekâ, "Standart bir insan," diye yanıtladı.

Cheng Xin ve AA gemiden çıktılar. Yerçekimine henüz alışamamışlardı, bu yüzden yürürken biraz sendelediler. Dışarıda rahat bir şekilde nefes alıyorlardı ve nefes darlığı hissetmiyorlardı. Bulundukları yöne doğru esen serin rüzgâr,

çimenlerin hoş kokusunu beraberinde getirmiş ve tazelenmelerini sağlamıştı. Önlerindeki geniş manzarada mavi-beyaz renkteki dağları ve toprağı, açık sarı renkli gökyüzünü ve güneşin kırmızılığını görebiliyorlardı. Manzara bir bütün olarak ele alındığında, Dünya'ya ait bir fotoğrafın negatifini andırıyordu. Tuhaf renkler haricinde her şey tanıdık bir görünüşe sahipti. Çimenlerin dahi mavi renkleri haricinde Dünya'daki çimenlerden hiçbir farkı bulunmuyordu. Adam merdivenin basamaklarının bittiği yere geldi.

"Bir dakika. Basamaklar çok dikler. İnmenize yardım edeyim." Merdiveni kolaylıkla tırmandı ve Cheng Xin'in inmesine yardımcı oldu. "Çıkmadan önce biraz daha dinlenmeliydiniz. Acelesi yoktu." Cheng Xin adamın Caydırma Dönemi'ne ait belirgin aksanını duyabiliyordu.

Cheng Xin adamın elinin sıcak ve güçlü olduğunu hissetti, iri cüssesi ise onu soğuk rüzgârdan koruyordu. Karşısında duran bu adamın, Güneş Sistemi'nden buraya iki yüzden fazla ışık yılı yolculuk yaptıktan sonra karşılaştığı ilk erkeğin kollarına atlama isteğiyle doldu içi.

Adam, "Güneş Sistemi'nden mi geldiniz?" diye sordu.

"Evet." Cheng Xin adama yaslanarak merdivenleri indi. Adama duyduğu güven artmıştı ve ağırlığını ona biraz daha verdi.

Merdivenin tepesinde oturan AA, "Artık Güneş Sistemi diye bir yer yok," dedi.

"Biliyorum. Başka kurtulan oldu mu?"

Cheng Xin zemine ulaştı. Ayakları yumuşak çimenlere gömüldü ve en alttaki basamağa oturdu. "Büyük ihtimalle hayır."

"Ah..." Adam başıyla onayladı ve AA'yı indirmek üzere tekrar yukarı çıktı. "Adım Guan Yifan. Burada gelmenizi bekliyordum."

Yifan'ın elini tutmasına izin veren AA, "Geleceğimizi nasıl biliyordun ki?" diye sordu.

"Kütleçekimsel dalga yayınınızı aldık."

"*Mavi Uzay*'dan mısınız?"

"Ha! Az önce gidenlere bu soruyu sorsaydınız, sizlerin oldukça tuhaf olduğunu düşünürlerdi. *Mavi Uzay* ve *Yerçekimi* dört yüzyıldan öncesine dayanan ve tarihe karışmış sayılabilecek türde iki isim. Fakat ben de öyleyim. *Yerçekimi*'nde sivil astronom olarak görev yaptım. Dört yüzyıldır hibernasyondaydım ve uyanalı sadece beş yıl oldu."

"*Mavi Uzay* ve *Yerçekimi* şu anda neredeler?" Cheng Xin ayağa kalkmakta güçlük çekiyordu, merdivenin tırabzanlarından destek aldı. Yifan, AA'yla birlikte inmeye devam etti.

"Müzelerdeler."

AA, "Müzeler nerede?" diye sordu. Kolunu Yifan'ın omzuna atmıştı ve neredeyse kendisini Yifan'a taşıtıyordu.

"Dünya Bir ve Dünya Dört'te."

"Toplamda kaç dünya var?"

"Dört. Ve ikisi de yerleşime açılıyor."

"Bütün bu dünyalar neredeler?"

Guan Yifan, AA'yı nazikçe yere bıraktı ve kahkahayı bastı. "Size bir tavsiyede bulunayım: Gelecekte, kiminle tanışırsanız tanışın –ister insan olsun, isterse uzaylı– dünyalarının nerede bulunduğunu sormayın. Bunu evrene dair temel bir nezaket kuralı olarak düşünebilirsiniz – aynı bir kadının yaşını sormanın uygun olmayışı gibi... Şimdi böyle demişken, sizlere şunu sormama izin verin, kaç yaşındasınız?"

AA, "Göründüğümüz yaştayız," diyerek çimenlere oturdu. "O yedi yüz yaşında, ben ise beş yüz."

"Dr. Cheng dört yüzyıl önce nasıl görünüyorsa şimdi de öyle görünüyor."

AA kafasını kaldırarak Guan Yifan'a baktı. "Onu tanıyor musun?"

"Dünya'dan gelen mesajlarda resimlerini görmüştüm. Dört yüzyıl önce."

Cheng Xin, "Bu gezegende kaç kişi var?" diye sordu.

"Sadece üçümüz."

AA, "Bu yaşadığınız dünyaların bundan daha iyi olduğu anlamına geliyor," dedi.

"Doğal çevre anlamında mı? Hiç de bile. Hatta bazı yerlerde, yüzyıl süren dünyalaştırma çalışmalarına karşın hava nefes almaya tam olarak elverişli değil. Bu, gördüğümüz gezegenler arasında yerleşmeye en uygun olanlardan biri. Sizi burada karşılamamıza karşın, Dr. Cheng, gezegenin sahibi olduğunuzu kabul etmiyoruz."

Cheng Xin, "Ben o unvandan uzun zaman önce vazgeçtim," dedi. "Peki insanların buraya yerleşmemelerinin sebebi nedir?"

"Çok tehlikeli. Yabancılar buraya çok sık gelirler."

AA, "Yabancılar? Uzaylılar mı?" diye sordu.

"Evet. Burası Orion Kolu'nun merkezine çok yakın. İki önemli taşıma yolu buradan akıyor."

"O vakit siz burada ne yapıyorsunuz? Sadece bizi mi bekliyordunuz?"

"Hayır. Buraya bir keşif ekibiyle geldim. Onlar çoktan gittiler fakat ben sizi beklemek için geride kaldım."

Üçlü, yaklaşık on iki saat sonra Mavi Gezegen'de geceyi karşıladılar. Gökyüzünde ay yoktu fakat yıldızlar Dünya'ya göre çok daha parlaklardı. Samanyolu gölgeleri yere düşen gümüşten bir ateş denizini andırıyordu. Burası evrenin merkezine Güneş Sistemi'nden çok daha yakın değildi. Fakat burasıyla Güneş arasındaki mesafenin uzay tozuyla kaplı oluşu, Samanyolu'nun Güneş Sistemi'nde göründüğünden çok daha parlak görünmesine neden oluyordu.

Yıldızların parlak ışığında, etraflarındaki çimenlerin hareket edişlerini görebiliyorlardı. Başta, Cheng Xin ve AA bunun rüzgârın yarattığı bir illüzyon olduğunu düşündüler fakat ardından ayaklarının altındaki çimenlerin de kıpırdandığını, hışırtıya benzer bir ses çıkardığını fark ettiler. Yifan onlara mavi

çimenlerin gerçekten de hareket ettiğini söyledi. Çimenlerin kökleri birer ayağa benzer şekildelerdi ve mevsimler değiştikçe çimenler farklı enlemlere göç ediyorlar, bunu da çoğunlukla gece vakti yapıyorlardı. AA bunu duyduğu gibi elleriyle kurcaladığı çimenleri yere attı. Yifan çimenlerin birer bitki olduklarını, fotosentezden faydalandıklarını ve sadece basit bir his duyusuna sahip olduklarını açıkladı. Bu dünyada hareket etme özelliğine sahip başka bitkilerde vardı. Dağlara işaret etti ve yıldızların aydınlığında hareket eden ormanları gördüler. Ağaçlar çimenlerden çok daha hızlı hareket ediyor ve geceleyin ilerleyen orduları andırıyorlardı.

Yifan gökyüzünde yıldızların daha az yoğun olduğu bir noktaya işaret etti. "Birkaç gün öncesine kadar bu yönde Güneş'i görebiliyorduk, hem de sizin Dünya'dan bu yıldızı görebildiğinizden çok daha net bir biçimde. Tabii, gördüğümüz şey Güneş'in iki yüz seksen yedi yıl önceki görüntüsüydü. Keşif ekibinin ayrıldığı gün Güneş söndü."

AA, "Güneş artık ışık yaymasa da, kapladığı alan hâlâ çok büyük. Belki de teleskop aracılığıyla hâlâ görülebiliyordur," dedi.

"Hayır, hiçbir şey göremezsiniz." Yifan başını iki yana salladı ve gökyüzünde aynı noktaya işaret etti. "Oraya geri dahi gitseniz, hiçbir şey göremeyeceksiniz. Uzayın o kısmı boş. İki boyutlu Güneş ve gezegenler üç boyutlu malzemelerin ikinci boyuta çöküşüyle ortaya çıkan enerjinin sonucuydular. Gördüğünüz iki boyutlu malzeme değil, sadece ikinci boyutla üçüncü boyut arasındaki arayüzde açığa çıkan elektromanyetik radyasyonun kırılmasıydı. Enerji çıkışının tamamlanmasıyla birlikte görülebilir hiçbir şey kalmayacak. İki boyutlu Güneş Sistemi'nin üçüncü boyutla hiçbir bağlantısı bulunmuyor."

Cheng Xin, "Bu nasıl olabilir?" diye sordu. "Dördüncü boyuttan üç boyutlu düzlemi görebilmek mümkün."

"Doğru. Dördüncü boyuttan üçüncü boyutu bizzat gördüm fakat iki boyutlu âlemi üçüncü boyuttan görebilmek

mümkün değil. Sebebi ise üçüncü boyutun kalınlığa, yani dördüncü boyuttan gelen ışığı durduracak ve yayacak, böylece görünür kılacak bir düzleme sahip olması. İkinci boyut kalınlığa sahip olmadığından, üçüncü boyuttan gelen ışık herhangi bir engelle karşılaşmadan geçip gidiyor. Bu da ikinci boyutu tamamıyla şeffaf kılıyor."

AA, "Görebilmenin hiçbir yolu yok mu?" diye sordu.

"Hayır. Teoriler bunu sağlayacak hiçbir yöntemin bulunmadığını söylüyor."

Cheng Xin ve AA bir süreliğine sessiz kaldılar. Güneş Sistemi tamamıyla kaybolmuştu. Evleri için sahip oldukları tek umudu yitirmişlerdi. Fakat Guan Yifan ikilinin yüreğine biraz olsun su serpti.

"İki boyutlu Güneş Sistemi'ni saptayabilmenin tek bir yolu var: Yerçekimi. Güneş Sistemi'nin yerçekimi hâlâ bir etkiye sahip, yani o boşluğu görünmez bir yerçekimi kaynağı olarak saptayabilmek mümkün."

Cheng Xin ve AA düşünceli bir biçimde birbirlerine baktılar.

"Antimaddeye benziyor, değil mi?" Yifan güldü. Ardından konuyu değiştirdi. "Neden buraya gelme sebebiniz olan randevudan bahsetmiyoruz?"

AA, "Yun Tianming'i tanıyor musun?" diye sordu.

"Hayır."

Cheng Xin, "Peki ya Üç Cisim Filosu?" diye sordu.

"Pek bir bilgimiz yok. İlk ve İkinci Üç Cisim Filoları bir araya gelemediler. Altmış yılı aşkın süre önce, Taurus'un yakınında geniş çaplı bir uzay savaşı gerçekleşti. Acımasız bir savaştı ve ortaya çıkan hurdalar yeni bir toz bulutu oluşturdu. Savaşın taraflarından birinin İkinci Üç Cisim Filosu olduğunu biliyoruz fakat kiminle savaştıklarına dair bir bilgimiz bulunmuyor. Savaşın nasıl sonuçlandığını da bilmiyoruz."

Cheng Xin, "İlk Üç Cisim Filosu'na ne oldu?" diye sordu. Gözleri yıldız ışığında parıldadı.

"Onlara ilişkin herhangi bir bilgi sahibi değiliz... Her halükarda, burada fazla kalmamanız gerekiyor. Burası güvenli bir yer değil. Neden benimle bizim dünyamıza gelmiyorsunuz? Dünyalaştırma süreci tamamlandı ve hayat giderek daha iyi bir hal alıyor."

AA, "Katılıyorum!" dedi. Ardından Cheng Xin'in koluna tutundu. "Onunla gidelim. Hayatının geri kalanı boyunca burada beklesen dahi büyük ihtimalle hiçbir haber almayacaksın. Hayatın beklemekle geçmemeli."

Cheng Xin başıyla sessizce onayladı. Bir rüyanın peşinde olduğunun farkındaydı.

Ayrılmadan önce Mavi Gezegen'de bir gün beklemeye karar verdiler.

Guan Yifan'ın gezegenin yörüngesinde bekleyen küçük bir gemisi vardı. Gemi ufacıktı ve bir ismi yoktu, numarası vardı. Fakat Yifan ona *Avcı* adını vermişti ve bunun, dört yüz yılı aşkın süre önce *Yerçekimi*'nde yaşamış bir arkadaşının anısına verilmiş bir isim olduğunu anlattı. *Avcı*'da bir ekolojik dönüşüm sistemi bulunmuyordu ve yolcuların uzun yolculuklar için hibernasyona girmeleri gerekiyordu. *Avcı*, *Hale*'nin yüzde sadece birkaçlık hacmine sahip olmasına karşın bükümsel itiş motoruna sahipti ve ışık hızında hareket edebilen bir gemiydi. Yifan'ı da *Hale*'ye almaya ve *Avcı*'yı uzaktan kumanda etmeye karar verdiler. Cheng Xin ve AA izleyecekleri rotayı sormadı ve Yifan yapacakları yolculuğun süresine dair sorularına dahi cevap vermeyi reddetti. Söz konusu insanların yaşadığı gezegenlerin konumları olunca, Guan Yifan aşırı dikkatli davranıyordu.

Üçlü, gün boyunca *Hale*'nin yakınlarında kısa yürüyüşler gerçekleştirdiler. Bu, Cheng Xin, AA, Güneş Sistemi'nde yaşayan ve evleriyle birlikte yok olan bütün insanlar için birçok ilkin yaşandığı bir gündü: Güneş Sistemi dışında bir yıldız sisteminde bulunan bir gezegene yapılan ilk yolculuk; Güneş

Sistemi dışında bulunan bir gezegenin yüzeyinde atılan ilk adımlar; Güneş Sistemi dışında hayatın bulunduğu bir gezegene yapılan ilk yolculuk.

Dünya'yla karşılaştırıldığında, Mavi Gezegen'in ekolojisi oldukça basitti. Hareket eden mavi bitki örtüsünün dışında, okyanustaki birkaç tür balık haricinde fazla canlı türü bulunmuyordu. Karada herhangi bir komplike hayvan türü yoktu, sadece basit böcekler vardı. Bu gezegen Dünya'nın basitleştirilmiş bir versiyonu gibiydi. Dünya bitkilerinin burada hayatta kalmaları mümkündü, böylece insanlar burada gelişmiş teknolojiye ihtiyaç duymadan yaşayabilirlerdi.

Guan Yifan, *Hale*'nin tasarımına karşı büyük bir hayranlık duyuyordu. Samanyolu'nu ev edinen Galaktik insanların, Güneş Sistemi'ndeki insanlardan miras kalmayan ve kendi başlarına da öğrenemedikleri bir özelliğin bulunduğunu söyledi: Hayatın tadını çıkarmak. Zamanının büyük kısmını hoş bahçelerde geçiriyor ve sık sık antik Dünya'nın görkemli holografik projeksiyonlarında geziyordu. Hâlâ ilk gördükleri zamanki kadar düşünceliydi fakat gözleri nemliydi artık.

艾 AA, bütün bu süreç boyunca Yifan'a tutkulu bakışlar atıp duruyordu. Aralarındaki ilişki zaman geçtikçe değişti. AA, Yifan'a yakın durabilmek için türlü bahaneler uyduruyor ve konuştuğunda dikkatle dinliyor, arada bir başıyla onaylıyor ve gülümsüyordu. Cheng Xin'in onu tanıdığı yüzyıllar boyunca, AA'nın sayısız sevgilisi olmuş, sıklıkla aynı anda iki ya da daha fazla kişiyle beraber olmuştu fakat Cheng Xin, AA'nın daha önce hiç âşık olmadığını biliyordu. Ancak AA'nın Caydırma Dönemi'nden kalma bu kozmoloğa vurulduğu aşikârdı. Cheng Xin bunu görmekten mutluluk duyuyordu. AA bu yeni Dünya'da mutlu bir yaşamı hak ediyordu.

Cheng Xin ise ruhunun öldüğünün farkındaydı. Devam etmesini sağlayan tek umut Tianming'i bulmaktı ve artık bu umut da imkânsız bir rüya gibi görünüyordu. Gerçek şu ki, iki yüz seksen altı ışık yılı ötede ve dört yüzyıl sonrasına verilen

bir randevunun imkânsız olduğunu başından beri biliyordu. Vücudunu canlı tutmaya devam edecekti fakat bu sadece yok olan Dünya medeniyetinin nüfusundan geriye kalanın yarısının ölümüne engel olmak içindi.

Gece yeniden çöktü. *Hale*'de uyumaya ve sabah olunca yola çıkmaya karar verdiler.

Geceleyin, Guan Yifan bileğindeki iletişim cihazının sesine uyandı. Yörüngedeki *Avcı*'dan gelen bir aramaydı. *Avcı* keşif ekibinin bıraktığı –ikisi Mavi Gezegen'in, biri ise Gri Gezegen'in etrafında dönen– üç gözlem uydusunun topladığı bilgileri iletiyordu. Alarmın kaynağı Gri Gezegen'di.

Otuz beş dakika önce, beş tanımlanamayan uzay aracı Gri Gezegen'e iniş yapmıştı. Yirmi dakika sonra ise uzay araçları kalkışa geçmiş ve gezegen yörüngesine dahi girmeden ortadan kaybolmuşlardı. Uydular arasında ciddi miktarda parazit vardı ve aktardıkları görüntüler oldukça bulanıktı.

Yifan'ın keşif ekibi, bu gezegen sistemine farklı medeniyetler tarafından bırakılmış izleri öğrenmekle sorumluydu. Uydunun gönderdiği mesajı aldıktan sonra, Yifan gemiyle *Avcı*'ya gitmeye ve araştırmaya karar vermekte vakit kaybetmedi. Cheng Xin onunla gitmekte ısrar etti. Yifan başta reddetti fakat AA'nın kendisiyle konuşmasının ardından kabul etti.

"Seninle gelmesine izin ver. Bunun Yun Tianming'le bir ilgisi olup olmadığını bilmek istiyor."

Ayrılmadan önce, Yifan, AA'ya acil bir durum olmadığı sürece *Avcı*'yla iletişim kurmamasını söyledi. Kimse bu sistemde ne tür bir uzaylı istihbarat sisteminin bulunduğunu bilmiyordu ve herhangi bir iletişim onları açık edebilirdi.

Üç kişilik bu yalnız gezegende, kısa süreli bir ayrılık dahi bir anksiyete sebebiydi. AA, Cheng Xin ve Guan Yifan'a sarıldı ve onlara güvenli bir yolculuk diledi. Mekiğe binmeden önce, Cheng Xin arkasına baktı ve kendilerine el sallayan AA'yı gördü, yıldızların ışığıyla aydınlanmıştı. Etrafı mavi çimenlerle sarılıydı ve soğuk rüzgâr kısa saçlarını havalandırıyor, etrafını

saran çimenlerin saçlarıyla birlikte dalgalanmalarına neden oluyordu.

Mekik havalandı. Gözlem sistemindeki görüntüde, Cheng Xin çimenlerin iticinin yaydığı alevlerle aydınlandığını ve mavi çimenlerin dört bir yana kaçıştıklarını gördü. Mekiğin yükselmesiyle yerin iticinin aydınlattığı kısmı hızla karardı ve fazla geçmeden toprak yeniden yıldız ışığına gömüldü.

Bir saat sonra, mekik gezegenin yörüngesinde bekleyen *Avcı*'yla kenetlendi. *Avcı* ufak bir piramidi andıran dört yüzlü bir yapıya sahipti. İçerisi çok dar ve boştu, alanın çoğunu ise en fazla dört kişilik kapasiteye sahip hibernasyon ünitesi kaplıyordu.

Hale gibi *Avcı* da hem bükümsel itiş motoruna, hem de füzyon motoruna sahipti. Aynı yıldız sistemi içinde bulunan gezegenler arasında yolculuk ederken sadece füzyon motoru kullanılıyordu, sebebi ise bükümsel itiş motorunun hedefi şaşıracak kadar hızlanması ve yavaşlamaya vakit bırakmamasıydı. *Avcı* yörüngeyi terk etti ve karşılarında ufak bir ışık noktası şeklinde görünen Gri Gezegen'e doğru yola çıktı. Cheng Xin'i düşünen Guan Yifan hızlarını başta 1.5G'ye ayarlasa da, Cheng Xin ona endişelenmemesini ve yolculuğu hızlandırmasını söyledi. Yifan hızı artırdı ve egzoz deliklerinden çıkan mavi alevin uzunluğu iki katına çıktı, hiperyerçekimi ise 3G'ye ulaştı. Bu esnada hızlanma koltuklarının sağlam kavrayışı içerisinde oturmaktan başka yapabilecekleri bir şey yoktu. Pek hareket edebildikleri söylenemezdi, bu yüzden Yifan geminin çevresel holografik görüntü modunu aktif hale getirdi ve geminin gövdesi gözden kayboldu. İkili, uzayda asılı durmuş bir biçimde Mavi Gezegen'in gözden kayboluşunu seyrettiler. Cheng Xin 3G'lik yerçekimini Mavi Gezegen'e ait olduğunu hayal etti, böylece uzay aşağı ve yukarı olacak şekilde ikiye bölünmüştü ve ikili yukarı doğru hareket etmeye başlamıştı.

3G kuvvetinde fazla güçlük çekmeden konuşmak mümkündü ve böylece sohbet etmeye başladılar. Cheng Xin,

Yifan'a neden bu kadar uzun bir süreyi hibernasyonda geçirdiğini sordu. Yifan, Cheng Xin'e yaşanabilir gezegenler aramakla geçen uzun yolculuklar sırasında herhangi bir sorumluluğu bulunmadığını söyledi. İki geminin yaşamaya elverişli Dünya Bir'i keşfetmeleriyle birlikte, hayat çoğunlukla gezegeni yaşanabilir hale getirmekle ve temel ihtiyaçları inşa etmekle geçmişti. Tarıma dayalı zamanlardan kalma ufak bir kasabayı andıran ilk yerleşim yerindeki zorlu şartlar, herhangi bir bilimsel araştırmaya uygun değildi. Yeni dünya hükümeti tüm biliminsanlarının hibernasyona girmelerine ya da hibernasyonda kalmalarına ve ancak şartlar temel araştırmaların yapılmasına olanak verdiği vakit uyandırılmalarına olanak tanıyan bir yasayı yürürlüğe soktu. *Yerçekimi*'nde bulunan tek biliminsanı kendisi olmasına karşın, *Mavi Uzay*'da yedi biliminsanı daha bulunuyordu. Uyuyanlardan en son uyandırılanı kendisi olmuştu. İki geminin Dünya Bir'e ulaşmasının üzerinden iki yüzyıl geçmişti.

Cheng Xin, Yifan'ın insanların yaşadığı yeni gezegenleri anlatışı karşısında mest olmuştu. Fakat Dünya Bir, İki ve Dört'ten bahsederken, Üç'ün bahsinin hiç açılmadığını fark etti.

"Oraya hiç gitmedim. Hiç kimse gitmedi. Eh, daha doğrusu giden herhangi birinin geri dönmesi mümkün değil. O gezegen ışık mezarının içerisine hapsedildi."

"Işık mezarı mı?"

"Işık hızında hareket eden uzay gemilerinin izleriyle yavaşlatılan ışık hızıyla oluşturulan bir kara delik. Dünya Üç'te koordinatlarının ortaya çıktığını düşünmelerine sebep olacak bir olay gerçekleşti. Dünyalarını böyle bir kara deliğe dönüştürmekten başka çareleri yoktu."

"Biz buna kara alan diyoruz."

"Ah, güzel isimmiş. Aslına bakılırsa, Dünya Üç'tekiler öncelikle ışık perdesi demeye karar verdiler fakat dışarıdakiler ışık mezarı olarak adlandırdılar."

"Bir kefen gibi mi?"*

"Aynen öyle. Farklı insanlar bazı şeyleri farklı şekilde yorumlayabilirler. Dünya Üç'ün sakinleri mutlu bir cennette yaşadıklarını söylediler – tabii hâlâ böyle düşünüyorlar mı bilmiyorum. Işık mezarının tamamlanmasıyla birlikte, o dünyadan dış dünyaya herhangi bir mesajın iletilmesi imkânsız hale geldi. Fakat oradaki insanların ziyadesiyle mutlu olduklarını düşünüyorum. Bazılarının mutlu olabilmesi için kendilerini güvende hissetmeleri şarttır."

Cheng Xin, Yifan'a yeni dünyanın ışık hızında hareket eden gemileri ilk olarak ne vakitte inşa ettiğini sordu ve yüzyıl önce cevabını aldı. Bu bilgiyi göz önünde bulundurduğunda, Tianming'in mesajının yorumlanması sayesinde Güneş Sistemi insanları bu aşamaya Galaktik insanlardan iki yüzyıl önce ulaşmışlardı. Dünyaların yerleşime açılmasıyla geçen vakit dikkate alındığında dahi, Tianming'in süreci en az yüzyıl hızlandırdığı sonucuna varılıyordu.

Cheng Xin'in anlattıklarını dinleyen Yifan, "Tianming büyük insanmış," dedi.

Fakat Güneş Sistemi medeniyeti bu fırsatı değerlendirememişti. Otuz beş kıymetli yıl boşa gitmişti ve sebebi büyük ihtimalle kendisiydi. Yüreği bunu düşünürken sızlamıyordu artık; tek hissettiği ölü bir kalbe işaret eden uyuşukluktu.

Yifan, "Işık hızında yolculuk insanlık için muazzam bir gelişmeydi. Yeni bir aydınlanma çağıydı, yeni bir Rönesans'tı. Işık hızında yolculuk insanlığın düşünme tarzını tamamıyla değiştirdi, medeniyet ve kültür üzerinde ciddi değişikliklere sebep oldu."

"Bunu görebiliyorum. Işık hızına girdiğim vakit, değiştiğimi hissettim. Artık ömrüm süresince uzay-zamanda dilediğim gibi hareket edebileceğimi, kozmosun bittiği yere, evrenin sonuna ulaşabileceğimi fark ettim. Bir zamanlar felsefeden iba-

---

* Çincede burada bir kelime oyunu mevcut. (mu) ya da "perde/kefen" ile (mu) ya da "mezar" aynı şekilde telaffuz edilmektedir.

retmiş gibi görünen şeyler, aniden elle tutulur ve gerçekleştirilebilir hale geldiler."

"Evet. Kader ve evrenin amacı gibi konular felsefecilerin uhrevi kaygılarından ibaretken, şimdi her insanın göz önünde bulundurması gereken gerçekler halini aldılar."

"Yeni dünyada evrenin sonuna gitmeyi düşünenler oldu mu?"

"Tabii ki. Beş nihai uzay gemisi çoktan yola çıktı."

"Nihai uzay gemisi mi?"

"Bazıları onlara kıyamet günü gemileri diyor. Bu uzay gemilerinin herhangi bir varış noktası bulunmuyor. Bükümsel itiş motorlarını tam güç çalıştırıyorlar ve deli gibi hızlanıyorlar, sonsuza dek ışık hızına yaklaşmaya devam ediyorlar. Amaçları izafiyetten faydalanarak zamanda yolculuk etmek ve evrenin ısı ölümüne ulaşmak. Hesaplamalarına göre, kendi zaman çerçevelerine göre on yıl içerisinde bizimkine göre elli milyar yıl geçmiş olacak. Gerçek şu ki, herhangi bir planlama yapmaları dahi gerekmiyordu. Gemi ışık hızına ulaştıktan sonra yavaşlamasına engel olacak bir arıza yaşandığı takdirde, herhangi birinin yaşam süresinde evrenin sonuna ulaşması mümkün."

Cheng Xin, "Güneş Sistemi insanlarına acıyorum," dedi. "Yolun sonuna geldiklerinde dahi, çoğu hayatlarını uzay-zamanın ufak bir kısmına tıkılı halde yaşadılar, aynı Eski Çağ'da hayatlarını doğdukları köyden çıkmadan yaşayıp bitiren yaşlı erkek ve kadınlar gibi. Evren onlar için gizemini asla yitirmeyecek."

Yifan, Cheng Xin'in gözlerine bakabilmek için kafasını kaldırdı. 3G kuvvetinde bu oldukça yorucu bir hareketti. Fakat bir süre bu şekilde kalmayı başardı.

"Onlara acımana gerek yok. Gerçekten, dediklerime kulak ver: Acıma. Evrenin sırlarından haberdar olmak imrenilecek bir şey değil."

"Neden?"

Yifan elini kaldırdı ve galaksideki yıldızlara işaret etti. Ardından 3G kuvvetinin elini yere indirmesine izin verdi.

"Karanlık. Karanlıktan başka bir şey yok."

"Karanlık orman halinden mi bahsediyorsun?"

Guan Yifan kafasını salladı, hiperyerçekiminde gerçekleştirmesi meşakkatli bir jestti bu. "Bizim için karanlık orman hali büyük bir öneme sahip fakat evren için basit bir detaydan ibaret. Evreni devasa bir savaş alanı olarak düşündüğün takdirde, karanlık orman saldırılarını keskin nişancıların ulak ve müstahdem gibi savaşın dikkatsiz ve savunmasız ögelerini ortadan kaldırmalarına benzetebilirsin. Savaşın genel gidişatında bu gibi kayıplar hiçbir önem taşımazlar. Hakiki bir yıldızlararası savaşın neye benzediğini bilmiyorsun."

"Sen biliyor musun?"

"Birkaç belirtisine rastladık. Fakat bildiğimiz çoğu şey tahminlerden ibaret... Bilmek istediğine emin misin? Bu tür bilgilere ne kadar vakıf olursan, yüreğindeki ışık o kadar azalır."

"Yüreğim zaten karanlığa gömülmüş durumda. Bilmek istiyorum."

Ve böylece, Luo Ji'nin o gölün soğuk sularına gömülmesinden altı yüzyılı aşkın süre sonra, Dünya medeniyetinden geriye kalan iki kişiden biri için daha evrenin sırlarını gizleyen karanlık perde aralandı.

Yifan, "Bana teknolojik anlamda sınırsız gelişme kaydetmiş bir medeniyetin sahip olabileceği en güçlü silahı söylemeni istiyorum. Bunu teknik bir soru olarak düşünme. Felsefi açıdan düşün."

Cheng Xin bir süre kafa yordu, ardından başını hayır anlamında güçlükle salladı. "Bilmiyorum."

"Deneyimlerin sana bir ipucu vermeli."

Ne deneyimlemişti ki? Zalim bir saldırganın uzayın boyutunu azaltabileceğini ve bir yıldız sistemini yok edebileceğini. *Boyutlar ne anlama geliyordu?*

Cheng Xin, "Evrenin temel fizik kuralları," dedi.

"Aynen öyle. Evrenin temel fizik kuralları en korkutucu silahlar oldukları gibi, aynı zamanda en etkili savunma yöntemleridir. İster Samanyolu'nda, ister Andromeda Galaksisi'nde, yerel galaktik grupta ya da Virgo Dev Öbeği'nde olsun, birbirleriyle savaşan medeniyetler tanrısal teknolojik gelişmelere hâkimler ve evrenin temel fizik kurallarını birer silah olarak kullanmaktan çekinmiyorlar. Silah olarak kullanılabilecek birçok kural mevcut fakat çoğunlukla uzaysal boyutlara ve ışık hızına odaklanılıyor. Genellikle, saldırı için uzaysal boyutların düşürülmesine, savunma içinse ışık hızının düşürülmesine başvuruluyor. Anlayacağın, Güneş Sistemi'ne yapılan boyutsal saldırı, gelişmiş bir saldırı tekniğiydi. Boyutsal saldırı bir saygı göstergesidir. Bu evrende, saygı kolay kazanılabilen bir şey değil. Bunu Dünya medeniyeti adına kazanılmış bir onur olarak görebilirsin sanırım."

"Aklımda sana sormak istediğim bir şey var. Uzayın Güneş Sistemi'nin bulunduğu kısmındaki ikinci boyuta çöküş ne zaman son bulacak?"

"Asla son bulmayacak."

Cheng Xin ürperdi.

"Korkuyor musun? Bu galakside, bu evrende, iki boyuta sadece Güneş Sistemi'nin mi çöktüğünü zannediyorsun? Hahah..."

Guan Yifan'ın acı kahkahası Cheng Xin'in yüreğinin sıkışmasına neden oldu. Ona, "Söylediklerin hiçbir anlam ifade etmiyor. Uzaysal boyutların düşürülmesini bir silah olarak kullanmanın amacını çözemiyorum. Uzun vadede, böylesi bir saldırı sadece hedefi değil, saldırganı da ortadan kaldıracaktır. Zamanla, saldırıyı gerçekleştiren taraf da yarattıkları iki boyutlu hiçliğe düşecektir," dedi.

Sessizlik. Uzun bir süre sonra, Cheng Xin, "Dr. Guan?" diye seslendi.

Guan Yifan, "Çok... naif bir kalbin var," dedi sessizce.

"Anlamıyorum..."

"Saldırganın ölümden kaçınabilmesinin bir yolu var. Düşün biraz."

Cheng Xin bir süre kafa yordu ve ardından, "Çözemiyorum," dedi.

"Çözemediğini biliyorum. Çünkü fazla naifsin. Cevap ise fazlasıyla basit. Saldırganların öncelikle kendilerini düşük boyutlu evrende yaşayabilecek canlılara dönüştürmeleri gerekiyor. Örneğin, dört boyutlu varlıklar kendilerini üç boyutlu varlıklara dönüştürebiliyorlar ya da üç boyutlu varlıklar kendilerini iki boyutlu yaşam formlarına dönüştürebiliyorlar. Medeniyetin tamamı bir alt boyuta geçtikten sonra, düşmana karşı sonuçlarını düşünmeksizin boyutsal saldırı gerçekleştirebiliyorlar."

Cheng Xin bir kez daha sessizliğe gömüldü.

Yifan, "Tanıdık mı geldi?" diye sordu.

Cheng Xin dört yüz yıl öncesini, *Mavi Uzay* ve *Yerçekimi*'nin dördüncü boyut parçacığına rastladığı zamanı düşünüyordu. Yifan, Halka'yla karşılaşan ufak keşif grubunun bir parçasıydı.

İçinde bulunduğumuz dört boyutlu parçacığı sen mi yarattın?

Bana denizden geldiğinizi söylediniz. Denizi siz mi yarattınız?

Deniz bizim için neyse, dördüncü boyutun da kendin için ya da en azından yaratıcıların için benzer bir şey olduğunu mu söylüyorsun?

Su birikintisi daha uygun. Deniz kurudu.

Böylesi ufak bir yerde neden bu kadar uzay gemisi ya da mezar bulunuyor?

Deniz kurumaya başlayınca, balıkların bir su birikintisinde toplanmaları gerekti. Fakat su birikintisi de kuruyor ve bütün balıklar ortadan kaybolacaklar.

Bütün balıklar buradalar mı?

Denizin kurumasına neden olan balıklar burada değiller.

Üzgünüz. Bize söylediklerini anlaması oldukça güç.

Denizin kurumasına neden olan balıklar, buna sebep ol-

madan önce karaya çıkmışlardı. Bir karanlık ormandan diğerine geçmişlerdi.

Cheng Xin, "Savaşta galip gelebilmek için böylesi bir bedel fazla değil mi?" diye sordu. Alt boyuttaki bir dünyada yaşamanın nasıl mümkün olabileceğini hayal dahi edemiyordu. İkinci boyutta, görünür dünya farklı uzunluklardaki birkaç satırdan oluşuyordu. Üçüncü boyutta doğmuş birinin, kâğıt gibi incecik bir hayatı bilerek ve isteyerek yaşaması mümkün müydü? Üçüncü boyutta yaşam ise dört boyutlu bir dünyada doğmuş canlılar için aynı miktarda boğucu ve hayal edilemez olmalıydı.

Yifan, "Ölümden daha iyi," dedi.

Cheng Xin şoku henüz atlatamamışken, Yifan sözüne devam etti. "Işık hızı silah olarak da sıklıkla kullanılıyor. Işık mezarları –ya da sizin deyişinizle, kara alanlar– kurulmasından bahsetmiyorum. Bunlar sadece bizim gibi zayıf solucanların kullandığı savunma mekanizmaları. Tanrılar bu kadar basit şeylere tenezzül etmezler. Savaşta, ışık hızı düşürülmüş kara delikler oluşturmak ve düşmanı hapsetmek mümkün. Galaksilerin bir kolunu tamamıyla kaplayacak genişlikte düşürülmüş ışık hızı kemerleri var. Yıldızların birbirlerine yakın bulunduğu yerlerde, ışık hızı düşürülmüş kara deliklerin birleştirilerek on milyonlarca ışık yılı boyunca uzanan zincirlere dönüştürülmeleri mümkün. Bunu, Çin Seddi'nin evrene ölçeğindeki hali gibi düşünebilirsin. En güçlü filoların dahi kapalı kaldıkları takdirde kurtulmaları mümkün değil. Böylesi engelleri aşması oldukça güç."

"Uzay-zamanı değiştirmenin nihai sonucu nedir?"

"Boyutsal saldırılar evrenin iki boyutlu kısımlarının giderek artmasına sebep olacak, ta ki bir gün evrenin tamamı ikinci boyuta geçene kadar. Benzer şekilde, inşa edilen güçlendirmeler zamanla tüm yavaşlatılmış ışık hızı bölgelerinin birleşmelerine ve farklı miktarlarda yavaşlatılan ışık hızlarının dengelenmesine sebep olacak. Ortaya çıkan ortalama ise evrenin yeni standardını oluşturacak.

"Bir zamanlar, bizimki gibi yavru medeniyetlerdeki herhangi bir biliminsanı ışığın vakumdaki hızının saniyede on iki kilometreden ibaret ve bunun evrenin değişilmez bir kuralı olduğunu düşünmüştü, aynı şu anda saniyede üç yüz bin kilometre olduğunu düşündüğümüz gibi.

"Tabii sadece iki örnek verdim. Her ne kadar hepsini bilemesek de, silahlaştırılan başka evrensel fizik kuralları da var. Fiziğin tüm kurallarının silahlaştırılmış olması dahi kuvvetle muhtemel. Hatta evrenin bazı yerlerinde... Neyse, unut gitsin, buna ben bile inanmıyorum."

"Ne söyleyecektin?"

"Matematiğin temellerinin dahi silahlaştırılmış olabileceğini."

Cheng Xin bunu kafasında canlandırmayı denedi fakat imkânsızdı. "Bu... delilik." Ardından şu soruyu sordu, "Evren bir savaş harabesine mi dönüşecek? Ya da belki de şöyle sormalıyım: Fiziğin kuralları savaş harabelerine mi dönüşecekler?"

"Belki de çoktan dönüşmüşlerdir... Yeni dünyadaki fizikçiler ve kozmologlar evrenin savaşlarla şekillenmeden, on milyar yılı aşkın süre önceki halini elde etmeye çalışıyorlar. Halihazırda savaş öncesi evrene dair oldukça net bir teorik modele sahipler. O vakitlerde, evren Cennet Bahçesi'ni andıran, hakikaten güzel bir yermiş. Tabii, bu güzelliği sadece matematiksel anlamda tarif edebiliyoruz. Resmedemiyoruz: Beyinlerimiz üst boyutları anlamak için yeterli değiller.

Cheng Xin, Halka'yla yapılan konuşmayı bir kez daha düşündü.

İçinde bulunduğumuz dört boyutlu parçacığı sen mi yarattın? Bana denizden geldiğinizi söylediniz. Denizi siz mi yarattınız?

"Cennet Çağı'ndaki evrenin dört boyutlu ve ışık hızının çok daha hızlı olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hayır, alakası dahi yok. Cennet Çağı'nda evren on boyutluydu. O vakitlerde ışık hızı çok daha hızlı değil, sonsuza

yakın hızdaydı. O vakitlerde ışık mesafe fark etmeksizin varlığını sürdürüyor ve evrenin bir ucundan diğerine bir Planck biriminde ulaşabiliyordu... Dördüncü boyutta bulunmuş olsaydın, on boyutlu Cennet'in ne kadar güzel olacağına dair muğlak dahi olsa bir fikre sahip olurdun."

"Yani diyorsun ki–"

"Hiçbir şey dediğim yok." Yifan bir rüyadan uyanmış gibi görünüyordu. "Sadece ufak belirtiler bulduk; geriye kalan her şey tahminlerden ibaret. Sen de bunları birer tahmin, uydurduğumuz karanlık bir mitoloji olarak kabul etmelisin."

Fakat Cheng Xin konuşmaya kaldıkları yerden devam etti. "–Cennet Çağı'ndaki savaşlar sırasında, boyutlar tek tek makroskobik halden mikroskobik hale geçerek hapsoldular ve ışık hızı giderek yavaşladı..."

"Söylediğim gibi, hiçbir şey dediğim yok, sadece tahmin yürütüyorum." Yifan'ın sesi biraz daha yumuşadı. "Gerçeğin tahminlerimizden dahi karanlık olup olmadığını ise hiç kimse bilmiyor... Emin olduğumuz tek bir şey var: Evren ölüyor."

Gemi hızlanmaya son verdi ve kütlesizlik hali geri döndü. Cheng Xin'in gözleri önünde duran uzay ve yıldızlar giderek daha evham verici, daha kâbusa benzer bir hal alıyorlardı. Elle tutulurluk hissi veren tek şey ise 3G kuvvetindeki hiperyerçekimiydi. O kuvvetli kolların kucaklayışını memnuniyetle karşılaşmıştı, onu evrenin karanlık mitlerinin dehşetine ve donukluğuna karşı koruyan kolları. Fakat şimdi hiperyerçekimi sona ermiş ve geriye sadece kâbuslar kalmıştı. Samanyolu, kana bulanmış kalıntıları saklayan buzlu bir zemini andırıyordu. Yakınlarındaki DX3906 ise hiçliğin ortasındaki bir krematoryumu.

Cheng Xin, "Holografik görüntüyü kapatabilir misin?" diye sordu.

Yifan holografik görüntüyü kapattı ve Cheng Xin uzayın sonsuzluğundan mekiğin dar içine döndü. Burada ulaşmayı umduğu güvenlik hissinin bir kısmını elde etti.

Yifan, "Sana bunları anlatmamalıydım," dedi. Üzüntüsü samimiydi.

Cheng Xin, "Er ya da geç öğrenecektim," dedi.

"Tekrar söylüyorum: Anlattıklarım tahminlerden ibaret. Herhangi bir bilimsel kanıt bulunmuyor. Üzerine fazla düşünme. Gözlerinin önüne durana odaklan; yaşaman gereken hayata." Yifan elini Cheng Xin'in elinin üzerine koydu. "Sana söylediklerim doğru dahi olsa, bu olaylar yüz milyonlarca yıllık bir ölçekte inceleniyorlar. Benimle dünyamıza gel, orası artık senin de dünyan. Hayatını yaşa ve zamanda yolculuk etmeye bir son ver. Hayatını yüz bin yıl ve bin ışık yılı içerisinde yaşadığın sürece, bunların hiçbiri konusunda endişelenmene gerek yok. Bununla yetinebileceğini düşünüyorum."

"Evet, yetinebilirim. Teşekkürler." Cheng Xin, Yifan'ın elini tuttu.

Cheng Xin ve Guan Yifan yolculuğun geri kalanını uyku makinelerinde uyuyarak geçirdiler. Yolculukları dört gün sürdü. Yavaşlama aşamasının yarattığı hiperyerçekiminde uyandıkları vakit, Gri Gezegen görüş açılarının büyük bir kısmını kaplamaktaydı.

Gri Gezegen ufak bir gezegendi. Görünüş olarak ayı andırıyordu. Çorak bir kayaydı ancak Gri Gezegen'in yüzeyi kraterlerle değil, ıssız düzlüklerle kaplıydı. Atmosferin bulunmamasından ötürü, yörüngesi oldukça alçaktaydı. *Avcı*, gözlem uydusunun sağladığı koordinatlara göre inişe geçti, beş tanımlanamayan uzay gemisinin indiğini ve ardından kalkıp gezegenden ayrıldığı yere ineceklerdi. Yifan gemiyi oraya indirmeyi ve bıraktıkları izleri araştırmayı planlıyordu fakat o ve Cheng Xin, gizemli misafirlerin arkalarında uzaydan dahi görülebilecek büyüklükte izler bırakmalarını beklemiyorlardı.

Cheng Xin, "*O* da neyin nesi?" diye bağırdı.

"Ölüm çizgileri." Yifan gördüklerinin ne olduğunu hemen anlamıştı. Yapay zekâya, "Fazla yaklaşma," dedi.

Yifan siyah renkli beş çizgiden bahsediyordu. Uçlarından biri gezegenin yüzeyine bağlı duran, diğeri ise uzaya uzanan çizgiler, Gri Gezegen'den uzayan beş tel saçı andırıyorlardı. Çizgilerin her biri, *Avcı*'nın bulunduğu yörüngeden daha yükseğe uzanıyordu.

"Ne bunlar?"

"Bükümsel itişin geride bıraktığı izler. Bu çizgiler aşırı bükümsel itişin sonucu. Işığın izlerin içindeki hızı sıfır."

Gezegen etrafında attıkları bir sonraki turda, Guan Yifan ve Cheng Xin mekiğe bindiler ve yüzeye doğru inişe geçtiler. Yörüngenin yere yakın ve atmosferin olmayışı, inişin sorunsuz ve hızlı gerçekleşmesini sağladı. Mekik ölüm çizgilerinin yaklaşık üç kilometre ötesine indi.

0.2G kuvvetinde yerçekimiyle yüzeye atladılar. Gri Gezegen'in yüzeyi ince bir toz tabakası ve farklı boyutlarda çakılla kaplıydı. Güneş ışığının atmosfer aracılığıyla kırılmamasından ötürü, gölgeler ve aydınlık bölgeler net bir biçimde ayrılıyorlardı. Yifan, ölüm çizgileriyle aralarında yaklaşık yüz metre kalmışken, Cheng Xin'e durmasını işaret etti. Her bir ölüm çizgisi yaklaşık yirmi ila otuz metre genişliğindeydi ve buradan bakıldığında ölüm sütunlarına benziyorlardı.

Cheng Xin, "Bunlar büyük ihtimalle evrende bulunan en karanlık şeyler," dedi. Ölüm çizgileri ışık hızının sıfır olduğu bölgeyi belirten muazzam bir siyahlık haricinde hiçbir detaya ya da alışılmış anlamda bir yüzey alanına sahip değillerdi. Yukarı bakıldığında, çizgilerin karanlığı uzayın karanlık arkaplanı üzerinde dahi seçilebiliyordu.

Guan Yifan, "Aynı zamanda bunlar evrendeki en ölü şeyler," dedi. "Sıfır ışık hızı demek, muhakkak, kaçınılmaz ölüm demek. İçinde tüm temel parçacıklar, her kuark ölüyor. Titreşim varlık gösteremiyor. İçinde yerçekimi kaynağı bulunmamasına karşın, her bir ölüm çizgisi aynı zamanda birer kara delik işlevi görüyor. Yerçekiminin sıfır olduğu birer kara delik. İçine düşen herhangi bir şeyin geri çıkması mümkün değil."

Yifan bir taş aldı ve ölüm çizgilerinden birine doğru fırlattı. Taş saf karanlığın içinde gözden kayboldu.

Cheng Xin, "Sizin ışık hızında hareket eden gemileriniz ölüm çizgileri yaratabiliyor mu?" diye sordu.

"Yakınından dahi geçemiyorlar."

"O vakit bunları daha önce de gördünüz."

"Evet fakat pek sık rastlamıyoruz."

Cheng Xin bakışlarını uzaya doğru yükselen devasa siyah sütunlara çevirdi. Kubbe şeklindeki gökyüzüne yükseliyorlar ve evrenin bir tür Ölüm Sarayı'na benzemesine sebep oluyorlardı. *Her şeyin sonu böyle mi olacak?*

Cheng Xin gökyüzünde sütunların bitiş noktalarını görebiliyordu. O yöne işaret etti. "Gemiler ışık hızına izin bittiği yerde mi geçiyorlar yani?"

"Aynen öyle. Bunlar sadece yüz kilometre civarı bir uzunluğa sahipler. Bundan daha kısa sütunlara dahi rastladık, tahminlerimize göre ışık hızına neredeyse hemen geçen gemiler tarafından bırakılmışlardı."

"Bunlar ışık hızında hareket eden gemilerin en gelişmişleri mi?"

"Olabilirler. Fakat bu ender rastlanan bir teknik. Ölüm çizgileri genellikle Sıfır-Evliler'in işi oluyor."

"Sıfır-Evliler mi?"

"Onlara Sıfırlayıcılar da deniyor. Bir grup zeki canlı, bir medeniyet ya da bir medeniyetler grubu olabilirler. Tam olarak kim olduklarını bilmiyoruz fakat varlıklarını doğruladık. Sıfır-Evliler evreni sıfırlamayı ve yeniden Cennet Bahçesi'ne döndürmeyi istiyorlar."

"Nasıl?"

"Saatin akrebini on ikinin ötesine geçirerek. Uzaysal boyutları düşün. Evreni düşük boyuttan yüksek boyuta çıkarmak yapılabilirlik anlamında imkânsız gibi görünüyor, bu yüzden belki de diğer yöne doğru hareket etmek daha mantıklı bir seçenektir. Eğer evren sıfır boyuta indirilebilir ve ötesine

geçebilirse, saatin sıfırlanması ve her şeyin başladığı haline geri dönmesi de mümkün olabilir. Evren yeniden on makroskobik boyuta kavuşabilir."

"Sıfır boyut mu! Daha önce böyle bir şeyin gerçekleştirildiğine tanık oldun mu?"

"Hayır. Sadece ikinci boyuta geçişe tanık olduk. Tek boyuta geçişle bile karşılaşmadık hiç. Fakat bir yerlerde, Sıfırlayıcılar bunu deniyor olmalılar. Başarıp başaramayacaklarını kimse bilmiyor. Benzer şekilde, ışık hızını sıfıra indirmek daha kolay olduğundan, ışık hızını sıfırın ötesine geçirmenin ve yeniden sonsuza ulaştırmanın denendiğine rastladık."

"Bu teoride dahi mümkün mü ki?"

"Bilmiyoruz. Belki de Sıfır-Evliler'in buna evet diyen teorileri vardır fakat ben mümkün olduğunu düşünmüyorum. Sıfır-ışık hızı aşılamayacak bir duvar. Sıfır-ışık hızı tüm varlıklar için nihai ölüm, hareketin tamamıyla durması anlamına geliyor. Bu şartlarda, öznenin nesneyi hiçbir şekilde etkilemesi mümkün değilken, 'saatin kolu'nu ilerletmek nasıl mümkün olabilir ki? Sıfır-Evliler'in bu konuda bir tür din gibi ya da bir performans sanatı gibi yaklaştıklarını düşünüyorum."

Cheng Xin bakışlarını ölüm çizgilerine çevirdi, yaşadığı korku hayranlıkla karışıktı. "Eğer bunlar birer izse, neden dağılmıyorlar?"

Guan Yifan, Cheng Xin'i kolundan tuttu. "Ben de tam ona geliyordum. Buradan gitmeliyiz. Sadece Gri Gezegen'i değil, sistemi terk etmeliyiz. Burası çok tehlikeli bir yer. Ölüm çizgileri sıradan izler değiller. Dokunulmadığı takdirde bu şekilde, çapları bükümsel itiş motorunun efektif yüzeyine denk gelecek şekilde kalırlar. Fakat dokunulursa, hızla yayılmaya başlayacaktırlar. Bu boyutlarda bir ölüm çizgisi, yıldız sistemi büyüklüğünde bir alanı kaplayacak miktarda genişleyebilir. Biliminsanları buna ölüm çizgisi yırtılması diyorlar."

"Yırtılma, ışık hızını o bölgenin tamamında sıfıra mı indiriyor?"

"Hayır, hayır. Yırtılma sonrasında, çizgi yeniden normal bir bükümsel itiş izine dönüşüyor. İzin içerisinde bulunan ışık hızı geniş bir alana yayılıyor fakat saniyede on iki metrenin fazla üzerine çıktığına hiç rastlamadık. Ölüm çizgilerinin genişledikten sonra, bu sistemin tamamı ışık hızı azaltılmış bir kara deliğe ya da bir kara alana dönüşebilir... Hadi gidelim."

Cheng Xin ve Guan Yifan mekiğe doğru döndüler, koşmaya ve sıçramaya başladılar.

Cheng Xin, "Ne tür bir etkileşim yayılmalarına sebep oluyor?" diye sordu. Ölüm çizgilerine son bir kez bakmak üzere döndü. Arkalarında, beş ölüm çizgisinin yerden ufuk çizgisine kadar uzanan uzun gölgeleri duruyordu.

"Emin değiliz. Bazı teoriler yakınlarda beliren farklı bükümsel itiş izlerinin sebep olabileceğine işaret ediyorlar. Yakın mesafeli bükümsel itiş izlerinin birbirlerini etkileyebileceklerini doğruladık."

"O zaman, eğer *Hale* hızlanırsa–"

"İşte bu yüzden bükümsel itiş motorunu çalıştırmadan önce, füzyon motoruyla olabildiğince uzağa gitmemiz gerekiyor. Almamız gereken mesafe... sizin ölçü biriminize göre söyleyecek olursam... en az kırk astronomik birim uzaklığında."

Mekiğin kalkışıyla birlikte, Cheng Xin giderek küçülen ölüm çizgilerini seyretmeye devam etti. "Sıfır-Evliler biraz olsun umutlanmamı sağladı," dedi.

Yifan, "Evren büyük bir çeşitliliğe sahip. Her türden 'insan'la ve dünyayla karşılaşmak mümkün. Sıfır-Evliler gibi idealistler, pasifistler, hayırseverler ve hatta kendilerini sadece sanata ve güzelliğe adayan medeniyetler dahi var. Fakat ana akımı oluşturmuyorlar; evrenin gidişatını değiştiremezler."

"Aynı insanların dünyası gibi."

"En azından Sıfır-Evliler'in yapmak istediği zaman içerisinde kozmos tarafından gerçekleştirilecek."

"Evrenin sonundan mı bahsediyorsun?"

"Evet."

"Fakat bildiğim kadarıyla evren genişlemeye devam edecek, giderek daha boş ve daha soğuk bir hal alarak sonsuzluğa ulaşacak."

"Bilgilerin eski kozmolojiye dayanıyor ve onların yanlışlığını kanıtladık. Antimadde miktarı hafife alınmış. Evrenin genişlemesi son bulacak ve ardından yerçekimi altında çökecek, nihayetinde ise bir tekillik oluşturarak, yeni bir büyük patlamaya sebebiyet verecek. Her şey sıfıra dönecek ya da başladığı yere. Ve doğa nihai galip olarak kalacak."

"Yeni evrenin on boyutu mu olacak?"

"Kimbilir? Sonsuz ihtimal var. O yeni bir evren ve yeni bir hayat olacak."

Mavi Gezegen'e yaptıkları yolculuk, Gri Gezegen'e yaptıkları yolculuk gibi sorunsuz geçti. Cheng Xin ve Guan Yifan yolculuğun çoğunu uyku makinelerinde uyuyarak geçirdiler. Uyandıkları vakit, *Avcı*, Mavi Gezegen'in yörüngesine girmiş durumdaydı. Aşağıda duran mavi ve beyaz renkli gezegene baktığında, Cheng Xin kendini eve gelmiş gibi hissetmekten alamadı.

AA ikiliyi selamladı ve Yifan karşılık verdi. "*Avcı* konuşuyor. Bir sorun mu var?"

AA'nın sesi büyük bir heyecana sahipti. "Sizi birçok kere aradım fakat geminin yapay zekâsı sizi uyandırmayı reddetti!"

"İletişim kurmamamız gerektiğini söylemiştim. Ne oldu?"

"Yun Tianming geldi!"

Cheng Xin yıldırım çarpmışa döndü. Uyku mahmurluğu tamamen sona ermişti ve hatta Yifan'ın dahi ağzı açık kalmıştı.

Cheng Xin, "Ne?" dedi sessizce.

"Yun Tianming burada! Gemisi üç saat önce indi."

Cheng Xin duygusuz bir tonla, "Ah," dedi.

"Hâlâ genç, hem de senin kadar genç!"

"Gerçekten mi?" Cheng Xin'in sesi çok uzaklardan geliyor gibiydi, kendisine dahi.

"Sana bir hediye getirmiş."

"Bana bir hediye verdi zaten. Şu anda onun hediyesindeyiz."

"O hiçbir şey. Bak sana söylüyorum, bu harika bir hediye ve çok daha büyük... Dışarıda şu an. Gidip çağırmama izin ver."

Yifan araya girdi. "Hayır. Şu anda inişe geçiyoruz. Fazla radyo sinyali tehlike yaratabilir. Konuşmayı sonlandırıyorum."

Yifan ve Cheng Xin birbirlerine baktılar ve ardından kahkahalara boğuldular. Cheng Xin, "Hakikaten uyanık mıyız?" diye sordu.

Rüya dahi olsa, Cheng Xin bu rüyanın biraz daha devam etmesini diledi. Holografik görüntüyü aktif hale getirdi ve bu kez yıldızlı gökyüzü eskisi kadar karanlık ve soğuk görünmedi gözüne – hatta âdeta yeni yağan yağmurun ardından ortaya çıkan, açık bir gökyüzünün güzelliğini taşıyordu. Yıldız ışığının ise baharda açan çiçeklerin taze kokusunu yayar gibi bir hali vardı. Yeniden doğmaya benzer bir histi bu.

Yifan, "Mekiğe girelim ve inişe geçelim," dedi.

Avcı mekiğin ayrılma sekansını başlattı. Sıkışık kabinin içerisinde, Yifan bir arayüz penceresi yardımıyla atmosferik geçiş öncesi son kontrolleri gerçekleştirdi.

Cheng Xin hâlâ rüyadaymışçasına, "Buraya bu kadar çabuk gelmeyi nasıl başardı?" diye mırıldandı.

Yifan ise tamamıyla sakinleşmişti. "Bu, tahminimizi doğruluyor. İlk Üç Cisim Filosu yakınlarda, buraya en fazla yüz ışık yılı uzaklıkta bir koloni kurdu. *Hale*'nin kütleçekimsel dalga yayınını işitmiş olmalılar."

Mekik, *Avcı*'dan ayrıldı. Gözlem sistemi sayesinde *Avcı*'nın ufak bir piramidi andıran şeklinin giderek küçüldüğünü görebiliyorlardı.

Yifan gülümseyerek, "Bir yıldız ve ona bağlı olan gezegen sisteminden daha büyük nasıl bir hediye olabilir ki?" diye sordu.

Heyecan içindeki Cheng Xin kafasını bilmiyorum anlamında salladı.

Mekiğin füzyon reaktörü harekete geçti ve dışarıdaki soğutma halkası kızarmaya başladı. İticiler ön ısınma aşamasındalardı ve arayüz yavaşlama işleminin otuz saniye içerisinde başlayacağının haberini veriyordu. Mavi Gezegen'in atmosferine giren mekik hızla inişe geçmek üzereydi.

Cheng Xin ani bir ses işitti, âdeta bir şey mekiği başından sonuna kadar kesmişti. Hemen arkasından belirgin sarsıntılar hissedildi. Ve ardından da bir an için huzursuzluğa kapıldığını hissetti – huzursuzluğunun sebebi ise hissettiği şeyin bir anda geçip gittiğinden emin olamayışıydı. Hem sonsuz kısalıkta, hem de sonsuz uzunlukta bir andı bu an. Zamanda yolculuk ettiğine fakat bu esnada zamanın dışında bulunduğuna dair tuhaf bir hisse kapıldı.

İlerleyen vakitlerde, Yifan deneyimlediğinin bir "zaman vakumu" olduğunu açıklayacaktı. O ânın uzunluğunu zaman birimleriyle ölçmek mümkün değildi çünkü o an zamanın dışında gerçekleşmişti.

Aynı zamanda, Cheng Xin sanki tekilliğe ulaşıyormuş gibi çöktüğünü hissetti. Bu sırada onun, Guan Yifan'ın ve mekiğin kütleleri de sonsuzluğa yaklaşmıştı.

Ve ardından her şey karanlığa gömüldü. Başta, Cheng Xin gözlerine bir şey olduğunu düşündü. Mekiğin içinin böylesine karanlık olabileceğine, ellerini yüzünün önünde sallamasına rağmen göremeyeceğine inanamıyordu. Cheng Xin, Guan Yifan'a seslendi fakat uzay kıyafetinin iletişim sistemine sessizlik hâkimdi.

Yifan karanlıkta el yordamıyla Cheng Xin'in kafasına ulaşıncaya dek arandı. Cheng Xin yüzünün Yifan'ın yüzüne değdiğini hissetti. Karşı çıkmadı; aksine rahatlamıştı. Ardından Yifan'ın onunla konuşmaya çalıştığını idrak etti. Uzay kıyafetleri içindeki iletişim sistemi devredışı kalmıştı ve birbirleriyle

konuşabilmelerinin tek yolu vizörlerini birleştirmek, seslerinin bu şekilde aktarılmasını sağlamaktı.

"Korkma. Panik yapma. Beni dinle ve hareket etme!" Cheng Xin, Yifan'ın vizörden gelen sesini işitti. Titreşimlere bakarak bağırdığını anlayabiliyordu fakat duyabildiği bir fısıltıya benzer, çok kısık bir sesti. Yifan'ın elinin kabinin içerisi aydınlanıncaya dek karanlıkta arandığını hissetti. Işık elinde tuttuğu bir şeyden, sigara büyüklüğünde bir şeritten geliyordu. Cheng Xin bunun bir tür kimyevi ışık kaynağı olduğunu biliyordu. *Hale* de benzer acil durum ekipmanlarına sahipti. Büküldüğü takdirde soğuk bir ışık yayıyordu.

"Hareket etme. Uzay kıyafetleri artık oksijen sağlamıyorlar. Nefesini yavaşlat. Kabini yeniden basınçlandıracağım. Fazla sürmeyecek!" Yifan fosforlu çubuğu Cheng Xin'e verdi, oturağının yanında duran bir saklama haznesini açtı ve ufak bir yangın söndürücüyü andıran metal bir şişe çıkardı. Şişenin kapağını çevirdi ve şişeden dışarıya şiddetli girdaplar halinde beyaz bir gaz çıkışı gerçekleşti.

Cheng Xin'in nefes alıp verişi hızlanmıştı. Geriye sadece kaskının içindeki hava kalmıştı ve ne kadar derin nefes alırsa, boğulma hissi bir o kadar artıyordu. Elini içgüdüsel olarak vizöre götürdü fakat Yifan ona zamanında engel oldu. Cheng Xin'e bir kez daha sarıldı, bu kez sakinleştirmek içindi. Cheng Xin, Yifan'ın onu boğulmaktan kurtarmaya çalıştığını tahmin ediyordu. Cheng Xin, soğuk ışıkta Yifan'ın kendisine yüzeye neredeyse varmak üzere olduklarını söyler gibi görünen gözlerini gördü. Cheng Xin kabindeki hava basıncının arttığını hissedebiliyordu ve tam havasızlıktan bayılacakken, Yifan, Cheng Xin'in ve kendisinin vizörlerini açtı. İkili derin birer nefes aldılar.

Nefeslendikten sonra, Cheng Xin metal şişeyi inceledi. Şişenin boğazındaki basınç göstergesini fark etti, en zamanlardan kalma iğneli bir göstergeye sahipti ve an itibariyle yeşil bölgeye işaret ediyordu.

Yifan, "Oradan gelen oksijen fazla dayanmayacaktır ve kabin kısa süre içerisinde oldukça soğuk bir hal alacak. Uzay kıyafetlerini değişmemiz gerek," dedi. Oturağından kalktı ve kabinin arka tarafında duran iki metal kutuyu bulundukları yere sürükledi. Kutulardan birini açtı ve içindeki uzay kıyafetini Cheng Xin'e gösterdi.

Modern uzay kıyafetleri –hem Güneş Sistemi'ndekiler hem de buradakiler– oldukça hafiflerdi. Eğer bir kimse kıyafetin basıncını alır, ufak yaşam destek ünitesini takmaz ve kaskını çıkarırsa, modern bir uzay kıyafetiyle gündelik kıyafetler arasında neredeyse hiçbir fark kalmıyordu. Ancak kutulardaki uzay kıyafetleri oldukça ağır ve tuhaflardı, Eski Çağ'dan kalma uzay kıyafetlerini andırıyorlardı.

Artık nefeslerini görebiliyorlardı. Cheng Xin üzerindeki uzay kıyafetini çıkardı ve kabinin kemikleri donduran soğuğunu hissetti. Ağır uzay kıyafetini giymek zordu ve Yifan'ın ona yardım etmesi gerekti. Kendini bu adama ihtiyaç duyan bir çocuk gibi hissediyordu, uzun zamandır hissetmediği bir histi bu. Cheng Xin kaskını takmadan önce, Yifan ona kıyafetlerin özelliklerini –oksijen ayarını, basınçlama düğmesini, sıcaklık ayarlama topuzunu, iletişim ve aydınlatma tuşlarını ve diğer sistemleri– detaylı bir biçimde anlattı. Uzay kıyafeti herhangi bir otomatik sisteme sahip değildi ve her şeyin elle kontrol edilmesi gerekiyordu.

"Bu kıyafetin içerisinde hiçbir bilgisayar çipi bulunmuyor. An itibariyle, bilgisayarlarımızın hiçbiri –elektronik ya da kuantum fark etmeksizin– çalışmıyor."

"Neden?"

"Şu anda ışık hızı saniyede yirmi kilometrenin altına düşmüş durumda."

Yifan, Cheng Xin'in kaskını takmasına yardımcı oldu. Vücudu neredeyse donmak üzereydi. Kıyafetin oksijen ve ısıtıcı sistemlerini çalıştırdı ve Cheng Xin buzu çözülürcesine bir hisse kapıldı. Yifan da kendi kıyafetini giymeye koyuldu. Hızlı

çalışıyordu fakat kaskını takmasıyla iki kıyafetin iletişim için bağlanması arasında epey vakit geçmişti. Her ikisi de soğuyan bedenleri ısınıncaya dek konuşamadılar.

Kıyafetler öylesine ağır ve hantallardı ki, Cheng Xin bunları giyerken 1G'de hareket etmenin ne kadar zor olacağını tahmin edebiliyordu. Kıyafetini bir kıyafetten çok bir ev, sığınabileceği yegâne yer olarak görüyordu. Kabinin içinde süzülen ışıklı şeridin aydınlığı azalmaya başladığından Yifan kıyafetindeki lambayı yaktı. Cheng Xin kendilerini yerin altında mahsur kalmış eski zaman madencilerine benzetti.

Cheng Xin, "Ne oldu?" diye sordu.

Yifan oturduğu yerden süzülerek yükseldi ve güçlükçe pencerelerden birinin üzerindeki kapağı açtı – pencere kapaklarının otomatik olarak açılmalarını sağlayan sistem de çalışmıyordu. Kabinin diğer tarafına süzüldü ve aynı işlemi başka bir pencerede tekrarladı.

Cheng Xin dışarıdaki evrenin değişmiş haline baktı.

Uzayın her iki ucunda birer yıldız kümesi gördü: Öndeki küme mavi renkte parlarken, arkadaki kırmızı renkte parlıyordu. Cheng Xin buna benzer bir manzarayı *Hale* ışık hızında yolculuk ederken görmüştü fakat şu anda gördüğü iki yıldız kümesi stabil değillerdi. Şekilleri sert rüzgârda kalan iki ateş topu gibi durmadan değişiyordu. Mavi öbekten kırmızı öbeğe doğru arada bir sıçrayan yıldızları değil, evrenin iki ucunu birbirine bağlayan ve geminin her bir tarafından ancak birinin göründüğü, iki ışık kemeriyle karşı karşıyalardı.

Kemerlerden geniş olanı uzayın bir tarafını tamamen kaplıyordu. İki ucu ise mavi ve kırmızı yıldız öbeklerine bağlı değildi; kemer yuvarlanmış iki uca sahipti. Cheng Xin bu "kemerin" aşırı miktarda düzleşmiş bir oval –ya da belki de esnemiş bir daire– olduğunu tahmin edebiliyordu. Geniş kemer boyunca mavi, beyaz ve açık sarı gibi farklı renklerde ve boyutlarda lekeler bulunuyordu. İçgüdüleri, Cheng Xin'in karşısında duranın Mavi Gezegen olduğunu anlamasına yetmişti.

Geminin diğer tarafındaki ışık kemeri ise ince olmasına karşın daha parlaktı ve yüzeyi hiçbir detaya sahip değildi. Mavi Gezegen'in aksine, bu kemerin uzunluğu kırmızı ve mavi yıldız öbeklerini ve parlak bir daireyi birbirlerine bağlayan parlak bir çizginin arasında hızla değişip duruyordu. Kemerin periyodik dairesel durumu, Cheng Xin'e karşısında duranın DX3906 yıldızı olduğunu söylüyordu.

Guan Yifan, "Işık hızında Mavi Gezegen'in etrafında dönüyoruz," dedi. "Ancak ışık hızı an itibariyle fazlasıyla yavaşlamış durumda."

Mekik şu anki hızdan çok daha hızlı hareket ediyordu fakat ışık hızı sınırına ulaştığı için mekiğin ivmesi bundan yola çıkarak azalmıştı.

"Ölüm çizgileri yırtıldılar mı?"

"Evet. Yayıldılar ve yıldız sisteminin tamamını kapladılar. Burada kapana kısıldık."

"Tianming'in gemisinin yarattığı etkiden dolayı mıydı?"

"Olabilir. Ölüm çizgilerinin varlığından haberdar değildi."

Cheng Xin sıradaki adımlarının ne olacağını sormak istemedi, yapabilecekleri hiçbir şey olmadığını biliyordu. Işık hızının saniyede yirmi kilometrenin altına düşmesi durumunda hiçbir bilgisayarın çalışamayacağını biliyordu. Geminin yapay zekâsı ve tüm kontrol sistemleri ölüydü. Bu şartlarda, uzay aracının içindeki ışığı dahi yakmak mümkün değildi – elektriğe ya da güce sahip olmayan metal bir kutudan ibaretti. *Avcı* da aynı durumdaydı, o da ölüydü. Düşük ışık hızında kapana kısılmadan önce, mekik henüz yavaşlamaya başlamamıştı ve bu da ufak uzay mekiğinin hâlâ yanlarında olduğu anlamına geliyordu – fakat gezegenin diğer tarafında olsaydı da fark etmezdi. Kontrol sistemleri olmadan, ne mekiğin ne de *Avcı*'nın kapılarını açması mümkün değildi.

Cheng Xin, Yun Tianming'i ve 艾 AA'yı düşündü. Her ikisi de yüzeydelerdi ve güvende olmalılardı. Fakat iki tarafın iletişime geçmesi hiçbir şekilde mümkün değildi. Ona merhaba deme fırsatı dahi olmamıştı.

Hafif bir şey, Cheng Xin'in kaskının vizörüne yavaşça çarptı: Az önceki metal şişe. Cheng Xin şişenin üzerindeki eski zamandan kalma basınç göstergesine bir kez daha baktı ve uzay kıyafetine dokundu. Tükenen umutları bir ateş böceği gibi yeniden alevlenmişti.

Cheng Xin, "Böyle durumlara karşı hazırlıklı mısınız?" diye sordu.

"Evet." Kullanılan eski usul analog sinyallerden ötürü, Yifan'ın sesi Cheng Xin'in kulaklığına oldukça parazitli bir şekilde geldi. "Yırtılan ölüm çizgilerine karşı hazırlıklı değiliz tabii fakat kazara ışık hızında hareket eden uzay araçlarının izlerine girmeye yönelik hazırlıklarımız var. Işık hızının düşmesi her şeyi durduruyor... Bu yüzden nöronları çalıştırmamız gerekiyor."

"Ne?"

"Nörobilgisayarlar. Düşük ışık hızında çalışabilen bilgisayarlar. Mekik ve *Avcı*'nın ikişer kontrol sistemi bulunuyor ve bunların biri nörobilgisayarlar üzerine kurulu."

Cheng Xin böylesi makinelerin varlığı karşısında hayran kalmıştı.

"Burada anahtar ışığın hızı değil, sistemin tasarımı. Beyindeki kimyasal sinyaller daha bile yavaşlar, saniyede en fazla iki ya da üç metre mesafe kat edebiliyorlar – yürümekten pek farkları yok yani. Nörobilgisayarlar, karaya çıkan hayvanların çoğunlukla paralel işleyen beyinlerini taklit ettikleri için faaliyet gösterebiliyorlar. Çiplerin tamamı yavaşlatılmış ışık hızında faaliyet gösterebilecek şekilde tasarlandılar."

Yifan üzeri bir ahtapotun kollarını andıran ve birbirlerine karmaşık bir düzenle bağlı bir dizi noktayla kaplı metal bir bölmeyi açtı. İçeride düz bir ekrana sahip ufak bir kontrol panelinin yanı sıra, birçok düğme ve gösterge ışığı bulunuyordu. Düzeneğin tamamı, Kriz Dönemi'nin sonlarına doğru artık teknolojik olarak geri kaldığı varsayılan parçalardan oluşturulmuştu. Yifan kırmızı bir düğmeye bastı ve ekran aydınlandı: Ekranda yazılar akmaya başladı. Cheng Xin bunun bir tür

işletim sisteminin başlangıç sekansı olduğunu anlayabilmişti.

"Paralel sinir sistemi henüz başlatılmadı, bu yüzden işletim sistemini seri halinde yüklememiz gerekiyor. Işık hızının azaltılmış halinde seri veri transferinin ne kadar yavaş olacağına inanmakta güçlük çekeceğini tahmin ediyorum: Baksana, veri akışı saniyede ancak birkaç yüz bayt miktarında gerçekleşiyor. Kilobayt bile değil."

"O vakit başlatma sekansı epey vakit alacak."

"Evet. Fakat paralel sistem kurulmaya başladıkça yükleme hızlanacak. Yine de sekansı tamamlaması çok uzun zaman alacak." Yifan ekranın dibindeki bir satırın oluşturduğu ilerleme göstergesine işaret etti.

Başlatma modülünün yüklenmesi için kalan süre: 68 saat 43 dakika *[yanıp sönüyor]* saniye. Sistemin tamamının yüklenmesi için kalan süre: 297 saat 52 dakika *[yanıp sönüyor]* saniye.

Cheng Xin, "On iki gün!" diye haykırdı. "*Avcı* ne olacak peki?"

"Sistemleri ışık hızının azaldığını fark edecek ve nörobilgisayarı kendi başına başlatacaktır. Fakat onun da başlaması buna benzer bir süre alacaktır."

On iki gün. Mekik ve *Avcı*'daki hayatta kalma sistemlerine ancak on iki gün sonra ulaşabileceklerdi. O zamana kadar ise ilkel uzay kıyafetleriyle idare etmeleri gerekiyordu. Uzay kıyafetleri nükleer pillerle çalışıyorsa yeterli elektriğe sahip olmaları gerekirdi fakat yeterli oksijenleri yoktu.

Yifan, "Hibernasyona girmemiz gerekecek," dedi.

"Mekikte gereken ekipmanlara sahip miyiz?" Soruyu sorar sormaz, Cheng Xin hatasını anladı. Mekikte söz konusu ekipmanlar olsa dahi, an itibariyle kullanım dışı kalan bilgisayar tarafından yönetiliyor olacaklardı.

Yifan oksijen şişesini çıkardığı bölmeyi tekrar açtı ve ufak bir kutu çıkardı. Kutuyu açarak Cheng Xin'e birkaç hap gösterdi. "Bunlar kısa süreli hibernasyon sağlayan ilaçlar. Normal

hibernasyonun aksine, ayrı bir yaşam destek ünitesine ihtiyaç duymayacaksın. Hibernasyona girdiğin vakit, nefes alıp verişin oksijen tüketimini en aza indirgeyecek şekilde azalacak. Bir kapsül on beş günlük hibernasyon için yeterli oluyor."

Cheng Xin vizörünü açtı ve pillerden birini yuttu. Yifan'ın da yuttuğunu gördü. Ardından pencereden dışarıya baktı.

Mavi Gezegen üzerindeki renkli lekeler –ışık hızındaki evrenin geminin bir tarafındaki mavi ve kırmızı uçları birbirlerine bağlayan geniş kemer– artık o kadar hızlı hareket ediyordu ki bir bulanıklığa dönüşmüştü.

"Kemerin üzerinde tekrar eden desenleri görebiliyor musun?" Yifan dışarıya bakmıyordu bile. Kendini hiperyerçekimi koltuğuna bağlayan Yifan'ın gözleri kapanmaya başlamıştı.

"Çok hızlı hareket ediyorlar."

"Hareketlerini gözlerinle takip etmeye çalış."

Cheng Xin bakışlarıyla kemer üzerinde akan desenleri takip etmeyi denedi. Bir an için mavi, beyaz ve sarı lekeleri ayrı ayrı görebilmişti fakat yeniden bulanıklaşmaları fazlasıyla kısa sürdü. "Yapamıyorum," dedi.

"Ziyanı yok. Çok hızlı hareket ediyorlar. Desen saniyede yüzlerce kez tekrarlanıyor olabilir." Yifan iç geçirdi. Yifan saklamaya çalışsa da, Cheng Xin kapıldığı hüznün farkındaydı. Ve sebebini de biliyordu.

Desenin o geniş kemerde her tekrarlanışı, mekiğin Mavi Gezegen etrafında ışık hızında bir tur daha attığı anlamına geliyordu. Işık hızı azaltılmış dahi olsa, göreliliğin özel teorisinin o uğursuz kuralları hâlâ geçerlilerdi. Gezegenin referans çerçevesine göre, zaman burada geçtiğinden on milyonlarca kere daha hızlı geçiyor ve âdeta kanayan bir kalbi andırıyordu.

Burada geçen bir an, orada uzun yıllar demekti.

Cheng Xin pencereden uzaklaştı ve kendini koltuğuna sabitledi. Işık diğer tarafındaki pencerede belirmeye ve kaybolmaya devam ediyordu. Dışarıda, bu dünyanın güneşi hem evrenin her iki ucunu birbirine bağlayan parlak bir şerit, hem

de bir ışık küresiydi. Ölümün deliliği andıran dansını icra ediyordu.

"Cheng Xin." Yifan nazikçe seslendi. "Uyandığımız vakit, ekranda hata olduğunu söyleyen bir mesajla karşılaşmamız ihtimaller dahilinde."

Cheng Xin döndü ve vizörün arkasından Guan Yifan'a gülümsedi. "Korkmuyorum."

"Korkmadığını biliyorum. Sana bir şey söylemek istediğim bir şey var. Eğer olur da buradan sağ çıkamazsak... Kılıçtutan olarak yaşadıklarını biliyorum. Yanlış hiçbir şey yapmadığını söylemek istiyorum. İnsanlık seni seçti, bu da, yolun sonunda ağır bir bedel ödemek zorunda kalmış olmalarına rağmen, hayata ve geri kalan her şeye sevgiyle yaklaşmak istediklerinin ispatıydı. Dünyanın isteğini yerine getirdin, değerlerimizi yaşattın ve dileklerini gerçekleştirdin. Hakikaten yanlış bir şey yapmadın."

Cheng Xin, "Teşekkür ederim," dedi.

"O deneyimden sonra sana ne oldu bilmiyorum fakat yine de yanlış bir şey yapmadığını söylemek istiyorum. Sevgi hata değildir. Tek bir kişi bir dünyayı yok edemez. Eğer o dünyanın kaderinde felaket varsa, o vakit bu o güne kadar yaşamış ve yaşamakta olan herkesin yaptıklarının nihai sonucuydu."

Cheng Xin, "Teşekkür ederim," dedi. Gözleri kızarmış ve yaşlarla dolmuştu.

"Bizi neyin beklediğine gelecek olursak da, ben de korkmuyorum. *Yerçekimi*'ndeyken, uzaydaki onca yıldız kendimi korkmuş ve yorgun hissetmeme sebep oluyor, evren üzerine düşünmeyi bırakma isteğiyle dolduruyordu. Fakat bir uyuşturucudan farksızdı ve bırakamıyordum. Eh, artık bırakabilirim."

"Sevindim. Sana bir şey söyleyeyim mi? En çok senin korkuyor olmandan korkuyordum."

"Ben de öyle."

El ele tutuştular ve güneş delicesine dans etmeye devam ederken, yavaşça bilinçlerini yitirdiler ve nefes alıp verişleri sona erdi.

Zamanın Başlangıcından Yaklaşık On Yedi Milyar Yıl Sonra Bizim Yıldızımız

Uyanmaları epey zaman aldı.

Cheng Xin farkındalığını aşamalar halinde geri kazandı. Hafızası ve görüş yetisi geri geldikten sonra, nörobilgisayarın başarılı bir şekilde çalışmaya başladığını hemen anladı. Loş bir ışık kabinin içini aydınlatıyordu ve Cheng Xin makinelerin rahatlatıcı uğultusunu duyabiliyordu. Hava ılıktı. Mekik yeniden canlanmıştı.

Fakat çok geçmeden Cheng Xin kabinin içindeki aydınlığın öncekinden farklı yerlerden geldiğini fark etti – belki de bunlar düşük ışık hızında çalışacak şekilde tasarlanmış yedek ünitelerdi. Havada herhangi bir bilgi penceresi yoktu. Düşük ışık hızının holografik ekranları kullanım dışı bırakması ihtimaller dahilindeydi. Nörobilgisayarın arayüzü o düz ekrandan ibaretti ve an itibariyle Eski Çağ'dan kalma renkli bir biteşlem görüntüsünü andırıyordu.

Guan Yifan görüntünün önünde süzülüyor, eldivensiz elinin parmaklarıyla ekrana dokunuyordu. Arkasına döndü ve Cheng Xin'e gülümsedi, eliyle bir şeyler içebileceğini işaret ettikten sonra ona bir şişe su gönderdi.

Yifan, "On altı gün oldu," dedi.

Şişe sıcaktı. Cheng Xin kendisinin de eldiven giymediğini gördü. Hâlâ o ilkel uzay kıyafetini giyiyor olmasına karşın kaskının çıkarıldığını fark etti. Kabinin içerisindeki basınç ve sıcaklık rahatlatıcı seviyelerdeydi.

Cheng Xin, ellerini hareket edebilecek kadar kendine geldiğinden kemerini çözdü ve onunla birlikte ekrana bak-

mak üzere Yifan'ın yanına süzüldü, sıkış tıkış biçimde, uzay kıyafetleri birbirine dayanmış halde yan yana durdular. Ekranda birçok pencere mevcuttu ve her biri hızla akan sayılar gösteriyordu: Mekiğin sahip olduğu farklı sistemlerin durum raporlarıydı. Yifan, Cheng Xin'e *Avcı*'yla bağlantı kurduğunu ve onun nörobilgisayarının da başarıyla aktif hale geldiğini söyledi.

Cheng Xin kafasını kaldırdı ve iki pencerenin hâlâ açık olduklarını gördü. O tarafa süzüldü. Guan Yifan rahat görebilmesi için kabinin ışıklarını kıstı. Artık tek bir bireymişçesine birbirlerinin ihtiyaçlarını düşünüyorlardı.

Başta, evren daha önce gördüğüne göre hiç değişmiş gibi görünmedi: Gemi, Mavi Gezegen'in etrafında düşük ışık hızında dönmeye devam ediyordu; mavi ve kırmızı renkli iki yıldız kümesi, evrenin iki ucunda şekillerini dengesizce değiştirmeye devam ediyorlardı; güneş bir halka olmakla bir daire olmak arasındaki deli dansına devam ediyordu; ve renkli lekeler Mavi Gezegen'in yüzeyini dövmeye devam ediyorlardı. Cheng Xin bakışlarıyla Mavi Gezegen'in hızla akan yüzeyini yakalamaya çalıştığında nihayet farklı bir şey fark etti: Mavi ve beyaz lekeler, yerlerini mor lekelere bırakmışlardı.

Yifan ekrana işaret etti. "İtiş sisteminin öz durum raporu tamamlandı. Her şey çalışır durumda. Işık hızından istediğimiz zaman çıkabiliriz."

Cheng Xin, "Füzyon iticisi hâlâ çalışıyor mu?" diye sordu. Bu soru hibernasyona girmeden önce aklına takılmıştı. Moral bozucu bir cevap alma ihtimalinin yüksek olduğunu bildiğinden ve Yifan'ın canını biraz daha sıkmak istemediğinden sormamıştı.

"Tabii ki çalışmıyor. Işık hızı bu kadar düştüğünde, nükleer füzyon çok az miktarda güç sağlayabiliyor. Yedekteki antimadde iticisini kullanmamız gerekiyor."

"Antimadde mi? Kapsama alanı düşük ışık hızından etkilenmeyecek mi ki?"

"O konuda sorun yok. Antimadde motoru düşük ışık hızına göre özel olarak üretildi. Böylesine uzun yolculuklara çıktığımızda, bütün uzay araçlarımıza düşük ışık hızına uygun itiş sistemleri takıyoruz... Dünyalarımız bu teknolojileri geliştirmek için büyük emek harcıyor. Derdimiz bükümsel itişin geride bıraktığı izlere yanlışlıkla girme sorununu çözmek değil; kendimizi bir ışık mezarına ya da kara alana kapatmamızın gerekmesi ihtimaline hazır olmak."

Yarım saat sonra, mekik ve *Avcı* antimadde motorlarını çalıştırarak yavaşlamaya başladılar. Cheng Xin ve Guan Yifan hiperyerçekimi sebebiyle oturdukları yere çivilenmiş haldelerdi ve pencerelerin yeniden yükselen kapakları dışarıyı görüşü kısıtlıyordu. Mekik şiddetli sarsıntılara maruz kalsa da bir süre sonra sarsıntılar sona erdi. Yavaşlama aşaması yirmi dakikadan kısa sürdü. Ardından ise motorlar sus ve yeniden kütlesizliğe kavuştular.

Guan Yifan, "Işık hızından çıktık," dedi. Bir düğmeye bastı ve iki pencereyi kapatan kapaklar yeniden açıldılar.

Pencerelerden baktığında, Cheng Xin mavi ve kırmızı yıldız öbeklerinin yok olduğunu ve güneşin artık normal bir güneş gibi göründüğünü fark etti. Fakat Mavi Gezegen'in diğer taraftaki pencereden görünen görüntüsü onu şaşırtmıştı: Mavi Gezegen artık "Mor Gezegen"di. Açık sarı rengini koruyan okyanusun haricinde, gezegenin geri kalanı morla kaplanmıştı – kar tabakası dahi kaybolmuştu. Cheng Xin'i en çok şaşırtan ise uzayın görüntüsü oldu.

Cheng Xin, "O çizgiler de neyin nesi?" diye haykırdı.

"Sanırım onlar... yıldızlar." Yifan da en az Cheng Xin kadar şaşkındı.

Uzaydaki yıldızların tamamı ince birer ışık çizgisine dönüşmüşlerdi. Cheng Xin aslında buna benzer bir görüntüye aşinaydı: Dünya'da yıldızlı gökyüzünün uzun pozlama yöntemiyle çekilmiş birçok fotoğrafını görmüştü. Dünya'nın dönüşünden ötürü, fotoğraflardaki yıldızların tamamı aynı uzun-

luklara sahip eş merkezli birer yaya dönüşüyorlardı. Fakat şu anda gördüğü yıldızlar farklı uzunluklardaki bölümlerden oluşuyorlardı ve birbirleriyle her açıdan ilişki halindelerdi. Hatta en uzun birkaç çizgi gökyüzünün neredeyse üçte birini kaplıyordu. Çizgiler birbirleriyle farklı açılardan çakışıyorlar ve uzayın öncesine kıyasla çok daha karmaşık ve kaotik görünmesine neden oluyorlardı.

Yifan, "Yıldız olduklarını düşünüyorum," diye tekrarladı. "Bir yıldızın ışığı bize ulaşmadan önce iki arayüzden geçmesi gerekir: İlki, normal ışık hızıyla yavaşlatılmış ışık hızı arasındaki arayüz ve ikincisi ise kara deliğin olay ufku. Yıldızların bize bu kadar tuhaf görünmelerinin sebebi bu."

"Kara alanın içerisinde miyiz?"

"Evet. Işık mezarındayız."

DX3906 yıldız sistemi düşük ışık hızlı bir kara deliğe dönüşmüştü ve evrenin geri kalanıyla ilişkisi tamamen son bulmuştu. İç içe geçmiş gümüş rengi sayısız ipliğin ördüğü yıldızlı gökyüzü ise ancak görülebilen fakat asla elde edilemeyecek bir rüyaydı.

Uzun bir sessizliğin ardından, "Hadi yüzeye gidelim," dedi Yifan.

Mekik biraz daha yavaşladı ve dönüşüne alçalarak devam etti. Bir dizi kuvvetli sarsıntının ardından, mekik gezegenin atmosferine girdi ve ikilinin hayatlarının geri kalanını yaşamaya mahkûm oldukları bu dünyanın yüzeyine doğru inişe geçti.

Mor renkli kıtalar gözlem sisteminin büyük çoğunluğunu kaplamaktaydılar. Morun bitki örtüsünden kaynaklandığını doğrulayabilmişlerdi. Güneşin radyasyonundaki değişim büyük ihtimalle Mavi Gezegen'deki bitkilerin yeni ışığa adapte olmalarıyla birlikte maviden mora dönüşmelerine neden olmuştu.

Aslına bakılırsa, güneşin varlığı dahi Cheng Xin ve Guan Yifan'ın aklını karıştırmaktaydı. $E = mc^2$ olduğundan, düşük

ışık hızındaki nükleer füzyonun üretebildiği enerji miktarı oldukça sınırlıydı. Güneşin iç kısmı normal ışık hızını korumuş olabilir miydi?

Mekiğin iniş koordinatları kalktığı ve *Hale*'yi terk ettiğiyle aynı yere ayarlanmıştı. Yüzeye yaklaşırlarken, iniş noktasında mor renkte sık bir ormanla karşılaştılar. Tam da mekik daha açık bir yer bulmak üzere yükselişe geçecekken, ağaçlar mekiğin iticisinden çıkan alevlerden kaçabilmek için hızla dağıldılar. Mekik ise ardından kaçışan ağaçlardan boşalan açıklığa sarsıntısız bir iniş gerçekleştirdi.

Ekran, dışarıdaki havanın solunabileceği verisini gösteriyordu. Burada en son bulundukları vakte kıyasla, atmosferdeki oksijen miktarı çok daha yüksekti. Dahası, atmosfer daha yoğundu ve atmosfer basıncı son inişe kıyasla bir buçuk kat daha yüksekti.

Cheng Xin ve Guan Yifan mekikten çıktılar ve Mavi Gezegen'e bir kez daha ayak bastılar. İkiliyi ılık ve nemli bir havayla, yumuşak ve humuslu bir toprak tabakası karşıladı. Etraflarındaki toprak yollarından çekilen ağaçlardan geriye kalan sayısız delikle kaplıydı. O ağaçlar an itibariyle mekiğin indiği açıklığın etrafına kümelenmişlerdi, rüzgârda hışırdayan geniş yaprakları ise etraflarında bir grup fısıldaşan devin toplandığı hissini uyandırıyordu. Böylesi yoğun bir bitki örtüsü Mavi Gezegen'i daha önce gördüklerinden çok farklı bir yere çevirmişti.

Cheng Xin moru sevmezdi. Ona hep hastalığı, dudakların kalbin yeterince oksijen sağlamamasından ötürü büründüğü iç karartıcı rengi hatırlatırdı. Şimdi ise etrafı göz görebildiğince morla kaplıydı ve hayatının geri kalanını bu mor dünyada geçirmesi gerekecekti.

Hale'ye, Yun Tianming'in gemisine ya da herhangi bir insan varlığına dair en ufak bir iz dahi bulunmuyordu.

Guan Yifan ve Cheng Xin etraflarındaki araziyi analiz ettiler ve coğrafi özelliklerin önceki gelişlerine kıyasla tamamıyla

farklı olduğunu fark ettiler. Yakında sıradağlar bulunduğunu gayet net hatırlıyorlardı fakat şimdi bulundukları yerde ormanla kaplı bir arazi vardı. Koordinatların doğruluğunu kontrol etmek için mekiğe döndüler – koordinatlar doğruydu. Etraflarında biraz daha dikkatli baktılar fakat buna rağmen daha önce burada insanların bulunduğuna dair en ufak bir iz bulamadılar. Alan hiç dokunulmamış toprakları andırıyordu – âdeta son ziyaretleri burasıyla hiçbir alakası olmayan, başka bir uzay-zamana ait, başka bir gezegene yapılmıştı.

Yifan mekiğe geri dönüp an itibariyle dönüşünü yere yakın bir yörüngede sürdüren *Avcı*'yla bağlantı kurdu. *Avcı*'nın nörobilgisayarı oldukça güçlüydü ve yapay zekâsı doğrudan doğal dil iletişimi gerçekleştirebilecek kapasitedeydi. Düşük ışık hızı şartlarında, yerden uzaya gönderilen mesajlar yaklaşık on saniyelik bir gecikmeyle iletiliyorlardı. *Avcı* mekikle birlikte ışık hızından çıktığından beri yere yakın yörüngede gezegenin yüzeyini taramaktaydı. An itibariyle Mavi Gezegen'deki karaların büyük çoğunluğunu taramış ve ne insanlara ne de başka zekâ sahibi hayat formlarına ilişkin herhangi bir ize rastlamıştı.

Şimdi ise sıra Cheng Xin ve Guan Yifan'ı delicesine korkutan fakat kesinlikle yapmaları gereken bir işi yapmaya gelmişti: Gezegenin zaman çerçevesine göre ne kadar vakit geçtiğini belirlemek. Düşük ışık hızlı ortamda ne kadar vakit geçtiğini belirlemeyi sağlayan özel bir radyometrik ölçüm tekniği vardı: Normal ışık hızında çürümeyen bazı elementler, düşük ışık hızında farklı bir hızla çürüyorlardı ve bu da tam olarak ne vaktin geçtiğini hesaplamaya olanak tanıyordu. Bilimsel bir amaçla yola çıkan mekiğin bünyesinde çürümeyi atomik düzeyde ölçebilen bir cihaz mevcuttu fakat cihazın işlemi gerçekleştirebilmesi için bir bilgisayara ihtiyacı vardı. Yifan'ın cihazı mekikteki nörobilgisayara bağlayabilmek için biraz uğraşması gerekti. Cihaza gezegenin farklı yerlerinden alınmış on taş örneğini art arda test etmesi ve böylece sonuçların kar-

şılaştırılması komutunu verdiler. İşlem yarım saat sürecekti.

Test sonuçlarını beklerken, Cheng Xin ve Guan Yifan mekikten ayrıldılar ve açıklıkta beklemeye başladılar. Ağaçlıktaki boşluklardan sızan güneş ışığı açıklığı aydınlatıyordu. Birçok tuhaf ve ufak yaratık etrafta gezinmektelerdi: Bazıları tepelerinde helikoptere benzer pervaneleri bulunan böceklerdi; diğerleri ise havada süzülen ufak ve şeffaf balonları andırıyor, güneşin huzmelerinden geçerken gökkuşağının renklerinde parlıyorlardı; fakat aralarından hiçbirinin kanatları bulunmuyordu.

Cheng Xin, "Belki on binlerce yıl geçmiştir," diye mırıldandı.

Guan Yifan, "Belki de çok daha fazla," dedi ormanın derinliklerine bakarak. "Bulunduğumuz durumda, on binlerce yılla yüz binlerce yıl arasında pek bir fark bulunmuyor."

Ardından konuşmaya bir son verdiler, mekiğin merdivenlerine oturdular ve sırtlarını birbirlerine yaslayarak, birbirlerinin kalp atışlarında teselli bulmayı denediler.

Yarım saat sonra, gerçeklerle yüzleşmek üzere mekiğin merdivenlerini tırmandılar. Kontrol panelindeki ekranda on örneğin test sonuçları vardı. Birçok element test edilmişti ve tablolar fazlasıyla karmaşıktı. Örneklerin tamamı benzer sonuçlar ortaya koymuştu. Alt kısımda, sonuçların oluşturduğu ortalama basit bir dille aktarılmaktaydı;

Atomik düzeyde çürüme ölçüm sonuçları (hata oranı: %0.4): Yıldız sistemine göre geçen süre: 6,177,906; Bir Dünya yılına göre geçen süre: 18,903,729.

Cheng Xin son sayının kaç haneden oluştuğunu üç kez kontrol etti, arkasına döndü ve mekiği sessizce terk etti. Merdivenleri indi ve mor renkli gezegene geri döndü. Etrafı yüksek mor ağaçlarla çevriliydi, güneşin huzmelerinden biri ayağının hemen yanına ufak bir daire şeklinde düşüyordu, nemli rüzgâr saçlarını dalgalandırıyordu, canlı balonlar tepesinde uçuşuyor ve arkasında neredeyse on dokuz milyon yıllık bir tarih duruyordu.

Yifan yanına geldi. Bakışları kenetlendi ve ruhları kucaklaştı.

"Cheng Xin, onlara yetişemedik."

DX3906'nın düşük hızlı bir kara deliğe dönüşmesinin üzerinden on sekiz milyon yılı aşkın, evrenin doğuşunun üzerinden ise on yedi milyar yılı aşkın süre geçmişken, bir adam ve bir kadın birbirlerine sıkıca sarıldılar.

Cheng Xin hıçkırıklara karışan gözyaşlarını Yifan'ın omzuna döktü. Anılarına baktığında ancak bir kez daha böyle ağladığını hatırladı, Tianming'in beyni vücudundan ayrıldığında. Bu... 18,903,729 yıl ve altı yüzyıl önceydi ve o altı yüzyıl böylesi muazzam coğrafi zaman ölçeklerinde sapma oranının bir parçasıydı. Bu kez sadece Tianming için ağlamıyordu. Bu seferki bir tür pes edişti. Cheng Xin görkemli rüzgârda ancak bir toz zerresi, geniş bir nehirde sürüklenen ufak bir yapraktan ibaret olduğunu nihayet anlamıştı. Artık tamamıyla pes etmişti, rüzgârın içinden esip gitmesine ve gün ışığının ruhunu delip geçmesine izin verdi.

Geçmişe tutunmayı bıraktı ve Guan Yifan'a verdiği giderek artan kıymetin kalbine işlemesine izin verdi.

Gevşek ve humuslu toprağa oturdular ve birbirlerine sarılmaya devam ederek zamanın geçmesine izin verdiler. Gezegen dönüşüne devam ederken benekler halindeki gün ışığı da etraflarında yavaşça gezindi. Arada bir Cheng Xin kendisine, *Acaba bir on milyon yıl daha geçti mi?* diye soruyordu. Aklının ufak ve rasyonel bir yeri ona tuhaf bir şekilde bunun mümkün olabileceğini fısıldadı: Hakikaten de tek bir adımla bin yılın geçebileceği dünyalar mevcuttu. Ölüm çizgilerini düşündü: Yırtılmaları ve biraz olsun genişlemeleri durumunda, içlerindeki ışık hızı sıfırdan çok düşük bir sayıya, kıtaların okyanusların üzerinde hareket ediş hızına benzer bir miktara düşecekti: Her on bin yılda bir santimetre mesela. Böylesi bir dünyada sevdiğinizin yanında uyanır ve ondan birkaç adım uzaklaşırsanız, aranıza on milyon yıllık bir mesafe koymuş olurdunuz.

Birbirlerine yetişememişlerdi.

Belirsiz bir bekleyişin sonunda, Yifan, Cheng Xin'e nazikçe, "Ne yapmalıyız?" diye sordu.

"Biraz daha araştırmak istiyorum. Bir iz olmalı."

"Hiçbir şey yoktur. On sekiz milyon yıl her şeyi yok edecektir: Zaman güçlerin en amansızıdır."

"Söyleyeceklerini kayaya kazımak."

Yifan şaşkın bir biçimde Cheng Xin'e baktı.

Cheng Xin, "艾 AA söylemek istediklerini kayalara kazımayı akıl etmiştir," diye mırıldandı.

"Anlamıyorum..."

Cheng Xin açıklamadı; bunun yerine Yifan'ı omuzlarından tuttu: "*Avcı*'dan bu bölgeye derin bir tarama yapmasını ve yüzeyin altında herhangi bir şey olup olmadığına bakmasını isteyebilir misin?"

"Ne arıyoruz?"

"Kelimeler. Herhangi bir kelime var mı görmek istiyorum."

Yifan başını salladı. "İsteğini anlıyorum, ancak–"

"Bunca yıl dayanabilmek için oldukça büyük olmaları gerekiyor."

Yifan başıyla onayladı fakat belli ki sadece Cheng Xin'in gönlünü hoş etmekti isteği. Mekiğe geri döndüler. Sadece birkaç adımlık bir yolculuk olmasına karşın, bedenen birbirlerinden ayrıldıkları takdirde zaman onları ayıracakmışçasına birbirlerine yaslanarak yürüdüler. Yifan, *Avcı*'yla iletişime geçti ve bulundukları koordinatta üç kilometre çapında bir alana derin tarama gerçekleştirmesi komutunu iletti. Taramanın derinliği beş ile on metre arasında olacaktı, insan yazılarına ve diğer belirgin izlere odaklanacaktı.

Avcı on beş dakika sonra üzerlerinden geçti ve ondan on dakika sonra ise sonuçları gönderdi: Herhangi bir bulguya rastlamamıştı.

Guan Yifan gemiye on ile yirmi metre aralığındaki derinlikle yeni bir tarama gerçekleştirmesi komutunu verdi. Bu bir

saat daha sürdü, çoğunluğu ise geminin üzerlerinden geçişini beklemekle geçti. Sonuç aynıydı. O derinlikte toprak bulunmuyordu, sadece yekpare kaya vardı.

Guan Yifan tarama aralığını yirmi ile otuz metreye ayarladı. Cheng Xin'e, "Bu son tarama," dedi. "Sensörler daha derine inemez."

Geminin Mavi Gezegen'in çevresini bir kez daha gezmesini beklediler. Güneş batıyordu ve gökyüzü hoş, alevli bulutlarla kaplıydı, mor ormanlar ise altın rengi bir parıltıya bürünmüşlerdi.

Bu kez, mekiğin ekranı gemiye geri iletilen görüntüleri aktardı. Görüntü işleme yazılımından geçmelerinin ardından, koyu renkli kayalara işlenmiş beyaz renkte kelimelerden kalıntılar görebildiler: "iz, "utlu," "bir," "hayat," "siz," "ufak," "rideki," "Gide." Beyaz renk, kelimelerin anakayaya işlendiğine işaret ediyordu; her bir harf yaklaşık bir metrekare büyüklüğündeydi ve dört sıra halinde dizilmişlerdi. Kelimeler yaklaşık yirmi üç ile yirmi sekiz metre aşağılarındaydı, kırk derecelik bir açıyla kazınmışlardı.

BİRLİKTE MUTLU BİR HAYAT YAŞADIK

SİZE UFAK BİR ŞEY

İÇERİDEKİ ÇÖKÜŞTEN HAYATTA

GİDECEĞİNİZ YER YENİ

Avcı'nın yapay zekâsı sonuçları yorumlamak üzere jeolojik uzman sistemini aktif hale getirmişti. Devasa harflerin ilk olarak bir dağın yüzeyindeki büyük bir tortul kaya dizilimine kazındıklarını öğrendiler. İlk yüzey yüz otuz metre kareydi. Geçen uzun yılların sonunda kayanın üzerinde durduğu dağ çökmüş ve kazınan yazılar bulundukları yerin dibine bu şekil-

de girmişlerdi. Kayanın üzerine dört sıradan fazla yazı kazınmıştı fakat kayanın altta kalan kısmı jeolojik dönüşüm esnasında kırılmış ve o kısımda kalan yazı tamamen kaybolmuştu. Geride kalan yazı da eksikti – son üç sıranın da sonundaki karakterler eksikti.

Cheng Xin ve Guan Yifan bir kez daha kucaklaştılar. 艾AA ve Yun Tianming'e ilişkin haberleri mutluluk gözyaşlarıyla karşıladılar ve ikilinin yaklaşık yüz seksen bin yüzyıl önce yaşadıkları mutluluğu paylaştılar. Kararan kalpleri huzurla doldu.

Cheng Xin gözlerinde parlayan yaşlarla, "Acaba burada yaşadıkları hayat nasıldı?" diye sordu.

Yifan, "Her şey ihtimal dahilinde," dedi.

"Çocukları olmuş mudur?"

"Her şey ihtimal dahilinde. Burada bir medeniyet dahi kurmuş olabilirler."

Cheng Xin bunun hakikaten de mümkün olduğunu biliyordu. Fakat o medeniyet on milyon yıl hayatta kalmış dahi olsa, ardından gelen sekiz milyonu aşkın yıl onlara dair tüm izleri yok etmek için yeterliydi.

Zaman hakikaten de en amansız kuvvetti.

Tuhaf bir şey daldıkları derin düşüncelerden uyanmalarına neden oldu: Yaklaşık bir insan boyunda ve ışığın hatlarını belli belirsiz bir biçimde aydınlattığı bir dikdörtgen, açıklığın üzerinde hatları bir fareyle çizilmişçesine belirdi. Havada hareket ediyor fakat fazla geçmeden asıl konumuna geri dönüyordu. Başından beri orada olması mümkündü fakat gündüz vakti seçilemeyecek kadar soluk olmalıydı. Oluşumunu bir güç alanına mı yoksa elle tutulur bir maddeye mi borçlu olduğunu bilmiyor olmalarına karşın, bilinç sahibi bir varlık tarafından yaratıldığı açıktı. Dikdörtgeni oluşturan çizgiler, gökyüzündeki çizgi şeklindeki yıldızları andırıyordu.

Cheng Xin, "Sence bu... bizim için bıraktıkları hediye mi?" diye sordu.

"İnanması güç. On sekiz milyon yıl boyunca hayatta kalması nasıl mümkün olabilir ki?"

Fakat Guan Yifan yanılıyordu. Obje hakikaten de on sekiz milyon yıl hayatta kalmıştı. Ve gerektiği takdirde, evrenin sonuna kadar da hayatta kalabilirdi çünkü zamanın dışında varlık gösteriyordu.

Kapı ilk başta yazının kazındığı kayanın yanına koyulduğunu ve hakiki bir metal çerçeveye sahip olduğunu hatırlıyordu. Obje ilk günkü görünüşünü korumasına karşın, metal sadece beş yüz bin yılın sonunda aşınarak yok olmuştu. Zamandan korkmuyordu çünkü kendi zamanı henüz gelmemişti. Yerin otuz metre altında, kazınan kayanın yanında bulunuyordu fakat insanların varlığını fark etmiş ve yüzeye çıkmıştı. Bu süreçte ise yer kabuğuyla etkileşime geçmemiş ve bir hayalet gibi hareket etmişti. Şimdi ise bu ikilinin bekledikleri insanlar olduğunu doğrulamıştı.

Cheng Xin, "Bir kapıyı andırdığını düşünüyorum," dedi.

Yifan eline ufak bir dal aldı ve dikdörtgene fırlattı. Dal dikdörtgenin içinden geçti ve diğer tarafa düştü. Balonu andıran parıltılı ufak yaratıklardan bir grubun süzülerek geçtiğini gördüler. Birkaçı dikdörtgenin içinden hatta biri parıltılı hatlarının birinden geçti.

Yifan elini uzattı ve çerçeveye dokundu. Işık ve parmağı birbirlerinin içinden geçtiler ama Yifan hiçbir şey hissetmedi. Düşünmeden, Yifan elini dikdörtgenin hatlarını belirlediği alanın içine soktu. Cheng Xin çığlık attı. Yifan elini geri çekti ve her şey normal göründü.

"Elin... diğer taraftan çıkmadı." Cheng Xin dikdörtgenin diğer tarafına işaret etti.

Yifan bir kez daha denedi. Eli ve kolu dikdörtgenin bulunduğu alana geçmeleriyle kayboldular ve diğer taraftan çıkmadılar. Diğer tarafta ise Cheng Xin aynı bir pencereden bakarcasına Yifan'ın kolunun kesit alanını gördü. Kemikleri, kasları ve kan hücreleri tamamıyla görünür haldeydi. Yifan elini geri

çekti ve bir dalla denedi. Sorunsuzca diğer tarafa geçti. Hemen ardından ise pervaneli iki böcek de dikdörtgenden geçtiler.

Yifan, "Hakikaten de bir kapı – hem de içinden neyin geçtiğini tanıyan akıllı bir kapı," dedi.

"Girmene izin verdi."

"Büyük ihtimalle sana da izin verecektir."

Cheng Xin temkinli bir biçimde denedi ve onun da kolu "kapı"dan içeri girerek kayboldu. Yifan diğer tarafta Cheng Xin'in kolunun kesit alanını gözlemledi ve bir an için déjâ vu yaşadı.

Yifan, "Beni burada bekle," dedi. "Gidip araştırma yapacağım."

Cheng Xin, "Birlikte gitmeliyiz," dedi net bir tonla.

"Hayır, sen burada bekle."

Cheng Xin, Yifan'ı her iki omzundan tuttu ve yüzleşmeleri için kendine çevirdi. Gözlerinin içine baktı. "İkimizin de arasına on sekiz milyon yıl girsin mi istiyorsun cidden?"

Yifan, Cheng Xin'in gözlerine uzunca bir süre baktı ve nihayet başıyla onayladı. "Belki de yanımızda bir şeyler götürmeliyiz."

On dakika sonra, kapıdan el ele tutuşmuş bir halde birlikte geçtiler.

Evrenimizin Zamanı Dışında

Kadim karanlık.

Cheng Xin ve Guan Yifan kendilerini bir kez daha bir zaman vakumu içinde buldular. Mekikte düşük ışık hızlı ortama girdiklerine benzer bir histi. Zaman burada akmıyordu ya da daha doğrusu zaman burada varlık göstermiyordu. Zaman kavramını tamamen kaybetmişler ve bir kez daha zamanın ötesine adım atma hissini deneyimlemişlerdi fakat bu kez zamanın dışındalardı.

Karanlık yok oldu; zaman başladı.

İnsan dilinde zamanın akışının başlangıcını tarif etmeye uygun hiçbir ifade bulunmuyordu. Zaman bir kapıdan geçtikten sonra başladı demek yanlış olurdu çünkü "sonra"nın varlığı zamanı gerektiriyordu. Burada zaman yoktu ve böylece öncesi ya da sonrası da bulunmuyordu. İçeri girdikleri zamandan "sonra"sı saniyenin milyar kere milyarda birinden kısaya da milyar kere milyarlarca yıl kadar uzun olabilirdi.

Güneş parlayarak ortaya çıktı. Parlaklığı da giderek arttı: Öncelikle bir disk halindeydi, ardından ışığı dünyayı aydınlatmaya başladı. Güç bela duyulan notalarla başlayan, ardından giderek yükselerek doruk noktasına ulaşan bir şarkı gibiydi. Güneşin etrafında mavi bir daire belirdi, genişledi ve mavi gökyüzüne dönüştü. Mavi gökyüzünün altında kırsal bir manzara yavaşça canlandı. Kara toprağı henüz ekilmemiş bir tarla belirdi; bitişiğinde ise oldukça hoş beyaz bir ev duruyordu. Geniş ve tuhaf şekilli yapraklarıyla egzotik bir hava taşıyan birkaç ağaç da mevcuttu. Güneşin parlaklığı artmaya devam ederken, huzur dolu manzara insana hoş geldin diyen bir kucaklaşmayı andırıyordu.

"Burada insanlar var!" Guan Yifan uzaklara işaret etti.

Ufuk çizgisinde duran iki kişinin sırtlarını görebiliyorlardı: bir erkek ve bir kadın. Erkek kaldırdığı elini daha yeni indirmişti.

Cheng Xin, "Onlar biziz," dedi.

O iki figürün karşısında, uzakta duran beyaz bir ev ve ağaçları görebiliyorlardı, yanlarındakilerin tıpatıp aynılarını. O iki figürün ayaklarının altında ne olduğunu mesafeden dolayı göremiyorlardı fakat ekilmemiş başka bir tarla olduğunu tahmin edebilirlerdi. Dünyanın bittiği yerde ise bir kopyası duruyordu ya da bir projeksiyonu.

Etrafları kopya ya da projeksiyon dünyalarla kaplıydı. Yanlarına baktılar ve aynı sahnenin tekrarlandığını gördüler. İkili o dünyalarda da mevcuttu fakat tek görebildikleri o iki figürün sırtlarıydı, Cheng Xin ve Yifan'ın kendilerine dönmesiyle başlarını çeviriyorlardı. Arkalarına baktılar ve aynı şeyi gördüler – ancak bu kez dünyaya diğer yönden bakıyorlardı.

Dünyanın girişi kaybolmuştu.

Taş bir patikayı takip ettiler, etraflarında da kopyaları, kopya dünyalarında, onlarla birlikte yürümeye başladı. Patika, üzerinde köprü bulunmayan bir akıntıyla kesildi fakat akıntı o kadar küçüktü ki üzerinden atlayarak geçebilirlerdi. Ancak o vakit yerçekiminin standart 1G olduğunu fark ettiler. Ağaçlığı geçtiler ve beyaz eve ulaştılar. Kapısı kapalıydı ve pencereleri mavi perdelerle örtülüydü. Her şey yepyeni görünüyordu, tozsuz – hatta gerçek şu ki görünüş olarak değil, hakikaten yenilerdi, sonuçta zaman akmaya daha yeni başlamıştı.

Evin önünde bir dizi basit, ilkel tarım aletinden oluşan bir yığın vardı: kürekler, tırmıklar, kovalar, gerdeller ve daha niceleri. Bazıları biraz tuhaf şekillerde olsalar da, görünüşlerine bakarak ne işe yaradıklarını kolaylıkla anlamak mümkündü. Dikkatlerini asıl çeken ise tarım aletlerinin yanında duran iki sıra metal sütundu. Yaklaşık bir insan boyundaydılar ve pürüzsüz yüzeyleri güneş ışığında parıldıyorlardı. Her bir sü-

tunun üzerinde kaplanmış uzuvları andıran dört metal parça vardı. Sütunlar büyük ihtimalle beklemedeki robotlardı.

Eve girmeden önce etrafı gezmeye karar verdiler ve bu yüzden evin yanından geçerek yürümeye devam ettiler. Bir kilometreden biraz az mesafe sonra ufak dünyanın sonuna geldiler ve karşılarında beliren kopyasıyla yüzleştiler. Başta dünyalarının bir yansıması olduğunu düşündüler fakat öyle değildi. Ancak o dünyaya varmak üzerelerken bir yansıma olamayacağına karar verdiler: Her şey fazlasıyla gerçek görünüyordu. Adımlarını attılar ve herhangi bir dirençle karşılaşmadan kopya dünyaya girdiler. Etrafa bakarken, Cheng Xin az da olsa dehşete kapıldı.

Her şey, dünyaya ilk girdikleriyle aynı görünüyordu. Aynı pastoral manzaranın içindeydiler ve bu manzaranın kopyaları dört yanda mevcuttu; kopyaların içinde kendilerinin kopyaları da vardı. Arkaya bakmak için kafalarını çevirdiler ve az önce terk ettikleri dünyanın öteki ucunda arkalarına bakan kendilerini gördüler.

Yifan derin bir iç çekti. "Daha fazla gitmemize gerek olmadığını düşünüyorum. Sona asla ulaşamayacağız." Yukarı ve ardından aşağı işaret etti. "Bahse varım, bu bariyerler olmasa, üstümüzde ve altımızda da aynı manzarayla karşılaşırdık."

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Charles Misner'ın çalışmalarından haberdar mısın?"

"O kim?"

"Eski Çağ'da yaşamış bir fizikçi. Bu konsepti ilk ortaya atan kişi oydu. İçinde bulunduğumuz dünya oldukça basit. Yaklaşık bir kilometre uzunluğunda kenarlara sahip sıradan bir küp. Dört duvarı, tavanı ve zemini bulunan bir oda gibi de düşünebilirsin. Fakat oda, tavanın aynı zamanda zemin ve her duvarın da karşısındaki duvar olacağı şekilde inşa edilmiş. Gerçekte sadece iki duvarı var. Duvarların birinden geçersen, anında karşı duvarda beliriyorsun ve aynı durum zemin ile tavan için de geçerli. Böylece bu tamamıyla kapalı dünya hem

başlangıcı, hem de bitişi içeriyor. Etrafımızdaki görüntüler ışığın dünyayı aşmasının ardından başlangıç noktasına dönüşünün sonucu. Hâlâ başladığımızla aynı dünyadayız çünkü var olan tek dünya bu. Gördüğümüz diğer bütün kopyalar bu dünyanın birer görüntüsünden ibaretler."

"Yani bu..."

"Evet!" Yifan koluyla bir yay çizerek etraftaki her şeye işaret etti. "Yun Tianming sana bir yıldız vermişti, şimdi ise sana bir evren veriyor. Cheng Xin, bu bir bütün evren. Küçük görünebilir fakat eksiksiz bir evren bu."

Cheng Xin etrafına baktı, ne diyeceğini bilemiyordu. Yifan sessizce tarladaki bir yüksekliğe oturdu, bir avuç kara toprak aldı ve toprağın parmaklarından kaymasına izin verdi. Sesi bedbahttı. "Sevdiği kadına bir yıldız ve bir evren verebilmek için esaslı bir erkek olmak gerekir. Ben ise sana hiçbir şey veremiyorum."

Cheng Xin de oturdu ve Yifan'ın omzuna yaslandı. Gülerek şöyle dedi, "Bu evrendeki tek erkek sensin. Bana bir şey vermen gerektiğini düşünmüyorum."

Evrende yalnız olma fikri fazla geçmeden bir kapı açılma sesiyle yok oldu. Beyazlar içinde bir figür evden çıktı ve bulundukları yere doğru yürümeye başladı. Dünya o kadar küçüktü ki birini herhangi bir mesafeden seçebilmek mümkündü. Yeni gelenin kimono giyen bir kadın olduğunu gördüler. Üzerini ufak kırmızı çiçeklerin süslediği kimono, evrene bahar hissini getiren, yürüyen bir çiçek bahçesini andırıyordu.

Cheng Xin, "Sofon!" diye haykırdı.

Yifan, "Onu tanıyorum," dedi. "Sofonların kontrol ettiği robot o."

Kadınla buluşmak üzere ağaçlardan birinin altına gittiler. Cheng Xin bunun hakikaten de Sofon olduğunu gördü: Eşsiz güzelliğinde hiçbir değişiklik yoktu.

Sofon, Cheng Xin ve Guan Yifan karşısında yerlere kadar eğildi. Doğrulduğunda ise Cheng Xin'e bakarak gülümsedi.

"Sana evrenin büyük fakat hayatın daha büyük olduğunu söylemiştim. Kader hakikaten de bir kez daha karşılaşmamıza sebep oldu."

Cheng Xin, "Hayal dahi edemezdim," dedi. "Seni gördüğüme gerçekten çok sevindim. Gerçekten." Sofon, Cheng Xin'i geçmişe götürmüştü – bundan on sekiz milyondan uzun süre öncesine. Fakat bu tam olarak doğru sayılmazdı çünkü artık tamamıyla farklı bir zaman akışındalardı.

Sofon bir kez daha eğildi. "647. Evren'e hoş geldiniz. Yönetiminden ben sorumluyum."

"Evrenin yöneticisi mi?" Yifan hayranlık içerisinde Sofon'a baktı. "Ne de muazzam bir unvan! Benim gibi bir kozmolog için, bu–"

"Ah, hayır!" Sofon güldü ve unvanını geçiştirdi. "647. Evren'in gerçek efendileri sizlersiniz ve buradaki her şeyin üzerinde yegâne otoriteye sahipsiniz. Benim buradaki tek görevim sizlere hizmet etmek."

Sofon onu takip etmelerini işaret eden bir jestte bulundu. Sofon'un peşinden evin içinde bulunan zarif bir salona geçtiler. Doğu'dan esintiler taşıyan salonun tasarımı duvara asılı fırçayla boyanmış birkaç rahatlatıcı tablo ve kaligrafi parşömenleriyle tamamlanmıştı. Cheng Xin'in gözleri *Hale* tarafından Plüton'dan alınan hazinelerden birini aradı fakat hiçbirine rastlamadı. Antik bir ahşap masanın başına geçmelerinin ardından Sofon ikiliye çay ikram etti – bu kez Çay Töreni'nin incelikli detaylarını es geçmişti. Çay yaprakları Longjing'e benziyorlardı ve fincanların dibinde yeşil renkli ufak birer orman gibi dik duruyor, tazelik dolu bir koku yayıyorlardı.

Cheng Xin ve Guan Yifan için her şey birer rüya gibi görünüyordu.

Sofon söze girdi. "Bu evren bir hediye. Sayın Yun Tianming onu ikinize hediye etti."

Yifan, "Hediye ettiği kişinin Cheng Xin olduğunu düşünüyorum," dedi.

"Hayır. Alıcılardan biri de sizsiniz. Yetkileriniz tanıma sistemine sonradan eklendi; aksi takdirde içeri giremezdiniz. Bay Yun bu ufak evrende saklanabilmenizi ve büyük evrenin çöküşünden –ya da küçülüşünden– kaçabilmenizi, sıradaki büyük patlamanın ardından da yeni evrene ve onun Cennet Çağı'na geçebilmenizi umut ediyordu. An itibariyle bağımsız bir zaman akışında bulunuyoruz. Büyük evrende zaman hızla akıyor ve ömrünüz süresinde sonunu görebilmeniz kuvvetle muhtemel. Daha net konuşacak olursam, büyük evrenin tekilliğine çöküşünün burada geçireceğiniz on yıl içerisinde gerçekleşeceğini tahmin ediyorum."

Yifan, "Eğer yeni bir büyük patlama gerçekleşirse, nasıl haberimiz olacak?" diye sordu.

"Merak etmeyin. Süperçeper sayesinde büyük evrenin durumunu takip edebiliyor, hissedebiliyoruz."

Sofon'un sözleri Cheng Xin'e Yun Tianming ve 艾 AA'nın kayalara kazıdıklarını hatırlattı. Fakat Guan Yifan'a farklı bir şeyi hatırlatmıştı. Sofon'un yeni evrenin "Cennet Çağı"ndan bahsettiğini fark etmişti. Bu, Galaktik İnsanlar tarafından türetilmiş bir terimdi. Ortada iki ihtimal vardı. Biri, Üç Cisimliler'in de tesadüf eseri aynı sözcüğü seçmiş olmalarıydı. Diğeri ise çok daha korkutucuydu: Üç Cisimliler, Galaktik İnsanlar'ı çoktan keşfetmişlerdi. Yun Tianming'in Mavi Gezegen'e ne kadar hızlı ulaştığı düşünüldüğünde, İlk Üç Cisim Filosu'nun insan gezegenlerine oldukça yakında bulunduğu açıktı. Ve şimdi, Üç Cisim medeniyeti ufak evren inşa edebilecek seviyeye ulaşmışlardı: Bu insanlık için büyük bir tehditti.

Ardından ise kahkahayı bastı.

Cheng Xin, "Neye gülüyorsun?" diye sordu.

"Kendime."

Absürt buluyordu kendini. Mavi Gezegen'e gelmek üzere Dünya İki'den ayrıldığı günün üzerinden on sekiz milyonu aşkın yıl geçmişti ve bu kendi zamanına ait bu ufak evrene

girmeden öncesiydi. Şimdiye kadar büyük evrende yüz milyonlarca yıl geçmiş olmalıydı. Kadim olarak adlandırılabilecek tarihe ilişkin konulardan endişe duyuyordu.

Cheng Xin, "Yun Tianming'i gördün mü?" diye sordu.

Sofon kafasını salladı. "Hayır. Onunla hiç tanışmadım."

"Peki ya 艾 AA?"

"Onu en son Dünya'da gördüm."

"O vakit buraya neden sen geldin?"

"647. Evren özel bir siparişti. Tamamlanışından beri buradayım. Temelde dijital bitlerin bir araya gelmesiyle oluştuğumu ve benden birden fazla üretilebileceğini unutmayın."

"Tianming'in bu evreni Mavi Gezegen'e getirdiğini biliyor muydun?"

"Mavi Gezegen'in ne olduğunu bilmiyorum. Eğer bir gezegense, o vakit Bay Yun'un 647. Evren'i ona götürmesi mümkün değil, sonuçta bu büyük evrende var olmayan bağımsız bir evren. Oraya ancak evrenin girişini götürebilir."

Yifan, "Neden Tianming ve AA burada değiller?" diye sordu. Bu sorunun cevabını Cheng Xin de çok merak ediyordu. Daha önce sormamasının sebebi duymak istemeyeceği bir cevap almaktan korkmasıydı.

Sofon başını bir kez daha salladı. "Bilmiyorum. Tanıma sisteminde başından beri Bay Yun'un yetkileri bulunuyor."

"Sistemde başka birinin yetkisi var mı?"

"Hayır. Sadece üçünüzün."

Cheng Xin bir süre sonra Yifan'a, "AA etrafındaki dünyayı hep benden daha çok önemsemişti. Onun on milyarlarca yıl sonra var olacak yeni bir evrenle ilgileneceğini düşünmüyorum."

Yifan, "Ben ilgileniyorum," dedi. "Bu yeni evrenin hayat ve medeniyet tarafından çarpıtılmadan ve etkilenmeden önce nasıl bir yer olduğunu görmeyi gerçekten istiyorum. Uyumun ve güzelliğin en üst noktasını temsil edeceğini düşünüyorum."

Cheng Xin, "Ben de yeni evrene gitmek istiyorum. Tekillik

ve yeni büyük patlama, ait olduğumuz evrene dair tüm anıları silecek. İnsanlığın anısını oraya götürmek istiyorum," dedi.

Sofon ağırbaşlı bir biçimle başıyla onayladı. "Kendine büyük bir görev belledin. Başkaları da benzer uğraşlar peşinde fakat Güneş Sistemi'nden bu işe kalkışacak olan ilk kişi sensin."

Yifan, Cheng Xin'e, "Senin hayattaki amaçların benimkilerden hep daha büyük oldu," diye fısıldadı. Cheng Xin, Yifan şaka mı yapıyordu, yoksa ciddi miydi bilemedi.

Sofon ayağa kalktı. "647. Evren'deki yeni hayatınıza hoş geldiniz. Neden dışarı çıkıp etrafa bir bakmıyoruz?"

Dışarıda, bahar ekimi tam faaliyet halindeydi. Sütun robotların hepsi tarlalarla çalışıyordu. Bazıları toprağı düzleştirmek için tırmık kullanıyordu – halihazırda fazlasıyla yumuşak olan toprağın çapalanmaya ihtiyacı yoktu; bazıları ise düzleştirilen topraklara tohum atıyordu. Kullandıkları tarım teknikleri ilkeldi: Tarlayı süren büyük araçlar bulunmuyordu, bu yüzden robotlar küçük tırmıklarla toprağı yavaş yavaş düzleştiriyorlardı; dikim makineleri de yoktu, bu yüzden robotların her biri birer torba tohum taşıyorlar ve tohumları tarlaya teker teker atıyorlardı. Manzaranın tamamı çok kadim bir sadelik hissi uyandırıyordu. Burada, robotlar hakiki çiftçilerden bile daha doğal görünüyorlardı.

Sofon, "Burada yalnızca iki sene yetecek kadar yiyecek bulunuyor. Sonrasında ise kendi yetiştirdiğiniz yiyeceklere ihtiyaç duyacaksınız. Bu tohumlar, Cheng Xin'in Bay Yun'la birlikte gönderdiği tohumların soyundan geliyorlar. Tabii, her biri genetik olarak geliştirildi."

Yifan kara toprak karşısında biraz afallamış duruyordu. "Topraksız yetiştirme tankerlerinin buraya daha uygun olacağını düşünüyorum."

Cheng Xin, "Dünya'da yaşamış herkesin toprağa karşı bir nostalji hissi bulunur. *Rüzgâr Gibi Geçti*'de Scarlett'ın babasının ne dediğini hatırlar mısın? 'Bilmez misin, dünyada ça-

lışmaya, savaşmaya, ölmeye değer tek şey topraktır, her şey gider, toprak kalır.'"

Yifan, "Güneş Sistemi insanları kanlarının son damlasını topraklarıyla kalabilmek için döktüler – iki damla haricinde hepsini: Geriye sadece sen ve AA kaldınız. Fakat sebebi neydi? Ne onlar hayatta kaldı ne de toprakları. Büyük evrende yüz milyonlarca yıl geçti ve onları hâlâ hatırlayan biri var mıdır sanıyorsun? Ev ve toprağa yönelik bu takıntı, çocukluğun bitmesine karşın evden ayrılmaya korkan bu ergenlik hissi – ırkınızın yok oluşunun asıl sebebi buydu. Kırdıysam özür dilerim fakat gerçek bu."

Cheng Xin çileden çıkmış Yifan'a gülümsedi. "Kırılmadım. Söylediklerin doğru. Bunun bilincindeydik fakat yine de elimizden başka bir şey gelmedi. Büyük ihtimalle aynısı senin için de geçerli. *Yerçekimi* mürettebatının tamamının Galaktik insanlar olmadan önce mahkûm olduklarını unutma."

"Doğru." Guan Yifan hararetinin birazını yitirmişti. "Kendimi hiçbir zaman uzaya gitmeye uygun bir insan olarak görmedim."

Uzay standartlarına göre "kalifiye" olmayan çok sayıda insan vardı – ve Cheng Xin'in aralarından herhangi birini sevmesi pek mümkün görünmüyordu. Fakat aklında gerekli niteliklere sahip olması kuvvetle muhtemel bir kişi vardı. Sesi hâlâ Cheng Xin'in kulaklarında çınlıyordu: *İlerlemek zorundasınız, ilerleyişinizi hiçbir şey durdurmamalı!*

Sofon tatlı sesiyle, "Geçmişe takılmayın," dedi. "Burada her şey yeniden başlıyor."

647. Evren'de bir yıl geçti.

İki kez buğday hasadı alınmıştı ve Cheng Xin ile Guan Yifan yeşil fidelerin altın renkli başaklardan bir denize dönüşmesine iki kez tanık olmuşlardı. Buğdayın yanındaki sebze tarlaları ise her daim yeşillerdi.

Bu ufak dünyada hayata ilişkin diğer tüm ihtiyaçları sağ-

lanmıştı. Objelerin hiçbirinin üzerinde üretim izleri ya da marka logoları bulunmuyordu –Üç Cisimliler tarafından üretilmişlerdi– fakat aynı insan ürünleri gibi görünüyorlardı.

Cheng Xin ve Guan Yifan bazen tarlaya iniyorlar ve robotlarla birlikte çalışıyorlardı. Bazen evrende gezintiye çıkıyorlardı – ayak izi bırakmamaya dikkat ettikleri sürece, sonsuza dek yürümeye devam edebiliyor ve sayısız dünya arasında yolculuk etme hissini yaşayabiliyorlardı.

Zamanlarının çoğunu ise bilgisayarın başında geçiriyorlardı. Bilgisayar terminalini mini evrenin herhangi bir yerinde aktif hale getirebiliyorlardı fakat bilgisayarın işlemcisinin nerede bulunduğunu bilmiyorlardı. Bilgisayarda, Dünya'ya ait ve çoğunluğu Yayın Dönemi'nin öncesine dayanan yazı, resim ve görüntü kayıtlarını içeren bir veri tabanı mevcuttu ve içindeki materyaller her bilim dalını ve beşeri bilimi kapsıyordu.

Fakat veri tabanında Üç Cisim dilinde yazılmış çok daha fazla bilgi mevcuttu. Bu muazzam bilgi denizi ikilinin fazlasıyla ilgisini çekiyordu. Bilgisayarda Üç Cisim dilini insan diline çevirebilecek herhangi bir yazılım bulamadıklarından, Üç Cisim dili çalışmaları gerekiyordu. Sofon öğretmenleri rolünü üstlendi fakat fazla geçmeden yapmaya çalıştıklarının fazlasıyla zor olduğunu fark ettiler. Çoğunlukla fonetiğe dayanan insan yazıtlarının aksine, Üç Cisim dili tamamıyla kavramsaldı ve dilin konuşmalarıyla hiçbir alakası yoktu, fikirlerini doğrudan aktarmakta kullandıkları bir araçtı. Uzak geçmişte, insanlar da hiyeroglif gibi kavramsal diller kullanmışlardı fakat bunların büyük çoğunluğu tarihten silinmişti. İnsanlar görünen yazıyı dile getirerek okurlardı. Ancak söz konusu zorluk fazla sürmedi. Onlar inat ettikçe, öğrenme süreci giderek kolaylaştı. İki ay boyunca çabaladıktan sonra, kendilerini hızla mesafe kat ederken buldular. Fonetik dilin aksine, kavramsal dilin en büyük avantajı kişinin ne kadar hızlı okuyabildiğiydi – Cheng Xin ve Guan Yifan, Üç Cisim dilinde insan dilinde okuduklarından on kat daha hızlı okuyorlardı.

Veri tabanındaki Üç Cisim materyallerini okumaya başladılar – başta takıldılar, ardından hızlandılar. Akıllarında öncelikli iki amaç vardı: İlki, Üç Cisimliler'in kendi medeniyetleriyle İnsan medeniyeti arasında geçen tarihi ne şekilde kaydettiklerini görmekti. İkincisi ise bu mini evrenin ne şekilde inşa edildiğini öğrenmekti. İkincisi için uzman seviyesinde bir bilgi birikimine sahip olmalarının imkânsız olduğunu biliyorlardı fakat en azından popüler bilim seviyesinde bir fikre sahip olmak istiyorlardı. Sofon bu iki hedefe ulaşabilmek için bir yıllarını Üç Cisim dilini daha iyi okumayı öğrenmeye, ardından bir yılı ise yoğun bir okuma yapmaya ayırmaları gerektiği tahmininde bulundu.

Küçük yapay evrenin temelinde yatan prensipler onlara akıl almaz görünüyorlardı; en basit gizemler dahi ikiliyi uzunca süre oyalıyordu. Örneğin, tam teşekküllü bir ekolojik dönüşüm sistemi sadece bir kübit kilometrelik kapalı alanda nasıl çalışabiliyordu? Güneş neydi? Enerjisini nereden alıyordu? Ve en kafa karıştırıcısı: Tamamıyla kapalı bir sistem olarak bu evrenin yaydığı ısı nereye gidiyordu?

Sofon'a bu soruları sordular. Bazılarını cevaplayabildi; diğerleri için ise bilgisayardaki materyallere başvurmalarını söyledi.

Cevabını özellikle merak ettikleri bir soru daha vardı: Mini evrenin büyük evrenle iletişime geçmesi mümkün müydü? Sofon onlara mini evrenin büyük evrene hiçbir bilgi iletemeyeceğini fakat oradan gelen yayınları alabileceğini söyledi. Evrenlerin her birinin bir süperçeper üzerinde duran baloncuklar olduğunu açıkladı – bu, Üç Cisim fizik ve kozmolojisine dair temel bir kavramsal imgeydi ve Sofon'un dahasını açıklaması mümkün değildi. Büyük evren süperçeperde bilgi dağıtımı gerçekleştirecek enerjiye sahipti. Ancak bu zor ve ciddi miktarda enerji gerektiren bir işti – büyük evrenin Samanyolu miktarınca maddeyi saf enerjiye dönüştürmesini gerektiriyordu. Gerçek şu ki, 647. Evren'deki gözlem sistemleri süperçeperin üzerindeki diğer büyük evrenlerden sıklıkla

mesajlar alıyordu. Bazıları doğal olaylar sonucunda gerçekleşiyordu; bazıları ise uzaylı yaşam formlarından gelen ve çözümlenemeyen mesajlardı – fakat geldikleri büyük evrenden hiçbir mesaj almamışlardı.

Zaman akıyor, günler aynı o deredeki durağan su gibi birbirini kovalıyordu.

Cheng Xin tarihi bildiği şekliyle kayıt edebilmek için bir anı kitabı yazmaya başladı. Kitabın adını *Zamanın Dışında Bir Geçmiş* koydu.

Bazen, yeni evrende hayatın nasıl olacağını hayal etmeye çalışıyorlardı. Sofon onlara kozmolojik teorilere göre yeni evrenin dörtten fazla makro boyuta sahip olmasının kesin olduğunu hatta boyut sayısının onu dahi geçebileceğini söyledi. Yeni evrenin doğuşunun ardından, 647. Evren otomatik olarak bir giriş inşa edebilir ve içerideki şartları kontrol edebilirdi. Eğer yeni evren dörtten fazla boyuta sahipse, mini evrenin girişi büyük evrende yaşamaya uygun bir yer bulununcaya dek hareket ettirilebilirdi. Bu esnada, bulundukları mini evren diğer Üç Cisim mini evrenleriyle ve hatta Galaktik insanlığa ait mültecilerle iletişime geçebilirdi. Yeni evrende, eski evrenden gelen tüm mülteciler temelde tek bir ırk olacaktı ve yeni dünyayı inşa etmek üzere birlikte çalışmaları gerekti. Sofon yüksek boyutlu bir evrende bir karakteristik özelliğin hayatta kalma ihtimalini ciddi anlamda artırdığından bahsetti: Söz konusu birden çok makro boyut varken, o boyutlardan birden fazlasının zamana ait olma ihtimali vardı.

"Çok boyutlu zaman mı?" Cheng Xin bu konsepti başta anlayamadı. Yifan, "Eğer zaman sadece iki boyutlu dahi olsa, bir çizgi yerine bir düzlem şeklinde işleyecektir," diye açıkladı. "Sonsuz sayıda yön bulunacak ve bu da bize sonsuz sayıda seçim hakkı tanıyacak."

Sofon, "Ve bu seçimlerden en az biri doğru seçim olacak," diye ekledi.

İkinci hasattan sonraki bir gece, Cheng Xin uyandı ve Yifan'ın yanında olmadığı fark etti. Kalktı, dışarı çıktı ve güneşin daha şimdiden yerini aya bıraktığını, küçük dünyanın su rengi bir aydınlığına büründüğünü gördü. Yifan'ı derenin yanında otururken gördü, suratı asıktı.

İki kişilik bu dünyada, her ikisi de birbirinin ruh halindeki değişimlere oldukça duyarlı bir hal almışlardı. Cheng Xin, Yifan'ın canını sıkan bir şeyler olduğunun halihazırda farkındaydı. Yakın zamana kadar neşeli ve enerjikti. Birkaç gün öncesine kadar, sıklıkla yeni büyük evrende huzur dolu bir hayat bulabildikleri takdirde, çocuklarının insanlığı yeniden yaratabileceğine dair rüyasından bahsediyordu. Fakat ardından aniden değişmiş, tek başına bir şeyler düşünmek ya da bilgisayar terminalinde bir şeyler hesaplamak üzere yanından ayrılmaya başlamıştı.

Cheng Xin, Yifan'ın yanına oturdu ve Yifan onu kollarına aldı. Ayın aydınlattığı dünya oldukça sessizdi ve tek duyabildikleri derenin akıntısıydı. Ay toplanmaya hazır bir tarla buğdayı gözler önüne seriyordu; hasada yarın başlamaları gerekecekti.

Yifan, "Kütle kaybı," dedi.

Cheng Xin hiçbir şey söylemedi. Derede dans eden ay ışığını seyretti, Yifan'ın anlatmaya devam edeceğini biliyordu.

"Üç Cisim kozmolojisini okuyorum ve hepimizin geldiği büyük evrene ilişkin matematiğin ardındaki zarafete dair bir kanıta rastladım. Evrendeki total kütle kavramı net ve kusursuz. Üç Cisimliler evrenin toplam kütlesinin ancak büyük çöküşe olanak tanıyacak kadar büyük olduğunu kanıtlamışlar. Eğer toplam kütle biraz olsun azalırsa, evren kapalıdan açık hale geçecek ve sonsuza dek genişleyecektir."

Cheng Xin, "Fakat kütle kaybı gerçekleşti zaten," dedi. Yifan'ın sözü nereye getirdiğini hemen anlamıştı.

"Evet. Üç Cisimliler yüzlerce mini evren inşa ettiler bile. Evrenin tamamında diğer medeniyetler tarafından büyük çö-

küşten kaçabilmek için ya da farklı sebeplere hizmet edecek kaç tane daha mini evren inşa edilmiştir? Bütün bu mini evrenler büyük evrenden belli bir miktar madde aldılar."

"Sofon'a sormalıyız."

"Sordum. Bana 647. Evren'in tamamlanmasıyla Üç Cisimliler'in büyük evrende herhangi bir kütle kaybı gözlemlemediklerini söyledi. Evrenin kapalı olduğunu ve çöküşünün er ya da geç gerçekleşeceğini söyledi."

"Peki ya 647. Evren'in inşasından sonra?"

"Sonrasına dair hiçbir fikri yoktu tabii ki. Ayrıca evrende Sıfır-Evliler'e benzeyen fakat kendilerine Geridönüşçüler adını veren başka bir grup yaşam formu olduğundan bahsetti. Mini evrenlerin inşasına karşı çıkıyorlar ve mini evrenlerin inşasında kullanılan kütlenin büyük evrene geri gönderilmesini talep ediyorlardı... Fakat Sofon onlar hakkında başka pek bir şey bilmiyordu. Pekâlâ, bütün bunları unutalım gitsin. Tanrı değiliz."

"Fakat tanrılık makamına ait konular üzerine düşünmeye başlayalı çok uzun zaman oluyor."

Nehrin başında oturdular ve ay güneşe dönene kadar beklediler.

Hasattan üç gün sonra, buğdayların tamamı biçildikten, temizlendikten ve depolandıktan sonra, Cheng Xin ve Guan Yifan tarlanın kenarında durdular ve robotların bir sonraki hasat için tarlayı kazışını seyrettiler. Tahıl ambarı ağzına kadar dolmuştu ve bu yüzden buğday saklayacak yer yoktu. Önceden, sonraki mevsimde ne ekeceklerinin tartışmasını yaparlardı. Fakat şimdi her ikisi de huzursuzdu ve konuyu açmak istemiyorlardı. Hasat ve temizleme süreci boyunca evde kaldılar ve olası gelecekler üzerine konuştular. Kişisel tercihlerinin dahi evrenin hatta birden fazla evrenin kaderini etkilediğini fark etmişlerdi. Hakikaten de Tanrı gibi hissediyorlardı. Sorumluluğun ağırlığı nefes almalarını zorlaştırıyordu, bu yüzden evden çıktılar.

Sofon'un tarlaların birinin kenarından bulundukları yere doğru geldiğini gördüler. Sofon onları çok nadir rahatsız eder ve ancak ona ihtiyaç duydukları vakit yanlarına gelirdi. Bu kez yürüyüşü farklıydı – acele ediyordu, her zamanki zarafetini ve ciddiyetini sergilemiyordu. Yüzündeki endişeli ifade ise daha önce rastlamadıkları başka bir şeydi.

"Büyük evrenden bir süperçeper yayını aldık!" Sofon bir pencere açtı ve pencereyi genişletti. Pencereyi daha rahat görebilmek için aynı zamanda güneşin aydınlığını da azalttı.

Ekranda envaiçeşit semboller akmaya başladı – süperçeper yayınına ait biteşlemdi bu. Semboller tuhaf ve çözümlenemez haldelerdi. Cheng Xin ve Guan Yifan her sembol sırasının farklı olduğunu fark ettiler: Bendine sığmayan bir nehir gibi akıp geçiyorlardı.

"Yayın beş dakika önce başladı ve hâlâ devam ediyor." Sofon pencereye işaret etti. "Aslında, yayındaki mesaj oldukça kısa ve net fakat bu kadar uzun sürmesinin sebebi farklı dillerde yayımlanmış olması. An itibariyle yüz binlerce dil gördük bile!"

Cheng Xin, "Yayın bütün mini evrenlere mi yöneltilmiş?" diye sordu.

"Kesinlikle. Başka kim alacak ki? Bu kadar çok enerji harcadıklarına göre mesaj fazlasıyla önemli olmalı."

"Üç Cisim ya da Dünya dillerine rastladın mı?"

"Hayır."

Cheng Xin ve Guan Yifan mesajın büyük evrende hayatta kalan türlerin bir kaydı olduğu anlamına geldiğini fark ettiler.

Şu âna kadar büyük evrende on milyarlarca yıl geçmişti. Yayının içeriği ne olursa olsun, eğer bir medeniyetin dili yayında mevcutsa, bu o medeniyetin hâlâ varlık gösterdiği ya da geçmişte var olduğu ve varlığını büyük evrende ciddi bir iz bırakacak kadar uzun süre boyunca sürdürdüğü anlamına geliyordu.

Semboller nehri ekranda akmaya devam etti: iki yüz bin dil, üç yüz bin, dört yüz bin... bir milyon. Sayı giderek arttı.

Üç Cisim ya da Dünya dilleri belirmedi.

Cheng Xin, "Fark etmez," dedi. "Bizler var olduğumuzu biliyoruz; yaşadığımızı." Guan Yifan'la birbirlerine sarıldılar.

Sofon, "Üç Cisim dili!" diye haykırdı ve ekrana işaret etti. Şu âna kadar 1.3 milyonun üzerinde dil yayımlanmıştı ve aralarından Üç Cisim dilinde yazılmış bir sıra hızla geçmişti. Cheng Xin ve Guan Yifan kaçırmışlardı fakat Sofon yakalamıştı.

Birkaç saniye sonra, Sofon, "Dünya!" diye bir kez daha haykırdı.

1.57 milyon dilin ardından yayın sona erdi.

Pencere artık sadece Üç Cisim ve Dünya dilinde yazılan mesajı gösteriyordu. Cheng Xin ve Guan Yifan yaşlarla buğulanan gözlerinden ötürü mesaj okuyamıyorlardı bile.

Evrenin kıyamet gününde, Dünya'ya ait iki insan ve Üç Cisimli bir robot, coşkun bir mutluluk içerisinde birbirlerine sarıldılar.

Dillerin ve alfabelerin oldukça hızlı evrim geçirdiklerini biliyorlardı. Eğer iki medeniyet uzun süre hayatta kaldılarsa veya hatta şu anda dahi hayattalarsa, dilleri an itibariyle ekranda görünenden çok daha farklı olmalıydı. Fakat mini evrenlerde saklananların anlayabilmeleri için kadim alfabeleri kullanarak yazmaları gerekmişti. Büyük evrende şu âna kadar yaşamış medeniyetlerin sayısı düşünüldüğünde, 1.57 milyon oldukça düşük bir rakamdı.

Samanyolu Galaksisi'nin Orion Kolu'nun sonsuz gecesinde, iki medeniyet kayan birer yıldız gibi parlamışlardı ve evren bu iki yıldızın ışığını hatırlamıştı.

Cheng Xin ve Guan Yifan sakinleştikten sonra, mesajı okudular. Mesajın her iki dilde de içeriği aynıydı ve oldukça netti:

Geridönüşçüler'den bir duyurudur: Evrenin toplam kütlesi kritik düzeyin altına düştü. Evrenin kapalı hali açığa dönüşecek ve sonsuz bir genişleme içerisinde yavaş bir ölümle son bulacak. İçindeki hayatların ve hatıraların tamamı da ölecek. Lütfen aldı-

ğınız kütleyi geri verin ve yeni evrene sadece hatıralarınızı gönderin.

Cheng Xin ve Guan Yifan'ın bakışları birleşti. Birbirlerinin gözlerinde, büyük evrenin karanlık geleceğini gördüler. Sonsuz genişleme sonucunda galaksiler hiçbiri diğerinden görünmeyecek uzaklığa gelinceye dek birbirlerinden uzaklaşacaklardı. O vakit geldiğinde, evrenin herhangi bir yerinde bir kişinin görebildiği tek şey karanlık olacaktı. Yıldızlar tek tek sönecek ve tüm gök cisimleri ince toz bulutlarına dönüşecekti. Soğuk ve karanlık, her şeyin hâkimi olacak ve evrenin tamamı büyük ve boş bir mezara dönüşecekti. Medeniyetlerin ve hatıralarının tamamı bu sonsuz mezarda ebediyete kadar gömülü kalacaklardı. Ölüm nihai olacaktı.

Bu geleceği engellemenin tek yolu medeniyetler tarafından inşa edilen tüm mini evrenlerin kullandığı kütleyi geri getirmekti. Fakat böyle bir karar mini evrenlerin hayatta kalamayacakları ve mini evrenlerdeki tüm göçmenlerin büyük evrene geri dönmeleri gerektiği anlamına geliyordu. Geridönüşçüler hareketinin ismen anlamı da buydu.

İkili birbirlerine söylemeleri gerekenleri bakışlarıyla söylediler ve kararlarını sözsüz bir biçimde verdiler. Fakat Cheng Xin yine de dile getirdi. "Geri dönmek istiyorum. Fakat eğer burada kalmak istiyorsan, seninle birlikte kalacağım."

Yifan başını yavaşça salladı. "Hayatımı çapı on altı milyar ışık yılı olan büyük bir evreni öğrenerek geçirdim. Ömrümün geri kalanını her yöne sadece bir kilometre genişliğindeki bu evrende geçiremem. Geri dönelim."

Sofon, "Bunu yapmamanızı tavsiye etmek zorundayım," dedi. "Zamanın büyük evrende tam olarak ne hızda geçtiğini hesaplayamıyoruz fakat buraya geldiğinizden beri en az on milyar yıl geçtiğini garanti edebilirim. Mavi Gezegen çoktan yok oldu ve Bay Yun'un size verdiği yıldız uzun zaman önce söndü. Büyük evrenin durumu hakkında hiçbir şey bilmiyoruz ve artık üç boyutlu olmaması dahi ihtimaller dahilinde."

Yifan, "Mini evrenin çıkışını ışık hızında istediğin yere götürebileceğini sanıyordum," dedi. "Yaşanabilir bir konum bulmak üzere hareket ettiremez misin?"

"Eğer ısrar ederseniz, deneyebilirim. Fakat yine de burada kalmanın en iyi seçenek olduğunu düşünüyorum. Kaldığınız takdirde olası iki gelecek söz konusu: Eğer Geridönüşçüler görevlerini başarıyla tamamlarlarsa, büyük evren tekilliğe çökecek ve bu da yeni evrene gitmemize olanak sağlayacak yeni bir büyük patlamaya sebep olacak. Fakat Geridönüşçüler başarısız olur ve büyük evren ölürse, hayatlarınızın geri kalanını bu mini evrende yaşayabilirsiniz. Bu da fena sayılmaz aslında."

Cheng Xin, "Eğer her mini evrendeki varlıklar böyle düşünürse," dedi, "o vakit büyük evreni yüzüstü bırakmış olacaklar."

Sofon bir şey demeden Cheng Xin'e baktı. Sofon'un düşünme hızı göz önünde bulundurulduğunda, geçen süre ona birkaç yüzyıl gibi gelmiş olmalıydı. Yazılımların ve algoritmaların böylesi komplike bir ifadeyi ortaya koyabileceklerini hayal dahi etmek güçtü. Belki de Sofon'un yapay zekâsı Cheng Xin'le tanıştığı yirmi milyon yıl öncesinden bugüne kadar edindiği tüm anıları incelemişti. Bakışlarıyla bu anıların taşıdıkları anlamı tamamıyla aktarabilmeyi başarmıştı: kederi, hayranlığı, şaşkınlığı, sitemi, pişmanlığı... bunca karmaşık his bir araya gelmişlerdi.

Sofon, "Bugün bile sorumluluğun için yaşamaya devam ediyorsun," dedi.

Zamanın Dışında Bir Geçmiş'ten Alıntı
Sorumluluklar Merdiveni

Hayatım sorumluluklardan yapılma bir merdiveni tırmanarak geçti.

Küçükken tek sorumluluğum çok çalışmak ve ebeveynlerimin sözünü dinlemekti.

İlerleyen vakitte, lise ve üniversitede, çok çalışmaya ilişkin sorumluluğum devam etti fakat ona, topluma yük olmak yerine topluma bir faydamın dokunması için uğraşma zorunluluğu da eklendi.

Doktoramı almak üzere çalıştığım vakit, sorumluluklarım daha somut birer hal aldılar. Kimyasal roketlerin geliştirilmesine yardımcı olmalı, daha güçlü ve daha verimli roketler inşa edebilmeliydim ki Dünya'nın yörüngesine birkaç erkek ve kadın daha gönderilebilsin.

Sonra ise SİB'e katıldım ve sorumluluğum bir ışık yılı ötesindeki işgalci Üç Cisim Filosu'nu karşılayacak bir mekik inşa etmeye dönüştü. Roket mühendisiyken çalıştığımın yaklaşık on milyar katı uzaklıkta bir mesafeydi bu.

Ve ardından bana bir yıldız verildi. Yeni çağda bu yıldız bana akıl almaz sorumluluklar yükledi. Kılıçtutan oldum, görevim karanlık orman caydırmasını ayakta tutmaktı. Şimdi düşününce, insanlığın kaderini elimde tuttuğumu iddia etmemin biraz abartı olduğunu kabul ediyorum; fakat iki medeniyetin gelişimini hakikaten etkiledim.

Daha sonra ise sorumluluklarım daha karmaşık bir hal aldılar: İnsanlara ışık hızından kanatlar bahşetmek istedim fakat bir savaşın çıkmasına engel olmak için bu isteğimden vazgeçtim.

Bu felaketlerin ve Güneş Sistemi'nin yok edilişinin benimle ne ölçüde ilgisi olduğunu bilmiyorum. Bu sorular asla net bir şekilde cevaplanamayacaklar. Fakat benimle ve sorumluluklarımla belli bir ölçüde alakalı olduklarına dair en ufak bir şüphem yok.

Ve şimdi ise sorumluluğun doruk noktasına ulaşıyorum: Evrenin kaderinden sorumluyum. Tabii ki bu son sorumluluk sadece bana ve Guan Yifan'a ait değil fakat bu sorumluluğun bir kısmını yükleniyor, asla hayal dahi edemeyeceğim bir şeyi paylaşıyoruz.

Tanrı'ya inanan herkese Seçilmiş Kişi olmadığımı söylemek istiyorum. Ateist olanlara ise tarihi yazan kişi olmadığımı söylemek istiyorum. Ben sıradan biriyim. Ne yazık ki, sıradan birinin yürüyeceği yollardan yürüyemedim. Aslına bakılırsa, yürüdüğüm yol medeniyetin yolculuğuydu.

Ve artık bunun her medeniyet tarafından gerçekleştirilmesi gereken bir yolculuk olduğunu biliyoruz: kundağa sarılmış bir şekilde hayata gözlerini açmak, ilk adımlarını atmak, uçmak, daha hızlı ve daha uzağa uçmak ve nihayet evrenin kaderiyle bir olmak.

Başından beri, bilinç sahibi tüm varlıkların nihai sonu, düşünceleri kadar muazzam bir hal almakmış meğer.

Evrenimizin Zamanı Dışında

Sofon, 647. Evren'in kontrol sistemi aracılığıyla mini evrenin çıkışını büyük evrende hareket ettirmeyi başardı. Kapı, yaşanabilir bir dünya arayışıyla büyük evren içerisinde hızla hareket etti. Kapının mini evrene aktarabildiği bilgi miktarı sınırlıydı ve hiçbir resim ya da görüntü kaydı elde etmek mümkün değildi. Edinilebilen tek bilgi çevrenin kabataslak bir analizinden ibaretti. Eski on ile on arasında bir numarayla çevrenin yaşanabilirliği değerlendiriliyordu. İnsanların ancak sayı sıfırdan büyük olduğu takdirde hayatta kalabiliyorlardı.

Kapı büyük evren içerisinde on binlerce kez yer değiştirdi. Üç ayın sonunda, yaşanabilir ancak bir gezegen bulabilmişlerdi ve puanı üçtü.

Sofon, "Üç puan tehlikeli ve yaşaması zor bir dünyaya işaret ediyor," diye uyarıda bulundu.

Kendinden emin bir Cheng Xin, "Korkmuyoruz," dedi. Yifan başıyla onayladı. "Hadi oraya gidelim."

Kapı, 647. Evren'de belirdi. Cheng Xin ve Guan Yifan'ın Mavi Gezegen'de gördüğüne benzer şekilde, bu kapı da parlak hatlara sahip bir dikdörtgen şeklindeydi. Fakat bu kapı çok daha büyüktü, belki de sebebi malzemelerin içinden kolaylıkla geçmelerini sağlamaktı. Başta, kapıyla büyük evren arasında herhangi bir bağlantı yoktu ve her şeyin mini evreni terk etmeden içinden geçebilmesi mümkündü. Sofon parametreleri içinden geçen her şeyin yok olacağı ve büyük evrende yeniden belireceği şekilde ayarladı.

Sırada ise maddeyi mini evrenden büyük evrene döndürmek vardı.

Sofon mini evrenin kendine ait hiçbir kütleye sahip olma-

dığını söyledi. Sahip olduğu kütlenin tamamı büyük evrenden getirilmişti. Üç Cisimliler tarafından inşa edilen yüzlerce mini evrenin arasında, 647. Evren en küçük olanıydı. Toplamda, büyük evrenden beş yüz bin metre ton madde alınması gerekmişti, bu da büyük bir petrol tankerinin taşıma kapasitesine denk geliyordu. Evren ölçeğinde düşünüldüğünde neredeyse hiçbir şeydi.

Toprakla başladılar. Son hasadın ardından toprak nadasa bırakılmıştı. Robotlar nemli toprağı taşımak için bir el arabası kullandılar; iki robot kapıda toprağı kapıdan dışarı dökmek için el arabasını kaldırdı ve toprak ortadan kayboldu. Her şey fazlasıyla hızlı gerçekleşmişti. Üç günün sonunda, mini evrendeki bütün toprak gitmişti. Evin etrafındaki ağaçlar dahi kapıdan dışarıya gönderilmişti.

Toprağın tamamı kaldırılınca, mini evrenin metalik zeminiyle karşılaştılar. Zemin güneşi ayna gibi yansıtan, pürüzsüz metal levhaların bir araya getirilmesinden oluşuyordu. Robotlar metal levhaları tek tek çıkardılar ve onları da kapıdan dışarıya gönderdiler.

Zeminin altında ufak bir uzay gemisi bulunuyordu. Gemi yirmi metreden kısa olmasına karşın, Üç Cisimliler'in en gelişmiş teknolojilerine sahipti. İnsan yolcuları göz önünde bulundurarak tasarlanan gemi üç kişi kapasitesindeydi ve hem nükleer füzyon hem de bükümsel itiş motorları vardı. Gemide insan ihtiyaçlarına uyumlu, ufak bir ekolojik dönüşüm sisteminin yanı sıra, hibernasyon ekipmanı da mevcuttu. *Hale* gibi gezegensel yüzeylere iniş ve kalkış gerçekleştirebilme özelliğine sahipti. Geminin sahip olduğu zarif ve aerodinamik profilin sebebi mini evrenin kapısından geçebilmekti belki de. 647. Evren sakinlerinin büyük patlama sonrasında yeni evrene geçebilmeleri için yapılmıştı. Yeni evrende yaşayacak bir yer buluncaya dek hatırı sayılır bir süre boyunca yaşanabilir bir üs işlevi görebilirdi. Fakat şimdi ise eski büyük evrene geri dönmekte kullanılacaktı.

Metal zemin levhalarının geri kalanı sökülürken, altlarında bekleyen daha fazla makineyi ortaya çıkardılar. Cheng Xin ve Guan Yifan'ın mini evrende gördükleri arasında Üç Cisim kökenli olduğuna dair net izler taşıyan ilk objelerdi bunlar. Aynı Cheng Xin'in şüphelendiği üzere, bu makinelerin tasarımları insan ideallerinden tamamıyla farklı bir estetik anlayışı taşıyordu. Cheng Xin ve Guan Yifan ilk başta baktıklarının makine olduğunu dahi anlayamamışlardı; aksine, objeler tuhaf heykelleri ya da doğal jeolojik oluşumları andırıyorlardı. Robotlar makineleri sökmeye ve parçalarını kapıdan geçirmeye başladılar.

Cheng Xin ve Sofon bir odanın içinde kendilerine bir meşguliyet buldular ve Yifan'ı içeri almadılar. Ona, "kadınlara özgü bir proje" üzerinde çalıştıklarını ve onu daha sonra bir sürprizle şaşırtacaklarını söylediler.

Zeminin altındaki makinelerden birinin kapatılmasıyla birlikte, mini evrendeki yerçekimi kayboldu. Beyaz ev havada süzülmeye başladı.

Kütlesiz robotlar, mavi bir gökyüzü ve beyaz bulutları sergileyen, ince bir zar halindeki ekrandan oluşan gökyüzünü söktüler. Son olarak makinelerin altında kalan zemin levhalar da söküldü ve evrenin dışına gönderildi.

Mini evrendeki su buharlaşmıştı ve her yer sisle kaplıydı. Güneş bir bulut tabakasının arkasından parladı ve ortaya evrenin bir ucundan diğerine kadar uzanan, nefes kesici bir gökkuşağı çıktı. Mini evrende kalan ne kadar sıvı varsa farklı boyutlarda birer küreye dönüştüler ve gökkuşağı içinde süzülmeye başladılar. Güneş ışığını hem yansıtıyor, hem de kırıyorlardı.

Makinelerin sökülmesi ekolojik dönüşüm sisteminin de devredışı kalması anlamına geliyordu. Cheng Xin ve Guan Yifan'ın uzay kıyafetlerini giymeleri gerekti.

Sofon gaz çıkışını sağlamak için kapının parametrelerini bir kez daha ayarladı. Kapıdan çıkan gazla birlikte mini evren-

de ufak bir sarsıntı yaşandı. Gökkuşağının aşağısında, beyaz sis bulutu kapının etrafında aynı uzaydan izlenen ve bir tayfunu andıran büyük bir girdap oluşturdu. Ve ardından girdabı oluşturan sis bir hortuma dönüştü ve tiz bir uğultuya benzer bir sesi beraberinde getirdi. Süzülen su topları hortuma çekildiler, parçalandılar ve kapıdan geçerek gözden kayboldular. Havada süzülen sayısız ufak obje de hortuma kapıldı. Güneş, ev, uzay gemisi ve diğer büyük objeler de kapıya doğru sürüklenmeye başladılar fakat iticileri olan robotlar onların yerlerinde tuttu.

Hava seyreldikçe gökkuşağı ortadan kayboldu ve sis dağıldı. Hava daha transparan bir hal aldı ve yavaş yavaş mini evrenin uzay boşluğu ortaya çıkmaya başladı. Büyük evrendeki uzay gibi bu uzay da koyu ve derin bir renge sahipti ama hiçbir yıldızı yoktu. Boşlukta asılı duran sadece üç obje vardı: güneş, ev ve uzay gemisi, yanlarında ise yaklaşık bir düzine kütlesiz robot. Cheng Xin'in gözlerinde, basite indirgenmiş bu dünya çocukken çizdiği saf ve komik resimleri andırıyordu.

Cheng Xin ve Guan Yifan uzay kıyafetlerindeki iticileri çalıştırdılar ve boşluğun derinliklerine doğru uçtular. Yaklaşık bir kilometre sonra, evrenin bittiği yere ulaştılar ve aniden kendilerini başladıkları yerde buldular. Süzülen her objenin sonsuz yansımalarını dört bir yanlarında görebiliyorlardı. Karşılıklı yerleştirilmiş iki aynaya benzer şekilde, görüntüler sıralar halinde sonsuza dek uzanıyordu.

Ev söküldü. En son sökülen oda Sofon'un onları ilk kez ağırladığı, Doğu tarzında dekore edilmiş misafir salonuydu. Parşömenler, çay masası ve evin parçaları robotlar tarafından kapının dışına yollandılar.

Güneş de nihayet söndü. Işığın yayıldığı şeffaf bir yarımküreye sahip metal bir küreydi. Üç robot küreyi kapıdan dışarıya ittiler. Artık mini evreni sadece lambalar aydınlatıyordu ve uzay boşluğunu oluşturan vakumun soğuması fazla sürmedi. Sudan ve havadan geriye kalanlar kısa süre içerisinde

lambaların ışığında parıldayan buz kristallerine dönüştüler.

Sofon robotlara sıraya girmeleri ve tek tek kapıdan geçmeleri talimatını verdi.

Nihayet, mini evrende sadece zarif bir uzay gemisi ve yanında süzülen üç figür kalmıştı.

Sofon elinde metal bir kutu tutuyordu. Bu kutu mini evrende bırakılacaktı, sıradaki büyük patlamanın ardından doğacak yeni evrene gönderilecek şişe içerisindeki bir mesajdı. Kutunun içerisinde kuantum hafızasında mini evrendeki bilgisayarın bütün bilgilerin –Üç Cisim ve İnsan medeniyetine dair her hatıranın– bulunduğu minyatür bir bilgisayar vardı. Yeni evrenin doğuşunun ardından, metal kutu kapıdan bir sinyal alacak ve küçük iticilerini kullanarak kapıdan geçerek yeni evrene ulaşacaktı. Bulunacağı ve okunacağı güne dek, yeni evrenin yüksek boyutlu uzayında süzülecekti. Bu esnada ise mesajını nötrinolarla aralıksız bir biçimde yayımlamaya devam edecekti – tabii bunun için yeni evrende nötrinoların bulunması gerekiyordu.

Cheng Xin ve Guan Yifan diğer mini evrenlerde, en azından Geridönüşçüler'in çağrısına cevap verenlerde, benzer şeylerin yapıldığına inanıyorlardı. Eğer yeni evren hakikaten de doğarsa, içinde dolaşan sayısız mesaj dolu şişeye sahip olacaktı. Şişelerden hatırı sayılır bir miktarının kendi medeniyetlerine ait hatıraların ve düşüncelerin yanı sıra, eksiksiz biyolojik bilgilerini taşıyan, sağlam depolama mekanizmaları içermeleri ihtimal dahilindeydi – kimbilir, belki de bu kayıtlar yeni evrendeki yeni bir medeniyetin eski bir medeniyeti canlandırması için yeterli olacaktı.

Cheng Xin, "Burada beş kilogram daha bırakabilir miyiz?" diye sordu. Geminin diğer tarafındaydı ve üzerinde uzay kıyafeti vardı. Elinde parıltılı ve şeffaf bir küre tutuyordu. Küre yaklaşık yarım metre çapındaydı ve içinde birkaç su küresi yüzüyordu. Su kürelerinden bazılarının içinde ufacık balıklar ve bir miktar yeşil alg vardı. Ayrıca üzeri yeşil çimenlerle

kaplı, iki küçük kıta yüzüyordu. Işık, şeffaf kürenin ufak ve parıldayan bir vericinin bulunduğu üst kısmından, bu minyatür dünyanın güneşinden geliyordu. Bu, tamamıyla kapalı bir ekolojik küreydi, Cheng Xin ve Sofon'un on günü aşkın süredeki çalışmalarının eseriydi. Kürenin içindeki küçük güneş parlamaya devam ettiği sürece bu minyatür ekolojik sistem hayatta kalacaktı. Küre burada kaldığı sürece, 647. Evren cansız ve karanlık bir dünya olmayacaktı.

Guan Yifan, "Tabii ki," dedi. "Büyük evren beş kilogram eksik kaldı diye çökmekten vazgeçmeyecektir." Aklında ise dile getirmediği başka bir fikir vardı: Belki de büyük evrenin çöküşü tek bir atomluk kütle eksik kaldığı için gerçekleşmeyecekti. Doğanın kesinliği bazen hayal gücünün ötesindeydi. Örneğin, yaşamın kendisi birçok evrensel değişmezin milyar kere milyarda birlik net bir aralıkta bir araya gelmesini gerektiriyordu. Fakat Cheng Xin'in küresini geride bırakmasında yine de bir sakınca yoktu. Sayısız medeniyet tarafından yaratılan sayısız mini evren arasında, Geridönüşçüler'in çağrısına cevap vermeyenler olacaktı elbet. Nihayetinde, büyük evrenin en az birkaç yüz milyon ton madde kaybına uğraması kaçınılmazdı hatta belki de bu miktar milyar kere milyona ulaşacaktı.

Umutlar, büyük evrenin böylesi bir kaybı görmezden gelebilmesi yönündeydi.

Cheng Xin ve Guan Yifan uzay gemisine bindiler, Sofon da arkalarından geldi. Nefes kesici güzellikteki kimonosunu giymeyi bırakalı uzun zaman olmuştu ve bir kez daha kamuflaja bürünmüş o zayıf ve atletik savaşçı görünümüne kavuşmuştu. Üzerinde her türlü silah ve hayatta kalma teçhizatı mevcuttu, aralarından en göze çarpanı ise sırtında asılı duran katanasıydı.

İki insan dostuna, "Merak etmeyin," dedi Sofon. "Hayatta olduğum sürece, size hiçbir zarar gelmeyecek."

Füzyon motoru harekete geçti ve iticiler soluk bir mavi

ışık yaymaya başladılar. Uzay gemisi evrenin kapısından yavaşça geçti.

Mini evrende sadece şişedeki mesajı ve ekolojik küreyi bıraktılar. Şişe karanlığa gömüldü ve bu bir kilometreküplük evrende sadece ekolojik kürenin içindeki küçük güneşin ışığı kaldı. Hayatın devam ettiği bu minyatür dünyada, berrak birkaç su küresi yerçekimsiz ortamda huzurlu bir biçimde süzülmeye devam etti. Ufak bir balık bir su küresinden sıçrayarak diğerine geçti ve yeşil algler arasında rahatça yüzmeye başladı. Minyatür kıtaların birindeki bir çimenin üzerinde beliren çiy damlası, çimenin ucundan koparak ayrıldı, dönerek göğe yükseldi ve berrak bir gün ışığı huzmesini uzayın karanlığına yansıttı.